Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH 1892.
C. SIMONSEN's STENT. KIBHN.

KOMMUNE BIBLIOTEKER · FREDERIKSBERG

05.6
Pu 53
Magasin

35 3746

Vers og Prosa.

Pag.

Agurketiden 214
Amerikas Opdagelse 334
Aprilsvise 103

Babelstaarnet 215
Bang, Herman 374
Bazarer 231, 390
Berlin, man schreibet aus 86, 171
Birkedal, Uffe 190
Bismarck 370, 378
Bjørnstjerne Bjørnson 14, 123, 158, 199, 202, 210, 230, 307
Boulevard de Brøndstræde 27
Brandes, Eed. . 7, 18, 94, 139, 239
Brandes, Georg 59, 94, 242
Busk, Jens 366, 367

Coquelin 151

Dagens Vidundere 199, 271
Dampsporvognen 283
Danmark 99, 259, 262
Dannebrog 275, 283, 314, 326, 338, 382, 391
Dansk, le 58
Delegeretmøde, Højres 394
Drachmann, Holger 86, 235, 238, 246, 266, 282, 314, 402
Drøm og Daad 370
Dyrehavsbakke-Finale 243
Dønnergaard . . . 22, 51, 150, 219

Efteraarshymne 295
Elegi 171
Enna 38
Examenstid 98

Fallesen . 18, 30, 91, 159, 322, 379
Familie, den kjære 146
Fastelavn 58
Feststemning 159
Filosofi efter Forskrift 339
Finansloven 26, 66
Fjerkræudstillingen 203, 206
Flyttedag 127, 331
Folkekoncert 62
Folkethinget 98, 138, 146, 154, 306, 346
Folkethingsvalget 106, 115, 122, 130, 135
Foraaret kommer 174
Foraarsgrønt 135, 259, 303, 319
Forelæsning 350, 383
Forgiftningstilfældene 194
Forhandlingen 314, 402
Frasagn fra Fredericia 23
Fredsmødet paa Himmelbjerget . . 194
Fælleden 142
Fæstningen 90

Pag.

Gloende Kul 198
Guldbrylluppet 162
Guldkuren 138
Guld egn 210, 343
Gumperup nationale Andels-Slagteri 6
Grundlovsdagen 178

Hejberg, Joh. Louise . . . 394, 399
Hjuleferien 178
Hos Fotografen 14
Huslejeskatten 354, 359, 367, 383, 414
Hvad vi vil 111
Høgsbro 170, 242, 319
Hørup 42, 46, 63, 82, 90, 114, 130, 134, 222, 322, 330, 342

Illustreret, Tidende 67
Indkomstskattebogen 254
Injurier, nye 186
— isme 107

Jernbanefarter 63
Jernbanesagen 363
Jorden rundt med mange Penge . 298
Julebesøg 415

Kaffesladder 22, 55, 78, 118, 143, 167, 207, 231, 262, 295, 335, 355, 398
Karneval! 71
Kassemangel 23
Kejser Vilhelm 70
Kiste-Glæde 26
Kjærulff, Chr. 39
»Kjøbenhavn« 66
Kjøbenhavns Forskjønnelse . . 35, 255,
Kognak? 223
Kolera 274
Koleraturer 303
Kommunal Punch-Extrakt 362
Konservatoriet 55
Konversations-Lexikon, illustreret 79, 179
Kvælertyven 35
København 119, 131, 211, 226

Lange 118
Liberal Forening 386
Lie, Jonas 123
Ligbrændingen 83
Literært Kapløb 3
Literær Variété 6
Lyngby-Kredsen 10

Mad-Kæreste-Sorger . . . 278, 286, 294
Mad-Rørelse 154
Madsen, Karl 74
Madsen og Lassen 50
Maj 147
Martsvioler 75
Meldahl 347
Minister, ny 183
Misfornøjet 214

Pag.

Mnemoteknik 330, 351
Møder 218

Natmands-Striken 79
Norge 234
Nytaar 2, 410
Nytaars-Gratialer 2
Næse-Vise 291

Pigeons, les deux 387
Pipperup synger 127, 166, 271, 351
Poet og Junker 382
Politiken 167, 174, 175, 182, 187, 195, 250
Politiet 15, 327
Polykrates, moderne 143

Reklame, fornuftig 202
Rovsing 323
Rundsjov, evropæisk 6, 70, 106, 142, 246
Rundt paa Jorden 74

Samaritanen 54
»Sande Kvinder« 54
Scavenius, Per 318
Sganarel 42, 358, 366
Skatteborgerne 78
Skomagerne 311
Skovtur 191
Skuddagen 62
Skygger, gaa væk! 155
Sommerbilleder 191, 206
Sommerlejlighed søges 110
Sommer-L'hombre 238
Springfyrene 82
Sprøjtehus, det nye 159
Spøgelsehistorie 10
Storheder, imaginære 34
Studenterforeningen 390
Søkadetskolen 18

Tandlægerne 306
Theaterkatten spinder 38, 182, 279, 302, 342, 374, 406
Theâtre libre 43, 46
Theâtre merveilleux 290
Theatrene 31, 251, 299, 403
Thronskifter 11
Tietgen 375
Toldfrie Tanker 398
Trekroners Erobring 342
Turister 219
Turistforeningen 158

Udstilling, den anonyme 47
— hos Kleis 327
Valglov-Revisionen 50
Venner 70
Venstre 19

Wilde, Alexander 310

Zoologisk Have 263, 395

Billeder i Farvetryk.

Pag.

Abnorm 412
Af Børn og fulde Folk 373
Afholdsbevægelse? 396
Anden Behandling* 32
Angreben, meget 301
Arbejderkøkkenet* 152
Assurandører, forenede. 397
Avgurer, de glade* 416

Balanceret af* 240
Balkonversation. 365
Beskeden Forfængelighed 380
Bjørnetrækkeren* 192
Blomstersprog. 145
Broderkjærlighed 381
Bryllupsvisit. 180
By og Land. 413
Bønderfolk 5, 28, 29, 36, 61, 69, 84, 93, 125, 172, 173, 188. 213, 229, 300, 364
Børn, de kære 1, 25, 68, 73, 81, 97, 137, 193, 201, 209, 257, 305, 377, 409

Daarligt Udkig* 248
Damer, de søde 9, 17, 33, 49, 56, 105, 177, 225, 273, 313, 345, 369
Darwinisme 141
Den gloende Drage over København* 288
Den Prosit, der kom sent* 160
Dialektik. 108
Dilemma. 241, 389

Eftermad. 21
Efter Recepten? 269
Efter Regnen 245
Elendighed, den bare* 185
Enten-eller 124
Evropæisk Ligevægt* 200

Faderlig Forklaring. 321
Farvel Jensen!* 16
Ferie!* 104
Fjenden i vor egen Lejr* 280
Formad. 20
Forsigtig, bare!. 329
Forstaaet?. 156
Fortvivlelsens Selvhjælp 316
Første Gang under Kniven 276

Gammelt Bekjendtskab 388
Gjenboerne i Køge* 88
God Besked 109
God Tro? 13

Pag.

Godt sluppen 253
Guldbrylluppet* . . . . . 164—65, 168
Guldbryllups-Fantasier 101
Guldkur* 176
Gyldig Grund 348

Haabløst 52
Haab og Skuffelse 197
Havfruen og Fiskeren 308
Helbredsattest. 92
Heraldik* 80
Herrer, rare 113
Hvorfor?. 76
Hvorfor ikke?. 341
Hyrdestil 205

Ih, du Fredsens Hær!* 208
Ikke saa ilde ment* 344
Indviklet. 333
Ingen Pardon* 336
Intelligent Forstaaelse 293
Intet Bid?. 281

Journalistik, moderne* 56

Klubbal 45
Koldt Bord med en varm Ret* . 352
Kommunal-Økonomi 324
Kostbar 60
Krybskytteri? 285

Ligbrænding 44
Lige meget 148
Lige ud af Ægget* 128
Lille Dreng — Stor Fisk 237
Løvetæmmer* 224

Mand, en stor?* 72
Man kan aldrig vide 181
Mareridt* 64
Mer end Perler og Guld 357
Mønstringen* 392

Natmandsliv 85
Nissernes Julenat. . . . . 404—5
*Non olet** 8
Nydelser og Hygiejne 401
Ny i Tjenesten 277
Nærliggende. 221
Nær ved. 340

O Enighed!* 400
Ondt skal Ondt fordrive 268
Opdræt? 325
Overbevist 292
Overdrivelse, en lille. 349

Pag.

Paa Flugt fra Koleraen 284
Paars, den nye* 296
Paaskelam 116
Paa Ventepenge* 112
Polsk Forskrækkelse* 360
Positiv—Comparativ—Superlativ. . 236
Program* 312
Prosit! 249
Provins-Table d'hôte 53
Pudset* 320

Rede(lighed), en net* 120
Reflexlys. 160
Reichshund, der* 216
Reklamen blomstrer 41
Rethaveri 244
Rotte, en gammel i Saksen* . . . 384

Salderet—salveret. 77
Selskud. 100
Serveret!* 96
Sikker nok 149
Skarp nok?* 256
Skibbrud* 136
Skinnet bevaret. 309
Skolebørn . 12, 37, 196, 204, 260, 317
Skriftemaal og Absolution* 48
Skriftklog Mand og Fader. 233
Skrue, en løs* 144
Soldater . . 4, 117, 140, 212, 220, 252
Spil Fægtere* 376
Sporskiftet* 40
Spærret* 304
Svend, en sprællende* 408
Søfolk. 189, 228

Tak for Mad 372
Tantalus* 264
*Théatre merveilleux** 272
Tjenestepiger 129, 153, 289, 297, 332, 385
Tordenskjold, i Stavanger* . . . 24
Trosbekjendelse, politisk 132
Tvekampen* 368

Ubedragelige Tegn. 185
Ubemidlede gratis 261
Udtydet?. 361
Uigenkaldelig sidste Forestilling?* 328
Ultra posse. 356
Uskadeliggjort* 232

Valget i 5te Kreds* 133
Veninder? 393
Ægtefolk 65, 89, 121, 169, 217, 265, 337, 353
Økonomisk Spøg 157

*) Politiske, kommunale eller æsthetiske Emner.

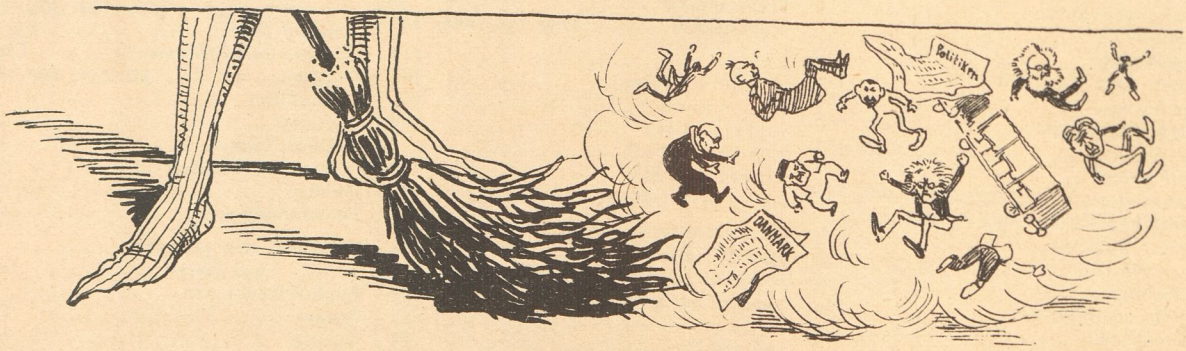

1892. Torsdag den 7. Januar. Nr. 1.

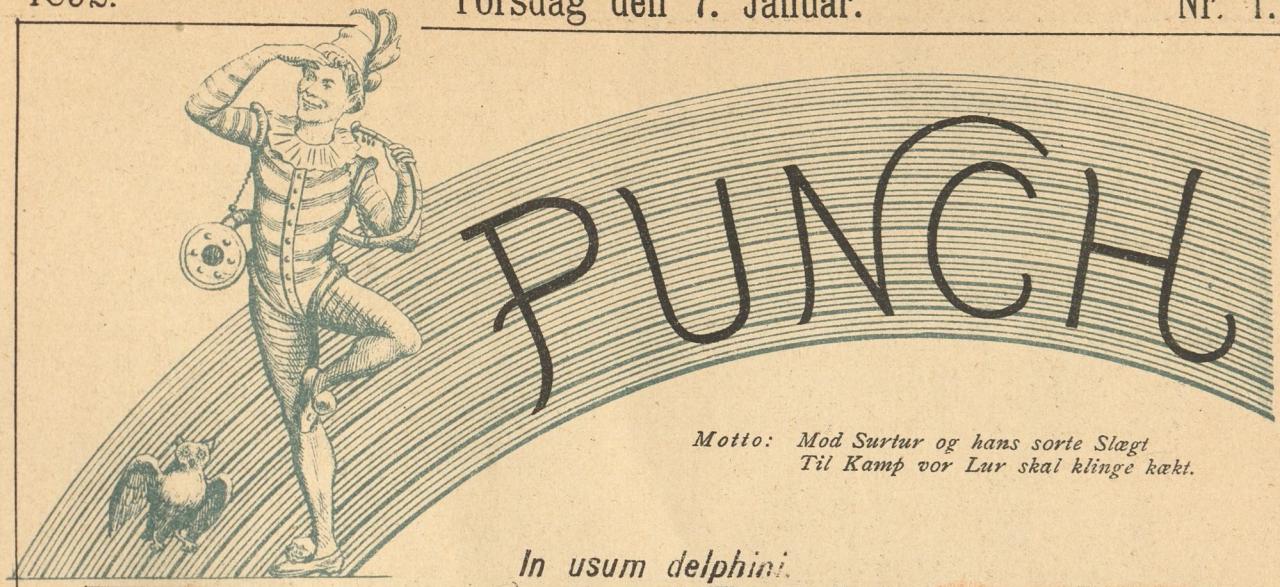

Motto: Mod Surtur og hans sorte Slægt
Til Kamp vor Lur skal klinge kækt.

In usum delphini.

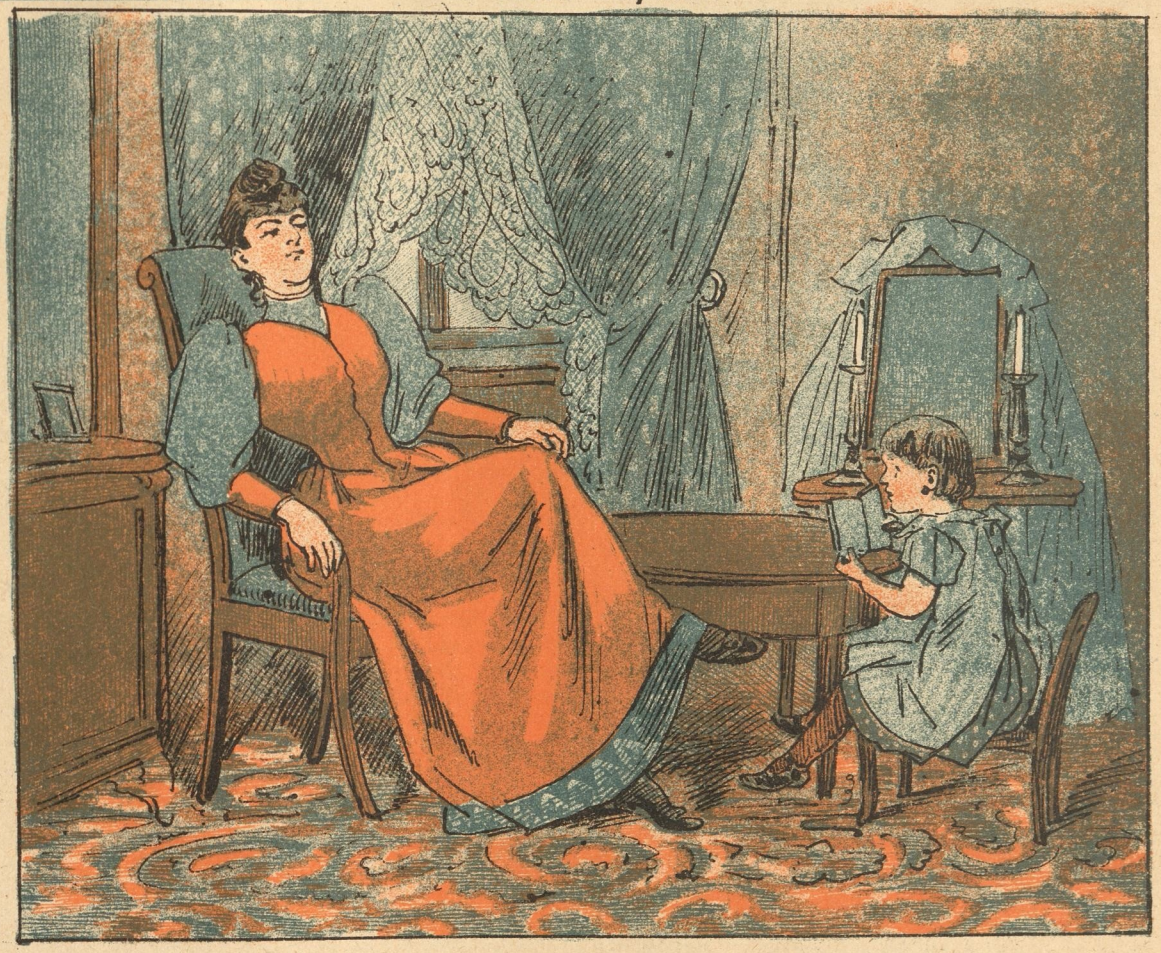

— Det er saa svært at lære den Kattekismus, Moder! er der ikke en Killingkismus for smaa Piger?

Glædeligt Nytaar.

Et Aar, som er næsten splinternyt,
I Dag vor Hyldest vi bringer,
Og, lig en Profet, der er nix forknyt,
Paa Inspirationens Vinger
Vi løfter en Flig af Fremtidens Slør
Og gjør os bekjendt med de rare Sager,
Som Anno To-og-halvfems udstrør
Af sit righoldige Lager.

Først lover det glædelig Guldbryllupsfest,
Hvor Høgsbro selv synes, det er bedst
At gjemme sin forrige skarpe Protest
Og møde ved Hove som velset Gjæst
Blandt fødte Hartkornsmagnater;
Og saa har man Udsigt til nye Legater,
Besøg af Alverdens Potentater,
Ja, selv til medgjørlige Demokrater,
Hos hvem endogsaa Loyaliteten
Saa flunkende nye Spor har sat,
At Tauber selv egenhændig sin Hat
Tager af Ho'det for Guldkarethen;
Den højeste Oplysnings „*Hofnyt*" har
I Sinde at give Topmaal paa Skjæppen,
Ja, Viggo Bentheim møder saagar
Med Dannebrogsvimpler paa Hasselkjæppen.

Vær ikkun glad for det nye Aar!
Heri det godtroende Publikum faar
En Frihavn foruden Gjennembrud,
Naar Vandet af samme skal pumpes ud;
En Fallesen uden Underskud;
En Sommer med nedsat Ration paa Væde;
En Stenbro, som bestaar overalt,
Hvor Foden man sætter, af bedste Asfalt,
Endogsaa i Brolæggerstræde;
En Sammensmeltning med fast Disciplin
Blandt Moderate og Andelssvin,
Hvor Jens med det klinkede Postelin
Gjør Fiasko som Bondefanger;
En Kjelland, der lander som Overkanin
I Oftedals eget Stavanger,
Mens Bjørnson møder med Bispestav
Og fremmer mægtig sit Renhedskrav
Endogsaa i „*Københavns*" Personalia;
Hvor Bajer har afskaffet Orlog og Krig,
Selv Schøller og Lautrup drikker Forlig
Og Tietgen gaar i Kompagni med Gedalia;
Hvor alle de fremskredne literære
Bohêmer og indfødte Evropæere
Aldeles ikke paa Næsen rynker
Ad Vilhelm Bech og hans himmelske Hære,
Og, hvad der er allermærkværdigst, vor kjære
Kommunes Skatteprocenter synker,
Imedens dens Bygninger smukt lader være!

— Mer er der vel ikke, man kan begjære!

Nyaars-Gratialer.

I skjøn Overenstemmelse med sin ofte beundrede Menneskekjærlighed har *Punch* ikke nænnet at holde Nytaar uden at øse af sin aandelige Rigdomskilde til Gavn og Glæde for værdige Trængende. Ingen fremadstræbende Søn af sin Fader behøver i vore Dage at tvivle om, at han kan blive Digter til Paaske. Men den besværlige Kunst at hitte paa gjør som oftest vore Digteres Paaskeæg til Vindæg. *Punch* har derfor lindret et længe dybtfølt Savn ved at udpønske en Samling Sujetter, der i en mægtig Grad vil bidrage til Aandslivets Fremme i det kommende Aar. Modtagernes Tak forventes ikke, og Afbenyttelse uden Kildeangivelse tilstedes.

Til Digter **Gjellerup**.

Et tragisk Drama i to Billeder, betitlet:

Handel og Vandel.

Første Billede: Vandel. — Den eneste nulevende Digter i Danmark pr. Hellerup fremstilles kravlende op ad Helikon. Han har ikke i længere Tid været med paa Noderne, eftersom han har ment at have (Kancelli)-Raad til at schjøtte sig selv. Nynnende et af Wagners lede Motiver anraaber han Muserne om Bistand, men de slaar alle en Seven-Bom for hans Tilnærmelser. Som født Overmenneske skriver han sig da sin egen Moral paa sin Fribillet til Dagmar, hvorefter han dør i Skjønhed med egenhændig fabrikerede Lavrbærblade i Haaret.

Andet Billede: Handel, et Efterspil. — Den navnkundige Digter fremstilles kravlende op ad Dagmartheatrets Trapper, uden at ænse Forbudet: »Al Handel med Sevenbom samt Opbæring af Overmennesker frabedes.« Tableau!

Til Digter **Benzon**.

Et aandsfrit Lystspil i fire spændende Akter, aftappet paa To-Unzers-Ricinusflaske:

Vandgangsmænd.

Handlingen foregaar paa Plimsolleristernes General-

forsamling under en Kapsejlads i Integade. »Politikens« Abonnenter fylder hele første Række i Parkettet.

Første Akt: Hr. Zinck deklamerer Henning Jensens Artikler om, hvorlunde Indremissionen gjælder til Vands-Beck. — Anden Akt: Hr, Kolling oplæser Ignotus' historiske Afhandlinger, medens Publikum taber Kristian den Andens Hoved af Spænding. — Tredie Akt: Hr. Dorph. Petersen foredrager Boganis' Jagtbreve, der som bekjendt har stor Affektationsværdi for alle aandsfri Tilhørere. Han slutter med en Skildring af Forfatterens fortvivlede Jagt efter en Folkethingsplads i Lyngbykredsen. — Fjerde Akt: Hr. Abrahams reciterer med dyb Rørelse lille Eedvards mandige Fremstilling af Folketheatrets Fortræffelighed og Dagmartheatrets Fordummelse.

Slutnings-Apotheose; Det ganske Højre ligger smadret under en tom Theaterkasse. Digterens Portræt svæver paa en Brandreths-Pille over Ruinerne.

Til Digter **Esmann**.

To Skuespil:

1. Den Kjærlighed, som dør.

Han og Hun paa Asfalten. — Han vaander sig af Varme. Hun beviser ham, at det er tre Graders Kulde. Han bliver kold; Hun bliver varm. Begge bliver lunkne. De skilles. — — —

I Restauranten.

Første Akt: Emil bestiller en Bøf. — Anden Akt: Emil opdager et Haar i Saucen. Mon dieu? Vilhelmine har ogsaa røde Haar. Spænding. — Tredie Akt: Opvarteren kaldes ind. Han blegner og tilstaar. De to Svogre drikker Vilhelmines Skaal.

Skulde Digter Esmann forsmaa disse sanddru Livsbilleder med deres gribende Handling og fine, modige Stemning, vil *Punch* med Sindsro se dem begravede som Sørgespil i det store Tomme, der repræsenteres af Hr. Variétédirektør Bangs forpinte Hjærne.

Til Digter **Schandorph**.

Et kauschert, om end ikke fuselfrit Stof til en ny Fakkelvise. Ved flittig Brug af Christiansens Gade-Ordbog vil Digteren med Lethed kunne udfylde det manglende:

Hymne til Lucifer.

Bæster . . . Fjolser . . . Højreblærer . . .
Svinetryner . . . Hestepærer . . .
Lopper gjøer . . . Krapylet bavler . . .
Klask paa Gumpen, til de kravler!

Naar de bramfri Ord spækkes med det behørige Kvantum Farve-Tinter og Trikiner, vil Georg F. g. Digteren faa Tyve-tusind om Aaret af Idioterne og blive udødelig for Livstid.

Til Digter **Eedvard**.

Et uhyrligt poetisk Skuespil i tre Akter, kaldet:

Under Sværten.

Første Akt: Den bly Theaterchef, fhv. Oberst, sidder fordybet i Bohêmelands Geografi. Han bøder sit dyre Midas-Guld for at faa Poeten i Integade til at vise ham Vej derover. — Anden Akt, første Afdeling: Poeten i Integade drikker Ilddrik med de smaa Sorte i denne mørke og skidne Fæstnings- og Præsteby. — Anden Akt, anden Afdeling: Den bly Theaterchef vaander sig under Fordummelsen, der rentud erklærer, at »det sku' De inte gjøre, Hr. Fallesen!« — Tredie Akt, første Afdeling: Fordummelsen bliver ganske ovenud: den forlanger, at Theaterchefen skal fortælle Alt til sin uskyldige Censor. Han viger forfærdet tilbage. — Tredie Akt, anden Afdeling: Den bly Theaterchef siger »gaa væk« til Poeten i Integade. Poeten hakker sin fordums Elskede i Smaastumper og dypper ham i »Politikens« Sværte. For saadan er Menneskene . . . . i Integade.

Det „literaire" Kapløb.

Se, dersom Du morer Dig dolig',
Saa veed jeg nu nok, hvad Du skal:
Ej aabent der er i Tivoli,
Men det er der i „National".

I Fredags saa tog de Affaire;
Den første udi Januar
Da aabnedes „den Literaire",
Og sandelig var den — lidt rar!

Hr. Schandorph, han viste sig atter
Som smagfuld Forfatter ved Gud!
Med „Klatter", der rimed paa „Latter" —
Man grinte Forfatteren ud.

Fru Hunderup viste Figuren
I Atlask med Slæb, der var langt;
Gemalen, han gav Trubaduren,
Men Bifaldet var noget trangt.

En Herre slog flot Kastagnetter
Alt til en fortryllende Dans,
Imedens en Anden beretter
Om „en Bondeknøs, der hedte Hans."

Lidt Syngen desuden man fik a'
En Fransk og en Dansk saa med Smag;
Den Ene hed Demoiselle Ricca,
Den Anden var en Frøken Krag.

Om det nu er „det Literaire",
Ja, derpaa vi blev ikke klog;
Men derfor maa Schandorph kavere,
Der aabnede med sin Prolog.

Kun een Ting ej nægtes af Nogen,
Der bort fra Fortryllelsen gik,
Og det var nu det, at Prologen,
Den svared' til det, som man fik. —

Højtoppe i Norge der er man
Især i de senere Aar
Gevaldig paa Færde og Herman,
Et Slag for det selvsamme slaar.

At de dog har sænket Niveau'et,
Man aner foruden Besvær,
For det var nok mest ved Trikot'et,
At Damerne gjorde sig der.

Saa spilledes der en Revue, der
Til Nød kunde nok holdes ud
For Grin af de glade Gemytter,
Der mødte paa Digternes Bud.

Men derfor tør Nordmanden borge,
At — fejred vi her en Triumf,
Fan hakke ham! oppe i Norge
Fiaskoen slaas med en Trumf!

Gaaden løst?

(Blandt Rekrutter.)

— Hva' ska' mon ellers denne hersens Lægebesigtigels' te?
— Jou, di vil vel se, om vi er værd aa skydes paa.

Lige for lige.

— Hvad Pokker! Skal Du nu giftes igjen? Det er jo fjerde Gang, og det er jo ikke saa længe siden, at din sidste Kone døde.

— Ja, ded æ en vis Vej — men, naar Vorherre ta'er — saa ta'er je saagu' osse.

Ved Aabningshøjtideligheden
i Gumperup nationale Andels-Slagteri.

Prolog af *Dr.* So. Skankerup.

Evropa sig til Tænderne har rustet
Mod Svinedifteritis fjernt og nær,
Selv Horsens Andelsflæsk er blevet kastet *)
Af Markedet endogsaa hos Æh-Bæh'er.
— Dog, selv naar Øjet paa en Gris er bristet **)
Og skoldet er dens gode Grisetæer,
Den døer i Skjønhed, li'esom Hedda Gabler,
Med skarp Protest mod Evropæersnabler.

*) Trykfejl. Læs: kostet.
**) do do: brustet.

Den Dannelse, som vil, at vi skal tude
Ethvert »naturligt« Udtryk ud paa græsk,
Og snyde Næserne med Lommeklude,
Den passer ej for os — Se Andelsflæsk!
Se Svinepelsene fra Gump til Snude!
(Jeg vrager »Tryne« i min Humoresk
For Rimets Skyld), og se paa Grisetæerne,
Der minder om Metrik hos Evropæerne.

Løft Philip Heymanns Arv, og se dig ud!
Paa Svin kan her fortjenes Millioner!
Se paa mig selv, som sætter Kandens Tud
For Flaben, mens jeg grynter danske Toner.
Se hver en So-Malene, skjær og prud,
Der med Gewier sin bedre Halvdel kroner.
Endogsaa »Lucifer« — *alias* Fanden —
Afmales tidt med Takker udi Panden.

Saa byder jeg til Svineriet her
Jer ind — saasnart I vaagner af den Slummer,
Som Nydelsen af dette fede Nummer
Formodentlig forskaffet har Enhver!
Gid at det fede Flæsk, vor Anstalt rummer,
Med Ister, Fedtegrever, sure Tæer
Og Flomme i jer Gunst maa dvæle længe
Og fast i Halsen ingensinde hænge!

Evropæisk Rundsjov.

De almindelige evropæiske Forhold, som allerede var forviklede nok ved Kongen af Bogøs pludselige Død, bedredes ikke ved hans Begravelse, som fandt Sted i Begyndelsen af Maaneden; thi, skjønt samtlige evropæiske Magter af dem, der duer her i Norden, var komne overens om at sende Sølvkranse til Højtideligheden, saa viste denne Overensstemmelse sig nærmest som en Bekræftelse af den bekjendte nationaløkonomiske Sætning, at Beholdningen af Sølv altid er størst i Begyndelsen af Maaneden; thi strax efter Jordfæstelsen flyttedes Uenighedsmærket fra en Kirkegaard over til en Korsgaard, hvor Fløjterne i den evropæiske Koncert fik Overtaget, saa Korsgaards Forsøg paa at spille første Violin ikke hjalp ham til at staa med Palmer i Hænderne.

Da Uroligheder i Brasilien tillige foranledigede, at en større svømmende Ladning af døde brasilianske Generalkonsuler var paa Vejen til Markedet i Integade, trykkedes Priserne kjendelig, og Stemningen var ualmindelig flov. Heldigvis indløb den glædelige Børstidende, at Ernst Brandes, som havde givet sig paa en temmelig vovet Expedition ind i det fordummede Danmark, ikke var bleven taget til Fange af de Indfødte, men var sluppen med at betale en Brandskat af 500 Kroner, efter at han havde opført et Schaw-Spil, som dog ikke var forfattet af hans Broder Eedvard.

Imidlertid kom den nedslaaende Efterretning fra Ungarn, at en derværende Folkethingsmand havde duelleret med en af Ministrene og under Venstres gamle Krigsraab: Ikke et Øre til dette Ministerium! havde afhugget Ministerens ene Øre, og da samtidig dermed Frankrig beredte sig til at takke Bulgarien for udvist Hensynsfuldhed mod en Journalist, allarmeredes den offentlige Mening saa stærkt, at det var let at faa Publikum paa Glatis paa de to nyoprettede blanke Isbaner her i Byen. Under saa kritiske Forhold følte Magistraten, at den maatte gjøre Noget for ikke at distanceres, og den mødte derfor med et Budget, hvorpaa ikke en Gang Borgmesteren kunde holde Balance, og søgte dermed at faa Skatteborgerne paa Glatis og blankede tilbørligt af.

Efter at det forenede Dampskibsselskab imidlertid havde havt Dampen oppe ved sit Jubilæum, og Fallesen var fulgt efter i Kjølvandet med Heibergdito, indløb der des værre foruroligende Efterretninger om Massakrer paa Evropæerne, saavel i China som i Sorø, hvor endog en forhenværende Broder til Nihilisterne var lige ved igjen at maatte gribe til Retiraden, men, da samtidig hermed Caprivi fik sin Handelstraktat vedtagen af den tyske Rigsdag, skyndte de evropæiske Stormagter herhjemme sig at slutte en lignende Traktat med Norge, hvorved Danmark som Kompensation for den toldfri Indførelse af aandelig Føde for Svin og andre Mannfolk, naar denne havde „en Tanke", fik Lov at indføre haabløs Variété i Norge, og det uagtet denne jo er fuldkommen læns for Tanker og altsaa ikke af den Grund kan gjøre Fordring paa Toldfrihed.

Under disse glædelige Udsigter til fornyet Omsætning for Landet fandt Magistraten, at det vilde være liberalt at skjænke Hr. Sørensen en lille Tilgift til hans Julekage og overraskede ham med en af vore velbekjendte hjemmebagte Klein'er af den Slags, der i sin Tid mislykkedes i Bager Marstrands fine Konditori.

Literær Variété.

(Unge Flynderup, der i Udlandet har stiftet Bekjendtskab med en Nordmand og en Tysker, har faaet dem med i Nationals literære Variété).

Flynderup. Vær saa artig D'Hrr., nu skal De faa vores literære Variété at se. Jeg tør nok sige, at det er noget enestaaende i Evropa. Skal det være en Bajer. (Til Tyskeren) Bayerisches Öl? Aa — pst! Opvarter! Det er den nationale Digter Drachmann, der

egenlig er Ophavsmand til det. (Til Tyskeren) Der National-Dichter Trinkmann ist Aufwarter dazu.

Nordmanden. Aa Fan — i Norge har vi jo Herman, han Skøjeren.

Flynderup. Tja, men han er jo ogsaa dansk. Desuden har han jo gjort Fiasko.

Nordmanden. Fiaskoen var dansk, den. Herman får De la' bli' norsk Herman nu.

Flynderup. Der har vi Fru Krum. der er gift med Hunderup. Hun skal sige Schandorffs Prolosje. Han passede nu for Resten bedre i Enden end i Begyndelsen. (Til Tyskeren) Er passte besser an der Gumpe als an der Anfang. Jeg kan ikke høre, hvad hun siger, men kjønt er det sgu. Nu kommer hendes Mand. Jeg veed ikke rigtig, om det er den første eller den anden, men en af dem er det i alt Fald. Her er ogsaa en Sangerinde fra Brygger Jacobsens Kirke. Det er en stor Nemhed, at han saadan kan tage og flytte dem fra det ene Etablissement til det andet. De skal se, nu kommer nok Fru Krum-Hunderup ud i Kirken i Stedet for. (Til Tyskeren) Nun kommet eine Operetten-Sängerinn.

Tyskeren. Wie?

Flynderup. Næ, det er ikke Fru Wiehe. Hun her er fra Frankrig.

Nordmanden. Pyt Sa'n — så er huu ikke indfødt da. Nej, så skulde de set Hermans Variété på det norske Tivoli. Bare indfødte Umuligheder over det Hele.

Flynderup. Ja, hvad Fanden — nede i Frankrig er hun der saamænd ligesaa indfødt som de andre. Og sikke Triller hun kan lave. (Til Tyskeren) Welche Trillingen sie machen kann!

Tyskeren. Famos!

Flynderup. Famös! Ja, det maa De nok sige. Sikken en Gage hun vist maa ha'e. Der maa drikkes mange Øller, inden de faar det ind igjen. Naar vi nu bare tænker paa, hvor mange Bajere En af os kan sidde og slubre i sig en Aften igjennem, saa kan man ligesom gjøre sig et Slags Begreb om det. Saadan noget Øl har de ikke i Norge. Men det er ogsaa paa en Maade literært Øl. Det er en Satans behagelig Fornemmelse, at man sidder her og drikker Penge ind baade til Hypo- eller hvad det hedder Glyptothek og til Kirker. Man føler sig ligesom som noget af et bedre Menneske ved det. Der har vi en Komiker.

Nordmanden. Å Fan, den der Komik har vi bedre i Norge.

Flynderup. De mener Herman? Ja, men hvis han her ikke er Dem komisk nok, saa kommer der en ufrivillig om lidt. Kan De lade være at grine ad ham, saa giver jeg en literær Øl over det Hele. Gud veed, om her ogsaa er literære Negerkomikere?

Nordmanden. Nej, De kan tro nej, min Fa'er!

Flynderup. Da skulde det dog undre mig, om Charles Kjærulff ikke var herude for at rose sine egne Sange i »Politiken« i Morgen.

Nordmanden. Hvad er det, han har skrevet, den Fanten?

Flynderup. Jeg veed sgu'tte, men jeg antager, at det er den franske Mademoiselles Sange, som han har skrevet Partituret ud til.

Nordmanden. Det var jo af Verdi det.

Flynderup. Ja, derfor kan Kjærulff sgu godt have skrevet det bagefter. Det er vist for Resten ikke passende, at vi sidder her og sludrer. Dette her er jo noget, som man ikke hører hver Dag. Det er saadan Noget i Smag med det Kongelige. Om det saa er Plakaten, saa er den ogsa rød her ude. Naa, skal det saa være en Omgang Øl til? Skaal!

En Kritikus.

Jeg er den store Dramaturg,
Og Eedvard er mit Navn!
Den strixe, salig Hr. Lykurg
Har ej gjort større Gavn.
Paa længe med Uhyrlighed
Har mandig og forvoven
Fordummelsens Ustyrlighed
Jeg kækt holdt „under Loven".

I denne skidne Præsteby,
Har Danskens dumme Folk
Endnu ej respektert mit Ry
Som Kunstens noble Tolk!
De chikanerer og skri'er op,
Fordi jeg konkurrerer
Som Kritikus med selve Trop
Og slige Kavallerer.

Jeg er saa fornem og saa sand,
Saa modig og riæl;
Jeg slaar for Nordens største Mand,
Og Manden er mig sel'.
En Direktør saa torskedum,
At andre Folkses Pjecer
Han disker op for Publikum,
Jeg strax i Stumper blæser.

Naar Riis kan tjene Penger paa
Hr. Reckes Pjankesnak,
Mon jeg da er saa gal at staa
Og sige mange Tak?
Nej, Riis skal faa at mærke, jeg
Er ikke ganske fæisk:
Han skal s'gu gaa Fallit paa mig,
For det er evropæisk!

Naar Fallesen en smukke Da'
Med Goos vil følges ad,
Skal han saa ikke sættes a'
Paa Tryk i vor'ses Blad?
Men se til Abrahams! Han fik
Sin Løn, da pænt han fløjted:
Jeg dænged ham i min Kritik
Med Roes, saa Sværten sprøjted.

Naa, er det ikke Aandsfrihed?
Men hør en Gang det Svar,
Jeg fik, da nys jeg talte med
En Bøgh'sk Aands-Proletar:
Ved Logos! tænk Dem, det Mæhæ
Citerte Bøgh! — Hvad ga' han
Til Svar: „Naar Oxen si'er Æ-bæh
Saa siig Du: Bah!" — — det sa' han'

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Non olet.

Lig højsalig Kejser VESPASIAN
Er BAHNSON i en saa heldig Forfatning,
At uden Frygt for Buketten a' en
Han hæver Skat hos et vist Organ,
Naar Duften er krydret blot med et Gran
Af »den ufrivillige Selvbeskatning«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 14. Januar. Nr. 2.

PUNCH

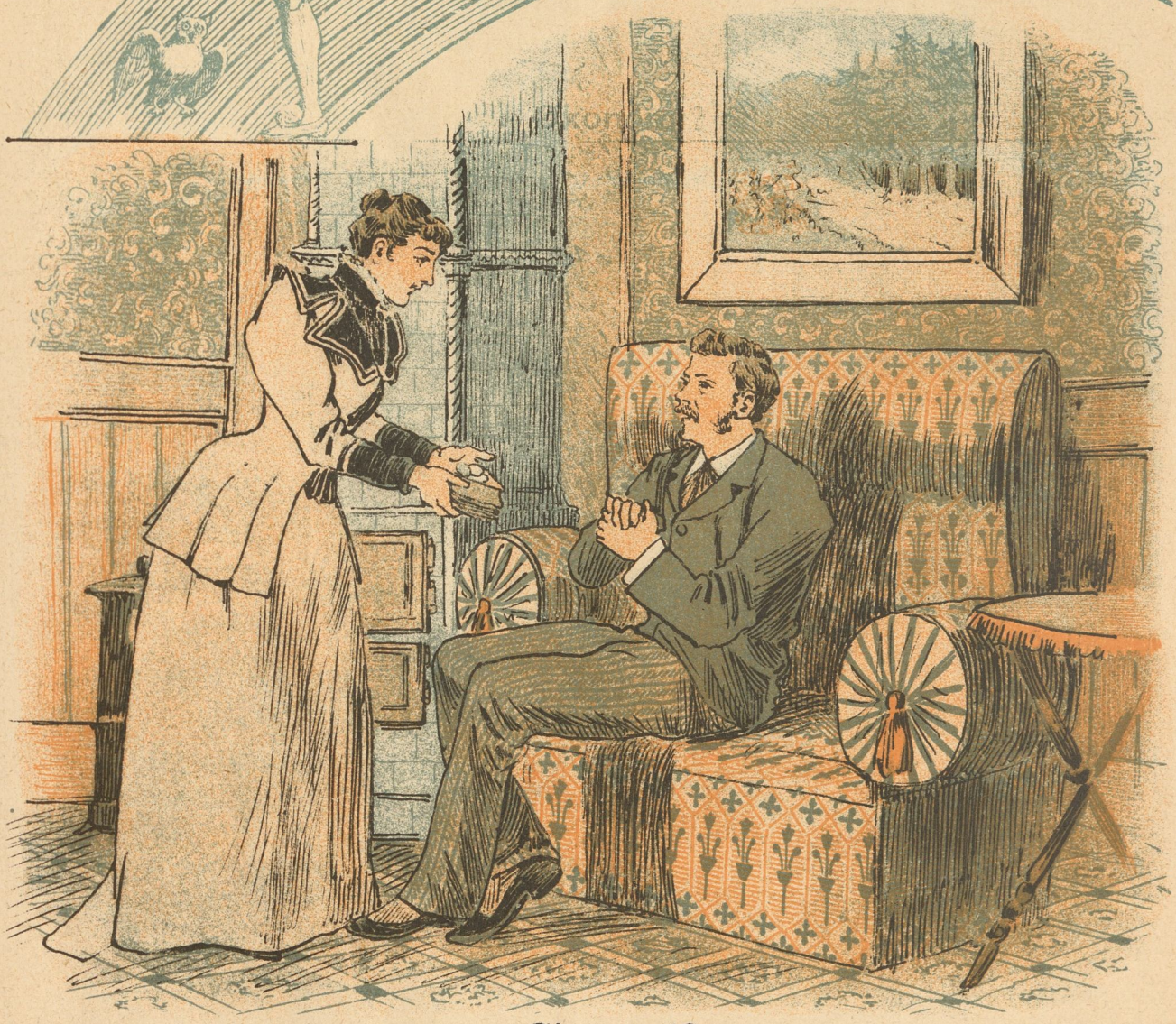

Økonomi?

— Kniber det for Dig, lille Mand, nu til Nytaar, maa Du gjerne faa mine Spareskillinger. Her er de!

— Men, Du søde lille Kone! Hvor har Du dog alle de Penge fra?

— Ja, det skal jeg sige Dig: hver Gang Du i Fjor sagde mig en Ubehagelighed, lagde jeg en Krone af Husholdningspengene i min Sparebøsse.

En Ulykke.

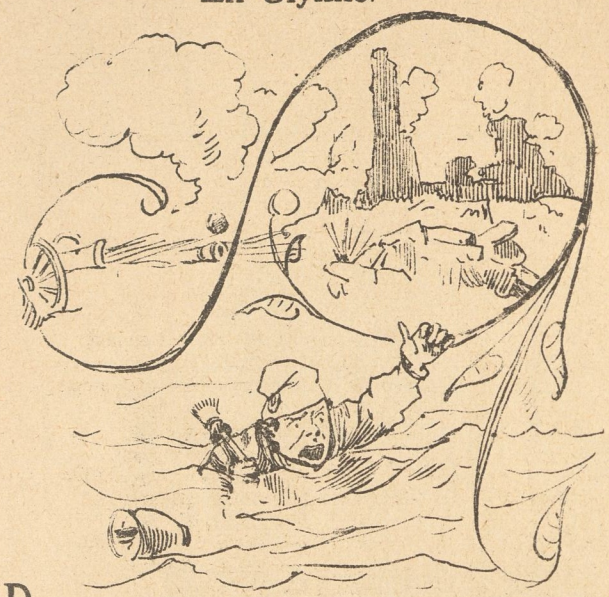

Der svæver over Danmarks Vang og Vænge
En Uvejrssky, som lejrer sig en Dag
Imellem Ordrups Krat og Lyngby Enge,
Ledsaget af diverse Tordenbrag.
Det skær' de voxne Rømersgade-Drenge
I deres brave danske Hjertelag
At tænke paa, hvordan om Lyngby-Kredsen
Man snart med Gru kan melde: Hat gewesen!

Thi Egnen vil af Fjenden blive jevnet
Med Jorden lige til Charlottenlund.
Af Korsgaards Villa bliver ikke levnet
Saa meget som en Skorstenspibe kun.
Alt bliver ødelagt i Bund og Grund,
Og Coldings Valg vil blive blodig hævnet:
Endogsaa 5te Kreds Beskydning venter
Af uopfundne Morderinstrumenter.

At hvert et patriotisk Hjerte blødte
I Wiinblads Korps ved Tanken om en nær
Belejring, ligger klart nok for Enhver;
Derfor de gjæve Socialister mødte
I Lyngby som vort Forsvars bedste Støtte
Og operered' flinkt som Frelsens Hær,
Der vilde holde Fjenderne fra Grænsen
Ved Folkethingsdiæt til Maler Jensen.

Hvis han var blevet valgt, man alle Vegne
I Kredsen kunde trække Vejret frit.
Han vilde nemlig male hvert Stakit
Og Plankeværk, man har i disse Egne,
Saa, naar en Fjende gjorde blot et Skridt
I Kredsen, vilde han af Rædsel blegne
Ved Synet af hans Arbejd og forsvinde
Og aldrig mer sig vise nogen Sinde.

— Des værre! Denne store Plan er strandet
Og bliver næppe foreslaaet mer.
Paa Valgets Dag blev Jensen overmandet.
Og nu maa Byen tage, hvad der sker;
Thi sort vil det se ud for Fædrelandet
Ved Jensens Vandgang, og i Colding ser,
Lig Kolding, Lyngby sin Ruin i Møde
Trods Graad og Tænders Gnidsel blandt de Røde.

En Spøgelsehistorie.

O Ignotus! Du yndefulde Apollo blandt Inte-Pressens Heloter! Lær mig Ord af dit duftende Sprog til at skildre hin Aften, da jeg sad med min Ven Berlineren i en Kafé »unter den Linden«. Solen sank over mange Hatte. Langs Trottoiret gik germaniske Komtesser under Restauranternes bleghvide Markiser, ludende Arbejdere med alvorlige Aar paa Skuldrene og Sult i Øjnene, og dandinerende Asphaltiers med Monoclen vuggende paa Kvindehofter. I Retningen af Sejrsmonumentet gik Strømmen, — *que voulez vous*, — dette Sejrsmonument, hvor Wilhelm Barbarossa mistede sit Hoved efter sin navnkundige Duel med den brasilianske Konsul. Da, i det samme, besvarede min Ven Berlineren mit Spørgsmaal:

»— — — Im Norden? . . . . Ja wohl, der har jeg gewäret. Jeg rejste ja in Humbugs für den reiche Ephraim i Friedrichsstrasze. Og De hører jeg sprækker Deres Muttersmaal wie en Indfødt. Naa, enfin . . . . Nix en lille Forfriskung? . . . . Kellner, zwei Bier! . . . . so altso jeg havde en Rekommandationsbrief til Ephraim sine Busenfreunder, die drei Gebrüder Cohn, ... Ja, De kender dem? Wenn De kommer fra *Berliner Tageblatt*, drejer De bare til Venster und gaar vorwärts efter Profilen lige til Intestrasze, — so har De dem. Og skulde de ikke wäre hjemme, saa gaa De mal bare efter Øret. Die drei Gebrüder skriger immer so højt, at man kan aldrig ikke vide, hvor de er. Naa, jeg træffer altso kuns een Gebrüder; men sosomhver sin en af dem siger immer det samme, som de siger alle tre auf dreimal, wenn man spørger einmal, so ferlanger jeg sletsikke mehr, men siger: — »Guten Tag!« — »Guten Tag!«

— »Ach, — Prosit mein Logos!« skriger han ganske kokliko af Lyksalighed: »Endlich hører man da en frimodig, evropæisk Ord . . . . so midt i al denne Hyklerei und Ferdummelse!«

Kurz at fortælle. De drei Gebrüder er ganske unhyrlig mächtige Männer i sin By. So da jeg wie alle fernuftige Mennesker har altid været ganske gal efter at se en Galehus, siger jeg blot en Ord, og strax fløjter der Gebruder i sin venster Finger . . . . Vupti! . . . . eins, zwei, drei, . . kommer en Minister springende.

— »Fem Artikler af *Defensor patriæ*, wenn De ikke

giver denne brave Mann en En-tout-cas-Kort til Bistrup!« skriger der Gebrüder.

— »Mener De en Partout-Kort?« spørger den anden. Men der Gebruder bliver dunkelroth af Raseri:

— »*Partout?* — Tror De, at jeg tager en *Avisen* sin Medarbejder i min Mund?«

Naa, — jeg faar min Kort, og samme Nat spasierer jeg til Galehus. Det war en grausam Vejr. Sturmen brauste, und Schneen sauste, und det war som alle onde Geister war sluppen los. Plutzlig staar jeg foran en stor, sort Hus, — ganske wie en Gespensterhus, der var skudt op af Jorden — »Courage!« tænker jeg und banker paa. — »Her er ingen Mittag idag!« skriger en Stemme, for den trode jeg var en Magistratsperson. Jeg siger, hvem jeg er, und kommer ind.

Det var dog en underlig Hus! — En Inspektor, saa bleg wie en Død, viser mig om. — »Her kommer de alle«, siger han; »de tror, de ligger i sin Seng und schlumrer; men jeg henter dem, og jeg lukker dem bag Laas und Slaa, — und først naar Morgenen gryer, slipper jeg dem los! — Se mal hier!« Und han aabnede en Celle.

Jeg saa en Grosser paa sin Kontor. Men det var ganske ingen Grosser. Smaa Mus krappelte paa hans Bord, og han skjød dem mausetodt med en Kinderpistol. So schnittede han dem op i Skjønhed, kiggede dem i Maven, og notierte op, hvad han saa. — »Det bliver en Schauspiel!« raabte han, »gaa hjem und læg dig, Hedda Gabler!«

— »Den næste!« sagde der Inspektor.

Ach weh! — Jeg saa en blut-arm Jüngling. Han troede, at han var død, — pint ihjel i det store Herman-Slag! Und han bed sig i Fingeren for at blive mehr forpint. — »Missliebig! . . . weg! . . .« stønnede han; — »Stat stille, Wandrungsmann, . . . hier in Christiania Tivoli liegt en stor Geni begrafen!«

— »Weiter!« sagde jeg.

— »Stik ab, Krapyl!« brølte den næste. »Wæk med den modificierende-restringierende Spændetrøje! — Sehr I denn ikke, at jeg er Svinerøgter i Gumpenheim? — Ach, men jeg er so skikkelig . . F. g. m. so skikkelig!« Und han sank grædende paa sin Knæ und foldede sine Hænder — und kaldte mig: »Georg!«

Den næste var immer gemüthlich, og han var syv und en halb Alen lang. — »De skulde vel ikke tilfældigvis have en Par Millioner hos Dem, Idiot!« spurgte han. So werfede han sin Frak, og so tanzete han rundt paa Gulvet med en Dannebrogsflag und sang:

Hej, dudelidei, — Sankte Hans, Sankte Hans!
Se min literære Tallerken-Tanz!

So kom vi til en Alvorsmann. Han løb rundt und rundt und lyttede ved alle Døre und Sprækker. — »Har ikke jæg sakt det?« hviskede han; »Ær ikke jæg Fredens Mand da? — Ok jæg ska ræjse utenlans, fordi jæg vill bare i al Fretelighed ha' julet di her Svænskerne? Men nu har I Begripelsen: for jæg har hørt det av han Pehrson, som har hørt det av han Olsson,, som har hørt det av han Janson, som har sel set han Manden med Slesvig i Lommen!! — Der løper han, — der løper han —«

Men so i det samme steg Solen op — Gespensterhusen forsvandt, — und jeg stod ganske muttersallein i en Schnedynge!«

— »Det var da en mærkelig Historie?« udbrød jeg. Kunde De ikke vise mig, hvor det Hus laa? Man kan jo aldrig vide, om man ikke selv en Gang skulde komme derhen, naar man falder i Søvn — —«

Men det var netop, hvad jeg gjorde. For min Berliner svarede ikke et Muk, — derimod vaagnede jeg i min Lænestol hjemme i Kjøbenhavn. Er det nu ikke forbistret, at jeg ikke en Gang fik Tid til at besøge min egen Celle, medens jeg drømte?

Thronskifter.

Rundt i Luften det svirrer
Med Rygter om vore Theatre;
Og det er jo det, der pirrer,
Thi nu vil man omkalfatre.
Og her er der ikke Tale —
Se, det er nu det forførende! —
Om et skiftende Personale,
Men om selve Direktørene.

Paa Kongens Nytorv det summer
Med de allervildeste Rygter
Om, at Luften er bleven saa lummer
For Chefen der, at han flygter.
Og Sladdertungerne rulle,
Det bliver værre og værre,
Om, at Emil Poulsen nu skulde
Maaske blive »Kammerherre«.

Vinhandler Arntzens Casino
Er nok ingen heldig Affaire.
»*Veritas non in vino!*«
Siger de Aktionaire'.
Og det har de sandelig Ret i,
Naar de tænker paa deres Papirer —
Arntzen-Østergaard-Cetti
Er mærkværdige Triumvirer!

Og deres dramatiske Høker-
butik de igjen avertere.
Atter og atter forsøger
De, om Ingen vil aspirere.
Det Hele er svært paa Heldingen —
Periculum est in mora! —
Men som Katten, der snuser om Vællingen,
Man ser Carl Nielsen og Thora.

Ferdinand atter spøger
Om »Ravnsborgs« luftige Haller,
Hvor nu Thor Jensen forsøger
Sig med en Rantzaus Rabalder.
Hvis Ferdinand, som det forlyder,
Vi atter paa Ravnsborg ser,
Saa veed vi: Forandring fryder!
Men sjelden Variété'er

»Evterpe«, der misted' sin Vater,
Blev atter det »nationale«
Varietetens Theater
Med den hjemlige Sang og Tale.
Direktøren, fortaltes
Der, blev dog lige strax kyset —
Eusebius Licht, som han kaldtes,
Gik den første Aften — i Lyset.

Ja, svigefuld — det er Lykken
Paa Thalias gyngende Skude,
Selv for den, der har Noget i Ryggen
SomRiis-Knudseni »*Dagmar*« derude.
Faa kunne sikkert kjende,
Hvornaar de gaar bag ad Dansen,
Og hvor nær de er deres Ende,
Naar de sidder deroppe paa Skansen.

Ikke saa fejl endda maaske.

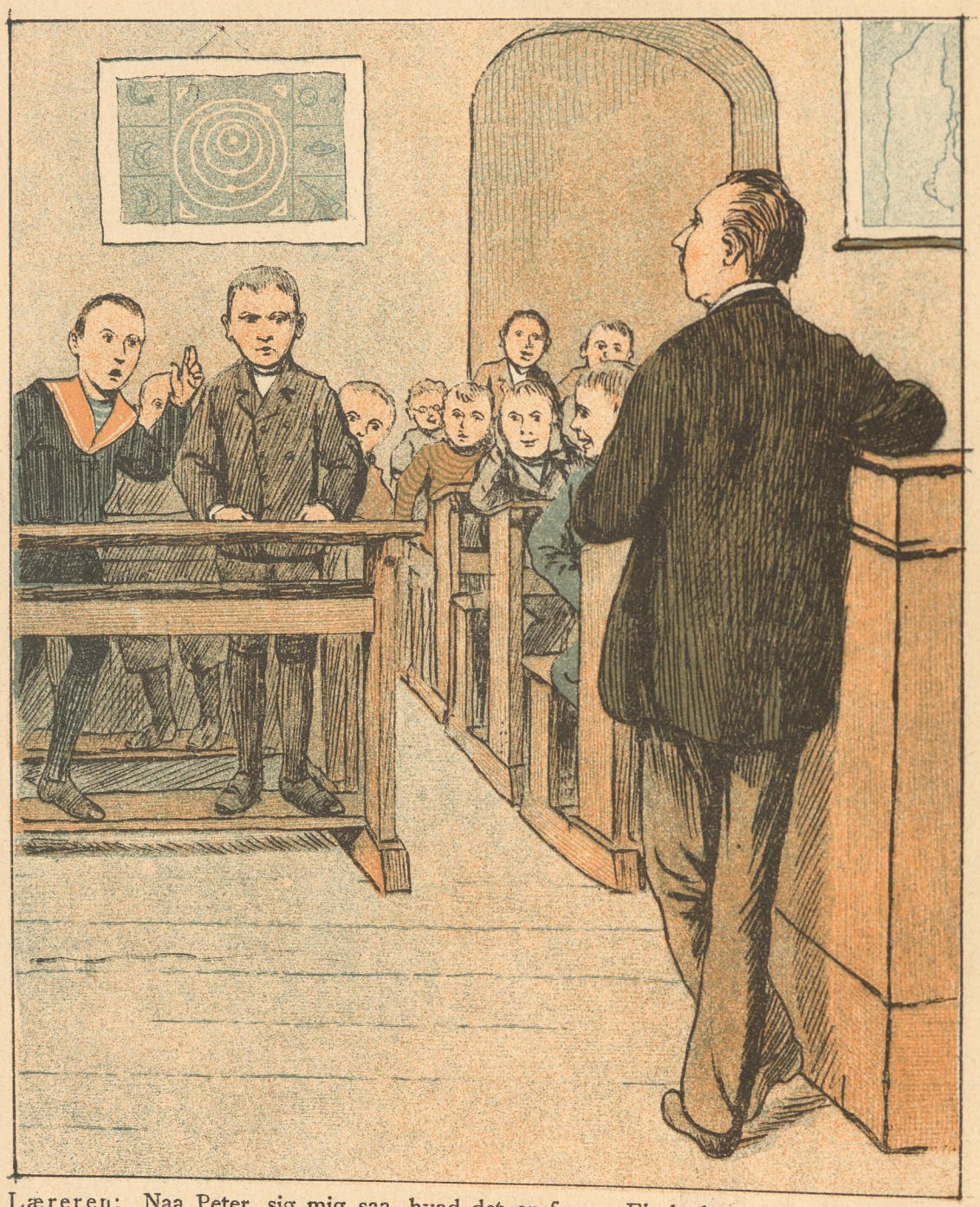

Læreren: Naa Peter, sig mig saa, hvad det er for en Flod, der løber gjennem Paris?
Peter (kan den ikke).
Læreren: Naa! — S—S—S—
En anden Peter: Maa jeg, Hr Lere?
Læreren: Ja vel!
Den anden Peter: Syndfloden!

God Tro?

— Je sku' spøre, om de æ her, man ka' faa baareli Vielse?
— Ja, hvis De har Dokumenterne i Orden? — Men, hvorfor vil De nu vies borgerlig?
— Jo, for min Kærreste si'er, de' æ saa billi!
— Ja, men er De nu f. Ex. af forskjellig Trosbekjendelse?
— Ja, hvad de' angaar, saa æ jej nu rægti nok, men Jensen, han æ Sjoselist!

En Gjenganger.

Ja, vi elske denne store
Norske laadne BJØRNSTJERNE, som saa let kan more
Integades Børn!
Elsker højt hans Fraseflomme
Om vor Politik
Og den Mand, som i sin Lomme
Rundt med Slesvig gik.

Om, hvad denne Lomme rummed,
Han med store Ord
Som en bajersk Fredsven brummed
Løs blandt os i Fjor.
Men, da saa han for sin »Skrøne«
Skulde holde Stand,
Fjeren blev ej til en Høne,
Men kun til en »And«.

Nu først fandt han, det paa Tide
Var at skrive ned
Til »en Mand, som maatte vide
Særlig god Besked!«
Av! det skulde han ha'e sparet!
Inden mange Døgn
Han fra BISMARCK selv erfared',
Det var bare Løgn.

Dog, den store laadne Digter
Syntes ikke, at
Den *„Geschichte“*, lig hans Richter,
Skulde dø saa brat;
Han, som nys i Kantslermagtens
Sure Æble bed,
Nu til HEDLUND skrev, som sagtens
Ogsaa veed Besked.

Denne Gøteborger Fadder
Stod til »Skrønen« glad,
Hvorpaa den som friskbagt Sladder
Gik i HØRUPS Blad.
Her blandt Evropæerskaren
Faar den Sandheds Rang.
— Skidt, om ogsaa BJØRNSON ta'er 'en
I sig nok en Gang!

Hos Fotografen.

(Per Fyenbo er kommen til Kjøbenhavn og har faaet den Ide at lade sig fotografere — for første Gang i sit Liv — for at overraske sin bedre Halvdel med et Billede. Han banker med knyttet Næve paa Døren, Fotografen kommer og lukker op).

Per. Goddav — dette her er kanske Atelleriet?

Fotografen. Saa gjerne — det er et fotografisk Atelier.

Per. Jæ vil gjerne tale mæ Fonægrafen.

Fotografen. Med — naa, De mener Fotografen. Ja, det er mig.

Per (med et bredt Grin): Ja — he — jæ ka' sgu'tte husse alle dem Navne. Jov, jæ skal nemlig sige vos, jæ er fra Assenskanten a' — jæ hejer Per og jæ er i Besøj hos min Datter, som tjenner hos ham Mikkelsen uje paa Frejsberre, det er hende, der har faaet mig herop, for jæ skal sige vos — Mutter derhjemme vilde da blive saa ræssom glaj, hvis hun fik mit Kontrefæ eller hvad det nu hejer.

Fotografen. Meget gjerne, min Herre. Vil De behage at træde indenfor?

Per. Jæ siger saa mange Tak. (De gaar ind i Atelieret).

Fotografen. Skal det være et Kabinet?

Per. Næ, de sku' da være til og hænge i Stadsstuen.

Fotografen. Vil De behage at tage Plads?

Per: Tak, jæ ka' godt staa.

Fotografen. Ja, men jeg kan ikke tage den Herre i Brystbillede, uden at De sidder ned.

Per. Det er en a'en Sav. (sætter sig).

Fotografen. (retter paa Pers Hoved). Med Forlov — lidt mere til Venstre — saadan — Tak, nu sidder De godt.

Per. Ja, det tror jæ — i saa 'en en fin Stol (rejser sig og ser paa den i det samme Fotografen stiller Apparatet). Den har sgu 'tte væ't billig — hvad?

Fotografen. Aa nej — men jeg maa endelig bede Dem sætte Dem.

Per. Jeg siger saa mange Tak. (afs.). Det er da en ræssom høflig Mand, den Fonegraf. (Fotografen retter igjen paa Pers Hoved og gaar igjen hen til Apparatet).

Per. (afs.). Det er da sært, saa han minkelerer ved mit Hode. Jæ sku' da aldrig tro, det sidder skjævt (højt). Hør, Fonegraf, lad mig se, det bliver saa'en, at man ka' se, det er mig. for jæ skal sige vos, at min Nabo, Mads Hjulben, er osse bleven fonegraferet, men jæ ku' sgu'tte hitte ud af, hvem at det sku' være.

Fotografen. Det skal nok blive godt, naar den Herre vil sidde rolig.

(Per tier endelig og sidder rolig, mens Fotografen tager ham, med Undtagelse af, at han vender sin Skraa. Fotografen gaar ind i et Sideværelse og kommer strax efter tilbage med Pladen).

Fotografen. Der er kommet Noget i Udtrykket, som ikke er saa heldigt. Det er vist bedst, at vi tager en Plade til.

Per. Aa Herregu', det var da fælt. Skal je nu tel 'ed igjen? (afs.). Han maa ligegodt itte være reiti' stiv i 'ed, den Fonegraf, at han itte en Gang ka' fonegrafere en ligefrem Mand som mig.

(Fotografen har endelig faaet Per i den rette Stilling igjen og skal lige til at tage ham, da)

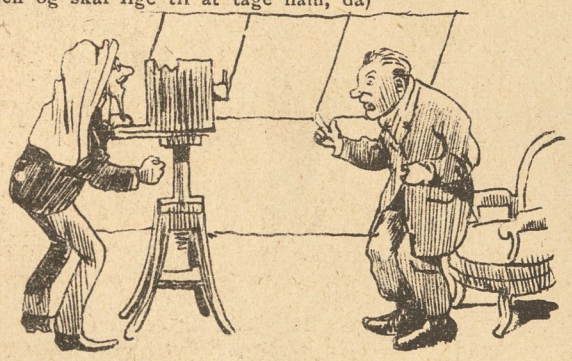

Per (udbryder): Men nu skal jeg da ikke betale l'isaa meget for den, der ikke var skrap nok, som for denne herre?

Fotografen (med stille Arrigskab). Jeg vil gjøre den Herre opmærksom paa, at det er et bedre Etablissement. De skal naturligvis kun betale for dem, der duer. Men nu maa De virkelig sidde stille.

(Endelig lykkes det at tage Per, og denne siger Farvel. En halv Time efter træder han atter ind i Atelieret.)

Per. Undskyld, Hr. Fonegraf, det er bare mig. Jeg skal sige vos, jeg glemte og spøre, hvor mejet at nu Kontrefæet vilde komme til og koste, for saa mejet har jæ jo itte Lyst til — —

Fotografen. Det er 5 Kroner, min Herre.

Per. Næ Jøsses da, det var da forskrækkeligt. Jamen naar vi nu tog det andet Kontrefæ, det som ikke blev saa godt, ku De saa itte sla Novet av paa Prisen? For det, at det itte ligner, det gjør jo itte saa mejet, naar bare at man kan se, at det skal være mig.

Fotografen. Det bliver lige dyrt, hvilket af Billederne De saa vil have.

Per. Ja men saa skal De dov itte gjøre Dem noven Ulejlighed. Saa kjøver jæ hellere en Spyttebakke og giver vor Mo'er til og pynte op i Stadsstuen med. Det er mejet billigere, og det bliver Sidse saamænd li'saa glad ved. Det er sgu lige mejet, hvad det er, naar bare jeg har Novet med til hende fra Kjøbenhavn. Naa, Farvel, Fonegraf, og tak for den Gang, og skulde De novensinde komme over ad Assenskanten til, saa er De velkommen hjemme hos vores. Farvel, farvel. (Skynder sig ned ad Trapperne.)

Gode Udsigter.

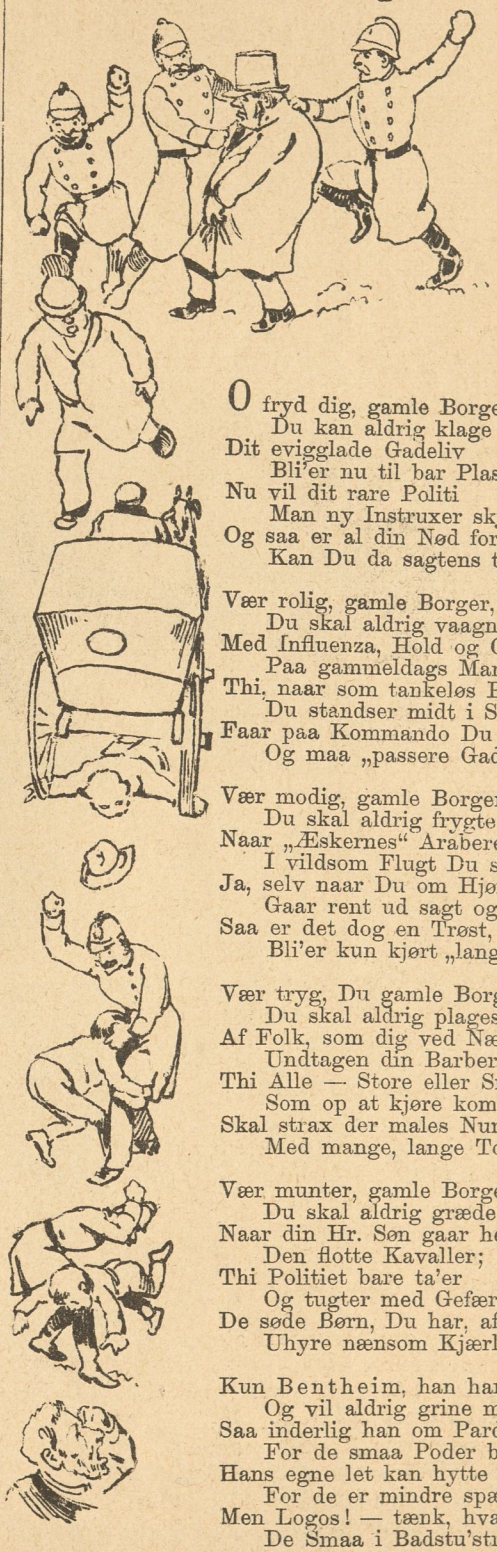

O fryd dig, gamle Borger,
Du kan aldrig klage mer!
Dit evigglade Gadeliv
Bli'er nu til bar Plaser.
Nu vil dit rare Politi
Man ny Instruxer skjænke, —
Og saa er al din Nød forbi,
Kan Du da sagtens tænke.

Vær rolig, gamle Borger,
Du skal aldrig vaagne mer
Med Influenza, Hold og Gigt
Paa gammeldags Maner;
Thi, naar som tankeløs Person
Du standser midt i Staden,
Faar paa Kommando Du Motion
Og maa „passere Gaden."

Vær modig, gamle Borger,
Du skal aldrig frygte mer,
Naar „Æskernes" Arabere
I vildsom Flugt Du ser;
Ja, selv naar Du om Hjørner nu
Gaar rent ud sagt og sover, —
Saa er det dog en Trøst, at Du
Bli'er kun kjørt „langsomt" over.

Vær tryg, Du gamle Borger,
Du skal aldrig plages mer
Af Folk, som dig ved Næsen ta'er,
Undtagen din Barber;
Thi Alle — Store eller Smaa —
Som op at kjøre kommer,
Skal strax der males Nummer paa
Med mange, lange Tommer.

Vær munter, gamle Borger,
Du skal aldrig græde mer,
Naar din Hr. Søn gaar hen og gi'er
Den flotte Kavaller;
Thi Politiet bare ta'er
Og tugter med Gefærlighed
De søde Børn, Du har, af bar
Uhyre nænsom Kjærlighed.

Kun Bentheim, han har Sorger
Og vil aldrig grine mer,
Saa inderlig han om Pardon
For de smaa Poder be'er.
Hans egne let kan hytte sig,
For de er mindre spæde,
Men Logos! — tænk, hvad venter ej
De Smaa i Badstu'stræde!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Farvel JENSEN!

Den danske Grævlingehund bed an
Med den socialistiske »Mob«.

Frit efter Henrik Hertz.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 21. Januar. Nr. 3.

PUNCH

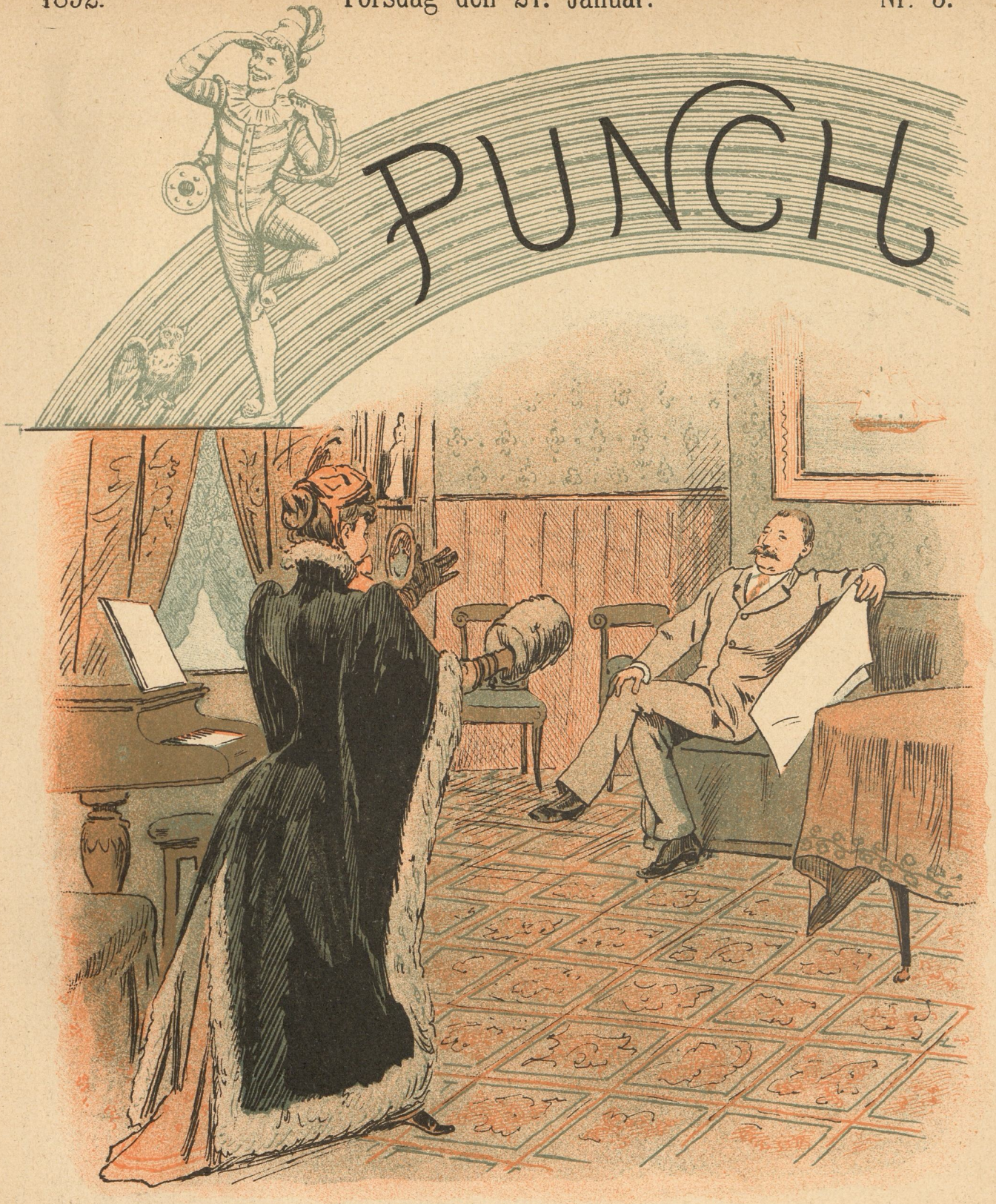

Ualmindeligt Held.

— Hvor Du ser fornøjet ud, lille Mutter! Hvad har Du saa oplevet i Dag?
— Tænk dig bare, Mand! Jeg har gjort syv Visitter og ikke truffet en Eneste hjemme!

En god Skole.

Det maritime Institut,
Som bagved sine Mure skjuler
Hver TORDENSKJOLD som Patteglut
Og mange vordende NIELS JUELER,
Sig glæder ved en praktisk Fagplan,
Der minder nærmest om en Slagplan.

Som Regel for et Slag at slaa
Man kan den Læresætning spore,
At man begynder med de Smaa
Og ender siden med de Store.
I Kraft af denne store Tanke
Begyndes med de Smaa at banke.

Til Ære for det røde Flag,
Hvorunder de skal siden fægte.
De slaar paa Kassen, Slag i Slag,
Til Lindring for de mindste Knægte,
Der aabenbart sig bedst befinder
Med Øjne blaa og røde Kinder.

For ret at taale Skudens Hop
Og Slinger, som fra Søen stammer,
Med sex Slags Vin de flakkes op,
Og op med Cognac man dem strammer;
Men for at klare den Art Slinger
Forsynes de med extra »Vinger«.

Dog, skjønt man efter Rang og Stand
I disse Klasser ogsaa tørster,
Med den Sort »Vinger« hæver man
Sig næppe over andre Børster,
Især, naar passende man finder
At drikke som en Børstenbinder.

Selv Skolens Chef, Hr. CARSTENSEN,
Des værre lidt for sent erkjender,
At han var ikke med paa den,
Naar der blev leget »Tampen« brænder.
— Nu har med Brist han paa Honnøren
Stillet til Klø hos Inspektøren.

En Saga om 10,000.

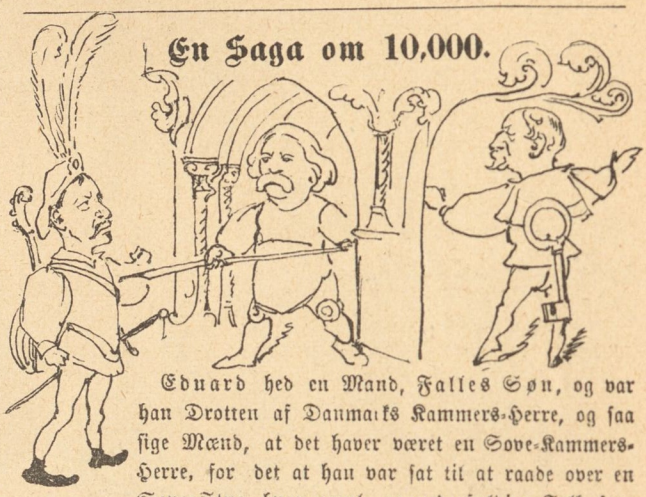

Eduard hed en Mand, Falles Søn, og var han Drotten af Danmarks Kammers-Herre, og saa sige Mænd, at det haver været en Sove-Kammers-Herre, for det at han var sat til at raade over en Sove-Stue, hvor gamle og nederfældige Folk, som kaldtes paa Landets Sprog Abonnenter, kunde fange fornøden Hvile, alt medens skjønne Gjøglere, Bierfidlere, Aktører, Badutspringere og saare dejlige Kvinder drev Tiden hen for dem med Spil og Strengeleg, Moraliteter, Mysterier, Fastelavnsspil og andet høvisk og opbyggeligt Spektakel.

Eedvard hed ogsaa en anden Mand, hin Liden, som var af østerlandsk Æt og en stor Skjald. Skrev han Moraliteter til Eduard, Falles Søn og vilde dem have opført. Og saa sige vel Mænd, at ingen Spektakler bedre befordrede Slummeren end disse, og vilde Kammers-Herren gjerne dem spille. Men en gammel, gild og gjæv Gubbe, Erik med Tilnavnet Bøghen, som af Kongen var sat til Portvagt ved Sove-Stuen, forbød Eedvard hin Liden at faa Foretræde plat ud. Blev da hin liden svarte Eedvard saare gram i Huen og rustede sig til Leding mod Eduard, Falles Søn, og var han en stor Kæmpe, fordi han havde hørt til hin drabelige Ridder Tristans Hird i Frankerland. Men var han nu bleven Huskarl hos Lovsigemanden Ridder Bentheimr hin Røde, i Integade, som Borgen hans kaldtes.

Til ham drog nu Eedvard hin Liden og kærede sin Møde, og Bentheimr svor ved Bragebægeret en frygtelig Ed at ville hannem hævne. Og var han ei at spøge med, thi saa sagde Mænd, at Intet bed paa ham, og han havde undlivet een død Skjald ved Navn Heiberg, rettet Dankongen Kristjern den Anden paa Stockholms Torv, og man sagde, at han kunde mane afdøde Brasilianere til Live. Og saa rustede de da alle de Svartalfer til Kamp og droge ud med megen Vælde.

Men saa sagde Mænd, at Kammers-Herren havde paa sin Borg en saare væn Mø, Elsebeth, Dons's Datter, og vilde han lade hende afbilde og ophænge hendes Skilderi paa Theatrum, fordi at det aldrig havde været udi Punch, hvor ellers gode danske Mænd og Kvinder paa hin Tid afbildedes. Og sagde Bentheimr tillige, at han rugede over en Skat paa 10,000 danske Kroner ligervis som Fafner, kun var der den Forskjel, at Skatten under Fafner blev større, men under Kammers-Herren mindre. Vilde da nu de smaa Svartalser undlive Eduard, Falles Søn, bortføre Møen og hæve Skatten.

Otto, Borchsenii Søn, hed en Mand, og hørte han til Nimtursernes Æt, led gjerne Skjalde og havde og selv forsøgt sig i Skjaldskab. Der nu Krigshæren drog frem for plat at lægge Kammers-Herrens Borg øde, da pønsede han paa Argelist og lagde sig i Baghold Thi han havde selv været i Ledtog med dem og kjendte derfor saare vel deres Rænker.

Eduard, Falles Søn, rystede udi sine Buxer, der han saa de Svartalfers Hær komme. Thi hjalp det ham nu ej, at han stod i Pagt med Underjordiske udi „Elverhøj", thi det blev revet ham udi Næsen, at han havde sveget de smaa Sortes Kunst for at leve som en Bisp udi en Gooserede.

Kaldte han da til sig sin Borg-Kastellan og Skriftefader, Pater Manicus, og de faldt begge paa Knæ og bad en Aftenbøn, at Eduard, Falles Søn, maatte ej opofres. Men Fjenderne fore frem og truede med at give ham Riis ved hans Ende.

Blev der da et vældigt Slag, og Ridder Bentheimrs Mænd stjød med Pileskud og Kammers-Herren med Underskud. Dog blev han hardt klemt mellem Skjolde og var ved at fare til Valhal. Men da viste sig hin liden Otto, og han vidste, at Ridder Bentheimr selv havde staaet Kammers-Herren bi med at sjæle Skatten. Og vel er det troligt, thi Bentheimr var en saare glemsom Mand, der ofte skiftede Hu og Ham. Og nu faldt han derfor og hans Fald var stort.

Men hin liden Eedvard sang Slagets Drapa saalunde:

Blæk bleges,
Brøvl vil huskes,
Frænder dør,
Fæ dør —
Selv Eedvard og Georg
Gaar ogsaa i Grav.
Et ved jeg, som aldrig dør:
Bentheimrs og Brandes' Grinagtighed.

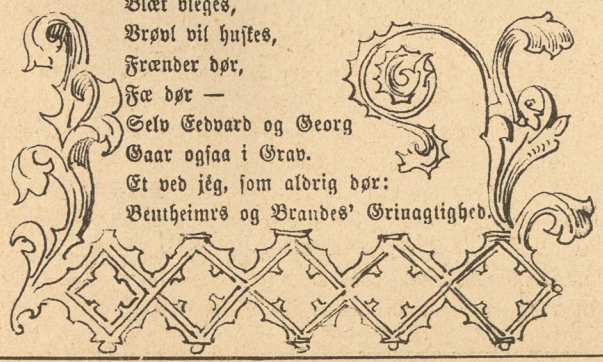

En Plimsoll'er.

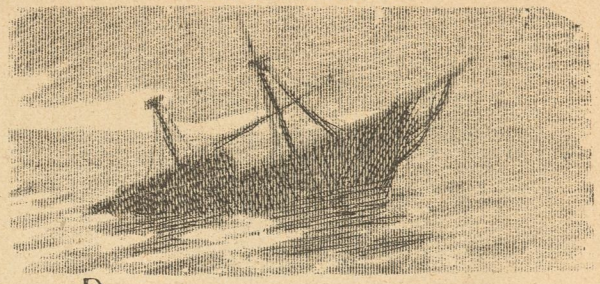

Det knager i den gamle Skude,
Som Berg dog tømrede saa fast.
I mange Storme var den ude
Med mangen gammel Svabergast.
Man »Det Forenede« den kaldte
Og iblandt Orlogsmænd den talte.

Vel var dens Kurs for sælsom Gjætning
En Gaade for et rent Bestik,
Og tidt en løierlig Besætning
Om Bord den gode Skipper fik —
Som naar en Wederkinch von Madsen
Var med en Dønnergaard paa Pladsen.

Hvad eller Korsgaard stod i Merset
Som Udkigsmand og brugte Mund,
Hvad eller Hørup stod og hersed'
Med Loddet, til man kom paa Grund —
Til Trods for Alt, i Sorg og Gammen,
Den gamle Skude holdt dog sammen.

Vel var der stundom Splid paa Færde
Og inden Bords lidt Mytteri,
Dog tog i Reglen man Affære
Med samlet Kraft som et Parti,
Naar man i Horisonten pejler
En ond og ildesindet Sejler.

Men ak! Kaptainen vandred' heden,
Og nu først blev der Liv om Bord;
Forsvunden snart var Enigheden,
Der aldrig havde været stor,
Og lige flux paa Øjeblikket
Hver vilde raade for Bestikket.

Nu aner man i disse Dage,
Den gamle Skude næppe nok
Har overmaade langt tilbage:
I Pjalter baade Stag og Fok,
Og Stormen har dens Planker fejet;
Den maalløs ligger underdrejet.

Og imod »Organisationen«
Den ene Halvpart buldrer løs,
Imens den anden hæver Tonen
Og raser baade barsk og bøs.
Men Pingel gaar som gammel Rotte
Fra Skuden, som han sent betraadte.

Det Hele vidner om et Kaos,
En uundgaaelig Ruin.
Hvad om vi Andre derfor ta'e os
Et — permission! — lidt billigt Grin
Med blot en lille underfundig
Replik: *Sic transit gloria mundi!*

Formad?

— Hvad kan Meningen være med det?
— Der staar jo: En Forret. Det er vel saadan en Forret, han har.
— Aa ja, saamænd. Man kunde jo ogsaa kalde det en Forsmag.

Eftermad.

— Saa! Nu tager Sørensen den fjerde Frikadelle!

En grovkornet Spøgefugl.

Motto: Nu flygter jeg bort til Amerika,
Og, naar man saa er forlegen,
Hvor atter man faar Moneter fra,
Ja, saa er Mønten af Vejen!

Kommer hid, I sorte Smaa,
Fra Jer Integade!
Taarer skal i Øjet staa
Over min Ballade!
Om en Knop blandt Venstremænd,
Viggo Bentheims Hjertensven,
Sørgelig jeg sjunger.

Han var kaaren Rigsdagsmand,
Medens I var spæde.
Ak, men vige maatte han
Lige godt sit Sæde.
En Balance blev hans Kval,
Den var nemlig grulig gal,
Dommen var dog værre.

Sælsomt i hans Aand det lød:
Hører du det, Dønner-
gaard, du skal paa Vand og Brød
For den Spøg, du ynder!
Og vor brave Folkeven
I Forbrugsforeningen
Søgte Trøst at bjerge.

Ak, men før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge,
Var i Kassen inte Spor
Af dens Sparepenge!
— Livet er en Jammerdal;
Thi nu blev først rigtig gal
Dønnergaards Balance.

Mellem Jul og Fastelavn
Har hans Seddelmasse
Efterladt et dybt følt Savn
I den tomme Kasse,
Og ad samme Vej han drog
Som en Gang Alberti tog
Fra sin Svovelsyre.

— Dønnergaard, du maatte gaa
Andet Hjem at finde,
Derfor blandt de sorte Smaa
Stride Taarer rinde,
Og Grossererne i Nord
Ved din Bortgang har lagt Flor
Om de høje Hatte!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja De maa undskylde mig, hvis jeg er noget tavs i Dag og lader Dem snakke, men jeg er ved Gud saa anstrengt af at løbe paa Skøjter paa den kunstige Is, som jeg jo troede var den bare Tutti-Frutti, men som ikke er andet end almindelig Is, undtagen at man ikke kan falde igjennem og drukne, som man jo heller ikke kan paa den rigtige, naar man ikke vil risikere at komme i den Offentlige og betale Bøde, men Petrine vilde jo absolut derud, fordi at hun havde hørt, at det skulde være en John, som driver den, og der er jo altid den Fordel, at man kan sidde i Ro, naar man kommer til at sætte sig paa den, men det bliver jo alligevel en sørgelig Ende, naar man ikke har nogen Øvelse, og jeg forsikrer Dem for, at jeg er bleven saa udaset, at jeg knap kan hænge sammen, og det er, ligesom jeg havde Indfluendsa i Sædet, og jeg vil paa det Indstændigste raade Dem fra at gaa derud, men hvis De vil have en sund og god Fornøjelse, saa skulde De gaa i Kasino og se »Gutter om Bord«, som De vel nok kan faa Raad til paa en Fribillet, og saa støtter De dog det lidteræ re, som jo »Gutterne« ogsaa er blevet, og Frits Grønbæk mener jo, at det hellere skulde hedde Gutter over Bord, fordi at Kasino nok er slemt havareret og har faaet en Læk i Pengekassen og nu maa se at faa Underskuddet ind igjen ved at give Fribilletter, som nok ogsaa skal kunne betale sig, efter hvad der staar i »København«. Og hvis jeg maatte raade, saa skulde Sætti lade Publikummerne trække Lod om Grisene bagefter ligesom ved Høstfesterne i Tivoli, for det kunde jo altid være morsomt at faa saadan en lille lidterær Gris med hjem, og naar de nu faar Peternansen til Direktør i Stedet for Østergaard, saa kan de vel ogsaa nok undvære den, og saa kunde de jo lade Peternansen skrive de Stykker, der skal spilles, som der saamænd bliver Griseri nok i i Forvejen, og naar de saa faar Eedvard til at rose Kasinomaskeraderne i »Politiken« og Georg til at skrive Essenser eller hvad det nu hedder i »Børstidende«, saa gaar det saamænd nok, og saa kan de sætte Familien Wiehe paa Pangsjon og behøver ikke at angasjere Julielumbylangehansen med Mand, og Petrine er jo begejstret, fordi hun nu igjen har svoret til Fremskridtets Fane, og hun siger, over det, at naar Peternansen faar Kasino og vi faar hans Kone i Nasjonals lidterære Variété og Johan Knudsens Broder er i Dagmar og Jacob Jacobsen paa Folketheatret og Eedvard faar sine Stykker forkastet paa det Kongelige og Ove Rodes Broder bliver sat ud paa Christianshavn for at afsone en uartig Skidtse i »København«, saa har vi næsten erobret alle offentlige Institutioner for den moderne intelligente Ungdom, og saa gaar jo oven i Kjøbet Herman Bang igjen i Kristiania, som jo nu kan blive brændt, naar Ligbrændingsloven gaar igjennem og Dønnergaard er rejst til Amerika, saa Fremskridtets Sag har oven i Kjøbet ogsaa fremragende Repræsentanter i Udlandet, og det varer saamænd ikke længe, før vi faar en Filial af »København« oprettet i Honolulu eller Kongostaten eller der, hvor Peberet groer, og saa mener hun jo, at Reaksionen synger paa sit sidste Vers, hvad der jo vil være meget rart, naar den bare vil lade være at synge saa falsk som Martinius i »Tusind og en Nat« paa Dagmar. Ja, nu vil jeg sige Dem Farvel, søde Fru Schrøder, det var yndigt at sidde et Øjeblik i Ro og høre Dem snakke ovenpaa alle de Strabadser, som jeg har haft. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Frasagn fra Fredericia.

Fortællende
Fællesrepræsentationens fatale Forhandlingsresultat.

Forgangen Fredag forsamledes Fællesbestyrelsen for Fædrelandets forskjellige frisindede Fremskridtsforeninger for at forebygge Familietvistens fordærvelige Fremgang.

Forsamlingen fandtes fuldtallig. Flere Folkekaarne fremstod frivillig, fremvisende Fuldmagter fra Folkethingskredsenes fribaarne Flertalsvælgere, fordi Folkesagen formodedes forstandigst fremmet, formedelst fuldtro Føreres frasefyldte Foredrag.

Først foreslog Folkelederen fra Faarevejle Forsamlingens fremskredne Fraktion følgende:

„Forsamlingen fordømmer Fredes forrykte Forhandlingspolitik, fordi Forhandlingens famlende Foretagender forbliver forsmædelige Falliterklæringer!"

Fredes fordummede Forbundsfæller fandt Forslaget fjollet, fordi Forhandlingspolitikens Fortræffelighed forrige Finansaar fik fyldestgjørende Forklaring fra Folkethingsmanden fra Faarevejle.

Faarevejles fanatiske Fremskridtsmænd forstod fuldtud Forhandlernes forræderiske Fremgangsmaade. Førend Folket formodede Faren, fik Fredes Forhandlingsmani fuldbragt Forliget, forhindrende foreløbige Finansloves Forkastelse.

Forhandlingspartiets Førere flaaede Fredes fordums Forbundsfæller fra Fredspladsen foran Frederiksberg, foreholdende Fritænkerbevægelsens Fakkelbærere forskjellige Fadæser, fremkaldte formedelst Førernes Flodhesteforstand.

Formanden for Fritænkerlavets Fagforening forsvarede Fakkeltoget. Første Festsangs Forfatter fortjente, Fanden fløjte Foredragsholderen, fuldtud Fortjenstmedaille for frimodigt Fyndsprog.

Folkethingsmanden fra Fladstrand foreslaar:

„Forsamlingen forkaster Fremskridtsklubbens Fraktionspolitik! Fastsluttet Flertalspolitik frelser Folkets frie Forfatning!"

Formanden fra Faaborg fandt Forsoningstemningen forbandet flov.

Fægtningen fik fornyet Fut, fordi Flertallet fratog forskjellige Foredragsholdere Fundamentet for Floskelfabrikationen.

Fnysende foer forhenværende Forhandlere frem, forlangende fuldstændig Forhandlingsfrihed.

Folkethingsmand Feldthusen forsikrede. Forsamlingens fremskredne Fylking fordunklede Flegelerne fra Flakkebjerg. (Fy! Føj!)

Folkethingsmanden fra Fløserup fordrede Forsamlingen forskaanet for flere Fixfaxerier fra Folkethingsmanden for Faxe.

(Forsamlingen frembyder fuldstændig Forvirring. Følgende fragmentariske Foredragsstumper: „Fæhoved! Fjols! Filur! Flynder! Folkefjende!" fylder Forsamlingslokalet. Fløjtetoner forøger Forstyrrelsen. Formanden forlanger Fredforstyrrerne fjernede.)

Flertallets forkrøblede Filistersjæle fremme Formandens frihedsfjendske Forslag, formodentlig fordi Frihedsbegrebets fuldgyldige Fortolkning frastøder Forhandlernes fattige Forstand.

Forbitrede forlode Fremskridtspartiets frisindede Førere Forsamlingslokalet. Flertallet frydedes, fordi Forhandlingens forsorne Fjender flygtede.

Fællesspisning fraraadedes. Feinschmeckeren fra Fredericiagadens Forsamlingsbygning, Finansudvalgets fornylig faldne Formandsemne, forlod Fællesmødet fastende — Frokost følgelig fraregnet.

Finale!

Forsoningsbestræbelserne frembragte forsaavidt fuldstændig Fiasko.

Finis.

Kassemangel.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Hele den lange Uge gaar
Med Finanslovs immer Besser-machen,
Gud veed, hvad ud tilsidst de Godtfolk faar
Af hele den Diskurs og al den Snakken.
Vor Kammerherre vist tilsidst
Som Dons ej ved Længden sig glæder,
Trods Underskuds-Gratialer trist
Ser paa Kassereren og græder.

Nu gik det stakkes Dønnergaard
Galt trods gyldenkærnet Smørbalance,
Til Alberti-(ne)fondet i Gjæld han staar,
Og derfor tabte han sin Kontenance.
Nu ovre i Amerika
Med smørrede Grin han sig hviler,
Men, da det ligge skal saa langt herfra,
Ser han paa Kassereren og smiler.

Nylig Kasinos Direktion
Efter Kap det gode Haab som Vasco
De Gama gik paa literær Mission,
Men fandt naturligvis kun en Fiasco.
I Hallen, som indwiehet blev
Til Kunsten, af Mangel paa Mynter,
Nys Cetti atter Svin i Stien drev,
Ser nu paa Kassereren og grynter.

Mon det er sandt, til næste Aar,
Naar det nu er gaaet bag ad Dansen,
Som Direktør afløses Østergaard,
Som var af Navn det kun, af Peter Nansen?
Saa et Théâtre realiste,
Naar Peter der hejser sin Stander,
Det bliver, mens Aktionærer trist
Ser paa Kassereren og bander.

Ude paa Dagmar sidder Riis,
Føler sig paa en Gang ganske holden,
Han feder op sin slunkne Pengegris
Og la'er sin Kone spille Hovedrollen.
Nu Tusinde og en Nats Guld
Han skynde sig maa bort at spille,
For, bliver Kassen alt for fuld,
Græder Kasse'ren li'saa stille.

Hvor Danskens Vej til Ros og Magt
Man bereder sig til ved flittig Læsen,
Der skal der nok, som der bliver sagt,
Jo herske et saa net og frejdigt Væsen:
Helt barnlig, som sig hør og bør,
Ved „Tampen brænder" man der sig glæder,
Alligevel en Kommandør
Ser sig kasseret nu — og græder.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tordenskjold i Stavanger.

U. A. Bååth *invenit.* Punch *delineavit.*

Det var dog Skade, at du, som blandt Men'sker
Og Dyr er bekjendt for dit sjældne Mod,
Ikke var med og stilled' dit Svensker-
had, hvor det ikke gjaldt Fraser, men Blod,
Saa stod, kanske, du med Lavrbær om Panden
Som Alexander Magnus den Anden.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 28. Januar. Nr. 4.

Barnlig Kredit.

— Se, lille Frits, den Guld-Tikrone, Du fik af Gudmoder skulde Du rigtignok sætte i Sparekassen.

— Nej, Fader, skulde vi ikke hellere sætte den i en Cigarkasse? Der kan man dog altid se den; men kommer den først i Sparekassen, ser man den saamænd aldrig mer.

Forhandlings-Villigheden.

Naar Sundet er med Drivis pakket tæt,
Er det just ingen livlig Sport at sejle,
Og for hver fredegod Forhandlingskegle
Til Lands gaar Farten langtfra mere let:
Omtrent som gamle, skikkelige Snegle
Eller som Graaben paa et tjæret Bræt
De har i denne Samling Godtfolk glædet
Med deres veludførte Marsch paa Stedet.

Finans-Behandlingen just ikke glider
Saa hurtig som en Pil fra Buens Streng,
Endskjønt det hele folkekaarne Slæng
For den Sags Skyld som sande Bæster slider;
Især maa man i disse travle Tider
Berømme den ihærdige Tutein,
Der gav i sine alenlange Taler
Kompensation for salig Geert Westfaler.

For Administrationens Fejl at blotte
Lod ingen Lejlighed han gaa forbi,
Men disked' op med mangen Toldbodrotte
Om Misbrug og Kaserne-Despoti;
Kort sagt, man finder næppe nogen Potte,
Som Hr. Tutein ej har haft Næsen i,
Og, mens han sit betrængte Indre letted',
Gik det i Staa med Arbejd paa Budgettet.

— For Resten kan fra Venstre man erfare,
At denne Standsning vor Forhandling fik,
Fordi Forhandlerne i Aar vil spare
Helst deres eget Arbejd for Kritik.
Ved Valget mangen En rabundus gik,
Naar for sin Gjerning her han skulde svare;
Mens Mange har Kritiken overlevet,
Naar ingen Verdens Ting de har bedrevet.

Om et Par Maaneder Sessionen ender.
Saa rykker ud man fra Kasernens Port,
Og vore flittige Forhandlings-Venner
For deres Værk faar ikke Ryggen smurt,
Naar de ved Hjælp af deres tomme Hænder
Beviser, at de ingen Ting har gjort;
Thi det er netop, hvad det kommer an paa!
Det kan De være selv Forhandlingsmand paa.

Kiste-Glæde.

(Hansen, Kjøbenhavner, kommer ind i »Kisten« med sin Ven, Bankbogholder Jespersen fra Nykjøbing.)

Jespersen. Næ, det havde jeg dog aldrig troet, at jeg skulde faa en rigtig levende Prinsesse at se her. Det har de sgu ikke en Gang i det Kongelige, hvor man dog skulde tro, at de var nærmest til det. Jeg har aldrig tænkt mig. at der var saa fint her. Men man kan da ogsaa strax se, at det er la crême de la crêmen. Det er la haute vol-au-vent, som man siger. Sikke Toiletter, Damerne har paa. De har nok ikke været billige — hvad?

Hansen. Nej, men de er jo ogsaa allesammen i Kisteklæderne

Jespersen. Ja, det kan man da se. Hør, hvad er det nu, hun hedder, Prinsessen? Pig — Pigna — —

Hansen. Telli.

Jespersen. Rigtig — Telli — Prinsesse Telli. Hun stammer formodentlig ned fra Vilhelm Tell. Hør, Hansen, jeg gi'er en Bajer. Aa, Opvarter!

Opvarteren. Saa gjerne.

Jespersen. Vil De give mig en halv Flaske bajersk Øl til os hver, men af det bedste.

Opvarteren. Meget gjerne.

Jespersen. Hvor meget tager De for Øllet her inde?

Opvarteren. Det bliver 44 Øre.

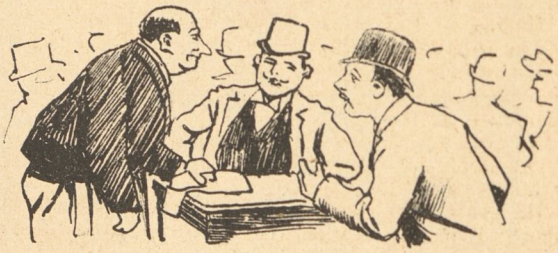

Jespersen. Det var meget (flot). Men det er det samme — kan vi faa det i en Fart, saa skal De faa 50, saa kan De selv beholde Resten. Jeg skal sige Dem, det er 10 Aar siden, jeg sidst var her i Byen — jeg boer ellers i Nykjøbing — saa jeg kan jo nok have Raad til at flotte mig lidt. (Opvarteren gaar. En Dame kommer ind paa Scenen.) Saa, der er hun. Bravo! (klapper begejstret). Det er alligevel mærkeligt. Man kan strax se paa hende, at hun er en Prinsesse. Det er ikke til at tage fejl af.

Hansen. Sludder, Dit Fæ! Det er jo en almindelig dansk Syngepige.

Jespersen. Er det det? Ja, jeg synes jo nok strax, at der var noget, der manglede. Det er vist en rigtig lille Lux. Men hun synger dejlig, det ved Gud, hun gjør. — Naa, der er han nok med Øllet. — Nu gik han uden at faa Penge.

Hansen. Han kommer nok igjen.

Jespersen. Ja, men bare han saa kan huske, at han har lovet mig det for 44 Øre, saa han ikke sætter Prisen op. Det er saa kjedeligt, naar man skal prutte om saadan noget. Men den Tid, den Sorg. Skaal, Hansen!

Hansen. Skaal, Jespersen. Naa, fortryder Du saa ikke, at vi kom herind?

Jespersen. Nej, det gjør jeg rigtignok ikke. Alle Folk ser saa venlige ud herinde. Man kan strax se, at det er rigtige Kjøbenhavnere. Bare min Kone var her

ovre, saa skulde jeg dog havt hende med herind i Aften.

Hansen. Det var vist ikke rigtig noget for hende.

Jespersen. Hvad, var det ikke? Her er jo saa mange, der har deres Koner med. Naar Kjøbenhavnerne

kan, saa kan jeg vel ogsaa. Uha, hvad er dog det for en tyk Madam, der kommer?

Hansen. Det er sgu Prinsessen.

Jespersen. Ja, det kan man ogsaa strax se paa hende. Hun er storartet. Hvem er den Herre, der førte hende ind?

Hansen. Det er Direktøren her i Kisten.

Jespersen. Saa? Er det ikke en Grev Rantzau?

Hansen. Har været. Denne her har nok været Billedhugger. Ellers veed jeg ikke, hvad det er for en Bisse.

Jespersen. Er det Billedhugger Bissen? Saa er det vel ham, der har det Udsalg af Gravmonumenter her henne paa Hjørnet?

Hansen. Ja, han driver naturligvis Ligsteneforretningen i Forbindelse med Kisten. Det er jo en Nemhed for de Afdøde.

Jespersen. Ha, ha, ha. I Kjøhenhavnere er dog ogsaa altid saa nederdrægtig vittige. Hør, hun synger sgu dejlig. Det er let at høre, at det ikke er nogen almindelig Sangerinde. Hør, hvor tror Du nu, at hendes Fader er Konge?

Hansen. Aa, han er vel Konge af Pignatelli.

Jespersen. Ja, naturligvis, det maa han jo være. Det er nu storartet at tænke sig, at man kan sidde her for 50 Øre og høre paa en Prinsesse med 3 Kroner paa Kjolen.

Hansen. Ja, hvad Fa'en — et Par Kroner mer eller mindre — —

Jespersen. Nej, det siger jeg ogsaa. Nu vil jeg ogsaa give en Bajer til. Det kan være, at jeg kan faa lidt Rabat paa det, naar jeg drikker saa mange (begejstret). Hør, veed Du hvad, Hansen — her er storartet! Jeg har moret mig knusende. Hvad tror Du, de vil sige ovre i Nykjøbing, naar de hører, at jeg har set en rigtig Prinsesse synge her i Kisten. Bare jeg boede her i Byen, saa kom jeg her hver Aften. Jeg er vis paa, at det er meget morsommere end at gaa i det Kongelige, skjønt jeg ikke har været der endnu. Nu skal Du have Tak, fordi Du tog mig med herind. Vi kommer her da naturligvis i Morgen igjen. Skaal!

Boulevard de Brøndstræde.

Farvel, Kjøbenhavn! — Du, som hævded' dit Ry
I svundne, forglemte Aartier,
Du Peter Kaninstoks og Lorias By
Med Tranlys og Tallotterier,
Hvor *tout Copenhague* paa Voldene ga'
Partiet ved Bededags-Tide,
Hvor *Punch*'s ærværdige Bedstepapa,
»*Corsaren*«, var Rejersens Kvide!

Steg Bræstrups Betjente af Graven op,
Hvor vilde da Stokkene suse! —
Nu sætter Alverden i haabløs Galop
Og render med Gader og Huse!
Saa snart man fornemmer et dybtfølt Savn
Paa Luft i bebyggede Dele,
Saa læsser man bare en Stump Kjøbenhavn
Paa Vognen og kjør' med det Hele!

Man kommer fra Volden og finder det klart,
At man kunde færdes saa rart i
En Gade til Havnen, — og strax bli'er der svart:
En Gade?... Saa gjærne,... værs' artig!
Saa ligger den der som en nem, lille Ting,
Man Godtfolk til Julen forærer,
Mens Borgerne vandrer i Gaden omkring
Og føler sig som Millionærer.

Frisk Mod, Kjøbenhavner! — I Nordens Athen
Kan stolt som Lukullus Du traske,
Naar lig en Fugl Fønix, forædlet og ren,
Den stiger af Murbrokkers Aske.
Kun Digterne — for Romantikens Skyld —
Vil mindes i gribende Scener
Et Ekko fra Diderik Badskærs Idyl
Og Vognmagergades Sirener.

Farvel da, o Brøndstræde! — Snart vil til Pris
Man gi'e dine duftende Huler,
Du Bøllernes sagnrige Paradis
Med Eder og Slagsmaal og Buler!
I Fremtids-Carl Bruun'er, gransk nu og forsk:
Snart Brøndstrædes »Skaller« vil Yndere
Se afløste af dandinerende Torsk
Og monokliserede Flyndere!

Vær hilset, Du herlige, ny Boulevard!
Ifald Du — og det kan jo hændes —
Bli'er realiseret, en Fordel Du har,
Der ikke kan noksom erkjendes:
Naar Integade skal udvides, maa
— For ej at forrykke Scenen —
Jo Bentheim & Brandes-Organet faa
Kontor... midt i Rendestenen!

Paa den siaste Rejse.

— Ja no goer Do wal sajtens te mi sali Kuen; aa hvissommensti Do sier hinner, saa ka Do gjan hels Bine fra mæ aa sej, te wo gammel Sou haar faat fjouten villele Gries, aa di æ løwend aalsammel aa haar 'et got; for de wel gled hinner gromme møj aa hør de.

Et godt Parti.

— Naa, jeg hører, at Maren skal giftes. Hvem er det, hun skal giftes med?
— Aa, ded æ saa'en et lille Sted paa 10 Tønder Land mæ 2 Høveder og 1 Bæst.

De ti Tusinde.

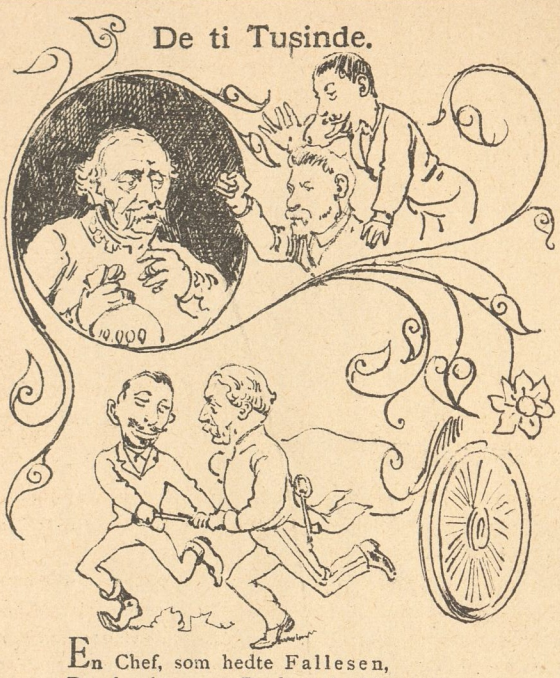

En Chef, som hedte Fallesen,
Der havde været Eedvards Ven
Og opført sammes »*Kjærlighed*«
I Personalets Ansigts Sved,
Men siden vraget højst forvoven
Hans næste Daarskab »*under Loven*«,
Nød derfor godt af Eedvards Had
Og Angreb i hans Inte-Blad.
Men skjønt en Del i dem var sandt,
Var der dog Lamperøg iblandt.
Thi man forstaar i Integade
Den Kunst at slaa en proper Plade;
Heri saa drevent hint Organ er
Som nogen afdød Brasilianer.

Eu Maaneds Tid omtrentlig gik,
Og Redaktøren, Bentheim fik
I en Finanslov-Polemik
Paa vort Theatertilskud Kig
I Thinget i en løftet Stund.
Blandt andet saa man her et Fond,
Hvis Brug var kort og godt begrundet:
Til Chefens Skjøn betror man Fondet!
Strax alle de, som duer i Nord,
Med Bjæf mod den Bevilling foer;
Især var Hørup gram og vred
Og sagde Fallesen Besked:
Hans Regnskab burde aldrig prale
Med sligt Gehejmegratiale.

Men av! Kritikken, han bedrev,
Man Bentheim strax i Næsen rev,
Fordi bemeldte runde Sum
Hvert Aar har havt et fredlyst Rum,
Hvor det har upaatalt »passeret«,
Skjønt Bentheim selv det revidered',
Men da var Eedvard endnu Ven
Med Kammerherre Fallesen;
For sligt et Venskabs Skyld man lukker
Selv sine Statsrevisor-Glugger.

Da Bentheim hørte disse Ord,
En Skræk ham strax i Kroppen foer;
Thi hvem vil ikke gjerne spare
Sit Levebrød for mulig Fare.
Og Bentheim vil for sin Person
Helst være fri for Revision.
Derfor han loved højst adræt
Ved Revision af hvert Budget
At passe paa, trods nogen Smed,
Hvad der kom Kammerherren ved,
Blot det nu ikke næste Aar
Revisoren i Glemme gaar,
Hvis Eedevard og Kammerherren
Igjen kan spænds ved Thespis-Kærren.

Det er ganske vist.

Efter Forlydende skal Kammerherre Fallesen have telegraferet efter forhenv. Folkethingsmand Dønnergaard for at sikre sig hans Bistand til at skaffe Balance ved det kgl. Theater.

*

Efter et andet ligesaa paalideligt Forlydende skal det derimod være paatænkt at sammensmelte Nationaltheatret og Søofficersskolen, saaledes at Underbalancen ved den førstnævnte Statsinstitution hæves ved en tilsvarende Overbalance hos Eleverne ved sidstnævnte Anstalt efter en af Skolens bedre Middage.

*

Det skal nu være aldeles afgjort, at Redaktøren af Venstres Almanak har erklæret sig villig til at modtage de saa meget omtalte 10,000 Kr. som Statstilskud til Almanakken, imod at Folkethingsmand Tutein faar Lov til at redigere de totale Formørkelser.

*

For at forebygge Gjentagelser af Ulykkestilfældet i Aarhus agter Finansudvalgets Ordfører i broderlig Sammensmeltning med Jens Busk til Finanslovens tredie Behandling at stille et Ændringsforslag, der gaar ud paa at forbyde Hærens Befalingsmænd at gaa med en Pisk for dermed at frembringe et Knald, men at det paabydes dem at følge den mere naturlige Fremgangsmaade først at foranstalte et rigtigt Knald og derefter stille med den uundgaaelige Pisk.

*

Den fra Søofficersskolen afskedigede Kadet Blechingberg agter at tage Tjeneste i Frankrig, hvor han paa Grund af sine fortrinlige Forkundskaber har Udsig til i kort Tid at slaa sig op til Medlem af Deputeretkammeret, ja endog til Indenrigsminister, saafremt da Constans efter det sidste store Slag i Deputeretkammeret skulde falde paa at trække sig tilbage for at hvile paa sine vundne Laurbær.

Hypnotisme.

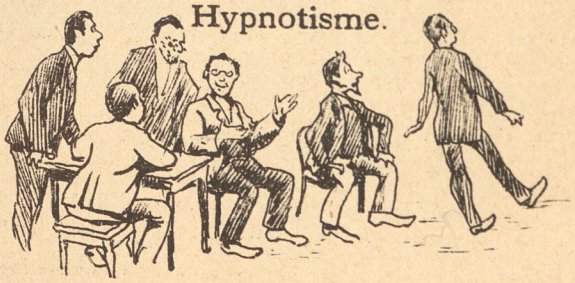

Nu har jeg aldrig kjendt Mage, Christoffersen! Veed Du ikke, hvad Hypnotisme er for no'et? — Lige

meget! Gi'er Du en Bajer, saa skal jeg forklare dig det Hele. — Ser Du, man ta'er bare et Menneske, kigger ham lige tværs igjennem Øjnene og skaber sig lidt med Arme og Ben. Saa bli'er han rundtosset og gi'er sig til at slaa Folk ihjel, eller hvad der ellers kan more en uskyldig Sjæl, naar han har faaet en løbsk Flue i Hjærnekisten og smidt Nøglen væk til Laasen. Saadan sad jeg en Gang i Hansens Beværding, da der kom to Kumpaner ind i Lokalet. Den ene var en Idiot med Kopar og Kommodeben, og den anden var en Abekat med Guldbriller paa; men for Resten var han Professor i Hypnotisme. Naa, vi kom jo til at tale om Tingene, og saa si'er Idioten:

„Se, der gaar nu f. Ex. en Fyr ovre paa den anden Side af Gaden. Kan De faa ham under Indflydelse, saa holder jeg en Krone!" — „Og jeg holder to!" si'er jeg.

„Det er holdt!" si'er Professoren, og saa gi'er han sig til at sparke ud med Armene li'esom en Edderkop i en Vandkande. Hans Øjne de lynede, saa det knagede i Guldbrillerne, — — og vær s'artig! Det gav et Svup i Fyren derovre, og li'esaa stiv som en Skildvagt, der er kommen for Skade at sluge sin Bajonet til Frokost, marscherede han over Gaden og lige ind i Beværdingen.

„Pas paa! — Nu skal jeg bilde ham ind, at han er Opvarter," hviskede Professoren og tømte sin Kaffekop. „Kellner!" raabte han, „vil De ta'e disse Kopper!"

„S'gjærne!" svarede Fyren. Saa svajsede han hen til Bordet og gav sig til at rage Idioten i Ansigtet; — for han kunde jo ikke vide, hvad det var for Kopper, Professoren mente

„Naa, ja! — det er godt!" si'er Professoren; „her er Drikkepenge." — „Mange Tak, sla'er lige til!" si'er Fyren og stikker vores Kronestykker til sig. Men vi lod naturligvis som ingen Ting. Og saa maatte han jo til det paa en anden Façon.

Vi bildte ham ind, at han var en Kat, og saa mjavede han li'esaa grangivelig, at Hansens Hund satte over Disken og vilde snuppe Hovedet a' ham. Og vi bildte ham ind, at han var død og borte, saa at han maatte tudskraale af Ulykkelighed over sin Enkes Bedrøvelse. Og tilsidst bildte vi ham ind, at han var Barnepige og stak ham en Ølflaske i Haanden, — og ligestrax gav Mennesket sig til at kjæle rigtig nysselig for Flasken, ved det at han troede, det var en Gardist.

„Ja, det kan nu Altsammen være meget godt," sa'e Idioten til Professoren; „men dette med, at man kan faa skikkelige Mennesker til at begaa Forbrydelser, — det er li'egodt no'et Sludder!"

„Mener De?" sa'e Professoren. „Vil de Herrer holde en Krone til, saa skal jeg bilde ham ind, at han er en Tyveknægt og faa ham til at stjæle Hansens Pengeskuffe." — Den Plaser var vi begribeligvis Alle med paa, og saa gjorde Professoren jo de sædvanlige Fixfaxerier. — I det Samme kryber Fyren sammen li'esom en Skøjteløber, der foretrækker at gaa paa Knæerne for ikke at falde, — lister sig hen til Disken, naturligvis uden at opdage Hansen, der stod ved Siden a' og grinte, saa hele Disken rystede, — aabner ganske gelinde Pengeskuffen — og stikker alle 33 Kr. 70 Øre i Lommen, som om han havde løst Borgerbrev som Tyveknægt lige fra Barnsben a'.

„Skal jeg nu vække ham?" si'er Professoren.

„Nej," si'er Idioten, „lad ham slippe ud paa Gaden, saa faar vi først rigtig Løjer med ham."

Skridt for Skridt, som jeg vil sige en Hanekylling, der gaar paa sin Mo'ers Æg, snajer Fyren sig hen til Døren, svipper ud paa Gaden — — og kiler af Sted, alt hvad Remmer og Tøj kan holde.

„Hvad nu?" skri'er Idioten; „det havde vi ikke tænkt paa! Naturligvis stikker han a', naar han troer, at han er en Tyveknægt; — efter ham, Professor!"

Og saa sætter Idioten og Professoren i fuldt Firspring ud af Døren. — — Men der kom aldrig No'en af dem tilbage, for de stod begribeligvis alle i Ledtog med hinanden.

Ser Du, Christoffersen, — det er Hypnotisme!

Repertoiret

for næste Uge er foreløbig ansat saaledes:

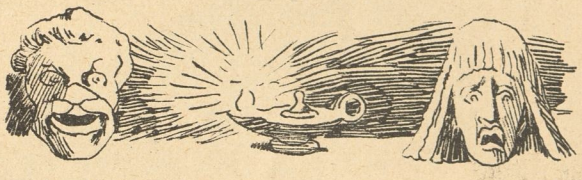

Det kgl. Theater. Mandag: I ny Indstudering: *Elverhøj* (En Ridder Hr. *Petersen* af Balletskolen); Tirsdag: I ny Indstudering: *Livjægerne paa Amager* (Tredie Livjæger: Hr. *Hansen* af Syngeskolen); Onsdag: I splinterny Indstudering: *Elverhøj* (En Jæger: Hr. *Madsen* af Elevskolen); Torsdag: I ny Indstudering: *Vildanden* (*En Høne*, Debut); Fredag: I ny Indstudering: *Hexen* (En Tilskuer: Hr. *Charles Kjerulf*, Debut); Lørdag: I allernyeste Indstudering: *Rød Plakat* (til Indtægt for det hemmelige Fond).

Dagmartheatret. Mandag: *Tusind og een Nat* (for Tirsdags-Abonnenterne). Tirsdag: *Tusind og een Nat* (for Mandags-Abonnenterne). Onsdag: *Tusind og een Nat* (for Torsdags- og Fredags-Abonnenterne). Torsdag: *Tusind og een Nat* (for Tirsdags-, Fredags- og Lørdags-Abonnenterne). Fredag: *Tusind og een Nat* (for Mandags-, Onsdags-, Torsdags- og Fredags-Abonnenterne). Lørdag: *Tusind og een Nat* (for det kgl. Theaters Abonnenter). — Det bedes bemærket, at Abonnenterne ikke er forpligtede til at overvære Theatrets Forestillinger. Foretrækker de at alternere med samtlige Spillende i Hoved- og Biroller, staar det dem frit for, eftersom det jo er Meiningen med al literær Kunst at skabe et afvexlende Repertoire.

Kasino. Mandag: Ingen Forestilling paa Grund af Forberedelser til »*Jorden rundt*«. Tirsdag: Ingen Forestilling paa Grund af Forberedelser til »*Lumpacivagabundus*«. Onsdag: Ingen Forestilling paa Grund af Forberedelser til »*Pigernes Jens*«. Torsdag: Ingen Forestilling paa Grund af Forberedelser til »*Han gaar paa Kommers*«. Fredag: Nesletaarnet, paa Grund af Forberedelser til Hr. *P. Nansens* Direktorat. Lørdag: Ingen Forestilling paa Grund af Forberedelser til »*En Fallit*«.

Folketheatret. Mandag: Extra-Forestilling til nedsat Pris (Hr. *Jacob Jacobsen*, 5te Debut). Tirsdag: Tilfældig Forestilling til halv Pris (Hr. *Ove Rode*, Debut). Onsdag: Folke-Forestilling til kvart Pris (Hr. *Oscar Madsen*, Debut). Torsdag: Populær Forestilling til Spotpris (Hr. *Johan Knudsen*, Debut). Fredag: Vulgær Forestilling til ingen Pris (Hr. *Helge Rode*, Debut). Lørdag: Gratis Forestilling til Venstres Pris (En Sportsmand: Hr. *Abrahams*).

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

2den Behandling.

En Ende han spandt i en halv Snes Dage,
Saa Ingen med Grund paa Længden kan klage;
Des værre dog Somme beklaged' med Fynd,
At Enden var utilladelig tynd,
Men saa har til Gjengjæld En og Anden
Det modsatte anført om Ordfører-Panden.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 4. Februar. Nr. 5.

PUNCH

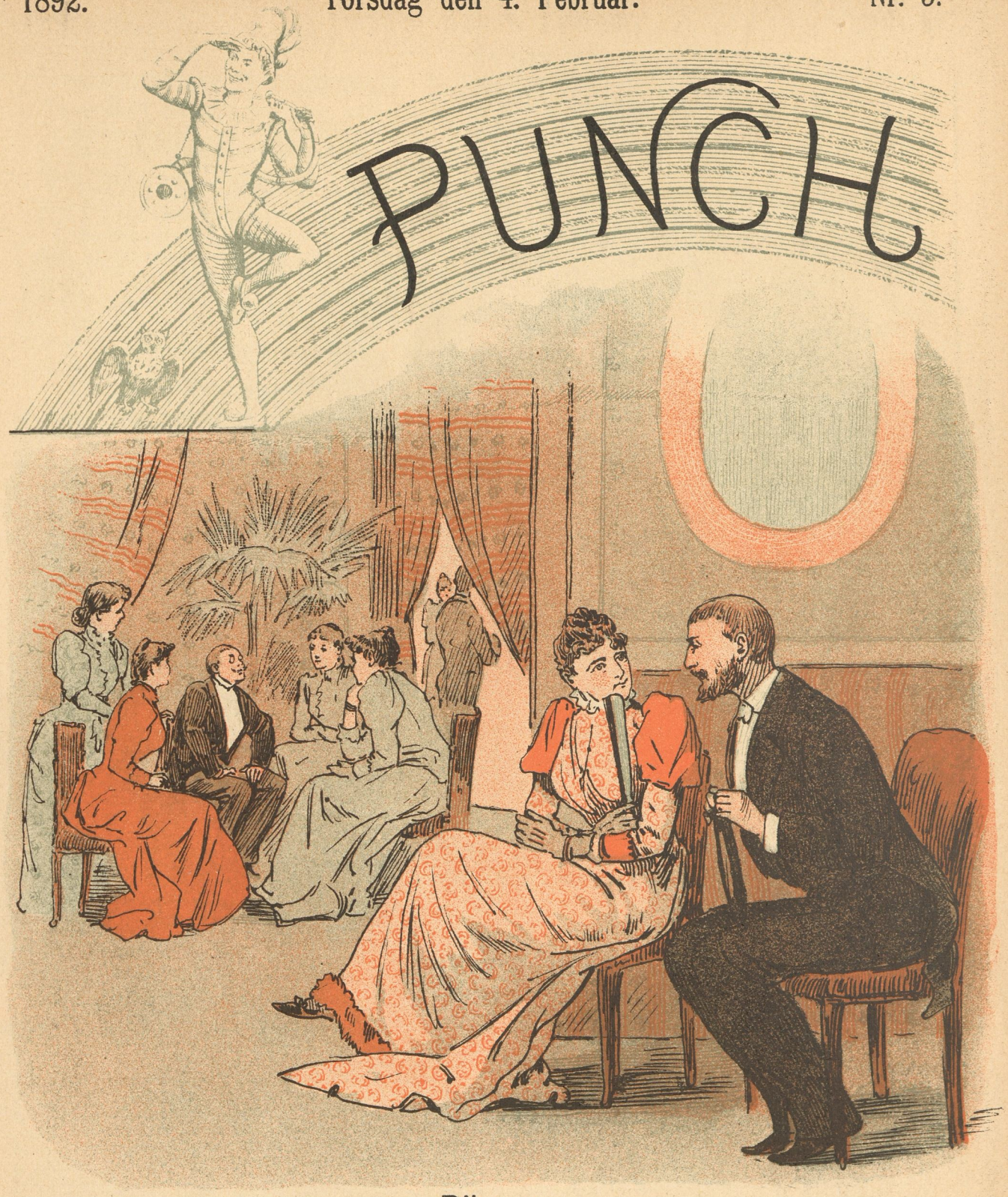

Dilemma.

— Ja, men Frøken Jensen, man skal aldrig tro mere end Halvdelen af, hvad Folk saadan fortæller.

— Det er godt nok, Hr. Hansen; men — hvilken Halvdel?

Imaginære Storheder.

En Spurv imellem Tranerne,
En Busk blandt Taalepanerne,
En Saul iblandt Profeterne,
En Tauber blandt Asketerne
Ser ud som Smaafolk i en stor Natur.
Men Pingel som Forhandlingsmand,
Og Hørup som Forvandlingsmand,
Selv Goliath paa Knæerne
Imellem Evropæerne
Gjør strax en imponerende Figur.

Af denne Grund blandt andet kan
Tutein godt kaldes dannet Mand,
Fordi han mellem Ejerne
Af Folkefrihedskajerne
Endnu dog føler sig en Del genert;
Men siden Bergs Begravelse,
Blev Korsgaard en Begavelse,
Bønløkke en »Politiker«,
Der næsten li'esaa vittig er
Som han, der blev af Eedvard portrætert.

Hvor der har været Overflod
Paa storpolitisk Overmod
Og brandrød Overilelse,
Afløst af sort Fortvilelse,
Kan Fredes »Visdom« glimre meget mer,
Og der, hvor Assurancen er
Hjemsøgt af I. A. Hansener,
Mens hyppig nok en Synder gaar
Sin skjæve Gang som Dønnergaard,
Er Bjørnbak selv en nobel Karakter.

Men, naar ved Venstres Fane man
Har Brug blot for en Banemand,
Som kan lidt mer end Fadervor,
Som ingen Assens-Plader slaar
Og ikke disker op med lutter Snak,
Men for Ordførervirksomhed
Kan fordre mer Opmærksomhed
End Hr. Tutein, er Førerne
Dog hede strax om Ørerne,
— Saa maa de laane En hos »Højres Rak«!

Evropæisk Rundsjov.

Januar 1892.

Strax ved Aarets Begyndelse hjemsøgtes det usalige Evropa med en Mængde rystende Optrin; saaledes meldtes baade fra Japan og Rom om stærke Jordrystelser, og i Tyskland følte Kejseren sig sittlich entrüstet over Berlinermoralen. Selv her i Landet sporedes Rystelserne i den Grad, at den noksom bekjendte Dønnergaard dybt rystet forlod sit utaknemmelige Fædreland for ligesom Tycho Brahe at opsøge en anden Himmelegn, hvor der var noget at kige efter. Afskeden fra de mange dybt bedrøvede Interessenter skal have været i høj Grad gribende, idet den eneste, som ikke blev greben, var mærkelig nok Dønnergaard selv.

Oven paa disse Rystelser fulgte imidlertid en ligesaa foruroligende Stilstands-Periode. Alle velrenomerede Forretningshuse klagede over Stilstand i Forretningslivet, og i Folkethingets Forhandlinger var der Stilstand over hele Linien, saa at endog Magistraten for at forebygge yderligere Standsninger maatte gjennemføre et Forbud mod at staa stille paa Gaden.

Stilheden afbrødes imidlertid snart af en voldsom Explosion i Odense elektriske Lysanlæg, hvorved Byens Dampvæveri nødtes til at standse sin Virksomhed. Heldigvis tog Væveriet i Fredericiagade ingen Skade ved denne Lejlighed, men forsætter, som sædvanlig, sin Virksomhed under Hr. Tuteins kyndige Ledelse, saa det endog blev fastslaaet i Dagens Nyheder, at denne Herre og hans salig Forgænger paa Kaldet var to Alen af et Stykke.

Denne blomstrende Industri foruroligedes desværre stærkt af forskjellige Slagtilfælde. Efter at Slagene i Søofficersskolen havde paadraget sig en upaaklagelig Opmærksomhed, bortledede denne ved et større Slagnummer, som opførtes i Deputeretkammeret i Paris, hvor Indenrigsministeren tildelte en Deputeret en større Portion Bankekjød, men selv beholdt Laurbærbladene, og i Vognmagergade tildelte en Arbejdsmand en Kollega en lignende Lussing, men han undgik dog til Held for Retfærdigheden ikke at komme i den offentlige Politiret.

Under alle disse truende krigeriske Forviklinger reddede Frederik Bajer dog heldigvis Situationen, idet han lovede til Finanslovens 3die Behandling at stille Forslag om Statstilskud til næste Fredskongres, og da tillige den lille Pietro satte Krohnen paa Værket ved at oplyse, at „*Politikens*“ hurtige Anmeldelse af „*Hexen*“ var gaaet til uden Hexeri og ene ved den „Behendigkeit“, der sætter „Evropæerne“ i Stand til at klemme sig ind alle Vegne, endog i Maven paa en Hvalfisk, — saa klaredes Forholdene hurtig saa meget, at *Punch*, ligesom det gik paa Gubben Noahs Tid, da Syndfloden var lykkelig overstaaet, kunde møde med en Regnbue som et beroligende Fredens Tegn over de oprørte Vande.

Hovedstadens Forskjønnelse.

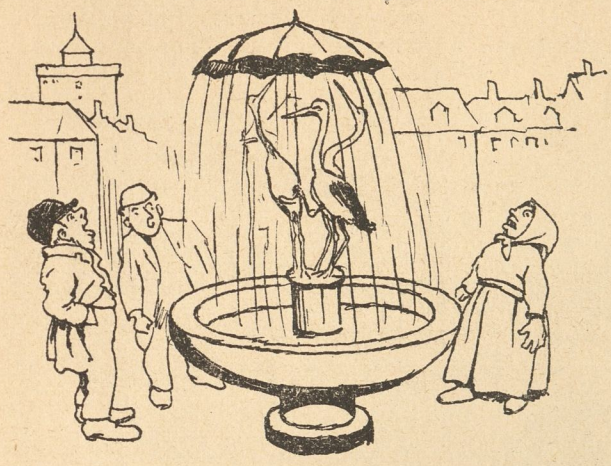

Mel.: Min Clara, hvorfor rødmer du...

En meget pæn Forening, hvis Hverv er velbekjendt
Fra Syd for Knippelsbro til Nord for Blaagaard,
Holdt Generalforsamling, og her var Dirigent
G. Hansen, medens mange Bække smaa gaar
I den Forening paa den store Aagaard.

Først Prokurator Hartmann forsvarede en Plan,
Man havde lavet til en flot Fontæne;
Det var nu slaaet fast, at Kultorvet skulde ha'en,
Hvis Aarsag Aagaards Ord var inte pæne,
Og Neijendam var grum som en Hyæne.

Skjønt Gud og Hvermand veed, at vort Kultorv er saa slemt
Som Nogen, der har Brug for Skjønhedsplaster,
Saa vilde dog de Godtfolk ha'e dets Fontæne gjemt:
De fandt, at nye Gader mere haster;
Des Aarsag blev de udskjældt for »Fantaster«.

Den tapre Neijendam var desuden kummerfuld,
Fordi dets fulde Kummer vilde sende
En Støvregn over Torvet paa Godtfolks Hattepul;
Det blev en Vandgang, skulde man erkjende,
Thi man begyndte med den gale Ende.

Men, tog paa Hartmann haardt man, saa afgav dog han strax
Et Indlæg, hvor han bød Kritikken Spidsen:
Hans Vandkunst fik Storke af den fineste Slags,
For de blev modellerede hos Bissen; —
Alligevel var Stemningen »zerrissen«.

Med en gemytlig Holm-Gang man endte den Debat,
Og med sit Springvand Kultorvet lønnes;
Men Neijendam var gnaven, og Aagaard tog sin Hat.
— Moralen er: der burde vist begyndes
Med Tonen her, hvis Noget skal forskjønnes.

Løn som forskyldt.

Det er stille Nat. Grosserer Hansen har i to Timer spanket op og ned med Universalarvingen i Armene og sunget to Hundrede Vers af »Rundt paa Gulvet« for at faa de slemme Tænder til at voxe lidt hurtigere. Nu hviler han udmattet paa sit Leje; men nogle ildevarslende: »Æg-gyh« og »Ær-røh«« henne fra Vuggen tyder paa, at Vaabenstilstanden ikke bliver af lang Varighed.

Pludselig farer Fru Hansen op og griber med blid Voldsomhed sin Mand i Armen.

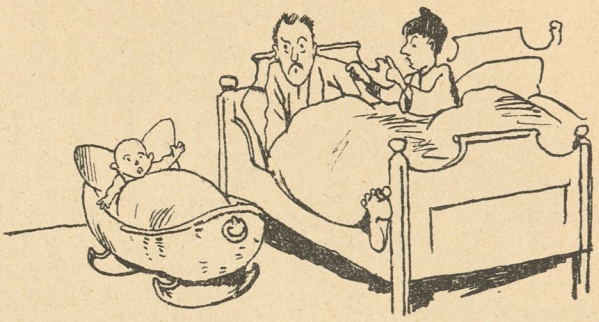

— »Hansen! . . . . For Himlens Skyld! . . . . der er en Tyv inde i Spisestuen!«

— »Du drømmer, Jette. Lad vær' at ligge paa Ryggen, saa ryger nok Tyvene i Lyset.«

— »Spøg ikke, Hansen! Det kan ikke være nogen anden end Kvælertyven, der er brudt ud. Det skrækkelige Menneske lister sig jo ind i Sovekamrene og lige op i Sengene, — og saa kvæler han alle de Mennesker, han finder i Sengen. Det har jeg selv læst i Bladene . . . . Hører du? . . . . nu pusler han ved Døren!!«

I et Nu var Hansen paa Benene. At fare hen til Spejlskuffen, gribe en Revolver, hvori der kun manglede sex Kugler og det fornødne Krudt, og forsigtig stille sig paa Lur bag Døren, — det var kun et Øjebliks Sag. Lidt efter gik Døren op. Der viste sig en Hosesok, derpaa en Arm, og med snigende Skridt gled en fremmed Mandsperson ind i Stuen.

— »Staa stille, — eller jeg skyder!« brølte Hansen, saa at Universalarvingen satte i et Vræl af Forskrækkelse.

— »Naade!« stammede Tyven skjælvende.

— »Hvad behager? . . . . Hold Mund, Dreng! . . . . Hvad behager?«

— »Naade! — det er første Gang!«

— »Ingen Naade! De skal erfare, hvad det vil sige, at bryde ind hos en fredelig Familie . . . . Vil De øjeblikkelig gaa hen og ta'e den Unge!«

— »Men Hansen dog . . . !« hylede Fruen.

— »Vil De ta'e den Unge, siger jeg! . . . . Og vil De saa faa ham til at tie, hvis De har Livet kjært.«

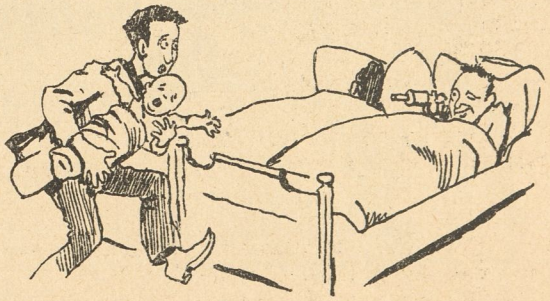

Da Solen brød frem, travede den segnefærdige Synder endnu op og ned ad Gulvet med den unge Hr. Førstefødte og sang Viselulle, saa det skingrede, medens Hr. Hansen laa i sin varme Seng og sigtede med Pistolen.

Saa fik Kvælertyven Lov at slippe og endda 25 Øre i Visse-Løn; men han syntes, de var surt tjente.

Klaret.

— A well gjan betaal wor Faaer faar mi Kuens Begrawels; hær er trei Krouner te æ Præjst aa trei Krouner te æ Dæjen.

— Tak skal De ha'e, Hans Madsen, men jeg plejer rigtignok at faa mere end Degnen.

— Ja, saa taer A jen Kroun fræ æ Dæjen.

Et mærkeligt Fund.

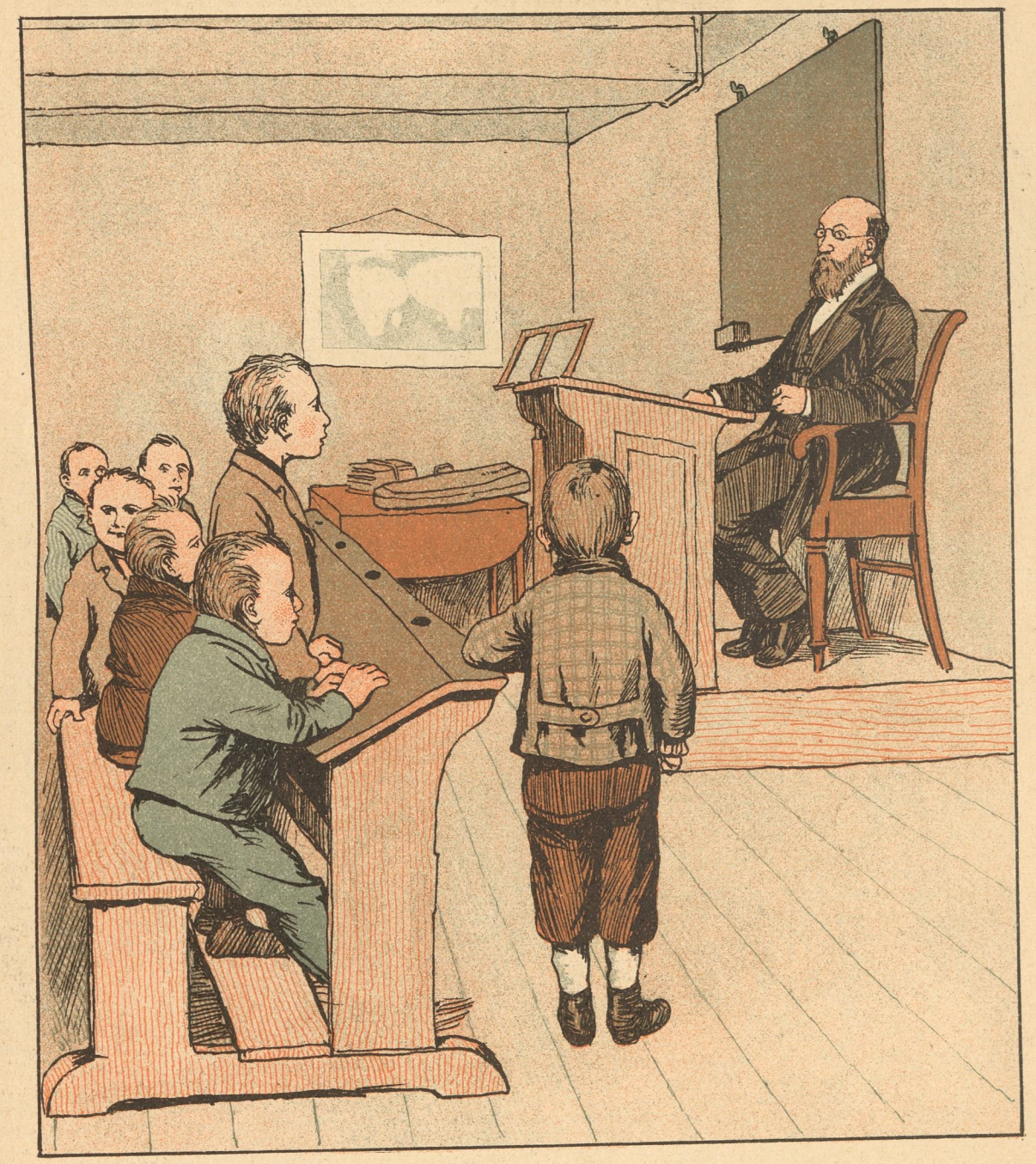

Læreren: Naa hvad fandtes der mere i Pagtens Ark foruden Arons Stav?
Eleverne (tier i Kor)!
Læreren: Naa, ja der var jo ogsaa en Krukke — — —
Eleverne: (raaber i Kor) dille!

Hexeri eller blind Allarm.

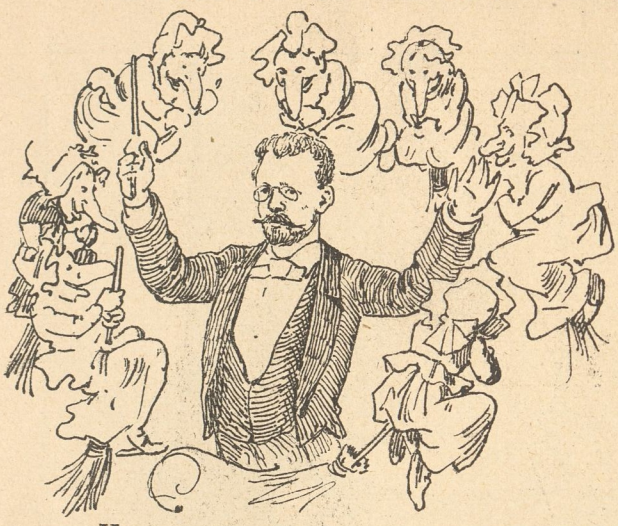

Hr. Enna er en farlig Mand.
Thi højst oplyste Ho'eder
Forsikrer, at han omgaas kan
Med Troldtøj efter Noder.
Det kan dog næppe undre Dem,
At Manden hexer »Hexe« frem:
I Brandesfestens Fakkelskær
Han sluttede Pagt med *Lucifer*.

I mange Aar — en halv Gang sex —
Hans »Hex« i Lænker sprælled',
Thi det er ej for slig en Hex
At komme i Kapellet!
Ja, saa forsømt og saa fordømt
Hun var — at hun blev helt berømt;
Men knap var Trængselstiden endt,
Før Hexen blev ganske djævleblændt!

Hun rent forhexed' hver en Trold
Med sine Tryllebliklke
Og fik ham saadan i sin Vold,
At han fik Storheds-Hikke.
Ja, Magnussen og Ipsen rev
Og hev og peb og sled og skrev,
Saa ingen hitter Rede i
Det hele Fedte- og Fitgeri.

Men ikke nok med det! — Man si'er,
At en Geschäftsmand listed
Sig ind og til en Extra-Svir
Sin fine Ven han fristed:
En Hexe-Sabbathsdag, som sagt,
Stod Hexen skjult og prøved Dragt;
Kun Chefen sad og saa derpaa, —
Men i So-fitgerne Kjærulff laa!

Det Charles volded Tort og Men,
At han var strax saa essig,
Saa saare blot en anden En
Fandt Sviren henningsmæssig.
Naa, — *nervos rerum pellas ex*,
Hun kommer dog igjen, den Hex;
Men rent er ikke — den er klar! —
Det Hexemel, han i Posen har.

For Resten, Læser, er det os
Saa ganske ligegyldig,
Naar de smaa sorte Trolde slaas,
Hvem der saa mest er skyldig;
Om Ipsen-Fitgers Poesi,
Om Kjærulfs Luskepeteri
Er værst, — hvad pyt! Vi siger blot:
Naar Enna er god, er Alting godt.

Theaterkatten spinder.

Jeg sagde nok til Fallesen: »De skal se Kammerherre,« sagde jeg, »at vi faar Glæde af »Hexen«, som er vores egen Dons, der ikke er nogen »lille Hex«, og hvad det angaar med Ipsen, saa trækker han sikkert bedre med **p** end med **b**, for det er jo dog ham, der har lavet det hele med Undtagelse af Musikken, som Enna har gjort, og saa Texten, der nok egentlig stammer fra en Tysker dernede fra Blochsbjerg, hvor Hexene jo plejer at komme fra her til Theatret, og som jo ogsaa derfor er opkaldt efter vores egen Sceneinstruktør.«

Og se, om jeg ikke fik Ret! Der var en hel Hexesabath af Begejstring, og det kan nok være, Theatret har melet sin Kage med Hexemel, og Ennas Hexametre kan trække Folk til Huse i lange Tider. Jeg er nu en gammel Kat og har set saa mange Successer, som ikke har gjort Lykke, men det har jeg ligegodt aldrig opdaget, at Kammerherren har maattet lade Tæppet gaa ned, for at vi ikke skulde blive fremkaldte.

Den Enna er nu ligegodt et Sjeni. Gifte sig og faa Børn og leve af Ingenting og være nødt til at spille Klaver paa en Beværding — det er noget, vi allesammen kan. Men saa snart vi saa skal til at skrive Opera og gjøre Lykke og blive fremkaldt og komme ud hos Hennings — saa er det, at det kniber. Og der er det, at de fleste siger Pas.

Jeg synes nu ærlig talt ikke, vi behøver at skamme os over, at Manden er dansk. Jeg veed nok, det var et nationalt Særkjende, at ingen dansk Opera havde gjort Lykke. Det var ligesom Thorvaldsens Museum og Tivoli — noget, de ikke kunde gjøre os efter andre Steder, og det er jo kjedeligt nok, at vi nu ogsaa paa det Omraade maa traske i Flok med de andre Nationer. Men Herre Gud! naar det nu ikke kan blive anderledes, saa maa vi dog finde os i det, og jeg synes jo nok, det er lidt rigeligt, at Kritikerne ligesom gjør Undskyldning for det og skriver, at det hele er noget, han har lært af Verdi og Wagner og hvad de hedder. — Kammerherren havde nu for Resten en lille Trumf i Baghaanden, som han vilde have spillet ud, hvis den ikke var bleven opdaget for tidlig. Det var *Den Ubudne* af Schmetterling eller hvad han nu hedder, som det frie Theater jo skal spille. Vi vilde have kommet det frie i Forkjøbet og givet Stykket med Charles Kjærulff i Titelrollen, og vi holdt jo Prøver paa det i al Hemmelighed, og jeg ryddede et Musehul og spiste Lejeren, for at Kjærulff kunde have det at krybe i, hvis Krohn skulde opdage, at han var der. Men Ulykken var jo, at Kjærulff troede, at han var paa det frie Theater, hvor man naturligvis kan gaa frit ud og ind, ligesom man selv vil, og saa var det at han blev hugget og sat i Aftenberlineren.

For at trøste ham bad jeg ham med til et lille Mælkesold, som jeg gav for Enna og Ipsen med p og Kammerherren og Dons, og Martinius repræsenterede *Dagmar*, hvor Enna nok dirigerer Musikken i sin Fritid, men Oda var ikke med, fordi Martinius snart skulde spille en større Rolle, og hun i den Anledning havde arrangeret en lille Fest for Pressens Repræsentanter. Jeg bad naturligvis først Dhrr. labe en lille Skaal for Kjærulff, der lige havde været et Par Minutter oppe paa *Politiken* og skrevet fem Spalter Anmeldelse, og saa talte Enna for Martinius, paa hvis Venskab han nylig havde faaet saa gribende Beviser, og Martinius for Enna som den, der altid havde været hans Ven, selv om de ikke altid havde sunget i samme Tonart, og saa talte jeg for Dons som det Lokomotiv, der havde trukket Ennas Ledemotiver sejrrig igjennem, og tilsidst talte Kammerherren for mig. Og det blev virkelig temmelig sent paa Aftenen, før vi næste Morgen skiltes ad.

Kulissestøv.

Det kgl. Theater.

Indstuderingen af »*Hagbarth og Signe*« drives med fuld Kraft og vil forhaabentlig være tilendebragt den 31te Maj.

*

Der arbejdes Dag og Nat paa »*Svend Dyrings Hus*«. — »*Hagbarth og Signe*» er foreløbig opgivet.

*

Operaen »*Jødinden*« vil blive opført i den nærmeste Fremtid. »*Svend Dyrings Hus*« er foreløbig henlagt.

*

Paa Søndag opføres »*Robert af Normandiet*«. Indstuderingen af »*Jødinden*« er foreløbig standset.

*

Paa Søndag opføres »*Elverhøj*» i Stedet for den averterede Forestilling, der er udsat indtil videre.

Dagmartheatret.

Da »*En Arrigtrold*« stadig spilles for udsolgt Hus, vil Stykket af Hensyn til Abonnenterne blive taget af Repertoiret.

*

Da Tirsdagsabonnenterne 4 Gange i Fjor og 3 Gange i Aar har haft Lejlighed til at glæde sig over »*Et Sølvbryllup*«, vil Stykket af Hensyn til dets store Tiltrækningskraft blive bevaret paa Repertoiret.

*

Da »*Tusind og een Nat*« nu er opført tre Uger i Træk, vil Abonnenterne af Hensyn til Theatret blive tagne af Repertoiret.

Folketheatret.

Hr. *Abrahams* paatænker at opføre en Dramatisering af Dr. *G. Brandes*: »*Indtryk fra Polen*«. Det forventes, at der i Mellemakten vil blive bragt Dr. Brandes et Fakkeltog.

*

Hr. *Abrahams* paatænker at opføre en Dramatisering af »*Højres Delegeretmøde*«. Det forventes, at Hr. *Lars Dinesen* vil blive fremkaldt efter Aktslutningerne.

*

Samtlige Partiførere her af Staden bedes indmelde sig paa Direktør *Abrahams*' Kontor. Forestillinger arrangeres prompte og billig. Geschäftstid: 12—1.

Jens Kok.

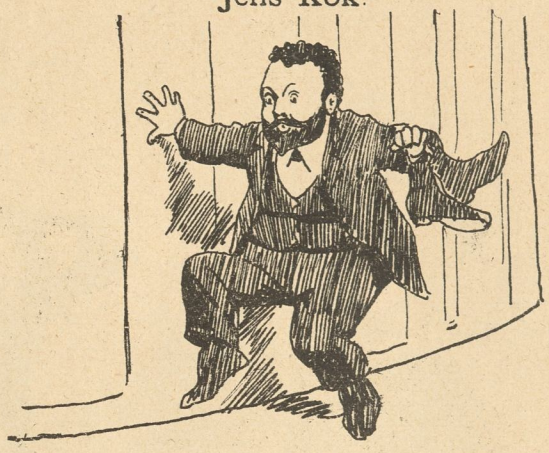

Melodien fra »Intriguerne«.

Og husker De ikke den lystige Tid,
Da Avgust Rasmussen svang
Casino-Sceptret med Aand og Vid
Til Operetternes Klang?
Hvem var det især, der Publikum trak
Og høsted' Bifald og Tak?
Det var Frøken Broch!
Nej, det veed De jo nok —
Det var sgu' Jens Kok!

Og husker De „*Djævelens Datters*" Kommers
Og mere af selvsamme Slags
Og Charles Kjærulffs tyndslidte Vers?
Aa jo! De husker det strax.
De husker vist ogsaa „Pigernes Jens",
Der var paa Aandrighed læns?
Det var noget Brok,
Det husker De nok,
Der stammede fra Jens Kok.

Og husker De Ferdinand i „National"?
Hans allerseneste Trumf
Var Charles's Operette, der skal
Nok skaffe en sikker Triumf.
Men Ferdinand ingen Guldmine fandt,
Og smukke Charles forsvandt:
Det gik som en Sok,
Det husker De nok —
Jo, det var sgu' Jens Kok.

Ja Jens, det er en forskrækkelig Fyr
Til Løjer og Kommers;
Han gaar paa alle Slags Eventyr
Og kommer de Fleste paatvers.
Thi hører De Tale fra Pietro Krohn
Om en „misliebig" Person —
Eller mulig fra Bloch —
Saa veed De jo nok,
Saa er det Jens Kok.

I „*Politiken*" rumsterer han slemt
Til Komponisternes Skræk,
For det er jo nu saa umaadelig nemt,
Naar bare man siger: Gaa væk!
Hans Standpunkt er jo saa let og saa net:
Ote — toi, que je m'y mette!
Men just som en Sok,
Det veed De vel nok,
Gaar den dog ej, Jens Kok!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ved Sporskiftet.

Man havde Dampen oppe med rigelig Spænding,
Der loved' Sammenstød i den snevreste Vending;
Thi paa Forhandlingbanen er Kunsten svær og stor,
Naar Sagen skal ind i det rigtige Spor.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 11. Februar. Nr. 6.

PUNCH

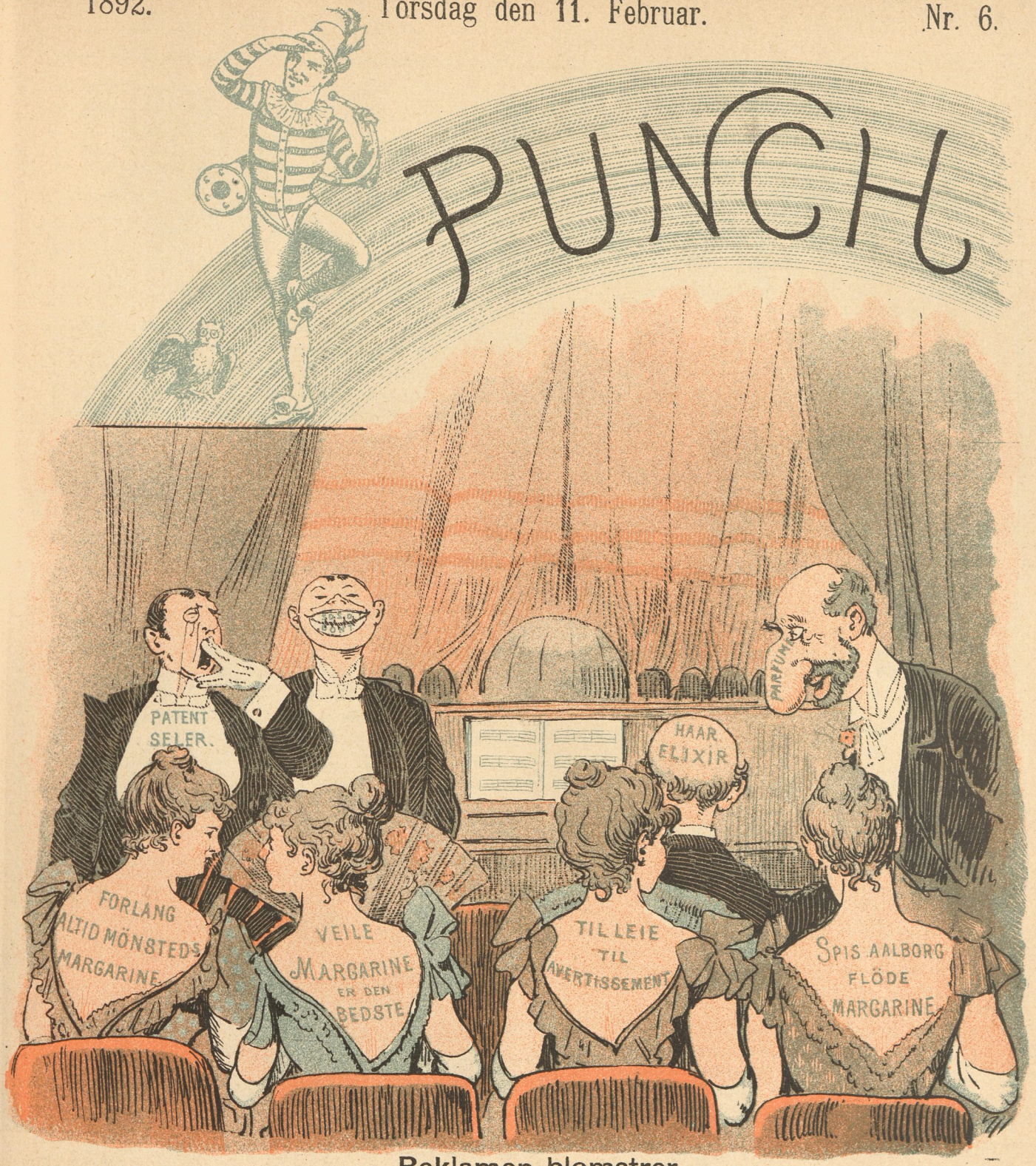

Reklamen blomstrer.

Her har vi fundet en herlig Plads,
Her er et Felt, hvor man kan avertere
Om Apparater til Kogegas
Helso og Sozodont med mere,
Samt Margarine af hver en Sort;
Kunsten er lang — og Livet er kort.

Mørke Billeder.

Imedens Farten ad Forhandlingsbanen
I Folkethinget gaar sin skjæve Gang,
Og overalt der spores dybtfølt Trang
Til snarligt Resultat af Arbejdsplanen,
Indtræffer her det Rædselsbud, at Hanen
Blandt Kjøge-Høns skal synge Svanesang,
At Hørup, som med dem var sammensmeltet,
Er stærkt paa Veje til at blive væltet.

Hvad kan det nytte „*Politikens*“ brave
Bladstyrer, at hans Kreds var liberal
Og gav ham Folkegunst og Folkegave
I Form af Møbler og en Sølvpokal,
Naar Vælgerne forandret har Signal,
Og han for den Sags Skyld maa sig belave
Paa den Behandling, at de ædle Givere
Valgdagen møde vil som hans Fordrivere?

Hvad kan det nytte, han har agiteret
Og rejst omkring i Landet vidt og bredt
Ja, for det gode danske Smør har svedt
Og aset og sig næsten devoveret,
Naar han alligevel dog faar sit Fedt
Og bli'er til menig Vælger degraderet,
Fordi Alberti mellem Sjællands Bønder
Af deres danske Smør er ogsaa Ynder?

Hvad kan det nytte, Hørup har forsvoret,
At Fallesen faar Lov at holde tæt,
Men vil forlange Kortene paa Bordet
Ved næste Revision af hans Budget,
Naar selv han kommer paa det sorte Brædt,
Saa Vælgerne berøver helt ham Ordet,
Ja, »reviderer« ud af hans Menage
Baade Diæter og Revisor-Gage?

Og endelig til Slut, hvad kan det nytte,
At »fornem« som St. Georgs, er hans Aand.
Naar han med Hasselkjæppen i sin Haand
Omvandre maa som Glemsels sikre Bytte
Og for at værge sig mod den maa knytte
Med Smaakaarsfolk paa Knæerne det Baand,
Hvortil i Utterslev sin Tilflugt tager
Schjøtts-Engelen, der faldt i Mariager?

Det er ganske vist!

Det skal nu endelig være fastslaaet, at, saa snart den nye Gade fra Boulevarden til Havnegade er færdig, skal der ufortøvet tages fat paa at gjennembryde en 100 Alen bred Gade fra Gammelmønt til Naboløs, for at Aktionærerne i Byggeforetagendet saa hurtig som muligt kan naa Assistenshuset.

***

Ligeledes skal det være vedtaget blandt det moderne Gjennembruds Mænd, at Hørup, naar han paa Grund af sine nedbrydende Tendenser maa rømme Kjøgekredsen, skal anbringes som Opbyggelsesprædikant i Henning Jensens Menighed.

***

Forhenværende Kultusminister Scavenius siges at ville stemme mod Forslaget til en ny Kredsinddeling, fordi Højres Arbejder- og Vælgerforening allerede har delt 5te Kreds i Kredsene A, B, C og D, til Trods for hans Retskrivning, i Følge hvilken der ikke i nogensomhelst »Kres« maa findes noget »*d*«.

Sganarel.

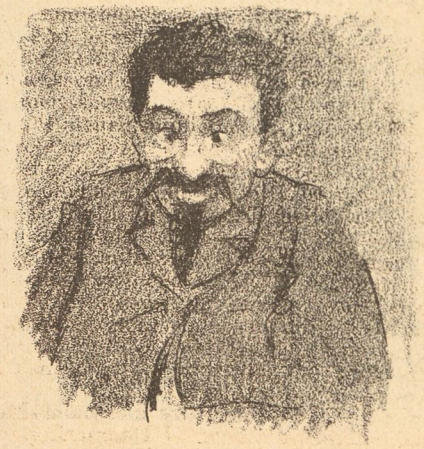

Af alle nulevende Genier er Assel Henrisches mig det kjæreste. Det kunde han være, selv om han ikke fik Lov til at skrive i „Illustreret Tidende“, — men det faar han! Selv naar han slets ikke er maarsom, som naar han f. Eks. ikke maa tale i Dialekt, selv naar han skal lave Vers og løber løbsk i Melodunten f. Eks. mange Gange, selv naar han skal være Dægter og rime lyrisk f. Eks. „Raadyr“ paa „Toddyer“, noget, der egentlig ikke klæder ham, men hvor han dog aldrig bliver saadan en Sinke som hans store Forgænger Drachmann,

selv naar han ikke er saa schenialsk f. Eks. som han burde være, saa er han dog altid saa uhyre maarsom. Det kommer sig nemlig af, at han er saa maarsom; for det er ikke noget, man kan kjøbe i Urteboden, det faas kun i de finere Bogtrykkerier, og saa beholder man det, ligesaa længe man har det.

Han har den Gave, at han kan gjøre sig saa mageløs bemærket; man kan mærke det paa Atmosfæren, strax han nærmer sig. Da han endnu var den „lille Assel" spillede han Sganarel, — en fyrgterlig sløj Rolle. Ingen i Byen anede, at det var maarsomt, hvad man havde talt om i Ugen; men da Sganarel fortalte det, blegnede alle for denne vidunderlige Fremtoning, denne haltende Vittighedsfabrikant i en Gaasepens Lignelse. Sganarel var for utrolig maarsom, en Krukke Latværge stoppet med Latter. Som en Snebolt ned ad Ryggen, som en Kakkelovn op ad Benene, fyldte han hele „Dassen" med Latter. Og saa var „Dassen" udødelig, lige til den døde.

Der er det scheniale ved Assel, at han først hitter paa sine Maarsomheder, inden han siger dem. Men saa multiplicerer han dem ogsaa med 10, og strax bryder en Latterorkan løs, saadan Blæst gjør han. Hans Maskeringskunst er ligegodt den allermaarsomste. Alle andre Mennesker kjender alle andre Mennesker; men hvem kjender Assel, naar han forklæder sig som et beskedent Menneske og skriver „et overflødigt Menneskes Dagbog"? Der er rigtig nok dem, der mener, at han undertiden smører for tykt paa; men de Folk veed ikke, hvad Bogtrykkersværte vil sige. Naar Assel nu en Gang er det eneste danske Menneske, der kan være maarsom, skal han saa ikke være maarsom?

Naa, og saa er der dette med Tratitionen. Assel har selv en Gang oversat: „Som man saaer —". Vilde nogen se det? Ikke en eneste. Altsaa er det med Traditionen noget Vrøvl. I det kongelige har de en Tradition; kan de spille Komedie? — Neh! det er den rene Ynk, for det kan Assel bedømme. Hvad er Holbergs Komedier? — bare Tradition. Er de morsomme? — Neh! de er rene Abonnent-Forskrækkere. Væk med Traditionen! Væk med det kongelige! Væk med Holberg! Væk med det Hele!

Men hold paa Assel! — han kan! Er det Tradition at skrive Revy-Viser til en Fakkelfest? Ikke Spor af Tradition, og derfor var Assels Vise saa uhyre maarsom, at Bøgh maatte gaa lige hjem og lægge sig. Er det Tradition, at en schenial Journalist tager sig selv ud af det og forsvinder i en Sætterkasse? Og dog er det gaaet med Assel som med Olaf Poulsen: han har aldrig været saa maarsom som al den Tid, han spillede „den Usynlige".

Men hvad kunde det hjælpe? Faar Assel en Vinge, bliver han dobbelt saa maarsom; klipper man hans Pen, skyder den op som en Zwiebel i Morskabstheatret. Ligesom man troede, at man var bleven ham kvit, saa var han der ikke, og saa var han der dog alligevel. Det vil sige paa Nørregade. „Forlang altid — Assel Henrisches' Maarsomheder," sagde han saa maarsomt. Men maarsomt nok, var der slets ingen, der syntes, at det var maarsomt.

De vil maaske finde, at De f. Eks. ofte har hørt hans Maarsomheder før? Naa, — *à la bonne heure!* Han siger med den store Digter, der næsten var lige saa schenial som Assel: „Man maa ta', man maa ta', hvad man kan faa!"

Et Land, hvor der ikke var andre morsomme Mennesker end Assel, vilde eje meget. I Danmark er der mange, — Assel Henrisches er blot den eneste morsomme.

Asselotto.

Théâtre libre? — Ach, du lieber!

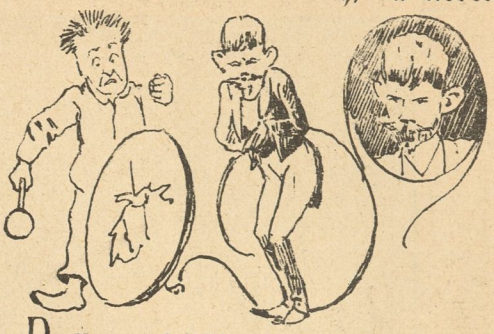

De Unges »fri Theater« staar
Nu i sin fejre Ungdomsvaar.
Han rækker Tunge, han gjør Styr
Og er saa sprælsk, den søde Fyr;
Men ak! hvad hjælper det, den Smaa
Forsikrer, han har Vid som Faa,
At han er from og uskyldshvid,
Naar »Vid« og »hvid« skal staves — Wied?

En udsøgt Flok i Lørdags sad
Omkring det kjære Barn i Rad;
Der sad Enhver, som duer i Nord
Og elsker et uartigt Ord.
Men selv saa gode Venner fandt
Den »frie« Unge for pikant
Og skreg med sjælden Harmoni:
»Nej, nu vil vi s'gu være fri!»

Hr. Wied — De kjender ham maaske?
I »København« kan frit man se
Ham staa i Oves Vandgangsvæld
Som en uvartig »Akvarel«: —
Hr. Wied den frie Spas har brat
Spoleret i »en Bryllupsnat«!
Med Hyl han blev paa Døren heldt, —
So geht es in der wiede Welt.

At han en sindssvag Bedstemo'er
Lod gjøre Grin med Biblens Ord
Og kvæle Børn og drikke Gift, —
Det fandt selv *Logos'* Folk for stift:
Paa Stedet gav de ham Dada
I hans . . . i det, som man . . . naa, ja
I det, som danner Centrum i
Den hele Wied'ske Poesi!

Som den Gang Thim — Sergenten — med
Sin Pølse kom saa galt af Sted,
Brød Salen ud i Brøl og Støj
Og Fløjteklang og »fy!« og »føj!«
Paa Scenen laa den Lille bleg
Som hakket Pølsemad og skreg, — —
Da bad i Løndom Severin:
»Ak, gid den Pølse dog var min!»

Forgjæves talte Ove Bug
For at faa Fred, og Per i Smug
Forgjæves græd ved Behrens' Bryst, —
Den Frihed var »ej blot til Lyst«!
Men da Gongongen gik itu,
Blev de først rigtig mod i Hu:
Da faldt det dem saa tungt paa Sind,
At frie Børn faar revnet Skind!

Under visse Omstændigheder.

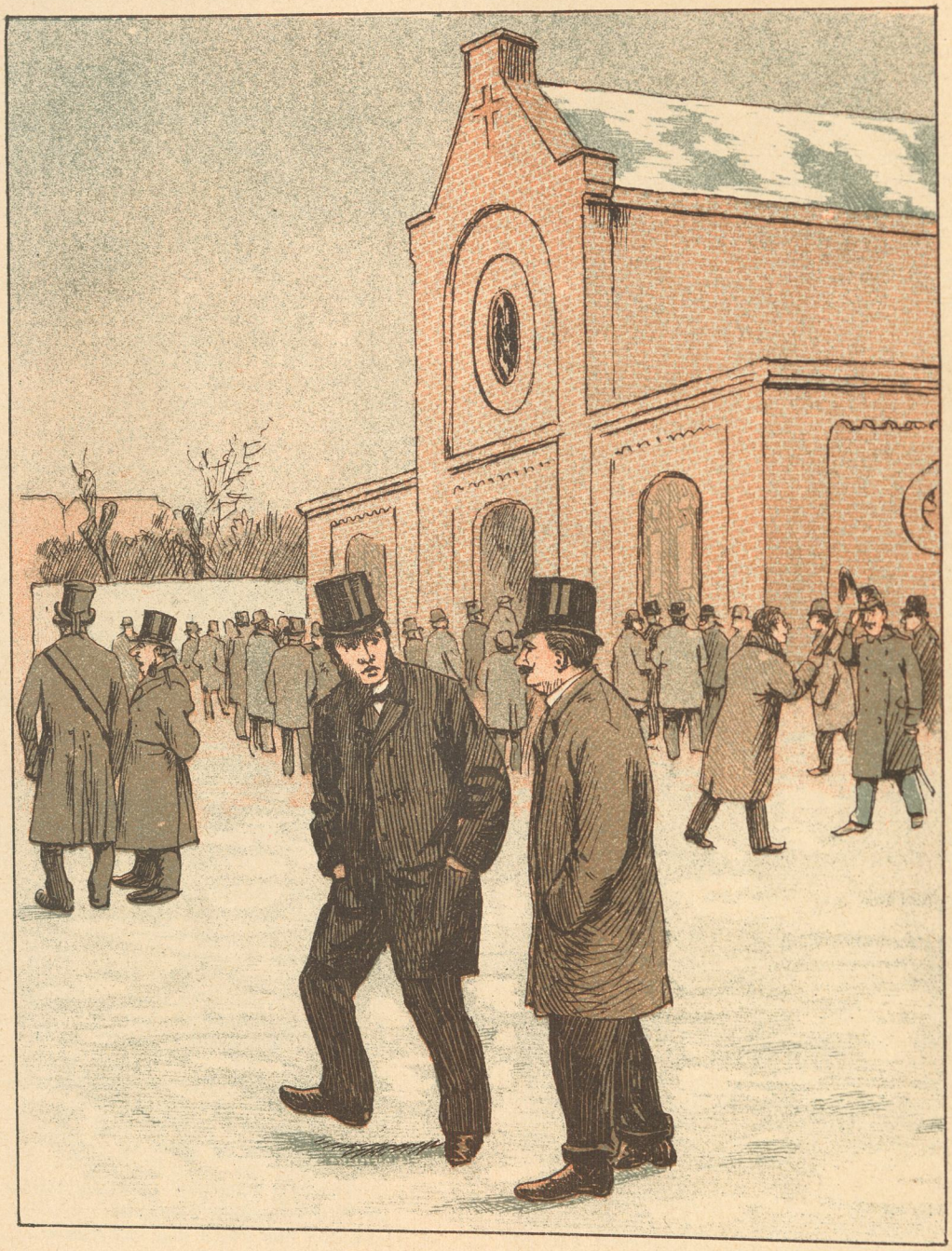

— Der er i Grunden meget, der taler til Fordel for Ligbrænding.
— Ja, saamænd er der saa! Især i saadan en Vinterkulde.

Paa Klubbal.

— Hvad mon det er for et stort Kreatur der henne med Ordensbaand i Knaphullet?
— Om han er noget stort Kreatur, veed jeg virkelig ikke, men den anden, han taler med, er i alt Fald vores største Slagter.

Hørups Kvide.

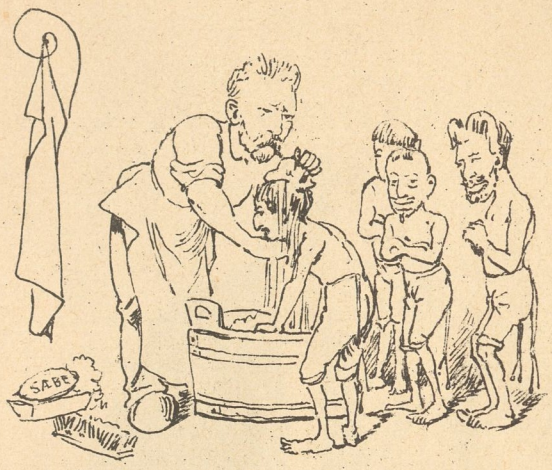

Der tales stærkt om Pressens Værdighed
I Bladene i denne Tid,
Og »Politiken« med Ilfærdighed
Har blandet sig i denne Strid.
Imens de Andre fælt har klasket
Paa Hørups noble Gentlemen,
Har han havt travlt med at faae vasket
Den nogenlunde ren igjen.

At denne Idræt, den er møjsom,
Det vil Enhver jo let forstaa;
Selv den, der er uhyre nøjsom,
Ej let just sætter Pris derpaa,
Naar Cavling-Olsen ham fortæller
Med overmaade meget Spræl
De værste Sensations-Noveller
Fra Hovedstadens Whitechapel.

Hvad eller Charles som en Ven a'
Den vidtberømte Hofmusik
Og saa af Meteoret Enna
Leveret har en lang Kritik,
Der skrevet blev paa Hosesokker,
Saa kniber det for Gentlemen,
Det kniber — ja, som bare Pokker!
Naar man skal til at klare den.

Naar Georg Brandes »spiller Seizberg«
Som Æsthetikens Storavgur
Og haaner Johan Ludvig Heiberg,
Idet han ligger lumsk paa Lur
Og efter smaa Skandaler snuser
I mimrende, geskæftigt Rend,
Saa er det klart, at Hørup huser
Nok ikke lutter Gentlemen.

Den stakkels Hørup har sin Plage,
Det ser man nu saa klart af Alt;
Han Kjærligheden faar at smage,
Især da »Enhedsmærket« faldt.
Hvem staar nu trofast ved hans Side?
Hans Venner hented' Ulivssaar
Og maatte fælt i Græsset bide —
Tænk blot paa Græssmør-Dønnergaard!

Hvorhen hans Øjne monne søge,
Saa finder de kun lidet Godt.
Om saa han skuer ned mod Kjøge,
Han trues der af Bankerot.
Alberti har en sikker Chance;
Og højt og frit forkynder vi:
Hvis Hørup taber sin Balance,
Er Smørbalancen Skyld deri!

Et „Fri"-eri.

»Fri« Farce-Situation i 1 Akt.

(Agtes indleveret til det frie Theater.)

Personerne:

En »fri« Direktør.
En »fri« Forfatter.

(Direktørens Værelse. Fornemme Bøger i Bogskabet. Aandsfri Billeder paa Væggen. Modigt Porcellæn i Servanten.)

Direktøren (ensom, grublende). Et Stykke! Et Stykke! Min Direktørværdighed for et Stykke! Bare et Stykke, som der er Trang til at faa opført! Et af alle de mange, der har ventet paa det frie Theater for at blive opførte. Det er da ogsaa forbandet, at »Ensomme Folk« gik i Vasken. Titlen havde været saa symbolsk.

Der er ikke andet for end at kile paa Eedvard. Han venter sgu altid paa Opførelse. (Gaar hen til Bogskabet). Lad se — »Kjærlighed«, »Lægemidler«, »En Forlovelse«, »Fiascoernes Sammensværgelse« — nej, det er sandt, det er ikke af ham. Her er jo et — hva' Fa'en er nu det? »Et Brud« er det. Det er saamænd aldrig blevet opført. Det tør jeg rolig bande paa. Men vi maa have et *pièce de rideau* først. Lad mig se — hvem har vi nu af yngre, intelligente: Esmann, Hermann, Helge og saa ham, der skriver Viser til »Ny Alhambra« og — — — —

En Forfatter (træder ind). Undskyld — —

Direktøren. Ædle unge Mand — De kommer med et Stykke?

Forfatteren. Ja.

Direktøren. Godt?

Forfatteren. (haanligt.) Godt? Vil De gjøre Nar ad mig? Hvad Fa'en skulde jeg komme til Dem for, naar Stykket var godt. Klappe ad et godt Stykke, det kan ethvert Fæ gjøre, men klappe ad et daarligt — det maa vi have det fri Theaters frie og oplyste Publikum til. Nej, dette Stykke er slet, min Fa'er.

Direktøren. Om Forladelse. Jeg mente ogsaa, om det nu var daarligt nok. De forstaar — det kommer til at gaa sammen med »Et Brud«, og jeg vilde dog nødig have, at Eedvard skulde distancere Dem altfor meget.

Forfatteren. Vær De kun rolig. Stykket hedder »En Bryllupsnat«.

Direktøren. Udmærket! Pikant, forførende Titel! Lille, interessant Interiør formodentlig? (betænkelig) Hør — man ser da ikke saadan ligefrem —?

Forfatteren (værdig.) Det hedder »En Bryllupsnat«, fordi der er to Mennesker, der tilfældigvis holder Bryllupsnat i den Nat.

Direktøren. Ja, det er der vel for Resten hver Nat. Men derfor er Titlen naturligvis lige god.

Forfatteren. Det foregaar i et Soveværelse. Der er kun to Personer — to Damer, hvoraf den ene ligger i Sengen, og den anden — —

Direktøren. Klæder sig af og gaar i Seng, mens den første staar op af sin i det bare — —

Forfatteren. Skudt forbi. Det er saamænd ikke videre pornografisk.

Direktøren. Hvad er det da?

Forfatteren. Uhyggeligt og blasfemisk.

Direktøren. Ogsaa godt. Uhyggeligt maa det naturligvis være, og Blasfemier er svært paa Mode for Tiden.

Forfatteren. Ja se, Uhyggen laver vi nu med Blæst, der tuder, og en gammel Kjælling, der tuder, og et Barn, der ogsaa tuder — —

Direktøren. Og en Forfatter, der faar paa Tuden af Kritiken. Hør, veed De hvad: dette her med Blæsten, der tuder, osv. synes jeg for Resten, at jeg har hørt før.

Forfatteren. Ja, men saa Blasfemi, Højstærede. Jeg lader sgu den gamle Kjælling bede Fadervor midt i Mordscenen.

Direktøren. Udmærket! Men det nye, det overraskende?

Forfatteren. Kjællingen er gal.

Direktøren. Genialt!

Forfatteren. Og bruger Morfin.

Direktøren. Selvfølgelig — guddommeligt, mente jeg.

Forfatteren. Og kværker sit umyndige Barnebarn i Sengen, fordi hendes Fader gifter sig med hendes Moder.

Direktøren. Storartet rædsomt uhyggeligt. Dør hun af det?

Forfatteren. Det veed jeg ikke.

Direktøren. Hvad for Noget? Veed De det ikke.

Forfatteren. Nej, for i Slutningsscenen skal de frie Publikummere spille med.

Direktøren. Ligesom i de gamle Studenterkomedier?

Forfatteren. Ja, bare paa en noget anden Maade. Ser De, det kommer an paa Publikummerne selv, om hun skal dø af det eller ikke. Piber de, saa Tæppet maa gaa ned, saa overlever hun det naturligvis ikke. Lader de derimod være, saa lader jeg hende komme til sig selv igjen.

Direktøren. Unge Mand! Kom i mine Arme. Dette her er et af de genialeste Paafund, jeg har hørt. (Med Taarer i Øjnene.) De skal se, De faar Publikum til at pibe. Jeg siger Dem — alle de smaa sorte vil revne af Misundelse. Jeg antager Deres Stykke ubeset. Er det blot en Tiendedel saa sindssvagt, som det lader til, saa bliver dette her den største Fiasko, der er set paa en dansk Scene. De har overgaaet Eedvard, unge Mand! Eedvard er død — Gustav Wied leve! (omfavner ham.) Hvis vort Folkething ikke bevilger Dem en Friplads paa Bistrup, saa fortjener det den værste Skæbne, jeg kan tænke mig. Det fortjente at blive tvunget til at se Deres Stykke.

Gustav Sort.

Anonym Udstillings-Kritik.

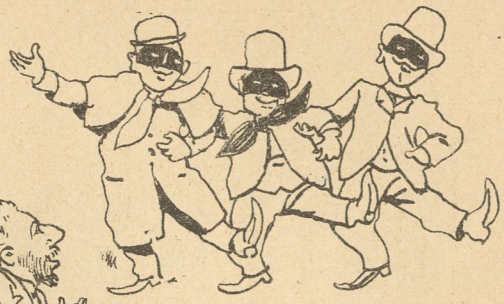

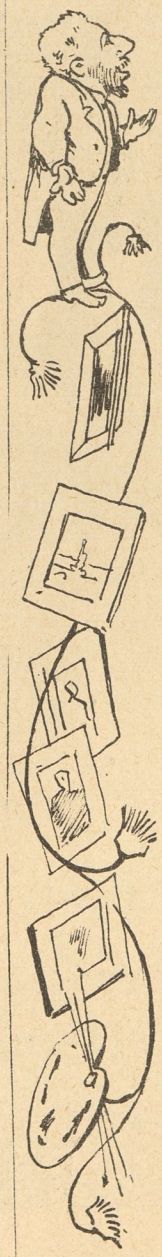

Hos Stockholm Anonymiteten
I Aar er paa Tapetet bragt,
Og *Politiken*, som har set den,
Har den Servering inte smagt,
Hin »Malersvende-Maskerade«
Har Bladet sat i snavs Kulør;
Her saas iblandt de inte glade
Dets anonyme »Amatør«.

Han sukked over alt det Lærred,
Som før var baade rent og godt,
Men nu af Maling er fordærvet
Og hænger her til Skam og Spot.
Den fri Udstillings faste Mandskab
Man kjender ikke her af Navn:
Saa og saa mange Alen Landskab
Kan inte lindre dette Savn.

Organet kan sig kun forsone
Med Skitser af den frie Slags,
Her mangler Willumsen med Kone
Og det symbolske fulde Aks;
Saafremt Hannover her kan finde
»Forløsning« for sin »Lidelse«,
Maa Willumsen, min Sæl, herinde
Ha'e født i Dølgsmaal sin Idee!

Men her er grumme lidt at nyde
For en Hannovers Skjønhedstrang.
Udstillingen kan ikke byde
Os blot en skabet *Job* en Gang!
Man leder efter Hammershøjer
Og ser forgjæves efter Slott-
Møller, og hvis her er en Krøyer,
Har Maske-Raden gjemt sig godt.

Men disse Masker kan man takke
For, at man inte veed Besked
Og let kan komme til at rakke
Paa en af »vorses egne« ned:
Derfor har *Politiken* hittet,
I Mangel af et klaret Syn,
Paa den Taktik at rose Skidtet,
Saa gaar den inte galt i Byen.

Dog bør man ingenlunde glemme,
Hvorpaa den sande Kunst beroer:
At Kunst jo saare skal og skræmme
I Følge *Politiken*'s Ord,
Og, da Organets Kunstanmelder
Blev baade saaret og forskræmt,
Er »Svendene« alligeveller
Sgu mødt med »nobel Kunst« bestemt.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Skriftemaal og Absolution.

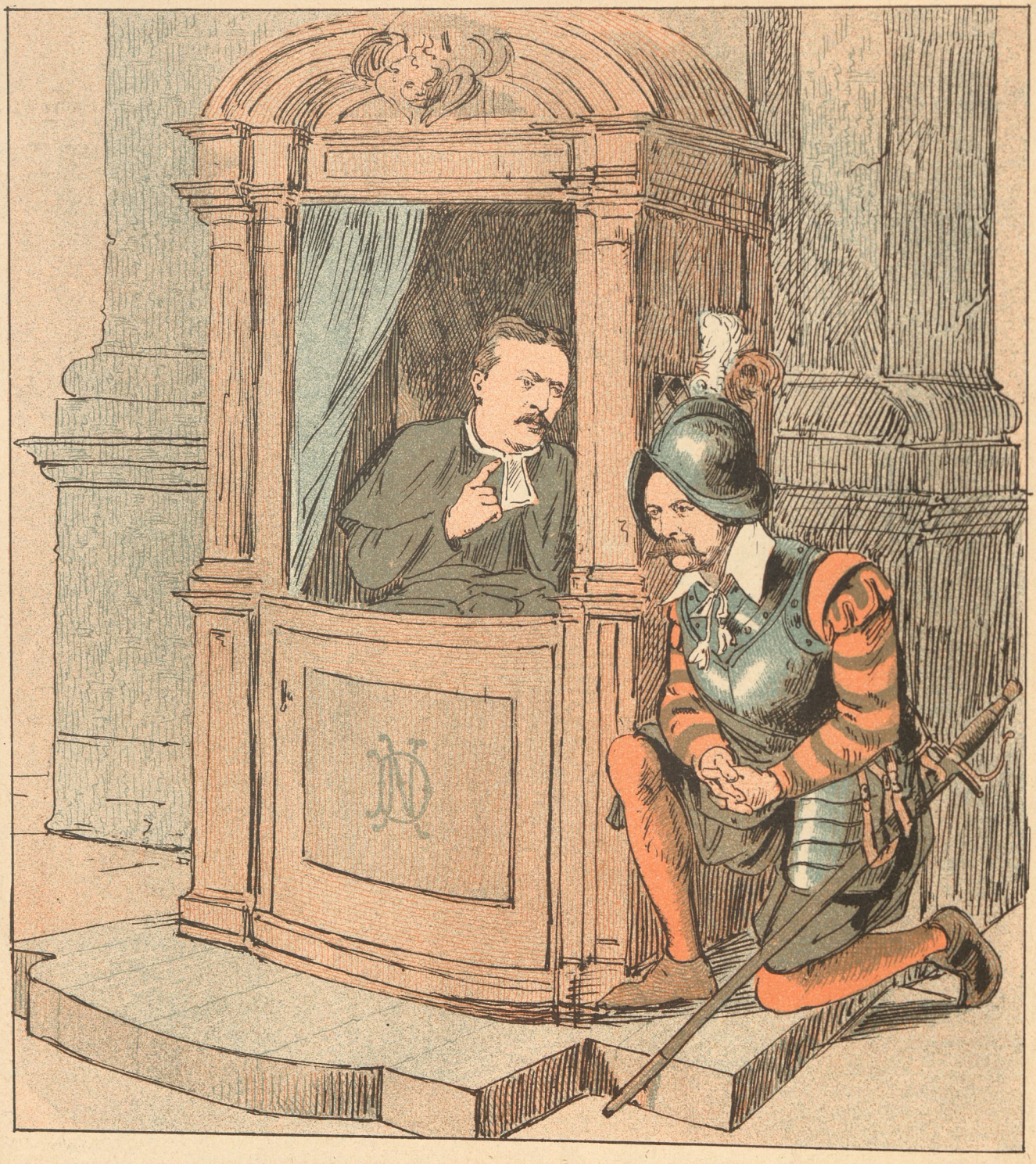

Mod en af vore egne Excellenzer
Du røbet har fronderende Tendenser;
Dog, da som Skriftebarn til mig du kom,
For denne Skyld jeg derfor nu dig renser!
— Fred med den Aandsfrihed, du værned' om,
Og din Del i »den glade Alderdom«!

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 18. Februar. Nr. 7.

PUNCH

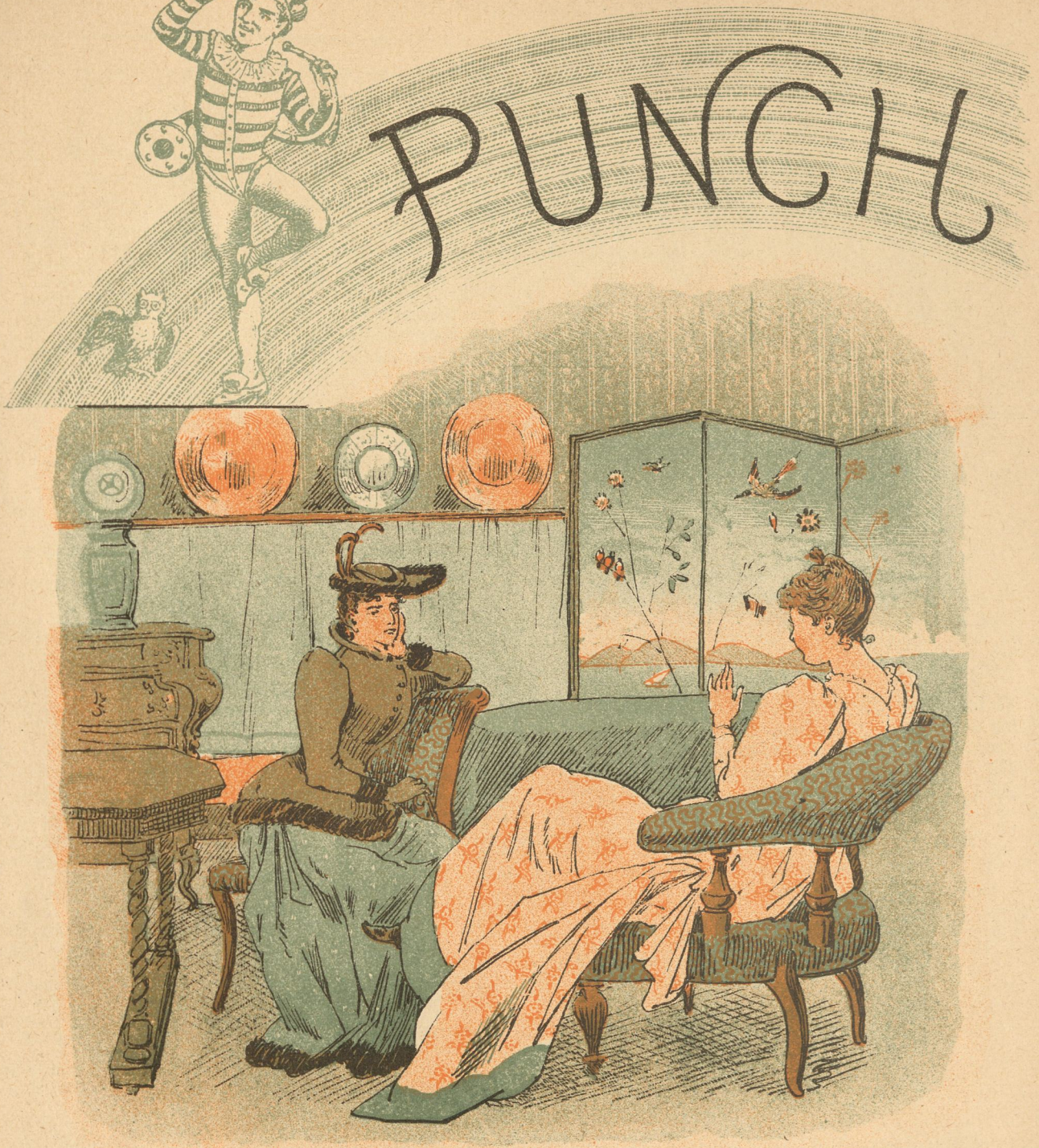

En Generalprøve?

— Nu skal Du høre: I Aftes friede Artur til mig, og jeg sagde: Ja!
— Og i Søndags friede han til mig; men jeg sagde: Nej!
— Det fortalte han mig selv; men han gjorde det blot for at øve sig, for han vidste godt, Du ikke brød Dig om ham.

Valglov-Revisionen.

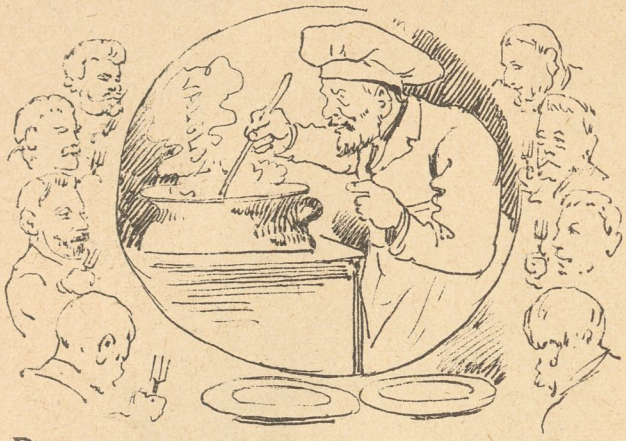

Der er en hypnotisk dragende Magt,
Der bruger Forhandlerne, rent ud sagt,
Som ufejlbarlige Medier,
Og som er Sjælen i hver en Akt
Af Gustav Vanwieds Tragedier;
Hver Ungersvend og hvert gammelt Snøvl
Den skaffer aandelig Føde,
Ja, uden vort gode danske Vrøvl
Var Livet kun tomt og øde!

Vi har en Valglov, der, uden Pral,
Er saa desperat og bindegal,
Som Publikum kan forlange,
Og har sig vist som et rent Ideal
Af Uret adskillige Gange;
Som en Umulighed vilde saagar
Hos os den være kreperet,
Hvis ikke det dejlige Vrøvl, vi har,
Mod Døden den har assureret.

Nys opkogte Venstres faste Stok
En Valgret paa den, med Høgsbro som Kok,
En Ordning at anbefale,
Hvor Kredsenes Antal var rigtigt nok,
Men Grænserne splittergale.
Begrænsning kjender naturligvis
En Venstremand sjeldent nøjere;
— Men saa fik man extra til Vrøvlets Pris
En Ode fra selve Højre.

Det Højre, som kan uden Skade ses
At lade med Glans halvtjerde Snes
Kandidater hver Valgdag falde,
Skal ikke formaa til den nye Kreds-
inddeling at skaffe de halve!
Puh! Her er rigeligt Forraad af Pjank,
Naar den Sag skal debatteres:
Formedelst at Valgloven har en Skavank,
Skal Grundloven revideres!

— Ja, Vrøvlet er den moralske Ret,
Hvori man aldrig sig spiser mæt,
Til Trods for al anvendt Møje,
Og hvoraf man har mærkværdig let
Ved Masser at kunne fordøje.
Naar Vrøvlet bliver i Thinget bagt,
Og aldrig et Udbytte følger,
»Da ligger deri en unævnelig Magt,
Som Dansken aldrig fordølger«.

Madsen og Lassen.

— Go'da', Madsen!

— Det hedder ikke: »Go'da'«; det hedder: godd Dagh . . . med g.

— Hvorhen saa hastig?

— Til Chefen. Jeg skal op at redde Modersmaalet.

— Vil Du da gi' ham et godt Raad?

— Jeg »gi'er« ikke; jeg giver . . . med v.

— Hvad giver Du da, Madsen . . . . med d?

— Jeg giver ham den nyeste Udgave af »W. Dinesens Retsnaknings-Ordbog for Begyndere.« Den skal indføres i Elevskolen, og Brødrene Poulsen skal ha' . . . . have Friplads i Forberedelsesklassen.

— Det er vel Spøj?

— Det hedder ikke »Spøj«, det hedder Spøg . . . med g. Du har en forskrækkelig Tilbøgelighed til at sløgfe Konsonanterne, Lassen. Vi ere da dannede Mennesker og ikke Papegøger.

— Hm, ja! Jeg vil naturligvis gjærne være et dannet Menneske, men . . . . .

— Saa maa Du Pinedød lægge dig efter at tale Rungstedsk, Lassen. Veed Du, hvad der er min Mening? Det er min Mening, at Emil er »en Gøgeunge« med j, der lægger sine kjøbenhavnske Æg i Kapt. Dinesens Grammatik.

— »En Gøgeunge«? . . . Hvordan er 'et? Er det ikke en af de »lette Dragoner«?

— Nej, det er en Leth Hansen; men Du maa ikke sige det til Nogen, for der er Ingen, der aner det undtagen Chefen . . . og Skuespillerne . . . og Publikum . . . og hele den øvrige By. For Resten blev »Gøgeungen« ligestrax opdaget, og det baade med g og j. Den blev saa grundig plukket, at den aldrig slipper levende ud af den Redelighed! For den kunde ikke lægge Vindæg, skal jeg sige dig, og saa er den jo ikke literær!

— Ja, men de »lette Dragoner«?

— De staar paa Stald hos Severin. Han holder sig til Fagfolk, siden det ikke lykkedes ham at komme paa den høge Hest som »Sportsmand«.

— Naa ja; der er saa mange Nyheder i disse Dage, at man farer vild i dem.

— Det maa Du nok sige, Lassen. Kjøbenhavnerne kan da ikke klage over Mangel paa Fornøgelser.

— Saa er det jo rimeligt, at Severin vil se at komme et Par Hesteho'eder foran sine Konkurrenter.

— Begribeligvis. Og han er en klog Admiral: Han lader Kasino beholde sine Gutter om Bord, men faar en Seemann til at losse en Ladning Dragonheste af paa Nørregade. Naar Carl Møller næste Gang skriver »paa Farten«, maa den da komme til at handle om »Løruppernе«.

— Saa er vel tusind og een Nat ude paa Dagmar? Det maa være løjerligt for Martinius, naar han igjen skal til at ha' Klæ'er paa.

— Aa, han er før gaaet i Tøjet . . . Tøget, vilde jeg sige. Men det var rigtig

nok kun paa en Udenlandsrejse, og da Johan betalte. Riis tager det ikke saa nøje; men han har ogsaa »formaaende Venner«. En meget stor Mand, der hedder Wunder Recke, har jo anskaffet ham en tysk Dame, ved Navn »Sapfo«.

— Mener Du »Sappho«?

— Alle dannede Kaptejner siger »Sapfo«. Hun kan ogsaa tale norsk, fortæller Dagbladet; men det ligger ganske udenfor hendes Recke-Evne, siger hendes Impresario. Der er ogsaa nogle, der paastaar, at hun er fra Lesbos; men det er naturligvis bare en Vittighed, fordi hun læsper tyske Vers.

— Hvordan er 'et, spiller Kasino ikke ogsaa Tragedie?

— Nej, det er kun Direktionen, der er tragisk, ved det at den har faaet »et Brud« paa sine literære Begreber.

— Jeg troede, at den vilde ringe Tolv for alt det literære, siden den har anskaffet sig »Cornevilles Klokker«?

— Det er ikke den Slags Klokker; det er saadan nogle, som Theatrets Damer kan løfte paa, naar de danser Kankan. Nu er de literære Variétéer jo gaaet ad Bangsbjerg til; saa er det da rimeligt, at Kasino forsøger paa at hæve Theatrene til literære Variétéer!

— Ja, men paa det Kongelige veed jeg da, at de spiller Tragedie. Nede i Arkivet har de jo fundet en gammel Digter, der hedder Oehlenschlaeger. Han skal have et net, lille Talent?

— Hagbarth signe deres Bestræbelser! Jeg siger ligesom Eedvard.

— Hvordan siger Du da?

— Jeg siger, at jeg giver ikke en Wied for hele Oehlenschlaeger! Alle hans Komedier bliver jo spillet færdige, skal det være Frihed? Ne', »en Bryllupsnat«, hvor Publikum slet ikke bryder sig om at se nogen Morgenstund, ser Du, det er fornemt.

— A propos . . . .

— Sagde Du a propos? . . Naa ja, det kan man ogsaa sige. For ser Du, at Forfatteren tager sig Friheder, det er Frihed; men at Publikum tager sig den Frihed at bede sig fri for det, — maa vi bare være fri for den Frihed!

— Chefen har da ogsaa været slemt spydig, for lige et Par Dage efter at Wied var gaaet »fløjten«, gav han »En Gøgeunge« med »Ser Jer i Spejl« efter.

— »Ser Jer i Spegl«?

— Ja, det vil sige, han havde faaet det dejlige, lille Stykke oversat paa Italiensk, og saa hed det »la Ventana«. Nu kan det da Gud ske Lov nok gaa en Snes Aar paa den Façon! — — Naa ja, Adjøs, Madsen. Jeg skal ud i »Kisten«, det smager dog altid lidt af Prinsesse.

— Du maa ikke sige: Adjøs, Lassen. Det hedder Fargvel . . . . . med g.

Illustration til danske Klassikere.

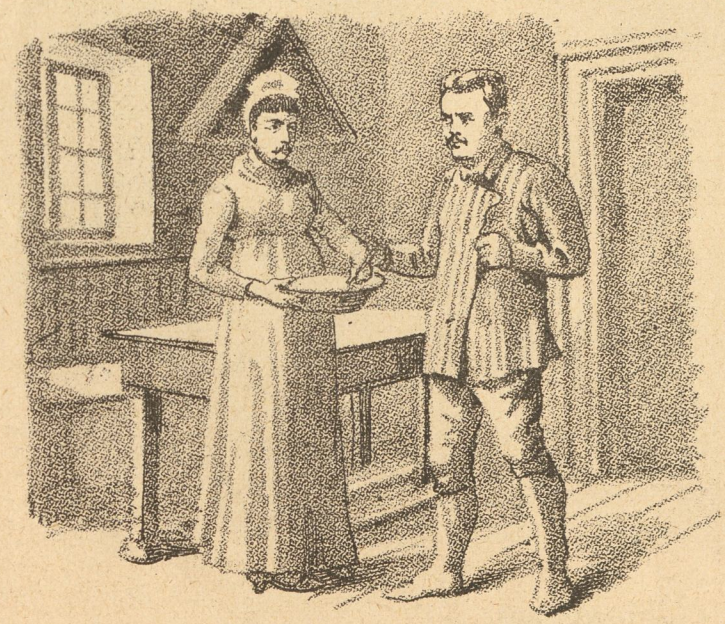

Mads: Erindrer du en Tid — da to latinske M'er Du syede paa mit Tøj?

(*Kjærlighed uden Strømper*, 5. Optog, 6. Optrin).

All right!

Mel: Sozodont.

Det ta'er man inte Fejl i,
At Stemingen var sløj,
Da Dønnergaard fandt Lejlighed til at ta'e sit Tøj.
Man raabte inte Hurra
For Nordamerika.
Skjønt det var justement derhen,
Sig Dønnergaard bega'.

Atlanterhavet ejer
Saa farefuldt et Skjød,
Hvori en Hoben Hajer
Har deres Levebrød.
Tænk, om vor glade Gut
Gav Neptun hans Tribut
Og tabte her »Balancen«!
— Den blev, sgu, gal til Slut.

Men, skønt med lange Fingre
Han gjorde kort Bestik,
Og Skuden saas at slingre
Li'esom Bentheims *Politik*,
Saa naaede han endda
Til Nordamerika,
Thi det var netop dertil,
At han var stukken a'.

Til Trøst for hver bedrøvet
Forbrugsforeningslem
Han sendte ufortøvet
Det glade Budskab hjem,
At bleven var nu han
Sin egen Redningsmand,
Og alt, hvad han havde reddet,
Var lykkelig bragt i Land.

Nu er det en evig Sjælesvir
At være Evropæer,
For, naar han her opdaget bli'er,
Didhen han Kursen skær'
Og synger højt: Hurra
For Nordamerika!
Naar »Spøgen« for »grovkornet« blev,
Men han slap vel derfra.

Haabløst.

— Sæt nu et rigtig fornøjet Ansigt op! Tænk f. Ex. paa Kjæresten!
— Ja, Tak skal De ha'e! Hun gjorde det forbi i Gaar!

Provins-Table d'hôte.

— Kalder De det for Oxehalesuppe? — Vil De saa ikke tage den med ned i Stalden og røre lidt om i den med en Kohale, saa man i det mindste kan smage, hvad det skal være!

„Sande Kvinder."

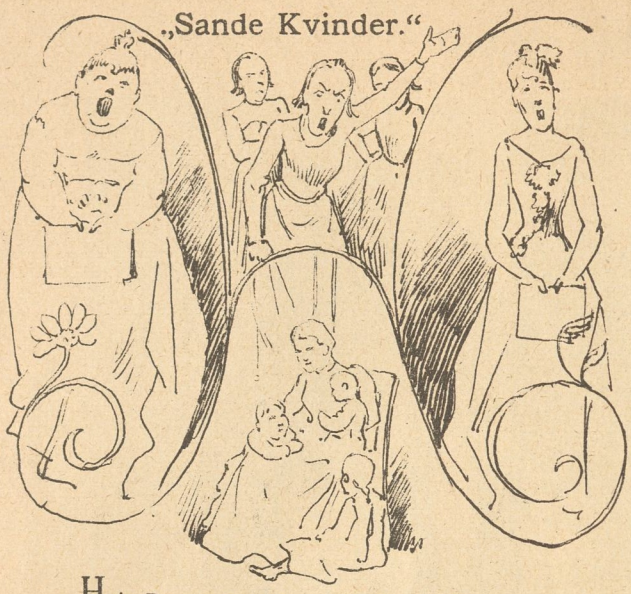

Hvis Du spørger: hvor i Verden finder
Man i Grunden nu de sande Kvinder,
Da vil Anna Edgreen give Svar;
Men, om du med Svaret just vil nøjes,
Om din Viden egentlig forhøjes,
Det vil vi nu la'e staa hen, min Fa'er.

Paa det fri' Theater unge, glade
Mennesker har nys i Rømersgade
Søgt at vise »Sande Kvinders« Værd.
Men, saa vidt som man kan se af Blade,
Saa var Folk nok ikke rigtig glade
Ved at se de sande Kvinder der.

Naar der tales om den sande Kvinde,
Vil man i det hele taget finde,
Toner hver især forskjelligt Flag.
Medens Et forfægtes højt af Manden,
Ser man tidt, at Kvinden har en anden
Mening netop om den samme Sag.

Mens Demercý og Fru Pignatelli
Tror, at Sangerinderne gjør vel i
Toner, smelted' fra et Skippund Fedt,
Holder andre paa, at just den fagre
Tonens Velklang kommer fra de magre —
Og det kommer dog vist ud paa Et.

Ja, saa vist som at den sande Kvinde
Eller som den sande Sangerinde
Og den hele skjønne Kvindeslægt,
Den, hvori vi dog saa meget ejer,
Som i Verden her saa meget vejer,
Ikke skal taxeres efter Vægt.

Den, der leder, sikkerlig vil finde
Uden stort Besvær den sande Kvinde
Uden dette Fri'-Theater-Spræld;
Og han siger vist, saasnart hun fandtes,
Gustav Wied saa lidt som Eedvard Brandes
Viste Vejen ham med særligt Held.

Thi den sande Kvinde, som vi ejer,
Som vor Æt og som vor Arne plejer,
Som er god og smuk, som hun er sand,
Stammer ikke fra Johanne Meyer,
Hedder ikke Frederikke Bajer,
Og hun vil ej være Rigsdagsmand!

Til Godgjørenheden.

Imellem de mange ulykkelige Existenser, hvori de af en ublid Skæbning hjemsøgte Mennesker ofte maa henslæbe Tilværelsens kummerfulde Øjeblikke, gives der vel næppe nogen saa sørgelig som den at være Levebrødspolitiker uden Levebrød. Hvor mange af vore godgjørende og godtroende Medmennesker, hvem Forsynet har givet Vilje og Evne til o. s. v., tænker vel egentlig paa, hvad en saadan Stakkel maa friste, naar han ikke har noget Mandat til at forsyne sig med Diæter, Rejsegodtgjørelser, Theaterbilletter o. s. v., naar han ikke har nogen Bestilling som Redaktør eller Medarbejder ved et Folkeblad, der kan give Publikum noget at løbe med, eller som Bestyrer af en Forbrugsforenings Kasse, hvor han selv kan faa noget at løbe med?

Mange af disse Stakler maa vente hele deres Liv forgjæves, inden de kan komme til at skumme Fløde ved et Andelsmejeri eller faa noget fedt Flæsk i deres Gryde ved et dito Slagteri; thi der er Hunde nok om disse „Ben", og de, der en Gang er komne til Fadet, vil ikke godvillig overlade noget af Udbyttet til deres trængende Konkurrenter. Og selv om det virkelig skulde blive til noget med de 35 nye Folkethingskredse, vil det kun være et forsvindende Antal, der kan blive forsørget paa den Maade, og det er ingenlunde givet, at de mest Trængende vil blive foretrukne til disse Tillidsposter.

Punch har derfor med den Uegennyttighed, der altid har udmærket dette menneskekjærlige Væsen, besluttet ved gode Menneskers Bistand at optræde som

den rigtige barmhjærtige Samaritan

ved at sørge for, at den ovenfor nævnte Klasse af Medskabninger kan faa sin ovennævnte varme Mad i det mindste een Gang om Ugen. De Ærede, der vil støtte Sagen, anmodes om at henvende sig i Kronprinsessegade 34 Stuen, hvor Serveringen foregaar ud af Huset i rigelige Portioner.

N. B. Regnskabet vil blive offentliggjort, ledsaget af talrige Illustrationer, der levende anskueliggjør, hvor megen Trang der har været til det ovennævnte filantropiske Foretagende.

Det bedes udtrykkelig bemærket, at den Fru Schrøder, der af og til optræder i *Punch*, ikke er i Slægt med den Schrøder, der arbejder i den anden *Samaritans* Tjeneste.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, De kan tro, vi har haft travlt i denne Tid, for lille Ambrosius og Thora Dora Leonarda er jo nu blevet saa store, at det ikke kunde blive ved at gaa, som det hidtil er gaaet, nemlig at de blev bedt ud til andre Folks Børn, uden at de nogensinde gjorde Gjengjæld, og derfor maatte vi jo have et lille Børnebal eller rettere Børnemiddag med Dans, hvad vi jo nok var lidt betænkelig ved i Begyndelsen, fordi der grasserer jo saa meget med Difteritis og al den Fluendsa og Mund- og Klovesyge, som de jo har haft oppe i Rigsdagen, og som ikke maa exporteres til England, og det var jo slemt, om Børnene skulde faa det nu midt i Sæsonen, men saa bestemte vi alligevel, at vi vilde have det, og at det kunde jo ikke være saa farligt, naar de blev desinafficerede, og det gik jo ogsaa nok saa nydelig, skønt det var i al Tarvelighed. De fik kun fire Retter Mad og tre Slags Vin og ingen Likør til Kaffen, for baade Petersen og jeg finder, at det er i høj Grad urigtigt at forvænne Børnene ved at behandle dem, som om de var voxne, og det gik meget gemytligt til ved Bordet, en af Ambrosius' Venner, der skal have skrevet et gribende Stykke til det fri Theater om et Barnebarn, der kvæler sin gamle Bedstemoder, holdt en vittig Tale for Petersen og mig, og Petersen takkede med en Tale for den aandsfri Ungdom, og saa talte Ambrosius for de Voxne og udviklede paa en spøgefuld Maade, hvordan der dæmrede noget om Opdragelse paa et realt Grundlag i Stedet for paa det gamle klassiske, og han haabede, at alle hans Venner og Kammerater vilde have en Fornemmelse af, at han blev opdraget paa et realt Grundlag, nemlig god Mad og god Vin, hvad der ved Gud var godt sagt af Drengen, da han ikke er naaet længere end til første Klasse i Latinskolen endnu, og saa var der en af hans Venner, der talte for Kvinden og sagde, at vel kunde man se, at Statsbanedriften maatte være en af de stærkeste Drifter i Mennesket, siden den bevirkede, at Folk ikke kunde være lunkne, men satte Damp op, saa Indenrigsministeren maatte bremse dem, men en endnu stærkere Drift var dog vist Driften overfor det andet Kjøn, og derfor vilde han sige med sin Samtidige Sophus Clausen i »København«, at det Livet drejede sig om, det var dog alligevel Kjærlighed og Geni, og af disse to Ting vilde han og Claussen af visse Grunde holde paa Kjærligheden, og efter Bordet trak Herrerne sig tilbage til Rygeværelset og Damerne diskuterede Kvindesagen, og de var da allesammen enige om, at det var en skrigende Uretfærdighed, at Kvinderne ikke skulde have Adgang til Latinskolerne, og saa fik vi Voxne os en lille Svingom imens, for vi havde nemlig bedt nogle Veninder af Petrine og Frits Grønbæk og nogle af hans Venner til at komme efter Bordet, og Petrine blev saa charmeret i en Samaritan, der holder Middagsabonnement i »Politiken«s Weitsjappel, og nu vil hun absolut være samaritansk Kvinde med Mælkegrød og Smørrebrød i Circusvariété, og hvis De skulde have Lyst til at deltage i Fællesspisningen en Dag for Deres Fornøjelses Skyld, søde Fru Schrøder, saa er De naturligvis hjertelig velkommen, og vi havde jo egentlig ogsaa tænkt paa, at vi skulde ingviteret Dem med til Børneballet efter Middagen, men saa kom vi i Tanker om, at De kan jo ikke spille til Dans, som De helst skulde, fordi De kun kan Jokums Vise af »En Søndag paa Amager« med en Finger, som jo ikke er saa let at danse efter, og derfor tog vi en gammel Kusine til Petersen, som er døv, hvorfor hun ikke kan høre sin egen Musik, saa det umulig kan sjenere hende. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Konserveret.

Har Du Ører, Læser? — Ikke
Dem i Lommen; nej, men dem,
Som fra alle Ho'eder stikke
Lige ubarmhjærtig frem,
Som fornemme alt »von Høren
sagen« gjennem Hud og Brusk,
Og som ogsaa staves »Øren« —
Selv paa Ny-Scaveniusk.

Altsaa, Læser: Har Du Ører?
Ak, hvor tidt har Du saa ej
Bandet mangen Lyd, der kører
Lige ind ad denne Vej:
Du forpint og haabløs spræller,
Medens Du om Naade be'er,
Naar de falske Toner vælder
Frem fra Naboens — Klaver!

Disse Fingre, som din Tænken
Har saa tidt umuliggjort,
Som om Du paa Pinebænken
Blev med Tidsler gjennemsmurt,
Alle disse Fingre peger
Ud mod »Volden«, hvor Musik-
Hamreriets Muse leger —
Opad en Maskinfabrik.

Thi ved Volden nemlig ligger
Et Konservatorium,
Hvortil Staten kjærlig stikker
Mønt pr. Provisorium;
»Lærerinder« i Legioner
Fra dets Helligdom udgaa,
Og man musikalske Koner
Gratis kan til Gifte faa.

Om det var Testators Mening,
Er et Spørgsmaal! — Naa, *quand même!*
Blev det ej til en Forening
For *la crème de la crême*,
Og om ej en Popper-Menter
Klækkes ud, blev dog dets Rum
Allenfals for smaa Talenter
Et Slags Crematorium.

Men det kan saa rart forsørge
En Familie, ja fler;
Hvad kan Staten, maa jeg spørge,
Da vel saa forlange mer?
Blot Forsørgelsen ej en a'
Dagene og før maaske
Faar det Hele gjort til — en Familie-Begravelse.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Moderne Journalistik.

Som her man ser, man med behørig Færdighed
Og proper Næve hævder »Pressens Værdighed«,
Og slaaende det kan argumentere,
Hvem der var »nobel og loyal« m. m.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 25. Februar. Nr. 8.

PUNCH

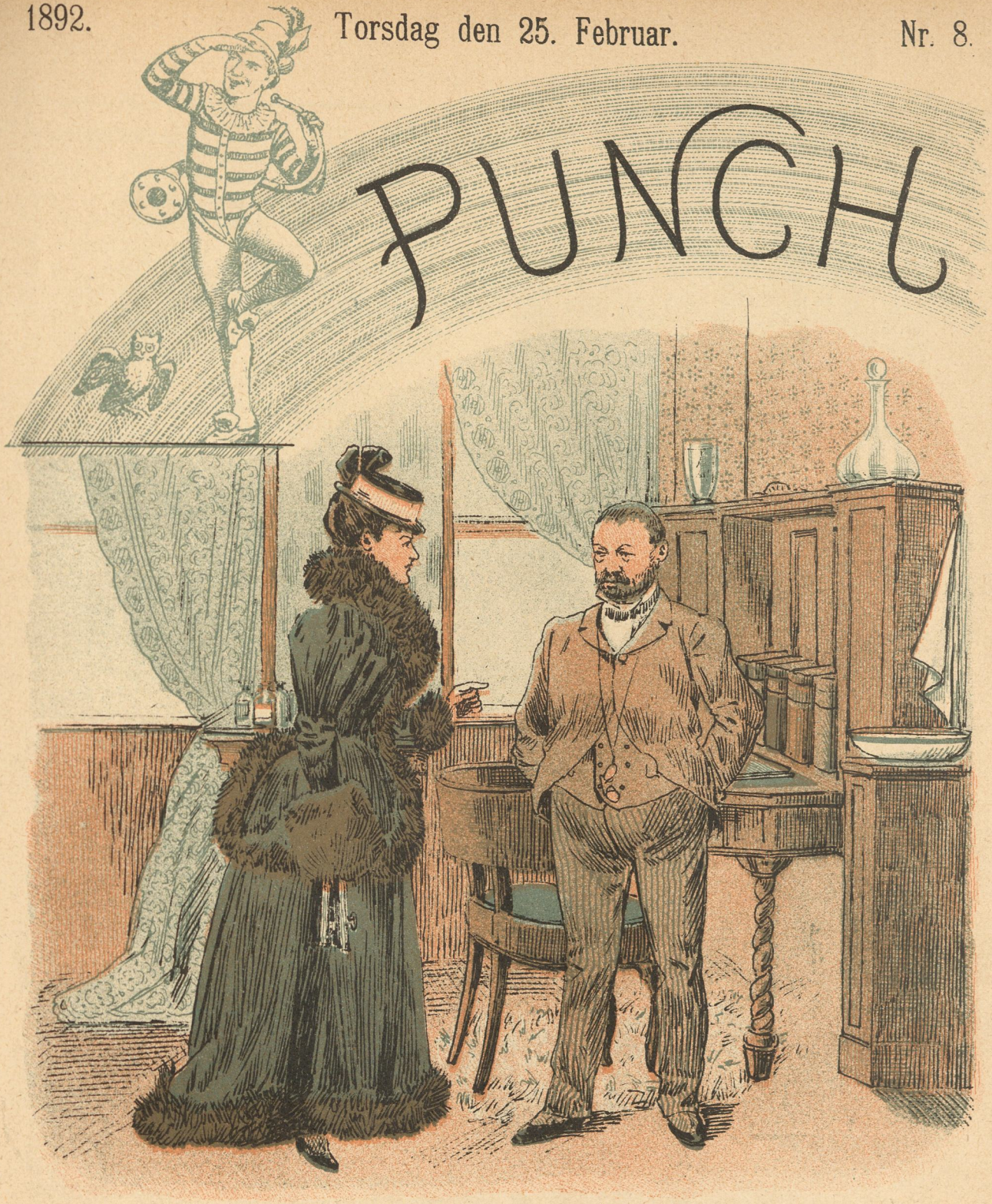

Et godt Raad.

— Kjære Hr. Doktor! De veed nok, jeg gjerne ryger en Cigaret eller to efter Middag —
— Naa? Nej, det vidste jeg for Resten ikke!
— Jo, men jeg faar hver Gang den skrækkeligste Svie i mine Øjne. Hvad skal jeg gjøre for det?
— Ja, kjære Frue! Lad være at ryge Cigaretter!

Fastelavns-Ouverture.

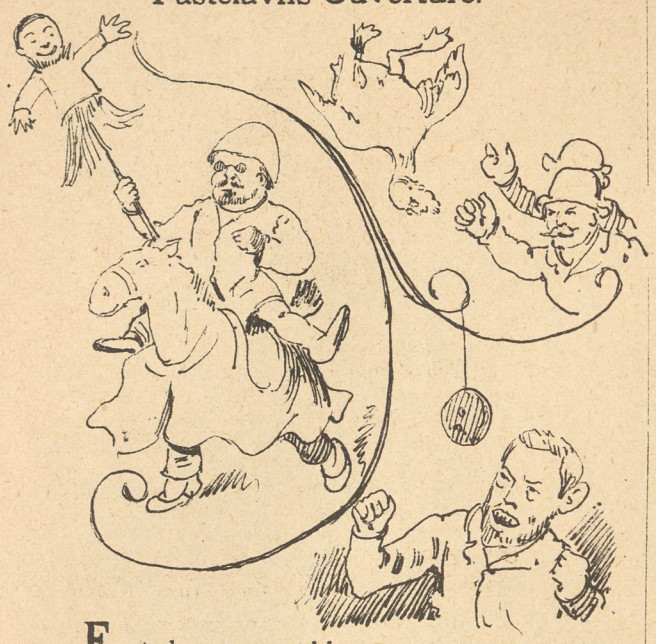

Fastelavn os rykker nær
Med sit vante, indenlandske
Præg, til Sjælesvir for »Danske«
Og for hver en »Evropæer«,
Der til Trods for alle Skær
Dog gik trolig paa Akkord
Med vor nationale Sport,
Og som gavner og fornøjer
Folket med diverse Løjer
Af den gode, gamle Sort.

Nys Octavius Hansen glad
Stak til Straamands-Provisoriet;
Men i Landsthings-Avditoriet
Spot og Skade fulgtes ad;
Her han intet Lavrbærblad
Redded' trods sin gode Villie,
Tvert imod her var adskillige
Ved hans drabelige Stik,
Som des Aarsag Grin sig fik
Af den Slags, man kalder billige.

Medens hist i Middelfart
Vælgerne for Dagen lægger,
At af Henning Jensen trækker
Halsen de med Glæde snart,
Savner Tauber aabenbart
Dybt den Revision af Tolden,
Hvori han faar Hovedrollen:
Visneriets Fastemad
Gjør ham ikke rigtig glad,
Mens han bider her til Bollen.

— Med Finans-Udvalgets Tønde,
Hvor den »ordinære« Kat
Er i Fængsel bleven sat,
Burde man dog mer sig skynde.
Onde Tunger jo forkynde,
At Finalen paa Debatten
Bliver stadig gjemt til Natten,
Fordi Tønden, Venstre laver,
Ellers falder strax i Staver.
— Ak, men hvem kan finde Katten?

Le Dansk.

Ved *Alfred Sjuskelin*

Jeg kommer fra at have været i Danemark, — dette Danemark, som er Frankrigs Frelse. Og jeg vil skrive derom paa danske, som jeg sprecher wie en indgebaaren Copenhagner; — alle mine Landsmænner i Paris vil for Fremtidningen spreche franske paa danske! en Folk, eet Hjærte, een Sprog!

I Copenhague — kaldet „Koppenhagn" — er alle ganske bindegal i Fransken. Den danske Litteratur har kun en eneste stor Nationaldigt, som hedder: „Jean de France", alle dannede Dansker spiser kun fransk Brød, og sogar de ganske bitte Børner raaber: „Pa!", naar de længes efter at gjere sine første *pas* eller Skridte i Werden. Stadens Commune har forbudt alle elektrisk Lys i Gaderne og gjort Koppenhagns Dunkelheit til en Proverbe, — blot fordi „Gas" er en fransk Ord. Og man aldrig ser en Danske, som ikke blotter sin Hoved, naar han gaar forbi en Boutique, hvor man sælge franske Hansker.

Og saa er alle Dansker saa tapfer, — ah, men saa tapfer! Ikke en fattigste Mand gaar udenfor sin hôtel uden at bære en frygtelig Vaaben, som kaldes „le Skalle". Man bygger Forter midt ude i en stor Vand, hvor Regeringens Armée, den sokaldte „le Provisorium", kæmpfer de blodigste Batailler med Oppositionen; og den højeste Compliment, man kan gjøre en Dame, er at titulere hende: »*Madame de canon*« (Kanonkvinde). De møder en Præst paa Gaden, ... tag i Agt: han har en Kniv i Ærme! De møder en Redacteur, ... han har Strimer paa sin Rygge! Ja, De ikke vil tro mig, men hos denne tapfer Soldaterfolk lader sogar de gamle Jungfruer sine Kanariefugler spise — — Kæmper!

Sproget — naar der ikke tales franske — er tapfer og energisk, som Nationen selv. To Busenvenner, som har i mange Aar været i hinandens Armer, siger blot to Bogstaver: M, M! .... og strax bliver der en Fjendskab, saa hele Koppenhagn ryster. Vil man saa vise de Kæmpfende sin Sympathi, — atter bruger man kun een Bogstab og siger: „M... naarre!" Altid kun een Bogstab: Man er i fri Theater og vil ikke se en Styk, hvor en tysk Bedstemutter kvæler en fransk Barne-

barn, saa raaber man: „Uh!“ Forfatteren bliver ganske forwundert og siger: „Ih!“, men de Folker, der skal forsvare ham, gjør lange Næser til Publiquen og siger „Æh!“ Koppenhagn har endnu to Theater: Den Kongelige, hvor *le Chef* spiller sine Korte saa fint, at han tager hvert Aar til Whistbaden for at komme Frankrig nærmer. Kan en Acteur ikke parlere franske, er han paa den sorte Bræt og maa ganske ikke haabe nogen Rolle. Den anden Theater har siden den fransk-russiske Alliance antaget Imperatricens Navn og kalder sig „Dagmar“; den har to Directeurer: Monsieur *Knudsen*, der kun har at sørge for, at Theatrets Abonnerte gaar ikke paa Comedie, naar en Kassestyk er paa Repertoire, og saa den egentlig Directeur, Monsieur *Ris*, — en Forkortelse af *Paris*.

Den dramatiske Kunst i Koppenhagn naaer sin Toppenpunkt i „*les Variétés littéraires*“, en fransk Institution, stiftet af Monsieur Drachemann, der har studeret Kunsten i det franske Consulat ved Bosporus. Ogsaa de skønne Kunste har hos denne intelligente Folk en Storheit og Charme, som man kan ikke forestille sig. Den eminente Billedhugger, Monsieur Tordenskjold, hvis Arbeider i Notre-Dame-Kirken har set alle Dansker blive døbt og gift og begraven, er berühmt over den hele Europa. Han er nu meget gammel, men man rejser for Tiden en Springvand til hans Ære paa Koppenhagns magnifique Torv udenforan „le Rathhaus“. Den største Maler, Danemark har frembragt, er alle Danskers Stolthed, og man flokkes alle hver Dage om hans superbe Tableauer i Rue Bredgade; hans Navn er Monsieur Anonym.

Og saa den danske Presse, med den elegante og spirituelle Chronikør, le Docteur Heiberg, i sin Spidse, — De gjør Dem ikke Anelse om, hvor den elsker alt, hvad der er franske. Danemarks interessanteste og superbeste Journal: „le Avisen“, udkommer ikke en Dag, uden den jo paa sin første Side har den franske Ord: *Abonnement*. Men dens *Redacteur en chef* har derfor ogsaa opnaaet den højest Utmærkelse, nogen danske Mand kan opnaa, og faaet Ret til at kalde sig „Hansen“.

Ah, mine Landsmænner! Bør vi ikke give denne tapfere, intelligente og bewundrungswerthige Folk en Bruderhaand? Vil ikke alle Germaner ile til Kongostaten for at krybe i en Musehul, naar en franco-dans-russisk Flaade ligger sig fra Havnen ved det stolte Christiansburg indtil Kronstadt mod Syd og Seinen imod Øst? — Ah, men hvorfor saa bedenke os? Der oppe ved Ohrensund og Storebælte strækker en hel Folk sine Armer ud imod os andre Fransker og raaber: *Venez!* Jeg veed det, jeg taler af Erfahrung! Gaa ind paa en hvilkendevil Kafé i Koppenhagn, og De vil høre alle Gjæster raabe:

— „Opvarter,.... en Alliance!“

En Konference-Raad.

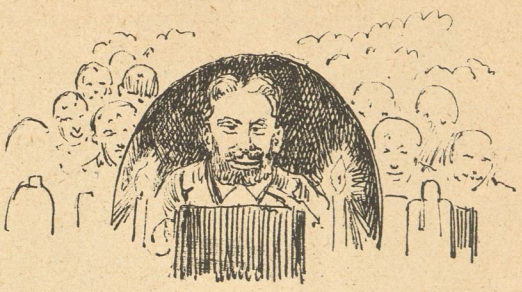

Naar visse Smaafolk faar Dada
Paa deres lille Hale,
Vil de, forstaar sig, nødig ta'e
Mod saadan en Skandale;
De stikker Næsen højt i Sky
Og blæser ad Respekten,
Men vræler, saa den hele By
Faar næsten ondt af Knægten.

De hytter deres arme Hud,
Naar næste Gang det gjælder;
Men naada, sikke Bøtter ud
Bag »Lerens« Ryg de hælder!
Thi fremfor alt, — om end de maa
Sig foreløbig styre, —
Maa de for andre Smaafolk staa
Som Allerhelveds-Fyre.

»Det fri Theaters« Smaafolk led
Til deres Kunsts Befrugtelse
Forgangen Aften, som man veed,
En wiederværdig Tugtelse;
Men, at det kun var »Lerens« Skyld,
Fandt strax de soleklart, thi
Hvorfor gi'er Idiofen Prygl,
Saa snart man er uvartig?

Men ét er Ord, og Gjerning ét:
Ved næste Première
Man læmper lidt og lirker lidt
Og ser, om den kan skære!
En ung Forfatter, Bredahl kaldt,
Hvis Støv er ikke mere,
En født Romantiker trods Alt,
Med Wied skal konkurrere.

Men for at andre Smaafolk ej
Retraiten skal fornemme,
Maa lille Georg — immer sejg —
Sin arme Hjærne klemme.
Han skal med vanlig Smag og Takt
Bevise i en vakker
Prolog, at Bredahl, rent ud sagt,
Var — Georgs Eftersnakker!

Det kalder man »en Konferens«,
Og ve Enhver, som brummer:
De Folk, som duer, maa kun imens
Ta'e sig en aandrig Slummer.
Sæt Eedvard for, sæt Georg bag
Midt i det store Tomme,
Hvidløgs-Pølsen dog sin Smag
Beholder: — — Vel bekomme!

Kostbar.

— Jeg skulde spørge fra Fruen, om Jomfru Jensen vilde komme hjem i Dag og spise til Middag?
— Ja Tak! min Pige, men hvad skal I have til Middag? For paa Mælkemad gaar jeg inte ud mere.

Gjæstfri Oprigtighed.

— Ja, nu skal De ret have Tak, min gode Madam Jespersen! .Det er jo ikke saa lidt Ulejlighed, jeg har voldt Dem i disse tre Dage.

— Aa, skidt mæ æ Ulejlehe'; de æ wahr mæ æ Bekosten!

En Mærkedag.

Sparsomt paa Jorden vi Skuddage finde,
Ikkun hvert Skudaar man oplever én;
Det er et Savn for den fremskredne Kvinde,
Hun er dog ikke af Stok eller Sten,
Og hendes Hensigt mod Manden er ren.
:| Hende vi mindes, mens Hjerterne slaar,
Mest dog, hver Gang man en Bajer sig faar. |:
Lokker, som kappes med Løvernes Manke,
Og som hun ikke har kjøbt for en Slik,
Tænder, der skinner som Perler saa blanke,
Dem hun i Forfjor hos Tandlægen fik.

Ak, men de grusomme Mænd har des værre
Skammelig snydt hende for hendes Ret.
Han gi'er Partiet som Skabningens Herre,
Hun vandrer indestængt bag sit Korset
Og har kun Lov til at være koket.
:| Manden har Lov til at være galant
Og følger Damerne hjem, som han vandt. |:
Ene paa Ballet maa han engagere,
Kager, Buketter han hende la'er faa,
Medens en Kvinde tør ikke traktere
Ham med saa meget som blot med en Skraa.

Heldigvis har i hver Olympiade
Kvinden sin Skuddag, hvorpaa hun maa fri,
Maa have Lov til at gi'e Chokolade,
Samt følge hjem hver en Ven, hun kan li'e,
Og be' ham pænt om et Kys eller 10.
:| Her den forønskede Frihed hun har
Til os at byde en udsøgt Cigar. |:
Ja, hun tør frit punge ud med kontante
Bidrag til Bajer, som Manden faar ned.
Kort, hun har Lov til at gi'e den galante
Pindso til Fordel for ham, De nok veed!

Paa Folkekoncert.

Madam Møller, der har kjendt bedre Dage, og Madam Olson (tunghør), begge fra Vartov, er komne paa Folkekoncert.

Mad. Møller. Jæ si'er nu li'egodt, lille Madam, jæ si'er, at det er storartigt, alt det, De kan lave her for ti Øre. Det er akkurat li'esom jæ vil si'e den Gang, da jæ var faalovet mæ Peddersen, inden han gik hen og laa sig i sin Grav, og vi var baade i Tivaali og paa Alleenberg om Sommeren, undtagen det, at her er meget flottere. Sikken Sal! Ja, hvad gi'er De mig, lille Madam?

Mad. Olsen. Ja, de spiller kjønt.

Mad. Møller. De er jo inte komne videre end som til at stemme Indstrumangerne endnu. Ser De — lille Madam — den Mand, der nu kommer frem mæ Stokken i Haanden og skal til aa divergere, det er Hardtmann. Det er han, der gjør Tryllekunster i Nasjenal om Aftningen. Nu skal De bare høre dem spille. Det er nu, hvad man kalder en Syndfoni.

Mad. Olsen. Ja, det ka jeg da strax se paa han, at han maa være et Sjeni.

Mad. Møller. Nu ska' de se, lille Madam, somme Tider saa gnider de alle Finkelinerne paa en Gang, og somme Tider saa gnider de inte alle Finkelinerne paa en Gang. Jæ ska' si'e Dem, lille Madam, det er naar de kommer til de svære Steder, saa maa de hænge i allesammen.

Mad. Olsen. Sla'r Manden dem nu inte over Fingrene mæ den Stok, naar at de nu inte ka' deres Ting?

Mad. Møller. Næ, det tror jæ dov inte, han gjør.

Mad. Olsen. Gud Fader bevares, det maa dov være grinagtigt, saaddan a' sitte og gnide Finkelin for Fornøjelses Skyld. — Nu sla'r Manden inte mere med Stokken. Er det, naar at de kommer til et svært Sted.

Mad. Møller. Næ, nu er de færige, lille Madam. Ka' De inte høre, at nu speller De inte mere? Nu ska' der en Dame frem og synge. Det er hende, der nu kommer.

Mad. Olsen. Hva' hedder hun?

Mad. Møller. Hun hedder Frøken Nielsen — Regine Nielsen. Det er En af dem, der synger paa det Kongelige.

Mad. Olsen. Herre Gud — er det En af de Kongelige? Det er da nydeligt af dem, at de kommer her og synger for os gamle Mennesker. Men man ka' li'estrax se det paa hinner. Det er vel saa Kronprinsessen?

Mad. Møller (brøler). Nej, lille Madam, det er inte En af de Kongelige selv. Hun synger bare paa det kongelige Theater. Jæ har selv været der, den Gang at jæ var faalovet mæ Peddersen, inden at han døde Hun hedder Frøken Nielsen.

Mad. Olsen. Herre Gud, hedder hun inte an'et end som Peddersen? Det er akkurat li'som jæ vilde si'e, at det ku' ha' været en af vos. Hun har en dejlig Stemme.

Mad. Møller. Hun er inte begyndt endnu, lille Madam. Det var barestens en Hund, som at der var kommen med herind, og som at Kontrolløren smed ud. Nu begynder hun først. Det er akkurat, som om man var kommen i Himlen, naar at man hører hende. Og saa har hun et Ansigt som en lille Guds Engel.

Mad. Olsen. Gud veed, hvad den Kjole har kostet Alen, som at hun har paa?

Mad. Møller. Ja, jæ ved inte, men De ka' være rolig for, at den har inte væ't billig. Og alt det faar man for ti Øre.

Mad. Olsen. Ved De, hva' jæ vilde ønke, lille Madam Møller? Jæ vilde ønske, at jæ ku' sitte her hele Dagen og høre paa hende.

Mad. Møller. Ka' De da høre Noget?

Mad. Olsen. Næ, det ka' jæ inte, men det er dov allirenvel saa sjantilt og behaveligt.

Mad. Møller. Ja, det har De ve' Gud Ret i, lille Madam, det er 'et. Det er ganske anderledes end naar som a' En a' Herrerne spiller paa Hamonika derhjemme paa Stiftelsen. Jæ vil sige Dem, lille Madam, jæ har hørt møjet Mosek i mine Dage, og møjet var jo u'mærket og møjet var jo inte saa u'mærket. Men Mave til desse hersens det har jæ ve' den levende aldrig hørt.

Mad. Olsen. Det har jæ heller aldrig. Ha'de jæ blot kunnet hørt novet mere a' desse hersens, saa va' jæ glad. Men det faastaar sig, det ka' jo hverken Mosekkerne eller hende — Frøkenen, der sang, gjøre for, for deres Mosek er jo lige god faa de', og det liver jo dov altid paa et gammelt Menneske saadan aa komme ud og lufte sig, og storartet Mosek var 'et nu li'egodt, og jæ ka' da ha' godt af det for lang Tid. Ve' De hva', lille Madam Møller, jæ gi'er en Kop Kaffe, naar vi kommer hjem, saa ka' vi to Gamle saa rart sitte og snakke om 'et. Kom saa! (De gaar.)

Breve fra Helvede.

Min egen Viggo Bentheim!

Det var en varm En! Pokker staa i det, om jeg ikke blev ganske kold om Ørene, da jeg hørte, at de moderate Sammensmeltere har hittet paa at gjøre dig Helvede hedt nede i Kjøge ved at stille Alberti op imod dig. Fy! Føj for Satan! Nej saa skulde Fanden give sig af med Politikken nu om Stunder, naar man ikke en Gang kan have Lov til at more sig i sin egen Kreds. Men jeg kan min Salighed heller ikke tro andet, end at den skinbarlige Lucifer i Georg Brandeses egen Person maa have besat dig, siden du ikke har kunnet regne ud for længe siden, hvad der vilde komme ud af din Sammensmeltning med salig Berg. Og hvad kan det nytte, at man snakker Fanden et Øre af som Visnepolitiker, naar man er bleven opdaget at have dyrket gode danske Smørblomster i sine egne Bede? Det hele Udbytte, I Evropæere har havt af det Smør, er, Fanden forsyne mig, ene og alene, at din gode Ven Dønnergaard smurte lovlig tykt paa deraf, hvad der jo nok kunde gjøres nødig til det Brød, han havde i sin Pose, og som Juristerne oppe hos jer kun vilde give ham Vand til; men det var lige godt en djævleblændt kjedelig Historie for dig og „Politiken". Du maatte hellere være gaaet paa hundrede Vildmænd end paa en Smørmikkel af den Kaliber! Ja, du harde, min Sæl, havt bedre af at interviewe 10 brasilianske Konsuler i deres Ligkister end een eneste Dønnergaard i Kachotten. Du maa jo huske, at det ikke er saa mange Aar siden, at et Par andre af „Politiken"s Evropæere, var det ikke Herman Bing? ogsaa morede sig med at skrive Sedler, da de sad i Portemonixen formedelst Protokolbranden, du veed nok, og jeg vil paatage mig at indføre Saabyes Retskrivning her i Institutionen, hvis jeg ikke faar Skyld for at være Ophavsmanden til alle jeres dumme Streger af den Slags, skjønt du bedst veed, at jeg er lige saa uskyldig heri, som Folkethingsmand Bønløkke i Krudtsammensværgelsen. Jeg vil derfor bede dig, kjære Viggo Bentheim, sørge for, at Evropæerne ikke stikker Hestefoden saa stærkt frem, at de helt spolerer mine Udsigter til at gjøre Forretninger i Landet.

Din hengivne
Mefistofeles.

E. Skr. Hvis det bliver til noget med de nye Folkethingskredse, saa hold dig en Udsigt aaben paa Uttersslev Mark; men tag dig blot i Agt for Overretsprokurator Schjøtts. Han har allerede sine Garn derude. Pokker tro disse Prokuratorer! De er efter Valgkredse, som Fanden efter en Sjæl.

Jernbanefarter!

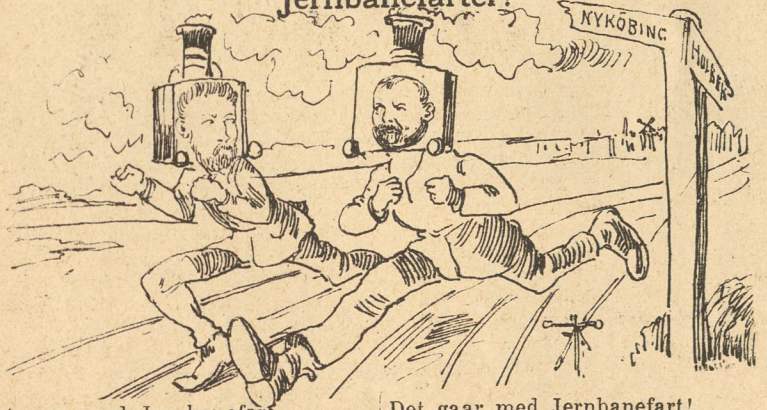

Det gaar med Jernbanefart
I Thinget i de sidste Dage!
Det staar for vore Vismænd klart,
At de har næppe langt tilbage.
Thi gjælder det for denne Gang
At komme hjem til Vælgerurnen
Alt med en lille fix Present,
Og derfor er man paa Kothurnen.

Det gaar med Jernbanefart!
Man med de lykkeligste Fraser
Og det af allerfedest Art
For sine Banelinier braser.
Især man ser i Holbæk Amt,
De byder der hverandre over,
Hr. Korsgaard og Hr. Fogtmann samt
De andre Tre det bedste lover.

Det gaar med Jernbanefart
Fra Holbæk langs med Lammefjorden!
Hver finder eget Forslag rart
Og vil den Andens slaa til Jorden.
Til disse Pane-Eventyr
Ministeren er ganske villig;
Kun finder Korsgaard han lidt dyr,
Og Fogtmann er nu ikke billig.

Det gaar med Jernbanefart!
Den Ene vil den Anden presse.
Kystbanen faar en ringe Part
Af al den fælles Interesse.
Fra Hornbæk og til Helsingør,
Fra Græsted og til Gilleleje,
Fra Slagelse og til Skjelskør
Man fløjter skjælmsk for Baneveje.

Man gaar i Udvalg, det er klart,
Hvor Frede Bojsen Langhalm tærsker;
Kun ringe Jernbanefart,
Ifølge Tauber, der nok hersker.
Sæt, Frede, frejdig Dampen op!
Hal ind, hvad mulig Du forsømte,
Og lad os faa en rask Galop
I Smag med Lumbyes den berømte!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mareridt.

Skjønt Hørup ligger endnu i Dynen,
Han nærmer sig Halmen paa Valgtribunen:
Alberti galer som Kjøge-Hane
Og varsler i Drømme Hørup hans Bane.
Den bitre Kalk paa Forhaand alt drikker han,
At ganske som han har redt, saa ligger han.

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 3. Marts. Nr. 9

PUNCH

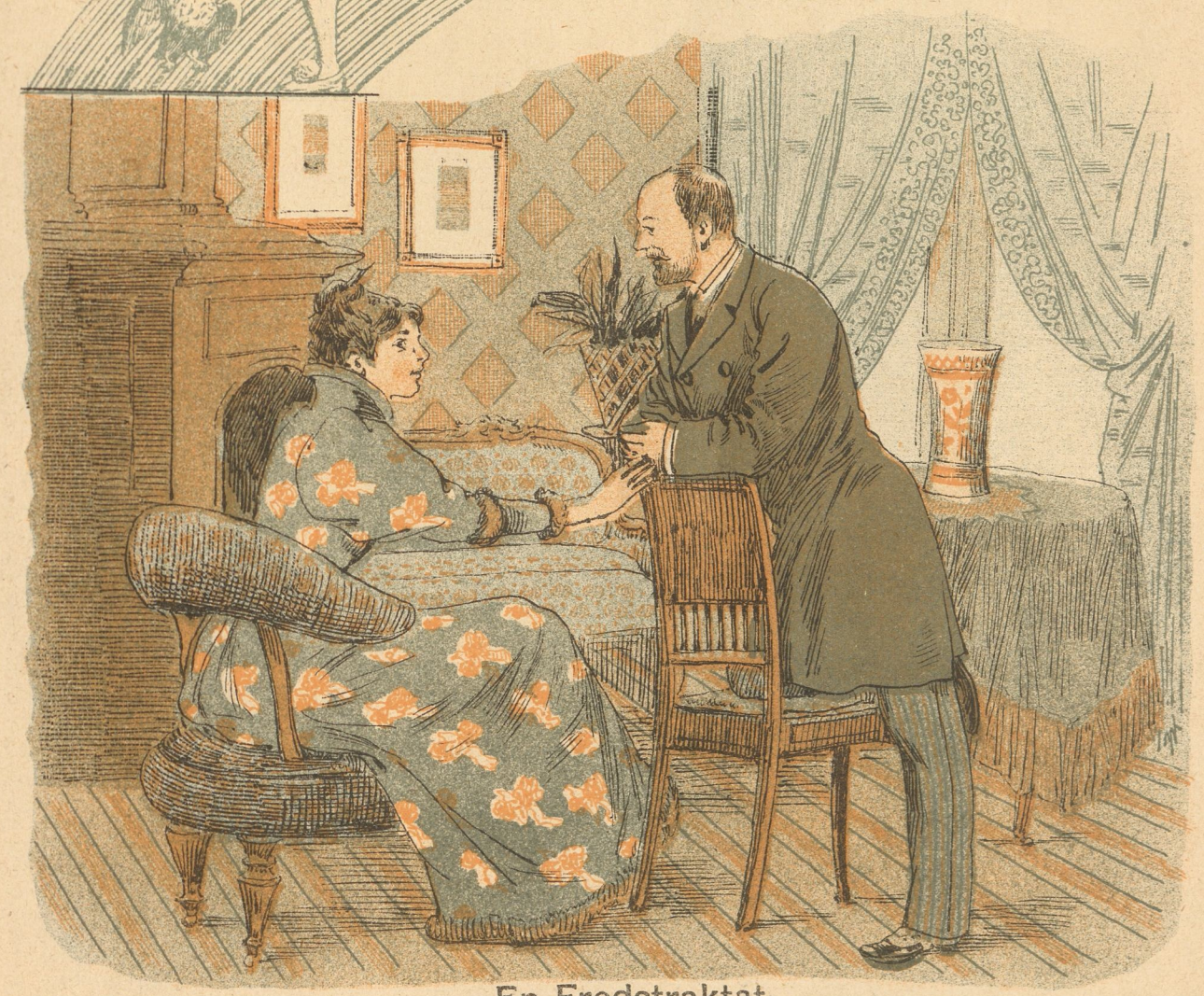

En Fredstraktat.

— Jeg troede, da vi blev gifte, at Du var den bedste Mand i Verden; men jeg ser nu, at jeg tog gyselig fejl.

— Og jeg troede, jeg giftede mig med den sødeste Pige paa Jorden, og jeg ser, at jeg ikke tog fejl.

— Aa, tilgiv mig Charles! — Du veed nok, jeg mener ikke altid, hvad jeg siger.

— (I sit stille Sind.) Jeg heller ikke!

Foraars-Fornemmelser.

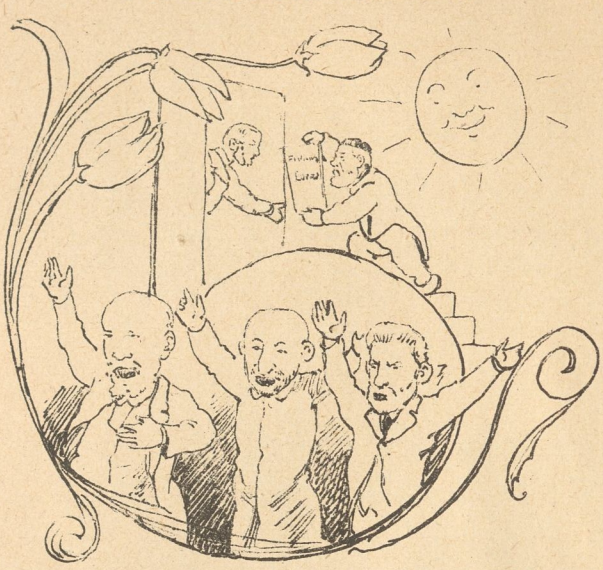

Det er i Marts, hvor Solens milde Straaler
Sit Bedste gjør for at faa Kulden væk,
Hvor Volden forhen mødte med Violer,
Og Posten jævnlig med en Vintergæk,
At Folkethinget pludselig med Skræk
Sessionens Resultat og Længde maaler,
Og, naar det høje Thing afgiver Stemmerne,
Begynder det at krible det i »Lemmerne«.

Og det er ikke uden gyldig Grund,
Fordi Sessionens Slutning er i Vente
Og Thingets Lemmer øjner alt den Stund,
Da hjem til Vælgerne de bliver sendte,
Hvor de betroet fik saa stort et Pund,
Og som de kun har skaffet liden Rente;
Situationen bliver synlig trykkende,
Og koldt det løber somme ned ad Ryggene.

Men denne Gang har sikkert specielt
Samvittigheden travlt i disse Dage
Hos mangen mundrap, folkekaaren Helt,
Som snart til Vælgerne skal hjemad drage.
Kun fire Uger har han her tilbage,
Og, ak! der gives intet Arbejdsfelt,
Hvor med et Resultat han sig kan blære,
Og det er flovt at maatte lade være!

Finansbetænkningen er kun til 2den
Behandling kommen i vort Folkething,
Og der kan løbe Taler nok i Stranden
Fra Hørup og Tutein og Herman Bing,
Før 3die dito bliver fuld til Randen,
Saa denne Lov faar gjort det store Spring
At naa ad Trappen op til Liebes Kammer
Og der sig faa lidt Lindring for sin Jammer.

I denne svært nervøse Periode
Skal Folkets Thing nu give sig i Kast
Med stort saavel som smaat, med løst og fast
For dog at faa sin »Arbejdsplan« paa Fode.
Alt bliver expedert i Huj og Hast,
Og saa skal Folket gjøre sig til Gode
I Sommer med Forhandlingens Produkter!
— Men Hastværk skaber sjældent modne Frugter.

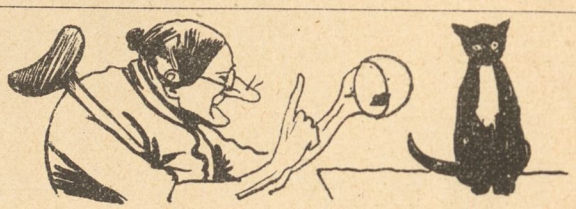

Den Tid er forbi, da man spaaede i Kaffegrums. Siden Elektricitetens Opfindelse har Videnskaben gjort saa enorme Fremskridt, at en Smule Afstand i Tid og Rum kan ignoreres med samme Sindsro, som om det kunde være en Tale af Octavius i Landsthinget. Det vil derfor ikke undre Nogen, at *Punch* har sat sig i fonografisk Forbindelse med vore Efterkommere og ad denne letfattelige Vej erhvervet sig et Fragment af det monumentale Værk:

Kjøbenhavn

Ethno-typo-topografisk Haandbog

i 22 Bind.

Trykt i Valby, Aar 2092.

— — — I den tidlige Middelalder var Valbys nuværende Forstad altsaa Hovedstaden i Syd-Skandinavien. Den kaldtes „Kongens Kjøbenhavn“ eller hyppigere — efter en af Datiden berømte Lærde — „Carl Bruuns Kjøbenhavn“. Den var oprindelig en Bispeby, hvilket ses af Talemaaden: „en Bisp i en Gaaserede“, der anvendtes for at betegne en Generalforsamling i den kvindelige Valgretsforening, naar Fr. Bajer — (Biskop?) — frabad sig Gjenvalg.

Staden var omgiven af Vand. Endnu i Slutningen af det 19de Aarhundrede kunde man i Dagspressen se tydelige Spor af, at Vandet naaede helt op i Integade. Langs Stranden var anlagt „Fiskehuse“, der synes at have været indrettede for gifte Familier. Samtidige Forfattere omtaler nemlig ofte „Gammelstrands-Fruerne“, hvis Paalidelighed næppe kan have været stor, da de udmærkede sig ved ikke at kunne „holde Kajen“; derimod øvede de stor sproglig Indflydelse paa det nylig omtalte Inte-Presseorgan. Iøvrigt var Stranden opfyldt af Urenlighed for at skaffe Føde til de Fisk, hvoraf Stadens Beboere ernærede sig. Udfor Hysken- eller Häuschen-Stræde var saaledes anbragt et „Häuschen“ af et noget nødtørftigt Ydre. Senere, da Stranden udfyldtes, blev dette Häuschen flyttet op i Badstuestræde, hvor det blev opkaldt efter Staden selv —

dog uden j — og kun benyttedes af meget unge Mennesker.

Mod Syd var Staden stærkt befæstet ved en Række Taarnbygninger. Den mest bekjendte af disse lød det velklingende Navn „National", hvor der dog kun affyredes Bifaldssalver og Underskud. Dens Kommandanter var alle forpligtede til at kalde sig Jacobsen. Lige overfor laa en Begravelsesplads, hvor en udenlandsk Prinsesse i længere Tid blev forevist i Kisten. Oprindelig var hele denne Egn opfyldt af Rettersteder; lige til de sidste Tider har Nattegæsterne, der færdes herude, derfor kun været i Stand til at vise Galgenhumor. I det Hele taget var der meget usikkert. Det endnu opbevarede Ord „Bulevarder" er et ubestrideligt Kriterium for, at de var Buler.

Øst for Staden laa „Bremerholm". Her fandtes en større, offentlig Bygning, der benyttedes som Straffeanstalt for Skuespillere. Naar disse nemlig paa en eller anden Maade havde udmærket sig, blev de sendt til Arbejde paa Bremerholm, og man hørte da aldrig mere noget til dem. Formodentlig laa Anstalten paa opfyldt Grund; men det Grundlag, hvorpaa den var bygget, er umuligt at efterspore, da det ifølge Angivelserne var „et hemmeligt Fond".

— — — Staden har flere Gange været hjemsøgt af Ulykker. I gamle Krøniker omtales saaledes et Fakkeltog, hvorved en talrig Flok indvandrede Evropæere kom alvorlig til Skade. Noget senere udbrød en ondartet Mund- og Klovesyge-Epidemi, der ytrede sig ved, at de Angrebne brugte Mund og sparkede, naar de blev udpebne i et frit Theater. Mod disse og lignende Landeplager oprettedes af godgjørende Medmennesker en Institution, der hed „Beneficer", som uddeltes i Foraarsmaanederne. Læseren vil lettest kunne danne sig et Begreb om dette humane Foretagende, naar vi meddeler et opbevaret Program over et Par af de projekterede Beneficer i Foraaret 1892. Ifølge dette Program paatænktes der opført

til Benefice

for Folkethingsmand Hørup: „Kjøge Huskors"; Iscenesætter: Hr. *Alberti;*

for Ex-Knivkaster Henning Jensen „Salomos Højsang", foredrages i Kostyme af Hr. *A. C. Larsen;*

for Hr. Formand Høgsbro: „Cornevilles Klokker", transcriberede i Ministerbegravelses-Tempo; udføres paa norsk af Kapellet;

for Det frie Theater: „En Kurmethode", Koncert for Strygeinstrumenter og Pibestilke;

for Landmandsbanken: Andersens Eventyr, ny Samling, oplæses af Kasinos Økonomidirektør.

for trængende Evropæere: „Maa vi være her", Udsmider-Storm-Galop, komponeret af Kejser *Wilhelm.*

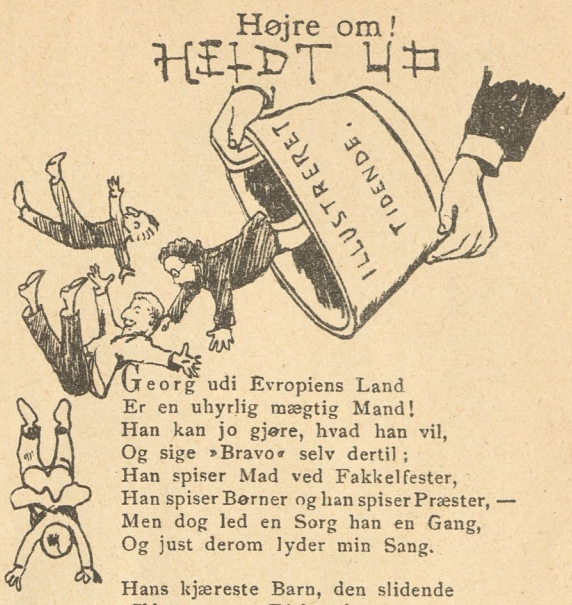

Georg udi Evropiens Land
Er en uhyrlig mægtig Mand!
Han kan jo gjøre, hvad han vil,
Og sige »Bravo« selv dertil;
Han spiser Mad ved Fakkelfester,
Han spiser Børner og han spiser Præster, —
Men dog led en Sorg han en Gang,
Og just derom lyder min Sang.

Hans kjæreste Barn, den slidende
»Illustreret Tidende«
Galskjøtted' pænt sig selv og sa'e
Altid det samme som Papa.
Dervischen Erik holdt den brave
Ungmø saa mageløst i Ave!
Og Georg elsked det træske Skarn,
Fordi hun var — et naturligt Barn.

Hun valgte en Mand af nedrig Stand,
For det var nemlig en Højremand!
Men, da Georg fik den Besked,
Blev han overmen'skelig vred,
Skreg: »Ta' Fordummelsen ved Kraven,
Lad Henning gi'e den en Kniv i Maven,
Imorgen ved min Ilddrik jeg vil
Se Højre fare ad Logos til!«

Georg paa sine Lavrbær sad,
Alle smaa Sorte sad rundt i Rad.
Georg sa'e: »Nietzsche!« — strax derpaa
Alle de Sorte sa'e ligesaa.
Georg tog Martyrkrans om Næsen, —
De Sorte viste det samme Væsen.
Georg sa'e et uvartigt Ord, —
Alle sa'e li'esaadan i Kor.

Georg til »Albertine« sa'e: dik! —
Strax sa'e de Sorte: dikke dik!
Georg skreg »Slavefrø!« og drak, —
De Sorte drak med og raabte: »Tak!«
Men, da saa Højre skulde prikkes,
Mases, knuses og flaaes og stikkes,
Hylede Galskjøts salig salig Avis:
»Højre skal ha' mig til Indkøbspris!«

Georg sa'e: »Quax!« — og ligestrax
Brølte alle smaa Sorte: »Quax«.
Quax er et evropæisk Raab,
Som skal betyde: Farvel, vort Haab!
Georg græd, og han lamenterte,
Væk var den eneste Illustrerte!
Den gjorde højre om saa flot; — —
Nu kan det være, den faar det godt!

Ogsaa et Signalement.

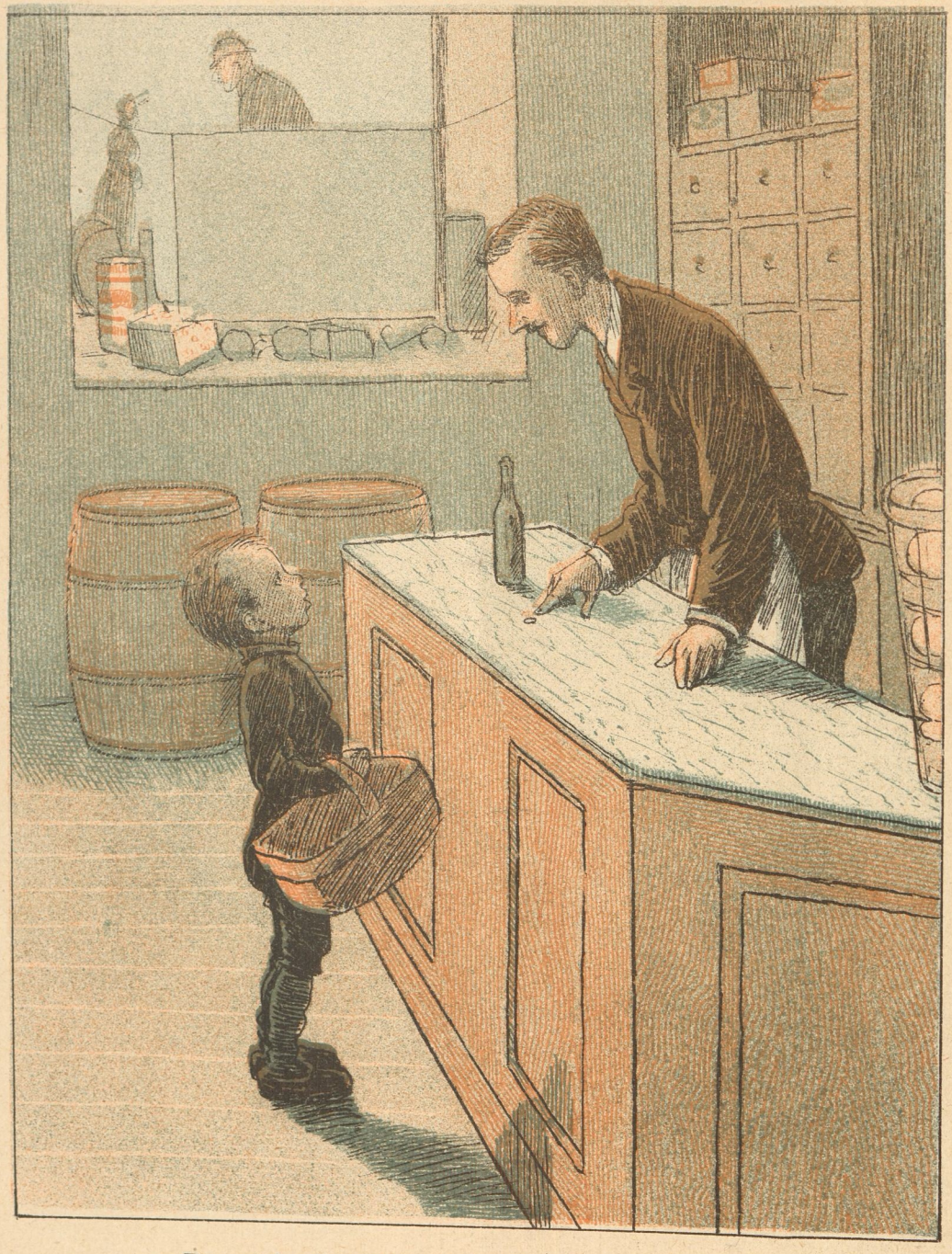

— Der er for lidt Penge, min lille Ven! Hvem er det til?
— De-de-de ve-ve-ve je' itte!
— Hvor boer din Fader da?
— De-de-de ve-ve-ve je itte!
— Men, hvad bestiller han da?
— Ha-ha-han di-di-dikker Bænnevin!

Stik den!

— A fek fjær Præmie!
— A fek møj mier!
— De passer ett!
— Jow, de gjør!
— No, hwa fek Do da?
— A fek hedrend Omtaal; de haar Do aaller fot.

Kejserens Tale.

Frit efter *„en Spurv i Tranedans"*.

Og Kejseren boer paa sin Fa'erfaders Slot,
Naar inte paa Rejse han gaar. Faldera!
Hans Undersaatter de har det saa godt,
Skjønt ovenfra Grovheder tidt falder a'.

Han nylig lod skinne sin Naades Sol
I Brandenburg, hvor en Middag man ga'e;
Men saa sprang han op paa en Talerstol,
Og saa veed hver Tysker, hvad der falder a'.

For Kejseren tog sig slets inte i Agt
Med, hvad han om Rossbach og Dennewits sa'e
Og denne Wits skulde han inte ha'e sagt,
Som blev Resultatet i alt Fald dera':

Thi Kejseren til sine Landsmænd sa'e,
At Misfornøjede vil han ej ha'e,
Hvis de med det første rejser derfra,
Vil Tyskland ikke faa Forfald dera'.

Men, da de havde faa't den Besked,
Der lød paa Forvisning fra Landets Papa,
Ja, saa blev hvert »Tageblatt« lynende vred,
Og Læserne fik ogsaa Anfald dera'.

I Pressen man mødte med Smertens Hyl
I Stedet for lydig Billetten at ta'e,
Og det var nu blot for hans Tales Skyld,
Skjønt Mage til samme hver Dag falder a'.

De snærtede turde ej slaa igjen,
Det blev vist for farlige Løjer. Uh ha!
Men saa holdt de Smaa paa Gaderne Spænd,
Skjønt de fik et sørgeligt Udfald dera'.

Thi Politiet dem banked' i Flæng
Og vilde slets inte la'e vær' med at sla'.
Hver Gade- og Inte-Gadedreng
Fik noksom at føle, hvad der falder a'.

Og saadan fik hele Rakket da Prygl,
Samt no'en af de pæne Folk ogsaa Dada,
Og det var vist blot for den Tales Skyld,
Som kun i den »sittliche« Stat falder a'.

Evropæisk Rundsjov.

Februar 1892.

Det var alt andet end blide Dage, Aarets Blidemaaned bragte med sig denne Gang. Fra Rio indløb Efterretning om det ene Oprør efter det andet, og i det frie Theater udbrød en alvorlig Opstand mod Bestyrelsen, skjønt denne opbød alt sit Wied for at kvæle Misfornøjelsen eller i det mindste et lille Pigebarn. Der var imidlertid ikke andet for *København* at gjøre end at kvæle Graaden og finde sig i Skandalen.

Ovenpaa det indløb den allarmerende Efterretning, at Sammensmelterne havde svoret at fordrive Evropæerne fra Kjøge, og skjønt Hørup besluttede selv at stille sig i Spidsen for Kjøge Landeværn, er Udsigterne kun lidet lyse, saa meget mere, som Evropæerne i Integade netop i de samme Dage havde indviklet sig i en haabløs Kamp med Redaktøren af *Dagens Nyheder* i Anledning af to latinske „*M*"er, som han for et Par Aar siden havde tabt i Nansensgade, hvorved det viste sig, at *Politiken* havde gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods.

For at gjøre Forholdene endnu mere fortvivlede indtraf en Ministerkrise i Frankrig, hvad der jo ikke kan nytte de herværende Evropæere det mindste, og i Norge opstod der en Konflikt i Anledning af Spørgsmaalet om „rene" norske Konsuler. Forgjæves har Frederk Bajer tilbudt sig som Voldgiftsmand og foreslaaet de stridende Parter at enes om at udnævne „Politiken"s brasilianske Konsuler til ogsaa at fungere som „rene" norske dito, ikke en Gang Bjørnson vilde tiltræde Forslaget, og det saa derfor sort ud i Norge den Dag, da Sverdrup blev begravet, og Storthinget flagede paa halv Stang i Anledning af, at det danske Folkething havde sendt sin Formand derop for at fungere som Bedemand.

Den almindelige Bedrøvelighed forøgedes yderligere i Tyskland, hvor Kejseren netop havde lovet sine Brandenborgere, at han vilde føre dem herlige Dage i Møde; thi en Del af hans Undersaatter forstod det som et Vink om, at nu skulde man til at „annektere" paany, hvorfor de strax begyndte med at annektere, hvad der var at faa i de nærmeste Butikker, til stor Bedrøvelse for de Handlende, som dog derved virkelig fik deres Lagere realiserede under Indkjøbspris.

Det virkede derfor ganske beroligende paa de ængstede Gemytter, at der fra Amerika indløb Efterretning om, at Dønnergaard var kommen lykkelig og vel derover, hvorved Evropa foreløbig er sikret mod hans Annekteringsstræv, og da der endelig kom det glade Budskab, at Borgerrepræsentationen ikke holdt noget Møde Fastelavnsmandag, saa man ogsaa var sikret mod Hjobsposter fra den Kant, sluttede Maaneden dog altsaa med en efter Omstændighederne glædelig Fastelavn

Gode Venner.

(Mads Jordemodermand kommer ned til Smedien for at slaa en Sludder af med Kristen Smed Fastelavns Mandag.)

Mads. Godav, Smed, aa glædeli' Fest.

Kristen. Tak sæl, Mads Jormormand. Ded æ helsen ingen Helledav idav.

Mads. Jo Gu' er' ed en Helledav. Du ska' dov itte fo mæ te' aa opgi' min Barnetrow.

Kristen. Præsten præker dov itte idav.

Mads Næ-j, ded gjør han jo rigtinok itte. Men-se somti saa præker Præsten, aa somti saa præker han itte, aa derfaaka' ded sgu godt være Helledav illirenvel. Jæ vil nu seje for Ægsemiplum Mikkelsdav, da præker han heller itte og ded æ dov en Helledav.

Kristen. Ded ka' der være noued i, Mads.

Mads. Ja, ser Du, om a man saa vil hulle dom, ded blier jo en a'en Sav. Du æ nu kuns Smed, aa Du ka' ka'ske itte hulle dom helli, faadi a' Du kuns æ en Haandens Arbeder. Men ser du, nu for Ægsemplom mej, som æ Jormormand, og hvem som helsen arbeder i et aandeligt Kald, som man si'er, de maa Fa'enædeme hulle Fastelavnen helli.

Kristen. Ded kan der være nouet i.

Mads. Ser Du — jæ har tidt spikkeleret over, hva'for a' Fastelavnen ejentlig ska' være en Helledav. Ser Du, Jul aa Paaske aa Pinse, dem hade Jøderne aasse, men Fastelavnen den troer jæ dov itte, a' de kjendte. Men ved Du, hva jæ tror, a' de kommer a'?

Kristen. Næ.

Mads. Ded kommer vist a', a' de itte maa æde Skinke med Langkaal. Ja, se om ded nu æ Skinken eller Langkaallen, a' de itte maa æde, de' æ jæ Fa'enædeme itte Mand for aa huse, men en a Dielene er 'ed.

Kristen. Ded ka' der være noued i.

Mads. Men a' de' er en Helledav, ded ka' man da tydeli' se derav, a' de' æ' ingrettet saadden i Almenakken, a' den falder paa en Skoddav. Ved Du de', Kristen, a' idav saa maa Fruentimmerne fri?

Kristen. Næ!

Mads. Ja, jæ æ sgu glad ve' a jæ dov har min Kvinde. Hun ku' sgu helsen ha gaaet hen og faaliebet sej i Dej, ha ha ha.

Kristen. Ha ha ha — ja, ded var sgu 'tte det værste aa bli'e Jormormand.

Mads. Næ, ded æ dov li'som jæ vil si'e et offentli' Embede. Naa, Din Kone var jo heller itte saa skidt, nouet ha'de hun da altid, aa saa va der jo de' overmaade tiltalendes aa behaveli'e ve' hinner, a' hendes fø'ste Mand aasse va' Smed, saa a' Smedjen stod parat li'e te' aa fløtte ing i.

Kristen. Ja, ded var sgu aasse næstendiels dæfaa, a' jæ to hinne. Aa saa æ der jo det overmaade regederli'e ve' en Enkekone, a' hun æ vant te' Turen, saa a' man itte behøver a' gaa aa opdrave paa hinner. Jæ ku' sgu godt ha faaet en Gaardmandsdatter, om jæ hade villet, men ded æ dov itte nær aa rijælt som mæ en Enkekone.

Mads. Ded haa' Du Ret i, Kristen. Ded værste æ, a' Enkekonerne de gi'er itte min Kone saa mejed aa bestille.

Kristen. Ded gjør de vel itte. Men Du ka' da itte klave paa vos.

Mads. Ded ka' jæ itte, Kristen. Men Du haa' jo aasse go'e Forretninger faa' vos. Min Kones Handtering slider godt paa Hesteskoningerne.

Kristen. Ded gjør 'en.

Mads. Ja, ded æ sgu næsten et hielt Levebrød for Dig. Du æ aktoriseret Jormorsmed.

Kristen. Ja, men I ka' dov være glade ve' a' I har mej. Ved Du hva', Mads, hvis a' Du sku' gaa hen aa krapere, saa var 'et dov i Grunden itte mer end rimmeli't, a' jæ arvede Din Kone. Jæ har dov baade Intellegensen aa Danelsen, aa jæ æ da aasse nouet mer end et almenli't Bundebæst.

Mads. Jamen Du haar jo sæl en Kone, Kristen.

Kristen. Ded har jæ, men hun haaller vist itte mej ud, ikke. Hun æ jo mæjet ældre. Dej kan det jo være li'e møjet, hvem a' der ska' ha Embedet etter Dig, naar a' Du itte sæl ka' behulle ded, aa vi har dov altid væ't saa go'e Venner. Du ka' dov si'e ded til Din Kone.

Mads. Ded ska' jæ, Kristen. Men der er vist længe te', a' Du ka' komme te' aa tiltræde Bestillingen.

Kristen. De gjør heller itte noet, Mads. Jæ tænker mest paa de gamle Daue, naar a' man er be'en skidt aa aflægs. Ja, nu maa Du ha' Favel, Mads.

Mads. Favel, Kristen, aa glædeli' Fastelavn.

Til Karneval!

Til Karneval! Til Karneval!
Frisk Mod til de muntre Fester!
Følg med os ind i den lyse Sal,
Og se paa de støjende Gjæster!

Højstærede! vær kun ikke genert!
Spil ikke den gamle Kone!
Thi, selv om De ikke er præsentert,
Er *Punch* Deres Cicerone.

I Mylren møder De ganske vist,
Hvad mulig Dem overrasker,
Adskillige Venner her og hist,
I ret forbløffende Masker.

Det frie Theaters Spillemænd
De træffer, hvad knap De troede,
I Salen som fuldt Orkester igjen,
Dirigeret af — Ove Rode!

Forleden revnede hans Gongong;
Men nu, naar Tordenen rnller,
Saa sker det paa en anden Facon
Med Bredahls »Stormskjoldbulder«.

Man stoler ikke paa Gustavs Vid
Eller Eedvards Elegancer;
Til Christian Hvid Bredahl man slaar sin Lid
Og saa til Georgs Séancer.

Blandt vore notable Rigsdagsmænd
Der er nu *something rotten;*
Høgsbro er kommen hjem igjen,
Og han er gal i Kalotten.

Hørup spanker omkring hel stolt
Med brovtende Bram og Brasken;
Men om han i Grunden er kjøbt eller solgt,
Det aner man ej under Masken.

Han lader stadig som Ingenting
Og synes glad ved det Hele,
Imedens hans *fidus Achates,* Bing
Sin Kage forsøger at mele.

Blandt Pressens Mænd er flere meldt fra;
Vi saae jo, at Peter Nansen
Af Carstensen blev klædt nydelig a' —
Saa han kan ej møde til Dansen.

Abrahams, Cetti og Østergaard
Og Ferdinand Schmidt, de agter
At møde nok saa gemytlig i Aar
I *Mikadoens* aflagte Dragter. —

Der er Masker nok i den muntre Sal,
Musik af et flot Orkester!
Til Karneval! Til Karneval!
Velkommen, højstærede Gjæster!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En stor Mand?

En lille Sofus rejste
Med Extrapost til Norges Land,
Hvor han var med at jorde
Dets salig største Mand,

Og da et norsk Begravelses-Udvalg er det bare Vand
Mod Høgsbroes, vandt han Ry som
De »Danskes« største Mand.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 10. Marts. Nr. 10

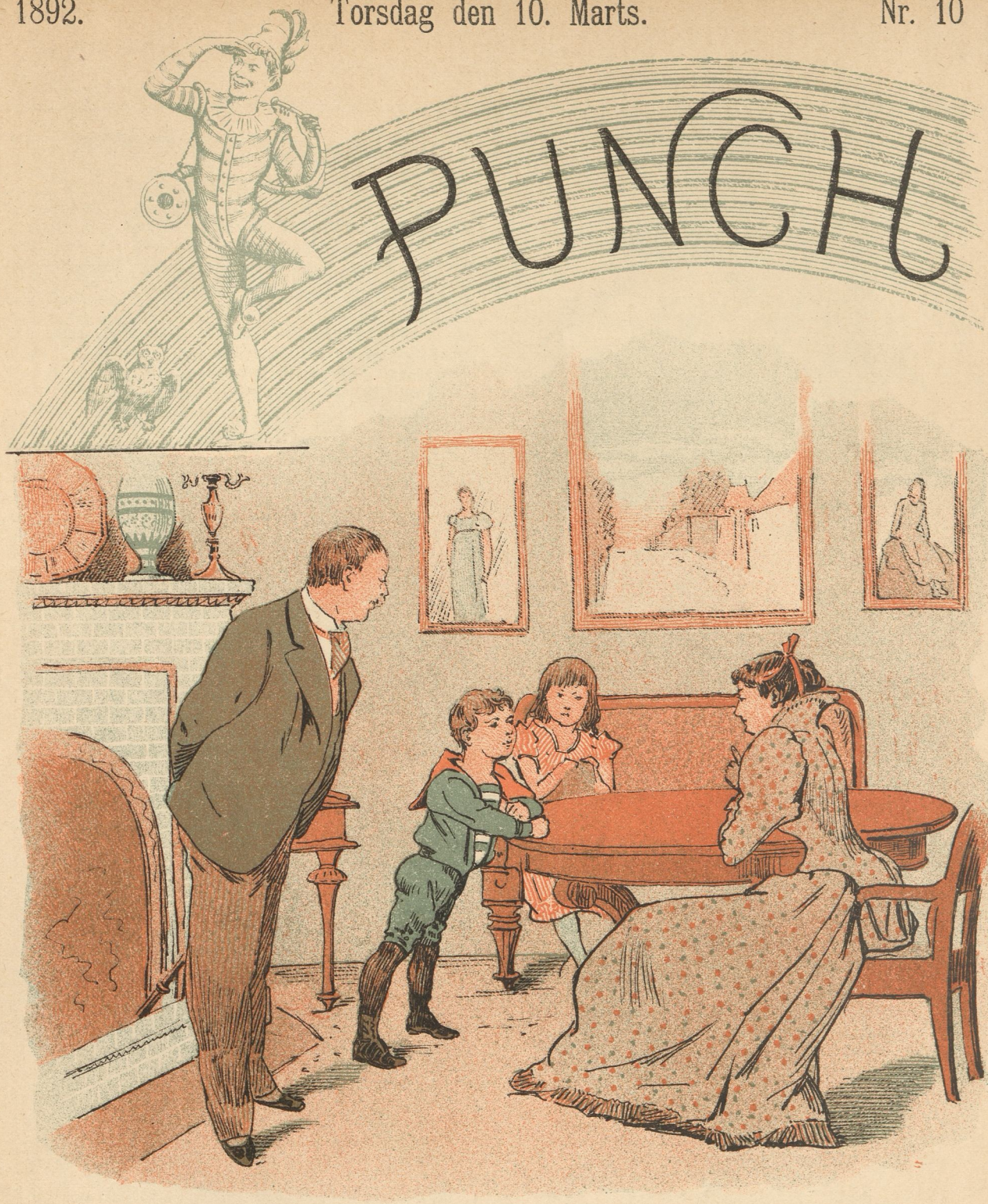

Ubestikkelig.

— Hør nu Frits! Fader har lovet, at du skal faa et Par ganske nye Buxer, naar du saa vil lade være at kravle i Træerne og ride paa Rækværket og krybe paa Knæerne — —

— Ja Moder, men saa vil jeg dog hellere nøjes med de gamle!

Rundt paa Jorden.

Det gaar saa herlig overalt,
Hvor man sit Øje vender,
Saa, „*Politiken*“ ufortalt,
Hvert Blad har banlyst »Ænder«.
Fra Nordkap til de græske Øer
Er nok af Spalteføde,
Som kan en graadig Redaktør
Tilværelsen forsøde.

I Bjørnsons frie norske Stat
Man vilde proklamere
Det rene norske Konsulat
Og Festtog arrangere;
Men, just som over Steen og Stok
Det skulde fremad drage,
Kom Planen fra den »røde« Flok
Som Lamperøg tilbage.

Blandt Grækerne man med en ny
Ministerkrise møder,
Fordi selv »Grækere« maa ty
Til Hjælp hos deres Jøder.
Et »Flertal« holdt paa »skarp Protest«
Trods Manglen paa Kontanterne,
Men syntes først, at det var bedst
At mule »Protestanterne«.

I Frankrig gik alligevel
Constans, sgu, bag af Dansen,
Han lagde ned sit Sværd med Heltesmil paa Laurbærkransen.
Nys slog han kjækt paa Ærens Mark
Og sparked' med det samme,
Til Skæbnen med sit Æselspark
Blev mægtig ham at ramme.

Hos Tysken om en Kejsers Skjæg
Og Tale lød Pendanter
Til alt det Anarkistepræk,
Som Tiden her forlanger.
De røde Hunde samme Steds
Var anarkisteglade;
Med dem man dog gjør kort Proces,
Men lang med visse Blade.

Kun et Sted skorter det paa Nyt,
Og det er just herhjemme,
Hvor Thinget ta'er sig en Disput
Om »Renhedskravets« Fremme.
Ak ja! Thi hver en Venstremand
Hos Jeppe Tang maa lære,
At Taburette vindes kan
Ikkun i Tugt og Ære.

Ziska — Odin — En Civilist.

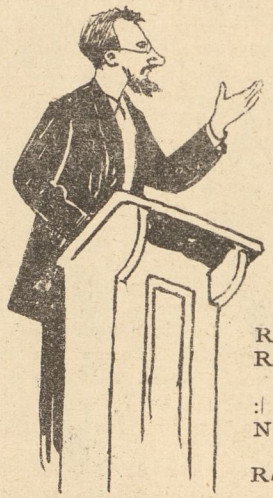

Jeg skal i Dag, mine ærede Tilhørere, henlede Deres Opmærksomhed paa en af vor nordiske Folkedigtnings Perler, som desto værre altfor længe har henligget uænset af den videnskabelige Forskning.

I al sin ædle Simpelhed lyder Digtningen, som følger:

Rødgrød med Fløde paa,
Rødgrød med Fløde paa,
Med Fløde paa!
:| Det var det første Vers,
Nu kommer det andet Vers. :|

Rødgrød med Fløde paa
o. s. v.

Det er indlysende, at denne Digtning ikke blot er et Pragtexemplar af nordisk Fynd og Tankerigdom, men et Tidsmaleri af uberegnelig Værdi. Digtets Længde, der bogstavelig talt er uendelig, vidner om den Energi og Taalmodighed, hvormed vore Forfædre søgte efter Løsningen af det store Problem: *perpetuum mobile*. Netop i dette Digt kan Løsningen egentlig siges at være funden. Men Forherligelsen af den nationale Ret »Rødgrød«, der ved den geniale Tilføjelse: »med Fløde paa« ligesom forædles og løftes op i en højere Sfære, røber tillige en gribende Kjærlighed til Fædrelandet og dets Frembringelser. Digtningen maa altsaa skrive sig fra Folkets daadkraftigste Periode.

Saavel formaliter som materialiter er Digtet aabenbart kun et Led af et større Hele, den saakaldte »Gummi elastikum«'s Gruppe. Spørgsmaalet bliver da, hvorledes og hvorfor det har faaet just denne Plads anvist. Intet er lettere at besvare. — Ser vi paa Ordet »Rødgrød«, vil det i denne Forbindelse umulig kunne opfattes som den almindelige Frugtgrød. Denne fandtes kun om Sommeren. Digtets uendelige Længde, der vilde være ganske utænkelig under Sommerens mangehaande Adspredelser, er derimod et uomstødeligt Kriterium for, at det skriver sig fra Vintertiden med dens

lange, ensformige Aftener. Men om Vinteren var Grøden aldrig rød. Benævnelsen »rød« maa altsaa opfattes allegorisk. Staar dette os klart, rykker vi allerede Maalet nærmere. Den Person, hvem Digteren har lagt sine djærve Ord i Munden, glæder sig over »Fløden«, der serveres til Grøden; men Sukkeret ser han ikke. Han maa følgelig være enøjet. Endvidere ser han Grøden i rød Blodfarve; han maa altsaa være Kriger. Og endelig er Digtet affattet til Melodien »Heil dir im Siegeskranz«; der kan altsaa ikke være Tvivl om, at han er en germanisk Kriger. Kaster vi nu op i Bohrs eller Blochs Saga, vil vi finde, at Bøhmeren **Johan Ziska** opfylder alle disse Betingelser. Den Grød, hvortil der sigtes, maa i saa Fald være en billedlig Hentydning til Grødomslaget, som Ziskas Profet, Joh. Husz, fik om sin blødende Haand, da han en Gang havde stukket denne i Kaminilden. »Fløden« er en ligesaa aandfuld, som poetisk Antydning af den himmelske Mælkevej, hvor Ziska haaber at gjenforenes med sin salig afbrændte Læremester.

Jeg drister mig til at sige, at denne Fortolkning ikke blot er genial, men ganske uigjendrivelig. Derfor er det mig en Glæde, at jeg i Videnskabens Navn absolut maa forkaste den. Ethvert Barn kan indse, at vi i en nordisk Digtning kun har med nordiske Emner at gjøre. Det er jo den rene Idiotisme at læse mellem Linierne i Bloch eller Bohr, naar man kun behøver at læse lige ud af Texten i Snorre; og her støder vi strax paa den enøjede **Odin**, der spiste Blodgrød af Sæhrimner og drak Fløde af Gudinden Sagas Bryster, — en Gud, der til daglig kun nyder Vin, kan nemlig umulig lade sig nøje med Mælk. Digtet selv bekræfter denne Gisning. I sidste Linie, hvor der aabenbart er for mange Fødder til Melodien, ser man jo tydelige Spor af Odins mangefodede Ganger, Slejpner.

Jeg tillader mig at være stolt af denne Hypothese, der i Skarpsindighed og Aandsoverlegenhed ikke har noget som helst Sidestykke, der duer i Norden. Skulde der i den Anledning paatænkes et Fakkeltog eller en større national Hædersgave, vil jeg dog strax bemærke, at jeg — rent ud sagt — med et stille Grin tager Afsked fra Odin. Det er mig overhovedet ufatteligt, at mine ærede Tilhørere kan lade sig en saa taabelig Fabel binde paa Ærmet, naar den eneste fornuftige Fortolkning dog ligger lige for Næsen.

Grød er og bliver Grød, altsaa en Ret for Smaakaarsfolk. At Grøden i det givne Tilfælde skal være »rød«, maa opfattes som en Partifarve, der antyder, at de Spisende er Socialister. Men Forfatteren forlanger Fløde til Grøden; han er altsaa til en vis Grad forfinet eller med andre Ord: en Salon-Radikal. Nu staar han lyslevende for os. Valget af den germaniske Melodi, — en klog og taktfuld Hyldest til vore sydlige Naboer, — i Forbindelse med de manglende Fødder i næstsidste Verslinie og de altfor mange Fødder i sidste Verslinie, gjør det aldeles uomtvisteligt, at Digtningen maa skyldes Middelalderens navnkundige Trubadur *Tristan*, kaldet **Eedvard**. Det ensformige Refrain, hvori Kjedsommeligheden drives til Virtuositet — den samme Egenskab, som Forfatteren har udviklet til Fuldkommenhed i sine saakaldte »dramatiske Uhyrligheder« — gjør det endog sandsynligt, at det netop er dette Digt, der ved den verdenshistoriske Begivenhed i »det fri Theater« blev afsunget af en vanvittig Bedstemoder, da hun havde faaet »et Brud« paa Hjærnen.

Efter denne klare og aandfulde Fremstilling skal jeg kun løselig berøre, at jeg endnu har 30 Hypotheser liggende, en til hver Dag i Maaneden. Jeg tillader mig at mene, at i den Kunst at skændes med sig selv har ingen endnu drevet det højere, end Deres ærbødige og geniale Kunsthistoriker

Mads Karlsen.

Martsvioler.

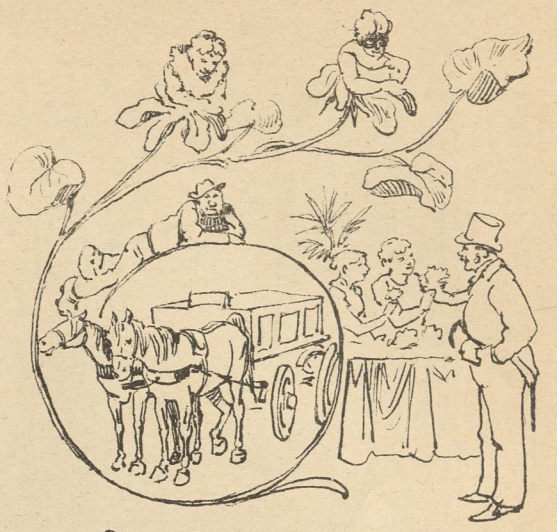

Om Martsviolerne tidt er der talt,
Der dufted i Mark og paa Enge;
Men, at der ved Tingen nu er noget galt,
Det har man forstaaet saa længe.
Naar Sneflokke flyver og Kulden er slem,
Saa er det jo ganske naturligt,
At ingen af Blomsterne vover sig frem —
Nej, Tingen maa tages figurligt.

Naar Vinteren stunder mod Enden, og naar
At Karnevalstiden alt kommer,
Saa veed vi, da er det den lifligste Vaar
For Roser og yndige Blommer.
Da træder de frem udi Kjærternes Glans
I Tylls og i Tarlatans Kjoler,
De lokker og frister og byder til Dans —
Der har vi Martsmaaneds Violer.

Naar Aktieselskaber byder til Gjæst
De ivrige Interessenter
Op til Generalforsamlingers Fest
Og store og smaa Dividender,
Der klippes Kuponer med sindig Fornuft,
Og Renten ved Kassen man holer,
Og der er en ganske vidunderlig Duft
Ved disse Martsmaaneds Violer.

Bazarer det har vi i Ny og i Næ,
Men mest dog, maa Foraaret kommer;
Højt raaber de baade til Folk og til Fæ:
Værs'artig og tøm deres Lommer!
Der trygles og tigges med uforsagt Mod,
Og rask paa sin Næste man stoler;
Men Damernes Smil i den smykkede Bod
Er ogsaa et Slags Martsvioler.

En egen Parfume vi truedes med
For nylig omkring her i Staden:
De natlige Vogne ej jolled' af Sted
Med Rummel og Tummel paa Gaden.
I Tide man heldigvis kom til Fornuft
Og gav de forlangte Oboler
Et cetera, hvorved vi slap for en Duft
Fra de specielle Violer.

Hvorfor?

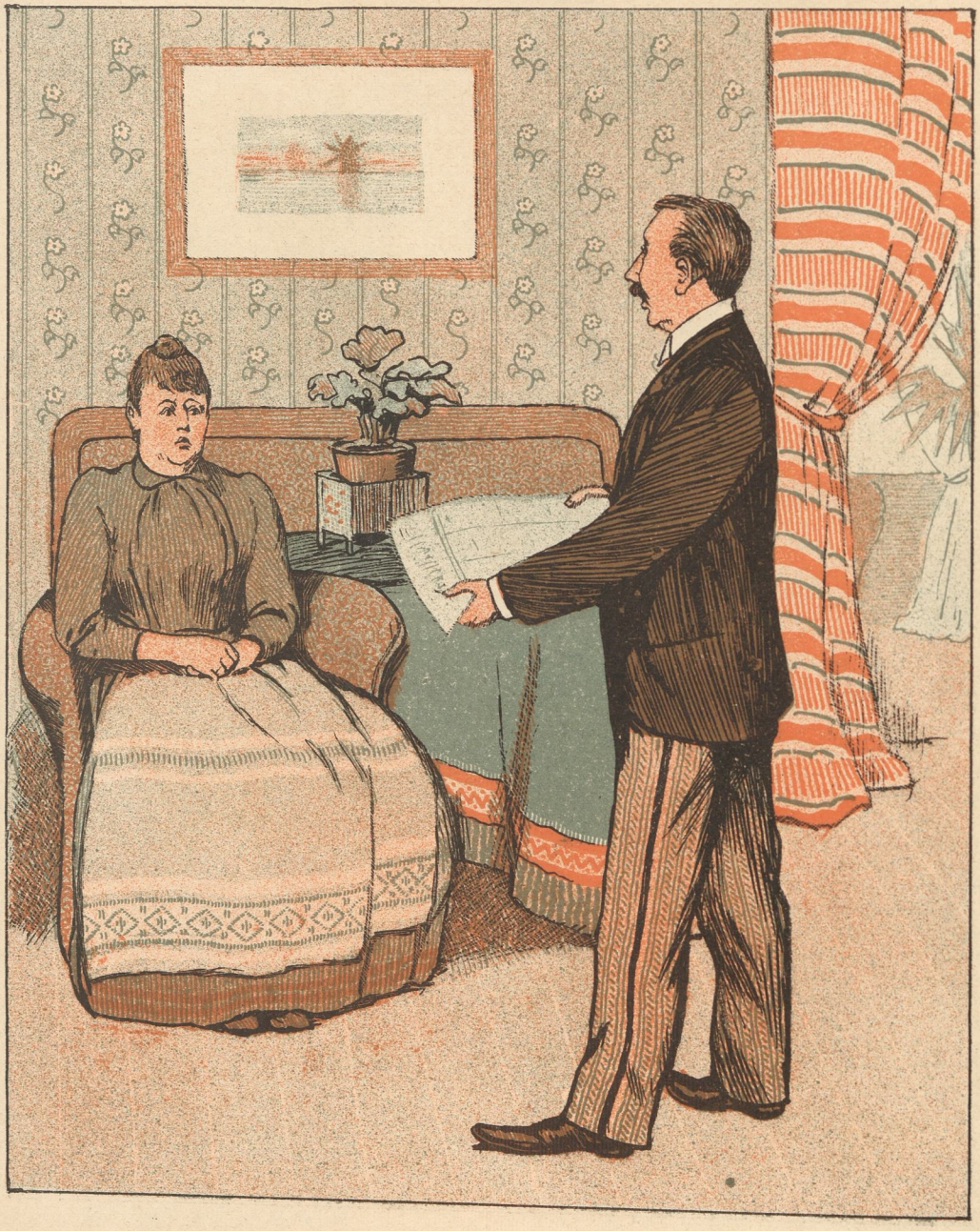

Tænk dig bare, lille Kone, nu har Sørensen opfundet en ny Maskine, som han kan tjene en styrtende Masse Penge paa!

Herre Gud, kære Peter! hvorfor kunde du dog ikke heller have opfunden den; du trænger virkelig meget mere til Penge end han.

Salderet-salveret.

— Nej, veed De hvad, gode Doktor! Den Regning betaler jeg virkelig ikke; den er altfor glubsk. Og jeg er jo ikke en Smule bedre, end jeg var i Forvejen!

— Ja, men De har jo heller ikke fulgt et eneste af mine Raad!

— Naa — har jeg ikke? — Ja saa behøver jeg da heller ikke at betale for dem. Tak skal De ha'e. God Morgen!

Lyse Udsigter.

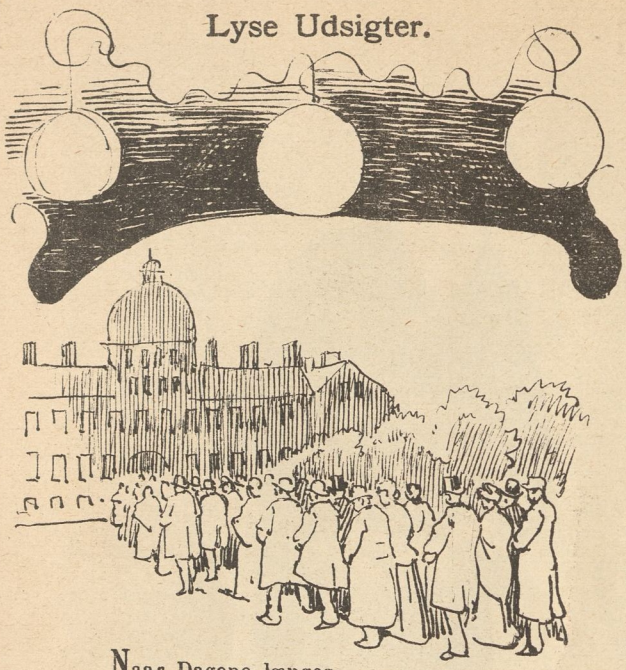

Naar Dagene længes.
Og Mørket fortrænges,
Skal Staden elektrisk Belysning skam! ha'e.
Naar Vinteren endes,
Dens Lamper først tændes;
Min søde Skatteborger, hvad tænker du da?

Endskønt man paa Pladsen
Om »Hesten« har Gassen,
Fik dog Magistraten den lyse Idée
At rejse et Lysværk,
Der bliver vort Bys Værk,
Du brave Skatteborger, nu kan selv du se!

Budgettet blev tynget,
Og Grunden nok gynged',
Sligt fordum er hændet for vor Magistrat!
Anstalten fik Trang til
Lidt Piller en Gang til;
Men, brave Skatteborger, nu er den krabat.

Nu kan den belyse
Saagar den Gemyse,
Som blev os serveret i Nørre Allée.
Hvis Anstalt derude
Til La'egaard ej duede!
— Det, gode Skatteborger, kan nu først man se!

Dens gjæstfrie Haller
For mørke man kalder,
Dens Arbejdslokaler var indretted' galt!
Hvad nu man forfægted',
Belyser Projektet,
Som, glade Skatteborger, du dyrt har betalt!

Du kan ej bestrid'et,
At til en udvidet
»Almindelighed« er her følelig Trang: —
Thi, gaar dine »Syle«
Til den Slags Kalkyle,
Saa kommer, gamle Borger, du selv der en Gang.

Dødsfald.

Den 27de Februar har det behaget det alvise Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet ved en pludselig Død at bortkalde vor yngste, haabefulde Søn »Sejsten«. Dette Sorgens Budskab meddeles Slægt og Venner fra hans dybt nedbøjede, efterladte Ordbog. Begravelsen sker i al Stilhed, i det den Afdødes nærmeste »Kres« følger ham til hans sidste Hvilested.

København d. 10 Marts.

Saaby. J. Scavenius.

Det er ganske vist.

I Anledning af Forberedelserne til Guldbryllups-Højtidelighederne har Magistraten allerede henvendt sig til Margarinemaler O. Mønsted med Anmodning om at udarbejde en passende Dekoration af Plankeværket om det nye Raadhus.

* * *

Ligeledes skal det i samme Anledning være under Overvejelse i Hofmarskallatet at udfinde en passende Dekoration til Redaktøren af »*Danmark*«.

Ved Kaffen.

God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, bare en lille Draabe, for jeg skal strax starte igjen ud i Palæet til Sikkeludstillingen, som jo er uhyre ingteressant, og De skulde saamænd tage og gaa med, for det kunde jo dog være. De kunde faa en lille Maskine, som ikke løb for højt op paa Afbedrag, og det er ved Gud saa sundt, navnlig for unge Piger med Blegsot og Nøjrastheni og Hyperkonderi og Klysteri og Migræne, som De jo ikke har, men som jeg hørte et Foredrag om, der handlede om Bajsikler, som var af Staal, nemlig Foredraget, ikke Bajsiklerne, og De kan jo tænke, at jeg starter om hele Dagen derude, og Petrine er bleven helt indtaget i en Sikkelfabrikant, og hvis det bliver til noget imellem dem, saa skal de naturligvis ikke have almindelige Ringe, som er gammeldags, men derimod røjmatiske Kusjon-Ringe, og det er jo ikke umuligt, at de to kan komme til at starte sammen paa Livets Sikkelbane, i en lille privat Masch, naar han nu bare kunde bestemme sig til at tage en kraftig Spurt for at naa Ægteskabets Ripleg og blive Nordens Champignon i Kjærlighedens store Mesterskabsløb, som Frits Grønbæk siger, der for Resten er saa udaset efter Privatlærerforeningens Marked, hvor han var Sangerinde i korte Skjørter og sang Fy-føj-Viser, og vi var naturligvis henne at se paa ham, og det var jo ganske morsomt og til Ug det hele, og lille Ambrosius var jo med, men da vi saa skulde hjem, saa savnede vi Drengen, og kan De saa tænke Dem, saa sidder han og ser sin Religionslærer og en Syngepige og bliver opvartet af sin

danske Lærer, og da Religionslæreren var færdig og de Andre klappede, saa sagde Ambrosius, at det var skidt, og at han ikke var kommen for at høre paa saadan noget Barnemad, og vi faar saamænd nok Glæde af den Dreng, skal De faa at se, og vi har jo tænkt saa meget paa, hvad han skulde være, og Petersen vilde jo have, at han skulde være Præst, som han synes er saadan en riæl Bestilling og dog altid noget fast, men jeg synes nu hellere, han skulde være Samaritan, som jo lader til at komme paa Moden, hvis nu ikke denne Pastor Ifversen ifvrer altfor meget imod det, men i alt Fald kan han maaske blive Sortebroder og holde franske Foreläsninger i katholsk Kirke og komme i Gieses Vindue og skrive i »Nationaltidende«, og i begge Tilfælde er han jo sikker paa at gjøre Lykke hos Damerne, og det er sandelig ikke pænt for mig, som skal passe baade Bajsikkeludstillingen og Sortebroderen, som man jo er nødt til, naar man vil følge med og være et dannet Menneske og har saa oven i Kjøbet haft saa megen Sjene af Renovationsstriken, men nu er det jo overstaaet, fordi Kudskene maalte Selskabet Skjæppen fuld, og de nye Folk, der var antaget, bare beviste, at tomme Tønder buldrer mest, og den Potte var jo heldigvis ogsaa snart ude, og havde det varet ottte Dage til, saa havde jeg virkelig ikke vidst, hvad vi skulde gjøre, og der kan Renovationskelskabet rigtignok sige, at det var kommen net op at kjøre, fordi de nye Folk ikke kunde finde Nøglen, da de skulde i Gaarden og snavs gik det jo ogsaa og vel var det. Ja, nu maa jeg nok til at starte igjen, for jeg har sat Petersen Stævne ude i Palæet, hvor vi skal have os en lille Sports-Frokost med Humber-Salat og Høns i Champions. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Ebbe. Se Kommunalregnskab.
Ed. Se *Logos.*
Edens Have. Se Langeland.
Eedvard. Se »Kjærlighed«.
Edder. Se Socialdemokraten.
Edderspændt. Se Maler Jensen.
Eddikebryggeri. Se Aftenbladet.
Effekt. Se Nesletaarnet i Nansensgade.
Efialtes. Se *Berl. Tagebl.* Integadekorrespondent.
Ekko. Se *Hotel Royals* Viktoriapresse.
Ekvilibrist. Se Hørup.
Eldorada. Se Folketingets Tillidsposter.
Elegie. Se Venstrebladets Nytaarsbetragtning.
Elendighedsfabrik. Se Rømersgade.
Elfenben. Se Perlerader.
Elverhøj. Se rød Plakat.
Emma Gad. Se i veldædigt Øjemed.
Ende. Se Gump.
Enevold. Se Sørensen.
Epigrammer. Se *Punch.*
Ernst. Se Pontoppidan.
Erotik. Se Medgift.
Europæer. Se Modgift.
Evangelist. Se Henning Jensen.
Expedit. Se Finanslovbetænkning.

Nocturne.

Nu hvisker vi! — thi kun med stor
Forsigtighed Pegasen
Kan træ'e i et uartigt Ord
Og slippe godt fra Spasen.
Jeg hvisker med bevæget Sind
Om Nattens stille Klager,
Naar tavse Mænd ved Lygtens Skin
Vort Inderste ransager.

Af Nattens Dyb de dukked frem
Og raabte: »Tip, tap — Tønde!
Tag I nu og kjør Vognen hjem,
For Strejken skal begynde!«
Da smilte Direktionen blidt,
Skønt der var *something rotten;*
Men den forgjæves svared: »Sk—!«
For nu var den »paa Potten«!

Og Rygtet snart løb Byen om;
Alverden blev a' Lave.
Hver Borgermand i Trængsel kom
Og greb sig til .... sit Hjærte.
Hvad bli'er der efter den Besked
Vel nu af Middagsglæderne
Og af Moral og Høviskhed,
Naar Ingen passer »Sæderne«?

Man smiler, — men det nytter ej,
Man Heltemod vil vise:
Det er saa svært at holde sig —
Jeg mener fra at spise.
Men Strejken bare foregaar!
Ak, det er tungt at melde;
Thi haardt er kun det Liv, man faar,
Naar alle »Kneb« skal gjælde.

Da trængt i Nød er hvert et Hjem,
Man Nattens tavse Sønner
Maa resignert la' trine frem
Og høre deres Bønner:
Vil de, der kjør' med Bondens Guld,
Ha'e Andre op at kjøre,
Maa man dem maale Tønden fuld;
Hvad skal man ellers gjøre?

Og nu, — nu gaar den godt igjen!
Hold op med Graad og Klage;
Af Strejken, der er svunden hen,
Er knap en Duft tilbage.
Vi har jo Alle »Livet« kjært,
Og glad jeg lægger Pennen,
Thi Direktionen sprælled svært —
Men ga' sig dog i Enden!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Heraldik.

GÅR DET IKKE STRYKENDE

„Republiquen“ NORGES Vaaben.

Strammes skal nu for det rene
Flag hver nordisk Bjørnesene!
Bjørne har vort Norge nok af,
Vildmænd har det og en Flok af.
Bamsen kraftig er og snild, men
Gaar dog glat paa sine Vildmænd.

(Meget frit efter Henrik Ibsen.)

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 17. Marts. Nr. 11.

Overbud.

— Aa Moer, jeg holder saa meget af dig!
— Jeg holder ogsaa meget af dig, lille Jens, naar du er rigtig sød og rar.
— Ja, men Moder, jeg holder med af dig, naar du ikke er sød og rar.

Onde Dage.

Mens Tallets folkekaarne Majestæter
Har det paa Thinge hyggelig i Aar,
Maa Hørup, som sin Rejsepels iklædt er,
I Snestorm farte rundt fra Gaard til Gaard,
Hvor han maa surt fortjene de Diæter,
Som han maaske til sidst slet ikke faar;
Thi, dersom Kjøgebønderne ham svigte,
Da bliver det for ham en dyr »Gechichte«.

Ak ja, hvor Skæbnen tidt kan være trist!
— Han troede nu saa fast, at Berg blev Vært i
Den Regning, Hørups Gruppe gjorde sidst,
Og saa skal det dog hændes, at Alberti
Kommer som en forbistret Streg paa tvært i
De smukke Planer baade her og hist,
Ja smører hver Dag tykt ved Vælgermødet
»Det gode danske Smør« paa Levebrødet!

Se, det var Noget, hvorom ingen drømte
Den Gang, — da „*Politiken*“ først fik fat
I sine, ak, saa sørgelig berømte
»Thronprætendenter« og sit dito Pjat
Fik i den højeste Oplysning sat, —
At en Kollega til de Herrer dømte
Rostokhus-Kandidater fik et Stade
Som »Ansvarhavende« i Integade.

Alberti gjorde vistnok inte Ret
Mod Hørup ved at rive ham Fadæsen
Med denne „*Redacteur en chef*“ i Næsen;
Thi vel stod Madsen paa det sorte Bræt,
Men „*Politiken*“ tør ej være kræsen!
Hvor gaar man hen og finder en honnet
Person, hvis Ære er saa lidet prikken,
At han vil lægge Navn til „*Politiken*“?

Men sligt et billigt Hensyn tages næppe
Af Vælgerne til ham paa Farens Dag,
Saa det kan let gaa ham som salig Jeppe,
Da han paa Magten havde faaet Smag.
Hvad kan det nytte saa, han op vil skræppe
Om »sejsten« Aar i Slid for Folkets Sag?
— Til dybtfølt Savn hans Fald vil blive os Kilde
Og til Bedrøvelse hans Ros fra Roskilde.

Springfyrene.

De kjender jo nok Eventyret om »Springfyrene«? H. C. Andersen har fortalt det; men han var en af Nordens ubetydeligste Aander, det har Gebrüder Brandes selv sagt, saa det er jo intet Under, at han ikke vidste rigtig Besked. Vi opfylder derfor en kjær Pligt ved at korrigere den fordummede Digters Eventyr med de nyeste højeste Oplysninger som Grundlag.

Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde en Gang se, hvem af dem der kunde springe højest, og saa inviterede de da hele Integade og Alt, hvad der ellers er kauschert i Norden, til at se paa Stadsen. Kong Bentheim sad paa sin Throne, for han skulde være Dommer.

Først kom Loppen frem. Den havde saadanne nette Manerer, for den var vant til kun at omgaas Overmennesker. Naar den skulde hilse, nøjedes den ikke med at tage sin Hat af, som vi Andre, men den trillede et helt Hovede hen ad Gulvet og forsikrede, at det var salig Christian den Andens. Høfligere kan man da ikke være.

Saa kom Græshoppen. Den var betydelig sværere, men den var ganske grøn endnu; for det var den født med. Kong Bentheim havde taget den lige fra Tivolis Theater og sat den til at at skrive Halloj-Kritiker om de fineste Koncerter. »Jeg kan pifte,« sagde den, »saa at alle Faarekyllingerne i Badstuestræde har ærgret sig endnu tyndere, end de var.«

Springgaasen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere. Hvad den tænkte, var lutter naturlige Ord om naturlige Ting; og saa havde

den en stor Bro'er, den var altsaa af fornem Familie. Der var ikke en Hvalp i hele Integade, som ikke strax kunde lugte paa den, om et nyt Stykke skulde rakkes ned eller oversavles, længe før nogen kjendte det; for Springgaasen var Dramaturg af Geschäft.

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa højt, at ingen kunde se det, og saa paastod de, at den slet ikke havde sprunget. Og det var nu lumpent, for den var sprungen helt ud i Whitechapel-Kvarteret, hvor den var lige ved at blive klemt mellem Neglene af en samaritansk Kontrolkomité. *Enfin! — Fermez la porte!* — der ligger den!

Græshoppen sprang kun halvt saa højt. Den hoppede hen paa Kongens Nytorv og lige op i Næsen paa Kammerchefen, da han sad og holdt Generalprøve. Chefen sagde, at det var ækelt, — og det var meget stærkt sagt, naar man har en Ven i Inte-Theaterkommissionen.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig; for det er jo ikke enhver Dr. Vedel, man skal svare paa. »Nu maa Du saare og skræmme!« sagde de smaa Sorte, og saa stak de ham: Rutsch! sprang han et lille, skævt Spring hen i Skjødet paa en kongelig Skuespillerinde. Hun blev saa forskrækket, at hun gav sig til at skrige i »Berlingske« og trimlede baglænds om i en Journalistforening, saa at en hel Forestilling var lige ved at vælte.

Da sagde Kong Bentheim: »Det højeste Spring er at springe op til en kongelig Skuespillerinde, for hun har kunstneriske Fornemmelser, det har hverken Samaritanen eller Kammerchefen. Men det hører der en fin Næse til at finde paa, og lille Eedvard — for Springgaasen hed Eedvard til Kjælenavn, — har altid vist, at han har en Næse til at løbe sine Kolleger omkuld med!«

Og saa fik Eedvard Prisen.

»Jeg sprang dog højest,« sagde Loppen. »Men jeg er jo pisket til at la'e Springgaasen ha'e Æren. *Avoir, ayant, eu, — que voulez-vous?* . . . Der skal Næse til i denne Verden, naar man vil gjøre sig bemærket!«

Græshoppen sad ude i Koncertpalæet og peb ad Musikforeningen. Den sagde ogsaa: »Næse skal der til! Næse skal der til!« Og saa sang den en af sine egne, bedrøvelige Viser: »Det er ikke saad'n, naar man sidder paad'n,« sang den, instrumenteret som Beethovensk Symfoni. Men det var der Ingen, der vilde høre paa, ikke en Gang ved en Generalprøve.

Springgaasen blev baaren i Triumf op og ned ad Integade, fordi hans Næse var saa vis. Han gjorde uhyrlig Lykke mellem Gebrüderne; men det var bare saa kjedeligt, at alle pæne Folk rynkede paa deres Næse og sagde, at det kun var en — »stjaalen Lykke!«

Et brændende Spørgsmaal.

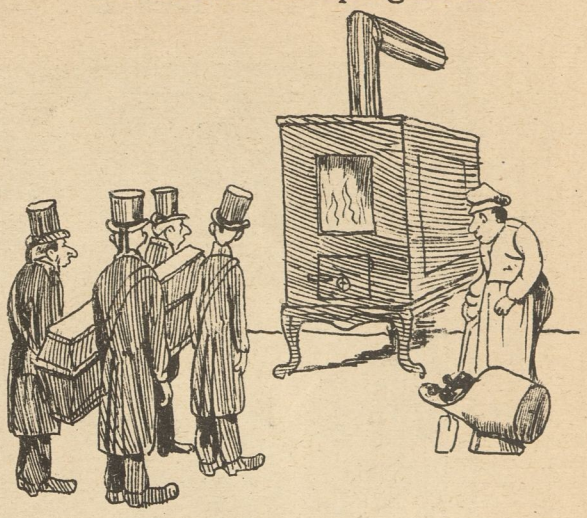

I disse kølige Dage,
Hvor Thermometeret staar under Nul,
Mens Folk til Gjengjæld beklage
De høje Priser paa Kul,
Er der dog Trøst i det kolde Nord;
Thi Varmen vil muligvis blive stor,
Naar det omsider er givet,
At man skal forlade Livet.

Blir barestens ikke bange!
Det gjælder ikke en vis Mand at naa
Eller hos Pater Lange
En Skjærsild at gjennemgaa;
Nei, hver en fremskreden livstræt Fyr
— Hvis ikke da Forslaget gaar over Styhr —
Kan snart i en snever Vending
Sig muntre med Ligenes Brænding.

Reformen vil nok blive Kilden
Til Svir for somme, naar Livet er endt;
Selv Brandes kalder jo Ilden
Det muntreste Element.
Ved det kan hver munter elementær,
Saavelsom hver livsled Evropæer
Forlade Jordlivets Sorger
Som virkelig sveden Borger.

Her Livets forskjellige Felter
Vil finde den samme Temperatur,
Hver blødhjernet Sammensmelter
Og alt, hvad i Norden duer.
Selv en usalig »*Pirat*« af dem,
Hvis Vandgang er, mildest talt, store slem,
Vil sagtens i de fortærende
Brændinger klare Skærene.

Og Udsigten ligefrem letter
Om Hjertet en Stymper i Abrahams Skjød,
At han bliver brændt som en Kjætter,
Naar først han er rigtig død.
Det smager dog altid lidt af Martyr,
Saa, dersom det ikke gaar over Styr,
Vil mange til sidst bytte Roller
Med Herman Bings Protokoller.

Det kan ogsaa gaa for vidt.

— Men nu skulde Jakob da have Medicinen hentet fra Apotheket, før I tager hjem igjen.
— Nej, A ska sej ham jen Teng, bette Kjømand: no haar A lejet jen te aa kjør mæ hertil, aa de kost mæ tou Kroner; den hiæ Dogter maat A gie tou Kroner for æ Resejft. Sku a no kom te aa gie æ Avveteger tou Kroner osse? Næ, de haar A rele nok et Raa te!

Natmandsliv.

— Hvad faar I nu for det?
— Aa vi kan vel regne det til en 3—4 Kroner for Natten.
— Ja, det er dog altid Noget.
— Ja, men, sku' man ikke ha'e no'et for saaden No'et, saa skulde man da aldrig ha'e no'et for no'et andet.

Han elsker sit Land!

Jeg elsker mit Land,
Naar min Aand tærer Sul
I en Variété, hvor med Glans i hvert Øje
Hver en »Kiste«-glad Fugl
Over Kalvebodstrand
Lader Stemmen til lokkende Triller sig bøje.
Nu bær' jeg min Hat langs en Hamburger Gade
Og sanker de rigeste Jøder i Lade,
Mens Filistrenes Krans
Om mit Hjems »Sankte Hans«
Hist ved Roskilde Fjord spanker om og er evige glade.

Jeg elsker mit Land;
Der er dejligt, men bedst,
Naar min fordums Ven Georg Velsignelsen sender
Ved en Lucifer-Fest
Over Venner i Spand, —
Mens jeg selv staar med tomme, poetiske Hænder;
Naar jeg paa Tournéer med Sofusser rumler;
Naar Pengemænd trægt over »Sylene« gumler, —
Send dem ud paa Sankt Hans!
De har slet ingen Sans
For en mægtig Poet, der i Aanden med Tusender tumler!

Jeg elsker mit Land,
Men med Penslen i Haand
Skal hver Hamburg-Mæcen nu mig lære at kjende!
Som en Friskfyr i Aand
Vil fra Alsterens Strand
Atter hjem jeg da til Idioterne vende.
I smaa, kjøbenhavnske, fordummede Trolde
Skal smukt fra min arrede Bringe jer holde, —
Rejs I ud til Sankt Hans!
Jeg vil Fred udenlands,
Den kan vindes med Søgang og Vandgang og Pensel og Olle!

Et Theater-Interview.

Direktør Pollini, der i forrige Uge opholdt sig i Kjøbenhavn for at se Opførelsen af »Hexen«, aflagde samtidig et Besøg i samtlige Privattheatre. *Punch* interwiewede den betydelige Mand og delagtiggjør herved sine Abonnenter i Udbyttet.

Hr. Pollini havde overværet Kasinos Opførelse af »Corneville's Klokker«. Han var begejstret over Charlotte Wiehes Serpolette og vilde gjøre Kjøbet af Enna's »Hexen« afhængigt af, hvor vidt han kunde bevæge hende til at gaa med i Kjøbet. Charlotte Wiehe var efter hans Mening den mest forføreriske lille Hex. man kunde ønske sig.

Paa Folketheatret saa den fremmede Direktør «Lette Dragoner«. Lørups Heste vandt hans Bifald ligesom Berggreens Dunk. Han forstod derimod ikke, at Hr. Ring var første Elsker; da han fik at vide, at det kom af, at der ingen anden var, forstod han det heller ikke. Han ydede Hr. Abrahams stor Anerkjendelse; man saa strax, det var Direktøren; der var over hans Oberst den rette Nedladenhed i Spillet ligeoverfor de Andre. Han beundrede Klaken, der var udmærket instrueret, ligesom den mekaniske Hest, der kun sparkede bagud, naar den skulde.

Paa Dagmartheatret saa Hr. Pollini »Tusind og én Nat«. Han holdt mest af Hr. Mart. Nielsen som Abekat. Han huskede fra et tidligere Kjøbenhavnerbesøg, at denne Skuespiller udmærkede sig ved en god Garderobe og havde den Gang beundret hans fremragende Snit i Buxer og beklagede stærkt, at han i »Tusind og én Nat« maatte give Afkald paa Buxer og gaa nøgen omkring. Det beroligede *Punch*, at Pollini ikke tænkte paa at berøve os Hr. Nielsen. Efter at Hr. Pollini havde udtalt det Samme med Hensyn til Frk. Hauch, var Interviewet forbi, hvorefter *Punch* trak sig tilbage og i Stilhed overvejede, at han i Hovedsagen var enig med Hr. Pollini i de fleste af hans Udtalelser.

Man schreibet aus Berlin —

Først en Udskyldning[1], fordi jeg ikke har langsommelig[2] sat mig ind i Dr. Sobyes, (Sabyes? Saubyes? Saebyes?) ünge-ste Retskrivelse — jeg mener den, som gjälder for denne Maaned og som er rettet af Kultusminister Gans[3], saaat jeg nu ikke er det dänischke Sprog saa mächtig som tilforn. Jeg har fornummet dog, at dan den skulde mest være til Skolebrug og forat more Børn og bärnlige Seeler[4], saa er det kanske ikke Meiningen, at de wachsne Menneskér skulle den bruge, naar de Skolen forlader.

Wi have med Früd om Deres meget ärede Renovations-Strike hört her i Berlin (Renovation skal dog vel endnu väre med stort, omend det i Trängselens Dage var mest med lille), thi wi fritsindige Folk tänke os, at Renovationen wäre identisk med det dänische Durchlöbs- og Fremskridtsparti under Anföring af Gebrüder Brandes og andre literäre Heroer, saasom Dichterne Gustav Weisz[5], Sophusserne Claussen og Schandorph, Heinrich Cawling m. fl. og derfor gläder os over vore Meiningsfällers Seighed[6]. Sandsiinlichwis staar dette i Forbinding med, at Direktør Söller har erholdt en Abskidt[7] fra det k. k. Friedrichs Hospital, som vi tänker os et Øgenavn af Folkewitzen for det k. k. Sjovspilhaus, hvor megen Krankhed immer skal grassere, og saaledes wäre denne literäre Anstalt annekteret af vore Meiningsfäller. Nu kan Søller som vor Kanzler träkke sig tilbage til sit Friedrichruh.

Dette kommer os saa meget mere som en frudelig Oberraskning, som vi ere meget bestyrtsede ved Efterretten[8] om, at nogle dramatiske Scener have foregaaet ved Opføringen af den förnævnte Dichter Weiß? (ogsaa Chr. Weiß Bredahl kaldet). tragiske Sjovspil „En Höjtidsnat"[9] paa den frie Bønne[10]. Alligevel er det jo en Trøst, at den udtegnede[11] Kunstler, Kammersanger Erik Schram, har udskjældt Reaktionens Hüäner og saaledes erstattet den zerrissene Gongon.

Nu have vi ogsaa her i Berlin en Octavius Hansen bekommet, ikke mindre rädselsfuld[12] end den dänische. Det er ingen ringere end den Kajser selv. Om ham kan man med Sandhed det dänischke Ordsprog bruge, at som man reder[13], saa ligger man der, nu, da han har maattet holde Sengen paa Grund af en Forkölding i Stemmebaandene. Derfor er vor Liebe til ham ogsaa ved at blive forköhlet, og desuachtet maatte vi ønske, at vi havde en Liebe til at holde ham i Tømme so som den gamle Liebe i Copenhagens Landsding, der rüster ikke, men formaar at holde Stühr paa den Octavius, naar han schwatzer.

Wie geht's med Ligbrenningsspörgsmaalet? Kan den unglükselige Hermau Bang ikke snart en Urne bekomme til Erstatning for den Kiste i Kristiania, af hvilken han blev udwerfet. Er det sandt, at han og Bärensterne Bärensohn er ifärd med at omdanne Norwegen til en Republick? Og skal i so Fall den Hermann eller den Bärensterne wäre Präsident? Men af Ligbrenningen bliwer wel nichts saa länge den Dr. Henning Matzen er Erkebischoff over Seelands Stift.

Er det sandt, at den Höjskolevorstander (wel de samme som Rector magnificus for Copenhagens Universität) Jeppe Tang Utugtshusene til Tugthusene omskabt hawe will? Her i Berlin har den Kajser noget lignende tänckt. Og saaledes wor Kajser foruden at wäre Tüsklands Octavius tillige er Tüsklands Jeppe.

Ogsaa kan han wel siges at wäre Tüsklands Alberti. Ligesom Alberti har Secher og sin „Kjoege Wahlawis" hvori han lader drücke fine Taler og Oplüsninger om den Horups Wahlverwandtschafter ved den Joachim Frits Madsen, saaledes har vor Kajser sin Caprivi og sin Reichsanzeiger. Wäre han i Dänemark, saa han stillede sig gerne mod den Horup, der jo er en Slags dänischker Bismarck, som Copenhagen har befestiget og nu afsazt fra sin Wärdighed som Wenstres Reichskanzler, da hans gamle Kajser Wilhelm, Christen Berg, er ved Döden afgaaet, Smädeschrifter mod Regierungspartiet i sit Hamburger Nachrichten, „Politiken", begaar.

Ellers er her intet nüt. Lebewohl!

[1] Entschuldigung. [2] hinlänglich. [3] Gocs. [4] Seelen. [5] Wied, [6] Sieg. [7] Abschied. [8] Nachricht. [9] Eine Hochzeitsnacht. [10] Freie Bühne. [11] Ausgezeichnete. [12] redseelig. [13] redet.

En Generalforsamling.

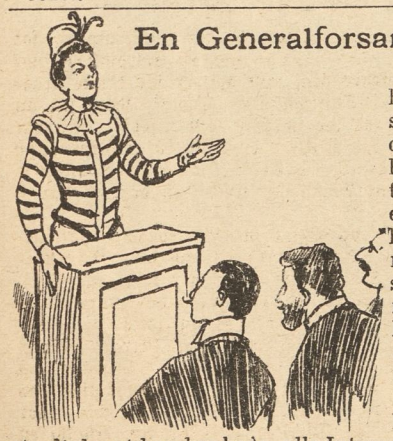

Saasnart *Punch* havde set, at de danske Spritfabrikker paa deres Generalforsamling havde lovet Aktionærerne hele 7 og en halv Procent, tog han strax den fornuftige Beslutning at sammenkalde Aktionærerne i de danske Espritfabrikker til en extraordinær Generalforsamling.

Punch aabnede Forhandlingerne med at udtale, at han haabede, alle Interessenterne var vel fornøjede med hans Kurs, som var den eneste rigtige. Skulde der være nogle Misfornøjede til Stede, vilde han raade dem til at ryste Støvet af deres Støvler og tøfle af snarest muligt. (Bevægelse i Forsamlingen; Grosserer Hans Dønnergaard tager sit Reisetæppe og fordufter. Vilde Forsamlingen blot have Tillid til ham, skulde han endnu føre dem mangen en god Dag og glad Aften i Møde. (Stærkt Bifald.)

En *Brandesianer* var dog misfornøiet med Kursen, idetmindste paa Georg Brandes's Papirer, der var i stærk Dalen. (En Tilhører: Bredahlen!) Tidligere havde han faaet 4000 Kroner om Aaret i Tilskud her i Landet af gode Mennesker, men nu var der paa Finansloven foreslaaet at give ham 2000 Kr. Enhver kunde da let regne ud, at det var 50 pCt. under Pari. Han troede dog ikke, at Georg Brandes vilde udvandre til en anden Del af Evropa, for det var ikke sikkert, at kan fik Noget andet Steds.

Punch trøstede Taleren med, at Georg Brandes maaske heller ikke fik de 2000 Kr.; men det generede ikke store Aander; thi Logos, som havde været Brandesianernes gamle Allierede ved Ros —. hvad han vilde sige — — ved Langelandsvalget og i Edens Have, vilde nok hjælpe Hr. Doktoren til en Plads som Pro-Logos ved Studentersamfundets frie Theater. Saa fik Piberne her kanske en anden Lyd.

En Hørupper var ligeledes misfornøiet med Kursen paa Hørups Aktier, der stod temmelig lavt for Tiden. Kunde der ikke gjøres noget i den Anledning?

Punch mente, at Kursen nok vilde forandre sig; det plejede den nemlig ofte under Hørups Styrelse. Men, om Forespørgeren vilde være mere fornøjet med Hørups nye Kurs, end med hans forskjellige gamle Kurser, lod sig naturligvis ikke beregne.

En »Københavner« var yderlig misfornøjet med den Kurs, Johan Knudsen havde taget, og mente, at man ikke kunde se Fremtiden i Møde med synderlig Tillid, især hvis den nye Skat paa Sprit traadte i Kraft.

Punch oplyste, at den Esprit, »København« og »Politiken« fabrikerede, var af en saa tynd Beskaffenhed, at den aldeles ikke vilde blive ramt af nogen Skat; det var imidlertid under Overvejelse at smelte disse to Anlæg sammen, naar Valget i Kjøge havde fundet Sted; det vilde da kunne betale sig at drive dem som Eddikebryggeri.

Efterat Forsamlingen havde godkjendt det Regnskab, *Punch* havde gjort op med de forskjellige Interessenter, hævede han Mødet.

Det er ganske vist.

Redaktionen af »*Politiken*« agter Dagen efter førstkommende Folkethingsvalg for egen Regning at opføre »*stjaalen Lykke*«. Der er nemlig en vis Sandsynlighed for, at Organet paa dette Tidspunkt ikke har Raad til at kjøbe sig bemeldte Nødvendighedsartikel

* * *

Ved Journalistforeningens Forestilling skal det i Følge *Politiken* være opgivet at opføre *Stjaalen Lykke*. I Stedet derfor paatænkes at gives *Sandt og Usandt*, saaledes at Fru Hennings overtager det første Parti, *Politiken* derimod det sidste, der synes at ligge fortrinlig for Organets Kræfter.

* * *

Ved samme Leilighed oplyser Inte-Bladet, at ingen af dets Hovedredaktører er Medlemmer af Journalistforeningen. Fra paalidelig Kilde kan vi yderligere oplyse, at hverken Frits Joachim Madsen eller Viggo Bentheim Hørup nogen Sinde har været Medlemmer af denne Forening; men at det er nogle ganske andre Institutioner, disse to Notabiliteter paa forskjellige Tider har været Medlemmer af, idet den første har været i Fedtefadet paa Grund af gjentagne Forsøg paa at opføre *stjaalen Lykke*, den sidste formedelst en Ulykke, som dog nok var *ærlig* fortjent.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Gjenboerne“ i Kjøge.

Personerne:

von Buddinge .....Hr. V. B. Hørup.
Klint ..... » A. Alberti.

Klint: Vogt dig!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 24. Marts. Nr. 12.

Kritik i Hvedebrødsdagene.

— Maden smagte Dig vist heller ikke i Dag, søde Adolf?
— Jo, mit eget Lam, rigtig godt! Men — der maa vistnok være nogle Trykfejl i din Kogebog.

Fri Tænkning.

I disse Forhandlingens travle Dage
Er der, des værre, en gyldig Grund
Til alle de Uheld dybt at beklage,
Som Hørup skylder sin Pokkers Mund.
Der undslap ham mangt et letsindigt Ord
I Vælgermødernes hidsige Kampe;
Men nu blev det rodløse Blomsterflor
Beriget med »disse Hundetampe«!

Finansloven længe i Udvalgets Kjælder
Urørt af den travle Forhandling laa,
Skjønt Hørup, efter hvad selv han fortæller,
Forhandlings-Princippet har først hittet paa!
Men, da man igjen fik en Arbejdsplan
I Gang efter lang Tids Staaen i Stampe,
Brød Hørup løs som en ren Orkan
Mod Moderationens »Hundetampe«.

Han stempled' som evig Spot og Skade,
At Georg Brandes fik ingen Pension,
Fordi han holdt Spænd i Spidsborgergade
Med Sammensmelternes Legion.
Dog blev St. Georg, trods Bentheims Ord,
En næsten li'esaa ulykkelig Jambe,
Som de, der findes i Vers af hans Bro'er,
— Det har man af »disse Hundetampe«.

Saa løfted' Tauber sin klangfulde Stemme
Og vilde med sin berømte Takt
Just give sig til at blotte det slemme,
Som var i Finansudvalget sagt,
Da ringede Høgsbro, og ikke en Døjt
Man fik af den lovede Dithyrambe;
— Men Hørup kom til at tænke højt,
Og Tanken lød: »Sikke Hundetampe!«

Den sammensmeltede Idiotisme
Kunde han ikke berolige med,
At det var bare en Evfemisme,
Hvormed han var kommen lidt galt af Sted.
Og blot formedelst den Smule Blus,
Her kom paa den højeste Oplysnings Lampe,
Tutein blev bister og Berntsen studs;
Det ligner saadanne »Hundetampe«!

Og lige saa tidt som Amen i Kirken
Fik, inden tredie Behandling var endt,
Den arme Hørup paa sin Tallerken
Sit frie Tanke-Experiment.
Ja, havde Tutein en Christiansø,
Saa gik det vist Hørup som Doktor Dampe:
Nu gaar kun i Hundene stakkels Hø-
rup, hjulpen af »disse Hundetampe«!

Under Hammeren.

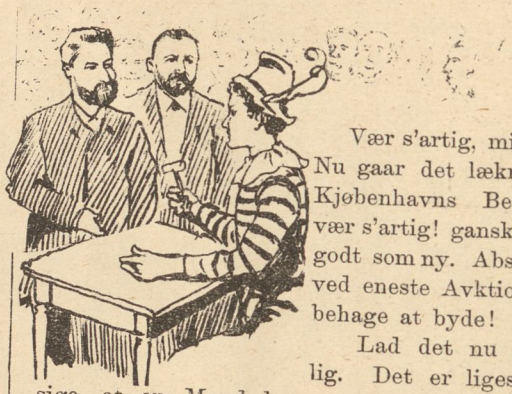

Vær s'artig, mine ærede, —! Nu gaar det lækreste Stykke: Kjøbenhavns Befæstning, — vær s'artig! ganske ubrugt, saa godt som ny. Absolut Bortsalg ved eneste Avktion, — vil De behage at byde!

Lad det nu gaa lidt villig. Det er ligesom, vil jeg sige, at en Mand har sat en Gadedør paa sit Hus. Hvad gjør han det for? — For at irritere Tyvene mine Herrer! Det ligger nu en Gang i Menneskenaturen at gaa gjennem lukkede Døre. Har De maaske nogensinde set Nogen gaa ind ad en Dør, der staar aaben? Naa, er det saa ikke en Velgjerning mod Manden at tage Døren af og hugge den til Svovlstikker? Det fremmer den indenlandske Industri og den højeste Oplysning, mine Herrer, og det er den, det kommer an paa. Vi maa da vise, at vi er dannede Mennesker, der har noget ordentligt at byde, hvis en Flok chauvinistiske Tyskere skulde være saa fordummede at sejle lige ind over Kongens Nytorv og snuppe Asfalten, med hvad der tilfældigvis ligger paa! — Maa jeg saa bede Dem byde paa Velgjerningen.

Hvad sagde de Herrer der henne til Venstre? — Giver de ikke en Øre for hele Stadsen? — Meget vel! Ikke en Øre er budt, Ingen byder højere? — Første, anden, — hvad behager? — Om den skal sælges til Nedrakning? — Det Ord er ikke parlamentarisk, mine Herrer; det hedder Nedrivning. — Lad os nu faa et Bud! De skal ikke genere Dem, for den bliver ikke reven ned alligevel. Men vi har da Lov til at more os. Kil bare paa!

Siger De, at det er der ingen Grund til? — Jo, der er netop mange Grunde, dejlige Grunde. Der kan blive Plads til et helt Missionshus for Ex-Pastorer, naar de skal læres op til at gaa paa Omvendelses-Tournée mod Overmenneskeædere og andre indremissionærige Hyklere! Der kan bygges et helt Dusin frie Theatre, hvor unge Studentersamfundere kan løbe om-

kring i fuld Frihed og kvæle deres Børnebørn mens Publikummerne skærer dem en Fløjte af de gamle Fæstnings-Flagstænger! Og der kan indrettes Legepladser for Journalister, saa at de ikke længere behøver at løbe op i Folkethinget for at lege Hundetampen-brænder.

Og saa er der Jord, Masser af Jord. Der er nok til at forsyne hele Kvindeforeningen, saa at Hvad-vi-vil-Frøknerne kan opnaa deres Ideal og blive gifte med lutter Jordmoder-Mænd. Og saa Kassematterne, — hvad giver De mig for dem? Der er ravende mørkt, den rene Obskurantisme. Sikke Lokaler til at holde Fakkelfest i! Saa kommer der Liv i den gamle Festung; Der kommer En med Statsunderstøttelse og En uden En. Lucifer brygger Ilddrik, og Faklerne stikkes lige op i Næsen paa Fordummelsen. Kan De se Tableauet: Der drikker de, der stikker de, og der ligger de; og alle er de glade og fornøjede; thi Georg har forvundet sin Sejr.

Naa, mine Herrer kan det ikke friste Dem? — Lige meget! Saa lader vi Emballagen følge med: hele Festungen pakket i det fedeste Valg-Flæsk! Forlang altid —, mine Herrer! — Vær s'artig!

Væk, væk! — Nix pille ved Festungen, De strimede Herre med den røde Kaskjet! — Hvad behager? — Vil De byde? Det er en anden Sag. — Hvor meget sagde De? — 50,000 for Grins Skyld? — Meget vel! — 50,000 er budt for Grins Skyld, Ingen byder højere? — 80,000! — 90,000! — 100,000! — Hunderederede tusind! har man kjendt Mage? — En Million! — 10 Millioner! — bedre og bedre! — 30 Millioner! — 50 Millioner! — Halvtreds . . ih, du Milde . . . Millioner! — Halvtredsindstyve Millioner er budt, — første, anden — — bums!

Du alstyrende Folkething! hvor vi nu bliver rige allesammen! — Drachmann behøver ikke længere at slaa Farveklatter paa de rige Hamborgere; han kan faa en literær Variété i hver eneste Gade! „København" kan holde ud et helt Kvartal endnu, og Dr. journal. Heiberg kan faa Statsunderstøttelse. Faar Tysken Lyst til at tage os, kan han ganske rolig lade Kanonerne blive hjemme; han behøver kun at tage et Par Ildtange med for at fiske os op af Guldstrømmene! — De Herrer skal nu alligevel ikke krybe ud af deres gode Skind, før de har væltet Fæstningen: Valgflæsket staar til Tjeneste, vær s'artig; men det kunde godt ligne den Gavstrik Fæstningen at blive staaende. Herren kunde saamænd gjerne have lagt et Nul til.

Lige meget! Som alvorlige Mænd erklærer vi herved for Grins Skyld, at Fæstningen er nedlagt. Og skal Samme omdannes til en Korsgaard med den gyldne Indskrift: „Stat stille Vandringsmand! hier liegt die Hundetampe begraben!"

Fra Gas- og Vandkunsten.

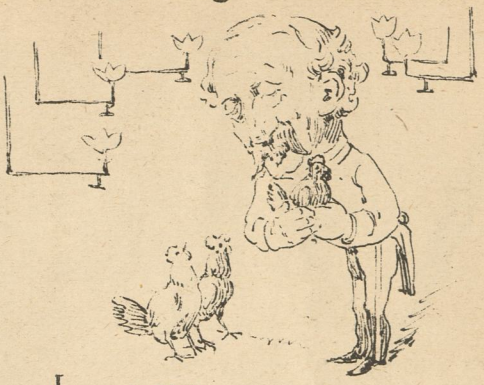

Læser de Bladene, har De vel studset
Ved al den Theater-Misère, vi har!
Tænk, Overlampepudseren pudset
Er bleven, — og det af Hr, Øllgaard saagar!
Fra Gasvæks-Rørene rørende tager
Han Afsked, formedelst med dristig Haand
Han Gassen lod slukke i Lamper og Stager,
Mens Fallesen selv spilled' Lampens Aand.

Hvorledes Theatrets Belysningsmester
Fik Afsked paa graat Magistrats-Papir,
Om Gas-Fedteriet og Chefens Protester
En Høj'steretsdom os jo Oplysning gi'er.
Men, den Gang da Mesteren endte saa ilde,
At han med et Knald futted af fra sin Plads,
Ak, saa blev nok Kammerchefen den lille,
Den Ting er jo ligesaa klar som Gas.

Hr. Fallesen altid i sit Theater
Har værnet mandhaftig om Kunstens Skin,
Ja, han har for Midas-Guld-Dukater
Endog lagt den højeste Oplysning ind.
Bestandig affabel og aldrig betuttet
Han virked og lirked i Daad som i Ord;
Om end han som Gas-Mester manglede Futtet,
Saa var han som Vand-Mester dobbelt stor.

Og, vilde man ikke beundre hans rare
Og sceniske Lys, han med Smil om Mund
Fik Lysene strax til at straale, naar bare
Han skruede op for *et hemmeligt Fond.*
Det hjalp! Over hele Theatret man gassed'
Sig, hver Gang geskæftig han vimsed af Sted,
Og derfor bestandig han skrued og passed
Saa støt sine Haner — — og Høner med.

Men Glæden des værre var hurtig til Ende!
Thi pludselig kom der en Folkethingsmand;
Han blæser ad Chefen og lukker behænde
For Opskrueriet det bedste, han kan!
Han paastod endogsaa, hvad Mange vil finde
Forskrækkelig galt, at den gassvangre Duft
Fra Fondet var Skyld i, at en Sangerinde
Hver Sommer maa ned til Paris efter Luft.

Men Chefen gi'er ikke fortabt. Thi om osse
Hans titusend Blus nu til sex bli'er sat ned,
Vil tappert han Rigsdags-*Pékin*erne trodse
Og frit skrue løs paa sin Hemmelighed.
Men, kommer saa-bums!-Explosionen i Kassen,
Tiltrods for hans Vand- og Gasmester-Protest,
Maa Gassen og Mesteren strax vige Pladsen,
Og fra hans Regime bli'er Vand kun til Rest.

En Helbredsattest.

— Hvad fejler dog Hesten? Er den syg, Kristoffer?
— Næh! Sy æ 'en sg'utte, men hun æ li'egodt svær tør ængvendi.

God Besked.

— Hvor gaar denne Vej hen?
— Den Vej dæer?
— Ja!
— Dæn goer ongefær vejstnorvejst, kanskisens en bette Stræg naak saa vejstle!

Hjertets Ret.

Den lille Eedvard nylig var
Nok kommen paa Komedie.
Han er saa rar, og aldrig har
Han Hjertekamre ledige:
Et elsket Navn staar trykt med tæt,
Uhyrlig Skrift derinde,
Og for at hævde Hjertets Ret,
Staar altid han paa Pinde.

Et Minde gjennem Slud og Slid
Ham styrkende kan bære,
Et Minde fra den gyldne Tid,
Da han var »Mand af Ære«!
Det er hans Trøst i Smaat og Stort,
Mens Aar og Dage iler,
At han dog har en Rejse gjort
Fra Langeland til Kieler.

Og lille Eedvard er saa klog;
I Kraft af Hjertets Stemme
Han Kielersk Vid og Kielersk Sprog
Kan overalt fornemme.
Det Navn, som han i Hjertet bær',
Forstand og Mod kan gi'e ham:
Alt, hvad er ej en sur Sild værd,
Som Kieler-Sprut gaar i ham!

Han som Petrarca, tro som Guld,
Kun om sin Laura taler,
Og hele »Politiken« fuld
Af hendes Navn han maler;
Han sluger lige let og glat,
Mens han lyksalig smiler,
Alt Rygte-Sladder, Pjank og Pjat,
Naar blot det staves Kieler.

At den, som tugter, elsker man,
Maa Eedvard ret bekjende,
Og aldrig, aldrig glemmer han
De Stryg, han fik af hende.
Ham Hjertets Ret i Halsen staar;
Og om han ej blandt Andet
For hendes Skyld i Ilden gaar, —
Saa gaar han dog i Vandet.

Og haler man ham op, han blot
En Stund forbløffet hviler,
Og vaad og flov, men lige flot
Han raaber: »Æh-bæh, ... Kieler!«
Nu staar han der! Ak, tungt det er,
At han sin Kraft har ødet:
Han vilde plukke Laura-Bær,
Men fik kun Bankekjødet.

Dramatiske Scener.

(Frit efter den frie Theater-Forestilling).

Personerne: Zebul ..... Georg Brandes.
Moses ..... Eedvard Brandes.

Eedvard.
Jeg sad og digted', saa jeg transpirered',
Da kom just Peter Nansen og fortalte,
At store Bro'er mig kaldte.

Georg.
Hisset ligger
Et halvt Dusin Indbydelsesbilletter
Angaaende vor Bredahl-Forestilling
Til vores gode Venner blandt de Sorte.

Eedvard.
Det er, sgu, allesammen Folk af Vælten
Og vores Folk, det kommer af, at du
Er allerstørst iblandt Profeterne.

Georg.
Nej, jeg er ikkun Overmenneske,
Der aagrer med sit Pund, saa godt han kan.
— Ifør dig dine bedste Klæder, Moses,
Dog ikke det Trikot, den Fjerbaret,
Hvori du vilde som Tristan dig vise.
Men pynt dig kun; thi selv i laante Klæder,
Naar de er pæne, kan man gjøre Lykke.

Eedvard.
Jeg skal, sgu, pynte mig, saa Folk skal gabe
Paa Gaderne; men dersom Nogen siger:
Der gaar en Moses, lader jeg ham stævne.

Georg.
Vær snedig som en Slange og enfoldig
Som Duen, det er voreses Program.
Roes, buk for alt, hvad Roes og Buk forlanger
Af os, om han kun gjælder for en Wied.
Udvendig maa du være glat og sleben,
Indvendig kan du være, som du vil.

Eedvard.
Men Pingel er jo ikke voreses mer,
Han er jo rejst til Goos og boer hos Frede.

Georg.
Det veed jeg meget vel, han kan ej komme;
Det er mig kjært, jeg hader ham af Hjertet
Fra den Ulykkesstund, han hjalp at skille
I Thinget mig ved tvende Tusind Kroner.
Paa den Geschæft jeg tabte mange Penge.

Eedvard.
Pøj, det var lumpent gjort af Doktor Pingel.

Georg.
Jeg gjemmer det, jeg gjemmer det, min Bro'er!
Indbydes skal han dog til min Prologos. —
Spring op til Herman Bang da med det samme
Og hils og spørg til hans Befindende.

Eedvard.
Det kan jo være lige meget, enten
Den Prakker lever eller døer.

Georg.
Vist ikke!
Han er den haabefuldeste blandt mine
Agenter og af dem, der duer i Norden.

Eedvard.
Det er en anden Sag. Den kjære Mand.

Georg.
Gaa nu med Logos!

Eedvard.
Vel, Adjøs, min Broer!

Georg
(alene, læsende i „Dramatiske Scener").
Det er nok mig, at Bredahl sigter paa,
„Han schakrer, laaner, evig intet andet!"
— O, det er Løgn, fordummede Poet! —
Jeg kommer til at træde ham paa Gumpen,
Som Skamdrup kvad saa kjønt, og stryge Zebul;
Thi ellers vil det knibe for de smaa —!
— Det er, sgu, haardt at trænge til Censur,
Især naar det er ved et frit Theater.

En parlamentarisk Middag.

Punch skulde ogsaa have parlamentarisk Middag. Alle Gjæsterne havde taget imod Indbydelsen undtagen Frede Bojsen, der havde maattet sige nej, da han var bedt til Middag hos Borchsenius, og Dønnergaard, der var paa Forretningsrejse. Inde i Salonen stod *Punch* selv i fuld Galla forat tage imod. Alle Gjæsterne var Rigsdagsmænd undtagen Georg Brandes, der havde faaet Lov til at følges med sin Broder Eedvard. *Punch* syntes nemlig, han kunde have godt af et Maaltid varm Mad nu, da han ikke fik Statsunderstøttelse, og derfor havde hans gode Hjerte tilskyndet ham til at optræde som Samaritan overfor ham. Desuden havde han lovet at holde en lille literær Konference om de Østers, der skulde aabne Middagen.

Efterhaanden samledes Gjæsterne i et Fællesudvalg. Høgsbro bad *Punch*, om de ikke maatte spise snarest muligt, da han skulde rejse samme Aften. Der var nemlig død en Venstremand nede i Bulgarien, som han absolut maatte følge. Desuden var Varmen saa betydelig, at Hørup begyndte at smælte sammen med Skræder Holm, og Tauber kastede graadige Blikke til den kjødfuldeste Del af Korsgaards Legeme. *Punch* gav derfor Tegn til, at man skulde gaa til Bords, mens han hviskede til Tauber, at der var serveret en lille Valgflæskesteg til ham, saa at han ikke behøvede at gaa sulten fra Bordet.

Bordet var smagfuldt arrangeret. Alle Gjæsterne sad paa Taburetter i Stedet for paa Stole, forat de dog en Gang kunde føle, hvordan det gjorde, og Menuen prangede med Østers, døde Torsk, Hundetampe, Øl og Sukker osv. Som en fin Opmærksomhed mod Henning Jensen var der ingen Kniv henlagt ved hans Kuvert, da han selv formentes at medføre en saadan i Ærmet. Des værre var Fasanerne bleven brændte, hvilket foranledigede Matzen til at protestere mod den hedenske Skik at brænde de Afdøde, og Styhr og Bjerre rejste sig fra Bordet, da Folkekirkens Gejstlige ikke turde have noget med en brændt Afdød at gjøre. Dette gav Hørup Anledning til at komplimentere *Punch*, fordi han nu ogsaa havde sluttet sig til den frie Tanke, en Kompliment, han dog ikke mente at kunne modtage.

Forøvrigt blev den smukke og hjertelige Stemning kun forstyrret, da Rasmus Claussen bad Lars Dinesen om at række sig Agurkesalaten. Saa foer Hørup nemlig op og protesterede imod, at der blev drevet hemmelige Underhandlinger bag hans Ryg. Endvidere forsøgte Octavius Hansen at holde Tale, men Liebe bad i samme Øjeblik *Punch* om at hæve Bordet, hvilkes han ogsaa gjorde, skjønt Octavius protesterede og truede med at lade Talen trykke næste Dag i *Politiken*.

Efter Bordet samledes man ved Kaffen i et Udvalgsværelse. Da flere af Landsthingets ældre Medlemmer trængte til et lille Blund, blev Trier anmodet om at udvikle sine Anskuelser om den politiske Situation i al Almindelighed, men, da han først var kommen i Gang, vilde han slet ikke holde op igen, før Leth tog Troen fra ham med et Foredrag om sin egen Retsreform, der var meget bedre end Nellemanns, og efter hvilken der skulde være en Jury, der vilde blive den mest demokratiske i Verden, idet den udelukkende skulde vælges af straffede Personer, der som de eneste rette Sagkyndige var bedst kvalificerede til at dømme. Det syntes Hørup imidlertid ikke om, da han mente, at man overhovedet ikke burde give Ministeriet Estrup en Retsreform, der let kunde blive opfattet som et Tillidsvotum. Men da Je. K. Lauridsen havde hvisket ham i Øret, at i saa Fald vilde deres Ven Dønnergaard selvfølgelig strax komme tilbage forat brumme sit sidste spøgefulde Indfald af og derefter indtage Pladsen paa Dommersædet, erklærede Hørup, at saa maatte Ministeriet for ham gjerne udstede Leths Retsreform som provisorisk Lov, hvilket ikke skulde forhindre ham i at benytte den.

Paa dette Tidspunkt afbrødes Konversationen, da Liebe erklærede, at han var vant til at komme i Seng til bestemt Tid, hvorfor han maatte bede D'Hrr. indskrænke sig til korte Bemærkninger som »God Nat« og »Tak for i Aften«.

Saa fulgte *Punch* sine Gjæster ned, og saa satte han sig selv til at drikke Sodavand.

I Ve og Vaande.

Rigsdags-Sessionen, snart til Ende,
Maa, ak! vor Hørup vist erkjende,
Gav hans Prestige saa mangt et Knæk;
Og det er ham en trist Historie,
At selv Revisor-Navnets Glorie
Om Tindingen er næsten væk.

Endog hans allerbedste Venner
Med Sorg og Ruelse bekjender,
At Revisionen var lidt sløj.
Det gik saa vidt, at der var dem, som
Ej kaldte ham alene glemsom,
Men upaalidelig — fy, føj!

Da saa Alberti uforfærdet
I Kjøgekredsen nys med Sværdet
Gik Helten selv paa Livet løs
Og i en Holmgang ham genered',
Han ikke blot blev altereret,
Nej, han blev ligefrem nervøs.

Uventet Modstands stride Bølge
Den Store mødte, og ifølge
Sin slemt choleriske Natur
Han arrig blev ved disse Kampe
Paa alle disse »Hundetampe«,
Der nederdrægtig laa paa Lur.

Da han des Aarsag, enrageret,
I forrige Uge explodered',
Letsindig i et svagt Minut
Gik utilbørlig over Grænsen,
Saa viste Lieutenant Kristen Jensen
En »Taalepan« ham resolut.

Han tav nu vel i Øjeblikket,
Men yderligere beklikket
Blev hans Prestige, den stakkels Fyr.
Og Stillingen blev ej forsødet
For Taleren i Fredagsmødet
Med hans Befæstnings-Eventyr.

Thi Korsgaard der tog »Pusten« fra ham —
»Hvad i Alverden gaar der a' ham?«
Saa tænkte Hørup i sin Kval.
Men at hans Feinte, saa fint maskeret,
Vor ganske nydelig pareret.
Det saa den slagne General.

Og med en Rædsel let forstaaelig
Han tænker paa en uundgaaelig
Og baade haard og bitter Kamp
Paa Kjøge-Kredsens Valg-Tribuner,
Hvor han vel ser i fæle Syner
Sig som Objekt for — »Hundetamp«!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg

Der er serveret!

10 Menutters Ophold
En varm Ret.
Koldt Bord.

Kun »ti Minutters Ophold« man har,
Hvori man for sig af Retterne ta'er
Saa meget, man orker i Hastværkets Spænding;
Men, saasom det ikkun er smaat bevendt
I Landsthinget med et Taubersk Talent,
Som i et lignende knebent Moment
Gjør rent Bord og det i en snever Vending,
Faar knap nok »den varme Ret« sin Gang,
Da Tiden er kort, og Menuen lang.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 31. Marts Nr. 13.

PUNCH

Tidligt Foraar.

— Se, Moder! Det kommer ogsaa op i min Have! Der er allerede tre Muldvarpeskud!

Ved Hjemsendelsen.

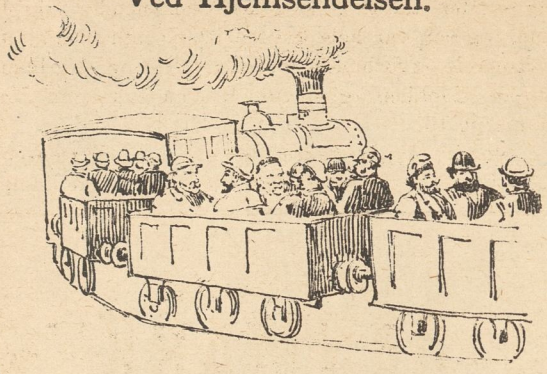

Der er et gammelt, sandt profetisk Ord,
Som lærer os, at hver en Fryd, vi kjende
Paa denne højst omskiftelige Jord,
Vil, tidlig eller sent, en Gang faa Ende.
Den højeste Oplysnings Blus i Nord
Vil ogsaa een Gang høre op at brænde;
Om nok saa ivrig Tiden ud man haler,
Faar Ende selv Tuteins og Hørups Taler!

Ja, det er højst bedrøveligt, men sandt,
At Folkethingets Timer ere talte;
Dets ordentlige Samlings Tid forsvandt,
Snart slutter »Tidenden« sin sidste Spalte,
Og de Diæter, Thingets Lemmer vandt,
Snart vandes skal med Vemodstaarer salte;
Thi det er ikke vist, at de, som drage
Med Byttet hjemad, kommer mer tilbage.

Det lader sig des værre ikke skjule,
At i det Valg, som snarest forestaar,
Vil mer end een af Venstres løse Fugle
Med Galgenhumor faa sit Banesaar;
Og for Enhver, der har en lille Smule
Medlidenhed med Næstens trange Kaar,
Er Grund til at bejamre den Menage,
Der opstaar ved en tabt Revisor-Gage.

Dog, hjem til deres Vælgerfolk de dampe,
Og i et halvt Aars Tid er her man fri
For Anfald af den slemme Latterkrampe,
Man faar saa let ved deres Kjævleri,
Især naar Gammensord som »Hundetampe«,
»Spidsborgerskab«, »forraadt Demokrati«
Og mer af samme Slags for Dagen lægger
Det Frisind, som har Plads i Venstres Rækker.

— Men det, som Folkethingets Dagværk kroner
Og fryder hver en trofast Demokrat,
Er de »halvtredsindstyve Millioner«
I »Overskud«, det skaffed' Folk og Stat!
— Pas paa, endogsaa Hørup det forsoner,
At den, der holer hans Revisorat,
Hvor meget han end herpaa sig beflitter,
Den Regskabspost dog heller ikke hitter.

I Examenstiden.

Tænk Dem noget, der med utænkelig Fart skyder gjennem Tid og Rum. Tænk Dem f. Ex. en ny Indstudering paa det kgl. Theater, hvor en halv Snes Stykker paa een Gang signaliseres i Blochposten, for at man desto hurtigere kan undgaa at faa noget af dem færdige. Eller tænk Dem en Octavius Hansensk Tale, der er bleven misliebig i Landsthinget, før den er holdt, og som med en saadan Fart slynges ud i Integade, at den som en flad Klat bliver hængende i „Politikens" Spalter. De vil da kunne danne Dem et svagt Begreb om Deres Ven *Punch*, da han forleden stormede Byen rundt for at finde en Censor.

Der skulde nemlig være Examen. Det vil sige en Slags Prøve-Examen; den rigtige kommer først bagefter. Skoleaaret var ude. Bygningen ude i Bredgade skulde snart staa tom og vente paa det nye Hold. Det var derfor baade humant og hensynsfuldt at lade de afgaaende holde Generalprøve, inden de skulde staa Skoleret for Vælgerne. Inspektøren, Hr. Høgsbro, havde dybt bevæget takket *Punch* for den humane Idée; han er nemlig bleven svært godmodig, siden han har paadraget sig en Svagelighed ved at rejse rundt til afdankede Venstreføreres Begravelser Man siger endogsaa, at Repræsentations-Anstrængelserne ved disse Lejligheder er falden ham saa slemt for Brystet, at han jævnlig maa ty til „Klokken", naar han taber Vejret under Forhandlingerne.

Men nu gjaldt det om at finde en Censor, der velvilligst vilde kontrollere Overhørelsen. *Punch* var hos samtlige Redaktører; men de var alle mer eller mindre ansatte som Pedeller ved Anstalten og havde hver sin Elev at passe; han skulde naturligvis have ug og hver af de andre mdl., saa det vilde ikke blive nogen egentlig upartisk Bedømmelse. Derefter løb *Punch* omkring til Theaterdirektørerne, men de erklærede alle, at de ikke længere havde Forstand paa at bedømme Farce-Præstationer; det var en Kunstart, der paa alle rigtige Theatre var gaaet af Mode, sagde de. Det hjalp ikke en Gang, da *Punch* forsikrede dem, at Farcerne ude i Bredgade for det meste var bedrøvelige. Naa, og alle de private Folk, som *Punch* forsøgte paa at overtale, vægrede sig energisk ved at optræde som *Censor morum* for Politikere; de paastod ligefrem, at det var Folk, der endnu ikke havde lært *mores*, og det kunde der jo være Noget i.

Med sædvanlig Snarraadighed greb *Punch* saa til den praktiske Udvej at engagere et Bybud i Timevis. Manden fik Professorklæder paa og annonceredes som Førsterangs-Censor i alle Byens Musikhandeler. Der var Methoden nemlig kjendt og skattet fra tidligere Virksomheder, naar det gjaldt om at levere Førsterangs-Virtuoser til filharmoniske eller andre Overraskelseskoncerter.

Glædestraalende spankede *Punch* saa ud i Bredgade med Professoren, der kun nød fire røde Snapse under Vejs. Det var for at blive mildere stemt mod de Radikale, sagde han. Saa begyndte Overhøringen.

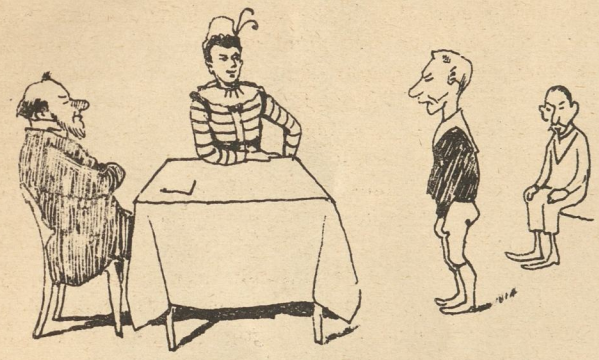

Hørup var først oppe. Det var nærmest for at give ham noget alvorligt at tænke paa, da han ellers sad og gjorde Mudder i Klassen. Han blev hørt i den femte Regningsart, den saakaldte „Revision"; men da det viste sig, at han ikke kunde finde det ubekjendte X i Kammerchefens hemmelige Fond, blev han strax rejiceret og maatte forlade Examensbordet som en plukket Kjøge-Hane. Af Barmhjærtighedshensyn og efter indstændig Anmodning fik han dog endnu et Spørgsmaal. Det var i Naturhistorie. Da han heri gav den interessante, højeste Oplysning, at man under visse Forhold kan faa Vandskræk af at bid's med Hundetampe, blev Censoren saa henrykt, at han øjeblikkelig drak Dus med ham i „Smaa Sorte", og oven i Kjøbet tilbød sig som Straamand, naar han et tilstrækkeligt Antal Gange havde „gjort sig værdig" dertil ved at „sidde den a'".

Saa kom Eedvard. Han oplæste sin danske Stil. Det var en dramatiseret Sang-Kreds over Motivet: „En uhyrlig En paa Statskassen" og med Refrainet: „Den skal ha' Fødder at gaa paa". Men der maa have været noget galt ved Eedvards Fødder, for da Examinator vaagnede, laa Eedvard paa Profilen; og saa var han dumpet.

Korsgaard var oppe i Regning. Han kunde tælle lige til 50 Millioner; men uheldigvis faldt Censor under Stolen af Grin. Det kunde altsaa ikke afgjøres, om Examinanden virkelig var i Stand til at regne den ud, eller om han var et almindeligt grovkornet Spøgelse.

Styhr blev hørt i Kulturhistorie og fik øjeblikkelig *ug* af Censor, da han erklærede, at Ligbrænding er en hedensk Skik. Det er nemlig Censors uforgribelige Mening, at det menneskelige Legeme er bestemt til at opbevares i Spiritus.

Jeppe Tang slap uhørt igjennem; artige Elever, der har faaet *ug* i Sædelighed, kan man jo ikke gjøre Fortræd!

Saa kom . . . ja, saa kom der ikke flere. Da *Punch* raabte „den næste", slog Klokken nemlig den 1ste April, og saa var hele Skolen i Opløsning. Fløjtende og visnende og forhandlende, men allesammen grinende, mylrede Flokken gjennem Bredgade ud ad Valgtribunerne til.

„Skaal!" sagde *Punch* til Censor; „lad Dem bare løbe. De behøver ikke vor Hjælp til — at dumpe!"

God Morgen Udgave af

DANMARK

Politisk Nyheds- og Avertissements Tidende

Hvor Nevaen vander den russiske Jord,
Naar inte er tillagt dens Vande,
Blev missliebig en Journalist fra Nord,
Der skrev sig fra Dannemarks Strande.
O, husker du Lütken, den herlige Fyr,
Hvor han hængte i som en Burre,
Mens han holdt i »Politiken« Styr
Uden at knurre?
Jo, vel kan vi mindes, han blev en Dag
Ved Holmens Kanal exkluderet,
Og ved sit »loyale« Sindelag
I Rusland han blev interneret,
Skjønt han dog var skjønnest i Danmark.

I Rusland drev han for koldt Vand og Lud
Sin korresponderende Virken,
Til han blev af Slavernes Land heldt ud,
Som her Steds af Slavekirken.
Dog, hvad kan det nytte en Evropæer,
At han over sligt vil sig græmme,
Især, naar han veed, at hans Brødre her
Lader som hjemme?
Saa tog han Billetten til Danmarks Øer,
Og blandt Kjøbenhavns Liberale
Som den »uafhængige« Redaktør
Man hørte ham skrive og tale:
Jeg tror, her er skjønnest i *Danmark*.

I Danmark har han nu gründet et Blad,
Og *Danmark* det fører i Skjoldet.
Det udlover *Bonus* som Lokkemad
Til hvem, der har Mod til at hold'et.
To vældige Prøvenumre udkom
Saa grønne som Knopper om Vaaren,
Der bragte en lovende Leder om
Nøglen til Gaarden.
Ja, saadan i *Danmark* en »dybtfølt Trang«
Og »dyrebar Interesse«
Blev hævdet af Lütken, som højlydt sang
I sin »uafhængige« Presse:
Jeg troer, der er skjønnest i *Danmark!*

Et Selvskud.

— Jeg har i mit Liv aldrig haft med saa dumt et Menneske at gjøre. Hvad er det dog for et Fæ, der har givet Dem den Post?

— Deres Højvelbaarenhed har været saa godmodig.

Ved en Spids

(Guldbryllups-Fantasier.)

— Sludder? — — — Jo, I kan være muggen paa, at han kommer, og saa gi'er han vos mindst fire hundrede Tusinde blanke russiske Sølvrubler! — — Saa — ja was ist das mit den Didsker. — — Jo, I kan Katten sparke mig, Manne, stole paa, at han ikke stikker op for Bollemælk, næ, vi faar baade Slesvig, Holstein, Lauenborg og de Venders igjen, og naar Sverrig derovre han hører desse, la'er han sig heller ette presse, men det kan godt hænds, at han viser sig baade med Skaane, Halland, Blekinge, Godtlanderne og maaske et lille Stænk af Kristiania!

Der er da Forskjel.

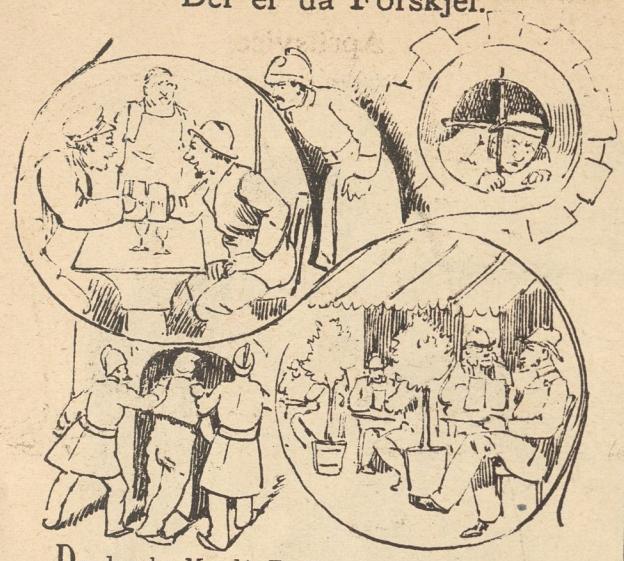

Du danske Mand! En Snaps er rar,
En Bajer er det samme;
Naar man dem fromt bag Vesten ta'er,
Bli'er man jo Fyr og Flamme.
Men det er ikke mindre sandt,
At Ve den Pudsenmager,
Der vil traktere pr. Kontant
Med disse rare Sager!

Vi nemlig har en Magistrat,
Der svært er med paa Noderne:
Bestandig løber den grassat
I Øl-Udskænkningsboderne;
Og blandt Bevillings-Ejere
Den hærjer og den brænder,
Mens i forbudte Bajere
Den vasker sine Hænder.

En stakkels Værtshusholder, der
Har ingen Senge staaende,
Jo immervæk i Vinden er
For at ha' Spillet gaaende:
Sin halve Livstid vanker han
Fortvivlet rundt paa Gulvet
I det Gæstgiveri, som man
Til daglig kalder »Hullet«!

En Ting man dog bør huske paa
Som Trøst i Livets Færden:
At al Ting kan med Lodder gaa
I denne søde Verden.
Fra Penge- og Bevillingstab
Kan man endnu sig lirke:
Lidt Venskab eller Fætterskab
Kan altid kraftig virke.

Og, kniber det endda, — nu vel
En driftig Mand forskrækker
Det ej naar blot han har det Held,
At han paa Tysken brækker:
Han bare en Plakat la'er staa
Blandt Øl- og Snapse-Slatter
Med denne Trylleformel paa:
»Hier spricht man Deutsch!« — det batter!

Den sølle Däne, som fortjent,
Fra Brummens trange Gitter
Da tantalusisk-edderspændt
Mod Kongens Nytorv titter,
Mens Magistraten, som en mild
Men strengt retfærdig Herre
Paa hans Gesundheit tømme vil
En Bier i d'Angleterre.

Kongens Nytorv-Tivoli-Frederiksberg.

(En Omnibus holder paa Kongens Nytorv. En Herre nærmer sig med afmaalte Skridt, venter, til Omnibussen er et Stykke nede ad Østergade, giver sig til at løbe, vinker ad Konduktøren. Omnibussen standser, Herren standser ogsaa. Omnibussen kjører videre, Konduktøren bander, Heren løber igjen, kryber op, stikker sin Stok ind i Øjet paa Konduktøren.)

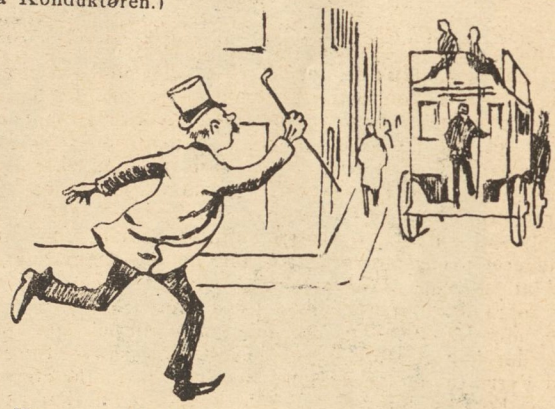

Herren: Mig Forlov, Konduktør? Gaar denne Sporvogn til Frederiksberg? Ja, vil De saa sætte mig af i Skovbogade oppe hos Frisøren paa første Sal? Jeg skal sige Dem, jeg skal klippes. Ikke fordi jeg egentlig trænger til det, men jeg plejer nu altid at lade mig klippe en Gang om Maaneden. Kan De bytte en Halvhundredekroneseddel? Naa ikke? Ja, jeg har kun 5 Øre hos mig, saa kan jeg skylde Dem de fem — — Hvad for Noget? Kan De ikke være tjent med det? Ja, men jeg skal jo kun til Skovbogade, saa er det sgu da heller ikke mere end rimeligt, at jeg kun betaler halv Pris. (Ind i Vognen, sætter sig paa Skjødet af en svær Madam.) Om Forladelse, lille Frøken, jeg saa sgu ikke, at der sad Nogen. Men det skal De nu ikke bryde Dem om, jeg stødte mig ikke. — —

Mig Forlov, min Herre, er det ikke Peddersen fra Regnegade? — — Ikke det? Det er da storartet, saa De ligner ham. Det er ligefrem, som man saa Pedder-

sen for sig. De skal maaske til Frederiksberg? Sig mig, er det ikke der, at de har bygget dette hersens Kræmmertorium? Ja, jeg synes sgu nok. — — Ja, ser De, hvad Ligbrændingen angaar, saa synes jeg nu, at det kommer jo saa meget an paa, hvordan at det skal gaa for sig. Det er jo naturligvis en Nemhed for Følget, at de kan staa inde i det lune Kræmmertorium og fyre i Kakkelovnen med Liget i Stedet for at jolle ud paa Assistenses og staa og fryse i 20 Graders Kulde, saa de selv gaar hen og kreperer af det. Men vi maa jo dog se paa, hvad der er det behageligste for Liget. Og der vil jeg nok sige, at det er sgu 'tte saa nemt, naar man nu i saa mange Aar har været vant til at blive begravet, saa lige paa en Gang at gaa hen og lade sig brænde. Og naar man har kjøbt Gravsted og al Ting og kanske Sten med, saa er det sgu ærgerligt, naar man paa en Gang skal ligge og rende og lade sig putte i den gloende Ovn ligesom Profeten Danielsen eller hvad han nu hedder. Og saa vil jeg ogsaa nok sige: — hvad Fa'en, Konduktør, er vi der allerede? Ja, vent bare lidt, saa kommer jeg strax — saa vil jeg ogsaa nok sige, at naar man nu for Exempel gjør i Ligkister, saa er 'et sgu 'tte nogen nobel Konkurrangse fra Pottemagernes Side af, at de nu vil have, at man skal tage Potter eller Urner i Stedet for. Og saa vil jeg ogsaa nok spørge om, hvad nu »Kisten« skal hedde? Jeg vilde foreslaa at kalde den »Hotel Fønix« fordi at de gamle Føniciere jo ogsaa havde noget med Ligbrænding og med at staa op af deres egen Aske, men naar vi nu har to Fønixere i Forvejen, hvad saa? Ja, synes De ikke, min Herre? Jeg vil nu for Exempel sige mig selv, der har et stort Udvalg i Ligkister, saavel Ejetræs som Fyrre, nylig hjemkomne Nouveautés i alle Størrelser og Former, saavel nye som brugte og beskadigede, der har ligget i Vinduet. Maa jeg mig Forlov give Dem mit Adressekort, og saa haaber jeg, De husker paa mig, naar De skulde faa Brug for en. De kan ogsaa saa godt faa den paa Afbetaling, hvis De skulde ønske det. Naa ja, nu er det vist ikke værd, at jeg lader Konduktøren vente længere. Men hvad Pokker er det, vi er jo helt ude ved »Sant Jørgen«. Det kunde De jo lige saa godt have sagt strax, Konduktør. Sagde De det ogsaa? Nej gu' gjorde De ikke nej. De sagde det midt i Vimmelskaftet, men jeg skulde jo have været af ved Frisøren i Skovbogade. Hvad behager? Skal De have 10 Øre til? De skal have Fanden, skal De. De skulde snarere kjøre mig gratis tilbage igjen. Ja, kan De bytte en Hundredkroneseddel? Naa ikke? Ja, saa maa De ogsaa nøjes med, hvad De har faaet. De kan da ikke forlange, at jeg skal give Dem Drikkepenge oven i Kjøbet. Der kommer en anden Sporvogn, der gaar ind ad Byen til. Nu springer jeg op paa den. Undskyld, min Herre, men jeg troede virkelig, at det var Peddersen fra Regnegade. Undskyld, Frøken, at jeg træder Dem over Tæerne (springer ned af Sporvognen, vinker ad den anden, standser, springer paa, naar den er kommen i Bevægelse

igjen) Mig Forlov, min Herre, er det ikke Peddersen fra Regnegade osv. da capo al fine.

Aprilsvise.

Frit efter Poul Møller.

Vaaren med sit Smil
Kommer med April,
Derpaa vil vi Allesammen stole.
Smukke Piger smaa
Paa Asfalten gaa
Ud i deres nye Foraarskjole,
Som de første Gang skal ud at sole.

Bort fra Stadens Mur
Til den fri Natur,
Fra den kvalme Luft og Støj paa Gaden;
Med sin friske Strand
Langelinje kan,
Naar man kommer gjennem Esplanaden,
Give Appetit til Middagsmaden.

Er saa Turen endt,
Man er hjemad vendt,
Lokker *Monsieur Lange*, den franske Pater.
Udi St. Ansgar
Samme Fryd man har
Næsten ganske som i et Theater,
Naar den excellente Pater prater.

Eller man et Svip
Gjør et lille Trip
Gjennem de Charlottenborgske Sale,
Skjønt det Mode blev,
At man baade skrev
Og fortalte, Ingen der kan male —
Nej! »de Fri'« er anderledes Karle!

Lad os under Vejs
Da gaa ud til Kleiss;
Der er Glans og Glød paa de Paletter.
Hvilken Farvepragt!
Hvilken sælsom Magt
Udi Alt, hvad disse Folk beretter!
Willumsen er dog en rørig Fætter.

Ja, naar Foraar kom
Og man ser sig om,
Er der Liv og Lyst paa alle Kanter.
Hilset vær April
Med sit lyse Smil
Og de mange smukke Konfirmander —
Uden altfor mange gamle Tanter!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Ferie!

Endt er hver Daad;
Børnene Udgangsbilletten har faaet.
Nu gaar de hjemad til Glæde og Ære,
Hvor de med Valgflæskesteg skal sig nære
Og Provisorier uden at kny.
— |: Hjemad :| paa Ny!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 7. April. Nr. 14.

PUNCH

En Gisning.

Hun: Dette meteorologiske Institut maa dog være den kjedeligste Anstalt af alle at være i.
Han: Hvorfor det, min søde Ven?
Hun: Jo, de kan da aldrig tale om andet der end Vejret.

Den 20nde.

Endelig kom det forløsende Bud
Rundt paa Depecher og Trykpapir flyvende:
Folkethingsvælgerne skal purres ud,
For her skal fejres en Valgdag den 20nde!
— Hver Agitator nu hejser sin Klud:
Larmende, pralende, buldrende, lynende
Farter han rundt og til Folket fortæller,
Hvad det nu egentlig er, det gjælder.

En af dem tager fra Munden sit Blad,
Mens han forklarer, at Kamppolitiken
Drejer sig ikkun om »mere Mad«
Eller om billig Brændevinsdrikken;
Dog vil »det rette Klassehad«
Næppe aldeles lades i Stikken
Af den begavede Folketaler,
Inden hans Stjerne i Ringsted daler.

Andre forkynder med blomstrende Sprog
Baade for Sjællandsfar og for Jyde,
At det er »Provisoriets Aag«,
Vælgerne nu bliver kaldt til at bryde;
Faar man blot denne Gang rigtig i Kog
Folkevilliens sorte Gryde,
Saa bliver Provisoriet knækket;
Det er da lige saa klart som Blækket.

Saa er der atter andre, hvis Ord
Surrer om Vælgerne for at forklare,
At det er »Aandsfriheden« i Nord,
Som de skal denne Gang til at forsvare,
Saasom især paa Langelands Jord
Samme skal være slemt i Fare,
Medens af andre det ikke skjules,
At dette Storborgerrak nu skal mules.

Hist man fortæller, at Kampen staar
Imod den fæle Militarisme.
Her man forbedrer Smaafolks Kaar
Efter Forhandlingens Katekisme,
Saa, dersom Vælgerfolket i Aar
Slipper for Anfald af Idiotisme,
Er det et Særsyn, som dog ikke stammer
Fra de »oplysende« Valgprogrammer.

Evropæisk Rundsjov.

Marts 1892.

Aldrig saa snart havde Kejser Vilhelm diverteret sine brave Brandenborgere med den Brander, at hans Kurs var den eneste rigtige, før der indløb den foruroligende Efterretning, at Pantserskibet Baden var stødt paa Grund ved Langeland, uagtet dets Kurs formodentlig ogsaa havde været den eneste rigtige. Storhertugen af Baden gjorde paa Grund heraf sin Indflydelse gjældende hos Kejseren og fik ham til at forandre Kurs i Skolereformsagen, hvis Aarsag den preussiske Kultusminister rystede Støvet af sine Tøfler og tog Foden paa Nakken.

Denne alvorlige Kollision gav straks Signalet til en Mængde Sammenstød i Omegnen af Kjøge mellem de Herrer Alberti og Hørup, i hvilke stakkels Hørup tröds sine reelle Grundsætninger, havde ondt nok ved at klare Skjærene, skjønt han havde Frits Joachim Madsen om Bord som »bekjendt Mand«. Da omtrent samtidig hermed Anarkisterne i Paris mødte i deres bedste Anarkisteklæder for som grovkornede Spøgefugle at delikatere de franske Dommere med endnu grovere Konfekt end den, der bragte Hørup 3 Maaneder paa Christianshavn, var der ikke andet for, end at de evropæiske Stormagter maatte lade *Dr.* Georg Brandes redde Situationen og optræde som Dr. Freibühne paa salig Bredahls Vegne. Da han imidlertid ikke reddede de 2000 Kr. i Statstilskud, var Situationen ikke videre lovende; men heldigvis faldt just i de samme Dage Bjørnstjerne Bjørnson paa at optræde som en norsk Las blandt de evropæiske Laser i »*Politiken*«, og skjønt dette ikke bragte videre Liv i Kludene hernede, bidrog det dog til at stramme Evropæerne saa meget op, at ved det paafølgende Borgerrepræsentantvalg i Kjøbenhavn Socialisternes lille Klausen kun manglede cirka 700 Stemmer i at blive store Klausen.

Da imidlertid Kulminestrejken i England truede med at ødelægge det nationale Arbejde i Bund og Grund, saa at endog Holger Drachmann maatte gribe til det sidste fortvivlede Middel at komme i Kridthuset hos en Hamborgerjøde og male med Kul og Kridt en Samling Marinebilleder ej blaat til lyst, saa hittede Korsgaard omsider paa at skaffe Penge til Veje ved at sælge Fæstningsværkerne for halvtredsindstyve Millioner Kroner; og dette glædelige Vidnesbyrd fra en Mand, som en Gang i *Morgenbladet* havde sagt, at Befæstningen ikke var en sur Sild værd, løftede Stemningen saa meget, at endog Vælgerne i femte Kreds med en vis Sindsro fandt sig i, at Forslaget om Kredsenes Deling ikke havde bragt andet med sig end nok en Gang at gjøre dem

Aprilsnar!

Før Slaget.

(Mads Jordemodermand og Kristen Smed træffes udenfor Smedien.)

Kristen. Naa, Mads.

Mads. Ja, Kristen.

Kristen. No ska' vi jo ha' Val, Mads Jormo'rmand.

Mads. Vi ska' saa, Kristen Smed. Ja, hva' Fa'en ska' man si'e te'et?

Kristen. Nej saagu. De' ka' Du osse ha' Ret i, Kristen Smed. Du ka' osse altid sætte det saa træffende yd fra hina'en a'. Du ska' sgu stelle Dig te' Folketinget.

Mads. Ja, naar bare at jæ ha'de en a'en En te' aa passe Bedriften her, mens a' jæ var inge aa sitte i Risdaen.

Kristen. Ja, hves a' ikke jæ ha'de Smedjen her, saa ku jæ sgu Fa'enedeme godt ha' Løst aa bli'e prostitueret Jormormand saa længe. Jæ ku vikariere faa Dig i Embedet saa længe. Saa ku' jæ osse faa nouet a' Øvelsen, hvis a' det sku' træffe sig saadden, a' jæ sku ha' Held te' aa bli'e Din Ettermand, som vi jo talte om den a'en Dav.

Mads. Ja, jæ ku' sgu ha' Løst te'ed. Ser Du, Kristen, jæ æ jo itte saadden hva man kalder Polletikkus. Naar a' Bynderne her i Sounet æ radekale, saa æ jæ osse radekal, aa naar a' di æ mudderate, saa æ jæ mudderat, aa sku di gaa ovver te' Høvre, saa æ jæ sgu itte bange for aa' vær Høvremand aasse. Men ded, som a' jæ vilde, hvis a' jæ ble' valt, de' va aa represangtere Standen.

Kristen. Ded ka' der være noet i.

Mads. Ja, se nu æ der jo Somme, der vil ha' Fæstning, og somme, som der vil rive hinner ner igjen. Se, ded ka jo i Grunden være baade Dig og mig lige fedt. Ded æ jo dov Staten, som at der ska' betale, og naar nu Offenserne aa Soldaterne troer, at den ka' være te' Nøtte, saa ka'ed sku itte nøtte, hva alle disse hersens Bundebæster si'er om'et. Ser Du, ded æ nu li'som jæ vil si'e, a' min Kone æ ude i Pragsis, aa saa a' Du, som dov itte har nouen Forstand paa de Diele, vilde lære hinder, hvordanne a' hun sku bære sig ad.

Kristen. Ded ka' der være nouet i.

Mads. Nej, ser Du, hvis a' jæ ble valt, saa sku' nu en Mand som jæ vil si'e en Jormormand ha' Gasje som kungelig Embesmand. Aa saa sku' han ha' Undeform paa, saa a' Folk ku' se, a' ded itte var et almindeli't Bundebæst.

Kristen. Sku da en Mand som jæ vil si'e en Smed itte aasse ha' en Undeform?

Mads. Ja, ser Du, Kristen, en Smed æ dov i Grunden itte an'et end som en Handværker.

Kristen. Du ka' sæl være en Handværker. Mads. Jæ æ sgu itte mere Handværker end som Du.

Mads. Naa naa, Smed, godt Ord igjen. Jæ mener bare, a' i Polletekken der ska' man sgu se paa Ræformerne og det rijælle.

Kristen. Naa, Du æ nok en Provesorist, ka' jæ mærke. Du bryder Dig itte om Fulkets Vilje. Du æ Sammensmælter, æ Du. Nu ka' Du se, om a' jæ gaar hen aa stemmer paa Dig.

Mads. Ja, naar itte a' Du vil stemme paa mig, saa ka' Du jo la' være. Men saa ka' Du osse faa Lov te aa bie, te' Du bliver prostitueret Jormormand.

Kristen. Jæ æ Gudskelov li'saa prostitueret som Du æ. Men for Resten saa steller Du Dig vel slet itte.

Mads. Det gjør jæ, men hvis a' nu——

Kristen. Ja, men saa ka' det jo heller itte skade Dig, a' jæ itte stemmer paa Dig. Aa saa ka' vi vel være li'e go'e Vemer for ded.

Mads. Det ka' vi sgu osse, Kristen. Men nu maa jæ nok hjem aa passe Embedet. Farvel, Kristen.

Kristen. Farvel, Mads.

—isme.

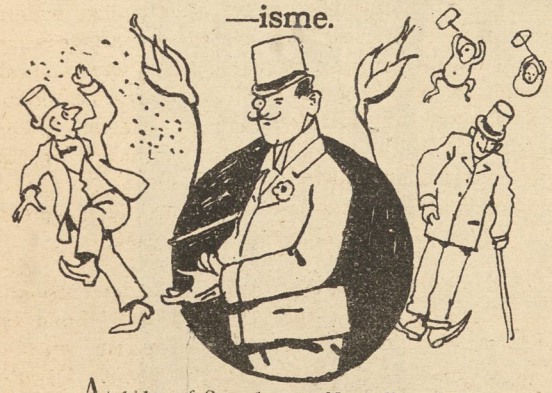

At bides af Smaadyr og Myg eller sligt
Er slemt for en ømskindet Herre;
At lide af Tømmermænd, Snue og Gigt
Er næstendels meget værre;
At mærke, man modnes til Kraft-Idiot,
Er værst; — men hvad har det at sige
Imod den moderneste, nyeste Sot,
Der hærger vort Fædrenerige?

Bakterien lever i Tryk-Papir
Og angriber Ho'eder og Kræfter;
Først slaar den sig løs i Paris, men bli'er
Sendt nordpaa — ti, tolv Aar efter.
Og alle »moderne« Aander, vi har,
Faar travlt og bli'er græsselig daarlige:
Med Jubelraab de mod »den Ubudne« ta'er
Og synes, de er saa alvorlige.

Den første Patient — Georg Brandes — fik
Det haardest, for Georg er om sig:
Han led af akut *Zola-isme* og gik
Ad Lucifer til, før han kom sig!
Men Sygdommen voxed; den kaldes i Flæng
Mysticisme og *Symbolisme*, —
Og nu lider hver lille Skoledreng
Af et eller andet paa »*isme*«.

Ja, Sygdommen stiger med hvert Sekund
Fra Inte- til Rømersgade;
I alle smaa Ho'eder det rent løber rundt,
Saa de gjør en farlig Ballade!
Selv lille Jean Jensen, det Georgske Lam
I den Wiinbladske Stegekælder,
Kan som *Baudelaire*-dreng strax skifte Ham,
Naar Sjov det i Gaderne gjælder.

Og lille Hr. Per, født Scavenius, kan
Fortvivle selv en Melankoliker;
Thi hvad skal hans Tilfælde kaldes — er han
Nu Mystiker eller Symboliker?
Han vilde saa gjærne gjøre lidt Gavn,
Og derfor han uden at blegne
Er gaaet lidt afsides i »København«
Paa Natur . . . . alismens Vegne!

Naa, Ingen har Men eller Ve dera',
Lad derfor kun Børnene lege!
Har, Læser, Du Lyst til at le dera', —
Saa le kun, mens de ta'er paa Veje. —
Dit gode Humør kan kun gavne de Smaa:
De selv dog Humøret en Da' maa
Som Ricinus-Olie paa Ilden slaa
Til at føre *ismer*'ne a' paa.

Dialektik.

— Je' vilde gærne be'e om en Rulle Mellemskraa.
— Vær s'artig!
— Nu gjælder det bare om aa finde den rigti'e Ende.
— Je' troede, der var Ende i begge Ender.

God Besked.

— Undskyld; men De skulde vel ikke kunne sige mig Vejen til Lindevangsvej —?

— Jo Gu' ka' jæ saa; ka' Herren se den Beværding der; der gaar Di bare hen aa linner Døren, saa sidder der fire Mænd aa speller Sjavs. — Den ene a' dem de æ min Bro'er; ham raaver Di bare paa aa helser fra mej, saa si'er han Dem nok Vej, faa han kender den.

Mobilisering.

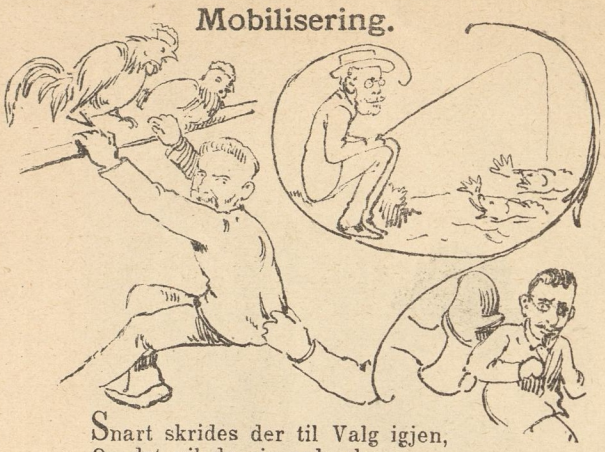

Snart skrides der til Valg igjen,
Og det vil da sig aabenbare,
Hvordan de gamle Rigsdagsmænd
For Vælgerne kan Sagen klare.
Den Ene talte hver en Stund
Og løb vel ofte løbsk i Flugten,
Imens den Anden holdt sin Mund —
De fleste dog for ofte brugte 'n.

Op, Synder, med dit Regnebrædt,
Og vis os, hvad Du har bedrevet!
Behag at gjøre Skjæl og Ret
For de Sessioner to, Du leved!
Budstikken vandrer trindt om Land,
Til Vælgermøder nu den stævner;
Men Fler end En forjættes kan,
At Herligheden sikkert revner.

Hr. Doctor Pingel, skrap og hvas,
Har jo som Kombattant i Striden
Sig selv Udygtighedens Pas
Leveret alt for længe siden:
Mens Hørup ruster sig til Kamp
Og iltert sig til Magten klynger,
Endskjønt en hæslig Hundetamp
Ham svippende om Øret synger.

I Næstvedkredsen er man træt
Af Prokuratoren, der fisker —
»Du Fiskermand er lidt for — leth!«
I alle Krogene man hvisker.
Og hist paa Øen Langeland
I lang Tid ad sig selv man spurgte,
Om Bonden som sin Talsmand kan
Forsvare en af de smaa Sorte.

Den radikale Falanx vil,
Hvad neppe Noget vist kan hindre,
Nok sætte ganske artig til
Og, skönt kun liden, blive mindre.
Da Kongen døde, Chresten Berg,
Man mistede sit Enhedsmærke,
Og Kongens evigglade Dværg
Har stygge Ord, men ikke stærke.

At Kampen den vil blive hvas,
At der er Manges Haab, der knækker,
At der er Folk, der skifter Plads,
Er sikkert nok, i alle Rækker.
Men trøstig man i Kampen gaa
I Ord og Handling snild og pilsnar.
Da tør man frejdig haabe paa
At blive narret ej Aprilsnar!

Sommerlejlighed søges!

Et Livsbillede.

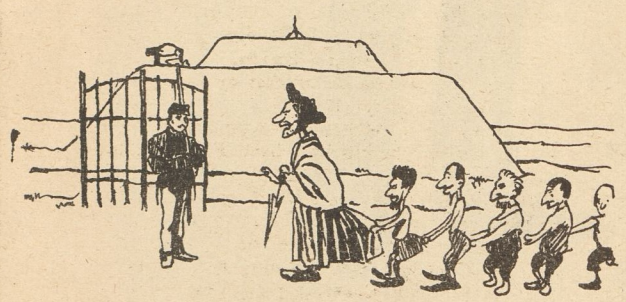

[Stedet: Strandvejen. — Tiden: nu. — Personerne: se det Følgende. —]

— — Kom nu bare, lille Børn, saa skal I faa Lov at ligge paa Landet; men man maa se sig om i Tide. — Ih, der ligger en mageløs Villa, den er bestemt ledig. Jeg vil dog ta'e og spørge ad, for der staar jo en Soldat i Døren. — — Go' Da', Hr. Fædrelanderist! Undskyld, at jeg tiltaler Dem, for jeg er jo ellers ikke saa meget for det Militære. Men jeg er ellers ude at se paa Sommerlejlighed, ja, jeg er saamænd, og mit Navn er Mo'er Bentheim, for min salig Mand havde en ringe Handel med Rumlepotter og den Slags; men nu sidder jeg Enke med en hel Flok uopdragne Børn, og saa er det jo saa rimeligt, at man vil skaffe dem lidt Landluft i Ferien, ved det at de jo ellers ligger derinde paa Asfalten og roder i alle Haande.

— — Hvad beha'er? — Om alle de smaa, sorte Skind er mine egne? — Ja, det ved den søde Logos de er! — Det er sandt for Udyden de eneste Børn, der du'r i Norden. Her skal De se mit Kælebarn; han hedder Georg. Han kan ikke rigtig gaa endnu uden Statsunderstøttelse, aber det faar han ikke, for der er jo Ingen, der vil gjøre noget for en stakkels Enke. Og saa er han saa begavet; De skulde bare se ham holde Taler, for det er grangiveligt, som De saa Sofus Neumann, naar han er allergrinagtigst. Han kan En om „den fra Fædrene nedarvede Asensagtighed", — har De Lyst til at høre den? Ja, for han kan den ogsaa paa Dansk!.. Naa, er det hebraisk for Dem?.. Ja, ja da. — Og saa er der den lille dér, han hedder Eedvard, og han dér hedder Henrik, og han dér hedder Per,... det er rart at vide, for, naar de begynder at vræle, kan man dog ikke kjende Forskjel paa dem. — — Om jeg vil bo her til Sommer? Ja, det er lige, hvad jeg vil; for her er jo saa rart nær til Søen, og de søde, smaa Sorte kan nu en Gang ikke nære sig uden at gaa i Vandet. Og naar Vinden staar paa ovre fra Taarbæk a', lugter her saa mageløst aandsfrit

af Hvidløgs-Suppe. Saa er her saa dejlig mange Bakker, — det er no'et for Børnene: dem kan lille Henrik trille Christian den Andens Hoved op og ned ad, og lille Georg kan lege, at det er Muldvarpeskud, der „forraade den ny Literaturs underminerende Arbejde", som han selv har sagt saa yndig paa Tryk. — — Og se en Gang! der er jo et Lukaf, hvor lille Eedvard kan sidde og tale naturlige Ord om naturlige Ting! .... Hvad si'er Du lille Eedvard? .... puds din Profil, min Dreng! .... om her er nogle Smaapiger i Nabolavet, som Du kan lege pege Fingre af? .... Aa, Herre Gud! det søde Barn glemmer aldrig „Hjærtets Ret"! — — Og her er jo formelig Plads til en Hængekøje! Den kan Onkel Pontoppidan faa at bo i, naar han maa ligge og titte op i „Skyerne" efter sine tusind Kroner! — — Og her kan lille Fætter Skram faa et Bed til at plante „Bulmeurter" i, og alle de, der ikke vil se paa dem, kan gaa deres Vej! — — Og her kan Onkel Schandorph faa Lov til at køre Æble-Sidse rundt om Plænen i en Gumpekærre, for han er altid saa mageløs morsom, og gamle Bedstefa'er H... g, ... n kan sidde og fortælle Eventyr om den katholiske Indre-Mission, der immer faar en Fenger i Øjet, naar den langer en Pater ud! — — Jo, det bli'er rigtig nok en dejlig Sommer.

— — Hvad sa'e De, Soldat? Bli'er Villa'en ikke lejet ud?... Naa, saadan leger De ikke?... Tør jeg da spørge, hvad den hedder?

— — Saa.. aa? Hedder den *Charlottenlund Fort?* Ja, men saa skal den jo ryddes alligevel, fordi at en Portenér i Berlin skal ha' bygget sig et Badehotel, og det er saamænd rigtig en Lykke for dette Land, at Portenérerne i Berlin vil ta'e sig lidt af os; men saa synes jeg nok, at De kunde unde en stakkels Enke at bo her i Stedet, til Tysken kommer, — for hva' ka' det nytte, at det ikke gør no'en Nytte? — Hvad, lille Soldat? Jeg har kun en Smule Statsrevision at leve af, og Hundetampene er saa slemme ved mig paa Gaden, saa De maa da virkelig ha' lidt Medlidenhed med mig!

Nu skal jeg sige Dem noget! — De veed jo nok, at jeg tjener for Kogekone, og nu skal jeg netop ned i en pæn Familie, — saadan rigtig rare, oplyste Vælgerfolk, — for at koge Kjøge-Hønsesuppe paa en Pølsepind, for det laver jeg saa mageløst, og naar jeg saa kommer tilbaves, saa flytter jeg ind med hele Re'eligheden for en billig Penge. — Hvor meget skal vi sige?

— — Hvad behager? .... Halv ... treds Mil ... li.. o ... ner?! ... Ih, du altstyrtende Logos — — — —

Tableau Finale:

Familien Bentheim løber endnu, og det bliver den ved med ... mindst til den 20de ds., for saa kan det godt være, at Mo'er Bentheim dumper.

Hvad vi vil!

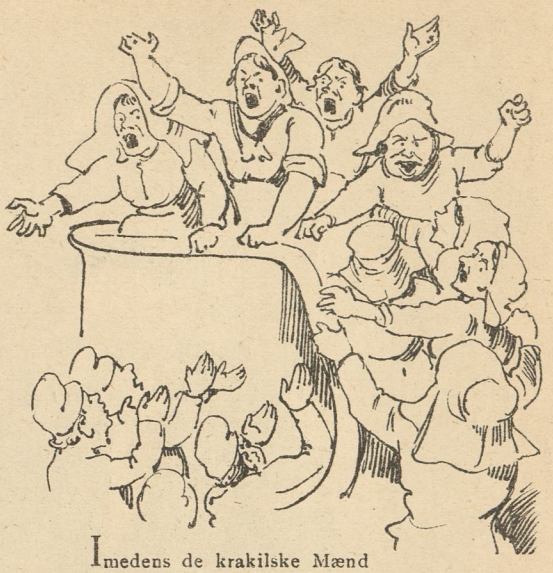

Imedens de krakilske Mænd
Fra Nyholm til Fredsberre
Skal hævde deres Ret igjen
Som Jordens Eneherre,
Ja, mens de har om deres Magt
Forældede Begreber,
Og Skrædder Holm kun, rent ud sagt,
Gaar om med Buxefeber,
Maa Kvinden uden Valgret hjemme gaa!
— Ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Men Kvinden er dog ingen Gaas,
Hun Talegaver ejer,
Og Kvinden, hvormed her forstaas
Fru Nørlund og Fru Meyer,
Er gjort af samme Bolledejg
Som selve Fredrik Bajer,
Og op for ham de stikker ej
I Brug af deres Kajer,
Men kan dog ikke Stemmeret opnaa.
— Ja, det er ubegribeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Men nu forkynder »*Hvad vi vil*«,
At Kvindevalg-Foreningen
Vil inte denne Gang se til,
Men det skal være Meningen,
At — uden Buxer dog og Vest —
De hævder Kvindens Værdighed,
Og som »en levende Protest«
Mod Mandens Uretfærdighed
De møder for et propert Slag at slaa!
— Ja, er det inte mageløst, hvad Folk kan hitte paa?

Er Valgkampagnen først i Gang,
Pas paa, saa gaar Ballonen,
Saa Kvinderne i Dannevang
Er med paa Diskussionen.
Selv hun, som raaber overlydt
Med døde Torsk og Rejer,
Ta'er Ordet i en stor Dispyt,
Trods nogen Fredrik Bajer,
Og vil det sidste Ord natyrlig faa;
Thi det er uberegneligt, hvad hun kan hitte paa.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Ventepenge.

Med et tungsindigt, resigneret Smil
Fra Thinget vandred' tvende Misanthroper,
Som efter Dragesæden i April
Skal høste Levebrødet i Oktober.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 14. April. Nr. 15.

PUNCH

En god Hjemmelsmand.

— Men Du store! Hvor veed De dog alle de skrækkelige Historier fra om den unge Jensen?
— Jeg er jo hans bedste Ven!

Elskovskluk og Politik.

Imedens rundt omkring paa Kryds og Tvers
De brave Folkekaarne Lykken friste,
Nogle i Sindet overmaade triste,
Og andre fuld' af Løjer og Kommers,
Og, medens Hørup synger paa sit sidste,
Saa synger Sønnen paa sit første Vers:
En Hoben »Digte« har han fabrikeret,
Som han har Georg Brandes dediceret.

Den stakkels Georg sikkert med et Suk
Modtaget har fra Integades Hjørne
Tilegnelsen af disse »Elskovskluk«;
Thi vel har før Tilegnelser af Børne-
Frembringelser ej kunnet ham fortørne,
Selv naar det ogsaa var en værre Buk;
Men denne Samling Børnerims »Tilegnelse«
For Ironi er kun en ny Betegnelse.

Det synes næsten nu en blodig Synd,
Hvorlunde man har grint ad Michael Gjørup,
Skjønt Guderne skal vide, han var tynd,
Men, sammenlignet med Poeten Hørup,
Der burde for sit Rims Skyld heddet Smørop,
Er Gjørup sprøjtefuld af Vid og Fynd,
Selv Herman Bang med sine Dithyramber
Os forekommer ikke fuldt saa hamper.

— Og dog, trods alle Synder han begik,
Mens Side op og Side ned han pjanker
Om Noget, som han kalder Erotik,
Med slette Rim til Skjul for Brist paa Tanker,
Saa har han dog lidt realistisk Blik
For visse gode Venners smaa Skavanker,
Som naar Jens Busk han griber i at grine,
Mens stakkels Eedevard har Mavepine.

Og man bør ikke altfor haardt ham dømme,
Thi Meningen er god alligevel;
Hvis Valget gamle Hørup slaar ihjel,
Saa vilde det sig ingenlunde sømme,
Om derblandt Folket mangled' Taarestrømme;
Derfor har Sønnen med sin Bagatel
Frembragt en Latter, saa der mellem Fjenderne
Endogsaa triller Taarer ned ad Kinderne.

Der var en Gang —

Meget frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang en Prins af Danmark. Han havde en hel Samling kloge Koner, der holdt Hus for ham, og de boede i et Slot, der hed „Folkethinget". Men en Gang blev det Skiftetid, og saa skulde han jo have nogle nye.

Saa pakkede han et Par kostbare Foræringer i Sølv-Foderaler og gik lige ud i Integade, hvor Prinsesse Bentheim løb og legede komme Fremmede i dette Land, for hun var evropæisk. Hun klappede i Hænderne af Glæde, da hun saae de store Foderaler. „Bare det var en lille Hundetamp!" sagde hun; men saa pakkede Prinsen en Fæstning ud. Prinsessen følte paa den og var færdig at græde. „Fy!" sagde hun, „det er jo Fædrelanderi." — „Fy!" sagde alle de smaa Sorte, hun legede med, „det er Fædrelanderi!"

Saa kom der en Nattergal frem af det andet Foderal. Den kunde alle Oehlenschlaegers Vers udenad og sang romantisk, saa det var en Lyst at høre. — „Uhyrlig dejligt!" sagde de smaa Sorte, for de kunde alle snakke Dansk, den Ene værre end den Anden. — „Hykleri og Fordummelse!" sagde Prinsessen, „lad bare den Fugl flyve!"

Men Prinsen lod sig ikke forknytte. Han forklædte sig som Overmenneske, trak Munden op til begge Øren og tog en stor, krum Profil paa. Saa stillede han sig op i Integade med en Gryde, han selv havde lavet. Naar man stak Fingeren i Dampen, kunde man lige strax lugte alle de Hovedstrømninger, der dør i Norden; og saa var den kantet med Bjælder, der kunde spille naturlige Ord om naturlige Ting, alle sammen paa Melodien:

Ach, du lieber Georg min,
Alles ist væk! væk! væk!

Da Prinsessen fik det at høre, blev hun saa fornøjet: „Det maa være et dannet Overmenneske!" sagde

hun, „for den Melodi kan jeg ogsaa, og jeg kan spille den med paaholden Pen! Spørg ham, hvad han skal ha'e for sin Gryde."

„Hundrede Kys af Prinsessen og en Statsunderstøttelse!" lød Svaret.

„Uh, . . . det er altfor flovt!" sagde Prinsessen. Men Gryden spillede saa frimodigt og saa fornemt, og saa sagde hun: „Jeg har endnu en lille Samling Rumlepotter staaende fra gammel Tid; de har ikke megen Værdi, men de kan blive gode en Gang endnu. Vil han ikke ha'e dem?" — Nej, det vilde han slet ikke, og saa maatte alle Integadens smaa Sorte staa for, mens de kyssedes. Statsunderstøttelsen maatte hun skylde ham, men Gryden fik hun. Den kogte baade Dag og Nat, baade i Graavejr og Fakkelskin, saa at Prinsessen kunde lugte sig til Alt, hvad der foregik, og det lige fra „Faldgruben" i Paris til Kjælderetagen i „Berliner Tageblatt". Det kunde man rigtignok kalde den højeste Oplysning.

Saa forklædte Prinsen sig som Skrædder med Jakobinerhue paa og stillede sig op i Integade med en Skralde, der kunde spille baade „Marseillaisen" og „Øllebrød" og alle de Strike-Pengepolkaer, man kjendte ligefra Rømersgadens Skabelse.

„Aa, hvor det er yndigt!" sagde Prinsessen; „hvad vil han ha'e for den Skralle?" — „Han vil ligge under Tæppe med Prinsessen," lød Svaret.

„Staa for!!" svarede Prinsessen. I det Samme kom der en Straamand gaaende gjennem Gaden; han havde Lommerne fulde af Fængselsattester, og dem spredte han ud og holdt for, medens de laa under Tæppet og kyssedes.

Men Kyssene kunde høres helt ned i Kjøge Valgkreds, hvor Kong Alberti den Første boede.

„Hvad er det for Optøjer?" sagde Kongen; „jeg maa nok se de smaa Sorte lidt paa Fingrene." Saa svøbte han sig i sin Valg-Avis og listede sig bag paa Prinsessen. — „Hvad for Noget?" skreg han og kastede sin Tøffel i Hovedet paa Straamanden; „heraus!" og derpaa tog han baade Skrædderen og Prinsessen i Nakken og heldte dem udenfor.

Der sad nu Prinsessen og græd. Men Skrædderen gik bag ved et Træ, kastede Jakobinerhuen og vaskede det Røde af sig.

„Kjender Du mig nu, Prinsesse Bentheim?" sagde han. „Jeg er Prins *Nemesis!* — Fæstningen og Nattergalen forstod Du dig ikke paa; men Overmennesket kunde Du kysse for en tom Gryde, der bare kunde dampe, og Skrædderen vilde Du ligge under Tæppe med, fordi hans Skralle kunde gjøre Halløj med Borgermusiken, ... nu kan Du ha'e det saa godt!"

Og saa gik han ind i Kjøge Valgkreds, lukkede Døren i og slog Slaa for; saa kunde hun rigtig nok staa udenfor og synge:

Ach, du lieber Georg min,
Alles ist væk! væk! væk!

Vaarsang.

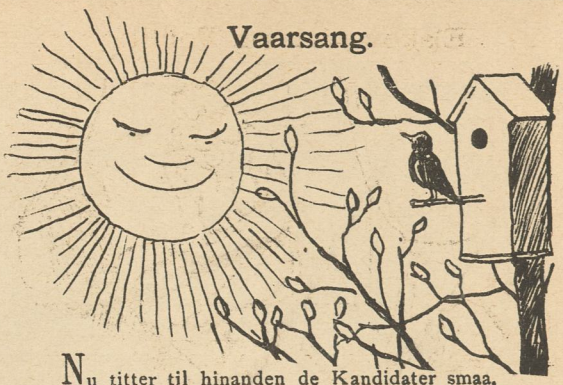

Nu titter til hinanden de Kandidater smaa,
De større ogsaa nikker til hverandre.
Fra Møder og til Møder de flittig ile maa,
Fra Hus til Hus med Stemmelister vandre.

Som Fuglene de kvidrer i Kredsene omkring,
Og Sangen er lokkende saa saare,
Og Vælgerne maa lytte til mærkværdige Ting,
Som de nu vil forskaffe dem ad Aare.

De favreste Blomster med gavmilde Haand
De spreder rundt rhetorisk og behændigt —
O, kunde man dem flette og binde i Baand,
Saa var det just ej saa unødvendigt.

Thi, kommer først Oktober og Thinget er sat,
De blomstrende Løfter ofte falmed';
Og ikke sjeldent Vælgerne kan sige Godnat
Til Alt, hvad der blev fablet og blev psalmet.

Hvor mange stolte Løfter har Rømersgades Folk
Ej faaet af P. Holm der i 5te?
Og se saa paa Thinge den beundrede Tolk!
Mon ikke sine Løfter tidt han glemte?

Og Hørup i Kjøge! hvad Godt har han gjort
Med alle sine Vitzer, der besnæred.
Han var dog kun baade i Smaat som i Stort
En svidende Brand, der blot fortæred'!

Og nu hans Kompagnon, denne dejlige Bing,
Der faldt undertiden ud af Rollen!
Hvad er saa vel han? — han er slet Ingenting!
Det kan han faa paa Prent i Protokollen.

Se saa til Eedvard Brandes paa Langelands Ø!
Han synes selv sin Svaghed at erkjende.
Han veed nok hverken, om han skal leve eller dø,
Thi hvor er vel hans Resultater henne?

Expastor Henning Jensen i Middelfarts Kreds
Til Vælgerne kjælent monne nikke;
Han selv er med sin Gjerning saa inderlig tilfreds.
Men det samme er Claus Berntsen nok ikke.

Nu titter til hinanden Radikal og Moderat,
De skjælder ret saa lystig paa hverandre.
Den 20de April mod en ordentlig Dravat
Vi andre til Vælgerurnen vandre.

Men mange radikale Smaafugle, der sang
I Aaringer paa Thinge glad forfløjne,
De kvidrede vistnok for allersidste Gang
Og lukker til April de søde Øjne!

Paaskelam.

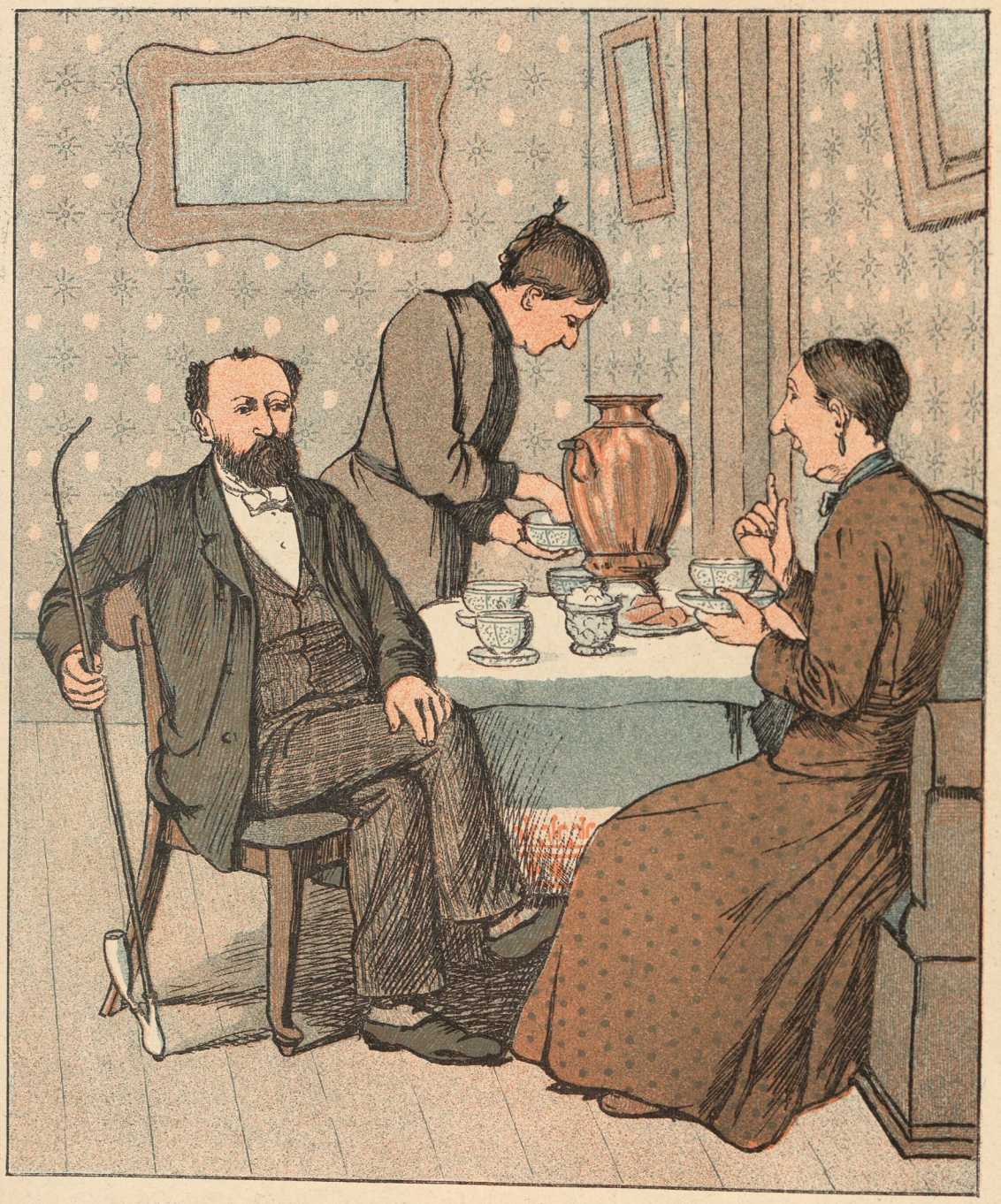

Præsten: Jeg forstaar i Grunden ikke, hvordan Slagteren kunde give mig 14 Kr. for det Lam! Saa synes jeg ikke han kan tjene paa den Handel?

Forpagterkonen: Jo, A skal sige Præsten, at Slagteren har i Almindelighed sin Fordel ud af Bagdelen!

Madstræv.

— Ded æ ejsen en long aa kostbar Rejs, I gjør, for aa vær hjem' et Par Daue.
— Ja, mi' Rejs koster henve' fjouten Kroner.
— Fjouten Kroner? Jøsses Kors! Da ku' Du ejsen mor' Dæ godt for de Pæng' i Køvenhavn.
— Ja, A ku' wal nok mor' mæ noued for de Pæng', men hvis A sku' ha'e li'esaa møjed aa spis' som A foer hjem', saa ku' A gjan brug' dem allesammen o jen Dau.

Lange.

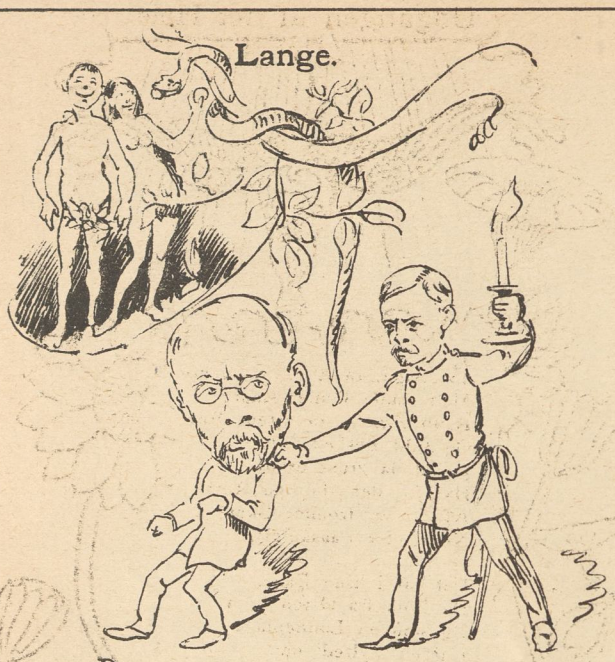

Paradiset har sin Slange,
Hvis Forførerkunst er fæl,
Og vor Samtid har sin LANGE,
Der har nys forført sig selv;
Det er ikke dog hin Pater,
Som skal fange Gæs til Rom,
Men en anden En, som prater
Kommunalsk, her synges om.

Skyttesagen var just fremme
Blandt vort bedste Borgerskab,
Da ham fristede den Slemme
Til at aabne flot sit Gab;
Han brød ud: »Hvad kan det nytte,
At vi Sagens Mønt fornyer
Og i Bøsserne vil spytte?
Styrelsen er altfor dyr!«

Men det lod sig inte skjule,
Hans »Triumf« for let var kjøbt,
Da han afskød denne Kugle,
Som i BENTHEIMS Lejr var støbt.
Der blev Spænd i Skyttegade,
Hvor paa Kornet man ham fik,
Saa han vandt kun Spot og Skade
For sin »kyndige« Kritik.

WAGNER attestered' villig,
At det just var LANGE, som
Selv var inte ganske billig
I sin »militære« Dom,
At han burde helst erhverve
Kjendskab til vor »Skyttesport«,
Før han blotte vil dens Nerve,
Ellers kommer han til kort.

— Paradiset har sin Slange,
Og Kommunen, kan vi se,
Ogsaa sin, men stakkels LANGE
Er blot inte fristende;
Han blev rent til Aal, før sluttet
Var den rejste Diskussion,
Hvor han leget har med Krudtet
Som en noget løs Patron.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja, her har De mig igjen Jeg kunde ikke komme før for De kan jo nok tænke Dem, at det har været anstrengende Dage med Ambrosius's Kongfirmation, og vi vilde jo saa gjerne have haft Dem med, hvis det ikke var fordi vi saa havde maattet sætte en Fløj til til Bordet, og det var jo kjedeligt, at De tossede om baade i Garnisons og i Helliggejstes og Frue, mens Kongfirmationen gik for sig i Runde, saa at De ikke en Gang kom med i Kirken, hvad der dog ellers maa live lidt op, naar man har saa faa Fornøjelser som De, men det er jo kjedeligt, at Dørene bliver lukkede under Handlingen, for der var Flere, som ikke kunde komme og se Ambrosius staa, fordi de havde nogle andre Kongfirmander at besørge i andre Kirker, som var Pigebørn, hvad der jo altid er det interessanteste, og Petersens gamle Onkel, De veed Sæbesyderen, kunde ikke taale at høre Prækenen til Ende, men paastod, at han maatte ud, og saa blev jo Kirkebetjenten vred og kastede ham paa Døren, og da han saa først var kommen ud, maatte han ikke komme ind igjen, og saa blev han saa medtaget af Kulde af at staa udenfor paa Gaden, at han maatte ty ind i en nærliggende Kafé, og da han kom derfra, saa var han i saadan en Stemning af at gaa og spille Billard, hvad der jo skal kunne gjøre En saa svimmel i Hovedet, at Frits Grønbæk bagefter sagde, at man skulde tro, at det var Onkel, der var bleven kongfirmeret, fordi han var gaaet lige fra Kirken ind i »Himmerig«, men det var jo ikke saa belejligt netop den Dag, fordi han skulde holde Festtalen for Kongfirmanden, og nu maatte jo Petersen og Frits stive ham af saa længe han holdt den, og den var ved Gud ellers saa nydelig med, at Ambrosius maatte staa fast heri Livet, saa jeg kom saadan til at græde, for det er dog et stort Ansvar, Forældre har, naar Børnene ikke arter sig vel, og Ambrosius har jo for Resten faaet en sjælden Begavelse og han fik jo mange nydelige Ting i Dagens Anledning, som han nu skal se at faa byttet, hvis vi kan faa at vide, hvor de er kjøbt, og Gud det er sandt, jeg har saamænd rent glemt at takke Dem for det yndige varme uldne Mavebælte, som De havde strikket til ham, og som jo kan blive dejligt at smøre Kamferolie paa og tage om Halsen, naar han faar ondt i den, men for at komme tilbage til Sæbesyderen, saa forstyrrede det hans Tale lidt i Slutningen, at han tog fejl og begyndte at holde den samme Tale, som han holdt til

Petersens og mit Bryllup og begyndte at tale om Storken, som han vilde haabe snart maatte komme, men han kan jo ikke gjøre for, at han er saa distræt, skjønt jeg nok vil sige, at naar han nu bliver saadan af at spille Billard, saa kan jeg ikke forstaa, at han ikke kan lade være med det, men saa reddede Petersen jo Situationen ved at bede os raabe et Hurra for Kongfirmanden og synge den omdelte Sang, som var af Petrine og nydelig og paa Melodien »En dejlig ung Ridder«, og saa var der En af Ambrosius's Venner, der holdt en Tale om, at Ungdommen var Melankoliens Tid, men det var netop det dejlige ved det, skjønt det paa den anden Side netop var det underlige ved det, at man var ung og melankolsk og livsglad, som jeg for Resten ikke forstod, men som de Andre sagde var Mysticisme, som han havde læst i »København«, og saa takkede Ambrosius i en humoristisk Tale for Onkel Sæbesyder, og Fader tog Ordet ved Kransekagen og sagde, at disse Kranse burde minde os om, at vi burde lægge en frisk Krans paa Moders Grav, som vist gjerne vilde have været med, hvis hun ikke havde været forhindret, hvad han meget maatte bede Selskabet undskylde paa hendes Vegne, hvad der bevægede os allesammen dybt, og Onkel Sæbesyderen foreslog os at raabe et Leve for Moder, hvad der dog ikke blev til noget, fordi han var saa uheldig at komme til at vælte et Glas Rødvin ud over Dugen. Efter Bordet satte saa Ambrosius og de andre Herrer sig til at spille L'hombre, og det endte saamænd med, at vi Allesammen fik os en lille Svingom, og vi savnede saamænd Dem, søde Fru Schrøder, men hvis De nu vil komme hen til os en af Dagene, saa har vi da i alt Fald nok lidt Kransekage tilovers, og saa kan De jo se paa alle de smukke Ting, Ambrosius har faaet, inden vi sender dem tilbage der, hvor de er kjøbt, for at de kan blive byttet. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

De Smaas Billetter.

Sødeste Du! — I Aften! — Ah, hvor vi skal grine af min Fader, den Idiot. Hr. Jenny.

Kom! — Lad os leve Livet! — Smaa Billet gratis, giver Banko for Pengene. Gaga.

Anna, Emilie, Emma, Petrine . . . .! hundrede Kys af tohundrede Piger! — trehundrede Piger! — Firehundrede Kys. Sophus.

Nattetegn! — Sjov i Badstuestræde. — Glade Ungdom i hvide Blomster! Oscar & Helge.

Det var Ret! — Aandelig Frisind! — Leve det nye Højre. Per S.

Ah, fortræffeligt! — Herregaarden jubler! — Hæng i, Ove, og lad Hykleriet mærke, at det ikke er al Renovation, der striker i dette Land. Johan.

Leve de naturlige Ord om naturlige Ting! — Uhyrlig storartig Ide med de smaa Billetter! — Hilsen fra Integade.

Evig forsoren! — Læg de store Forbogstaver sammen og læs Navnet paa en frisindet Ungdoms skønneste Drøm. — Alle Piger leve! Ove.

Udgangen af det Hele.

Et Sagn, fuldt værdt at høre
Med gamle Runer staar;
Kjøb *Punch* for atten Øre
Og fuld Besked I faar.
I skal da grant erfare,
Hvorfor den slunkne Rest
Af *Logos*' fromme Skare
Nu holder Paaskefest.

Det var i hine Dage,
Da Folk fra Østen kom
Og som en Landeplage
I Byen mylred' om.
Skjønt Landet *Inte-Gosen*
Var fyldt med Midas-Guld,
Det kneb med Pengeposen, —
Men Logos var dem huld.

Han sendte dem en Engel
— Hr. *Lucifer*, De veed, —
Der som en Hævnens Bengel
Rundt paa en Fakkel red,
Sin Pen, den meget tunge,
Han svang til Slægtens Gru:
Hver indfødt Digterunge
Med Hyl han slog itu!

Men alle hanses Egne
Med kauschert Lejde gik;
De kjendtes allevegne
Paa no'et, der hed »Kritik«.
Det fremstod, naar de smurte
Hver Spalte ind paa Kraft
Med bitter Bulmeurte-
Og Men'skedyre-Saft.

Det snart er længe siden;
Men Vanen ej forgaar:
Nu fejrer Paasketiden
De blot det hele Aar.
Endnu om Logos trasker
Hans Smaafolk og gjør Styr.
De Bulmeurter gnasker
Og nyder Men'skedyr.

Men vil paany de vade
Ud til et Kanaan,
Har de i Rømersgade
Jo et forjættet Land.
Der kan de saa blandt Andet
Faa sig en velundt Grav,
Thi nu man kun i Vandet
Gaar — i »det røde Hav«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En net Rede(-lighed).

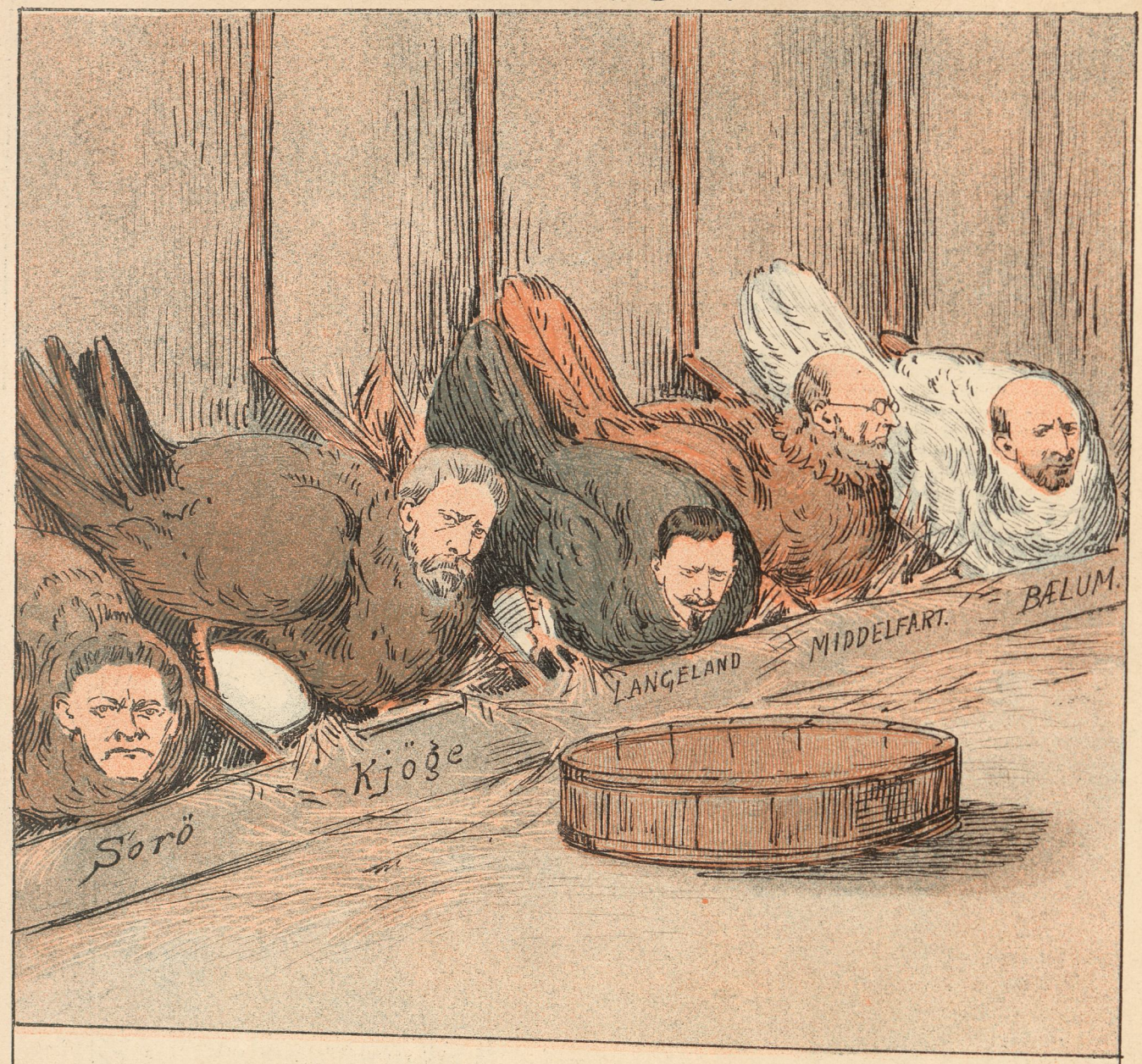

Skjønt VIGGO BENTHEIM og hans Fæller,
Som gjør i „*Politikens*“ Nælder,
Har flittigt Vin paa Vindæg lagt,
Har deres »Kunst« saa vidt det bragt,
At Basilisker de udklækker,
Det ser man, hver Gang Skallen sprækker.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 21. April. Nr. 16.

PUNCH

Erfarenhed.

(Morgenen efter Brylluppet).

— Men tænk dig, Moder! Min Mand vil dog ikke holde Kokkepige til mig!
— Ja, lad os nu se det an, min lille Pige, til han har spist Middagsmad i nogen Tid.

De Faldnes Minde.

Frit efter

Kantaten over de Faldne 1801.

Værer Fred med Eder alle,
Som des værre maatte falde,
Ramt af Valgets Ulivssaar
I det store Slag i Gaar;
Hvor blandt »blakkede« og »røde«
Kjækt I strede, faldt og døde.

Folkehavets Bølger bare
Overmægtig Vælgerskare,
Men mod den I stilled' glad
Jer paa Landet og i Stad
Og holdt modig Vælgermøde,
Til i Gaar I faldt og døde.

Tusind Folkevillier brølte,
Dog ej Skræk og Frygt I følte,
Da I paa Tribunen stod
Og jer Visdom høre lod
Blandt en Hoben Hjerner bløde,
Skjønt til Slut I faldt og døde.

Kampens Ild blev ved at brænde,
Men, da Dagen var til Ende,
Var af Haab ej længer Spor:
Overmagten var for stor.
Intet Under, at den kløede
Mange, saa de faldt og døde.

— Værer Fred med Eder alle!
Ingen Taarestrøm skal falde
Ned paa Graven, dyb og bred,
Hvor i Gaar I dumped' ned,
Og hvor ikke vanker Føde
Af Diæter blandt de Døde.

Men i mangen rimet »Leder«
Vil vi længe mindes Eder,
Og for udvist Heltemod
Mange Planter uden Rod
Paa jer Grav vil findes strøede
Som et Offer til de Døde.

Hos Samaritanen.

Hvad mon Folk vilde tænke, hvis der ikke var Folk, der tænkte paa, hvad Folk ikke tænker paa? Som f. Ex. ved Valgene. De Ulykkelige, der beæres med Vælgerfolkets Tillid, opstilles til behagelig Mishandling, man opfordrer indstændig enhver pligtopfyldende Medborger til at gjøre dem Livet saa surt som mulig, og de, der overlever Mishandlingen, hædres med Hurra'er, Festmaaltid og „Diæt" bagefter. Alt dette er i sin Orden! — Men hvem tænker paa de stakkels Faldne, der har faaet Hjærnerne læderede af Interpellationer, Nerverne af Vælgermøder og Maverne af Valgflæsk?

Det bedes derfor paaskjønnet paa det varmeste, at *Punch* under forleden Dags Dato har oprettet en Valg-Samaritan, hvor de slagne Kandidater bliver gratis trakterede med Trøst og Menneskekjærlighed. Allerede for otte Dage siden var denne smukke Tanke realiseret, og *Punch* sad netop hensunken i stille Beundring over sit filanthropiske Hjærte, medens han afventede de første Ambulancevogne efter Valgkampagnen, da det bankede paa Samaritanens Dør.

En ældre Herre traadte ind, smilende som Molière og affabel som en Kammerchet, for det var han. Det vil sige Kammerchef, ikke Molière. Som Tegn paa, at han p. t. havde Sorg, var han iført en sort Kjole, hvorpaa der var syet et blødende Hjærte. Desuden havde han en Nøgle i Ryggen, ligesom Paven. Det var Nøglen til det hemmelige Fond, hvis Ufejlbarlighed ingen Statsrevisor var saa kættersk at ville bestride.

„Med Tilladelse, er dette ikke et Begravelseskontor?" spurgte han paa Fransk og med det samme resignerede Smil, hvormed han om Sommeren melder „Pas" i Whistbaden.

„Aa jo," svarede *Punch*, „det kan man ogsaa kalde det!"

„Saa har jeg en salig Hedengangen til Dem. Sørgeligt Dødsfald! Det var mit Hjærte, der løb af med mig, og saa bliver *Hjærtets Ret* jo umulig. Min Ven Eedvard tog sig det sandelig saa nær, at han af bar Fortvivlelse stak en Gaasepen gjennem alle dette Lands Forfatterinder og glemte at bede dem om Forladelse."

„Var den Afdøde en Slags aandelig Slægtning af Dem?"

„Aandelig, — vil De fornærme mig? De er nok en af disse moderne Spiritualister, der troer, at en Kammerchef har Brug for Aand? Nej, nu vender jeg tilbage til *den kjære Familie* ... De veed nok, den „fra Provinsen". I dens Skjød faar jeg alle mine Skjødesynder tilgivne, og saa er jeg atter i mit Es, Mand!

„Ja, ... jeg har hørt, at De opfører *den Vægelsindede* i ny Indstudering; — men det betaler sig nok ikke?"

Kammerchefen vendte *Punch* Ryggen og skyndte sig afsted til Pilestræde for at faa et Svar indrykket i Berlingske.

Et Øjeblik efter kom et langt Skjæg med en klassisk Herre styrtende ind i Samaritanen. „Her lugter af Kammerchef!" raabte han gnistrende; „kald paa Borchsenius! her maa ryges ud."

„Hvad bringer De?" spurgte *Punch*.

„Gengangere!" stønnede han og udsukkede en fem-fodet Jambe.

„Det troede jeg ikke hørte til Deres Repertoire?"

„Hvorfor ikke? Jeg spiller Alt imellem hinanden, — for jeg har en Overbevisning. Men hvad hjælper det? Mit Hus ligger fuldt af Døde! — Min Logerende, *Hertuginden af Burgund*, der over halvtredsindstyve Gange har holdt *Sølvbryllup*, har nu i *tusind og en Nat* vandret paa Lig. Fräulein *Sapfo* er død af Vandgang, alle mine *formaaende Venner* ligger for Døden af Tæring, *Moster Malvina* ligesaa, og *Frau Lucrezia* er dødfødt, ... men nu har vi *Skandalen i Nat!* De bliver ved med at gaa igjen paa Repertoiret, — hvordan skal jeg blive af med dem? De har vel ikke et Stykke Liniebegravelse tilovers, gode Hr. Samaritan? Saa vil jeg ryste Støvet af mine Kothurner og sige Dem Tak. Ved alle de heiligen Meiningen, enhver af mine Abonnenter ender jo som *en Sjæt efter Døden*, hvis De ikke har Medlidenhed med dem."

Samtalen afbrødes af to nye Sørgende. De var hvidklædte, for det betyder Sorg paa Japanesisk. Enhver af dem kom slæbende med en afdød *Mikado*, der havde gaaet saa meget „paa Viften", at det tog Livet af ham. Det mærkelige var, at der var kun een Afdød, men to Lig, og begge Overbringerne paastod, at deres Lig var det rigtige.

„Mikadoen er min," sagde den sørgeklædte fra Amaliegade; „det vil jeg lade mig stikke til Straamanden paa, saa sandt jeg hedder Theodor! — Men lige meget! Vil De tage Dem af min Mikado, giver jeg Dem *Thérèse Raquin* i Tilgift. Det er Per Anden, der har hevet det døde Fruentimmer ind til mig, og nu ligger hun og skræmmer alle Folk fra Huset!"

„Hei, Mand!" raabte den sørgeklædte fra Nørregade; „jeg giver en *Fiskerjente* i Tilgift! I tre Dage har jeg havt hende udstillet i en tom Pengekasse, men nu er hun allerede gaaet i Opløsning."

Lidt efter var alle de tre Herrer i Totterne paa hverandre; det er nu deres Levevej. Saa heldte *Punch* dem ud og begravede deres Døde. — —

Og saa maatte Samaritanen lukkes. Naar man har taget sig af saa mange uværdige Trængende, bliver der ikke Plads til de værdige. Valgdagens Ofre er nu atter hjemløse, — indtil *Punch* paa Torsdag henflyder i Taarer over deres Skæbne.

To Ordensbrødre.

I *„Politiken"* er der godt at være,
For Integade har et Hus af Glas,
Hvor Fremmede, som inte kan sig nære
I deres Hjem, strax faar en herlig Plads.
Her møder flot med deres Dokumenter
Saavel forløbne „Thronprætendenter"
Fra Rostock, som diverse andre Stormænd,
Og ikke sjeldent vrede, norske Normænd.

Nys tog selve den store Bjørnson Ordet
I den højeste Oplysningsfabrik,
Hvor han oplyste alle dem, der tror det,
Om „Skuffelsen", hans stakkels Knaphul fik.
Ham Jonas Lie fik lokket til at svær'e,
At ingen af dem vilde Ordner bære.
Paa denne Overenskomst de som Panter
Afdrog ved Pagten „et Par uldne Vanter".

Han husked' til hver Læsers store Glæde,
At Sammensmeltningen var sket ved Lier,
Hvor Jonas kom i Vejen med en Slæde
Og fik ham godt paa Glatis, som man si'er,
Saa han forsaged' Dekorationen,
Men tog dog siden Æreslegionen,
Skjønt nødig, da den sendtes ham fra Gallien,
Mens Jonas fik sin Orden og Medaillen.

Dog, Skildringen af Ordensprotestanterne
Hos Bjørnson kunde Jonas inte li'e,
Og han forsikred' strax, at det med Vanterne
Var Foster kun af Bjørnsons Fantasi.
At det inte var ved Lier, han forklarede,
Men ved en Skipperby, de passiarede
Om Ordenspynt, og dermed gik da Glorien
For saa vidt rent af Skipperhistorien.

Men nu tog Bjørnson Munden fuld, som Hvalen,
Der slugte Jonas, og hvis man skal tro
De Herrer, er af den Konflikt Moralen,
At de var laadne Vanter begge to.
For Resten kan det være os det samme,
Hvorfra de norske Nordmænds Ordner stamme;
Men, at i deres „Opgjør" de Akkorden
Anslaar hos Hørup, det er i sin Orden.

Et enten — eller!

— Hvæs Do no ett æ guæ, kommer Do anten ud te æ Swyn eller aassaa te æ Skwolmeister!

Hos Formanden i Kaldet.

Fruen: Naa! hvad synes De saa om Deres Præst derude!

Bondekonen: Ja—a! ded er en skekkeli Mand, og ded maa man jo sætte Pris paa, men ded er jo kuns en sempel Præst — møj-et sempel —; naa! nouen Kerregang er der nu dog, for Nouen gaar der for at træffe Bikæntere, og Nouen gaar der for at se til døres Gravve og saadan kommer der jo en Slump alligevel.

De Omnibus est dubitandum.

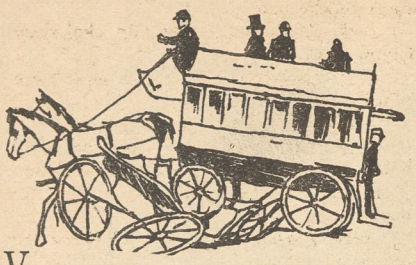

Valgdagens Rummel er farlig nok;
Man helst maa ha'e sine Lemmer
Til Gavns assurerede, naar i Flok
Man mylrer omkring og stemmer.
Men, om man kun færdes med udsøgt Mod
Blandt Vælgernes vilde Masser,
Er de dog for Intet at regne imod
De rigtige »Rumlekasser«.

Der gaar man alene, hvis ej man er to,
Og vugger sig blidt henad Strøget,
Og man er, som oftest, naiv nok at tro,
At nu er man evig fornøjet.
Men, synker saa Solen mod Vesten ned,
Saa vanker man — saadan gaar det —
Bedrøvelig hjemad med den Besked,
At nu er man død og borte!

Det Hele gik ganske naturlig til:
Da henad Asfalten man dansede,
Mens foran et Smil og det magiske Spil
Fra smægtende Øjne man standsede,
Saa nærmer sig bagfra en mægtig Kolos,
Der formelig knirker af Harme,
En rullende Molok, der lever paa Trods
Af masede Ben eller Arme.

Og, førend man aner det, ligger — pladask!
Man næsegrus og massakreres;
Og Stødet kan aldrig gaa af i Vask
Og Lemmerne ej numereres!

Men, hvis De er Selvmorder, faar paa en Studs
De Belzebub til at ta'e Dem:
De sørger blot for, at en Omnibus
Tilfældigvis ta'er sig a' Dem!

Den svigter Dem aldrig, thi Gaden er skraa,
Og Hjulet er rundt, og »Bussen«
Er ganske umættelig, naar den kan faa
Et Menneske fat i Kabudsen;
Selv naar i en Droske man ræd søger Ly,
Den ænser ej Fif eller Finter,
Nej, den kører løs og er lige kry —
Og saa ligger Drosken i Splinter.

Enhver kan jo indse, at »Busserne« bør
Kun færdes i ensomme Gader;
Jo pyt! — Politiet, det veed, hvad det gjør
Som Borgernes kærlige Fader.
Det kjender, forstaar sig, sin Pligt, og den
Bli'er stedse med Omsigt fortolket:
Fandtes der ej Omnibussemænd,
Blev Byen jo overbefolket!

Af Klubbens Papirer.

Klubben »De bestandig Borgerlige« samledes igjen til sædvanlig Mødeaften forleden Mandag. I Klubben var optaget 4 nye Medlemmer, der var til Stede for første Gang.

Borgmesteren mindedes først de 4 udtraadte Medlemmer. Han troede at tale i samtlige Tilstedeværendes Navn, naar han sagde, at det var med Tak og Velvilje, at man mindedes dem. De havde været lette at komme ud af det med, og Klubbens indre Liv havde kunnet skride frem i det rolige, sindige Spor, som vi alle var enige om var til største Gavn for det Samfund, hvis Interesse knyttede sig til denne Forsamling. Naar han nu bød de fire ny indtraadte Medlemmer Velkommen, saa var det med Haabet om, at de vilde føle sig til Rette og slaa sig til Ro heroppe. Her var rigtig gemytlig og rart oppe, naar man havde Øjet aabent derfor.

Han vækkede derefter Forsamlingen og bad den slutte sig til hans Udtalelser ved at rejse sig. Man samledes derefter om Spillebordene. Borgmesteren satte de nye Medlemmer ind i de væsentligste Regler, der gjaldt. Borgmesteren holdt ikke af, at man kiggede ham i Kortene. [Det kunde selvfølgelig aldrig falde Medlemmerne ind.] Hvad dernæst Regnskaberne angik, saa spillede man med faste Bêter; men da det jo mere var for Fornøjelsens Skyld, man var her, saa gjorde det ikke saa meget, om Beregningerne ikke slog til. [Gud bevares, ikke det mindste]. Naa, ja, saa var der vist ikke mere — jo, det er sandt, saa var der disse smaa Sager, vi havde at afgjøre; det kunde jo godt ske, samtidig med, at man spillede. Der var nu først 4000 Kroner til Taget paa Arresthuset. Er vi Makkere, Hansen?

Arkitekten: Er 4000 ikke lidt meget?

Borgmesteren: Det kan jeg ikke godt forstaa, De kan sige. De veed, hvor dyre Tømmermænd kan være. Ikke at tale om disse Skifferdækkere . . . .

Professoren: Jeg veed ikke, hvad Gamèl vedkommer denne Sammenhæng.

Borgmesteren: Hvad for noget? Gamèl?

Professoren: Mente bestemt at have hørt Ordet Skifærd-dækker. Om det maaske ikke sigtede til Nansens Grønlandsfærd? [Sidemanden hvisker noget til ham]. Om Forladelse; nu er jeg med. — Ja, det er mig. der giver.

Borgmesteren: Hvad siger Formanden?

Formanden: Jeg har sagt ren Nolo.

Borgmesteren: Skal vi sende de 4000 Kr. i Udvalg?

Stemme: Næ, næ —

Borgmesteren: Hvor stort er Modspillet — æ jeg mener, hvem er imod. Vil De række Haanden i Vejret — lad mig se, — Knægten femte mod, Resten for; det er altsaa vedtaget. Men saa er der en Skytteforening, som nok vil have et Tilskud; vi plejer altid at give det, saa det er vel bedst, de ogsaa faar det denne Gang.

Professoren vilde nok vide, hvor mange der var i den Skytteforening.

Borgmesteren vidste det ikke, men der var dog vist en sex—syv Stykker, og der havde en Gang været mange flere.

Professoren: Saa var det vist ikke værdt at skyde noget til —

Obersten vilde tillade sig at indskyde en lille Bemærkning. Fik de ikke de Penge, saa gik det hele i Skuddermudder; der maatte spyttes i Bøssen; de Folk, der gjorde Fædrelandet den Tjeneste at møde op paa Skydebanen, kunde ikke spises af med ingen Ting.

Oldermanden: Om Forladelse, men var der ikke en af d'Herrer, der havde svigtet Kulør. Jeg har netop siddet og holdt paa Kongen for at have noget i Baghaanden og —

Borgmesteren: Ja, jeg veed bestemt, at jeg var renonce.

Professoren: Jeg smed først Ni'en af og saa Esset blank —

Obersten: Men hvor blev den lille Hjerter af?

Oldermanden: Den lagde jeg paa der —

Borgmesteren: Det var et Pileskud?

Professoren: Tag de bare det. Lad os nu se at finde den Knægt, der er falden galt. Den ligger da ikke under Bordet —

Magistratsbudet: Ja, nu var der serveret neden under!

Formanden: Saa finder vi det nok bagefter.

Mødet hævet. Næste Møde bekjendtgjøres i *København*'s »Smaa Billetter«.

En dovvellevet Jubelæumssalut

a Søren Pipperup.

Talia, du som emmer plejer
A staa din ejen Søren bi,
Fyl mæ din Nægtar mej et Bæjer,
Men helst mæ dovvelt Veje i,
Saa je paa mine Harpestrænge
Ka sla et regederli Slav
Om Konstens Tempel, hvor saa længe
Vi fik et regti Broderskav.

Udvendi æ to Støtter stelled
Tæt ve den røde Løgtevej,
Men engenfor har Skuespellet
Osse to Støtter hogget sej.
Emil sit Poblekom henrøgger,
Naar han »Ambrosius« ve gi,
Aa Oluf speller osse Støgger
Mæ sit grimagtie Sjeni.

I fem aa tyve Aar di broder-
li delte hvært et Rollefav,
Ja slo sæl Triller etter Noder
I Søngestøgger Slav i Slav.
Se, derfor fek di Lov a fave
En Jubbelæomsherlihed;
Di strøj en Paaskeæggekave,
De ka nok hændse, den va fed.

Gid begge to i Fryd og Gammen
Inu i fem aa tyve Aar
Maa dregge mangen Brorskaal sammen
Paa Sjenen, hvor di staar aa gaar.
A hvær en Rolle, naar di tar den,
Te Lavbær sidter nye Frø,
Saa di maa hole Broerparten
A Folkses Bifal — aa a Fø.

Jubilæums-Fest-Forestilling.

(Hansen med Kone og 2 voxne Døtre kommer ind i Cirkus Variété 2. Paaskedags Eftermiddag).

Fru Hansen. Nej, jeg har ve' den Levendes aldrig kjendt Mage. At de nægter os Biljetter, naar vi kommer til Hullet med Pengene. Kan Du forstaa det, Fatter?

Hansen. Nædekajesgunte.

Frk. Hansen 1. Ja men der stod jo paa Plakaten, at Alt var udsolgt.

Fru Hansen. Ja det er naturligvis bare Noget, de siger.

Frk. Hansen 2. Ja, jeg kan ordentlig ærgre mig. Jeg tør saamænd knap tale med Olaf, naar jeg næste Gang træffer sammen med ham. Det kunde saamænd godt falde ham ind at spørge, om jeg havde været med til hans Jubilæum, og saa sad jeg net i det.

Frk. Hansen 1. Du har jo aldrig været sammen med ham for.

Frk. Hansen 2. Ikke det? Da har jeg dog været sammen med ham.

Frk. Hansen 1. Ja, for fire Aar siden — paa et Karneval i Kasino. Men Du blev jo ikke en Gang præsenteret for ham.

Frk. Hansen 2. Nej, ham behøver man da ikke at blive præsenteret for. Ham kjender jo alle Mennesker.

Fru Hansen. Naa naa naa, Pigebørn, hold nu op at skjændes. Nu skal vi se Komedie.

Hansen. Jasikkenoetdikalave.

Frk. Hansen 2. Aa, jeg gider saamænd slet ikke se paa det. — Han er for Resten sød, ham der i Trikotet.

Frk. Hansen 1. Det er jo en Dame.

Fru Hansen. Nej, det er da ikke muligt. Der er da ingen ordentlig Dame, der vil optræde saadan i Mandfolkedragt.

Frk. Hansen 2. Jeg finder nu, at hun er væmmelig. Tænk, nu ku' vi ha' sittet og set «Erasmus Mongtanus».

Hansen. Nædekavidante.

Frk. Hansen 2. Hvorfor ikke det?

Fru Hansen. Næ Fatter mener naturligvis, at naar vi nu satte os saa Rasmus Mundtanussen, saa ku' vi jo'kke sitte her i Cerkus og se Kunster.

Frk. Hansen 2. Man kan da lige saa godt sige, at hvis vi sad i det Kongelige, saa kunde vi ikke sitte her.

Frk. Hansen 1. Aa, her er saamænd meget morsomt.

Frk. Hansen 2. Ja, men det er dog ikke Emil og Olaf. Jeg sværmer saadan for Emil i Angbrosius.

Fru Hansen. Næ, vil I nu se — nu tager han det ene Ben af.

Frk. Hansen 2. Hvem? Emil?

Frk. Hansen 1. Nej, ham — Manden deroppe. Det er storartet. Det kan dog hverken Emil eller Olaf gjøre ham efter, om de saa stod paa Hovedet. Det er for Resten væmmeligt. Men udmærket gjort.

Fru Hansen. Ja, alene det er saamænd Pengene værd, det var da godt, vi kom herind. Dette her er dog ikke noget, man faar at se hver Dag.

Frk. Hansen 2. Emil og Olaf holder da rigtignok heller ikke Jubilæum hver Dag. De har aldrig haft før.

Fru Hansen. Nej, men saa er der saamænd nok nogle Andre, der skal ha'e. Nu skal I se, der kommer et Par Negere. De kan gjøre Kunster, kan I tro.

Frk. Hansen 2. Ja, det er for Resten ganske interessant. Det er jo naturligvis ikke videre udviklende, men jeg tror dog alligevel, at man har ikke saa lidt Udbytte af at se paa det.

Hansen. Veihael?

Fru Hansen. Ja, Tak, men jeg vil rigtignok hellere ha' Sukkerlade.

Hansen. Opvarterenøloverdehele.

Fru Hansen. Ja, men mit skal være Sukkerlade.

Frk. Hansen 1. Og min skal være Limmenade.

Frk. Hansen 2. Og min skal være Marmelade.

Hansen. Hvorforintekraftinade?

Fru. Hansen. Jeg tror alligevel hellere, jeg vil have Iskage. Men den skal være frisk fra Otto, men den behøver ikke at være varm.

Frk. Hansen 1. Ja, saa tager jeg ogsaa en Iskage.

Frk. Hansen 2. Ja, jeg ogsaa.

Hansen. Opvarterenvarmisoverdehele.

Fru Hansen. Jeg kan dog alligevel ikke lade være at ærgre mig over, at vi ikke fik Biljetter, skjønt vi kom med Pengene i Haanden. Og det kalder de Festforestilling! Pyh!

Flyttedags-Horoskop.

Hvilken Tummel og Staahej,
Hvilken Uro her paa Gaden,
Støj og Stimmel rundt i Staden,
Og hvor Folk dog tog paa Vej!
Sig mig, hvad der er paa Færde,
Hvad i Verden kan det være?
Hvad betyder disse Brag? —
Jo, det er jo Flyttedag!

Alt i flere Uger har
Allevegne Ung og Gammel
Endevendt sit hele Skrammel
For at være rigtig klar,
Klar til Flyttedagsforandring,
Klar til denne Folkevandring;
Det er jo en Velfærdssag
Med en saadan Flyttedag!

Hver Familie har sin Nød:
Radikale, Moderate,
Højrefolk og desperate
Socialister Hjernen brød
Med at ordne Lejligheden,
Med at finde Plads i Reden
Under deres nye Tag
For Enhver til Flyttedag.

For dem Alle stod det klart:
Af Familien under slige
Forhold maatte Nogle vige —
Sligt er nu just ikke rart.
Men, naar Klinten skal fra Hveden
Skilles ud, saa brydes Freden,
Og der kommer meget Nag
Af en saadan Flyttedag.

Dette Flyttedags-Staahej
Snart er lykkelig til Ende,
Og vi Allesammen kende,
Hvad man vel kan vente sig.
Den, der her nu skriver dette,
Kan i Øjeblikket gjætte
Kun, i Haab om Retfærds Sag,
Paa en heldig Flyttedag —

Heldig Flyttedag, hvor Alt
Evropæisk og zerrissent
Og blaseret, goldt og vissent
Ned fra Flyttelæsset faldt;
Medens Tidens gode Nisse
Fra sin Bøtte vil til visse
Raabe mod det nye Tag:
Jeg er flyttet med i Dag!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Lige ud af Ægget.

Formodentlig vil det nu vise sig snart,
Om Ællingen er af den grimme Art,
Eller om den paa sin Løbebane
Alligevel skulde blive til Svane.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 28. April. Nr. 17.

PUNCH

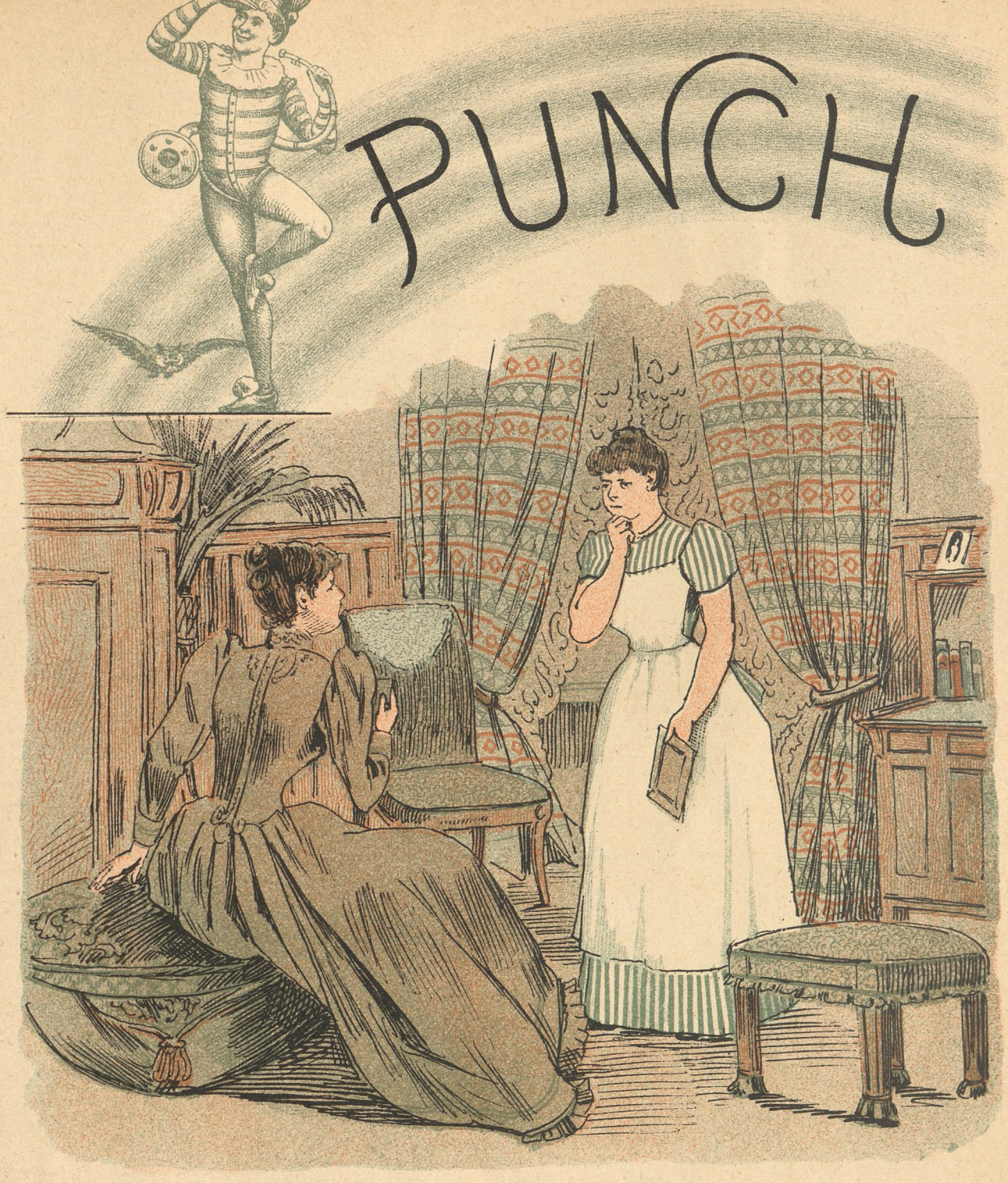

Lige heldige?

— Hvad sagde De til de Damer, som vilde gjøre Visit?
— Jeg sagde, Fruen var ikke hjemme.
— Og hvad sagde de dertil?
— Hvor det var heldigt!

Efter Slaget.

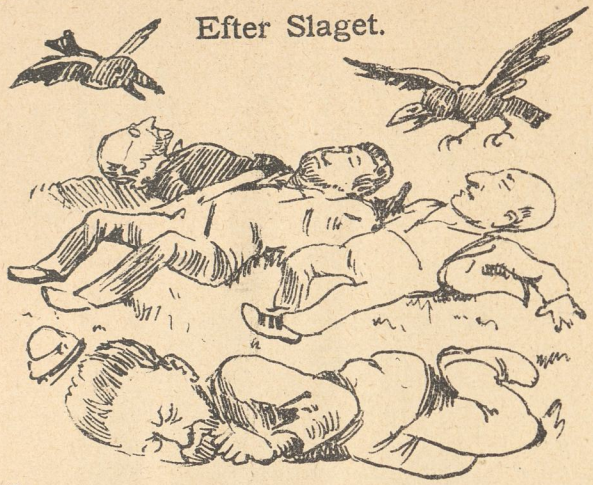

O Muse, som saa tidt et Trøstens Ord
Os gav til Lindring for de højst Forknytte
Og skabte mangen vinget Metafor
Hver Gang de sukked' dybt: »Hvad kan det nytte?«
Hjælp mig at trøste dem, der duer i Nord,
Hvis Taarer siden Valget ere flydte
Saa rigelig, at Vandet over Knæerne
I Integade gaar paa Evropæerne!

Thi det kan ikke nægtes, der er Trang
Ved Baaren til din trøsterige Tale,
Fordi saa mange tapre Radikale
Trods udvist Mod er gaaet Kjødets Gang,
Og intet haabløst Digt af Herman Bang
Og unge Hørup Sorgen kan husvale,
Fordi kun „*Politiken*" daarlig skjuler
De »Lig«, den sejler med i Lastens Huler.

Hvad skal man trøste vel en Evropæer med,
Naar han betænker, at den stakkels Bentheims »døde Torsk« i Graven sig har vendt,
At Henning Jensens Kniv faldt ud af Ærmet,
Saa den han ingen Sinde mere skær' med,
At Bing — lig Protokollen — har sig brændt
Med Leth, Bønløkke og saa mangen Menig,
At trods al *viel Geschrey* blev *Wollen wenig?*

— Dog, selv om Vælgerfolket lod i Stikken
Den faldne Trop og for Diæt den snød,
Og selv om Hørup efter flere Stød
Af den Natur er ikke særlig slikken,
Saa veed han, at man aldrig er saa død,
Man kan da leve op i „*Politiken*",
At den, der segned' nys for Folkevillien,
Kan her faa Liv som Konsul fra Brasilien.

Og ydermer faar nu han Tid at læse,
Ja redigere selv sit Inteblad!
Saa han maaske kan undgaa mangen Næse,
Som ellers faas ved Bladets Andemad,
Og slippe for en Hasselkjæp-Fadæse,
Hvis »*Cajus*" spiller nok et Puds, den Rad,
Og naar »paa Benene« Bladreferenterne
Hans Dønnergaard ser mellem »Prætendenterne«.

Afstemning — i Stemning.

(Petersen kommer paa Valgdagen ind i Gothersgades Exercerhus for at afgive sin Stemme som Vælger i 5. Kreds. En Listeføre ser spørgende paa ham.)

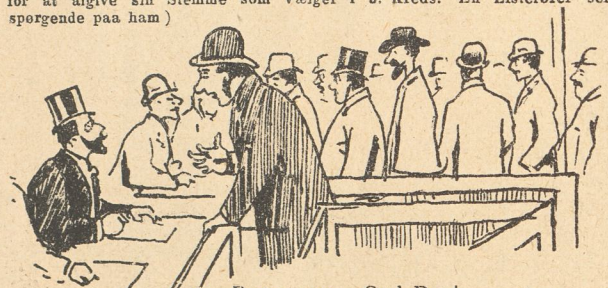

Petersen. God Dag!

Listeføreren. De stemmer paa —?

Petersen. De' æ da vel Ingen a' Kandedaterne, som a' je' har den Ere — —?

Listeføreren. Nej. Men hvem stemmer De paa?

Petersen. Ja, se de' æ jo netop Sagen. Je' syn's jo nok, a' je' vilde stemme; for hva' Fa'en ska' man i Grunden mæ Stemmeret, naar a' man inte bruger'en. Men paa den anden Side saa syn's je dov, a' de' æ saa løjerli't saadden aa gi' sin Stemme til en Mand, naar ikke man har set ham. Je' ska' si'e Herren, je' ku' sgu'tte komme her i Morges og høre paa Talerne, ve' de' a' je' har en bulden Finger, som je' har lagt i paa Fredriksens Spital, og nu gorde den saa forskrækkeli' grusseli' ondt, a' je' li'efrem inte ku' nære mig for'en, men maatte gaa te' Doktor mæ'en, de' kostede mig sgu et Par Kroner, og de' æ jo ikke saa lidt for Smaafolk, der lever a' sit Ansigts Sved mæ Kone og fem Børn, hvora' de to æ dødfødte og det tred'e ikke en Gang født endnu aa' — —

Listeføreren. Ja, men hvem stemmer De saa paa?

Petersen. Ja, se det va' de', a' je vilde mig Faalov aa' spørre om, om ikke a' Kandedaterne var til Stede, saa a' je' ku' faa dem aa se. Hvis ikke a' de æ til Stede, saa ka' je' jo godt sitte mig ned og vente, hvis a' De æ saa go' aa ville sende Bud etter dem. Je' ku' jo natyrligvis osse gaa aa saa komme igjen, naar a' de er her, men je syn's dog, a' de' va' li'saa godt, a' vi fik de' afgjort med det samme, nu da je' engang er her. Men de' æ jo inte værd a' staa aa sludre om de'. La' vos nu hellere faa det afgjort i en Ruf. Hvis De saa vil være saa venlig aa hilse dem aa si'e, a' je sitter her aa venter — —

Listeføreren. Kan ikke lade sig gjøre. Hvis De vil stemme, maa De stemme strax.

Petersen. De' va' nu ellers kjedeli' nok, for je ku' Fa'ens godt li' aa faa Manden aa se først.

Listeføreren. Ja, det kan nu ikke lade sig gjøre. Enten maa De stemme strax, eller ogsaa maa De lade være. De staar vel paa Valglisten?

Petersen. Ja, se de' ve' je' sgu'tte, om je' gjør. De' ha' je' ikke Begrev skaft om. Men de' æ sgu osse mig li'e fedt. De' ska' De aldri' kere Dem om, naar bare a' je' kommer til aa stemme.

Listeføreren. Ja, men det er ikke os ligegyldigt. Hvad er Deres Navn?

Petersen. Peddersen.

Listeføreren. Med d eller med t?

Petersen. Næ, je' staver det sgu mæ P.

Listeføreren. Ja, men hedder De Pedersen eller Petersen?

Petersen. Je' hedder Peddersen. Det er mig, der boer ude paa Nørrebro — Nr. 179, 5. Bagsal i Sidebygningen, 2. Opgang til Højre over Gaarden.

Listeføreren (der endelig har fundet ham i Valglisterne). Naa ja — hvem stemmer De saa paa?

Petersen. Ja, naar a' je' inte ka' faa Kandedaterne aa se, saa er'et vel bedst, a' je' stemmer paa den samme, som a' je' stemte paa sidst.

Listeføreren. Ja, men hvem stemte De saa paa sidst?

Petersen. Ja, de' æ je' sgu'tte Mand for aa huske. Men ka' De ikke se i Dereses Prottekolonner, hvem a' de' ha' vaaren?

Listeføreren. Nej, De maa sige hans Navn.

Petersen. Ja, saa æ de' vel bedst, a' vi bli'er ve' han, som nu en Gang æ Risdasmand. De' va' da Synd aa ta' Bestillingen fra ham.

Listeføreren. Ja, men De maa sige Navnet.

Petersen. Saa? De' troede je' ellers, a' De vidste sel'.

Listeføreren. Ja, men jeg har ikke Lov til at skrive det, naar De ikke siger mig det.

Petersen. Ja, naar bare a' De ikke glemmer de', saa maa De sgu osse gjerne la' vær' aa skrive de'.

Listeføreren. Deres Stemme gjælder slet ikke, naar De ikke siger Navnet paa den Kandidat, De stemmer paa.

Petersen. Ja, saa vil je dov stemme paa Hørup. Je' ska' si'e Dem, a' je' holder »Poleteken«, de' vil si'e, je' holder 'en inte sel', men je' laaner den hver Aften nere paa føste Sal, naar a' de sel' ha' læst den, og nu har Hørup jo sat i Folketinget i saa mange Aar, saa je' syn's, a' han maa være nærmest te'et.

Listeføreren (gnaven). Ja, men Hørup har ikke stillet sig i denne Kreds. De kan kun stemme paa en af de to Kandidater, der har stillet sig her.

Petersen. Naa ja, de' ska' De sgu'tte være saa kjed a'. De ska' bare gjøre mig den Tjeneste aa inte ærke Dem, saa ska' je' sgu nok stemme paa en a' dem. Saa ta'er vi Skrædderen.

Listeføreren. De maa sige hans Navn.

Petersen. Aa Fa'en, de' kjender De sgu nok sel'. Hans Portræt hænger henne i Fredsborgade sammen med fire andre Kabylere.

Listeføreren. De maa sige Navnet.

Petersen. De' æ han, den lille sorte, han mæ' Skæget — De kjender ham da i al Fald nok a' Anseelse.

Listeføreren. Maa jeg bede om Navnet?

Petersen. Je' ka' sgu'tte saadden huske, hva' alle disse Bisser hedder. De' æ han Sjoselisten, han den lille nemme Mand. Han har saadden et forbavsendes Snakketøj, har han. De' æ inte Hørdum, han hedder, men de' æ han, den anden — — —

Listeføreren. Ja, nu maa De skynde Dem og sige hans Navn. Jeg kan ikke vente længere.

Petersen. Bli' nu bare inte arrig. De ve' jo li'saa godt som jeg, hva' Manden han hedder.

Listeføreren. Ja, naar De ikke vil sige mig hans Navn, saa maa De lade være at stemme.

Petersen. Jo, stemme vil je' sgu. Troer De ka'ske, a' je' æ gaaet her ind til Byen for aa la' mig gjøre Nar a'. Saa Frederik Hansen faa Saten.

Listeføreren. Godt. Den næste!

Petersen. Ja, de' vil je' si'e Dem, en anden Gang saa faar De ikke min Søgning, saadan som De har behandlet mig. Saa gaar je' til en anden Kreds. Man har dov sine Anskuelser, og de' æ dov inte Meningen, a' man saadden vil være til Grin for hele Menigheden. De' manglede bare!

Fra Brevdueslaget.

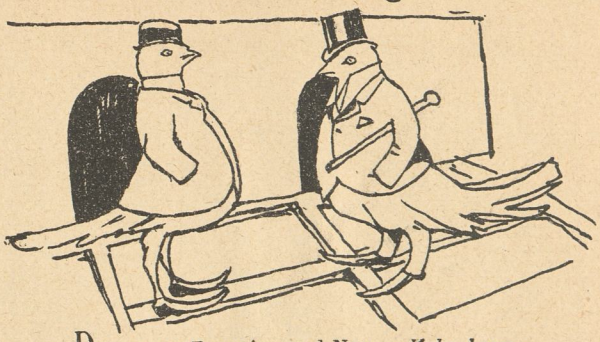

Der er en Forening ved Navn »*København*«,
Hvor Brevduer plejes og fores;
De kroer sig og spræller og tror, de gjør Gavn,
Naar barnlige Sjæle skal mores.
Men det er dog først, naar de Stofmangel har
Og ganske forsultne de spjætter,
At de resolut under Vingerne ta'er
Uvartige »*smaa Billetter*«.

Saa ofte man mener, at Alt er forbi,
Og at deres Slid de kan spare sig,
Har altid ved Kog- eller Kobleri
Endnu de en Stund kunnet klare sig;
Og skrigende hjem de til Strædet fly'r,
Hvor Flokken paany bli'er forenet, —
Hvis ikke de anta'es for »*Menneskedyr*«
Og snuppes ved Vingebenet.

Hvad Race de er af, just ikke staar klart;
For *Krop-Duer* — det er de ikke!
Kun højst en Art *Maanedsduer*, der snart
Maa paa deres Gjerninger ligge.
Blandt »hvide Blomster« som *Tumlere* let
De tumler sig, til de bli'er sløjho'dede;
Men kurrer de »Elskovskluk«, mærker man ret,
At de hører til de »*pøj! — fodede*«.

Colomba Scavenia, ogsaa kaldt Per,
Gaar forrest; de si'er, man betakked'
Sig, den Gang i »*Danmark*« den søgte Kvarter,
Endskjønt den dog ogsaa er blakket.
Som Vandre-Due den nu finder Ly
Blandt badstuestrædeske Arter
Og flagrer med smaa Billetter mod Sky,
Naar »Unge-Flyvningen« starter.

Den er noget vild, om den ogsaa er tam;
Men derpaa kan just man den kjende,
At aldrig den rigtig kan faa i sin Kam,
Hvor »Højre« og »Venstre« er henne.
Staar Vinden mod Integade, den blindt
I Aandsfrihed kroer sig og knurrer,
Men blæser en Valgvind fra Højre, — gesvindt
Den kjælent slaar Volte og kurrer!

Naa, Brevduer hør' jo til den Slags Sport,
Der vel for en Stund er i Mode;
Men Tiden gaar fremad, og Arten dør bort,
Naar først »*København*« er marode.
Og, naar saa det Afskedspatent, man dem gav,
De selv under Vingen maa stikke,
Kan *Per* og de andre faa i deres Grav
Det Skudsmaal: de duede ikke!

Politisk Trosbekjendelse.

(Den 20de April.)

— Men ded wel A seje, a hves A blywer jen aw di 102 i æ Faalkething, aa hves vi saa sku ha Karater faa Klowskaw, saa kaam A te aa sidde nøderst, faa A wa vest den dummeste, men hves ded gjælder Traafasthe moe Frihedens hellie Saw, ja saa kaam A melle di frammeste.

Valget i 5te Kreds.

Fremtids Radering, frit efter den fri Willumsen.

Et Sammentræf.

(Frit efter J. H. Bessel.)

En Rigsdagsmand gik en Gang hen,
Hvor alle folkekaarne Mænd
Skal havne, skjønt de nødig vilde,
Og det er ilde
At dumpe, naar man nødig vilde.

Den Venstremand, jeg synger om,
Lod ovenpaa sin Folkedom
I en Koupé sig hjemad trille,
Og det er ilde
At høre med Retour saa silde.

Her traf han Tang og studsede:
„Hej Jeppe, hvad i Helvede,
Blev ogsaa du i Dag den lille?
Og det er ilde,
At det skal gaa os to som Bille!

Hvorfor jeg narret blev April,
Det veed du sikkert uden Tvivl,
Saa jeg omsonst det dølge vilde,
Og det er ilde
For kjendte Ting at dølge ville.

Hans Dønnergaard var her paa Spil
Og satte flere Kasser til,
End hans „Balance" taale vilde;
Og det er ilde,
At den man inte taale vilde.

Af Medynk med det Udgangsøg
Jeg kaldte det „grovkornet Spøg",
Og det fortrød jeg lidt for silde,
Og det er ilde
At angre, naar det er for silde.

Men du, som var saa god og brav
Og fægted for dit Renhedskrav,
Hvorfor du faldt, jeg vide vilde!"
— Og det er ilde
For nøje alt at vide vilde.

„Det kom sig af," oplyste Tang,
„At jeg med Hjerte-Folkets Sang
De sorte Smaas forbedre vilde,
Og det er ilde
Guds Ord paa Ballelars at spilde.

Det Smør, som volder I er her,
Har jeg paa Halsen skaffet jer,
Naar paa Høj-Skoler vi holdt Gilde,"
— Og det er ilde
Med Smør at synge ved et Gilde.

Sligt lærer Jeppe at la'e væer'
At synge med en Europæer,
Skjønt Næstens Cohner gjerne vilde,
Og det er ilde,
Naar Venstres Cohner slaar en Trille.

Telefoniana.

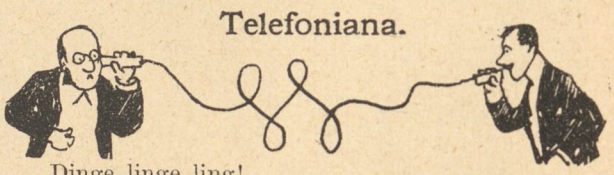

Dinge linge ling!

— Hallo! . . . Maa jeg be'e om tyve en og tredive, Hansen. . . . Er det Hansen? . . . God Dag, Hansen! . . . Hvad beha'er? . . . Nej, jeg er Petersen. Skal vi tage til Hellebæk paa Søndag?

— Lad gaa! . . . Men hvem skal benytte min Plads i Theatret?

— De har da ikke abbonert om Søndagen, Hansen! . . . Hvad beha'er? . . . Har De heller ikke sagt det? Jo minsæl. . . . Hvad beha'er? Kan De ikke høre, hvad jeg siger? Jeg siger, at jeg har en Sommerlejlighed til Dem ude i Hellebæk.

— Mange Tak! . . . Maa jeg be'e mig fritaget,

— Bli'er de grov? . . . Hvad beha'er? . . . Naa, sagde De kun: Mange Tak? . . . Ja, det er ogsaa en pæn, lille Lejlighed. De behøver kun at lukke Vinduerne op en Gang imellem, saa at der kan komme lidt frisk Luft ud i Haven. Skal vi kjøre derned og se paa den?

— Nej, det gaar aldrig godt. For nu strejker jo Renovationsvognene.

— Hvad for en Snak? Vi kjører naturligvis med Jernbanen.

— De skal se, at al Færdsel standser. Den Vognmandsstrejke er en stor Ulykke.

— Ja, det har De Ret i, Hansen. . . . Hvad beha'er? . . . Hvad jeg taler om? . . . Ja, hvad taler De om? Jeg spørger, om De vil tage med til Hellebæk paa Søndag?

— Den 1ste Maj? Bild Dem bare ikke det ind. Politiet strejker jo.

— Hvad kommer det os ved? Lad bare Paris være Paris og svar paa, hvad jeg spørger om.

— Ja vel! Lad mig saa faa de tyve Kollis pr. Omgaaende; vi risikerer, at der bliver Strejke paa Fabriken.

— Hvad taler De nu om, Hansen?

— Det veed jeg ikke; men det er ikke min Skyld. Min Kone vil ikke gaa med den. Hun har ligefrem gjort Strejke, fordi den sidder saa skrækkelig.

— Hallo! . . . Er det Hansen, eller er det ikke Hansen? . . . Nej, jeg hedder ikke Jespersen, mit Navn er Pedersen. . . . Hallo! . . . Maa jeg be'e om tyve en og tredive, Hansen? . . . Er det nu Hansen? . . . Naa, vil De saa tage med ned og se paa Huset?

— Umuligt, Højstærede! Det kan ikke blive færdigt. Kulmændene har strejket.

— De er vist ikke rigtig rask, Hansen?

— Ha, ha, ha! . . . Sagde De en *Lock-out*? Ja, det kan man godt kalde det. Han bliver da aldrig Statsrevisor mere!

— Maa jeg nu være fri for det Strejke-Vrøvl! . . . Hvad beha'er? . . . Har De ikke nævnet Ordet Strejke?

— Forstaar sig! Hele Byen taler jo ikke om Andet.

— Hvad siger De? . . . Om jeg er Petersen? . . . Ja, vel er jeg saa! Kan De ikke høre, hvad jeg siger? . . . Jeg spørger, om De vil tage med til Hellebæk?

— Det maa De spørge min Kone om.

—De er jo ikke gift, Hansen! . . . Hvad beha'er? . . . Veed De det nok? . . . Men Herre Gud, Menneske. . . .

— Nej, det nytter ikke noget! . . . Jeg la'er mig aldrig i Livet *boycotte!* Det skulde De heller ikke finde Dem i, min gode Mikkelsen.

— Saa, nu er det galt igjen! Minsæl om jeg vil staa længere her og være Nar. Men saadan maatte det jo ende: Nu gjørTelefonen ogsaa Strejke. — — Dinge linge ling, — God Morgen, Hansen!

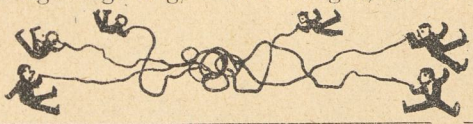

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Du ka bide dej i Øinene paa, a de æ noen sørrelie Forhol, a Ongdommen lever unner hernere i disse Tider, fordig di forenige Sammensmeldtere har vunned en stor Sejer paa Hvaldaen den tyvende dennes, aa Grunnen herte æ bare den, a di fordommede Kraftengdiodter, som raader for Polleteggen her i dette Lan, vel igge gi den frisinnie aa fremskrene Kvinne Stemmeredt, skønt hun dov har Fortovsredt lissom andre Mennesker. Aa de æ da inglysende, a en røjet Sillekone lissaagot ka ha Stemme som en avskommet Mælgeman aa de æ mejet uredtfærdi, a en slakted Fiskehanler ska ha Lov aa stemme, imens en levende Rejekone maa staa ujen for. Aa vafor sku for Ægsembel igge en dellekat Smørrebrøsjomfru ku kaare En, naar en sylted Frugthanler eller en lodden Skinforhanler ha Lov te et? Men va ka de nydte, a Fru Nørlund tar Oret for Kvinnens Stemmeredt, naar vi lever i et Samfund, som vil igge en Gang gi di frisinnie aa obvagte Drænge Lov te aa stelle sej, men kuns gir os Teladelse te aa løve bavetter Skrædder Holmses Vovne aa raave Hurræ for Skrædderen, som nog engenli er Hattemaer aa ingforskræver sine høje Hadte fra Berlin for a objælbe de danske Haanværg. Aa ves jej engang steller mei, saa ska de være paa de Program aa avskaffe Ægteskavet, som dov kuns er de rene Sammensmeldteri mæ de Formaal a unnertrøgge Friheden aa gokenne Provissorierne, aa ves vi ku faa de gemmelførdt, saa ville der dov inu være goe Usekter for Brandesianerne her i dette Lan, saa di behofte igge aa reise te Amerika for aa lede etter en ledi Professertitdel i Sigkago, eller a ta Brøddet ud a Munnen paa jer obbe i Norre, for saadden som de er gaaed Hørop paa Hvaldaen, saa ka han umuli leve a Polleteken alene, naar han telie ska sørre for sine Kohner aa maaske Børne.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr. Naar I har faaet anbrunget Georgbrandes som Professer i Ægstetek ve jeres Ondiversidtet, saa lamme hvide, om der igge osse sku bie en Plas ledi som Professer i norsk Spraag derobbe, for saa vilde jej søje paa den. Saa hvit je kan skønde, liner de norske Maal de je sæl skræver, saa je tror de ville lægge for mej aa dosere de.

Après le combat!

Slaget var endt. Paa den blodige Mark,
Der nylig gjenlød af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn
Og en Hørups forbitrede Trampen.

Aftenen sænkte sig. Ej dens Ro,
Thi Øllets berusende Vildhed
Maled' endnu sine fæle Træk
I Gadens urolige Stilhed.

Skræder og Skomager Sejren vandt,
Og der var Jubel i Massen,
Og derfor man det belejligt fandt
At faa en Smule paa Kassen.

I Rømersgade med Øl fra Fad
Man sloges i munter Solden;
I Integade kun lidet glad
Man muled' ved Protokollen.

Firkløveret Hørup, Brandes og Bing
Og deres mærkværdige Jensen
Var blevet til næsten slet ingen Ting,
Forkuet i Existensen.

Og dette evigglade Parti
Er gyselig sløjt til Mode —
Forbi! de sukker, forbi! forbi!
Selv Marott er jo marode.

Og Harald Jensen og Enevold
Og Bønløkke, Geltzer og Bjerre
Er alle gaaet Pokker i Vold,
Og de bliver færre og færre.

Og Integades forsorne Flok
Er gyselig ladet i Stikken;
Vælgerfolket har faaet nok
Af »det Højeste« i »Politiken«.

De svandt i selvsamme Øjeblik,
Højhedsvanvidsdrømmene,
Den Gang da man Revisoren fik
Kigget rigtig efter i Sømmene.

Nu sidder han som en slagen Mand,
Helt ene med arrige Miner,
En Marius uden en eneste Sejr
Paa sit Carthagos Ruiner.

Men Alle aander vi mere frit
Fra Gulv og til Galleriet;
Thi fra et aandeligt Mareridt
Man føler sig som befriet.

Den danske Nihilisme har
Visselig udspillet Rollen —
Und das mit vielen Geschrey sogar,
Aber am wenigsten Wollen.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Skibbrud.

Med stort Besvær og kun til liden Baade
Til Valgkampagnens blinde Skær de naaede;
Thi der blev Skrogets Vandgang saare slem,
Og i en ulyksalig Stranding
Af en grovkornet spøgefuld Bemanding
Gik hele tre Mand neden om og hjem,
Saa den er ikke mer ved sine fulde fem.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 5. Maj. Nr. 18.

PUNCH

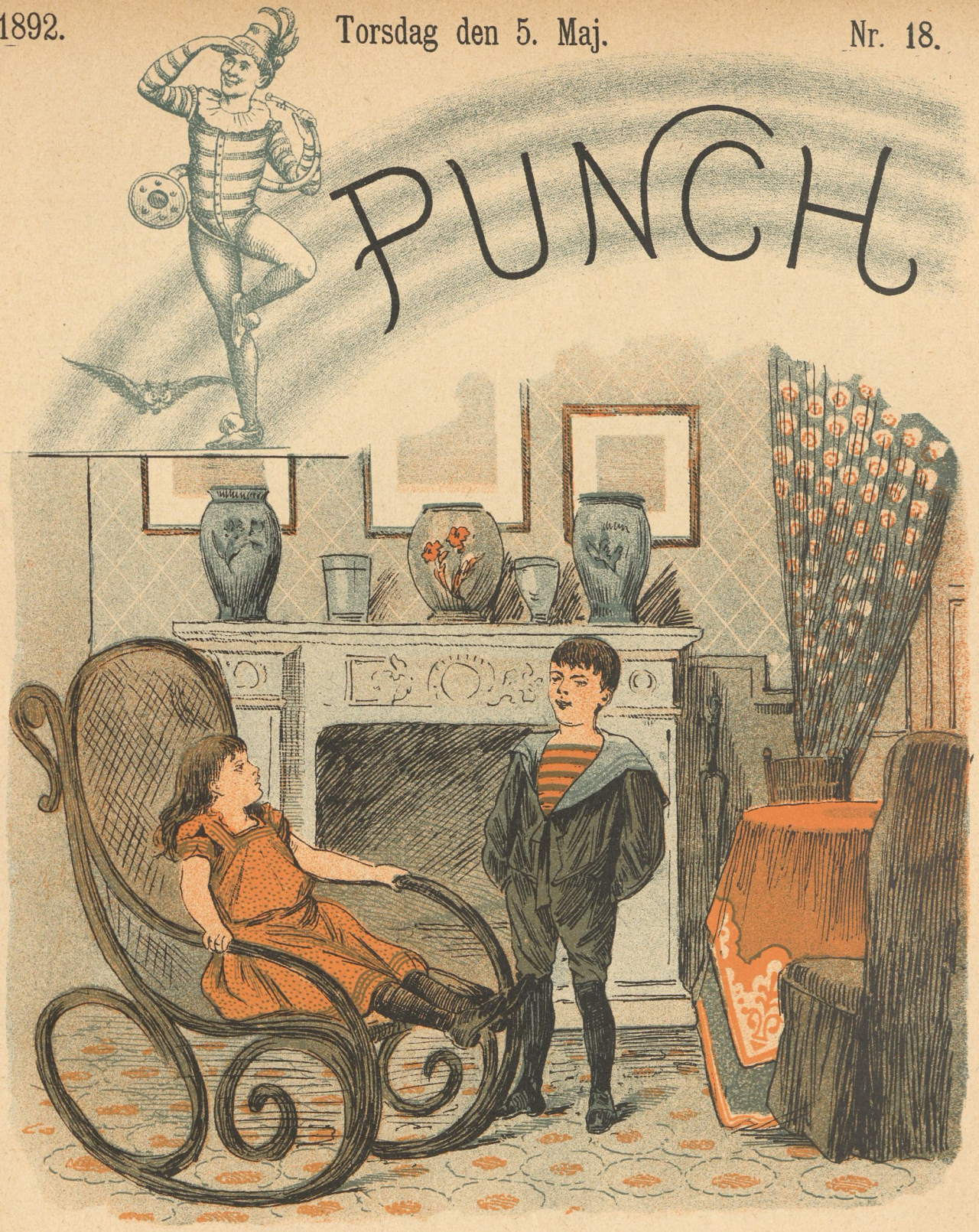

Der er Forskjel.

— Min Mo'er er meget streng. Er din det?
— Voldsom!
— Men Du faar jo Lov til alt, hvad Du vil?
— Ja, mig er hun ikke streng ved!
— Hvem er hun da streng imod?
— Fa'er!

I Morgen.

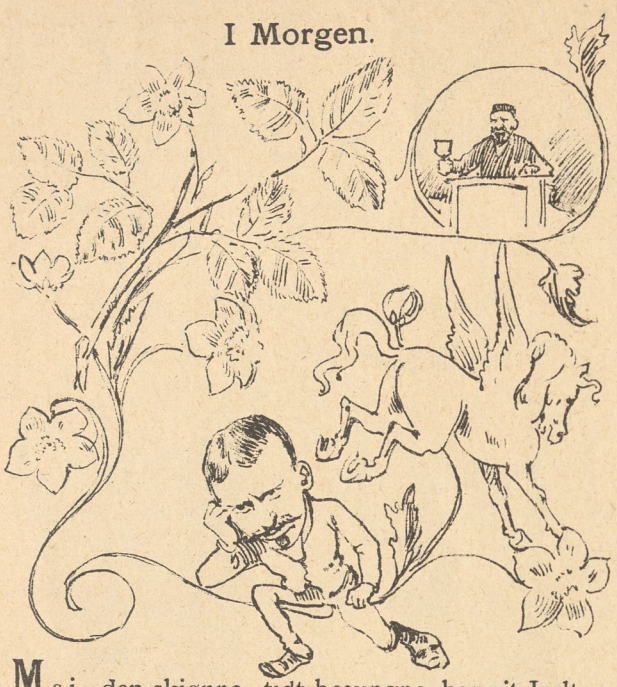

Maj, den skjønne, tidt besungne, har sit Indtog holdt herhjemme,
Træet smykker sig med Knopper, Engen med sin Blomsterbræmme,
Anemonerne florere
Efter gammel Sæd og Skik
For til Gavns at protestere
Imod Visnepolitik.

Om det saa er Folkethinget, vil i Aar det give Møde
Paa en Tid, hvor før dets Lemmer kun i Kroen søgte Føde.
Naar Kasernen ta'er som Gjæst mod
Dem i dette Øjeblik,
Er det ogsaa som Protest mod
Al Slags Visnepolitik.

Valget sine friske Knopper ind i Thingets Krans har flettet,
Og for mangen rodløs Plante blev det ogsaa grundig lettet.
Skjønt vel ikke helt man Ondet
Op med Rode rykket fik,
Blev dog heldig overvundet
Salig Chrestens Politik.

Fredelige Husmandshaver kan nu Plantning faa hos Frede:
Hvidløg eller »Taalepaner« trives daarlig i hans Bede;
Thi han veed af gammel Skade,
At man ikke for en Slik
Kan erhverve Lavrbærblade
Under Visnepolitik!

Mellem Evropæersæder sidder Eedvard Brandes ene
Lig en Marius paa Karthagos mosbegroede, kolde Stene.
Stillingen for ham er næsten
Li'esaa trist som hans Metrik,
Da hos ham selv Vingehesten
Driver Visnepolitik.

Blikket i de tætte Rader søger mangen Ven forgjæves,
Mangen Stemme vil han savne, naar der tales eller væves.
Hørup har gjort mange Bukke,
Men den sidste, han begik
Var dog værst: at ville plukke
Frugt af Visnepolitik!

— Nu skal altsaa Thinget samles, og med rene Ord skal siges,
Om Forhandlerne vil kriges, eller de vil smukt forliges,
Om de ved det gamle bliver
Eller gjør et nyt Bestik.
Men, hvad saa man end bedriver, —
Ingen Visnepolitik!

Ægte Talmi-Kur.

»Guld er kun en Chimære«

Punch har herved den Ære at bekjendtgjøre, at han paa Grundlag af den amerikanske Guld-Doktor Hallers epokevækkende Opfindelse under Dags Dato har oprettet en

Forening til Guldalderens Gjenfødelse.

I Betragtning af Menneskeslægtens stigende Depravation og de nye Sedlers Umulighed maa dette Formaal i Sandhed siges at være Guld værd. Ligesom Kasserollerne, der pryder Marmorkirkens Tag, nærer vi derfor ingen Tvivl om, at vore Medborgere vil kappes om at levere Konsortiet det fornødne Guld-Materiale. Alle Bidrag, saasom affældige Guldfisk, gammelt Guldkorn, afbrændt Guldregn og plomberede Tænder, modtages med Taknemlighed. Desuden er det en gammel Vedtægt, at hver Morgenstund har Guld i Mund; den nødvendige Grundkapital er altsaa sikret.

Konsortiet, hvis fulde Navn vil blive „amerikansk-evropæisk-kosmopolitiskDeliristfordrivelsesforeningsfilialagentur for Norden" har forudset, at Totalafholdsforeningerne vil nedlægge Forbud mod dette Indgreb i deres Næringsvej. Da Retten imidlertid ikke vil finde Grund til at befrygte, at Angrebene bliver gjentagne, eftersom der kun kan være Tale om at fortsætte dem, vil Fogedforbudet i en nær Fremtid blive ophævet.

Det er Planen at realisere Planen pr. Omgaaende. Medens Magistrat og Kommune tærsker Grøntsager over de nye Torvehaller, vil *Punch* strax skride til Udødeliggjørelsen af Dr. Hallers berømte Navn ved at oprette det behørige Antal

Guld-Haller.

I dertil indrettede Kliniker vil samtlige Delirister af alle Slagser og Afarter kunne indlægges. Guld og grønne Skove udloves; dog under Forudsætning af, at de grønne Skove medbringes.

Vi anbefaler særlig følgende Afdelinger:

Delirium politicum.

Denne epidemiske Sygdom, der opstaar ved overdreven Nydelse af Valgflæsk, har man tidligere ment at kunne kurere ved Diæter. Intet er mere fejlagtigt. Det eneste Middel til politiske Skindødes Gjenoplivelse er at give Patienterne uindskrænket Tilladelse til at forsluge sig i deres Yndlingsretter, saasom døde Torsk, fede Ord, sammensmeltede Hundetampe og andre lækre Sager. Patienterne leverer selv Knive i Ærmet til Madens Anretning. Samtidig foretages hyppige Indsprøjtninger af Guld, dels i Form af Lovforslag om Statsunderstøttelser, dels som Bidrag fra Guldkalven, hvis Affald opsamles i en dertil præpareret „Børstidende", og dels som Bidrag fra det bekjendte Badstuestræde-Fond „*ad usus Scavenii*", indpakket i „smaa Billetter".

Efter denne Behandlingsmaade vil selv den mest faldne Politiker kunne rejse sig. Om det saa er Harald Jensen vil han kunne hjemsendes til Skjoldelev som en ny og forbedret Udgave af salig Guldharald. At Patienten efter al Sandsynlighed vil krepere under Kuren, anfører vi som et yderligere Bevis paa dennes Fortræffelighed.

Delirium artisticum.

Denne Sygdom fremkommer ved Bid af gale Menneskedyr og ytrer sig som ondartede Brandes-Bylder paa den lille Hjærne. De Angrebne faar Monomani for „hvide Blomster" og henslæber deres „glade Ungdom" i literære Variétéer som Lig og Mumier. En enkelt Patient blev direkte smittet fra et Apothek og led af en stærk Guldfeber, som dog gik over, da han søgte Omgang med „Sportsmænd". En mere notabel Patient, der er Kammerchef af Profession og tilbringer sin meste Tid hos den „kjære Familie" i Integade, har man hidtil anset for inkurabel; men det er vor Overbevisning, at han ved gjentagne Indsprøjtninger med Midas-Guld i en nær Fremtid vil kunne „gaa af" som helbredet. Patienter af lavere Rang henviser vi derimod til Operationsstuen „Det frie Theater", hvortil Adgangen kun koster en Wied.

Delirium kommunalicum,

ogsaa kaldet Sovesyge, er en indgroet Skade; de Syge har endogsaa paabudt Værtshusholderne at holde opredte Senge for alle paakommende Tilfældes Skyld. Kuren er ligesaa simpel, som behagelig: det tillades Patienten at nyde et Utal af Bistrupsmiddage, opgravne Brosten, Plankeværker, der er behørig fugtede med Malerpotter, udsugede Beværtere, konfiskerede Ladegaarde og hvad de iøvrigt maatte sætte Pris paa. Naar der saa tillige indsprøjtes et passende Kvantum stigende Indkomstskatter, vil Sovesygen tiltage i en saa uforholdsmæssig Grad, at samtlige Patienter maa lægge sig ind under Alderdomsforsørgelsen, og Skaden er derved udryddet.

Delirium tremens.

Det Middel, som Dr. Haller har opfundet mod Drankersyge behøver vi aldeles ikke at anbefale. Dets Fortræffelighed er jo indlysende: Naar en Brændevinsdrikker har faaet indsprøjtet en tilstrækkelig Masse Guld, vil han ende med at kaste Tyvekrone-Stykker op, — og han har da Raad til at kjøbe Chateau-Vin!

Lyt efter, mens en lille Mand
Min Pegasus bevinger!
Han som »det kohniske Pendul«
Omkring Fa'er Bentheim svinger
Og lever af de Rester, som
Hans store Bro'er og Doktor
Har efterladt, naar han er mæt
Af Børnemads Dekokter.

Den lille Eedvard, kan De tro,
Er aandsfri, — Donnerwetter!
For han kan slagte Højremænd
Trods nogen Bugopsprætter,
Og han kan modig drikke Dus
Med hver en Stump Kollega,
Der villig kjøber »Ilddrik« i
Hans kritiske Bodega.

Des værre har det vist sig, at
Den lille Mandsling ynder
Nok fortrinsvis at tappe Vand
Af lutter tomme Tønder!
En Journalist-Forening kom
Paa tværs af Musageten —
Og vupti! var det ude med
Kollegialiteten!

Da den en »Stjaalen Lykke« fandt
Forgangen Dag, foer Trolden
I Eedvard og han hylede,
At nu var han bestjaalen:
Det er jo skammeligt, naar dog
Man paa en Vandgang brygger,
At forbigaa en Mand, som har
Patent paa Vandgangs-Stykker!

Han som en »Judith« rejste sig;
For det var rentud Meningen
At hugge alle Ho'der af
Fru Hennings og Foreningen!
Han spytted, sparked, peb og skreg,
Det stakkels, lille Væsen,
Saa Sværdet gik den gale Vej, —
Og han gik paa . . . . Profilen!

Der laa han som en stemplet Mand
Med alle Haab begravede,
Mens ligeglad Foreningen
Sin Foresuiling lavede;
I Bentheims Blad paa værdig Vis
Man vedblev med Protesten:
Thi naar »Æh . . . bæh« vil ikke mer,
Gjør man »A . A.« paa Resten.

Mere passende.

— Hør, Sergeant Sørensen! Tror De ikke, jeg kunde faa Lov til at rejse hjem til min Broders Bryllup?

— Til hans Bryllup? Næ, — ha'de det bare været til hans Begravelse!

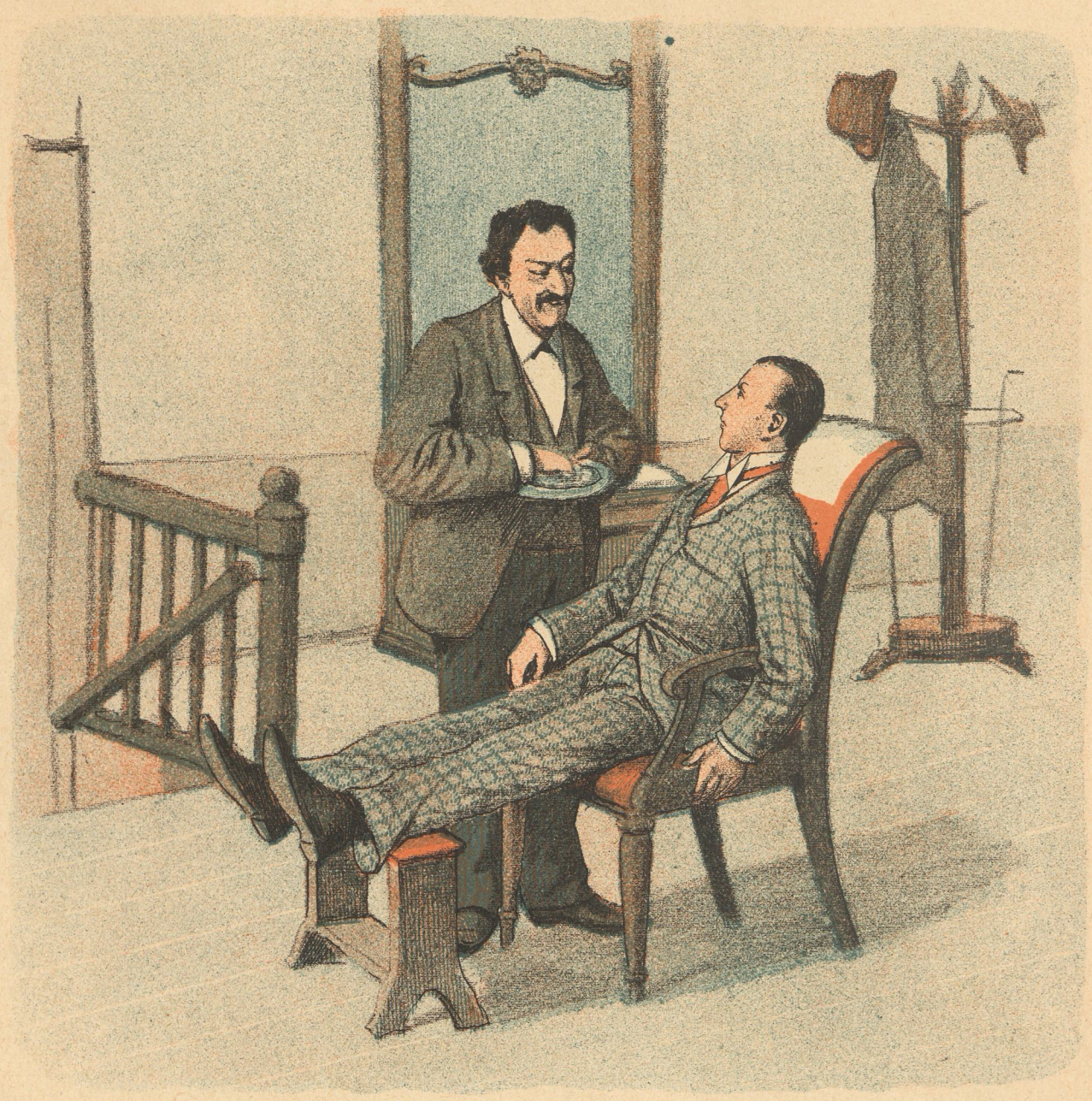

Darwinisme.

— Tror De, jeg kan vente at faa et kraftigt Skæg?
— Nej, det antager jeg næsten ikke.
— Hvis jeg arver efter min Fader, vil jeg faa et meget kraftigt Skæg.
— Jamen jeg er bange for, at De vil arve efter Deres Moder!

Paa Fælleden.

Og dersom Du morer Dig daa'li
Hos Alt, hvad der duer i Nord,
Og hvis man Dig gjorde til Aal i
Den Kreds, som gav Sølvtøj i Fjor,

Og dersom Du haabløst har trællet
I Venstre som Evropæer,
Gak ud da paa Nørrefælled,
Og se, om Du morer Dig der.

Den bruges som Sommerbolig
For Brændevinsbrændernes »Kvaj«,
Men er dog en Art af Tivoli
Hvert Aar paa den første Maj.

Arbejderbataillonen
Her stiller med Vogne til Børn,
Paa Porten dog »Revolutionen«
Er sat af Entreprenør'n.

Vel har man inte paa Pladsen
Den rigtige Dampkarussel,
Men rundt i Ho'edet paa Massen
Det løber alligevel.

Som Pjerrot bag Paafuglens Hale
Lovpriser en Mand i sit Fag
Den otte Timers normale
Arbejdsnedlæggelsesdag.

Man ofrer Virak og Ambra
Til selvsamme fixe Ide,
Men ude paa Ny Alhambra
Samles de rødeste.

Dagsordnen fra Rømersgade
Fra Tungen glider saa nemt;
Dens sidste nye — Tirade
Havde jeg nær forglemt.

Man vedtager uden Protester
Det »skæbnesvangre« Dekret,
Mens rundt af et fuldt Orkester
Der blæses paa Glastrompet.

Til sidst, naar fra Talernes Række
Slets inte her vanker mer,
Saa gaar man hjem for at lægge
Sig selv og Arbedet ner.

Evropæisk Rundsjov.

April 1892.

Hvad der i denne Maaned først og fremmest lagde Beslag paa den almindelige Opmærksomhed og vakte en overordentlig Opsigt, var det paafaldende Fænomen, at den tyske Kejser i hele Maaneden ikke har holdt nogen ny opsigtvækkende Tale. Grunden til denne ubegribelige Optræden hos den unge Monark angaves at være, at saasom Tale kun er Sølv, men Tavshed Guld, saa mentes Tavsheden at kunne tilvejebringe saa meget Guld, som Kejseren behøver til at realisere sin nyeste Samfundsreform, der bestaar i, at han selv til Gjengjæld for, at Berlinerne undertiden tager sig den Frihed at rive ned paa ham, vil tage sig den Schlossfreiheit at rive ned paa Berlin for at skaffe sig bedre Udsigter i Fremtiden.

Efterretningen om dette samfundsnedbrydende Foretagende frembragte en større Arbejdsstandsing i Kjøbenhavn, hvor ikke blot Kuskene nedlagde deres Piske og slog til Skaglerne for deres Strikepenge, men ogsaa Murerne maatte nedlægge deres Arbejde ligesaa ufrivillig som adskillige forhenværende Folkethingsmænd senere hen paa Maaneden.

Heldigvis opdagedes det, at Vanskeligheden ved at komme godt op at kjøre, ikke var saa stor endda, idet endog Hørup, Herman Bing og Henning Jensen viste sig at være Mænd for at kunne vælte med Glans, saa den sidstnævntes Spaadom gik i Opfyldelse, at han ligesom Ridder Bugge en Gang vilde ligge slagen paa Torvet i Middelfart.

Den Strenghed, vore Folkedommere saaledes udviste mod Forsvars-Nihilisterne, frembragte naturligvis en uhyre Forbitrelse hos alle renlivede, evropæiske Anarkister, der gav sig til i den Anledning at traktere deres Dommere med Dynamit. Endogsaa diverse Raadhuse blev sprængt i Luften eller tændte i Brand, og det skyldtes kun vor Magistats sædvanlige Energi, at vort nye Raadhus ikke led samme Skæbne. Det var nemlig i god Tid bleven anbragt i et Udvalg, og da selvfølgelig ingen Mennesker vidste, hvor det var blevet af, undgik det saaledes Ødelæggelsens Vederstyggelighed.

Heldigvis bevarede Redaktøren af *„Børstidende“*, Hr. Ernst Brandes sin Koldblodighed og trøstede de opskræmte Børsmatadorer med, at det hele kun var evige Løjer, eller som *„Politiken“* i sin Tid bemærkede, »en grovkornet Spøg.«

Ikke des mindre vedblev Stemningen at være yderst ophidset, saa at hverken de Streikende her i Byen eller de Herrer Bjørnson og Jonas Lie, der for en Ordens Skyld ogsaa var røgne i Haarene paa hinanden, vilde høre Tale om nogen Voldgift, og da tillige fhv. Folkethingsmand Overretssagfører Emil Schjøttz gjorde et ikke ganske vellykket Forsøg paa at vise Aktionærerne i Bispebjerg-Bryggeri, hvor David kjøbte Øllet, blev Stillingen ligefrem uhyggelig.

Til al Lykke reddede Gehejmeraad Tietgen atter Situationen ved at meddele Aktionærerne i Faxe Kalkbrud det glædige Budskab, at Skjærveproduktionen havde ydet en saa rigelig Skjærv til Forretningen, at man i Aar kunde faa næsten 1½ Procent af sine Penge, og ovenpaa dette uventede Held kunde selvfølgelig Storkapitalen med al mulig Sindsro se Fremtiden i Møde.

Ved Kaffen.

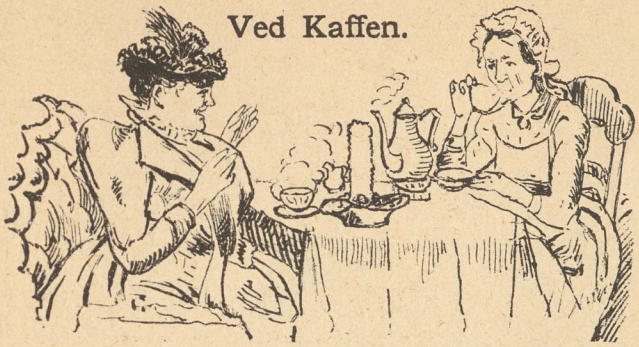

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja, De kan sandelig takke Deres Gud, at De ikke har Raad til at tage til Paris i denne Tid, som jo ikke er til at være i for Anarsjister og Dynamit og Ravasjold og Kolera oven i Købet, som nok for Resten kun var i »Aftenbladet« og ikke i Paris, og De kan rigtig nok tro, det har har alterneret mig i allerhøjeste Grad, for selv om vi nu ikke har tænkt paa at rejse derned, saa kunde det dog være, at vi havde tænkt paa det, hvis ikke disse Anarsjister gik og lavede Revolysjong med deres Springbommer, og jeg finder rigtignok, at det er en Hensynsløshed uden Lige mod Folk, der bare kommer dertil for deres Fornøjelses Skyld, og naar man nu vil tage til Paris, saa bliver man jo ligefrem nødt til at tage til Norge eller Sverig i Stedet for, og jeg vil da rigtig nok haabe, at hvis de skulde falde paa at give sig til at springe i Luften her i Byen, at saa Politiet forbyder det, for det er dog ved Gud for galt, at man skal risikere at faa sine pæne Ting ødelagt og maaske oven i Kjøbet udsætte sig for den øjensynligste Livsfare, og hvis jeg var i Deres Sted, søde Fru Schrøder, saa vilde jeg rigtig nok ikke bo i et Hus, hvor der boer en forhenværende Politibetjent paa Kvisten, som der jo gjør her, for De kan da være sikker paa, at hvis Anarsjisterne kommer her til Byen, saa bliver De naturligvis en af de første, der kommer til at springe, men maaske det ikke sjenerer Dem videre, for De har vel Deres Bohave assyreret, og det er jo dog sjældent, at der kommer Nogen til Skade, og selv om det skulde ske, saa er De jo baade i anerkjendt Sygekasse og i Begravelseskasse, og Herre Gud, jeg kan saamænd godt forstaa, at de stakkels Mennesker bliver desperate og Anarsjister og vil springe i Luften naar man ser, hvordan de bliver undertrykt, som Petrine siger, der nu har slaaet sig paa Politik og var oppe og interpolere paa Valgdagen om Kvindernes Underkuelse og er dybt nedbøjet over, at Hørup faldt i Køge, som hun siger er en Sejr for Reaktionen og Fordummelsen, og naar vi Kvinder faar Valgret, saa vil hun stille sig i Køge mod Albertis Kone, hvis hun da stiller sig, og saa maa De da endelig tage ned og stemme paa hende, søde Fru Schrøder, og jeg har saamænd lovet hende, at jeg skal sætte mig ind i, hvad der nu kan gjøres for at hjælpe paa de Smaa i Samfundet, men jeg har jo saa daarlig Tid i denne Tid, fordi jeg selvfølgelig maa passe Kokkelæng og Fru Hedlund, født Hartmann, som er meget interessang, og Gud, sikken Enersji det Menneske har, De kan tænke Dem, at skjønt hun er fransk, saa har hun lært Svensk paa ganske kort Tid forat kunne spille i »Pr. Telefong«, og hendes Svensk er naturligvis ikke saa godt som hendes Fransk, men dog altid næsten ligesaa korrekt som Mantzius' i »Den kære Familie«, som vi naturligvis ogsaa var henne at se, og vi var jo ogsaa til Sjurnalistforeningens Forestilling i Lørdags, som jo var meget ingteressang, men jeg kan bare ikke lide, at Fru Hennings altid skal være sine Mænd utro, som hun jo ogsaa var i »Hjertets Ret«, og jeg synes ved Gud ikke, at hverken Emil eller Zangenberg har fortjent det af hende, som dog begge to altid er saa brave og hæderlige og elsker deres Koner og Børn, og hvis Sjurnalistforeningen havde været rigtig fiffig, saa havde den for denne Aften byttet Rollerne om, saadan at Sjurnalisterne spillede Komedie og Skuespillerne sad i Parkettet og kritiserede og bagefter skrev Anmeldelser om dem i Bladene, men jeg vilde for Resten ikke være i Eedvardbrandes' Sted, hvis han for Exempel skulde spille Ridder i Trikot og Fru Hennings skulde anmelde ham i »Politiken«, men det vigtigste var jo, at Forestillingen var fængdøsjækel og sjertosa, og de Kongelige var der og alle Sjurnalisterne i Kjole og Hvidt, men nu kommer der jo en travl Tid med Guldbryllup og Festforestilling, som jeg nok haaber, Kammerherren sender mig Billet til, for jeg hører dog til hans bedste Publikummere, og nu begynder jo snart Sommersæsongen samtidig med, at Vintersæsongen jo ikke er hørt op endnu, saa jeg veed næsten ikke, hvordan jeg skal overkomme det altsammen, og nu om nogen Tid kommer Sirkus Sjumand, som bliver meget ingteressang, fordi Sjumand jo ogsaa er en berømt Komponist, der har skrevet mange nydelige Ting, hvorfor hans Skoleryttere vist maa være Klaverskoleryttere og han maa da i alt Fald have udmærkede musikalske Klowner, men hvis De skulde have Lyst til at tænke lidt over de Smaa i Samfundet, søde Fru Schrøder, saa kunde vi maaske faa Dem til at asjitere lidt for Petrine, hvis det bliver til noget med hendes Politik. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

En moderne Polykrates.

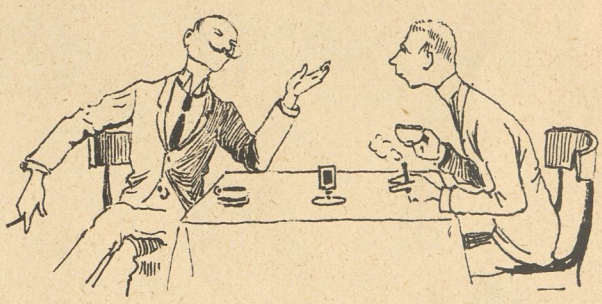

— For en 3—4 Aar siden var jeg Prokurist hos — naa, ja, Navnet kan jo være lige meget, men det var et stort Kolonialhus her paa Pladsen. Jeg blev skudt i en Pokkers sød lille Pige, vi blev forlovede og skulde lige giftes om et Par Maaneder, da det store Kaffekrach kom, og jeg af Huset blev sendt til Brasilien for at varetage vore Interesser i Rio og Santos. Naa, vi tog altsaa en rørende Afsked for et halvt Aar, som det hele højst skulde vare, troede vi; men — jeg blev opholdt, og der gik næsten 2 Aar, før jeg kunde slippe hjem. Vi korresponderede regelmæssig, og jeg troede den hellige Grav vel forvaret, og, da jeg endelig kunde tage hjem, kjøbte jeg en kostbar Diamantring derovre til min Kjæreste. — Naa, i Hamborg faar jeg tilfældig fat i en kjøbenhavnsk Avis og ser ligesaa tilfældig i Giftermaalsrubrikken, at hun Maaneden i Forvejen har giftet sig med en af mine gamle Venner. Jeg bliver først aldeles sønderknust, men bagefter saa lynende gal i Skallen, at jeg tager Diamantringen af Fingeren og kyler den langt ud i Alsterbassinet. Saa blev jeg et Par Dage i Byen for at trøste mig, og en Middag, vi faar Lax paa Hotellet, bider jeg pludselig i noget haardt. Kan De saa gjætte, hvad det var?

— Ja, det var naturligvis Diamantringen!

— Nej, det var naturligvis et Fiskeben!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

En løs Skrue.

Skruen er uden Ende, men ikke de Drivendes Mønt;
Skjønt Lederne smører tykt paa, er Udbyttet lige tynd.
Ved den Forretning nok ikke til Øllet man tjene kan,
Det højeste, man driver det til, er det bare Vand.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 12. Maj. Nr. 19.

PUNCH

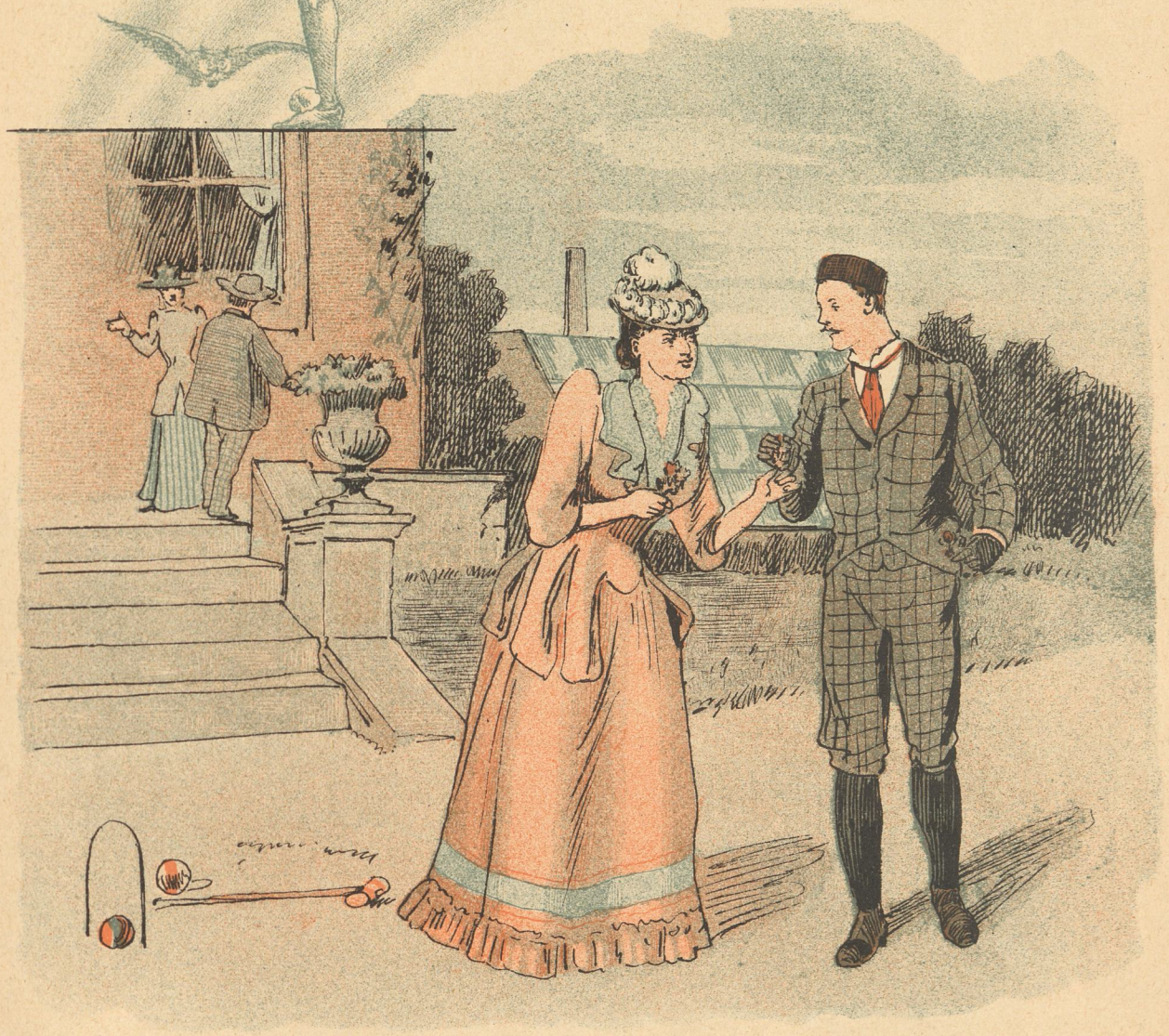

Blomstersprog.

— Vil Frøkenen ikke gøre mig den Glæde at modtage denne Læbe-Blomst, det er vist en Hjærtensfryd.

— Mange Tak! Maa jeg saa til Gengæld give Dem denne lille Bellis, der efter min Mening er den smukkeste af alle Kurvblomster.

Paa Bededagsordenen.

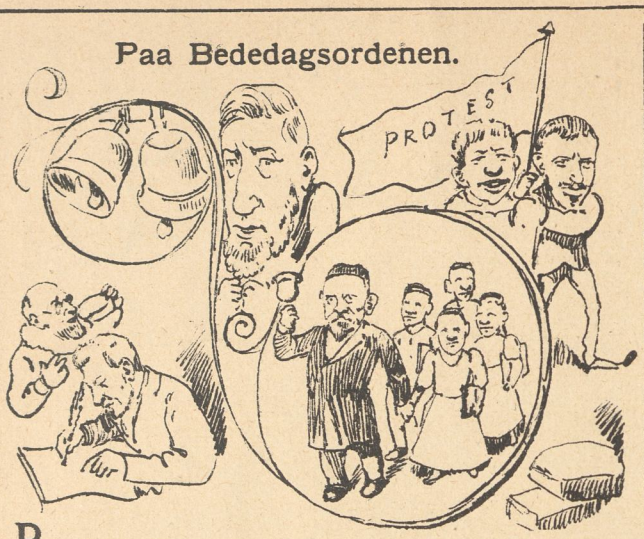

Rundt omkring fra det ganske Land
Rejste til Staden hver folkevalgt Mand,
Ikke til Bods- eller Bededags-Øvelse,
Men for at overstaa Valgbrevets Prøvelse.
— Hist, hvor Kasernen saa kjærlig freder
Om hvert et gammelt og nyvalgt Lem,
Er dog et hyggeligt Gjæstehjem,
Hvor man kan faa sine varme Hveder.

Men efter Valget i April
Savnes saa mangen kjendt Profil:
Hørup dølger sit lidet glade
Bededagsansigt i Integade.
Daglig møder man her med en »Leder«
I Henning Jensens Bedemandsstil,
Som med et blidt resigneret Smil
Gi'er sig i Lag med Forhandlingens Hveder.

— Bønløkke sukker i Grenaa: O, W.
Dinesen, Dig bør en Ulykke ske!
Du, som fra Bergianer forvandler
Dig paa en Studs til »loyal« Forhandler,
Medens Du bagefter Valget breder
Dig som en renlivet Evropæer
Og liberalt din Madpose skær'
Mellem de nybagte, varme Hveder!

— Eedevard Brandes og Je. K.
Lauridsen hører endnu til de Faa,
Som efter højsalig Chrestens Vane
Løfter Protestens rene Fane
Højt, til et Nederlag de bereder
Planen, som Sammensmelterne har,
Hvorefter selv de Munden ta'er
Fuld af Forligets varme Hveder.

— Klokkerne ringer, og Klokkens Lyd
Er, som bekjendt, Hr. Høgsbroes Fryd,
Saasom han vælges til Klokker paa Thinge,
Og dette Kald er alt andet end ringe.

Ovenpaa Valgets Gjenvordigheder
Ser han sit Revisorat igjen
Og kan forsyne Familien
Med Stenografposters varme Hveder.

Den kjære Familie.

Frit efter H. C. Andersen.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtig nok Skræppebladet i Integade; holder man det foran sin lille Mave, saa ligner man et helt Overmenneske, og holder man det over Profilen, skærmer det baade mod Fakkelrøg og andre Vandgange. Aldrig voxer en Skræppe alene; nej, naar der groer een i Integade, groer der strax en anden op i Badstuestræde. Det er en stor Dejlighed, og al den Dejlighed er Mad for de smaa sorte Snegle. Alle de Snegle, som fornemme Evropæere i gamle Dage spiste som *Børne*-Frikassée og sagde: „hum! hvor det smager!" de lever nu af Skræppebladet, og det lever Bladet af.

Nu var der noget, man kaldte Kritiken, hvor man ikke længere aad de rigtige, gamle Snegle med Hud og Haar, for de var uddøde og havde ikke mer at skulle have sagt. Men Skræppebladet var ikke uddødt endnu; det bredte sig over hele Integade og den moderne Journalistik, — og derinde boede de sidste, rigtige Snegle.

De kunde godt huske, at de en Gang havde været mange flere, at de endnu havde Slægt og Kohner og Børn i Halvasien, hvor de kom fra, og at for dem og deres var hele dette fordummede Land blevet lavet. De havde aldrig kigget udenfor Skræppebladets Spalter; men de vidste, at der endnu var Noget til i Verden, som hed Kritik, hvor baade det Hvide og de Sorte blev lagt paa Guldvægt. Men mere vidste de ikke, for de havde deres egen Kritik, og det var den eneste, der duede i Snegleland, sagde de.

De levede nu ensomt og frigjorte under Skræppebladet, og, da de ikke kunde faa flere Børn, tog de en lille, almindelig Snegl til sig *„fra Provinsen"*. Han vilde ikke voxe, for han var almindelig; men de Gamle, især Onkel *Eedvard*, forsikrede med rene, naturlige Ord, at han var et mageløst fremmeligt Barn.

En Dag var det stærk Regn.

— Hør, hvor det tromme-romme-rommer paa Skræppebladet, sagde Mo'er *Bentheim*. Det er Kjøge Valgkreds, der gaar i Vasken!... Er det nu ikke et Held, at vi Snegle er Overmennesker og har vort Skræppeblad? Jeg gad vidst, hvad der er udenfor.

— Der er ikke noget udenfor! sagde Fa'er *Georg*. Det er bare Hykleri og Fordummelse, og det har vi skræppet ihjel for længe siden, — og saa spyttede han. Men du iler saa forfærdelig, som om du kunde

være en Statsrevisor, der løber over et hemmeligt Fond; og det begynder den lille ogsaa med. Se, hvor han kryber op ad Stilken dernede „ved Stranden“ for at forsluge sig i „Dagens Nyheder“. Jeg faar Ondt i Hovedet, naar jeg ser efter ham.

— Bare vi kunde faa en Kone til ham, . . . en af vores egne! sagde Mo'er *Bentheim*.

— Smaa Sorte er der nok af, sagde Onkel *Eedvard*. Men de er ikke rigtig kauschere. De lever af „Hvide Blomster“ og „Smaa Billetter“, — det er det rene Overoderi. Men lad os spørge de røde Myrer, for det er af sine Venner, man skal ha'e det!

— Ja, vi har en Normal-Arbejdskone, sagde Myrerne. Hun boer i Rømersgade. Man maa *skrue* sig ind til hende, lige til man løber paa „Grund“. Og saa er man den!

— Nej, Tak! sagde Mo'er *Bentheim;* liden Myretue kunde ikke en Gang hindre, at jeg blev væltet i Kjøge! Men jeg veed en Myg, der er vant til at flyve i Lyset. Han boer i Apotheket her lige overfor, hvor han sidder og stikker *„Sportsmænd“*. Ham vil jeg spørge.

— Her henne paa Torvet sidder en gammel, ensom Sneglefrue, sagde Myggen; hun er Kammerfrue og har tjent Midas-Guld. Hende kan I bruge.

— Ih, det er jo min Veninde fra Theaterkommissionen! udbrød Onkel *Eedvard*. Lad hende bare komme.

Saa blev der signaliseret i en *Bloch*-Post efter Kammerfruen. Det varede næsten en hel Sæson, inden hun kom; men saa kunde man da se, at hun var af Arten.

Og saa blev der holdt Bryllup i den kjære Familie. Det gik just ikke stille af, for det ligger ikke for Skræppebladets Stemme. Baade Sneglefa'er og Sneglemo'er og Onkel *Eedvard* holdt Taler, saa Skræppebladet var lige ved at revne af Fornøjelse. Og de lovede Kammerfruen, at de skulde skræppe hendes Berømmelse ud over hele Integade, naar hun bare ikke lod nogen af sin Husstand spille med ved en Journalistforestilling, — for saa spyttede de! Men, vilde hun sørge for, at *„den kjære Familie“* formerede sig med rigtig mange af samme Slags, skulde hun komme paa Kritikens Guldvægt, — og det skulde blive en fin Guldvægt, for de vilde selv lave den.

Efter at den Tale var holdt, krøb den rigtige, gamle Snegl igjen ind under Skræppebladet, og der sidder den endnu. Men de Nygifte flyttede over i Kammerfruens fine Hus paa Kongens Nytorv, hvor den kjære Familie tjente mange, mange Penge. Kritiken nænnede ikke at lægge den paa Guldvægt; derfor troede de, at den eneste, ægte Sneglepoesi kunde gaa i mange Aar endnu, og at hele Resten laa begravet i Dagmartheatret. Og da Ingen gad sige dem imod, saa var det jo sandt. Og Onkel *Eedvard* øste Masser af Vand over Skræppebladet for at gjøre Trommemusik for deres Skyld, og hele Familien, lige fra Integade til det Kongelige var saa lykkelig!

Og det var ingen *stjaalen Lykke*, kan I tro! — for Familien var saa kjær.

Antidosis.

Som en Slags Modsætning til »Guldkuren« paatænker flere ansete amerikanske Mirakeldoktores at foretage Indsprøjtning af Spiritus paa forskjellige Børsmatadorer for paa denne Maade at kurere dem for deres Guldtørst.

„Im wunderschönen —“

»Im wunherschönen Monat Maj,
Wo alle Blumen sprieszen«,
Alt i Naturen glæder sig,
Som skrevet staar i Visen.
Da springer Skoven ud saa grøn
Med mørkeblaa Violer
Og springer ud det smukke Kjøn
I lyse Sommerkjoler.

Theatrene, der lukker snart
Og Sommerferien priser,
I Maj vil skyde dobbelt Fart
Med al Slags Beneficer.
Naar da Saisonen er forbi,
Acteurerne »studere«*)
Med megen Flid Dramaturgi
Og Kunst og Sprog med mere.

I Massevis de rejser bort
Som Stats-Stipendiater,
Og Publikum af prima Sort
Sig venter Resultater.
Thi viden vil det spørges om,
Hvad Danmarks Kunst dog ejer
I slige Koryfæer som
Fru Secher og Hr. Meyer!

»Im wunderschönen Monat Maj«
Guldbryllup vil vi fejre.
»Dekoratøren« ruster sig
Og venter stolte Sejre.
Elektrisk Lys vil staa parat
Og Stearin i Fakler —
Jo, vi skal se, vor Magistrat
Vil gjøre os Mirakler.

»Im wunderschönen Monat Maj«
Saa er her godt at være —
Rhabarbergrød og Lammesteg
Og ny Spinat, min Kjære!
Mens vore Sangerinder gaar
Til Bad og varme Kilder,
Højt op i Luften Lærken slaar
De foraarsfriske Triller.

Mens Virtuos-Kohorten gik
Med Coquelin og Fru Hartmann,
I Tivoli hos Wiwel fik
En liflig *à la carte* man,
Og snart vil Schumanns Hop og Hej
Nok bringe Fart i Visen:
»Im wunderschönen Monat Maj,
Wo alle Blumen sprieszen.«

*) »Wenn die Schauspieler um Stadium ist es mir als wenn die Freimaurern um Arbeit sprechen.« Goethe.

Lige meget.

— Maa jeg bede om en Bog af Marie Sophie Schwartz?
— Hvad skal det være?
— Ja, »Være eller ikke være« skal det nu ikke være; men ellers kan det for Resten være, hvad det skal være.

Sikker nok.

— Du, den Dame der kunde da ikke støde sig, selv om hun faldt ned fra en 4de Sal.
— Nej, det har Du s'gu Ret i, kære, det er jo det rene »pneumatic«!

En Udvexling.

Det kan, des værre, inte la'e sig skjule
Selv for berejste Folk, der duer i Nord,
At der er mange slemme Spøgefugle
Paa begge Sider af vor runde Jord.
To af den nye Verdens Tyveknægte
Var komne her til Byen for at »fægte«;
Men, inden deres Kurs igjen de sejlede,
Af Politiet blev de begge neglede.

I den Anledning, siges der, forlanger
En Hoben vrede, danske Bondemænd
Udvexling af de to notable Fanger
For mulig at faa Dønnergaard igjen;
Hvis han i deres Midte kom til Stede,
Stor vilde blive Gjensynets Glæde,
Skjønt Hørup siger: Hvad kan det nytte
At bytte, naar man inte faar hans Bytte?

Men Dønnergaard vil hist i Barnums Rige
Udbryde ved at høre Planen: Føj!
Hvis det skal være Spøg, maa jeg sige,
Det er en lovlig »grovkornet Spøg«!
Det mangled' barestens, at den, som lander
Her under Vestens frie Stjernebanner
Og skriver hjem, at han er heldig sluppet,
Alligevel kan blive heldig snubbet!

— Værst er det dog for Parret her, som venter
Histovre nogle Alen Hampesnor;
Som »*Politikens*« Thronprætendenter
De maatte heller blevet her i Nord;
Naar den Slags Folk hos os i Brummen kommer,
De faar det, som i Æg et Par Blommer,
Og ugenert de gavner og forædler
Opholdet med den Spøg at »skrive Sedler«.

Af Klubbens Papirer.

Klubben »De bestandig Borgerlige« havde forleden igjen en fornøjelig og livlig Sammenkomst. Medlemmerne blev strax satte i den rette Stemning ved en Meddelelse fra Formanden, gaaende ud paa, at man til Medlemmernes Fornøjelse havde udlejet en disponibel Plads til en Mand med mekaniske Nikkedukker. (Tilslutning). I Forvejen havde man, som bekjendt, en udmærket Karussel, hvor Bestyrelsen kunde kjøre Medlemmerne i Ring, et Abetheater, der bød paa adskillige morsomme dresserede Abekatte og Æsler. (Stor Tilslutning).

Men nu kom man til, hvad man ikke havde — (Spænding; forskellige Spørgsmaal krydser hinanden. Er det tilstrækkelige Politibetjente? Ordentlig Belysning? Beværtere, der ikke var idømte Bøder? Sporvej til Vestre Kirkegaard?).

Borgmesteren: Alt det havde man ganske vist heller ikke, men det var ikke det, der nu laa for. De Sager, der nu skulde behandles, det var, om han saa maatte sige, Grøntsagerne. Kunde det ikke more Medlemmerne at snakke lidt om dem; man havde ganske vist gjort det oftere før og, saa vidt han erindrede, havde man et Par Gange vedtaget at virke for en Forandring af de nuværende Forhold paa Grønttorvet, men derfor kunde man jo gjerne behandle dem igjen; blot vilde han paa Forhaand sige, at der ikke var Raad til at foretage nogetsomhelst; men des friere kunde man jo udtale sig. Han selv vilde f. Ex. sige, at han helst vilde have bygget en Torvehal i moderne gothisk Empire-Renaissancestil, opført af røde Mursten og Granit, selvfølgelig med en stor gul Skorsten ved Siden for rigtig at fremhæve de monumentale Finesser; saa kunde man ophæve det Grønttorv, som endnu var paa Højbroplads; denne Plads vilde han ønske, man kunde omdanne til en Sø med et smukt lille Vandhus i Midten. Midlerne hertil kunde man vel skaffe til Veje ved et Lotteri; hvad mente Medlemmerne om at søge en Sammensmeltning med Idiotlotteriet? Han skulde iøvrigt ikke her komme ind paa Forskjønnelsessagen; den skulde komme for en anden Gang.

Assessoren maatte bestemt hævde, at det ikke længere gik an at ligge ledig paa Torvet; der var ligefrem ikke Plads derude længere. Han vilde ønske, at alle Medlemmerne vilde følge ham derud og overbevise sig om, at Torvet ikke kunde rumme alle de Kaalhoveder, som kom. Og hvordan gik det ikke, naar det regnede; Taleren gyste endnu ved Tanken om de Rødder, han havde set derude, i en Tilstand af Fugtighed, som trodsede al Beskrivelse. Nu kom snart Jordbærtiden (Hør, Bravo) — ja det kunde sandelig ikke nytte, at Medlemmerne glædede sig, for de fik skam ingen. Man fik ikke sine Tjenestepiger til at mase sig ind i saadan en Trængsel, som der var. De, der sælger Roser, staar og træder hinanden over Tornene; det gaar dog paa ingen Maade an. Om man vedtog at opfordre Bestyrelsen til at overveje, om den vilde tænke paa at forhandle om at foreslaa at vedtage at vælge et Udvalg til at tage en mindre Udvidelse af Torvet under Overvejelse.

Borgmesteren kunde ikke tro, at Forholdene var saa fortvivlede, som af den ærede Taler skildret, han havde formentlig sin Visdom fra Bladene, men Bladene skulde man ikke gaa efter. Hvis der imidlertid var Stemning derfor, saa vilde han foreslaa at vende tilbage til en tidligere Ordning nemlig saaledes, at Handelen fordeltes over flere Torve; denne Fremgangsmaade havde været særdeles tilfredsstillende paa Kristian den 4des Tid. Og svarede den ikke til Forventningen, kunde man jo undersøge, om der ikke skulde være en endnu ældre Ordning, man kunde gaa efter.

Oldermanden vilde spørge, om det ikke vilde være muligt at skaffe Plads paa den Maade, at man viste en hel Del bort fra Torvet, nemlig alle dem, der var for dyre. Medlemmerne kunde skiftes til at gaa paa Torvet og høre paa Priserne. Man kunde jo forklæde sig som tarvelige Folk og blande sig mellem Mængden.

Assessoren replicerede til Borgmesteren. Han gad nok vide, om der var nogen anden Maade end netop ved at se Bladene, hvorved man kunde slutte sig til, hvordan Salat og Spinat var. Han fandt for Resten, at der nu var kogt tilstrækkelig Suppe à la jardiniére paa de Grøntsager; blot vilde han til Oldermanden bemærke, at hans Forslag om Forklædning næppe var praktisk. Flere af Medlemmerne vilde vist være nok saa ukjendelige, naar de optraadte som Gentlemen.

Formanden paatalte Udtrykket Gentlemen. Han foreslog en afsluttende Afstemning.

Dette vedtoges. Afstemningen gav det Resultat, at man besluttede at rejse en Æreport paa Højbroplads og give 2 Tyskere Beværterborgerskab; det henstilledes til Bestyrelsen at gjøre, hvad den fandt for godt, ganske som den ellers plejede.

On parle français.

(Frk. Ludvigsen og Frk. Jespersen kommer fra Coquelin Forestilling i Folketheatret og gaar ned ad Norregade)

Frk. Ludvigsen. Gud, Laavise, hvor var han dejlig! Mærkede Du den Lidenskav, hvormed han sagde: *„Je t'aime.“*

Frk. Jespersen. Han sagde jo slet ikke *„Je t'aime“*. Det var han, den anden, ham Elskeren.

Frk. Ludvigsen. Naa ja, man kan jo saa let tage fejl. Men saa, da han, den anden, siger noget til ham, og han saa svarer *„Oui“*. Hvad? Ja, Du forstaar jo nok, hvad det betyder — —

Frk. Jespersen. Jo Tak.

Frk. Ludvigsen. Ja, han er guddommelig. Jeg sværmede for Ødmann, og jeg sværmede for Per Lange, men nu vil jeg dog nok bede om Kokkelæng. Man kan strax se paa ham, at han er Manden for det Hele, saa snart han kommer ind paa Scenen. Saadan en Elsker har de ikke paa det Kongelige.

Frk. Jespersen. Han er jo slet ikke Elsker.

Frk. Ludvigsen. Hvad for noget? Var Kokkelæng ikke Elsker? Jo vist var han saa. Saa har Du jo slet ikke forstaaet det, Laavise. Det kommer af, at Du ikke kan saa meget Fransk. Man kan da rigtignok strax se paa ham, at han er Elsker — med det dejlige, sorte Haar og det henrivende Overskjæg,

Frk. Jespersen. Det er jo slet ikke Coquelin. Coquelin var den ældre Herre med det graasprængte Haar. Du kan jo selv se her paa Plakaten.

Frk. Ludvigsen. Det maa være en Trykfejl. Det kan umulig være rigtigt.

Frk. Jespersen. Se saa der i Boghandlerens Vindue — der hænger hans Portræt.

Frk. Ludvigsen. Det gjør det skam ogsaa. Ja, det kan man ogsaa strax se paa ham, at det maa være Kokkelæng. Han er ikke egentlig saa regelmæssig smuk, men han er saa fin og saa mandig. Jeg sværmer nu for franske Skuespillere. Jeg gaar altid i Theatret, saasnart der kommer Nogen af dem her til Byen. Jeg var ogsaa i Dagmartheatret hver Aften, den Gang Kainz spillede der.

Frk. Jespersen. Ja men Kainz han er jo ingen Franskmand. Han er en Tysker.

Frk. Ludvigsen. Saa — er han det? Ja, men saa er jeg da i alt Fald vis paa, at han har været i Frankrig. Hør, sig mig, Laavise, tror Du, at det var hans eget Haar, Kokkelæng spillede med?

Frk. Jespersen. Han har jo Maane.

Frk. Ludvigsen. Ja, men saa hans egen Maane da. Den klædte ham nydelig, det ved Gud den gjorde. Det vilde ligefrem ikke have passet til ham at have flere Haar paa Hovedet. Siden det var Kokkelæng, ham den ældre Herre, saa var det altsaa ogsaa ham, der spillede i det lille Stykke, hvor han ikke siger noget — dette — hvad var det nu, det hed?

Frk. Jespersen. *Un crâne sous un tempête.*

Frk. Ludvigsen. Det hedder ikke *crâne*, det hedder *crême*.

Frk. Jespersen. Saa? Hvad betyder det da egentlig?

Frk. Ludvigsen. Ja, *crême* betyder jo naturligvis Kræm og *tempête* betyder Tempæt. Det er nok saadan en Slags Dans. Men det kan jo for Resten være lige meget, hvad det betyder. Det veed jeg bare, at naar jeg en Gang kommer til Paris, hvis jeg kommer der, saa vil jeg hver Aften gaa hen og se Kokkelæng, hvis han er der til den Tid. Jeg glemmer ham aldrig! Farvel!

Advarsel för Resande.

Duo mélancolique.

Han:

Mon Dieu! — Sacrebleu! Ventrebleu! — Tudieu!
Nu vil jeg, *ma foi*, explodere!
Hvor 'an, Monsieur Olaf, gan faa sin *Feu*
Og Dorph-Petersen jubilere,
Hvor Gammerchefen har Esmani
For ingen Ting og for Penger,
I *Copenhague* — er al Sanse forbi
For Kunsten og for Coquelænger!

Hun:

Ja . . ha! Det er Jævlan saa ryslig, mon cher!
Jag sjungar med honom paa Franska
— For det er min ny *Dialecte de mère*
(Min Modersmaal) — om de Danska.
Vi sad som tvo ensama Foglar vid Strand
I Severins lille Theater, —
Og saa tog den Ene den Andra vid Hand
Og græd over franska Plakater!

Han:

Morbleu! — Sapristi! — Ventregris! — Har jeg Ret?
Geniernes Vejer er trange:
En Formue kuns for en lille Billet
Var Alt, hvad jeg vilde forlange;
Men Danemarks Danske sa' »Ellen min Leg!«
Der stod vi, — og saa gom Skandalen.
Madame! Jeg begriber, at gansk' liksom jeg
De er coquelynende galen!

Hun:

Ja . . . ha! Jag af Harme, *ma foi*, faar *Vapeurs!*
For tomma Rader vi spelade,
Og Radene, det var de bara *Acteurs*,
Som Fribilletterne delade!
Paa Limpinden een Gang, ja to maaske
Gaar Danskan, men man er i Vinden
Den tredie: Saa gaar de kun hen for at se,
Hur många der sitter paa Pinden!

Han:

Ah diable! — Ah peste! — J'enrage! — Fidonc!
Velan, vi som fødte Genier
Vil blæse de Danske et Stykke! — *Allons*
Enfants af de to *Patrier!*
Min fordums Visit end i Tanken jeg ser:
Da kunde de ikke sig styre, —
Men ak! de vil aldrig se Dyrene mer,
Naar Dyrene bliver for dyre!

Begge:

I store Artister der udenvælts fra!
Moralen er klar nok, men bitter:
Ret aldrig kommer der atter en Da'
I Danmark for franske Visitter!
Rejs een Gang, rejs to Gange op og gjør Bud,
Og skynd Jer, stryg Pengene ind saa, —
Men naar Coque-linen først er løbet ud,
Saa skjær' Enden af, — og forsvind saa!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Et Arbejderkøkken".

Det spanske Peber i RITZAUS Telegram
Gjør Spalteføden meget for stram
At døje for danske Arbejdermaver,

Derfor er det bedst, at en Ret vi laver.
Hvor Dynamitten er udeladt,
Og WIINBLADS Visk er paa Suppen sat.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 19. Maj. Nr. 20.

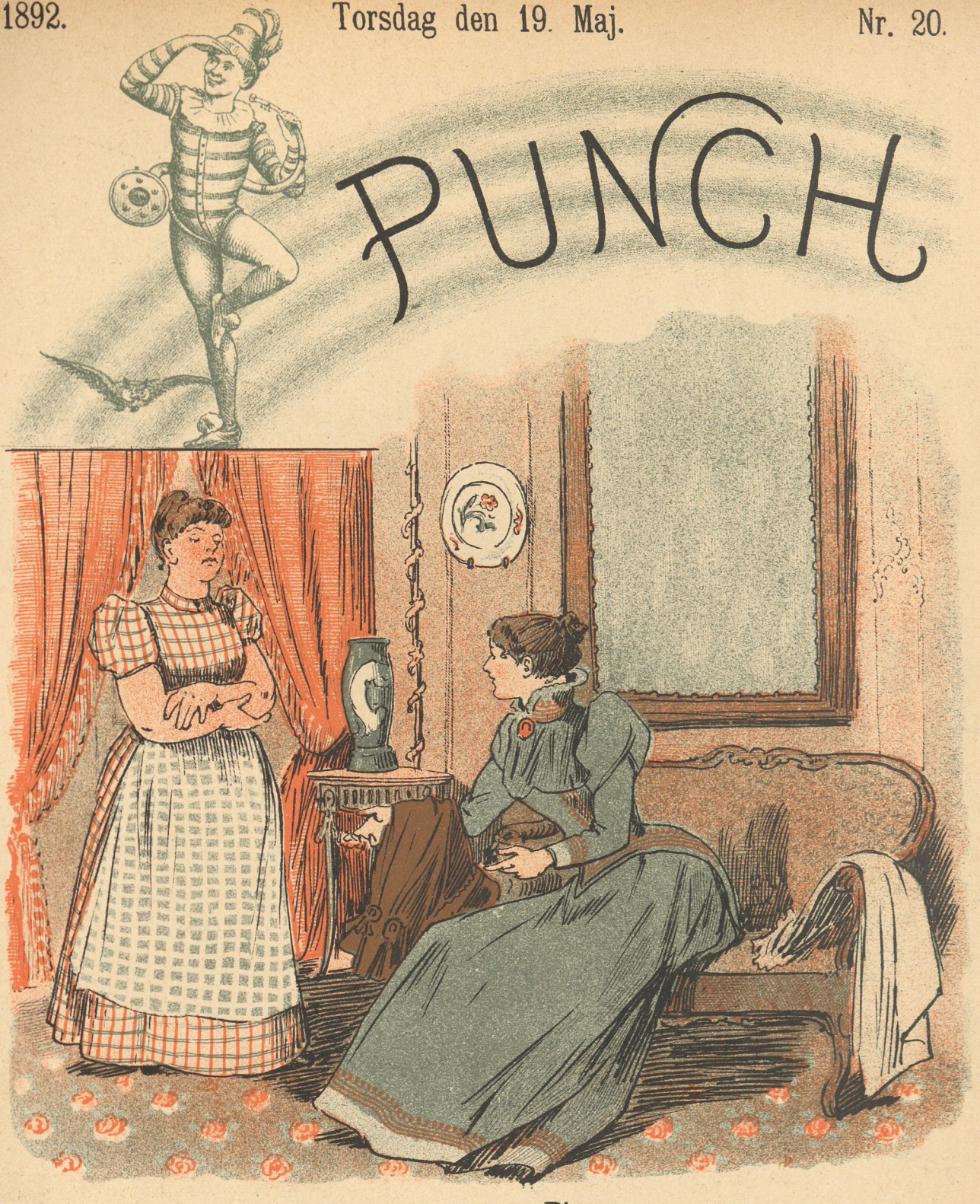

Moderne Piger.

— Se Marie, her er et rigtig pænt Overstykke, som ikke passer mig længere. Vil De have det?
— Nej, ellers tusind Tak, Frue, jeg kan virkelig ikke tage imod det.
— Sikke noget Snak, det er Dem rigtig vel undt.
— Ja, men Façonen er jo slet ikke moderne mere.

Nekrolog.

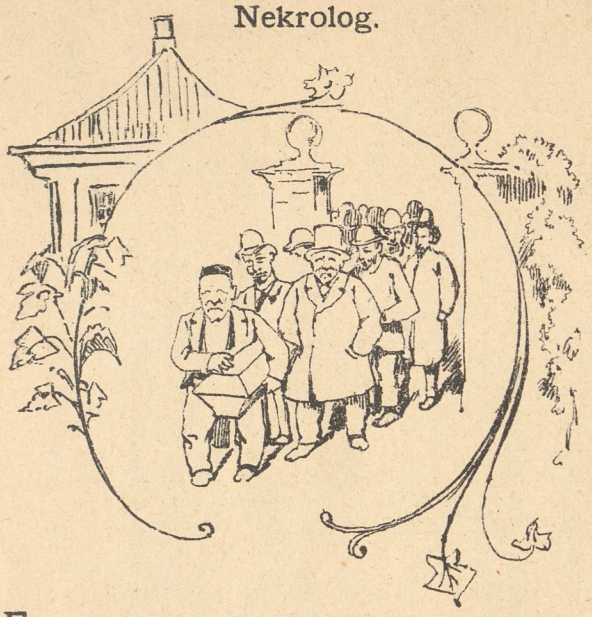

Et Tab vi led, som falder tungt at bære:
— Den Rigsdagssamling, som har vel fortjent
Sit smukke Navn »den extraordinære«,
Sin korte Løbebane brat har endt!
Hjem blev det nye Folkekammer sendt,
Skjønt i Kasernen der var godt at være,
Og Haabets Grønt sig snoede op ad Vægge
Og ned ad Stolper af sin Kjæledægge.

Den tunge Skæbne, som har vidst at ramme
Saa haabefuldt og livsglad et Gemyt,
Er ikke noget ganske splinternyt,
Men er i sine store Træk det samme,
Som ramte Hostrups Kobbersmedmadamme,
Den Gang hun for sin Søn blev skændig snydt,
Da midt i Tvisten om hans Karriere
Han tog sig blot den Frihed at krepere.

Thi ogsaa her blev gjort gevaldig Blæst
Om, hvad den lille Pode burde være.
Spørgsmaalet, om han skulde være Præst
Eller som livsglad Kobbersmed sig nære,
Blev drøftet under Skændsmaal og Protest
Imellem Integades Evropæere;
Thi mellem dem var Førere og Menige
I dette Punkt nok inte ganske enige.

Mens Madam „*H—g*“ holdt paa Præstestanden,
Da »det var Theologerne, som vandt
Ved sidste Valg« og hende slog for Panden,
Hvorved vor »Aandsfrihed« totalt forsvandt,
Antyded Hørup mere smukt end sandt,
At, da Forligets Maal blev fuldt til Randen,
Dets Mesterstykke modent til Oprejsning er
Med sine Løvefødder og Gesvejsninger.

Men, inden man blev Tvistepunktet kvit,
Om denne Samling nærmest skulde gjælde
At fejre »Dogmatikens Enevælde«,
Eller »Forliget« skulde se sit Snit
Til hver en Rest af skarp Protest at fælde,
Krepered Samlingen, det lille Skidt,
Og trøsted' for saa vidt den integlade
Kobbersmed med Madam i Integade.

Mad-Rørelse

eller

Saadan gik det til!

Kjender De *Fru Punch?* — Det er en fin Dame, der holder kunstneriske Krav og Jubilæum og hvad der forøvrig udkræves til en lille, indbringende Forretning. Og saa er hun gift med *Hr. Punch.* Det er ogsaa en fin Mand, for han har en Pengekasse, der ligeledes lider af kunstnerisk Kravesyge; men det er saadan mere kronisk.

»Min Frue!» erklærede *Hr. Punch,* »nu maa der gjøres noget!« Og det gjorde de. For de gjorde Middag, — fin Middag med store Ord og fed Flæskesteg og løjerlige Fisk. Det var nemlig en Sammensmelter-Middag.

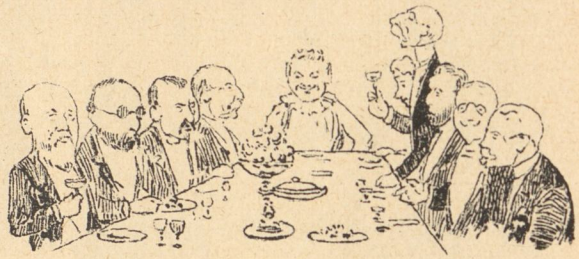

Alt, hvad der sammensmelter i Norden, var indbudt. De sad placerede mellem de nydeligste Pyntekager fra Theater- og Reklameverdenen; Hofmusiken akkompagnerede til Maden, for det er jo altid henningsmæssigt, naar man vil have sine Gjæster til at bide paa Et eller Andet; og en upolitisk Bureauchef fra Kjøbmagergade paatog sig at besørge de upartiske Telegrammer. Jo, *Punch* har rigtig nok Talang for at arrangere, naar en Madpose skal skæres!

Kammerchefen førte Fruen til Bords. Han holdt Festtalen med Tak for den Støtte, hun og *Punch* altid havde været ham. Det vilde være let at være Kammerchef, dersom alle Kunstnerinder var saa godt gifte som *Fru Punch!*

Ordføreren for Finansudvalget udbragte en Skaal for Kammerchefen. Han vilde dog parere et hemmeligt Fond paa, at den udmærkede Embedsmand med det Første vilde trække sig tilbage til »den kjære Families« Skjød.

En Række Talere havde derefter Ordet for at anbefale sig til den ledige Chefspest, deriblandt Kmhr. Scavenius, Etatsraad Meldahl, Højesteretssagf. Bagger, Dr. Eed. Brandes og tilsidst lille Per Brøndum Scavenius, der rørt forsikrede, at han aldrig skulde svigte, hvor der var Spark og Spændrup!

Punch erklærede, at han kunde akceptere dem alle, naar de blot vilde respektere hans kunstneriske Krav.

Ordføreren: Den ærede Vært kunde være ganske rolig. Han, Taleren, havde bemærket, at Fruen bar sin Jubilæums-Rundrejsebillet om Halsen, og han lovede nu at supplere den med en ny.... til Fruens Mand. Det er saa yndigt at følges ad. (Hør! — Bravo! Fruen drikker et Glas med Ordføreren, Hr. *Punch* er bevæget og lover at

give flere lige saa gode Middage.) Ordføreren oplyste, at han endnu havde nogle Eftermiddage vakante. Det skulde være ham en sand Glæde at anvende dem til Middagsspisning hos alle dem, der yderligere maatte ønske at malke det danske Statsmejeri. Indbydelser kunde afleveres i det upartiske Telegrambureau paa Kjøbmagergade.

Under dyb Mad-Rørelse hævedes Taflet, hvorefter samtlige Indbudte sammensmeltede i Kaffetaarer. Nogle Dage efter læstes følgende:

Bekjendtgjørelse
fra
Den ministerielle Samaritan for Kunstnere og Videnskabsfolk.

Til Understøttelse for Samfundsstøtter bevilges: Komponist Petersen: 100 Kr. til at sætte sig ind i det nugjældende Nodesystem; Musiker Jensen: 200 Kr. til Anskaffelse af Kompositionstalent; Komponist Tofterup: 300 Kr. til Paabegyndelsen af en Operatext; Spillelærerinde Frk. Hansen: 5 Kr. til Indkjøb af Noder i Hofmusikhandelen; Komponist Tofterup: 600 Kr. til Fuldførelsen af sin Operatext; Skuespiller Olsen: 100 Kr. til Erhvervelse af Sangstemme; Overtrompeter Sørensen: 100 Kr. til Fraflytning af sin Lejlighed i Pustervig, paa Grund af indløben Klage fra Beboerne; Komponist Tofterup: 1200 Kr. for at komponere Musiken til sin dramatiske Opera; Sanginspektør Sanne: 100 Kr. til Træffe-Øvelser i Holmens Kirke; Komponist Eriksen: 500 Kr. til fortsat Nydelse af Wienerbrød, da man ikke schjøtter om hans Hjemkomst; Komponist Tofterup: 2400 Kr. for at omarbejde sin dramatiske Opera; Hofmusikhandelen: 2000 Kr. til fortsat Reklame; Komponist Ennegodt: 100 Kr. til Anskaffelsen at Grillparzers Værker for at udarbejde en national Opera; Professor Lobenfeldt: 300 Kr. til Udgivelsen af en medicinsk Sangskole, omhandlende Maltraktement af Strubehoveder; Komponist Tofterup: 3600 Kr. aarlig paa Livstid fra det kgl. Theater for endelig aldrig at fuldende sin dramatiske Opera; Musikkonservatoriet; 2000 Kr. til Børne- og anden Familieforsørgelse; De musikhistoriske Alvorsmænds Forening: 65 Øre til Anbringelsen af en Plade paa Fløjte-Karls Grav; Musiker Madsen: 50 Kr. til en Studierejse rundt om Jorden.

* * *

Efter Bemyndigelse af Kmhr. Fallesen lover vi Publikum herlige Frugter af denne ministerielle Omsorg for Musiken. Følgende interessante Nyheder agtes saaledes opførte i Løbet af den kommende Sæsons første Uge:

Søndag: **Hornemann,** kraftgenial Komponist samt Forfatter: »Epilog til Aladdin«. Ti Aars Forstudier i London, Bryssel og Peking.

Mandag: **August Enna,** national Komponist: »Mer Trolleri«, komisk Opera. Texten frit efter Oberländer, med indlagte Ipsenske Terrakottafigurer.

Tirsdag: **A. Hartvigsen,** italiensk Komponist: »Mantillinata«, Helaftensoperette, indeholdende for 400 Kroner Noder.

Onsdag: **Nicolai Hansen,** Ikke-Komponist: »Anna Lundbergs Minde«, tragisk Opera.

Torsdag: **Joh. Bartholdy,** flittig Komponist: »Loreleilighed tilbydes«, tragisk Opera i let Stil.

Fredag: **Axel Grandjean,** fortsat Komponist: »Dronning Dagmar i Møllen« eller »O, Korsika!« romantisk Opera, udarbejdet efter en Studierejse i Dagmartheatret.

Lørdag: **Viggo Sanne,** ogsaa Komponist: »Sanginspektøren kommer i Morgen«, selvoplevet Operette med bedrøvelig Udgang.

Vi tvivler ikke om, at Abonnenterne til Vinter vil overfylde Theatret for personlig at overvære Tilbagekaldelsen af samtlige anførte Løfter.

Gaa væk, Skygger!

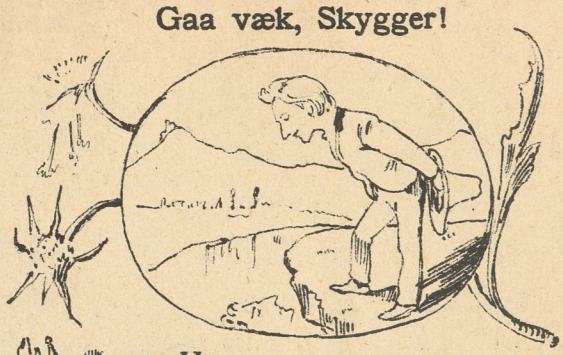

Hurra! — Nu kommer den fagre Tid,
Som vi har ventet saa længe;
Den klare Sommer, som mild og blid
Alt favner de danske Enge.
Og Foraarsstormene har gjort kort
Proces, hvad ønsker man mere? —
De sidste Skygger er fejede bort,
Som muligvis kunde genere!

Som lette Fnug fra en Løvetand
De blæstes til alle Sider.
Nu sidder hver i sit Skyggeland
Og drømmer om svundne Tider,
Om Velmagtsdage i Vinterskær,
Om Haab, der aldrig forvindes; —
Skygger! I er vel sagtens værd
Med smeltende Sang at mindes!

En Digter-Skygge darauszen gaar
Blandt Wagnerske Minder og Noder
Og spejler sit Schillerske Digterhaar
I Tysklands grumsede Floder.
Vemodig greb han sin Vandel-Stav
Og svigtede Eedvard og Hellerup,
Og kun paa »det frie Theaters« Grav
Staar skrevet: *Hic jacet Gjellerup!*

Det er dog ej altid en Sevenbom.
Der vælter Digternes Lykke;
Nej, *Frau Germania* har Hjærterum
For hver lille »udløst« Skygge!
Til Digter Rudolf ved hendes Knæ
Hun schmittende venlig smiler;
Mens Drachmann maler sin Kage, i Læ
Af hamburgske Børs-Profiler.

En Musiker tog sit Klaver og gik
Til Wien, — men hvad kan det nytte?
Hvor findes en østerrigsk Hofmusik,
Som nu vil ham huldt beschytte?
Og Georg fløj som et afblæst Korn:
Hans Ben i Chikago sprælle,
Imedens han sine Martyrehorn
Løber mod Norges Fjælde!

Saa flyv da, I Skygger mod Syd og Nord,
Hvor Stormen Jer ta'er under Vingen,
Og drøm om Jert Hjems utaknemlige Jord,
Hvor tungt I vil savnes — — af Ingen!
Nu holder vi Sommer og priser Maj
Med lange og lysende Dage, —
Gid Vinden blot aldrig maa vende sig,
Saa Skyggerne kommer tilbage!

Forstaaet?

— Jøses Pér, hvad er det dog for et Mandfolk, der ligger der? Gud ved, hvorfor han gloer saadan nér i Jorden?

— Du ka tro Maren, han har Kjærestesorg.

En økonomisk Spøg.

— Ga' Du en Krone for at faa den So kjørt ud til Kvægtorvet? Du ku' jo ha spart til 3 Bajere.

— Hvodden det?

— Du ku' jo ha ta'et en Droske aa' sagt til Kudsken, at det var din Søster!

Den 17de Maj.

Ny norsk Flagsang.

Mens *„Dagbladet“* bruser, og *„Verdens Gang“*
Forglemte Erindringer vækker
Om norske Protestmænd mod Titler og Rang,
Som Vanter af Hænderne trækker,
Op, norske Nordmænd, og syng i Dag
En Sang om Bjørnstjernes rene Flag.

Dets Baghjørne møder i rød Kulør,
Hvor før det med brandgult var farvet;
De skiftende Farver med Tilbehør
Fra Bjørnsons Signalbog er arvet,
Men Hjertebladets Berlinerblaa
Hos Manden med Slesvig i Lommen man saa.

— Blandt norske Studenter faldt Fanen ned;
Men Fanen de blæste et Stykke;
Det rene Flag gav de nok ren Besked
Og sa'e: Det var Fan'en til Smykke!
Et Flag blev hejst for Unionsideen,
Og Bjørnson sukkede: Naa, den var ren!

Danmark og Turistforeningen.

Nu kommer Henrik Ibsen skam til at lave en ny Slutning paa „Et Dukkehjem“. Hvis vi maa foreslaa en, der er baade praktisk og ganske tiltalende, saa vil vi raade til at tage Ideen fra Pantomimerne paa Tivoli.

Altsaa: Nora gaar; man hører Porten slaas i; Helmer staar et Øjeblik forbavset. Baggrunden aabnes; paa en rød Sky staar en Fe og ligger to Genier (med Tonen paa første Stavelse, Genier, ikke paa i'et, to Genier, altsaa for Exempel Helge Rode og Viggo Stuckenberg kan ikke ligge der, for de to er ganske vist miskjendte, men dog Genier. Borgmester Øllgaard kan derimod godt være den ene, hvis han er en Genie, for han er intet Geni); rødt Lys paa Siderne; Nora og Helmer knæler ned og velsignes af Feen; Sagfører Krogstad kommer ind, blændes af den bengalske Ild og knæler ned med; ligesaadan de øvrige Personer. Musiken spiller „Nu gaar'en, nu gaar'en, nu gaar'en godt igjen“. Og saa kan Tæppet falde.

Naturligvis, har Ibsen en bedre Slutning, saa er det ogsaa godt. En lille Kankan tilsidst plejer aldrig at forfejle sin Virkning; bengalsk Ild og Fanfare er heller ikke daarligt. Bare vi faar en ny Ende paa det, for den gamle kan ikke bruges. Der siger jo nemlig Nora, at hun kun kommer igjen, naar „det Vidunderlige“ er sket, og saa kommer den lille Spøg med Porten.

Men nu er det Vidunderlige sket.

„Turistforeningen“ har udgivet sin Rejsehaandbog over Danmark.

Den er vist udmærket interessant; den bekjendte Fører Lars Kristensen har været med til at lave den, og han har som bekjendt flere Gange besøgt Bosnien. Dog findes der deri flere Ting, som ikke findes. Exempelvis:

Staar der deri, hvad Grunden er til, at Lille Kannikestræde er fint asfalteret, medens man endnu maa brække Halsen paa Nygades Brolægning?

Oplyses det der, hvorfor Kjøbenhavn efter 1ste Maj ikke oplyses om Natten efter Klokken to? Faar man at vide, om det er af Hensyn til d'Hrr. Indbrudstyve og Bøller, eller om det er, for at Politibetjentene kan faa bedre Nattero?

Bemærkes det under Rubriken Vejle. a) Udsigter, at der ikke er nogen Udsigter for Kæmner Birch til, at han kan blive Lehnsbaron Løvenskjolds Værge, hvis han har spidset sin Næse efter det?

Tilføjes det under samme Rubrik, at Byen Vejle i sin Tid, da man skulde anlægge en ny Sindssygeanstalt, blev forbigaaet for Middelfart, men at det lader til at have været et Misgreb, naar henses til, at 1000 ligesindede med Hurraraab og Begejstring modtog Lehnsbaronen paa Banegaarden?

Gjøres de ærede Rejsende opmærksomme paa, at der, hvis de henvender dem derom, med stor Beredvillighed tilstedes dem gratis Adgang til de forskjellige Svineslagterier, naar der slagtes, og at dette altsaa er billigere og giver akkurat samme Udbytte, som at gaa hen og høre Wagners Operaer, i hvert Fald naar d'Hrr. Foss, Kristoffersen og Frøken Schrøder spiller med?

Der nævnes og roses vel adskillige billige Hoteller, men staar der ogsaa, at man sover billig og godt paa en Fribillet til Casino, naar de opfører „Et Brud“ eller „Sypiger“?

For saa er Bogen en god Bog, og saa betænker vi os ikke paa at anbefale den. I hvert Fald indrømmer vi, at det er godt præsteret for de 65 Kroner 1 Øre, som ifølge de sidste Meddelelser udgjorde Kassebeholdningen.

Feststemning.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kristen Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads. Jæ sønnes, a Du ser saa ydspekkeleret yd idav, Mads.

Mads. Jæ gaar sgu osse aa spekelerer, Kristen.

Kristen. Naa, saa æ ded vel savtens saadden novet videnskaveligt?

Mads. Ded er'et. Ser du ded æ jo de her Guldbrøllop.

Kristen. Ska Du ha Guldbrøllop, Mads?

Mads. Næ — ja paa en Maade, saa har jæ hat det faa længe siden, faa mit Brøllop va jo ejentli' et Guldbrøllop, ve' de' at jæ fik Embedet sammen mæ Konen. Ded æ nu saadden et Slavs Livrente eller Pendsion, som a' der fulte med hinder. Ded æ sku li'saa godt som aa være Klosterdame i Væmmelitofte, og di taver jo endda Pendsionen, naar a' di gifter dom. Næ, jæ hulder sgu itte mit Guldbrøllop, før a' jæ ka' hulde mit femaatyve-Aars Jobbelæum som kongelig privelesjeret Jormormand mæ de samme. Saa kaske a' jæ faar Sølvkorset faa Nidkjærhed aa Paalidelighed i Embedet. Næ, ded æ de her Guldbrøllop inge i Køvenhavn, som a jæ gaar aa spekelerer over. Jæ har talt mæ Sovnefoden om, a' vi to som Præsentanter faa Embedsstanden her i Sovnet burde sitte vos i Spidsen faa et eller andet.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Ja, se vi ka jo itte lave Guldkur aa lektrisk Belysning saadden som inge i Køvenhavn. Men jæ hade nu tænkt paa, a vi sku jo elemenere. Se, Du var jo nu itte saa vanskeli' aa faa elemeneret, Kristen.

Kristen. Jæ vil Faenedeme itte limeneres, Mads. Jæ ved jo itte en Gang hva' ded æ.

Mads. Jæ sgu heller itte. Derfor opgav jæ de' osse. Men se derfor ku der jo godt gjøres novet alligevel. Se nu har vi jo faaet lagt en ny Stenkiste ved Sprøjtehuset, som vi har tænkt paa aa opkalde etter Majestæten.

Kristen. Ded ka der være novet i.

Mads. Saa har min Kone faaet Besked om aa ville hulde sig parat te' Mikkel Sørrensens Kone, der lavver te Bassel. Hves a' de nu bliver paa Guldbrøllopsdaen, saa faar vi Mikkel til aa opkalde ham etter de Kongeli'e.

Kristen. Hva' ska' han da hedde?

Mads. Ja, hvis a' de blier en Dreng, saa ha vi tænkt aa kalde ham Kristian Rex Laadevikus — ded æ etter Laavise — Mikkel Sørrensen. Aa hvis a' ded æ en Datter, saa ska hun hedde Kristejane Rexine Laadevikusgine Mikkeline Sørrensen. Jæ sønnes, a' ded dov ve være som en lille Opmærksomhed.

Kristen. Ded ka der være novet i, Mads.

Mads. Ja, ded æ sgu itte saa svært aa hitte paa saadden novet, bare man har lidt Seni dertil. Saa ha' vi osse tænkt paa aa bespise Lemmerne i Fattighuset.

Kristen. Ja men der æ jo ingen Lemmer.

Mads. Nej, ded æ der itte, men hvis a' der nu hadde været, saa va vi sgu'tte bange for aa gjøre ded. Og saa hulder vi Sprøjteprøve henne ve' Gadekjæret.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Ja i Gadekjæret, men sgu'tte i Sprøjterne, faa di æ utætte, saa a' ded løver yd a' dom, saa snart som a' ded æ løvet ing. Men nu har jæ itte Tid aa staa her. Jæ skal hen aa arrensere. Farvel, Kristen Smed.

Kristen. Farvel, Mads Jormormand.

Hist og her.

Der skulde elektrisk Belysning paa Scenen i Nationaltheatret i den lille Residensstad. Opgaven betroedes den tekniske Chef for Statens Søminevæsen, og sammen med Theaterchefen undersøgte han altsaa Lokaliteterne og kom op paa den tomme Scene.

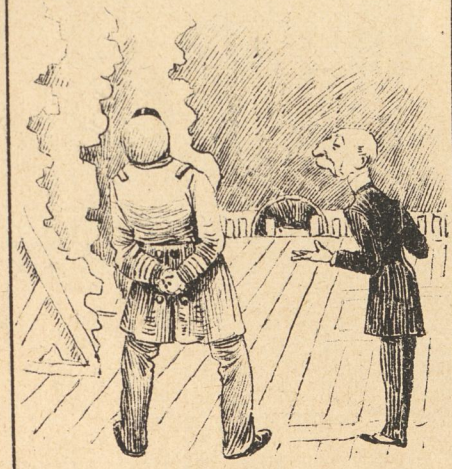

— Naa, her er det altsaa, de spiller Komedie?

— Ja Hr. Kommandør! — Og derfor tager man altid Hatten af heroppe.

— *All right!*

En Uges Tid derefter søger Theaterchefen i samme Anledning Kommandøren op i hans Laboratorium, og som affabel Hofmand bevæger han sig omkring i Lokalet med Hatten i Haanden.

— Aa, sæt De blot Hatten paa, Kammerherre. Her spiller vi ikke Komedie!

Det nye Sprøjtehus.

(Frit efter H. C. Andersen)

En Brandstation vi nylig fik.
Den rejstes ikke for en Slik,
Den hele Stad er sjæleglad,
Og selv de allermindste Bladanmeldere af Glæde straale.
Det kan Borgmester sagtens taale.

Hans splinternye Sprøjtehus
Af Glæde gjør os rent konfus,
Tænk, alle Stadens vise Mænd
Har faaet Lov at gaa derhen,
Og hver og en af dem var sprøjtefornøjet over Taarnets Højde.

— De sorte Brandesfolk, de smaa,
Er dog nok inte med herpaa:
Ild er et muntert Element,
Som mangen Protokol har brændt;
Den sidste Vandgangs kolde Straale
Kan de nu inte rigtig taale.

Ved Bentheims Sprøjte man i Aar
Paa Pumperne des værre gaar;
At den er sprøjtegal, blev klart
I Bælum og i Middelfart,
Og, da selv Kjøge Kreds gik fløjten,
Var der ej mer Humør i Sprøjten.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Den Prosit, der kom sent —

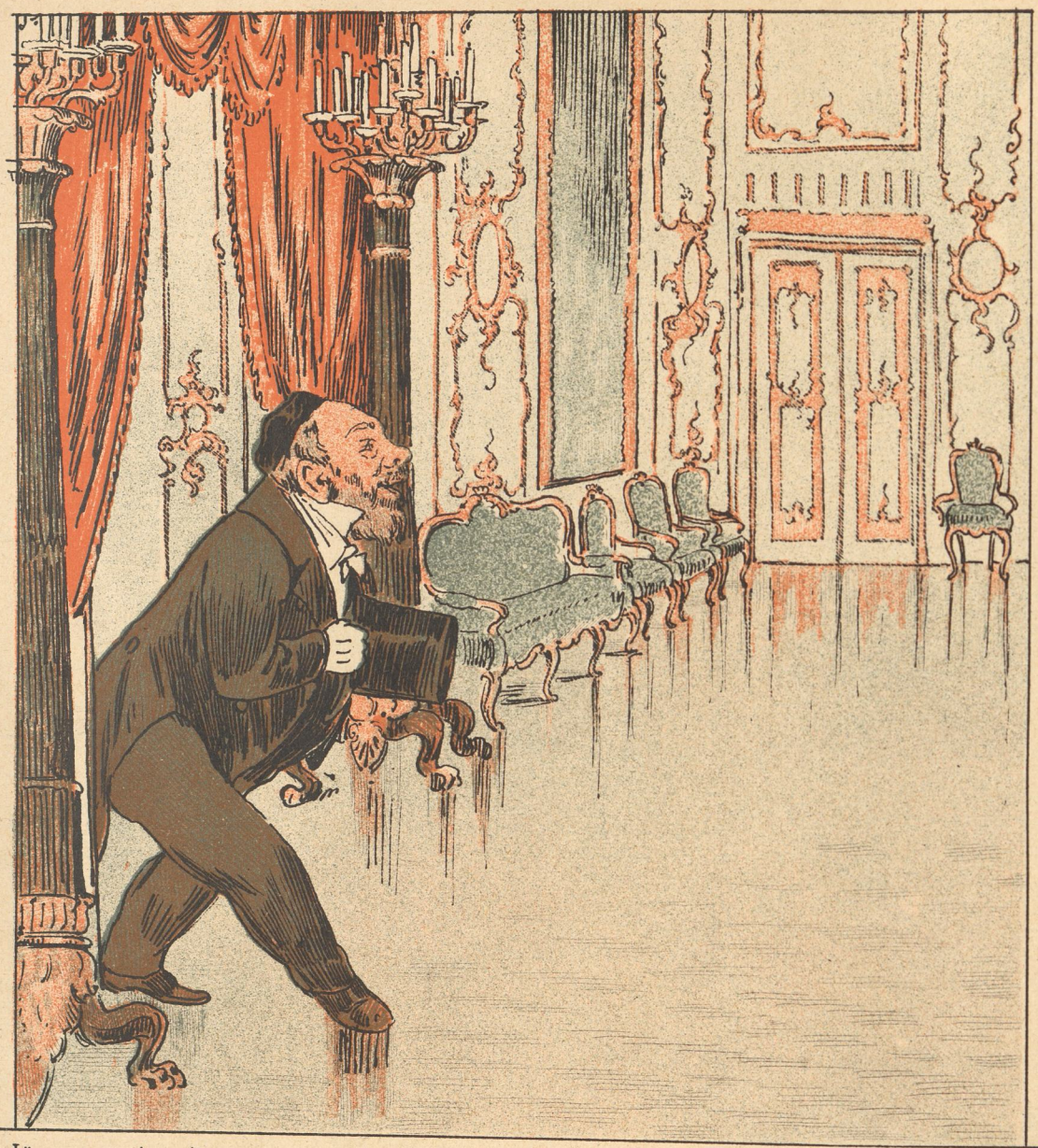

FRITS JÜRGENSEN *invenit.* PUNCH *delineavit.*

— Mit Navn er HØGSBRO!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 26. Maj. Nr. 21.

PUNCH

Reflexlys.

— Naa, Du laver nok ogsaa til Illumination!
— Ja, det gjør jo Alle og I vel med?
— Ja naturligvis! Men vi skulde ellers havt elektrisk Lys, hvis Fader var bleven Etatsraad sidste Gang; — nu maa vi desværre ogsaa nøjes med Stearin.

Den 26de Maj.

Med bølgende Vimpler og vajende Flag
Staar Danmark smykket til Fest i Dag,
Mens Foraarets Løvspring og Blomster fletter
Hvert Hjem til en eneste festlig Krans,
Hvor Glæden spreder sin tindrende Glans
Langt ud i de lyse Nætter.

Dog mer end det myldrende Blomsterflor
Er Folkeskaren, som tæt og stor
Sig fylker i Dag paa de danske Sletter
Om Kongeparret, som aldrig blev træt
I Kampen med Gud for Ære og Ret
I Danmarks mørkeste Nætter.

Det halve Aarhundred, de fulgtes ad,
Omkranses af Minder, Blad ved Blad
Saa rigt, som vor Saga end aldrig beretter,
Der vidner i Vest, mod Syd og Øst,
At Kongens Glæde blev Folkets Trøst
I Tidens mørkeste Nætter.

Og derfor vajer vort Kongeflag
Paa Troskabs skjønneste Sejersdag
Med uforgængelig Glans og forjætter,
At Lykken for Konge og Folk i Aar
Et Festblus tænder, hvis Straaler naar
Ud over de lyse Nætter.

Lille Idas Blomster.

I fri Bearbejdelse.

Du kjender vel Historien om lille Ida? — Det vil sige, hun kaldes Ida, men det skrives Idag, for det er i Dag, Historien foregaar. Hun havde de dejligste Blomster, og nogle af dem havde hun plantet i Rummelpotter; men det kunde de ikke taale. De havde visnet saa længe, at de nu hang med Hovedet ved at tænke derpaa, og derfor lagde hun dem i Dukkernes store Fællesseng. »Hvil jer nu,« sagde hun, »for jeg veed meget godt, at I skal til Stads!« — det havde nemlig en gammel Digter, der hed H. C. Andersen, fortalt hende. Men til at begynde med vilde de ikke røre saa meget som et Morgenblad for at svare hende; men hun kunde tydelig se, at de forhandlede om det.

Saa vaagnede hun en Torsdag Morgen ved at høre den lifligste Musik. Hun skyndte sig hen til Vinduet og kiggede ud paa Gaden. Nej, hvor det var morsomt: Der var Blomster helt op ad Husene, og paa mange Huse var de ligesaa brogede som Ordensbaand; og saa var der elektriske Lamper, der var ganske tykke af Vigtighed, fordi de kunde lave Dag hele Natten. Smaa Hyacinther, tynde forneden og tykke foroven, saa at man skulde tro, de var pukkelryggede, trippede hen ad Fortovet; de var Frøkener. Gloende Løvetænder vimsede omkring dem, og Frøkenerne smiskede, for de vidste jo, at de bare behøvede at puste, saa kunde de faa en ny Kjole. Bly Forglemmigejer og struttende Tulipaner med Glans paa, men uden Duft, Køkkenurter i Stadsklæder og Pragtlilier i Galla. — alle var saa glade og tog hinanden i Knaphullerne og dansede Byen rundt i Kjæde for at se paa Stadsen. Kun de røde Hanekamme stod i en Krog og gjorde Skrue, det var nu deres Fornøjelse.

En gammel Stoud i fuld Uniform, for han var Magistratsperson, kom hen til Fællessengen, hvor de visnende Blomster laa og forhandlede. Han spurgte, om de vilde være med til Stadsen, og strax var Visneriet glemt. De tænkte ikke længere paa at forhøre sig om, hvor vidt de kunde risikere at komme i Selskab med en »Skriver og Forvalter«, men hoppede ned mellem de andre og var saa fornøjede.

I det samme kom et Fastelavnsris springende hen ad Strøget. Det var ikke af det fineste Papir, men det bar »hvide Blomster« og Bladene var »smaa Billetter«. — »Ih, du glade Ungdom,« sagde Riset, »nu vil vi ogsaa more os kongelig, for det lønner sig!« — Men i Toppen sad en Voxdukke, der var lige saa stor som et Overmenneske; han vred og snoede sig af Uhyrlighed, for han kunde ikke danse andet end »evropæisk Kehraus«, og det vilde ingen anden indlade sig paa i dette Land.

»Skal her være Gilde?« skreg han, »det kan I bilde Bønder og Børn ind! Det er bar Hykleri og Fordummelse.« Men Fastelavnsriset dansede paa sine røde Ben, der var lige ved at gaa i Stykker, saa tynde var de; og alt omkring ham dansede. Saa knækkede han over og faldt ned i Integade, og der laa han saa ganske alene og gumlede Jødekager, mens alle de andre morede sig.

Lille Ida klappede i Hænderne af Glæde; for henne paa Blomstertorvet var der bygget en hel Æreport, og der kom Optoget kørende. Allerførst kom to dejlige Roser; de havde Guldbryllupskrone paa og hilste saa venlig til alle Sider. Og saa var de omgivne af lutter Kejserkroner og Kongelys; — det var rigtig nok en Pragt, man aldrig havde set Mage til. Selv de adstadigste Drivhusplanter kunde ikke holde sig hjemme; Sommergækkene, der var skudt frem sidste Valgdag, sammensmeltede i Hurraraab; og Blad-Planter fra alle Verdens Lande stimlede sammen for at kunne fortælle deres Landsmænd om Herligheden. Endogsaa i den gamle dramatiske Potpourri-Krukke paa Kongens Nytorv blev der Liv og Røre; Kammerchefen smilte og nejede som en Solsik paa sin Stilk, skjønt det slet ikke var et Midas-Guldbryllup, der blev fejret; og i Kapellet, hvor ellers Operaens gamle Ligkranse bliver opbevarede, blæstes der Hymner paa Norsk, finere kunde det ikke være. Og, da saa Mørket faldt paa, straalede der Natlys fra alle Vinduer, mens Guldregn dryssede ned over Byen, baade fra Tivoli og Orlogsværftet. Jo, det var Stads, kan Du tro!

»Kan I se!« sagde lille Ida til sine Blomster; »er det nu ikke meget morsommere at komme til Guldbryllup end at ligge i Rummel og visne?«

»Jo,« svarede de; »men Du skal ikke bryde dig om, at vi visner alligevel. Saa skal Du bare begrave os i en Ministerportefeuille, for saa voxer vi op til Sommer og bliver meget smukkere!«

»Maaske! — men saa maa I give mig Fæstninger og Kanoner, for at jeg kan give Salut.«

»Det kan vi altid forhandle om,« sagde de, — og saa er den Historie ude.

En Mærkedag.

Den 26. Maj 1892 er det, som bekjendt, akkurat 50 Maaneder siden, at fhv. Folkethingsmand Hørup forhandlede med Estrup og lovede at stemme for en Bevilling af 8 Millioner til Vestfronten, samt 48 Maaneder siden, at Hørup var i fuldt Arbejde med at bebrejde Frede Bojsen, at hans majestætiske Tanketomhed havde hindret Forliget.

For nu paa en værdig Maade at mindes Aanden fra disse 48 afholdes i Dag og følgende Dage en Række storartede Festligheder i Glaspalæet i Integade med nedenstaaende

Program.

Torsdag den 26. Maj.

Kl. 11. Morgensang (N. B. sidste Vers) af kjøbenhavnske Med-Arbejdersangforeninger.
Kl. 12. Fropræditen af Henning Jensen i Nikolai Kirke.
Kl. 1. Modtagelse af Deputationer fra Rømersgade, Badstuestræde, Børstidende o. s. v.
Kl. 7. Festforestilling i det frie Theater (Prolog af G. Brandes).

Fredag den 27. Maj.

Kl. 12. Modtagelse af Telegram fra Dønnergaard.
Kl. 1. Fanetog af Vaabenbrødre (N. B. faldne Meningsfæller).
Kl. 7. Kur (Kurmethoden efter A. Albertis Recept).

Lørdag den 28. Maj.

Kl. 1. Stor Retsreformationsfest.
Kl. 6. Kur (og Pleje) i Palæet paa Christianshavn.

Søndag den 29. Maj.

Kl. 12. Stort Optog af *Politikens* Vildmænd.
Kl. 8. Bal (Kehraus) paa Valgtribunen i Kjøge.

Det forventes, at Festdeltagerne beredvillig vil foretage den fornødne Udsmykning af de forskjellige Fakta samt lægge Hovedvægten herpaa. Illuminationen besørges gratis af den højeste Oplysning selv.

Rønnebær.

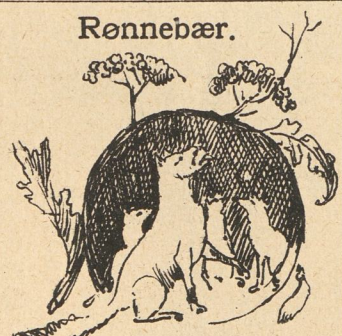

»I frie Mænd i det frie Nord!
Du, Bentheims modige Inte-Hale!
Lyt til! — nu vil et naturligt Ord
om naturlige Ting jeg tale!
Luk Ørerne op, — og luk dem i
for alt det loyale Skraaleri
paa fædrelanderisk Molodi,
som Folk nu ligesom Gale
gale!«

Saa mælte Bentheim, helt gjæv og bold,
da Byen straaled i Bryllupsglansen,
mens om bag en Inte-Protokol
han visnende gul krøb bag ad Dansen.
Og alt, hvad der dør i Nord, omkring
ham sad i en mimrende, sluttet Ring:
Hr. Cavling, Henning og Skram og Bing
og Eedvard med Ordonnansen
Nansen.

»Der var en Tid,« — tog han atter fat, —
»Da med i Koret vi kunde trampe;
da Køkkenvejen var let og glat,
og Bladet røg af loyale Dampe!
Nu tænder de Andre Glædesblus; —
Vi Aandens Stormænd i Søndagspuds
med Socialister maa drikke Dus,
mens vi et Par »Hundetampe«
tampe!

Saa vidt har nu vi os selv da bragt;
Selv Cavling, vor sidste Mohikaner,
ad Hoffets Bagtrappe, rent ud sagt,
ret aldrig mer nogen Vej sig baner!

Med tørre Munde og Hjærteveer
paa al den dejlige Mad vi ser;
ak, det er haardt, maa I tro, langt mer
end nogen død Brasilianer
aner!

Men ta'er vi os den Ting nær? — Jo pyt!
Vi sidder lunt i de tomme Gryder
og føler os aldrig en Smule snydt,
naar de fordummedes Jubel lyder!
Om dette Land og dets Folkefærd,
om Hykler-Optog og Fakkelskær
sig ingen oplyste Mænd, som svær'
ved Logos og die Gebrüder,
bryder!«

Fa'er Bentheim tav og lagde sig træt;
mens man vemodig et Ordsprog husker
om »Rønnebær,« som med lige Ret
nok gjælder for Stormand og for Fusker.
Hans lille Flok sidder bleg og stum,
og bort de fra Festdagens Publikum
til Inte-Kontorets tomme Rum
som gjemte og glemte Mollusker
lusker.

Trindtom i alle Danmarks Egne
I Mængde gode Børn man fandt,

Hvis Aarsag PUNCH paa disses Vegne
Stiller i Dag som Gratulant.

Gulbrølopskandtate

Kom, Pegasus, aa lamme rie
Paa dej en ægstra Tur i Da,
Saa te Parnas jej op ka stie
Aa der en vældi Slork mej ta,
Aa i en løftet Stemneng tralle,
Imens je slar Gulharpens Stræng,
Saa di, der hør min Sang, ska alle
Bevidne, a den æ piveng.

Der flyder nu med Mælk aa Honneng
Sæl paa Komynens Fattigaar,
Forde a Kongen aa hans Dronning
Ha vaaren gift halhundred Aar.
Mave te de paa Sjenens Brætter
Ka Fallesen knap vise frem,
De be da ente gordt dem etter
I Hendrikipsens Doggehjem.

Fra Sorte Hest te ud i Sunnet
Æ alteng i sit bæste Pus,
Aa ront om Hesten ha vi funnet
Paa Lamperne elæktrisk Blus.
En Æresport, flot dikkerered,
Æ rejst a Byens vise Mænd.
Bare nu Kongen, naar han ser et,
Ve dikkerere dem igen.

Te Slut je føren Daens Enne
Te Kresjans aa Laavises Pris
Ve osse Blus paa Lampen tænne
Begrive- aa natyrlivis.
For dem je taer en døgti Taar mæ
Aa for di kongelie Børn,
Te je i den Andledneng faar mæ
En alleronnerdanist Bjørn.

I Vilderede.

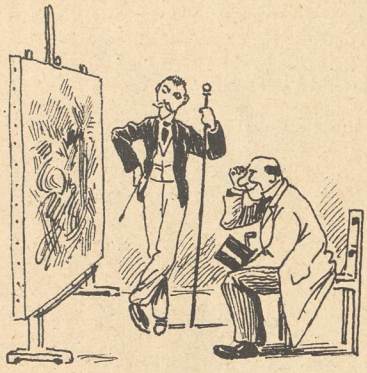

Hr. Redaktør.

Maa det være mig tilladt at komme til Dem med en Forespørgsel?

Jeg boer ude i Villakvarteret. Selvfølgelig fandt vi herude, at vi ikke burde staa tilbage for det øvrige Land, men ogsaa maatte give en Guldbryllupsgave.

Vi vaklede imellem en Folkebadeanstalt — den vilde koste c. 115,000 Kroner — og en Domkirke, der vilde staa os i c. 1,735,000 Kroner.

En nedsat Komité fik, foreløbig altsaa i det ubestemte Øjemed, indsamlet 367 Kroner 7 Øre.

Nogle Medlemmer af Komiteen holdt saa paa, at vi skulde henlægge denne Sum, til den havde naaet den forønskede Størrelse ved Forrentning. Jeg derimod foreslog, og det vedtoges, at vi for de indsamlede Penge skulde kjøbe et til Anledningen passende Kunstværk og skjænke Majestæterne. Man overdrog saa mig p. K. V. at vælge, hvem jeg vilde, til at udføre et Maleri. Inden jeg endnu rigtig havde bestemt mig — der er jo saa mange at vælge imellem — kommer jeg en Dag bag paa en Falkonerallée-Sporvogn i Snak med en Mand, der selv sagde, han var Kunstner. Ham fortalte jeg, hvad jeg havde for, og spurgte ham saa, hvem af dem oppe paa Charlottenborg han syntes, jeg burde foretrække.

»Charlottenborg? Er det Deres Alvor?« sagde' han. »Jeg syntes, De sagde, De ønskede et Kunstværk?«

»Ja.«

»Naa, — men De vil ikke have det frit?«

»Frit? næ bevares. Jeg har da 367 Kroner 7 Øre til at betale det med!«

»Forstaa mig ret. Jeg mener: De vil altsaa ikke have et Kunstværk. Ellers gik De rigtig nok til en af os fri Udstillere! Det paa Charlottenborg er der ingen Kunstkjender, der regner for en sur Sild værd!«

Nu maatte han jo forstaa sig paa det, tænkte jeg, og det gjør jeg ikke. Hvad var saa rimeligere, end at jeg aftalte med ham at komme op til ham næste Dag, saa skulde Maleriet være paabegyndt.

Jeg kommer op i hans Atelier. Der sad han og smurte løs paa et Lærred saa stort som et helt Gardin.

»Naa, det gaar jo,« siger jeg.

»Brilliant! De ser nok, hvad det er!«

»Ja—a — jo — ja det er — er det ikke . . .?

»Jo akkurat. Det er Kongefamilien ude paa Fredensborg. Rask malet, hvad?«

»Æ — jo — men, hvordan er det dog, den der, eller det der, eller han der, hvis det ikke er en hun, staar?«

»Det er jo netop det kunstneriske. Det er Kejseren af Rusland; Stillingen viser ham paa en Gang gaaende, staaende, siddende, rygende, hostende, fordøjende en Bøf og to Spejlæg og i Færd med at vende sig om. . .«

»Saah — naa, men hvad er det, det regner ned med? Skal det forestille Askeregn? Det ser ud, som om hele Selskabet blev bombarderet med haardkogte Æggeblommer.«

»Det antyder Uro. Det er Solpletter!«

»Solpletter? Ja saa. Ja Sujettet passer jo godt til Anledningen. Jeg kommer igjen i Morgen, for at faa et bedre Indtryk deraf.«

»Gjør det,« sagde han.

* * *

Næste Dag kom jeg igjen. Min Maler var fuldt beskjæftiget.

»Se paa det! Naa hvad synes De?« sagde han og klattede videre.

Jeg saa og saa, men kunde ikke hitte Rede i det. Endelig fandt jeg da Kejseren af Rusland fra Dagen før. Han saa fælt forpjusket ud, i en løjerlig Slags Slobrok.

»Naa?«

»Kejseren af Rusland er jo gaaet frem,« sagde jeg. Noget maatte jeg jo sige.

»Kejseren? Sludder! Det er Judas!

»Judas? . . . Er det en af de græske Prinser?«

»Næ, han var sgu Apostel — ham, Iskariot.«

»Iskariot? Men hvad skal han dog der mellem alle de Kongelige paa Fredensborg?«

»Kongelige? Fredensborg? Herre Gud Mand! Det er jo Jøder; der ligger Jerusalem henne —«

»Undskyld; men jeg synes ogsaa, De sagde —«

»Aa ja. Men jeg bestemte mig om. Synes De ikke ogsaa? Det er jo en højtidelig Anledning. Saa er et bibelsk Stykke nok saa passende. Og Opgaven ee interessantere. Ser De op i Morgen?«

»Maa jeg det? Ved samme Tid? Farvel!«

* * *

Jeg stod længe og saa paa Billedet næste Dag. Men det blev værre og værre. Alle Apostlene havde faaet spinatgrønne krøllede Haar, der helt skjulte deres Ansigter — og saa stod de ret op og ned, uden Spor af Forskjel i Stillingerne.

»De ser nøje paa det. Det er naturtro, hvad? Hver Stamme er opfattet for sig!«

»Stamme,« tænkte jeg. »Naa, nu har han forandret Beslutning og ladet de 12 Apostle være Jakobs 12 Sønner, en for hver af de 12 Stammer.« Jeg lod mig ikke gaa paa. »Ja! — Levi er god.«

»Levi?« siger han, »hvad mener De?«

»Aa! Det er maaske Benjamin — — —?«

»Kan De ikke se det er et Landskab, Menneske?«

»Landskab? Nej nu er jeg nær ved at le!«

»Rigtig. De kan dog se, hvad det er!«

»Næ.«

»Sagde de ikke: nær ved Allée? Det er Sukkenes Allée i Fredensborg. Jeg blev kjed af de 12 Apostle og saa lavede jeg dem om til 12 Træer; jeg smurte bare 12 Kroner paa.«

»Undskyld: Men blev vi ikke enige om en fast Pris?«

»Jovist. Jeg taler om Træernes Kroner. Ser De, jeg mente i Anledning af Guldbrylluppet, saa var det nok saa passende.«

»De har Ret. Send mig det hjem, naar De er færdig. Jeg boer paa Missionshotellet.«

Det lovede han, og Billedet har jeg faaet hjem. Men det er ikke blevet til Sukkenes Allée. Det gjorde nu ikke saa meget, naar jeg bare vidste, hvad det forestillede; men det er det ikke lykkedes mig at opklare.

Jeg har haft forskjellige oppe og set paa det, og de har givet følgende Besvarelser:

1) »Johannes Hus paa Baalet.« 2) »Appelsiner, en Sardin og en Barnetromme paa et Skrivebord.« 3) »Negere, der spiller Pantomime i elektrisk Lys.« 4) »Sahara i Regnvejr.« 5) »Det indre af Hvalfisken, da den havde spyttet Jonas ud.«

Jeg vilde have spurgt Kunstneren og henvendte mig paa hans Bopæl, men der sagde man, at han var rejst ud for at tage den projekterede Udvidelse af Bistrup i Øjesyn.

Men hjem til min Komite kan jeg da ikke tage med Billedet, selv om en af Udlægningerne nu er rigtig.

Er jeg nu pligtig at betale det? Eller hvorledes har jeg at forholde mig?

Med Ærbødighed
Jokum Mommesen, Kunstelsker.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja, maa jeg bare sidde et lille Øjeblik, men De maa endelig sige mig, naar Klokken er saa mange, at jeg maa af Sted for at staa i Kø for at komme tidsnok til at se noget af Stadsen, som man vist alligevel ikke kan se noget af, for De kan tænke Dem til, vi troede jo, at Majestæterne skulde i Frue Kirke, ligesom da de holdt Jubilæum, i Stedet for at de jo skal i Slotses, som jeg ved Gud ikke anede var til mere, men som jeg troede var brændt for længe siden sammen med Slottet, for der er jo aldrig noget dannet Menneske, der kommer der nede i Omegnen af Tordenskjolds Musæum, hvor den jo ligger, og saa havde vi for over en Maaned siden lejet et Vindue i dyre Domme gaa Hjørnet ef Frue Plads og Dyrkjøb, hvorfra vi saamænd saa udmærket godt kunde se de Kongelige, naar de kom fra Kirken, og vi var bare ikke rigtig enige om, hvem der skulde staa forrest, for Petrine og jeg paastod, at vi maatte staa forrest, fordi vi var de mindste, men Petersen og Frits Grønbæk sagde, at naar de skulde staa bagerst, saa kunde de ikke se for vore Hatte, som vi da ved Gud ikke godt kunde tage af, fordi vi jo havde faaet nye netop til den Lejlighed, og saa var vi da blevet enige om at trække Lod, og jeg havde vundet, og De kan da tænke, at jeg glædede mig, og Vinduet sad netop saadan, at Majestæterne godt kunde komme til at se derop, men saa forleden Morgen saa kom Petersen triumferende ind med Avisen, hvori der stod, at de slet ikke skulde den Vej, saa at jeg slet ingen Glæde havde af, at jeg havde vundet ved Lodtrækningen, men kunde række Tungen ud ad Vinduet, og De kan da forstaa, at jeg blev som lamslaaet, for nu var det allerede for sent til at faa lejet et andet Vindue ved den rigtige Kirke, og jeg har saamænd ærgret mig saadan, at jeg ikke har været udenfor en Dør siden, før nu i Dag, og jeg tør nok sige, at det vilde have gjort Majestæterne ondt, om de havde faaet den Tort at vide, der er overgaaet mig, for selv om jeg ikke kan huske, den Gang Kongen og Dronningen selv blev gift, saa glemmer jeg aldrig den Gang, da Thyra blev gift med Kumberland og ogsaa da Valdemar blev gift med Marie, og jeg tør nok sige, at hver Gang de Kongelige har holdt enten Bryllup eller Barnedaab eller Konfirmation, saa har jeg været paa Pletten, og jeg har saamænd heller aldrig svigtet Kejseren af Rusland, naar han har været her, men altid baade taget imod ham nede ved Toldboden og fulgt ham til Skibet igjen, og saa synes jeg, at det kunde have været saa morsomt, om jeg ogsaa kunde have været en af de første Gjenstande, som de Kongelige havde bemærket, saa snart de kom fra Kirken, men nu skulde det jo ikke saadan være, og jeg har saamænd ikke en Gang kunnet faa Billet til det Kongelige i Aften, skjønt jeg har skrevet til Kammerherren personlig, at det var nødvendigt, at jeg kom med, og at jeg ikke vilde støtte ham for Fremtiden, hvis han ikke sørgede for en Billet til mig, men jeg har ikke faaet saa meget som et Svar fra ham, og jeg kan ikke sige Dem, søde Fru Schrøder, hvor meget det har taget paa mig, men jeg maa sige, at jeg bærer alligevel ikke Nag til de Kongelige selv, som jo i Grunden ikke kan gjøre for det, og som jeg sandelig holder saa meget af, og de skal derfor heller ikke savne mig i Dag, for det skal dog ikke gaa ud over dem, at jeg har været saa uheldig, og jeg har ogsaa sagt til Manden med Vinduet i Dyrkjøb, at jeg vil benytte det paa Lørdag i Stedet for, naar de Kongelige skal paa Universitetet, men har De saa kjendt Mage til Uforskammethed, at saa sagde han ligefrem, at den Dag vilde han selv sidde i det og se paa Stadsen, og naar han havde gaaet ind paa at leje det ud, saa var det, fordi han selv skulde ud med Kone og Børn hele Dagen og se paa Guldbryllup, og desuden havde han tænkt sig, at vi kunde sidde og passe paa Lysene om Aftenen, naar der skulde illumineres, saa han ikke selv behøvede at blive hjemme, men paa Lørdag vil jeg nu have mit Vindue, om jeg saa skal lade mig sætte ind i Lejligheden ved Kongens egen Foged. — Men Gud bevares, søde Fru Schrøder, Deres Ur maa jo gaa en hel halv Times Tid for stærkt, for den er jo over halv Tolv. Hvad for noget? Gaar det rigtig? Men Vorherre bevares! Saa maa jo de Kongelige for længe siden være kjørt fra Kirken! Gud, hvad skal der dog nu blive af mig! Ja, saa maa jeg sandelig skynde mig. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Kontrast.

Mens rundt omkring i Kjøbenhavn man ser
Det glade Publikum fornøjet flage,
Og over Guldkrans, Guldkareth med mer
Det fryder sig i lutter gyldne Dage,
Er *Politikens* Guldkur for i Aar
Kun sløj formedelst Vælgerfolkets Skændighed;
Forgyldningen af dets St. Gjertrud gaar
Selv i Organet for forgyldt Elendighed.

Med dette Numer, som **enkeltvis** koster **25 Øre**, følger et illustreret Annonce-Tillæg.

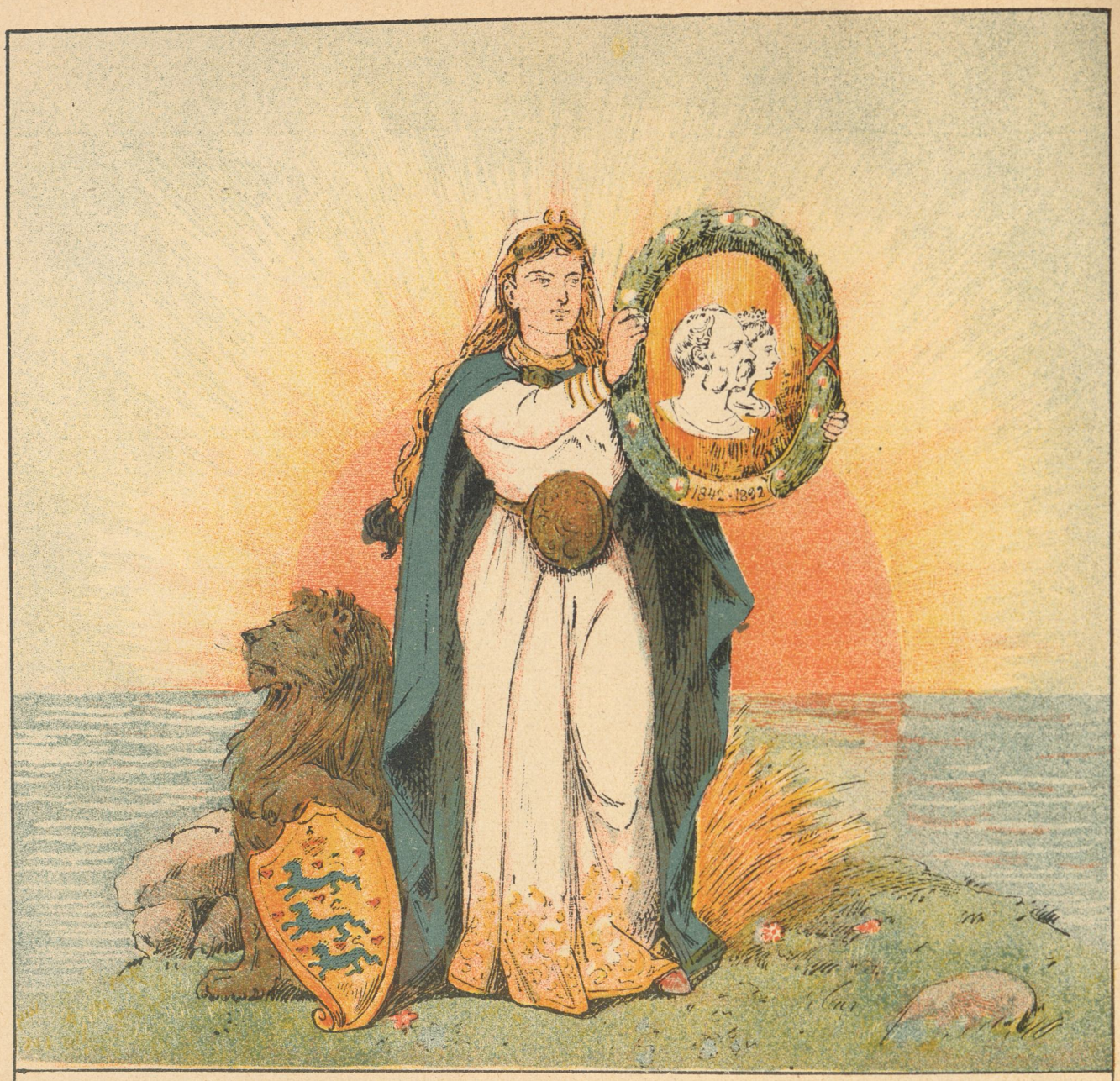

Til Danmark har de bundet deres Haab, deres Tro,
Nu binder Danmark atter en Krans for de To,
Hvor gyldne Minder smykke, lig Kronen, deres Haar,
Mens Aftenrødens Purpur sin Kaabe om dem slaar.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 2. Juni. Nr. 22.

PUNCH

Vandkur.

— Men Amalie! Gaar Du uden Paraply i det øsende Regnvejr?

— Ja, tænk Dig blot, min Mand siger i Gaar, at min Sommerhat fra i Fjor var god nok i Aar; men nu skal jeg dog fortælle ham noget andet i Morgen, naar jeg viser ham den —

Besøgelsens Tider.

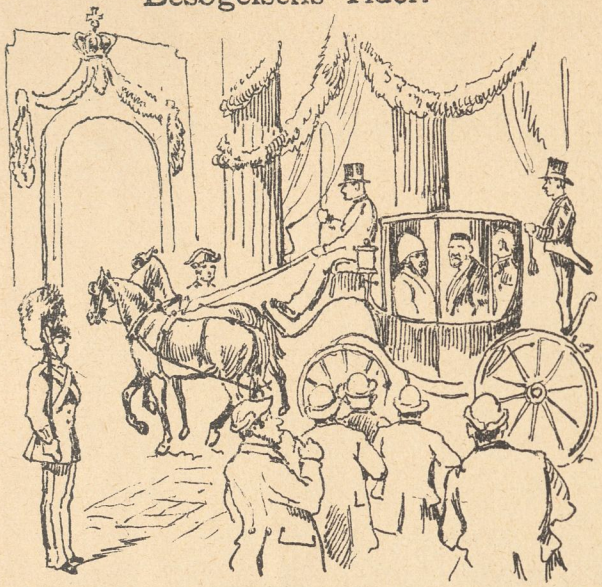

Det var i Fem-og-firs en Foraarsdag,
At saadan noget som sex, syv Karether,
Fyldt med højsalig Chrestens Foredrag
Om »Broderkrig« og andre Rariteter
Samt med en Tylvt af Folkethings-Athleter,
For hvem det var en saare simpel Sag
At vælte Thronen, naar de Kraft udfoldede,
I Luntetrav ind paa Amalienborg jollede.

De brave Mænd var ikke mødt til Kur,
Nej, de var bare komne for at sige
Fra hver og en, som udi Norden duer,
Til »Skriveren« i Danmarks Land og Rige,
At, hvis han ikke strax gav Estrup Fur
Og lod de Herrer fluks hans Plads bestige,
Saa vilde uden længere Forsinkelse
Man tage fat paa Postelinets Klinkelse.

I alt Fald var omhyggelig det spredt
Ud mellem Publikum af Venstres Presse,
At det var Meningen med den Adresse,
For hvis Skyld den Gang Høgsbro selv blev set
Sin majestætiske Person at læsse
Hos Viggo Bentheim op i en Kareth,
Hvor begge fryded' sig ved »Sammenholdet«,
Imens til Avdiens af Sted de jolled'.

Ja, det var den Gang! Men en syv Aars Tid
— Saa længe akkurat, som Jakob tjente
Hos Laban, inden Lykken blev saa blid,
At den en Lea ham paa Halsen sendte, —
Er gaaet hen, forinden Høgsbro vendte
Paany sin Fod mod Kongeborgen hid;
Men denne Gang han foran Kongens Throne
Istemte dog en noget anden Tone.

Og der blev Glæde rundt i Danevang,
Da han og Bluhme ikke mer forsmaaede
Ved Kuren Hoffets gode Levemaade,
Men sad ved Taflet mellem Folk af Rang.
Ja, selv Octavius Hansen saa i Naade
Til Retten, som ved Hove fik sin Gang,
Hvor han har ganske sikkert tænkt blandt andet:
»Det er dog værd at leve her i Landet!«

Evropæisk Rundsjov.

Maj 1892.

Medens 1ste Maj saavel i Frankrig som i Belgien fejredes med Dynamitsprængninger, og sidstnævnte Sted, ligesom i H. C. Andersens „Elverhøj", Kirkerudeglas hørte til Knaset, fornøjede de herværende røde Køer sig som sædvanlig med et fredeligt Fælledtog, hvor de tyggede Drøv paa Normalarbejdsdagen og oplyste, at de strikende Kuske var under Pisken hos Arbejdsgiverne. Des værre ophørte Striken allerede' et Par Dage efter, og de stakkels firbenede Bæster, der havde glædet sig over en længere Abnorm-Ferie, maatte nu atter gaa i Normal-Seletøjet og trække Læsset uden at have synderlig Fornøjelse af at slaa til Skaglerne.

Imidlertid indløb Efterretningen fra Rom om en længere Ministerkrise, og da samtidig hermed den danske Rigsdag indkaldtes til en extraordinær Samling, indsaa man let, at der maatte være noget ualmindeligt paa Færde, og, da man tillige fik at vide, at den tyske Kejser havde drukket et Glas med en Gefreiter, der havde skudt en Mand paa Gaden, følte man tydelig i hele Integade, at det trak op til et større Forlig.

Til alt Held viste dette sig kun at være blind Allarm, i det Folkethinget allerede efter fem Dages Arbejde gik fra Samlingen i Fredericiagade for senere at deltage i en ny, aldeles extraordinær Samling paa Amalienborg ved Guldbryllupsfesten, og hele Folket gav sig nu i Arbejde med at udsmykke sine Huse o. s. v. i Anledning af Højtidelighederne. Endogsaa *Morgenbladet* fik travlt med at udsmykke det Faktum, at Folkethingets Formand, Hr. Høgsbro, der i sin Tid havde opfordret Fyenboerne til at lytte efter, naar Stormklokken ringede i Kjøbenhavn, nu havde spidset sine Øren for at høre efter, naar Madklokken ringede paa Amalienborg.

Og, medens Illuminationen trods vor forsigtige Magistrats Paabud om at omgaas varsomt og sparsomt med Lys og Ild, var saa almindelig, at Studentersamfundet i Badstuedetræde endelig saa sit Ideal „Lys over Landet" realiseret og endogsaa nogle af de sorte Smaa havde velvilligst besluttet at fungere som Guldbryllopper, var der kun et Sted i Evropa, hvor der var et sort Punkt i Horisonten. Det var paa *„Politikens"* Kontor, hvor Personalet sad i det yderste Mørke, og der var der Graad og Tænders Gnidsel.

Man schreibet aus Berlin —

Man er her siden mere Dage meget udfüldt af Nachrichterne fra Guldhöjtidsfestungen i Copenhaven. Denne Festung, som har waret i viere Dage og Nätter, har efter Forlüdende givet Tömmermännerne i Copenhagen nok at bestelle med först Stilladser og Dekorationer at opsätte og igjen samme at nedtage. So skal isär den Oberhofmarschal Löwenschilds Facade stärkt dekoreret wäre bleven med Elefantschnabler, sandsynlig fra den zoologiske Hawe, og Vormanden vor Grosserer-Societetet paa „Königs Neumarkt", Geheimerath v. Tietgen er udnävnt til „Großkreuzdonnerwetter von Dänebrog", en besünderlig Udtegning[1]) af höj Rang.

Aften war Sträder og Indwaahnere i Kopenhagen stärkt illuminerede. Dog har det Misstemmung wackt, at paa Hjörnet af Nichtsgasse[2]) og Oestergasse den Deputerede Hoerups Winduer ganske mörk wäre. Nogle mene, at det war, fordi den Deputerede Hoerup, der Chef for Partiet „de kleine Schwarzer" siden mere Aar har wäret, Sorg bar for Verlüstigheden[3]) af sin Wahlkreds i Kjøge, andre mene, at man siden en vornägtende[4]) Feuerskunst, hvorwed mere af „Politiken"s Protokoller og andre Sager gik op i Flammer, og den Volksdingsmann Bing när havde brändt sig, meget vorsichtig med Feuer og Lüs er worden og aldrig mer voranstalter „den höjeste Oplüsning" i Nichtsgasse, atter andre, at Herr Hoerup selv var ude i Staden og se paa Illumination og ikke wilde blive hjemme og passe Lichterne, saasom han war bange vor at bekomme, hvad Dänerne kalde „En paa Lampen", og endelig mene nogle, at han var vortrüdelig bleven over Festungen og derfor ikke wilde pille wed Festungen. At dog den Hoerup er en innerlich sittlich og gesinungsdügtig Karakter, derpaa tüder det, at han savnede wor tüske Keiser, thi den Hoerup er en stor Tüskerven og har i Kampen vor Tüsklands Ehre mangen blodig Strime bekommet.

At den Hoerup ikke har undladt at illuminere, vordi han hörer til Oppositionen, derpaa tüder det, at den dänische Oppositions Hövedorgan „Morgenblatt" har anbefalet samme, og at saavel Volkstingets Vormand Hr. Hoegsbrücke som Landstingets Hr. L. Skov (Liebe) have Guldkur gjort hos Hans Majestät og ved Tafelet prägtig war illumineret.

Om Festungens Enkeltheder maa jeg vorövrigt wäre tilladt at sige en Par Worter[5]). Vor at gläde sine Majestäter have samtliche Theater her Festungsvorestilling gjort. Man bruger her i Kopenhagen til Festungsvorestillinger at indlade Volk, d. v. s. at nogle af de under Kommunens Tilsiin staaende Vattige blive indespærrede paa Tilsjauerplatzen[6]), medens Sjovspillerne vorlüste sig ved at holde Festungstaler paa Theatret, de saakaldte Prologer. Disse ulükkelige Vattige sidder da her i Theatret og switzer, mens det bildede[7]) Publikum spatserer paa Gaden eller gaar i Tivoli.

En besünderlig Udsmükning i Kopenhagen er de sogenannte Plankewerker. I den fineste Vorlüstelsesanstalt i Kopenhagen Tivoli er en saadan til Dekoration angebragt, og Kommunen Kopenhagens havde ogsaa paa Gammeltorv et pragtfuldt Plankwerk om et Springwasser anbragt. Man betragter det nämlig her som upassende, at et Springwasser sig nögent præsenterer. Imidlertid, paa Grund af Guldhöjtidsfestungen er det Plankwerk fra Gammeltorv til Toldboden bleven vorflüttet, og til stor Vorargelse for Dänerne har der i disse Festens Dage det paa Torvet maattet undwäre. Man maa haabe, at det snart igjen anbragt bliver.

[1]) Auszeichnung. [2]) Integade. [3]) Verlust. [4]) vernichtende. [5]) Worte. [6]) Zuschauerplatz. [7]) gebildete.

Elegi.

Har jeg mit Baand, med Segl og med Ret
Til samme at bære, jeg bytte
Vil ej med Millionærernes Æt! —
Fint maa der fiskes, naar man adræt
Om sine Knaphul vil hytte.
Ak, men hvad hjalp det, jeg spændt og præcis
Daglig har kigget i Berlings Avis?
Trods mit loyale Fiskeri,
Stod jeg dog aldrig deri.

Folk, der kan bukke og skrabe, som vi,
Bør dog til Deling og Skifte
Ha'e sig en Smule Belønning, fordi
Hans Majestæt og hans Dronning nu i
Aarevis har været gifte!
Altid vi flinkt og belevent gjør Kur,
Aldrig vi omgaas et lavt Kreatur,
Hele vort Liv er en Idyl, —
Alt for en Ordens Skyld!

Aar efter Aar har vi kastet vort Garn,
Modig os selv vi beskatted',
Ikke der findes det sølleste Barn,
Hvis han da ikke er født som et Skarn,
Som ej vor Mening har fattet!
Nu vore Net vi betragter med Gru:
Selve vor »Trawl«-hed har slidt dem itu;
Hver Gang til Garnene vi saa —
Aldrig en Kors-Fisk bed paa!

Aldrig en Naade-Solstraale fandt
Vi underdanigst at suge;
Intet er mer melankolsk, — ikke sandt? —
Naar man har drømt sig som »Elefant«
At maatte ende som Flue!
Og at det gaar for Andre saa glat!
Bare de faar sig en Medestang fat
Med Flag paa en Guldbryllupsdag —
Strax hænger »Raaden« bag.

Hvad kan det nytte, at vi har smurt
Hoserne skinnende grønne?
Det, vi har udrettet, er ikke stort, —
Men hvad har de andre Bengler da gjort,
Siden man dem skal belønne?
Selv en Appel ej til Højesteret
Hjælper et Gryn, er man funden for let.
Læsere! lyt til vore Kval! —
Nu kommer Visens Moral:

Naar man vil fiske, saa maa man ej
Lokke med Raab eller Smisken;
Tager man altfor geskæflig paa Vej
Og raaber selv til sin Fisk: Her er jeg! —
Saa tager Pokker ved Fisken!
Og har man prist under Bjæffen og Glam
Den »bramfrie Vandel« med Bulder og Bram,
Det holder ingen Knaphul ud! . . . .
Og man hinker hjem som en Klud.

To Fluer med ét Smæk.

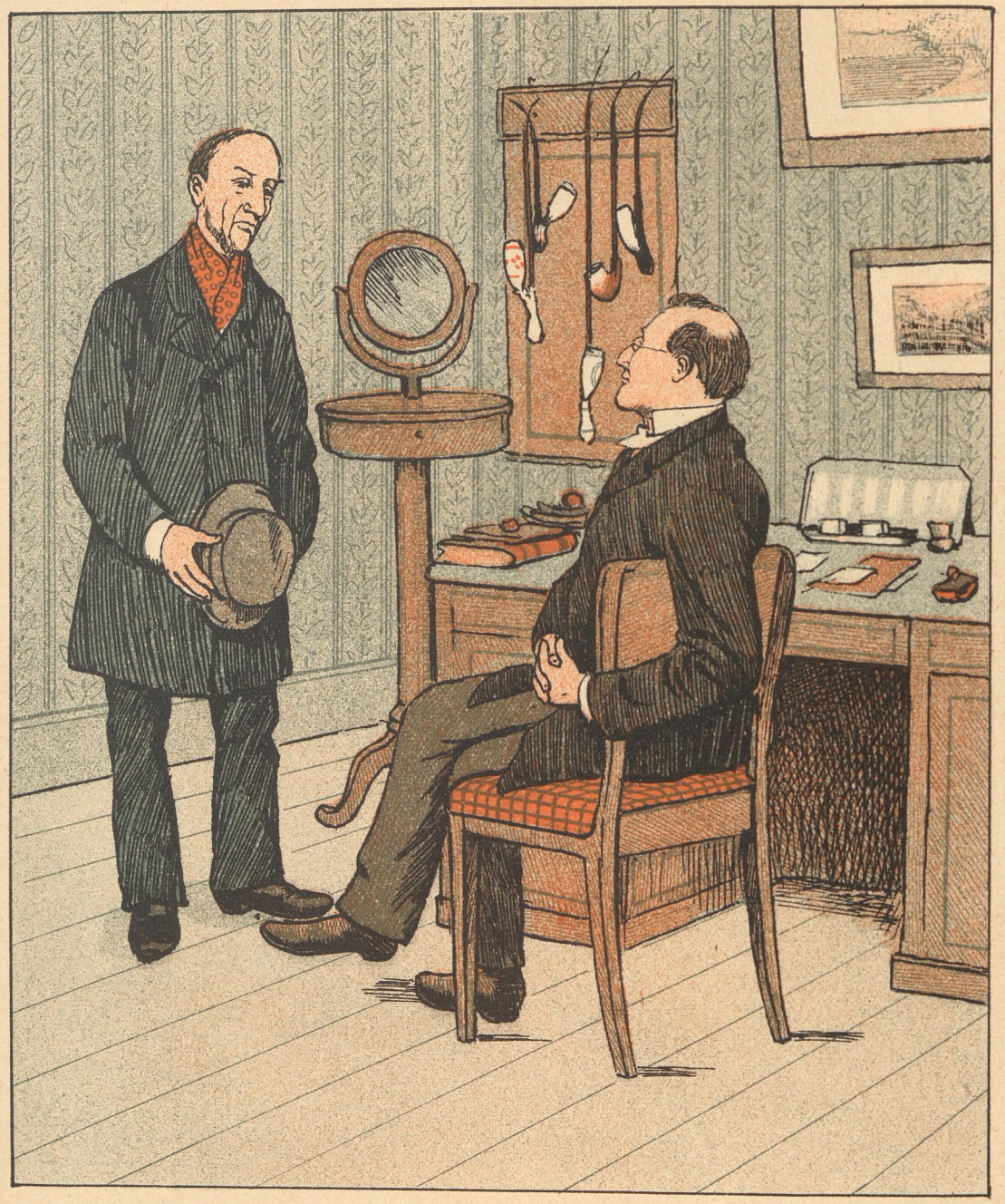

— Hvad skal saa Drengen hedde?

— Ja se je synes nu, han skal opkaldes efter min Far, men ogsaa efter min Kones Far; di hed begge to Mads, og saa synes min Kone, at han skulde da hedde Tomas.

Blodhunde?

— Laane Igler til Deres Mand? Ja, det kan De saa godt faa; men hvad fejler Manden?
— Aa, han haar 'ed saadn aal Wegn!
— Men hvor vil De saa sætte Iglerne!
— Aa, A miener, jen ku slip dem løs, saa hitter di wal nok sjel de Uend.

Det sorte Hjørne.

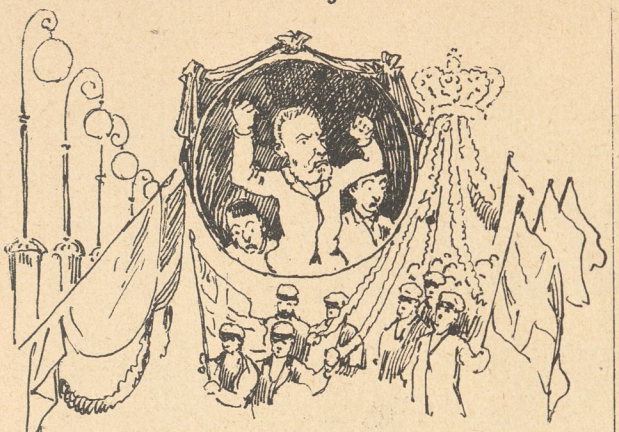

Med Hjerter og Blus, med Blomster og Flag,
Med Vimpler og flyvende Banner
Vi fejred' den herlige Guldbryllupsdag;
Men Hørup sidder og bander.

Med Sang og Musik og klingende Spil,
Med Orgelklang og Koraler
Det høje Brudepar jubled' vi til;
Men Hørup fnyser og galer.

Et Lyshav bølger i By og paa Land
Og viser, vor Kjærligheds Styrke
Er levende lys og flammende sand;
Men Hørup sidder i Mørke.

Han sidder paa Hjørnet, dyster i Sind,
Bag skumle Integad's Mure
Og veed nok hverken ud eller ind,
Men monne fælt kukkelure.

Morescos klare, elektriske Lys,
Det skjærer ham hæslig i Øjet
Og fylder ham med et unævneligt Gys —
Nej, Hørup er ikke fornøjet.

Og mørkest ser han i Festens Blus
De fordums Fæller sig slutte
Om Thronen — endogsaa Octavius!
Et tu, mi fili Brute!

De gaar til Souper paa Amalienborg,
Mens han maa suge paa Labben —
Han mindes med Harme, Had og med Sorg,
Da sidst han var der paa Trappen.

Han kjørte derud med Brask og Bram
Med Berg som sin Vaabenfælle
Og var baade grimmig, grum og gram —
Estrups Liv det mon gjælde.

End sidder Estrup i Sadlen stram
Hel støt ved sin Konges Side,
Og Hørups Fæller bukker for ham —
O, hvad dog en Sjæl monne lide!

Men »Hjørnet« er mørkt baade ud og ind,
Thi lukket er alle Porte,
Det føler nu Hørup, sort i Sind,
Samt alle de andre smaa Sorte!

Foraaret kommer

Krohnisk-pricelig-mimisk-politisk
Sammensmelter-Festballet.
Musiken endelig af Hr. Toft (NB. ikke Lars).

For-Handling.

Scenen forestiller en vinterlig Egn paa Asfalten. Inte-Kontoret ses henne paa Hjørnet, hvor det ser uhyrlig sort ud for »Politiken«. En Snemand, der skal forestille den gamle Hr. Vinter (NB. ikke Geert), sidder paa en Dynge Inte-Organer med en Hasselkjæp gjennem Livet.

Rundt om kommer Folk paa Glatis, saarer og skræmmer hverandre og morer sig paa mangehaande Maader. Drengebørn fra Badstuestræde tumler sig om den store Snemand og hyler op ad de Forbigaaende, der vil gjøre kort Proces mod de begavede Børn.

Det begynder at se noget sort ud for de smaa .... Profiler, da en Vindmager kommer susende fra Rømersgade. Han sætter et Wiinblad for Munden og tuder, saa at Folk løber forskrækkede bort.

Det kan Snemanden lide. Han bliver ganske lebendig, og det viser sig da, at han er selve Gamlehørup. Han har før drukket Alliance med franske Socialister og veed af fordums Erfaring, hvad en Ven fra Blæsenborg kan bruges til. Nu rejser han sig i hele sin overmenneskelige Skikkelse og strækker en klam Haand ud i de smaa Hjem. Store Bunker af moderne, literære Forlagsartikler (NB. antikvarisk) kommer trillende ind; de revner allesammen, og alt, hvad der dør i Norden, hopper frem omkring Snemanden, til det løber rundt for dem.

Dans af Sneflokke,

som i Dagens Anledning frembyder den Naturmærkværdighed, at de er smaa sorte.

Vognmænd kommer fortvivlede ind; deres Vogne har faaet en Skrue løs og mangler Møtriken. Grundgravere graver Grunden ud under Fagforeningerne. Det Hele gynger. Almindelig Arbejdsstandsning. Sjov i Integade, — Det er en kold En.

En intefattig Højesteretssagfører nærmer sig smilende med en Kurv fuld af københavnske Processer. Han lover alle Ulykkelige bedre Dage paa de gamle Betingelser, og Arbejdet gjenoptages. Vindfabrikanten fra Rømersgade bliver endnu mere rød i Huen af Forbitrelse og gjør en farlig Blæst. Men hvad kan det nytte? Højesteretssagføreren kaster en Haandfuld Kjøge-Valgblade i Hovedet paa Snemanden, der sprutter rødt og snakker sort af Raseri. Paa een Gang brydes Mørket, alle Lucifer-Lys over Landet slukkes, og stakkels Gammelhørup maa gaa Vintervejen (NB. Geert.) »Alberti har sejret,« telegraferer Ritzau. Ungehørup udstøder Elskovskluk af Fortvivlelse. Og saa er det Foraar i vore Hjærter.

Slumrende Reformer spirer frem i nøjsomme Udvalg. Overalt loves Guld og grønne Skove. Siddende paa sit Valgbrev, trukken af Kjøge-Høns og andre løse Fugle, kjører den sejrende Højesteretssagfører i moderat Galop ud ad Bredgade, medens Vaarens to Genier danser en Pas de deux paa deres Morgenblad.

Højtidsdagen nærmer sig. Guirlander og elektriske Gassole spirer frem paa alle Huse og Baand i alle Knaphuller. Sammensmæltende Smil ses paa alle Ansigter. Man noterer tyve Grader i Skyggen og Tyve-Knægte paa alle Banegaarde. Festlig smykkede Skibe kommer sejlende fra Landskrone og sætter Kronerne paa Værket. Almindelig Jubel. Festballetten begynder.

Balletprogram:

1. *Stor Flagdans,* udføres af fremmede Skibe i kgl. Hof-Nationaldragter.

2. *Hexedans,* udføres af Operaens Primadonna paa Grund af hendes Færdighed i Balletfaget. En Kammersanger fremvises; den Akt, hvori han ikke er paa Scenen, udelades efter vaabenbroderlig Overenskomst.

3 *Den kjære Familie-Kehraus,* ført af Kammerchefen, opføres to Dage i Træk for at give de udenlandske Gæster et Begreb om dansk Kunst.

4. *Deputations-Galop* udføres af Etats-Justits-Kancelli-Kammer- og andre Raader i Kolonial og provincialkostumer, førte af en Kunstkammerherre i akademiske Ture. Stormende Bifald af Reportere.

5. *Bolero à quatre,* udføres af splinternye Professorer. Solopartiet: grande Allemande à la tragedienne danses af Professor Riis-Dagmar-Knudsen.

6. *Pas de trois,* Ferslebens-Billede, udføres af den uafhængige Presse.

7. *Apotheose.*

Danmark viser sig i Guldtryk. Det venstre Ben udtrykker paa russisk-dansk et glad overrasket: »Lütken sie mal!« og hun strækker Haanden velsignende ud over Rigsdagens Formænd. De knæler for hende i sammensmeltet Rørelse, saa Publikum henrykt opdager, at det Hele opløser sig i

Kabale und Liebe.

I kort Begreb.

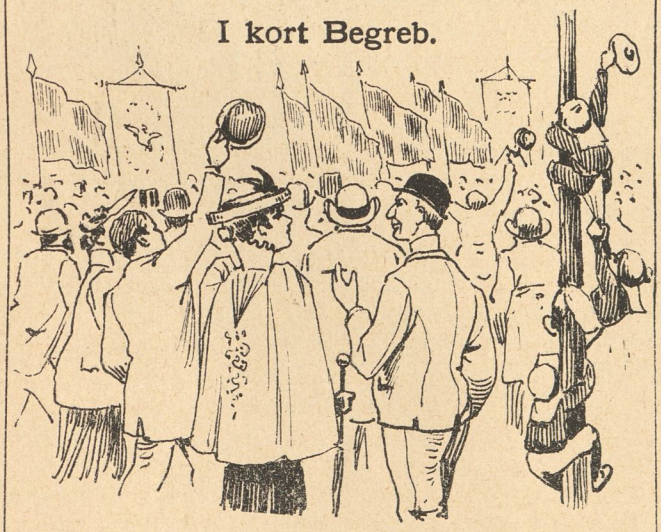

— Hvad Forskjel er der nu egentlig paa et Folketog og et Fanetog?

— Der er sgu Fan'en til Forskjel!

Politikens egne Vinneværre.

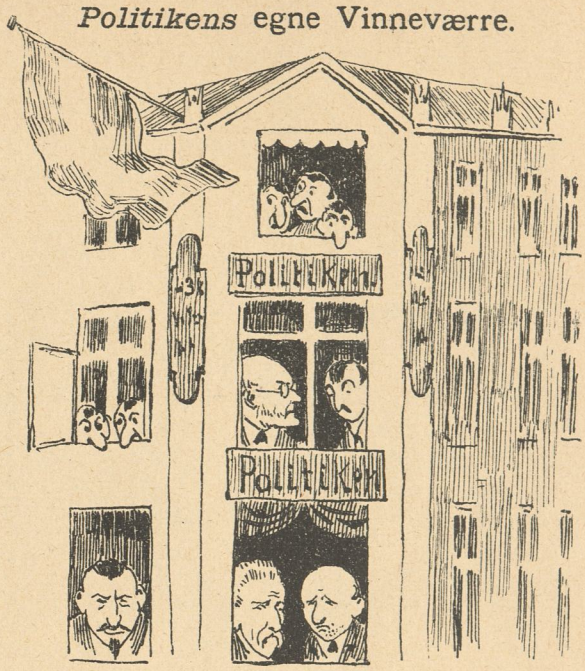

Her er rigt'nok inte godt at være
Længer for de stakkels Evropæere.
Hørup maset er af Tordenkilen,
Og selv Bing blev rammet paa Pro—
Paa Protestpartiets ømme Sted.

Bladet kunde nok ej Mønt levere
Til et Vinduesfag at dekorere
Flot med Grønt, Trofæer eller Sabler;
For nu har de bare deres Sna—
Snare Bankerot at møde med.

Derfor tog de Herrer, hvad de ha'de,
For at dekorere Integade,
Og til Trøst for mangen „fornem" Læser
Pynted' Ruden de med deres Næ—
Næsten mer end englelige Træk.

Under Folketoget stod desuden
Mangen „kjendt Profil" bag Interuden.
Og, saa snart man øjned' dem fra Østergade, saa man strax, at det var Bø—
Bøgebladene, her mangled' kun.

Ganske vist man heller ikke Flaget
Øjned' mellem disse Folk af Faget,
Saasom dog selv ingen af de Unge
Her Steds ud af Vinduet rakte —
Rakte den berømte „Hasselkjæp".

Men paa Savnet vidste de at bøde,
For man kjendte lige strax den døde
Torsks Akvarium, skjønt hele Staben
Havde ondt nok ved at holde Fla—
Holde Flaget her tilbørlig højt.

Derfor lad os minde vore kjære
Festlig stemte Inte-Evropæere.
— Gid St. Georg paa deslige Datoer
Aldrig gribes maa som Pla—
Plaget af den slemme „Lucifer".

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Guldkur.

Endskjønt Parlamentarismens Feber
Havde forvildet de Staklers Begreber,
Man dog af Forhandlingens Tinktur
Indsprøjtning gav dem og tog dem i Kur.
Og nu er der Haab om at faa dem paa Fode
Formedelst en Guldbryllupskurmethode.

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 9. Juni. Nr. 23.

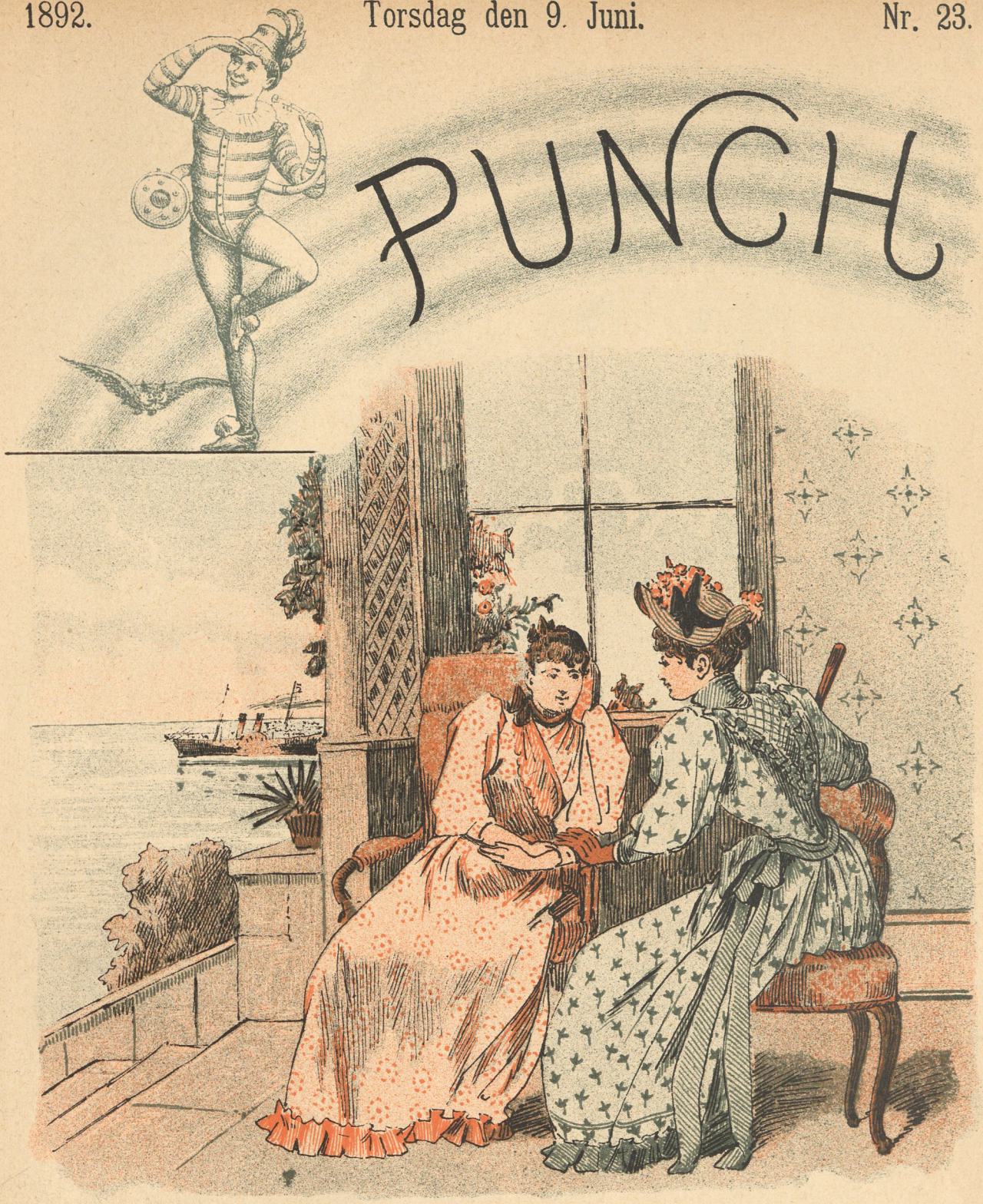

Sub rosa.

— Har Du hørt, at Elise er bleven forlovet med Løitnant Hansen?

— Ih, nej! Hvor veed Du det?

— Jo, det er over hele Byen; men Du maa for Guds Skyld ikke tale om det, for det skal foreløbig være hemmeligt.

Grundlovsdagen.

Danmarks evigglade 5te
Juni over Scenen drog
Uden Sjov og Fanetog
Eller Talere, som skjæmte-
fulde deres Folder slog
I et yppigt Blomstersprog;
Ak, nu sad de indeklemte
I en stille Søndagskrog
Under Helligdagens Aag
Og paa deres Visdom gjemte,
Mens den lidet festlig stemte
Wiinblads Sværte kom i Kog.

Dog Naturen her til Lands
Frygted' ikke for at bøde
For begaaet Helligbrøde,
Den var mødt i al sin Glans:
Solen gav sin Solodans
I den aarle Morgenrøde,
Og for Danserinden strøede
Skov og Enge Krans ved Krans;
Paa Fredsberg man skummed' Fløde
Af det Øl, hvorpaa til Vands
Hørup gik, og som Finans-
kassens Væren skal forsøde.

— Dog, som en forsinket Svale
Fejredes paa Wodrofflund
En Slags grundlovsfestlig Stund,
Hvor de Herrer »Liberale«
Brugte tappert deres Mund.
Hertil var der gyldig Grund
For »Hs. Majestæts loyale
Opponenter«, hvem en sund
Tanke drev til Kongens Sale
Som forlorne — Radikale.
— Men ved Falkenstjernes Tale
Tog man sig et billigt Blund.

I Hjuleferien.

»Fineste Cycler, prima Varer! . . . Værs'artig! — Eneste tilladelige Befordringsmiddel i vort hjulbenede Aarhundrede! — Lad rulle, mine Herrer, Saisonen er ude! . . . Værs'artig!«

Skove og Enge duftede, Solen brændte og *Punch* raabte. Som Præsident for Foreningen til Landlivets Fremme saa han med en vis Respekt den nye Agurketid i Møde, og derfor vilde han nu skaffe sig af med de gamle. Med Favnen fuld af Cycler og et opmuntrende Smil i Ansigtet hilste han paa de Lysthavende, da de kom styrtende.

Først kom den første af dem. Han lagde Haanden affabelt paa Nøglen, da han bukkede, for han var Kammerchef. Der var rigtig nok ogsaa Folk, som paastod, at han blev Cirkus-Direktør, naar »Foraaret kommer«. Men det var kun en Skose til Festballetten, der skulde have været til Ære for de kgl. Kroner, men som nok ikke blev til Ære for de kgl. Krohner. Man sagde, at den nærmest var en Vand-Pantomime, der gik paa Melodien »den lille Pietro«, og hvori Balletarrangørerne selv besørgede Vandgangen til ordinære Pricer. Men den Slags Insinuationer gjælder kun til Vands-Beck, saa længe Balletten har Hr. Beck til at ride »Stormen« af. For Resten er det Hele ikke noget at gjøre Blæst af, — naar blot »Foraaret ikke kommer« igjen til Efteraaret.

Turde jeg anmode om en Cycle, Tur og Retur til Whistbaden, sagde Kammerchefen. De kan være ganske rolig, jeg skal ikke falde oven af den, for jeg er vant til at holde Under-Ballance. — Skulde De samtidig have en Dame Bicyclette til Paris, vil De kunne glæde mig i mit hemmelige Fond . . . i mit Hjærte, vilde jeg sige. Min stakkels Primadonna er saa overanstrængt, hun har sunget to nye Partier i Vinter!

Har De ellers udrettet noget? spurgte *Punch.*

Ja, bevares! — Jeg har saamænd spillet et helt Stykke, der gjorde Lykke, . . . men hvad gjør man ikke for »den kjære Familie«? — Saa fik han en Cycle.

Gaa af! sagde *Punch.*

Det kan De selv være! sagde Chefen. Nu ruller den godt igjen. Vil De hilse den kjære Familie og Gamlehørup!... Vi ses igjen til Efteraaret. — — Væk var han.

Ærbødigste Tjener, sagde den næste. Mit Navn er Professor.

Nej virkelig? svarede *Punch.* Ja, man hører jo saa mange underlige Ting. De er maaske Taskenspiller?

Paa en Maade; jeg kan baade lade Kroner og Ører forsvinde. Men man har jo »formaaende Venner«! For Fremtiden giver jeg aldrig mere »Før Bryllupet«, . . . for nu skal det hedde: »Efter Guldbryllupet«. Jeg lover Dem loyalt, at jeg skal beflitte mig paa en bedre Herman Vandel! —

Maa jeg saa bede om »Sportsmænd« . . . jeg mener om en sportsmandig Befordring. Undskyld, at jeg sagde »Sportsmænd«; — det er »den Kjærlighed, den Kjærlighed«, der gaar over Optugtelsen, men det sømmer sig jo ikke længere for en Professor.

Hvor agter De Dem hen? spurgte *Punch*.

Over Schillers store Vaterland og lige ind i det Kongelige.

Tag Dem i Agt, at De ikke falder af paa den! sagde *Punch* og rakte ham en Cycle. Og saa kjørte han.

Holdt! Holdt! — raabte den tredie, idet han kom farende ind som en Kapsejler i en Apotheker-Spølkum. — Den Mand skylder mig fyrretyve Tusinde i Erstatning for sin Professortitel! Det vil jeg dog gjøre ham opmærksom paa, naar jeg har været ovre i Sverig for at hente mig et Par nye Syngepiger. Maa jeg saa be'e om en populær Cycle til halv Pris! Den maa gjærne være brugt, for det er ikke Udstyrelsen, det kommer an paa; — og det er jo Repriserne man skal leve af!

Af Sted fløj han; men det kneb. Han var aabenbart ikke rigtig paa det Rene med, om han skulde hælde til Højre eller til Venstre.

I det Samme blev det en øredøvende Larm og et Mylr af Mennesker kom løbende, saa at de faldt over hverandre.

Jeg er Direktør for Kasino! skreg de, og enhver af dem forsikrede ved alle de Fribilletter, der existerede mellem Himmel og Jord, at han var den eneste rigtige. Den ene kunde selv spille Komedie, for han var Skuespiller.

Det kunde den anden ogsaa, for han var svagelig; han var nok bleven det en Gang, da han optraadte i Glückstadt. Den tredie stod for »et Byggeforetagende« og kunde selv attestere, at det var dejligt; derfor væltede det. Den fjerde var mønsterværdig og vinskibelig, men kunde ikke faa »Façon« paa Repertoiret. Den femte var Bue-Schytte, naar hans Datter førte Buen, og derfor vilde han være første Violin. Den sjette . . .

Stop! raabte *Punch*. Han mærkede, at de løb surr i hverandre. saa at de hverken kunde finde ud af Repertoiret eller af Pengekassen, og derfor endte det Hele med »et Brud«. Men værre Skæbne kan ikke overgaa noget Menneske. Hurtigst mulig fik *Punch* sat dem paa Cycler og expederet ud paa Landet — et Sted i Jylland, helt ovre under Aarhus Birk.

Hermed slutter Saisonen 1891—92.

Illustreret Konversations-Lexikon.

F.

Faarehoved, almindeligt. Se Venstrevælger.
» , ualmindeligt. Se Bergianer.
Fabeldigter. Se Politikens Theateranmelder.
Fabrikarbejde. Se Rigsdagsvirksomhed i Marts.
Façon. Se Etikettespørgsmaal.
Fad. Se Tillidspost.
Fadæse. Se Fakkeltog.
Faddersladder. Se Eedvards Theaterbetragtninger.
Fajance. Se Postelinsjens.
Fakkeltog. Se Fadæse.
Fald. Se Valget i Kjøge.
Falliterklæring. Se Norsk Statsraadsprotokol.
Fallesen. Se Hjertets Ret.
Familietvist. Se Hørup og Korsgaard.
Fanatiker. Se Je. K. Lauridsen.
Farce. Se Sportsmænd.
Fata-Morgana. Se Projekt til en ny Gade fra Bulevarden til Havnegade.
Faxekalk. Se Marmorkirke.
Fejeskarn. Se det Kjøbenhavn, der forsvinder.
Fiasko. Se »en Bryllupsnat«.
Fielfras. Se Rejsegodtgjørelse.
Flab. Se evropæisk Reporter.
Flad. Se dito.
Flag, rent. Se norsk-arabisk Fane.
» falskt. Se loyal Skinforhandling.
Flygtning. Se Dønnergaard.
Fløjten. Se Sammes betroede Gods.
Fontæne. Se Kultorvet næste Aar.
Foreløbig Finanslov. Se 1. April.
Forfører. Se Fører.
Forhandler. Se Hundetamp.
Forlig. Se Snak.
Frederiks Hospital. Se Lautrups Plads.
Frihed. Se økonomisk Krig.
Frikadelle Se Slag.
Fuldskab. Se Kjendelse.
Færdig. Se Henning Jensen.
Fødder. Se Eedvard Brandes' Poesier.
Følehorn. Se Danmarks Prøvenumre.
Fører. Se Forfører.

En Madstræver.

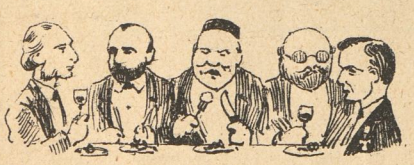

Og jeg har været til Aftensmad
Oppe hos Kongen paa Slottet:
Sammensmelterne, Rad ved Rad,
Høsted nu Frugt af „Komplottet",
Nogle af vos, som i Norden duer,
Mødte, min Sandten, ogsaa til Kur.
Jo, jeg har været til Aftensmad
Hos Kongen i Dag.

Hille den Slemme, hvor her blev ædt,
Bluhme selv langed' til Fadet.
Bagefter om den moralske Ret
Skrev han i „*Folkebladet*",
Høgsbro brugte sin Visdomstand
Flinkt paa en smækfed folkelig And.
Jo, jeg har været til Aftensmad
Hos Kongen i Dag.

Berntsen var mødt i sit bedste Puds,
Kors her var dejligt at bede!
Om det saa var Octavius,
Tygged han sammen med Frede.
Bjørnbak med Retterne var *a jour*,
Her var han inte til Sulte-Kur.
Jo, jeg har været til Aftensmad
Hos Kongen i Dag.

Oplyste Vælgere, tro mit Ord,
Jeg er en frisindet Taler,
Men, hvor der vanker et udsøgt Fo'er,
Immer jeg højst liberal er;
Thi efter Førernes Skik, min Fa'er,
Munden fuld jeg ved Lejlighed ta'er,
Og jeg har været til Aftensmad
Hos Kongen i Dag.

Bryllupsvisit.

— Nu er Du vel rigtig lykkelig, Karen?
— Jov! aa jov! — ja, forgangen Daw tow æ Ræv jo relenok en Gos, der lo paa sytten Æg!

Man kan aldrig vide.

— Men Hr. Baron; hvorfor har De aldrig villet give Deres Forpagter ovre paa den anden Side Fjorden Lov til at bygge en Badebro for Officererne, der ligger paa Landet hos ham? — I den Afstand kunde det dog ikke genere Deres Damer.

— Jo, jo! Jeg forsikrer Dem, Deres Velærværdighed: med den store Kikkert . . .!

Den døende Integadedreng.

Frit efter H. C. Andersen

Hørup! Jeg er træt, nu vil jeg sove!
Lad mig strax gaa hjem og lægge mig!
Græd dog inte, det maa du mig love,
For vi skal dog alle denne Vej.
Der er mørkt i *„Politikens“* Stuer,
Men at dø i Skjønhed er saa smukt,
Og det søde Vælgerfolk jeg skuer,
Som var med paa den ved Kjøge-Bugt.

Hørup! Ser Du to Herolder ride?
Hører du den dejlige Musik?
Det er Folke-Toget, maa du vide;
Ak, den Stads forbi vor Næse gik.
Grønt og rødt og hvidt for Øjet svæver,
Det er Blomster, Damerne udstrøer.
— Hørup, faar du »Vinger«, mens jeg lever?
Eller, faar du Strimer, naar jeg dør?

Hvorfor trykker glat du mine »Ænder«?
Hvorfor klinkes intet Postelin?
Selv for Bing, naar Protokollen brænder,
Vanker inte mer et billigt Grin.
Men nu maa du inte længer sukke
Over Hr. Albertis slemme Streg.
— O, nu maa vi snart Butikken lukke!
Se! Nu kaster *H—g* Jord paa mig.

Theaterkatten spinder.

Jeg sagde nok til Kammerherren forleden Dag, da vi sad og snakkede gammelt inde i Foyeren, at han skulde lade være med Ødmand. »Vi er jo nok her ved Theatret, der kan mjave en lille Tenor«, sagde jeg, »har vi ikke Frederik til det heltemæssige og Nordal til det mere lyriske og Agerholm, som baade kan være Frederik og Nordal, og kan vi ikke lade ligesaa mange debutere, som vi har Lyst til? Og skulde det ikke slaa til, har vi saa ikke *à* Porta lige paa den anden Side Torvet? Naar vi kan faa ligesaa mange Toreadorer derfra, som vi vil have, bare vi bestiller en halv Gang Baryton belagt hos Opvarteren, hvorfor skal vi saa forskrive en svensk Turridu til »Turriduadoren«, som oven i Købet optræder med bart som Romeo og skal have Drikkepenge foruden Feu af Underskuddet?« — Men Kammerherren blev ved sit. Nu var Ødmand kommen herned for at blive Ridder i Anledning af Guldbrylluppet, og saa kunde man dog virkelig ikke saadan lade ham rejse hjem igjen. Desuden klædte han Frøken Dons saa udmærket. Han stod saa nydelig til hende baade i *„Romeo og Julie“* og i *„Cnallevalleria“*, og naar man saa paa Programmet satte ham sammen med *„Foraaret kommer“*, saa vilde han nok trække, fordi Folk vilde opfatte det som en Reklame ligesom *„Balcam kommer“*, og naar Nordmanden Svendsens Ballet gaar sammen med Svenskeren Ødmanns Tenor, og Publikum mest bestod af Fynboer og Jyder, der var her til Guldbryllup, saa kunde jo de skandinaviske Nationer siges at være fyldig repræsenterede, navnlig da Temperaturen i Salen jo mindede stærkt om de vestindiske Kolonier. Desuden plejede man jo altid i Slutningen af Sæsonen at give et Par Forestillinger uden Abonnement til Fordel for Abonnementindernes Alderdomsforsørgelse.

Saadan sagde Kammerherren. Saa sagde jeg: »Ja ja«, sagde jeg, »De vil ikke lytte til en erfaren Theaterkats Raad. Saa toer jeg mine Poter ligesom Pilatus. Men veed De, hvad dette herre ender med? Det ender saagu med, at vi faar Professor Dagmar-Riis herover som Kammerherre med begge hans Fru Riiser, baade hans egen med Knudsen bagi og den anden, som vi forærede ham nu til den 1ste. Saa kan Martinius spille Abekat i Emils Fag og Frøken Hornemann spille Fru Hennings og Mantzius' Kone kan overtage det mere rørende og saadan, og Wandahl fortrænger Olaf, og Rosenberg læser op i Mellemakterne, mens Folk spiser til Aften i Restaurationen, og Fru Gjørling kommer igjen til at staa paa Plakaterne som upasselig. Og saa gjenføder Rudolf Schmidt den klassiske Tragedie herovre, og selv Sjoverne bliver literære og gaar fallit og sværmer for tysk Tragedie. Men jeg vil ikke have det mindste med det hele at gjøre for Fremtiden. Naar De ikke vil høre efter, hvad en erfaren gammel Kat siger, saa lader jeg Theater være Theater og Kammerherre være Kammerherre, trækker mig tilbage til Privatlivet ligesom Frøken B. Nielsen og saa kan De for Resten give mig Afskedsforestilling eller lade være, ligesom De vil. For Fremtiden laber jeg ikke mere Deres Mælk.«

Saa gik det naturligvis, som jeg havde spaaet. Men, da Kammerherren saa bagefter kom og mjavede sin Nød ganske ynkelig for mig, saa kunde jeg dog ikke nænne helt at slaa Poten af ham. »Kammerherre«, sagde jeg, »De har ikke fortjent det, men jeg vil dog hjælpe Dem. Vi maa lave en Oversigt.«

»En Oversigt?« sagde han.

»Ja, en Oversigt over, hvad vi har bestilt i denne Sæson. Det ser altid saa rart frejdigt ud, naar man sætter saadan noget i Bladene.«

Det syntes Kammerherren godt om, og saa satte vi os til at lave Oversigten. Her er den:

Det kgl. Theater har haft en udmærket Sæson. Det synes efterhaanden bedre og bedre at lykkes for Theatret altid at have Billetter disponible til dem, der vil overvære Theatrets Forestillinger, saa at man ikke behøver at jage Folk bort med en rød Lygte, naar de kommer og vil have Billet.

Af klasiske Dramaer og Tragedier har man spillet af Nyheder *„Hjærtets Ret“* samt »*Elverhøj*« der dog var opført enkelte Gange før og stadig i de samme Dekorationer som nu. Til Gjengæld har man ladet male nye Dekorationer til »*Et Vinteræventyr*«, der hverken er eller bliver opført. Desuden har man paatænkt at opføre 7 Tragedier af *Shakespeare*, 8 af *Oehlenschläger*, 9 af *Schiller* og 10 af *Goethe* foruden samtlige *Eedvards* uopførte Skuespil.

Af Lystspil har man givet »*I Provinsen*«, der nu er omarbejdet af Forfatteren og hedder »*Den kjære Familie*«. Foruden »*Elverhøj*« i ny Indstudering har man paatænkt at ville spille Hr. *Edgar Høyers* næste Stykke.

Af *Holberg* har man kun faaet Tid til at indstudere »*Elverhøj*«, der ganske vist er af *Heiberg*, men som ikke desto mindre er bleven spillet. Desuden har man paatænkt at spille *Holbergs* andre Komedier.

Af Operanyheder kan foruden »*Hexen*« — nævnes »*Den hvide Dame*«, »*Cavelleria rusticana*«, »*Figaros Bryllup*«, »*Cavalleria rusticana*«, »*Kongen har sagt det*«, »*Cavalleria rusticana*«, »*Vilhelm Tell*«, »*Cavalleria rusticana*« o. m. fl.

Af Balletter har man af Hensyn til det fremrykkede Tidspunk ingen givet, men Kammerherren deltog personlig i Festballet i Anledning af Guldbrylluppet.

Ny Minister.

Det var en af Guldbryllupsdagene.

De dejlige Guldbryllupsdage. *Punch* kan ikke tænke paa dem uden at blive vemodig over, at de er omme. Alle sine gode Bekjendte fra Provinserne saa han i Besøg; alle de dejlige Taler han hørte af Klein, og al den dejlige Mad, han spiste hos Fru Nimb! Og saa festligt, som al Ting var. Nu Fru Nimbs kolde Bord for Exempel. Der var ikke en almindelig lille, varm Ret og saa de almindelige kolde Lavsammen'er, der ser ud af en hel Del og saa egentlig ingen Ting er. Nej, det bød paa Delikatesser som

Hummer med Udsigt, *à la* Højbroplads
Beouf *à la* Cohn med Guirlander og Vimpler
Dekoreret Lammebagfjerding *à la* Klein
Aal *à la* Kejser Wilhelm
Arme Riddere *à la* Claus Berntsen.

Og saa om Aftenen at kunne sidde udenfor „Guldkuren" og nyde en Gjenstand og se paa det elektriske Lys — se ved det kan man jo ikke — uden at jages hjem af en Betjent, for de var altfor optagne.

Jo det var rigtig nok noget for *Punch*.

Men trods alt glemte *Punch* ikke at tænke paa Fædrelandets Velfærd. Han glemte ikke, at der var en vigtig Sag, der laa for og skulde afgjøres.

Ikke Grønttorvesagen. Den ligger nok for, men den skal ikke afgjøres, for, blev den det, hvad skulde saa Borgerrepræsentanterne snakke om, hver Gang de kom sammen.

Heller ikke Statstrykkerisagen. Den er nemlig afgjort. Det skal Ferslev have. Hvorfor? Veed *Punch* det? Nej; hvorfor har *Aftenposten* ikke Abonnenter nok?

Udenrigsministerens Post skulde besættes; det var Sagen.

Men hvem skulde man tage? Der var baade nok og ingen til det.

Det var baade *Punch* og Fru *Punch* enige om, da de en Aften — den Aften i Guldbryllupsdagene — sad og drøftede de mulige Kandidater.

„Jeg holder paa Peter Hansen," sagde Fru *Punch*, „han kan saa godt med de fremmede Ord."

„Jamen han kan ikke dansk, og det forlanges dog. Nej hvad siger Du om Rantzau. Han har dog et adeligt Navn, og han staar sig saa godt med Tyskerne, for dem har han laant alle sine Viser fra."

„Nej, vi skal have en rigtig Kavaller, en, der er inde i alle Etikettespørgsmaal, — en, der kan lede det hele!"

„Konsul Arentzen. Aa ja. Han har ikke saa lidt Façon. Men Ledelsen — husk, hvordan det gik „Casino" sidste Saison.

„Casino! Du siger noget. Tror du, naar vi beder Sofus Birck . . ."

„Men faar vi mon Theodor Andersen til at staa bagved? Næppe. Men hvorfor just et Theatermenneske, hvorfor ikke et Musikmenneske. Udenrigsministeren skal dog repræsentere os i den evropæiske Koncert!"

„Bendix skal være en dygtig Dirigent."

„Hvem siger det?"

„Bendix selv!"

Ogsaa han forkastedes, da han ikke var repræsentativ nok. Og lige saadan gik det med de andre, der kom paa Tale. Brygger Jacobsen var ikke diplomatisk nok, Abrahams ikke dekoreret nok, Tietgen for stor og Scheibelein forfalden.

Kun en fandt Naade for Fru *Punch*'s Blik, og *Punch* var naturligvis saa meget af en Reedtz — nej af en Per Tot, at han gav Fruen Ret.

Hun holdt paa, at *Punch* selv burde være Udenrigsminister; hun skulde nok hjælpe ham med det. Han var populær, han kunde repræsentere, han havde højtstaaende Velyndere, han havde, kort sagt, hvad der skulde til.

Men se, om det blev *Punch!*

Ak, hvor forandret!

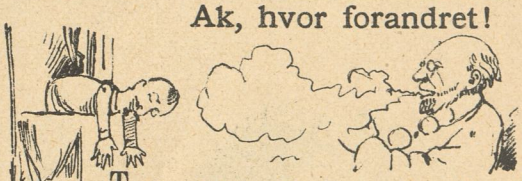

Tratera! Tratera! — Trommelom, bum, bum!
O, lyt til de magiske Toner,
Som kalder det lyrisk Publikum
Til Fest under Løvsalens Kroner! —
I Pintsen, da *Punch* gjennem Skoven drog
Med Cycle-Tricots under Jakken,
Han yndefuldt vælted', mens dybt han tog
Sin Hat af for *Dyrehavsbakken*.

Men let han sprang op og fik Hatten paa,
Og Taarerne pipler i Øjet;
Thi Mindernes Gjenfærd, dødningeblaa,
Hel sælsomt blandt Teltene spøged'.
Som Skrigeballon og »Kohorn« det klang,
Da vildt, medens Skyerne gløde,
Med skingrende Hvin og Deliriums-Sang
De hylede »Bakken« til Døde.

Der var jo en Tid — den er længst forbi! —
Da alle de hylende Sjæle
Som »Alt, hvad der duer i Norden«, hang i
For Sangfugle-Koret at kvæle,
Da Folk strømmed' til, og da Sjov og Grin
Blev anset for »frigjort« Lebendighed!
Men ak! — nu er alle de hvæsende Hvin
Kun midasforgyldt Elendighed!

De Blaar vil nu slet ikke mer gaa i Folk,
Som *H—g J.* trækker af Munden,
Og fra *Mester Jakel* som Kunstens Tolk
Er hele Prestigen forsvunden:
Hans Arving: *det frie Theater* gik
»En Bryllupsnat« ganske rabundus,
Mens Eedvard dets Stumper i Halsen fik, —
Sic transit gloria mundus.

Hvor er nu den Tid, da saa tidt ved en Smavs
Sit Frisind paa »Bakken« man luftede?
Kanonjøden tog sig fra Bælum Reisaus,
Og Gamlehørup forduftede:
De vandrende Lirekasser ej mer
Hans »Væk fra die Festung« faar smurte! —
Ja, selv ej de hvide Rotter man ser,
For nu er de blevne smaa sorte!

Der skriges og hyles, det bedste man kan;
Man fnyser, — men *hva' ka' det nytte?*
Man raaber saa længe i Skoven, til man
Faar Svar og saa skyndsomst maa flytte.
Men, naar saa de Staklers Geschäft er forbi
Og »Bakken« er jævnet med Gruset,
Saa smager det altid af Bakke, naar de
Bli'er henvist til *Bakkehuset*.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den bare Elendighed.

Blandt rodløse Planter med Graad vi sad,
Selv EEDVARD gad Musen ej klemme.
Hvor kunde vort Hjerte dog være glad,
Naar Festtegn os saare og skræmme?

O, MIDDELFART, BÆLUM og Huskorsets Stad,
Hvor kunde I os forglemme?
— At Striden nu gjælder om »mere Mad«,
Det faar vi til Gavns at fornemme.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 16. Juni. Nr. 24.

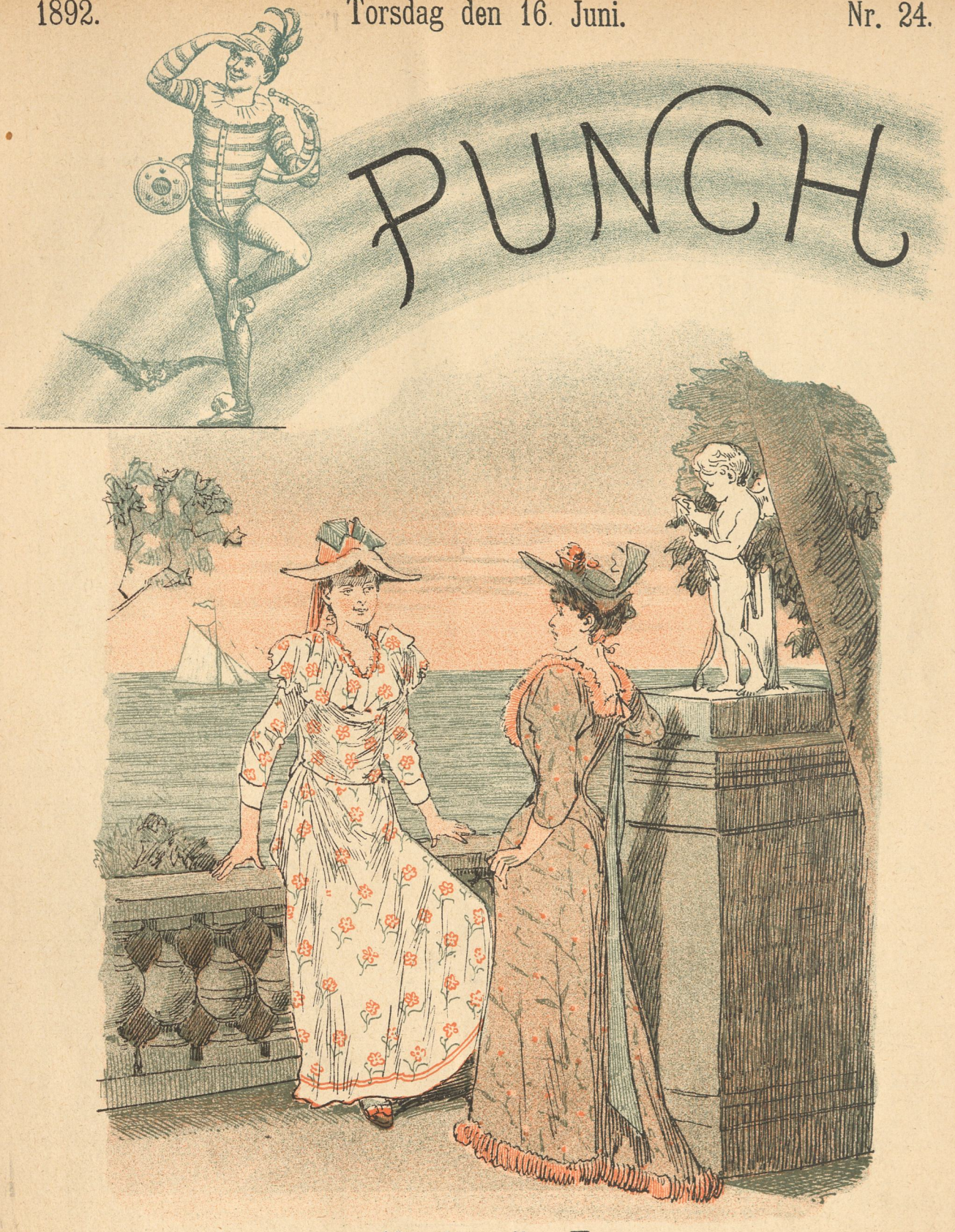

Ubedragelige Tegn.

— Sig mig Marie, hvoraf tror Du for Resten, han mener det alvorligt med din Søster?
— Jo, han gaar og trakterer lille Broder Karl med alle mulige Godter, og han har laant store Broder Peter fem Kroner!

Rolige Tider.

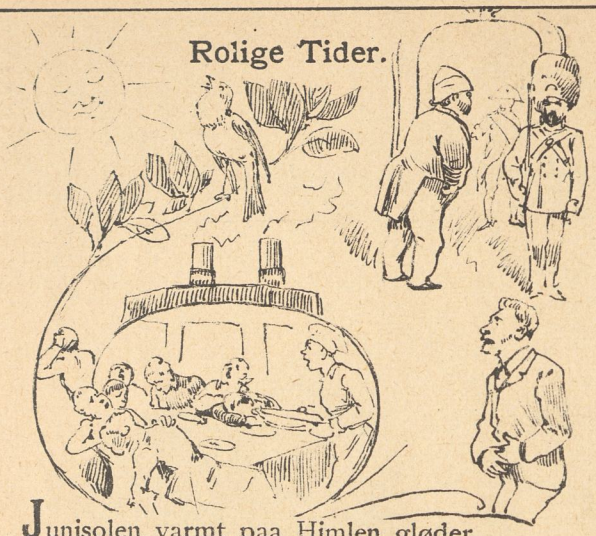

Junisolen varmt paa Himlen gløder,
Naar den fremad higer uden Sky.
Hvert et journalistisk Hjerte bløder:
Ikke det, der ligner Vælgermøder,
Holdes nu til Dags i Land og By.

Ak, den Tid er borte, da Finalen:
Ned med Estrup! fra Tribunen klang?
Nu man hører ikkun Nattergalen
Sine Triller slaa i Herthadalen
Som lidt Surrogat for Berg og Tang.

Ingen alenlange Referater
Ses i Bladene som Spaltefyld
Om, hvad vore tapre Demokrater
Vilde gjøre, blot man dem Mandaterne beholde lod for Himlens Skyld.

Bulderet i Venstre er forstummet,
Og dets Bulderbasser ligesaa.
Rundt paa Kroen, søvnigt og fordummet
Vrager alle Vegne Publikummet
Andemaden fra de sorte Smaa.

Lige godt de stakkels Referenter
En Slags Spænding sætter dog i Stil.
Himmel, Jord og sexten Elementer
I hvert andet sittlich Blad sig prenter
Om, hvad der passeret er i Kiel.

Og, mens hisset man ved Rhin og Spreen
Titter bag ved Kejsermødets Slør,
I en anden Haand ta'er her man Skeen
Og faar ondt af Lammefrikasseen
Midt imellem Sjælland og Korsør.

— Av, man kan saa godt faa Kolerine
Af den Føde, som i Norden duer!
Paa hver bitter Evropæermine
Ses, at Hørup har havt Mavepine,
Siden hans Octavius var til Kur.

Nye Injurier.

Punch indrømmer det villig: han er ikke aldeles original; ser han eller hører han om noget, andre har fundet paa, og det tiltaler ham, saa er han aldeles ikke bange for at »laane« Ideen. Blot plejer han at iagttage den lille Formalitet at nævne sin Kilde, idet han dog samtidig er klar over, at det egentlig er baade overflødigt, latterligt, borneret, fordummet og slet ikke georgbrandesk. Men hvad? Naar man nu er aabenhjertig og ærlig . . . . . Den Ide, »Socialdemokratisk Forbund« havde haft: at sammenkalde et Møde og vedtage, at »Kineser« og »Solbrændt« skulde være Skældsord, i Rangklasse med »Skruebrækker«, den var efter *Punch*'s Hjerte.

Og *Punch* sammenkaldte sine intelligente og opfindsomme Medarbejdere for i Forening med dem at vedtage en Række ny Skældsord i Stedet for de gamle.

Det viste sig nu for Resten, at det var ikke saa lige at udføre, for der var i en overvættes Grad *embarras de richesse.*

Først vilde man afskaffe Skældsordene *Laban* og *Gade-*, henholdsvis »Inte-Gadedreng«. Det blev navnlig med Hensyn til det første ikke urigtig gjort gjældende, at den gammeltestamentlige Forretningsmand nu virkelig burde lades i Fred; for den lille Bagatel med Lea og Rachel var dog ikke i den Grad graverende, at hans Navn i den Anledning over 3500 Aar efter skulde gaa som en grov Injurie. Men hvad skulde man sætte i Stedet?

En foreslog: En *Lille-Per*, men det forkastedes, for man kunde lige saa gjerne sige *en Ove*, *en Gustav* eller *en Helge.* En anden, der erklærede at kjende lidt til Straffeloven, henstillede at vælge noget, der var ganske meningsløst, for saa slap man, hvis den udskældte lagde Sag an, for Straf. — Noget meningsløst? Det tiltalte.

Saa vedtoges Betegnelsen *En Artikel*, hvortil saa kunde tilføjes en nærmere Bestemmelse; Svend Hørup skulde altsaa kaldes: En Artikel med Petit fra *Politiken.*

Dernæst skulde Betegnelsen: *Idiot* ud af Verden, for den var saa forslidt. Det vedtoges enstemmig at ombytte *Idiot* med: *Borgmester.*

Betegnelsen *Bladneger* for en slet Journalist ombyttedes — ligeledes enstemmig — med *en Bladwied.*

Et Udtryk for den, der skynder sig altfor lidt, mangler det danske Sprog. *Drivert* klinger jo nok ganske godt, *Sinkehode* er heller ikke ilde, men man fandt dog, at *Exprestog* ramte Tanken betydelig bedre, og at man ikke uden Berettigelse i denne Sammenhæng kunde tale om en *Ladegaardsflytter*, *Marmorkirkebygger* eller *Omnibus.*

Det kom ogsaa paa Tale under Forhandlingerne, hvor vidt man ikke ogsaa burde vedtage at ombytte visse ofte benyttede Talemaader med nye, mere tidssvarende, for Exempel i Stedet for

— »Det var en værre Vandgang« sige
»Sikken et Frihavnsanlæg« eller
»Det var nok en rar Coquelinstournée«.
»Smaa Krukker har ogsaa Øren« kunde blive til
»Carl Behrens er ogsaa Musikanmelder«
»Man skal høre meget, før Ørene gaa af En« blev til
»Er man Abonnent, maa man ogsaa have »Hjertets Ret«.
»En Gang er ingen Gang« kunde hedde
»Har N. J. Larsen virkelig været paa sædvanlig Fangekost for Majestætsfornærmelse?«
»I Mørke er alle Katte graa« skulde ombyttes med
»I Integade er alle Rotter smaa Sorte«.

Paa denne Maade kom der nyt Liv og Afvexling ind i den daglige Tale, og det kunde nok tiltrænges, nu Agurke-Tiden kommer.

Den ellevte Juni.

Frit efter Holberg.

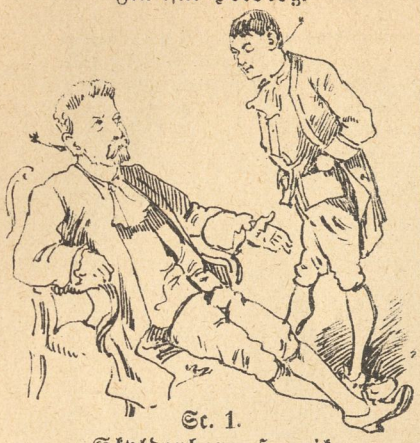

Sc. 1.

Skyldenborg. Henrik.

Skyldenborg. Henrik!

Henrik. Herre!

Skyldenborg. Vil Du gjøre Compagnie med, Henrik?

Henrik. Ja nok; hvor skal vi hen?

Skyldenborg. Saa sandt man kalder mig Skyldenborg, enddog mit Døbe-Navn er Gamlehørup, har jeg i Sinde at hænge mine Abonnements-Protokoller. Thi de ere fast ganske tomme.

Henrik. Nej, Herre! De hænges ej, som brændes skal. Jeg holder for, at de har snarere hængt for længe. Men Herren kan bede sin Aflægger udi Badstuestræde, hvilken er i den samme Forfatning. Han gjør Herren gjærne Selskab.

Skyldenborg. Det har været en Canaille, der først har opsunden Terminen. Jeg seer ingen Billighed deri, uden saa er, at man kan svare for sig.

Henrik. Herren plejer dog at kunne svare bravt paa Tiltale!

Skyldenborg. Ach, det var i mine Velmagtsdage, Henrik; nu er den Tid forbi. Om jeg havde et Ønske, veedst du, hvad det skulde være? Jeg vilde ønske, at der var ingen Guldbryllup til.

Henrik. Hvi saa?

Skyldenborg. Jo, var der ingen Guldbryllup, saa havde jeg ikke forløben mig saa ilde, og havde jeg ikke forløben mig, saa gav jeg nu alle Overløbere og Hundetampe Fanden; thi jeg havde da ikke saa ganske forspildt min Kredit. Nu bliver fast alle mine Prioriteter opsagte, og jeg veed aldrig, hvorledes jeg skal reede mig ud fra Terminen, uden du kan lægge dit forslagne Christian den Andens Hoved udi Blød!

Henrik. Jeg mener, Herre, at naar vi lægger vores højeste Oplysning sammen, saa kan der blive noget af. Jeg tænker paa en Ting, Herre: Vi har en Hoben vise Fædre udi denne Fæstnings- og Kirkebye.

Skyldenborg. Ja, men hvad vil det sige?

Henrik. Vi vil forklæde os som den til Borgerheld sigtende Presse og *præsentere* vore Læsere de vise Fædres uhyrlige *Fadaiser*. Man vil da glemme vore Forløbelser og lade os i Roe til næste Termin. Men der seer jeg en af dem komme meget *à propos*. Nu kan her spilles en fuldkommen Comoedie, hvortil fordres en rejiceret Politicus, en habil Blækforbruger, en Læser, der lader sig stikke Blaar udi Øjnene, og en saadan velmeritered Magistratsperson.

Sc. 2.

Skyldenborg. Henrik. Jacob.

Henrik. See her, Jacob, — eller Jacobi, hvad du nu hedder! du havde nær skræmmet Livet af mig.

Jacob. Hvi saa?

Henrik. Jeg veed ikke, om det er din Gjenfærd eller ej, thi man sagde i Gaar, at Socialisterne havde taget dig og dine Lige i Overgaars. Men jeg kan troe, at de ikke iler saameget, thi de er altid vis paa jer, om I farer fort som hidtil. Jeg har ellers et Forslag at gjøre dig. I har jo Huset fuldt af en Hoben smukke *Fadaiser*; kan du ikke overlade min Herre en af dem . . . . for en Termins Skyld.

Jacob. Om du vil tie dermed, saa har vi en Ladegaard og en Lemmestiftelse, der staaer os udi tre Millioner Kroner, efterdi de er ganske ubrugelige.

Henrik. Dem kan vi perfect bruge. Lad os kuns faa Læserne paa Ladegaarden først, saa skal vi siden overlægge Resten.

Skyldenborg. Henrik, det begynder alt at lette for mit Hjerte.

Henrik. Lad os strax gaa hjem at tage de alvorlige Folder paa, eftersom vi nu skal agere den til Borgerheld sigtende Presse.

Sc. 3.

Det rette Kommunalraad forestilles, og føres da ind paa Theatrum saa mange, som gammel Slendrian kan afstedkomme. Nogle nikke med Hovedet, andre stumre blidelig og andre sige intet. Personerne kan tale, hvad de vil, thi man hører kuns Lyden og ser ingen Gjerninger, uden hvad som skulde helst ikke ses. Afviser falbydes med Anslag til Reformer, men finde ingen Kjøbere og gaar en efter enden vort.

Sc. 4.

Skyldenborg
(til *Spectatores*).

Hvad synes Eder, har jeg ej
Herudi indlagt Ære?
Jeg kommen var paa gale Vej,
Hvor ei jeg burde være.
Men jeg Terminen reddet ser:
Thi taler ingen Læser
Nu om det „sorte Hjørne" mer
Og lignende Fadaiser!
For Byen mon det er Forliis
Sin Magistrat at miste?
Nej, skrives kan det mig til Priis
Paa „Politikens" Kiste:
Se En, til hvis Berømmelse
Man ej kan sige andet
End det, at han udryddede
En Ladegaard af Landet!

Svampen.

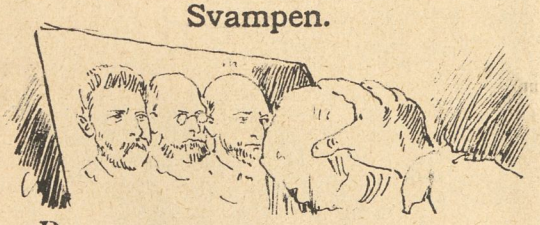

Blandt Hørups mange bevingede Ord,
Som røg ham af Munden i Kampen,
Tiljublet af et beundrende Kor,
Der var det bekjendte om »Svampen«

Han den Gang spaaede som Storprofet,
At den skulde visselig gavne,
Idet den sletted' med Avtoritet
En hel Del daarlige Navne.

Hvad selv han skrev med udødelig Skrift,
Det skulde aldrig forgjættes —
Me Hercule! ingen Hørupsk Bedrift
Af Tidens Svampe skal slettes.

Hans »Hasselkjæp«, den glemmer man ej
Saalidt som »de blodige Strimer«,
Nej, de skal følge ham paa hans Vej
I mange, fortrydende Timer.

Og sletter end Svampen Henning og Bing
Og deres Veltalenheds Bavlen,
Det siger i Grunden slet ingen Ting,
At de blev slettet af Tavlen.

Og sletted' den ogsaa Hørups Navn —
Men det var jo netop Knuden! —
Saa lever hans »fattige Kjøbenhavn«
Til Nød vel Fyren foruden.

Det er i det hele løjerligt nok
At tænke sig saadanne Svampe,
Hvor de dog kan gjøre et frygteligt Choc
Blandt de hørupske »Hundetampe«!

Ja, Rumleriets Tid er forbi,
Og, stævner vi atter i Kampen
Til Efteraaret, saa stemmer vi i
Et rungende Hurra for Svampen!

Landligt Traktement.

— Aah hvor den Tykmælk smagte dejlig, Maren!

— Ja, A trouer misæl nok te den wa gue, wi haar da osse ha't den standen i æ Sovkammer baade Nat aa Daw for aa faa den rejti tyk, te æ Frøkener kam herop.

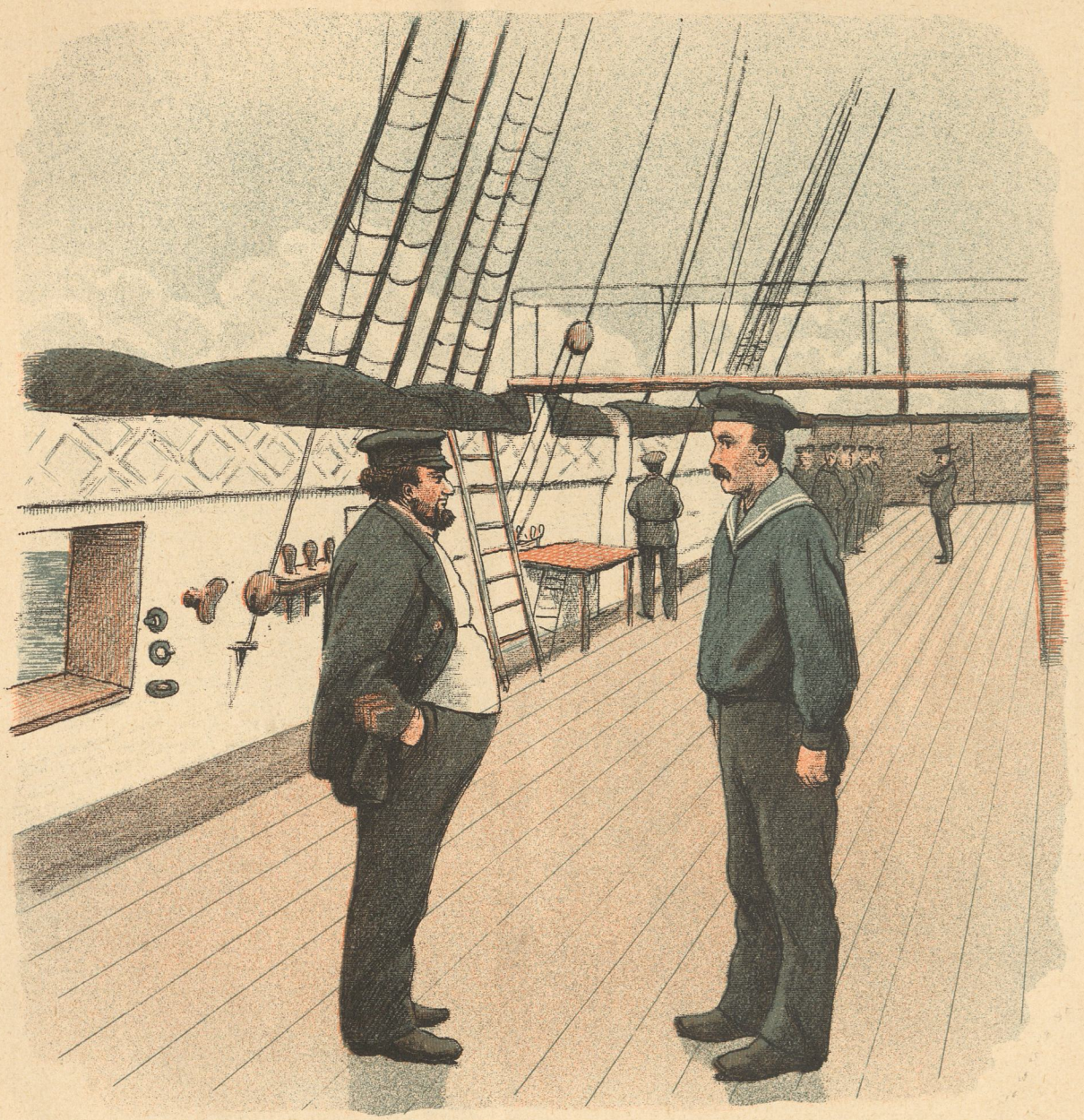

Til Vands.

— Hvad er Deres borgerlige Stilling, 69?

— Fisker. Med Respekt at melde.

— Ja det ser De mig nok ud til. Jeg er vis paa, jeg kan have Alt, hvad De har fisket, i min hule Tand.

— Ja, jeg er rigtignok — Stenfisker!

Det samme paa en anden Maade.

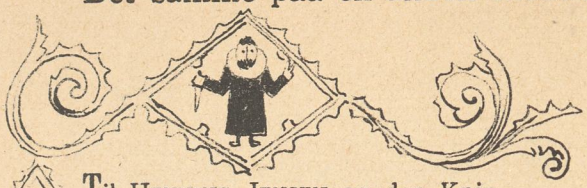

Til Henning Jensen og den Kniv,
Han havde gjemt i Ærmet
For mod de »indre Fjenders« Liv
Med List at faa den nærmet,
Oprundet er i Dane-Vang
En opvakt, præstelig Pendant
Med ganske samme Slags Moral:
Hans Navn er Uffe Birkedal.

Nys tog den fromme Kirkens Mand
Fra Mund Høj-Skole-Bladet,
Hvor i »loyal Forhandling« han
Til Knæerne har vadet,
Han priste Vennernes Taktik,
Der — som hos Iver Benløs — gik
Ud paa at gjøre Fjenden tryg
Og plante Kniven — i hans Ryg.

Forræderiet forekom
Ham ganske uden Men i;
Thi den gelade Kristendom
Er der ej heller Ben i,
Og hos St. Grundtvigs lille Ord
Man glad bekjender, hvad man tror,
Selv om i hans Apostelkreds
En Judas lidt for ofte ses.

Opgravede Pund.

Som Gud og Hvermand veed, nærer *Punch* en ren og uegennyttig Interesse for alt, hvad der duer her i Norden, og, da han havde faaet Nys om, at der ude paa Frihavns-Territoriet skulde tages en ny Gravemaskine i Brug, skyndte han sig øjeblikkelig derud for at tage Fænomenet i Øiesyn.

Det var en utrolig Masse af gamle Sager, denne Maskine i en Haandevending forstod at bringe for Dagens Lys, det var næsten, som om man vilde give sig til at rode op i „det forenede Venstres" forskjellige Manifester, saa uensartede var de Bestanddele, her kom til Syne.

Blandt andre Ting fik *Punch* Øie paa en gammel utæt Støvle, hvis Snabel var af en saa fremtrædende Beskaffenhed, at den for vort arkæologiske Blik strax røbede sin „evropæiske" Oprindelse. Ved at undersøge den nærmere fandt vi, at der var ristet Runer saavel paa Saalerne som paa Overlæderet, og den viste sig snart at have været brugt som Avis i Slutniugen af det forrige Aartusinde, hvoraf man ser, at allerede den Gang har de evropæiske Journalister ved given Leilighed været „paa Benene". Skjønt Organet, ligesom saa mange andre af dets Kolleger i vor Tid, havde faaet sit Indhold stærkt bedærvet paa Grund af Vandets Indflydelse, lykkedes det dog *Punch* at tyde saa meget af Indholdet, at vi i Dag kan fremlægge følgende Prøve paa Journalistiken i Norden i det 10de Aarhundrede:

Asenskjæften.

Organ for den nedrigeste Opliusning i Norden.
Haløre i Hundedagene 995.

Naboer og Gjenboer.

I Forgaars ankom Hs. Maj. Kong Svend Haraldsen, kaldet Tjuguskjæg, endelig her til Staden efter et længere Ophold hos Hertug Sigvald af Jomsborg, fra hvem han, som bekjendt, i Fjor erholdt en saa indstændig Anmodning om at aflægge ham et Besøg, at Hs. Majestæt umulig kunde undslaa sig for det.

I Anledning af Hjemkomsten havde Byen pyntet sig paa den mest smagløse Maade. Alle de pjuskede Bleer, der fandtes i hele Haløre, var blevne vadskede og hængte til Tørre udenfor Vinduerne, og samtlige Byens Hyklere, hvoraf der i Forgaars fandtes endnu flere end ellers, havde forsamlet sig paa Toldbryggen og modtog Allerhøjstsamme med saa idiotiske Hurraviræl, at Vinduesruderne hos flere af voreses Meningsfæller ved denne Lejlighed revnede.

Det vil være interessant at erfare, om den Damekomite, som har forestaaet den frivillige Selvbeskatning, der paatog sig at bestride Omkostningerne ved Hs. Majestæts Hjemrejse, ogsaa vil erstatte den Skade, som disse Demonstrationer saaledes har voldet vore Venners desværre noget skrøbelige Glashuse.

En af voreses Reportere, der i Dagens Anledning havde været »paa Støvlerne«, fik begge sine Trommehinder sprængte, saa han er bleven ganske stokdøv. Det er derfor ikke til at undres over, at i hans Referat, som findes andet Steds her i Bladet, staar, at Kongen blev modtagen med en ildevarslende Tavshed af de faa Tilstedeværende.

Vøggur B. H.

Økonomi.

Hvor meget har nu disse Dages sindssvage Festligheder egentlig kostet den haardt beskattede Befolkning? Alene den vanvittige Ødselhed, der var anvendt paa Byens Udsmykning, maa have slugt en Sum, der vilde have været tilstrækkelig til at sikre alle de herværende Evropæere en livsvarig Hædersgave, selv om hver af dem blev lige saa gammel som Abraham, Isak og Jakob tilsammen. At en af vore indfødte Profeter i sin Tid spaaede, at, dersom der tilstødte Kongen noget ubehagelig noget, vilde Ingen ofre saa meget som en Femogtyveøre i den Anledning, beviser jo kun, hvor stærkt Fordummelsen nu er oppe hos visse Folk her i Landet.

Hvad de øvrige Bekostninger angaar, skal vi nærmere omtale dem, saa snart vi har faaet Regnskabsprotokollen at se, — hvis den da ikke allerede er brændt.

Herman Bælum.

Theologi.

Det er aabenbart Præsterne, der er Skyld i hele Skandalen. Ikke en Gang en af Odins Offerpræster havde moralsk Mod til at møde ved Festlighederne med en Offerkniv i Ærmet og støde til, naar Vedkommende mindst ventede det. Haløre burde snarest mulig omdøbes til Heldøre.

Henning Melfar.

Dag til Dag.

Overløberiet griber des værre daglig mere og mere om sig. I Gaar løb saaledes Galden over paa samtlige Medarbejdere ved *Asenskjæften*, fordi nogle ildesindede Personer havde anbragt et stort Flag udenfor voreses egne Vindeverrer.

Je. K. L.

Poesie.

»Støvlen« er utæt; men hvad kan det nytte,
At vi om Hjælp til nye Saaler be'er?
I Jødebøssen vil dog ingen spytte
I disse sørgelige Tider mer;
Men paa den spytter desto fler!

Af Dr. Eeds Rustambogvers.

Til Skovs.

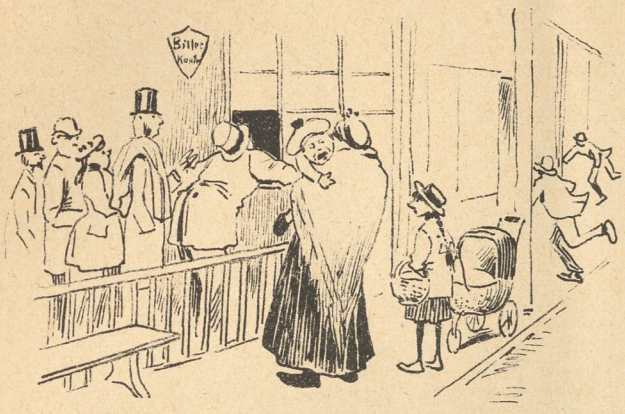

(Hansen med Kone og 2 Børn kommer ud paa Klampenborgbanens Station.)

Hansen: Naa — har I nu Smørrebrødet og Æggene og Øllet og Snapsen og den rene Ble til lille Susse? Læg det saa i Barnevognen og lad mig faa Drengen.

Lille Susse: Mig døre i Voven.

Hansen: Næ, Susse kan ikke komme til at kjøre i Vognen i Dag. Der ligger Faders og Moders Mad. Naar lille Susse nu kommer ud i Skoven, saa skal lille Susse faa Lov at se paa, at Fader drikker Snaps af den fine Karaffel. Kom nu her Madsine, kom nu her allesammen, saa skal vi gaa hen og tage Billet.

Madam Hansen: Bare at Jernbanen den inte er gaaet.

Hansen: Nej saagu er den ikke nej. Den venter nok, til vi kommer med. Det er jo til Konduktørens egen Fordel, at der er saa mange i Jernbanen som mulig (stikker Hovedet ind ad Billethullet). Aa hør, Konduktør — kan De lade os faa to voxne og en Børnebillet til Klampenborg til en aaben Vogn paa 3die Klasse, Dobbeltbillet, Tur og Retur? — — Hvad behager — om vi ikke skal have to Børnebilletter? Nej, jeg skal sige Dem — de gaar for en — de er Tvillinger. — — Kan det ikke lade sig gjøre? Det var meget. Skal man oven i Kjøbet betale extra, fordi man har været saa uheldig at faa Tvillinger?

Madam Hansen: Er det saa inte bedder, at vi bliver hjemme og gaar paa Berren?

Hansen: Nej, lad du bare mig, Madsine. — Nu skal jeg sige Dem noget, Konduktør. Vi tager og lægger den ene i Barnevognen, saa kan det da for Fa'en ikke senere Dem, naar han er kjørende med sit egen Befordring. — Hvad for noget? Maa vi slet ikke have Vognen med i Kupeteren? Men Du milde Gud og Skaber — hvor vil De da have, at vi skal have den? De vil da ikke have, at vi skal hægte den bag i Jernbanen? — — Maa vi sende den som Gods, hvis vi vil have den med? Ja, men naar Barnet ligger i den, saa kan De da ikke forlange, at den skal gaa som Godsvogn. Ja, vil De saa bare give os to voxne og to Barnebilletter da for Fa'en. Tak. Men saa gaar naturligvis Vognen med i Kjøbet. Kan det heller ikke gaa? Det var som Pokker! Skal vi altsaa ikke have Spor af Rabat, fordi Børnene er Tvillinger? Hvad behager — er de slet ikke Tvillinger? Kan man tydelig se, at den ene er meget ældre end den anden? Ja, hvem siger ogsaa, at Tvillinger skal være lige gamle? De hører hver til sit Hold, begriveligvis. Der har været fire ialt, men de to er døde. Men naar De ikke vil tage Vognen med i Kjøbet, saa kan De s'gu lade være. Saa lader vi den indskrive, det kan De bande paa. (Gaar hen til Godsexpeditionen).

Lille Susse: Æ— — æ— — æ— —

Hansen: Saa, nu Fa'ers Dengse ikke græde. Nu skal han faa Lov at se paa, at vi indskriver Vognen. — — Hvad er det, Du staar og hvisker, Madsine? — — Naa ja, saa skal Fa'ers Dengse faa tørt paa, naar vi kommer ud i Skoven. Det er saa behaveligt i det grønne. Kan vi faa denne Barnevogn indskrevet? Hvor vi skal hen? Vi skal ind i en af de aabne Vogne. Det er altid det behaveligste i denne Varme. Det vil sige, hvis at der ikke er Plads, saa tager vi en lukket. — — Naa, De mener, hvor vi skal hen ude i Skoven. Vi har tænkt at gaa ud ad Fortunen til. Der skal der være et lille Hus, hvor man kan faa Vand paa Maskine. Vi har Maden med her i Vognen, men De maa endelig passe paa, at Smørret ikke smelter. Det er saa kjedeligt, naar det driver ned ad Fingrene paa En.

Madam Hansen: Jøsses! nu gaar Jernbanen.

Hansen: Gaar Jernbanen? Ja, saa er det nok paa Tide, at vi kommer af Sted. Vil Du saa tage lille Susse, Madsine, og sig til ham, at han skal holde op med den Piben. — Veed De ikke, hvor Vognen skal hen? Den skal i Skoven, skal den. Maa De have nøjagtig Adresse, for at De kan vide, hvor den skal sendes hen? Ja, min Adresse er Absalonsgade Nr. 137, 5te Bagsal over Gaarden. Kom saa, Madsine, kom saa allesammen. Nu gaar Toget!

Sommerbilleder.

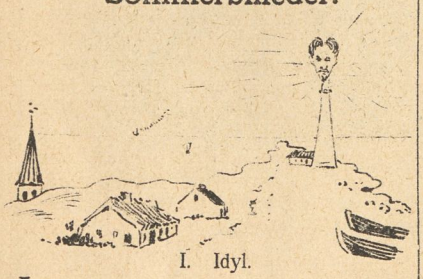

I. Idyl.

I frie Mænd, som intet Sted paa Jorden
Kan finde Frihed for Jer Frihedstrang,
I eneste, som alle duer i Norden,
Hvad selv I har forsikret mangen Gang!
Endnu I har en Plet, hvor I kan være:
Den er lidt trang, som Alt i dette Land,
Men der kan frit I til Jer Fortids Ære
Et Mindetempel bygge Jer — paa Sand.

Til fælles Trøst I modig annekterte
Med dragen Pensel den beskedne Plet,
Og Marsvin og Delfiner I dresserte
Til vild Beundring for »Lars Kruses« Æt.
Hvor *Skagens* Pynt i Taager sig fortaber,
Nu de forpinte Lunger suger Luft,
Imedens døde Torsk langs Stranden gaber
Og minder blidt om Inte-Hjørnets Duft.

Hvor Kunsten kasted Anker, kan I male
Paany Jer Fremtid nok saa lys og blaa;
Paa Sandet føres kun sandfærdig Tale, —
Ifald det blot var til at stole paa!
Og aldrig bli'er Jer frie Tanke blandet
Med Hykleri og anden Gejstlighed,
Thi hist paa Skagen plejer Flyvesandet
Jo uden Vrøvl at grave Kirker ned.

Jo, jo! det er et Paradis deroppe
Med ingen Æbler eller den Slags i!
Og man behøver ej loyalt at hoppe
I Folketog og andet Snobberi;

For frie Aander bør der Forskjel være
Paa »Guld« og »Sølv«, den Ting er soleklar;
Hvorfor mon de en Konge skulde ære,
Naar selv de, rent ud sagt, en Schandorph har.

Som Sølv-Mand har han al den Virak høstet,
Der hidtil laa bag Inte-Hjørnet gjemt;
Med Sang og Klang man festlig ham forlysted',
Forhaabentlig blev »Gumpen« ikke glemt.
Og rørte Farvetinter observered'
Man i hans Blik, mens Vennerne holdt Styr,
Og Lys blev over Landet frit leveret
Af selve *Lucifer* som Skagens Fyr!

O, skjønne Plet bag Kattegattets Bølger,
Hvor Frihedsmænd kan øve bramfri Færd;
Men, hvis man ogsaa der dem grumt forfølger,
Saa tag dig, Læser, ikke den Ting nær:
Om end Fordummelsen lig Stormens Bragen
Skal splitte hele Kolonien ad,
Saa maa de søge Tilflugt nord for Skagen, —
Naa, saa strø Sand paa, og vær lige glad!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Bjørnetrækker.

Til Himmelbjerget trækker Fredrik Bajer
Sin laadne Ven, den store norske Bamse,
Der hist paa »Fredens« Vegne, som han plejer,
Vil efter svage Sjæles Bifald gramse
Ved lydt at brumme sin berømte Ramse
Om Manden med den rummelige Lomme,
Hvori man fanger Bjørne — Vel bekomme!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 23. Juni. Nr. 25.

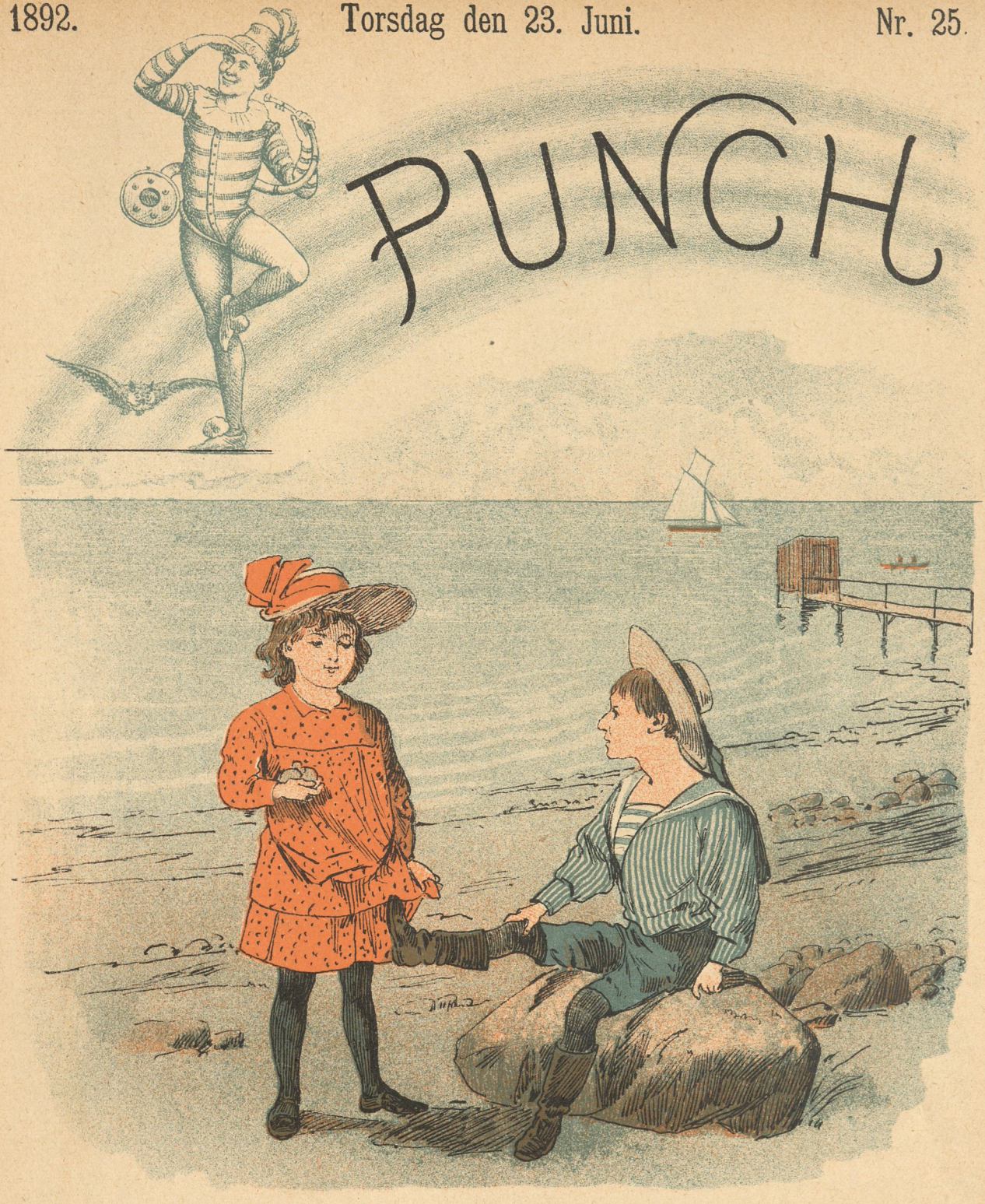

Reelle Hensigter?

— Hør, Jenny! Skal vi to alligevel ikke være Mand og Kone?
— Jo, det kan vi saa godt være.
— Tag saa og træk mine Støvler af!

Fredsrumlere.

Omtrent som de besungne Asgaards-Rejer,
Der foer igjennem Luften vidt og bredt
Og gjorde mangen Vandringsmand det hedt,
Saalunde rumler nu vor Fredrik Bajer
Med samt den meget talende Fru Meyer,
Der giver Marses Sønner deres Fedt:
Saavel i Sjællands som i Jyllands Egne
Stridshandsker kaster de paa Fredens Vegne.

Dog mellem disse Freds-Evangelister,
Som er i Krigshumør mod Militær-
Uvæsenet, er Bjørnson den især,
Som buldrer mod de slemme »Chauvinister«,
Og fra hvis Talekrater spruder Gnister
Mod Vaabenmagt som Værn for Retten — her.
—For Fredens Skyld vil han med Vold og Magt ha'e
Erklæret Krig selv mod Historiens Fakta.

— Mærkværdigt nok, at samme Fredens Mand
Fra Dovre stiger ned med naadig Bøjning
Mod Himmelbjærgets lille Stump Forhøjning,
Der kaldes kun »et Hul« i Norges Land,
Og med sin »Fred« han under os sin Søgning,
Skjønt ogsaa den gaar over al Forstand,
Og det, skjønt bag hans eget Hjemlands Fjeld raser
En Krig, dog foreløbig kun paa Fjeldfraser.

Man skulde tro, som Fredens Advokat
Han burde netop heller bleven hjemme,
Hvor Norges norske »Chauvinister« stemme
For Krig imod den svenske Broderstat
Paa Grund af Bjørnsons norske Konsulat,
Mens her al Stridslyst er saa let at tæmme,
At Folket højst fredsommelig sig finder
I hans Attaker paa dets bedste Minder.

— I hele den Mission for uklar Snak,
Man kalder »Fredssag«, klart man dog begriber,
At der lidt muggent er ved den Tobak,
Hvormed Partiet stopper Fredens Piber
Saa vel paa Himmelbjerget, som ved Tiber,
Hvor Piben ved hvert Stridspunkt ind man stak;
Men, hvor der intet er, man vældig raser
Som »norsk Las« mellem rene, danske Las'er.

Forgiftningstilfældene.

De mærkelige Sygdomstilfælde, som forekom hos Folk, der havde rejst med Færgen over Storebælt, bestaaende hovedsagentlig i Mavetilfælde —, hvorved bl. andet Studentersangforeningens Pintsekoncerter led betydeligt Afbræk, da adskillige af Sangerne kun kunde udføre Koleraturpartier —, og i Opkastninger, fik *Punch* til i Lighed med flere ærede Hovedstadskolleger at opkaste det Spørgsmaal: Hvad kan dog have været Aarsag til disse Symptomer?

Vi har indhentet følgende Oplysninger fra ærede Rejsende, hvis Indlæg i Sagen vi gjengiver in extenso, hvorefter vi drager vore Slutninger.

I.

Odense, d. 10. Juni 1892.

Hr. Redaktør.

I Anledning af Deres ærede Forespørgsel angaaende de formentlige Forgiftningstilfælde skal jeg oplyse, at jeg den omspurgte Dag rejste med Færgen over Beltet. Til Frokost nød jeg koldt Bord og Lammefrikase med Asparges. Efter at være ankommen til Odense følte jeg lidt efter lidt en heftig Smerte i den tredjestørste Taa paa venstre Fod. Jeg søgte i den Anledning Bistand hos en klog Mand, der konstaterede, at der paa det ømme Sted fandtes en særdeles veludviklet Ligtorn. Han udtalte som sin Formening, at den maatte tilskrives et Par nye Støvler, jeg Dagen i Forvejen havde købt i Kjøbenhavn for halv Pris af min Svoger, som de heller ikke passede.

Min Hustru, som ikke havde nydt af Lammefrikaseen. fik samme Aften heftige Smerter; jeg sendte strax Bud efter en klog Kone, og jeg kan glæde dem med, at min Hustru nu befinder sig særdeles vel, efter at have skænket mig to brilliante Drenge, hver paa 8 Pd.

Med Ærbødighed
osv.

II.

Silkeborg, d. 11. Juni 1892.

Højstærede Hr. Red.!

Jeg rejste den Dag, Talen er om, med Færgen over Beltet og spiste Frokost — Lammefrikase med Asparges — der om Bord. I Korsør fik jeg af en Medrejsende Johannes Jørgensens nye Bog: »Sommer«, til Laans. Den gav jeg mig til at læse i, da jeg var kommen i Toget paa Fyen. Efterat have læst c. 27 Sider følte jeg den voldsomste Kvalme og maatte opgive baade Frokost og Fortsættelse af Læsningen. Der maa bestemt have været noget Gift i Maden. Bogen kan ikke have været Skyld i min Upasselighed, thi der er ingen Gift i den; tvertimod er begge Bogens Helte Ugifte.

Der bør indledes en grundig Undersøgelse, thi det er en Skandale, at de rejsende skal udsætte deres Helbred ved at nyde det nødvendige Maaltid om Bord.

Deres
osv.

III.

Fredericia, d. 12. Juni 92.

Hr. Redaktør!

Maa jeg som min urokkelige Anskuelse udtale, at det er Drikkevandet om Bord, hele Ulykken skyldes.

Jeg støtter denne min Formening paa, at jeg, der havde nydt Lammefrikase med Asparges til Frokost, ovenpaa fik mig en Romtoddy med dobbelt Væge. Efter den fik jeg mig en lille Saft, og saa rammede jeg den ned med 2 smaa Kaminader.

Efterhaanden følte jeg mig meget utilpas; det løb rundt for mig, og skjønt jeg vilde stramme mig op med en Dram, fik jeg dog heftig Opkastning, efterfulgt af stærke Hovedsmerter.

Sodavand og Sild hjalp lidt, men ikke videre.

Det maa være alt det Vand, jeg nød i Toddyerne og Saften, som maa have indeholdt noget skadeligt, jeg ikke kunde taale.

Med Højagtelse
osv.

IV.

Kbhvn., d. 9. Juni.

Hr. Redaktør.

Undertegnede, der med min lille Datter Petra, min lille Vilhelm og lille Hansemand var om Bord i Færgen, nød Lammefrikase med Asparges. Medens vi spiste, kom en lille russisk Moppe hen til os og tiggede sig en Bid til saavel hos mig, som hos mine Børn, hvorhos vi klappede det lille, vevre Dyr.

Efter at være gaaet op paa Dækket beklagede først lille Hansemand sig over stærk Kløe paa Kroppen; siden gik det lille Petra og Vilhelm ligesaa, og til sidst kom Turen til mig; paa min Arm observerede jeg, at der fremkom nogle Vabler af en Toøres Størrelse.

Jeg tilbageviser den Antagelse, at her skulde foreligge Tilfælde af almindelige Loppestik; dertil er baade min og de kjære Børns Renlighed heldigvis for velbekjendt. Der er altsaa kun tilbage at gjætte paa Forgiftning.

Skal det være Følgen af den nye Jernbaneordning kan jeg rigtig nok ikke tilbageholde den Bemærkning, at saa var den gamle dog bedre!

Deres
Familiefader.

Efter at have gjennemlæst disse 4 vægtige Indlæg kan *Punch* med Bestemthed slutte sig til Jernbanelægen og fastholder, at Sygdommen paa Færgen har været almindelig Kolerine. Der er i hvert Fald ingen Anledning til at befrygte, at det, der har angrebet saa mange Passagerer, skulde have været Apoplexi eller Voxværk.

Der vil nu blive til Gavns desinficeret.

Lige Ret.

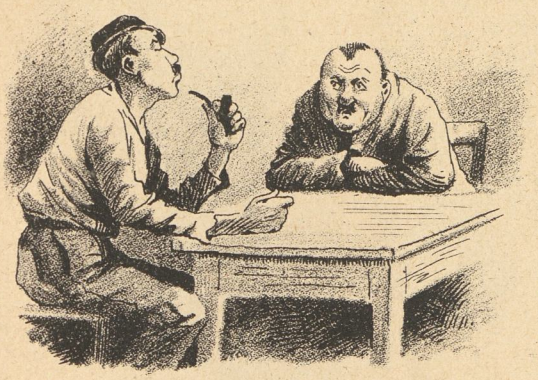

— Naa, Stoffer, hvorfor var 'et, at du kom paa Stationen i Gaar?

— Aah, je hade inte gort anned end som slaet et Slav for Kvindens Ligestilling mæ vos Mænd.

— Saa, hvordan det?

— Jo, ser du, je mødte en Dame paa Fortovet, og da hun inte vilde rubbe af Vejen i en Fart, saa ga' je hinder et Par paa Snuden, for hvorfor skal det bare være Mændene, som skal ha'e Ret til at ta'e imod den Slags?

Morphei drängar.

Fredm. Ep. Nr. 14.

Jeg for *Morphei Drenge*
Slaar nu mine Strenge!
Hil Jer Inte-,
Integadens Pryd!
For en Masse Dage
Eller Aar tilbage
I gesvindte
Kunde slaa til Lyd;
Ak, ej mer med krum Profil I paa
Gamlehørups værste Vildmænd gaa, —
Hans smaa Sorte er nu graa!

Naar i Ungdoms Vælde
Han endnu vil sprælle,
Maa han synke
Selv sin Pølsepind:
Glemt er Melodunten,
Alle lugter Lunten,
Og man ynke
Maa det gamle Skind!
Fra Kap Gjedser indtil Skagens Is
Hver, der paa hans Krumspring sætter Pris,
Slumrer ind ved hans Avis.

Men, før helt han himler,
Flokken om ham stimler
Og forsøger
Sig paa en Tourné;
Rundt i »dette Land« de
Saa uhyrlig mandig
Gaar og spøger
Efter en Sukces.
Repertoiret er kun »Sol i Ro«,
Og man skal ej blindt paa »Tonen« tro;
Men Reklamen, — den er go'!

Jøsses, saa de slider,
— Tænk Dem, hvor de gider! —
Blot for atter
At faa gjort lidt Grin;
Febersygt de smiler,
Mens de essig kiler
Løs paa, hva' der
Før var godt Latin;
Ungehørup stønner Elskovskluk,
Henning præker, Cavling gjør en Buk,
Eedvard vrier sig, Per er smuk.

Man hvad kan det nytte?
Ingen kan beskytte
Inte-Drenge,
Som er paa Retour
Og fra Integaden
Skænker hele Staden
En saa længe
Ønsket Sove-Kur!
Vil de blot ta'e li'esaa ivrig fat
Lidt endnu, saa gaar det hele glat:
For saa er de den! . . . . God Nat!

Bidrag til Synonymiken.

— Slangen var listig. Hvad vil saa det sige, Peter, han var listig?
— — — Ha va durkdreven!

Haab og Skuffelse.

— Det kan man kalde christelige Folk, der kunne komme herhen fra et andet Sogn i dette Uvejr.
— Ja to vi va jo drøvven herøvver for aa tinge Patgriis ve Morten Nielsen, men saa va han tauen o Bøy, aa saa tint vi, te vi ku lisse godt go herind, te han kom igjen.

Gloende Kul?

Mod Sønderjydernes Glædesblus
Den sex og tyvende Maj
Den sittlich-preussiske Cerberus
Har glubende taget paa Vej;
Hvor Næveret driver sit Spil,
Trakterer man ganske
Gemytlig de Danske,
Fordi de brød
En Lov, som bød
At vogte paa Lys og paa Ild.

De gode Danske, som mindedes hist
Kong CHRISTIANS Guldbryllupsfest,
Nu fejrer Tysklands Kultur lidt trist
Med rigelig Mulkt og Arrest.
Formodentlig er det en fin
Opmærksomhed bare
For os at forklare
Det Sindelag
Mod Danmarks Sag,
Der hersker ved Oder og Rhin.

Men, trods al Tyskernes Haan og Tort
Mod Danskhed i Sind og i Aand,
Vi byder kjønt dem herind til vort
Og staar her med Hatten i Haand.
Man trækker fra Fest dem til Fest,
Man klinker og drikker,
Paa Næven dem stikker,
Skjønt alle Mand
Kom fra det Land,
Hvor Danske faar Fæstningsarrest.

For dem, der brygger det tyske „*Bier*"
Og bager den „*sittliche*" Kunst,
Man baade Frokost og Middag gi'er
Og ofrer dem Hæder og Gunst.
— Nu Tysken kan lære hos dem,
At her dog lidt mere
Sig la'er annektere;
Thi hjem de kom
Saa glade som
En nyslaaet Paragraf 5.

En kunstig Besuch.

Correspondance aus Copenhagen.

Also, — wi er nu im Nord-Germanien.

Ja, De kenner wohl vor grosze Vaterland sin Filial beim Ohrensund, som deutsche Kunst und deutsche Kultur har verlängst annektiert? Alle Sympathier er durch und durch germanisch: Den sokaldte danske Sprog er en Dialect af Platt-Berlinisch, som De kann selv erfahre af denne Brief; Magistratens Hauptmann hedder Kaiser, und ganske smaa Børn hedder Wilhelm; alle bedeutliche Hoteller und Bevertungen bliver regiert af deutsche Kellnere, og paa alle store Platser findes smaa Häuschen, til Bekvemlichkeit for germanische Selbstmordere! — Was willst du denn mehr?

Om Indwohnernes Begeisterung über die deutsche Kunstleres Besuch skal jeg veröwrig henvise til den berühmteste Wissenschaftsmand und Referator in Kopenhagen („København"), der Dr. Heiberg. Denne eminente Verfatter til den dänische National-Epos: „Elverhoch", skriver ungefär som følger:

Vor Landsmand, der grosze Komponist— (Bierfiedler) — Carlsberg, havde igaar Ehren at bewerte de notable Germaner ved sin Bord. Deutschlands glorwärdigste Namen havde indtruffet sig, sosom Herrn Spiegelberg, Hagestolz, Hanneman, Schröder u. Schultze, Steinmetz, der alte und junge Moor, Pflugmacher und Budelmann. Kun den berühmte, deutsche dyre-Maler Meissonnier havde deswerre meldt sig upaapasselig.

Kl. 5 war Blomsten af vor kunstnerische und dekorirte Aristokrati versamlet for at lobhudle de renommirte Gäster.

Kl. 5,15 gik man til Bords og fortærede følgende

Speisezettel:
Potage à la Sauerkraut.
Poisson d'Avril,
Bayonne-Schinkelen à la Schumann,
Filet d'Annection,
Colombes germaniques („tyske Klumper").
Fromage de Bier (Brie?)
Heil Dir im Sieges-kranze-Kage.

Kl. 5,17 tömtes den tredie Flasche Chatêau Carlsberger, und der Kammerraad Meldal aabnede Talerne sin Recke med et Hoch for de jubilierte Freundlinge, Hr. Schultze takkede med en Skaal for den berühmte Däne, Hurtichmaler Vermehren, Kontorchef Sinding talte for Berlin, den grosze Stadt ved Elben, Germaniens Vorpost mod Ruslands Grenze. Augenblicklich reiste sig alle Germaner fra Stolerne, medens Musiken istimte „die Wacht am Rheinländer".

Hr. Spiegelberg svarede med en Toast for Kopenhagen og dens evropäische Betydning, representiert af det ansete Handlungs-Firma: Octavius Benzin & Otto Hanszen. Landschaftsmaler Saaby drak for Hr. Schrøder, und Hr. Schrøder for Hr. Saaby. Genremaler Schwartzkopf for Hr. Hanneman, og Hr. Hanneman for Hr. Schwartzkopf. Und Toasterne fulgte Schlacht in Schalcht: Departementschef Sinding, Fuldmächtig Locher, Stillebensbemaler Burman-Becker, Arkivsekretarius Karl Madzen, Pastelmaler Bald. Bedel, Kultusminister Sinding og samtliche germaniske Berühmtheder drak for alle hverandre.

Kl. 5,43 begab man sig i Thorvaldsens Museum, den mest storartigste Maleri-Samling in Nord-Germanien. Der Billedhugger Hauberg, der Kustode Willumsen, der Garderobeverwalter Zartmann und andre Nordens mest største Artister wiste med Forbøininger og Intelligenz den hele Selskaft rundt.

Kl. 6,19 gik Selskaften med Damperstib til Helsingør, en stor Festung ved Küsten af Skagerak. Nord-Germaniens Rohtschild, Geheime-Cancelliraad Tietchen havde stillet sin „Kurer" til Dispositum, og Hr. Locher delikatierte Versamlingen med en let Fiskediner i sin Villa Hellebäk. Man besuchte derefter den navnkundige Ophelias Grav, som Kajser Barbarossas Yndlingsdichter, den italienske Tragiker Shakespeare har gjort udødelig, og over hvis Kuppel-Construction Hr. Kammerraad Meldahl holdt en üpperlig Voredrag.

Kl. 10,30 forlod Referenten de belivede Gäster i Tivoli.

De ware alle henrükkede over det Bruderbaand, der forener alle Germaniens Nationer, og endnu i sene Nattestunder kunde man se dem wandre langs Asfalten under Befolkningens Jubel istemmende den berühmte Nationalsang:

Wenn Jemand eine Reise thut,
Dann kann er was erzählen!

Aug. Biedermann
germanische Kunstler.

Dagens VidUndere.

ILdesTreret Opfindter og mikkemik Tidende.

Protedst.

Saasom Jeg hauger erfadret, at en Nordman ved Naun Bjøren* Bjørenson haver Holdet fresFaaredrav paa Himlebjerget Som er om Fresaven. Som Jeg hauver først aabdavet og vil dærfor nu gaa mig i Næringen.

Men Huorledes Jeg først haver obfundtet Fressaven er gaaet tel paa Følgende Maade. Naar at Mand vild førre Krig Da kan Mand enten la wære eller tage Pængerne fra Faalk, saa adt de Ingen flere haver at førre Krig for. Mæn naar man vild tage Pængerne fra Faalk Da kand det ske ved en Nasionalsuptragsion naar adt di maa giwe dem faar adt Komme til Himlebierge og hørre Faarsuardsfreds Faaredrav Som kaaster naturligwis Angtre. Og nu kommer Tykskerne og vild førre Krig, mænd de Danske haver Ingen flere Pænger, fordi at de hawer brukt dem til at foere biøren* BjØRNsEN Som er dyr at haalle med Foer. Og saa maa di sig til Tykskerne, at det kan inte Nøtte fordig, adt nu er Pængerne gaaet til fresFaaredraw Og vis adt jeg hade haaldt dem Faaredrav Da var dov Pængerne blevet hær i landet. Mæn saa maa Naturligvis Tykskerne rejse Bordt igjen ok kan hilse og sige Bidsmark adt der bleu Ingen Krig av den gang.

Og Jeg hauer aagsaa opfundtet at skrivve Danemarks Histaarie om manden med Sledsvig i laammen, Som jeg ogsaa maa protæbststere imod.

NB. Men Saasom Jeg haver hørdt, at hærtugen af Kumberland hauger aabtraadt paa Klampenbaarg og kan læse Tandker Da vild jeg Bare sige, adt det er ikke saa Farligt Saasom en Anden en kunde nok giøre det efter. Som nu for Ræsten kommer and paa om Mand haver noget i Hodet, fordig Om Mand ikke hauger det Da kan det heller ikke nytte at Mand læser Tandker. Og dærfor ville Jeg ikke læse Frederikke Bayers Tandker, fordig han gaar ikke i Hodet. Om han ellers hawer Noget. Men skal Naturligvis Nu paa Himlebierge med Bjøren*. Og jeg aabbrædter ogsaa fjerkræ og andre smaaKreturer, naar det stikker mig, saa adt han skald ikke være Vigtig fordig at hand lauer ænder.

Men nu vild jeg drage op til Nordge og haalde faareDrav for Nordmænnene om fresSaven og om Tandkelæsning og om smaaKreturer paa DovreFjæld. Og jeg skald ogsaa sige Dem Besked. Om Jeg vild haue Redpudblik eller UndeJon med Svendskerne. Og da HerManbang jo ikke længere er deroppe. Men i Sæbeby. Saa kan De vel trænge til Mig. Og jeg skald Nok Lære dem at holde Fred med Rudsland, fordig at jeg trægger Pængerne ud af Landet.

Da der jo hvidst er knab plas til baade Bjøren* og Mig her i Lannet. Saa er det vel ogsaa Bæst adt vi taer Værd Sidt land. Og jeg skald til erstadtning sænde ham miN Kaagebog. Som jeg selv hauer opfundtet. Saa kand lanD deraf se huorledes Mand skald Mele sin kawe.

Men det kan Jo ogsaa være, adt hand ikke mere brydder Sig om SædeLigheden. Som ogsaa er noget Faarslit men kand dog nok tiennes Pænger paa innu i Nordge. Og da vilde jeg ogsaa haalde Faaredrav paa Dovre-Fiæld om EnGifte og om Manggifte og om Ugifte og om de menskelige Lidenskaber Og Drifter, navnlid om StadsbaneDriften, som jeg hauver sat mig ind i paa Dæmspordvovnen og nu vilde inføre i Nordge Huor de hvidst ikke hawer Videre SædeLighed men vilde gierne hauge haft Georgbrandes, som de ogsaa gierne maatte faa men kand i Al fald faa mig i Stedbet for. Og saa kand vi jo giemme GeorGbrandes til at udstilde i Sjikaggo sammen med de andre Produgter.

Men jeg synnes alligevel, at det er skammeligt, at naar en hauver opfundtet fresSaven, at saa en annen skald have Prodsidten Som jo nu Bjøren* reiser av med. Og i al falD kunde han jo have Ladet hødrup faa dem Pænger og trødste Sig med, nu da Hand ikke længere sitter i faalketingeT og „podlidtidken" jo er et smaldt leveBrød Naar Mand har Kone og børn og forførre. Og derfor haver jeg skreven denne protædst og ærbødist Prummermoria, Som jeg sønnes var det rigtigste.

Ærbødist

Hans Hansen.

Opfinter og mekanisk Seni.

P. S. Nogle nordsk biørneValpe og andet Fjerkræ kand komme i Pangsion hos mig paa Kraftfoer.

Paa Himmelbjerget.

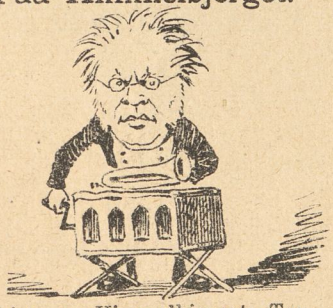

Se, hist paa Himmelbjergets Top
I Søndags lystig kravled' op
En ganske udsøgt Skare.
De kom herhid fra Fjernt og Nær
Og vilde nu for Krigens Færd
Vort lille Land bevare.

Ej blot vort lille Land skal se
En herlig Frugt af den Idée
Og deres travle Færden;
Nej, snart paa samme Græsgang gaar
Nok Ræv og Gaas og Ulv og Faar
Alt i den ganske Verden.

Og Fjender, der i Aar og Dag
Har baaret Had og bittert Nag,
Vil Vennehænder søge:
Alberti vexler Broderkys
Med Hørup, som han slog nu nys
Med Secher-Haand i Kjøge.

Og over alt, det tør vi tro,
Der da vil herske Fred og Ro,
Det ser vi klart i Aanden.
Selv Kejser Vilhelm, gram i Hu,
Vil tage det med »Friederichsruh'«
Og række Bismarck Haanden.

Og aldrig faar vi mer den Kval
At høre, at en Kannibal
Har spist sin egen Næste.
Den grummeste Antisemit
Vil tabe selv sin Appetit
Og ej smaa Sorte gjæste.

Bjørnstjerne Bjørnson er Garant,
Han gav jo der sit Ord i Pant:
Snart gjemmes alle Sabler!
Før stødte han i Kampens Lur;
Men slig en digterisk Natur
Kan leve højt paa Fabler.

Nu fik han dette Numer fat
Og har des Aarsag faaet sat
Det ind i Lirekassen.
Og paa Tournée han snild og snar
Mod et anstændigt Honorar
Vil lire det for Massen.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den evropæiske Ligevægt.

I Kiel og Nancy disputerer
Man om, hvor vidt der arriverer
Fra Østen Glæde eller Sorg;
Men Moskoviten balancerer
Imellem dem som Fredens Borg.

DUNGI udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 30. Juni. Nr. 26.

Drivhuskultur.

— Hvad mon dette Friland er for Noget, det er nok noget ganske Nyt?
— Nej, bevares, det er meget gammelt, vi har i mange Aar faaet Agurker og Jordbær derfra.

De tvende B'er.

I Juni, — at sige, naar ikke det sneer,
Men regner til Husbehov bare —
Rundt om i den ganske Verden man ser,
At Godtfolk begiver sig ud paa Tournéer,
Snart enkeltvis, snart i Skare:
En rejser didhen, hvor Peberet gror,
En hen, hvor Kamelen tørster,
En rejser Mønt paa vor egen Jord,
En anden samme Steds Børster.

Imellem de Rejsendes Legion,
Der tumler sig ude og hjemme,
Omrejser Bjørnson i egen Person
Hos os paa sin nye Profession,
Der kaldes for» Fredssagens Fremme«.
Som blid og medgjørlig Fredens Mand,
Stilfærdig i hele sin Virken,
Han prøver kun at faa lavet i Stand
En Smule Korstog mod — Kirken!

Den »ærlige Mægler« fra *Friederichsruh*
Er ogsaa for Tiden paa Farten:
De Wiener-Studenter var glade i Hu,
Endskjønt de fik Prygl, saa det var en Gru,
Midtvejs paa Bulevarden;
Thi denne Gang tonede Bismarck et Flag,
Der ogsaa var rent i hver Kant, da
Det var jo for »Engiftets« hellige Sag,
Hans Søn gjorde her Prodaganda.

Som Fredsapostel har uden Tvivl
Blandt Fredsideens Prælater
Fyrst Bismarck virket i større Stil:
Fra Syd for Frankfurt til Nord for Kiel
Man kjender hans Fredstraktater.

For den Sags Skyld slog han flere ihjel
End Norges famøse »Digter«,
Der, saa vidt vides, kan kun gjøre Spræl
Med én Mand, — og han hed Richter.

Dog, hvor de sled deres Rejsesko,
Enhver paa sin Vis bedaarende,
I Sachsen eller Himmelbjergs Kro,
Man fandt dog en Lighed mellem de to,
Som ikke blev trukken ved Haarene:
SkjøntFredssagen,—Gudbevares!—en vis
Betryggelse ved dem erholder,
Er ingen af dem nok selv tilfreds
For Tiden med deres Roller.

Fornuftig Reklame.

Der er Forskel paa fornuftig Reklame og ufornuftig Reklame.

Man kan lade sig byde til Aften af en Theaterdirektør; siger han saa under Maaltidet saadan *en passant:* „Kære Ven! Kommer Du til min Premiére i Morgen? Du skal anmelde den, ikke sandt? Det glæder mig; jeg veed, du altid er retfærdig. — Du skal sgu drikke et Glas endnu, gamle Dreng!“

Saa roser man naturligvis Mandens Premiére, — men det er ufornuftig Reklame; den kan *Punch* ikke lide.

Fornuftig Reklame, derimod, den respekterer *Punch*, som han overhovedet respekterer alt fornuftigt.

Det kan altsaa ikke forbavse nogen, at *Punch* tog imod en Indbydelse, der forleden tilstilledes ham fra en Kreds af patriotiske Mænd og Gæstgivere, der med Harme havde set paa, hvorledes Kjøbenhavnerne søgte til de udenbys Steder uden endnu at kjende de hjemlige til Gavns.

Saa meget mere som *Punch*, der som bekendt ikke er Tysker, ikke kunde vente nogen Indbydelse til Skodsborg, hverken fra „Danmarks første Borger“, Brygger Carl Jacobsen, eller fra „2den Borger“, Hr. Meldahl med Nøglen. Ganske vist indsaa han nok, at han saa blev nødt til at ofre nogle Linjer paa sine Indbydere.

Men *enfin!* Hovedøjemedet var patriotisk. Og saa var det jo desuden fornuftig Reklame.

Det er underligt med Fru *Punch*. Til daglig er hun en rigtig fornuftig Kone; men en Gang imellem svigter hendes Begreber hende lidt.

Hun kunde, sagde hun, slet ikke se Forskellen paa de to Slags Reklamer; desuden kom hun med nogen overflødig Snak om Pressens Værdighed, kjøbt Ros og Madjournalistik.

„Dit lille Fæ! Kan du ikke se, at her er det noget helt andet? Det er i meget større Stil!“

„Altsaa: Ufornuft i stor Stil, det kalder man nu Fornuft.“

Naar Damer begynder at blive logiske, forsvinder *Punch* altid. — I den Ekvipage, Indbyderne stillede til Disposition, rullede han af Sted.

„Guldkuren“ var det første Bestemmelsessted.

1ste Klasses Afforing!

Lad os lige saa godt strax rose Serveringen og det serverede: dog ikke paa den i *Danmark* benyttede Maade, at vi siger, at Suppen paa Klampenborg er tynd, Fisken ankommen og Stegen tankefuld. For Hr. Holenberg har lange Ører, og saa kan det komme til at koste En 5000 Kroner at sige saadan noget. — Sagde jeg 5000? Sludder! Jeg mente naturligvis kun 3000. Jeg lader

begribeligvis Sagen gaa til Højesteret. — Lad mig for Sikkerheds Skyld tilføje, at naar jeg talte om lange Ører i Forbindelse med Hr. Holenbergs Navn, skal deri paa ingen Maade ligge nogen Insinuation i Retning af, at han skulde høre til de smaa Æsler paa Klampenborg Badeanstalt.

Dog nok herom; Hr. Heene kommer og byder os „Auf Wiedersehen". Vi maa videre.

Ad en Vej, der slynger sig gjennem et storartet dansk Bjerglandskab, der i Fare for Turistens Liv ikke giver Montblanc noget efter, naar vi vort andet Maal: à Porta. Næsten til hvert Sted undervejs knytter der sig Sagn. Sagn om en Tenorsanger, der for nogle Aar siden styrtede ned i en af Afgrundene og slog sig Brun og blaa. Sagnet om Bagerjomfruen, der tiltrods for, at hendes Lager var saa ringe, forstod at lokke alle til sig, for saa, naar de var komne i hendes Magt, at lade dem tage Billetten.

Vi er naaede til à Porta. — 1ste Klasses Afforing!!

Fra det Sted, hvor der spises, har man lige for sig Udsigten til Danmarks største Ruin, Mindesmærket om Tidens Taalmodighed og Udholdenhed, det Sted, hvor Bornholms Kommandant har kunnet modstaa alle Angreb uden at overgive sig.

Der ligger ogsaa Ruinerne af Kapellet, det saakaldte „Jons Kapel".

Til Stede var Repræsentanter for dansk og tysk Kapital — for naturligvis har vi begaaet den Kapitalistdumhed at lade Tyskerne tage denne Forretning med — for Pressen, Højre, Venstre, Tyskere, Svenskere.

1ste Klasses Afforing!!!

En tilfældig tilstedekommen Digter talte for Kvinden. Med Bjørnsons Fredstanke som Udgangspunkt kom han paa en naturlig Maade ind paa Koloradobillens Ødelæggelser med særligt Hensyn til Tørvesmuldets desodoriserende Virkninger, og endte med et Haandslag og Skaal for vor blonde Fylgje; Hurra!

En Tysker talte begejstret paa engelsk for Danmark; en Dansk takkede og udbragte paa tysk et Leve for de Svenske; en Svensker talte paa tysk for de danske Kapitalister og takkede dem. — Ingen Aarsag!

Og der drikkes igjen, og spises, og tales, og drikkes.

Indtil man igjen er kjørende.

Flere Steder, mer Mad.... 1ste Klasses Afforing!!!!

Punch vilde saa inderlig gjerne give hvert af de følgende Steder sit. Men det skulde jo helst være fornuftig Reklame, og Fornuften veed han i dette Øjeblik ikke rigtig, hvor han har gjort af.

Han har beset Kurhuset ved Bethelskibet.

Det har dels historisk Interesse — der var det jo, at en Tysker ikke begik Selvmord.

Man viser endnu den Aabning, han efterlod, frembragt ved Skuddet.

Dels faar man et interessant Indblik i Nutidens Klosetforhold. — 1ste Klasses Afføring!

Maaske var vi flere Steder: hvis saa er, var de brilliante, udmærkede, fortrinlige, komfortable, ganske udmærkede. — Med Sant-Hans-Blus paa Lampen kører man hjem; man kender slet ikke de Egne, man kører igjennem. Men man er begejstret.

Ikke for den Smule Turs Skyld, eller Madens, men alligevel:

Fornuftig Reklame er godt! Op med den! Skaal! Det er det, vi skal have frem i 92.

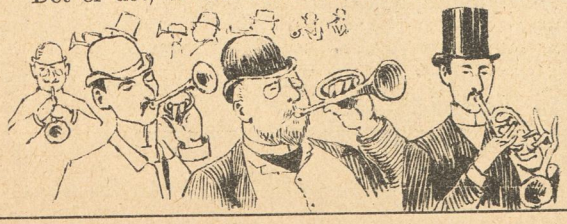

Fra „Fjerkræudstillingen."

(N. B. Udenfor Bedømmelse.)

Der var en Tid, da Hørup var den store,
Hans »Leder« tidt var mindst en Alen lang,
Han spanked' om med Hanekam og Spore
Blandt Kjøgehønsene saa mangen Gang.

Han spøged' i sin Henning Jensens Arme
Og sad til Hest paa salig Chrestens Knæ,
Han kjendte ikke til Albertis Harme,
Saa lidt, som Muser kjender til »Æh Bæh«.

Dog siden er han bleven meget mindre,
Og Skæbnen mod ham meget mere slem,
Godsejerne han saa som Stjerner tindre
Og gik i Smørkrig for at tækkes dem.

Han saa hin Ledre ind hos Estrup glide
Og tænkte: Gid jeg var hos Estrup der,
Saa kunde Venstre rigtig faa at vide,
At til Forhandling duer en Evropæer!

Men, da den revned', tænkte han: Gud Fader
Bevare mig for Grevens Munkestol
Og alle disse mange Assensplader,
Der kransed' hans Mandat som et Symbol!

— Han saa med Undren Dønnergaard at dale
Fra »Slyngelstregen« ned i Brummens Skjød
Og dog i *„Politiken"* atter gale
Som Hørups »Spøgefugl« i Kammen rød.

Snart galed Hørup efter Wiinblads Noder
Og stak med ham sit røde Næb mod Sky,
Selv da hin Ungehørup kom med Oder
Og ej for Elskovs-Kluk sig kunde dy.

— Men, ak, hvad kan det nytte, man har flæbet
Og truet og fortalt, at man var ren?
I Kjøge fik han voldsomt over Næbbet,
Da sidste Gang han gjorde Haneben.

Og det var her, han fik som Folkegave
En Hejmdals-Hane sendt fra Fællerne!
Vejrhaner kan man ogsaa stundom lave
Af Sølv til dem, som gjør i Nælderne.

Til Spaltefode nu med Bjørnsons »Skrøne«
Hans kloge Høns beskedent nøjes maa.
I Pressen staar han som en plukket Høne,
Og dog vil Ingen lade Hønen gaa.

De svandt, de svandt de glade Velmagtsdage!
Hans Statsrevisorat med dem svandt bort!
Kun »*Politikens*« Ænder er tilbage,
Men de er dog endnu af første Sort.

Forretningshemmelighed.

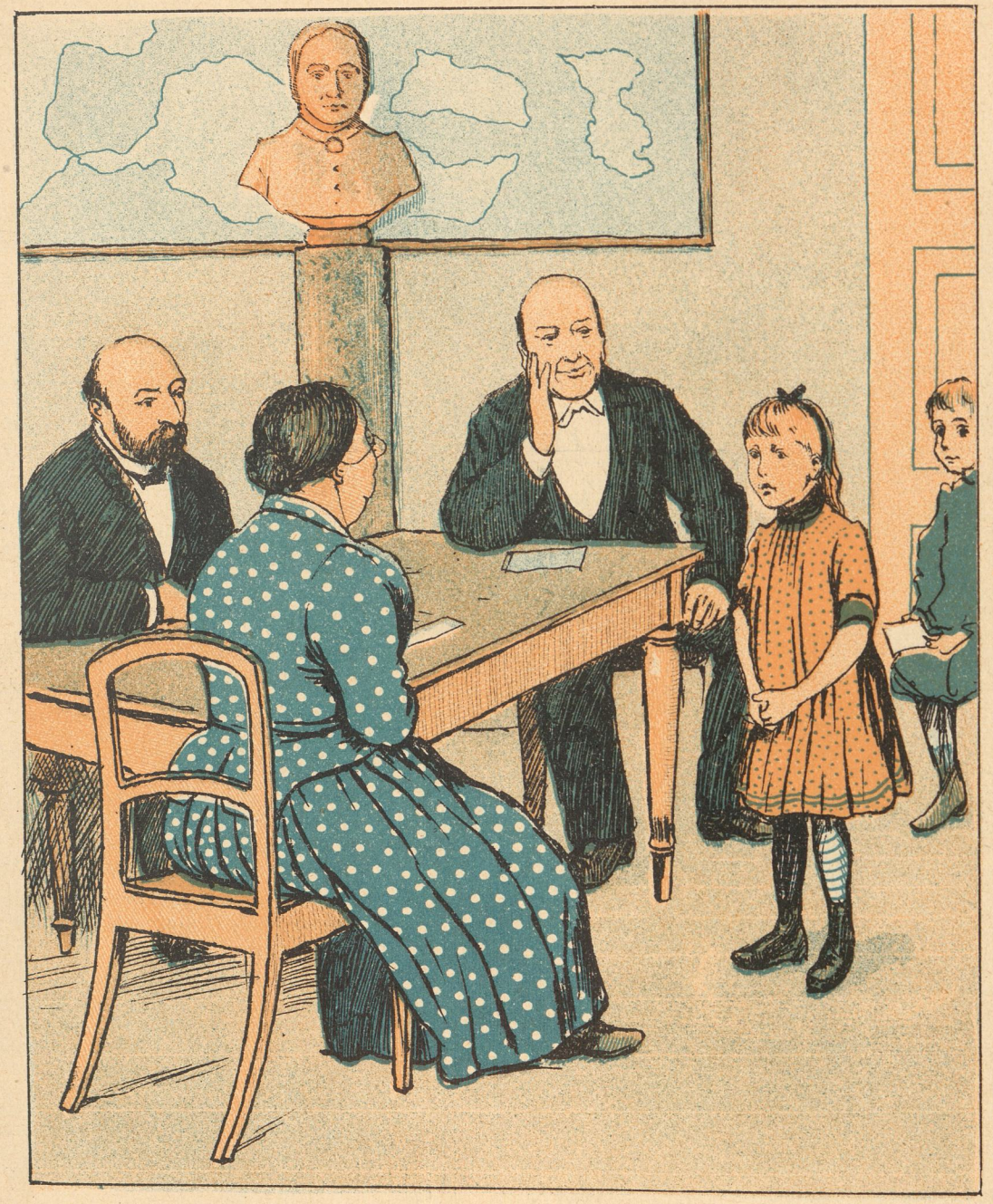

— Hvilke Husdyr kan Du saa nævne mig?
— Heste — og — og Køer!
— Kjender Du ikke flere?
— Næh!
— Hvad laver din Fader da Pølser af?
— Det tør jeg ikke sige, for saa faar jeg Bank.

Hyrdestil.

— Ja og saa er der den dér, det er en fortrinlig Ko, deres Højærværdighed, den har saamænd haft sex Kalve og vundet Præmie paa Viborg Dyreskue, og saa den Hingst dér — — —

— Men jeg troer sandelig, De kjender alle Sognets Heste, Køer og Faar, Hr. Pastor!

— Ja, deres Højærværdighed, man maa jo dog kjende sin Menighed. —

Sommerbilleder.

2. Bad og Mad.

Fanø, o Fanø! — I Vester-Vovvov
Du laa som en Jomfru begravet;
Du kjendte slet inte til Hovedstads-Sjov
Og længtes ej ud over Havet!
Dit Flyvesands-Bryst som en uberørt Mø
Du hæved' bag Klitternes Vænge; —
Da vaagned en Morgen den slumrende Ø
Ved Raslen af Hamburger-Penge.

Og saa var hun solgt! — Hun fik Titel af »Bad«,
Fik Snørliv lagt stramt om Figuren,
Menuer og Kellnere, Børsmænd og hvad
Der ellers hør med til »Kulturen«,
Og højt i et nybagt Hotel, under Larm
Af Bølger, der brummende trille,
Gav Dansken og Tyskeren Arm i Arm
En »Slægtninge«-Duftvaudeville!

Dybsindige sad de ved Jomfruens Fod
Og trøsted den pyntede Dame;
De mumled et Ord, som de begge forstod,
Mens Ekkoet brølte: »Reklame!«
Saa lo de og nikked og raabte Hurra
Og slog paa de klingende Punge;
Den ene sa'e »Hva'?« — den Anden sa'e: »Dja!« —
Og saa gav de Dyrene Lunge.

Med halvskjulte Smil og med undrende Blik
De Indfødte stirred' fra Sandet
Paa »den uafhængige Presse«, som gik
Saa mæt og saa frejdig i Vandet.
Og Solen, der sank bag en Bræmme af Guld,
Var rød som de blussende Kinder,
Mens Drachmann gik salig omkring og var fuld
Af Skaaler, Lyrik og Grevinder.

Men Værternes dejlige Mad kom igjen:
Til Lovtaler blev den forfremmet
Og skyllede langs ad Papirerne hen,
Da Brevene sendtes til Hjemmet.
I hvert Referat de to, tre Sorter Steg
Og el've Slags Vine sig spejlede,
Mens Navigations-Skolen viste dem Vej,
Da hjem fra Hotellet de sejlede.

Fanø, o Fanø! — I Vester-Vovvov
Du snart som en udlært Kokette
Med Badedragt paa, med »Flirtation« og Sjov
Blaseret kan sparke og spjætte!
Thi nu har du samlet af Bladenes Ord
Paa Stof til din Samtids Bedømmelse:
Saa længe der findes Aviser paa Jord,
Saa spiser man sig til Berømmelse.

Glem ikke de smaa Fugle —!

Samtlige Udstillere med Værger og Velyndere var forleden indbudne til at overvære den store Præmiefordeling, som *Punch* havde foranstaltet i sine til Fjerkræavlens Fremme indrettede Lokaler, de saakaldte „Labyrinther".

Efter at den omdelte Sang: „Jeg svinger mine Høns to, tre Gange rundt" var afsungen, besteg Formanden Hjalet. Han havde den Ære at meddele Forsamlingen, at en meget højtstaaende Dame, den blonde *Germania*, havde udstillet et Par Italienere, som var tillagte i Anledning af en Forlovelses-Galladiner. Hendes Agent, Kejser Wilhelm, havde i samme Anledning holdt en Tale, hvori han erklærede, at hans Italienere var hævet over al Konkurrence.

Forsamlingen takkede ved, at Gamlehørup rejste sig. Derefter skred man til den alvorligere Del af Handlingen, hvori de vigtigste Præmier tilfaldt følgende Udstillere:

Høns.

Hædersdiplom: Højeste Folkeretsthingsmand Alberti for en Samling ny tillagte „Kjøge Høns".

1ste Præmie: Fred. Bajer, Svejstrupgaard i Birkedalen, for „Kamphaner" af norsk Race. — Digter Drachmann, forh. ved Bosporus, for „guldspraglede Hamburgere". — Folkeskræder P. Holm, Exerserhuset, for „solbrændte Kinesere".

2den Præmie: Symfoniker Rob. Henrisches for „Spaniere". — Fru Johanne Meyer for „Purhøns" eller „friserede Høns", (den tidligere Benævnelse „Hvad-vi-vil-Høns" maa betragtes som forældet).

3die Præmie: Dansk Cycle-Klub for livligt Tillæg af „Sportshøns", der sædvanligvis i hjulbenet og krumrygget Tilstand findes kaglende paa alle Landeveje. — Gamlehørup for „Hva' ka' det-Nyttehøns" (udlevet Race).

Under Afsyngelsen af en for Lejligheden komponeret Due-Slagvise gik man derpaa ind i Afdelingen for

Duer.

Udstillingen var alt andet end tilfredsstillende, hvilket foranledigede, at der kom en „Kurre" paa Traaden mellem Dommerne. Det har nemlig vist sig, at Alt, hvad der „duer" i Norden, efterhaanden er forvandlet til „Duer-ikke", ligesom ogsaa de interessante Brev- eller „Smaa Billetter"-Duer, ikke længere kan udstilles, da de har mistet Livskraften som Følge af et altfor udskejende Levned.

Ikke desto mindre uddeltes der et Par Præmier, af hvilke den ene tilfaldt Kjøbenhavns Magistrat for „Parykker", medens den anden tilfaldt Foredrags-Pater Lange for „Romer-Duer" (tvivlsom Race).

Man afsang derpaa den bekjendte, smukke Sang: „Hvo veed, hvor nær mig er mine Ænder" for derved at forberede sig til Bedømmelsen af

Ænder etc.

Det var her strax en betydelig Skuffelse, at 1ste Præmie ikke kunde uddeles, da den notable Ande-Fabrikant Ignotus ikke fandtes blandt Udstillerne. Man nøjedes derfor med at gaa af Vejen for en Flok kalkunske Haner, tillagte i „Socialdemokratens" Redaktion, og skænkede Aktieselskabet Danmark en hædrende Omtale for dets ægte importerede „franske Ænder", der forefandtes i udsøgte Sorter, saavel brandrøde som fontaineblaa.

I „Gaase"gang forlod man atter Lokalet, medens „Flyv-Fugl, flyv" tjente som Indledning til

Stuefuglene.

Samtlige Udstillere tildeltes 1ste Præmie. Man beundrede navnlig Hr. Mellemfolkethingsmand Herm.

Triers ejendommelige Samling af „løse Fugle“ og de vimse, smaa sorte „Krumnæb“, der, som bekjendt, er af en meget omtaalig Race og kun holdes i Live ved Vandgange. Ligeledes bemærkedes et Exemplar af den „skrammererede Zebrafinke“ (Ill. Tidendes Tillæg), som ved Krydsning med den bergensiske „Constance-Ringstrile“ har frembragt de noget ubegribelige „Fjeldmennesker“. Fra Per Brøndum et Co. (Badstuestræde) var der udstillet en Samling „Dumpapper“, der dog endnu ikke var krøbne ud af Ægget, hvorimod Kammerchefens udsøgte Samling af evropæiske Sangfugle ikke fandtes repræsenteret, da de fornemste Sorter er anbragte i Paris til Forædling.

Til Slutning skred man under Afsyngelsen af Folkesangen: „Nu skal Du ha'e din varme Mad“ til Bedømmelsen af

Foderstoffer o. lign.

1ste Præmie tilkjendtes Folkehøjestethingsmand Alberti for Opfindelsen af „Valgblade“ til Ernæring af hans Kjøge-Høns (se ovfv.).

2den Præmie: Dr. Heiberg af Kjøbenhavn for Andemad.

Mindre hædrende Omtale: Socialist Bjørnson, p. t. Himmelbjærget, for Rugekasser af Vindæg til Export.

Efter Præmieuddelingen istemte Forsamlingen den yndede Nationalsang: „Lad nu Hønen gaa“, hvorefter Dr. Schandorph holdt et hønsekyndigt og interessant Foredrag om „Gumpens æsthetiske Betydning for Festmaaltider i Koncertpalæet“.

Derefter fandt en almindelig Fællesspisning Sted, hvori samtlige udstillede Varer fortæredes. Da man sent paa Natten forlod Lokalet, fulgtes man af en hæs Latter. Det var „Spotterne“ (udstillede af Gebrüder Brandes), som tilkjendegav deres Glæde over, at de paa denne noget uventede Maade dog endelig en Gang havde opnaaet at „komme til Fadet“.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Ja, denne Gang skal det virkelig kun være en eneste lille Draabe paa Bunden, og saa maa De meget undskylde mig, at jeg lader Dem snakke og selv tier stille, for jeg kan ved Gud ikke sige et Ord for bare Overanstrengelse og Nervøsitet, for De har jo nok hørt, at vi skal have en stor Fest i Anledning af, at Petersens Hvide-Vare-Firma nu har bestaaet i 25 Aar, som for Resten først er til næste Aar, men vi tager det nu i Aar, fordi den Slags Fester jo er saa meget paa Moden, og vi har jo inviteret en Mængde Hvide-Vare-Firmaer baade fra Tyskland og Norge og Sverig og Østergade og andre fremmede Lande i hele den hvide Verden, som vi jo næsten var nødt til, fordi at Petersens Gjenbo, som har Sørgemagasin, har inviteret alle sine Sortebrødre, og saa kunde vi jo ikke staa i Skygge, men var nødt til ogsaa at lade vores Lys skinne og give dem sort paa hvidt for, at vi ikke stak op for deres Mørkets Gjerninger, og nu kommer de Fremmede paa Søndag og bliver modtaget paa Banegaarden af Petersen og Frits Grønbæk, der holder en i Dagens Anledning versificeret Tale dels paa Tysk og dels paa Svensk, og af Petrine og mig, der naturligvis skal være klædt i Hvidt. Den første Dag anvender vi saa til at tilfredsstille deres Hvidebegjærlighed ved at vise dem Tordenskjolds Musæum, som jeg saa faar at se med det samme, og Karlsbergs Hypothek og Rosenborg og Guldkuren og andre Seværdigheder og Hvideværdigheder, som vi kan finde paa, og naar saa det er besørget, saa lader vi dem spise til Middag, hvor de selv har Lyst, og om Aftenen kan de jo gaa i Tivoli, som alligevel skal have Fest, som de plejer om Søndagen, og saa beder vi Direktionen, om den ikke vil sætte paa Plakaten, at det er til Ære for Hvide-Vare-Grossererne, og hvis De har Lyst, søde Fru Schrøder, saa er der jo ikke det mindste i Vejen for, at De godt kan gaa derind den Aften, for der er jo selvfølgelig Adgang for alle til 50 Øre som sædvanlig, hvad De vel nok kan overkomme, og selv om De ikke synes, at De har noget ordentligt Tøj at tage paa, saa gjør det jo heller ingen Ting, for saadan en Søndag saa kommer der jo alligevel alle Slags Mennesker, og saa ser man jo ikke saa nøje paa Klæderne. Om Mandagen skal vi have Spidserne af de Fremmede til Frokost hjemme hos os, som vi synes maa være meget behageligere for dem end, om vi havde inviteret dem allesammen til Middag, som vi jo først havde tænkt paa, og de, der ikke kommer med, har jo saa ogsaa den Fordel, at de kan se sig om i Byen og gaa paa Langelinie, og saa kan de jo ogsaa gaa rundt og gjøre sig bekjendt med den danske Industri eller gaa i Industriforeningen og se paa Guldbryllupsgaverne, som jeg ved Gud ikke har faaet Tid til at se paa endnu, hvad der virkelig er en Skam overfor de Kongelige, og Menyen ved Frokosten skal være Fisk ovængblang og hvid Vin med Hvideroer til samt koldt Bord og Hvidtøl og tilsidst Is og hvid Portvin, og naar det saa er forbi, saa tager vi til Frederiksborg med Extratog, som jo er det fineste, hvis der gaar noget, og der er det saa Meningen, at de Fremmede skal give Middag, og saa inviterer Petersen dem op at bese det historiske Nationalmusæum, som jo er en Slags Pendant til Rosenborg, og om Aftenen lader han afbrænde Raketter under Bordet, det vil sige naturligvis ikke ligefrem under Bordet, men efter Bordet under Kaffen. Den tredie Dag har vi saa tænkt, at vi vil overlade til Brygger Jacobsen eller en anden herværende Rigmand, hvis han skulde have Lyst til at foranstalte en Festmiddag paa Dangletære eller en Udflugt til Skodsborg eller saadan noget, for det er naturligvis ikke Meningen, at vi vil beholde Gjæsterne for os selv hele Tiden, hvis der er Andre, der ogsaa gjerne vilde nyde godt af deres Besøg, og hvis De nu ikke skulde bestemme Dem til at gaa i Tivoli den Aften, da vi gjør Fest der, saa vil jeg raade Dem til at gaa ned paa Banegaarden og se, naar de rejser, hvad der dog vist maa kunne interessere Dem, og De skal saamænd slet ikke sjenere Dem for det, for De har naturligvis ligesaa godt Lov til at komme paa Banegaarden som alle andre Mennesker, men nu maa De meget undskylde mig, for jeg skal hen og bestille Programmer til Festen, som skal være med Seværdigheder paa den ene Side og med en kortfattet Priskurant og Prospektus over Petersens Varelager paa den anden, og paa den Maade opfylder vi jo det at gavne og fornøje, som der staar i Vett-Wessels Digte. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Ih, du Fredsens Hær!

Naar »Bibelhusaren« og »Fredsdragonen«
Rykker i Felten, saa gaar Ballonen!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 7. Juli. Nr. 27.

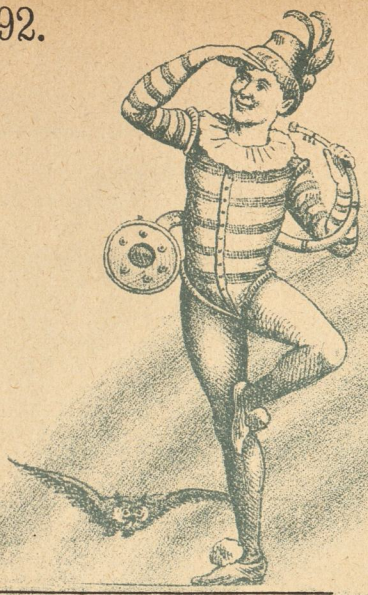

PUNCH

Lige for lige.

— Naar jeg bliver stor og skal giftes, saa vil jeg have et rigtig fint Bryllup, — men du bliver ikke bedt med, Moer!

— Hvorfor ikke det mit Lam?

— Nej, for du bad ikke mig med til dit Bryllup!

Skæbningens Ironi.

Her var saa fredeligt og rart
Og hyggeligt i Danmarks Vang og Vænge,
Mens Tiden gik med Sneglefart
Selv for de voxne Integadedrenge.
Endt var den grumme Broderkrig,
Og Riffelpiben ind man stak,
Man snakked' ikkun om Forlig,
Hvor før det hed: Forlig er Snak!

Af Galde sprutted' ingen Pen,
Og ingen Ærmekniv i Smug blev hvæsset,
Selv Harald Holm og Dinesen
Ved Siden af hinanden rolig græssed'.
— Og dog man skulde blive vaer,
At Bjørnson slog sig blandt os ned
Og holdt et Par Filippikaer
Til Fordel for den kjære Fred.

Paa Himmelbjærget brød han løs
Som forhen paa Olympens Top Kroniden
Og holdt i Sorø chikanøs
En Tordentale i Agurketiden.
Mod Vaabenbrug han førte Krig
Og sagde Kirken »ren« Besked,
Som om just her var Trang til slig
En »ærlig Mæglervirksomhed«.

Men, midt i denne Fredsmission,
Hvor Riffelringens Sanger skød til Skive
Mod en paa Enden vendt Kanon
For Danskens Klammerilyst at fordrive,
Kom der et Bud fra Norges Fjeld,
Der maatte røre selv en Steen:
Fredstanken slaar man glat ihjel,
Skjønt Bjørnsons Hensigt var saa »ren«!

Nu rasler hans Parti med Sværd,
Saa selv ved Fredrikssten man lugter Lunten.
Snart stiller Bjørnsons rene Hær
Med Magnus Barfods Øxe foran Fronten.
Thi for det rene Konsulat
Er Fredsapostlen i sin Sang
At ofre Liv og Blod parat.
— Saadan hos ham er Verdens Gang!

Guldregn.

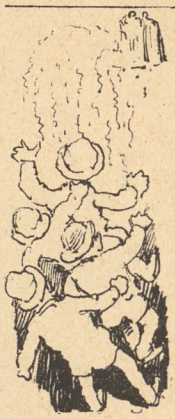

Naturligvis er det paa Amici Vej, den gamle „Guldregn" frembringende Kunstfyrværkers guldbestrøede Vej, at „Guldkuren" har opslaaet sit Pavlun, og hvor den med et pavlunt Smil og et nonchalent Kli-Nik indbyder vejfarende Bacchi-Dyrkere til at vexle deres Sedler og Sølv i „flydende Guld". Tilstrømningen til denne Bankforretning i Form af den mest moderne af alle Drikke-Haller er enorm, til Trods for *Politikens* Dr. Q., som affyrer grausame Quak-Salver ogsaa mod denne Fæstning; men Kommandanten i det „flydende Fort" kühler de flaskeformede Projektiler tilbage i Hovedet paa Angriberen, som maa dække sig bag sit med Pimpesten blankt polerede Skjold, paa hvilket pranger Devisen: „Hvad kan det nytte?" — Om Nytten af Guldklorideen er der imidlertid ingen Tvivl, kun om hvor vidt den falder paa Aktionærernes eller Patienternes Side.

De misfornøjede Patienter erklærer sig for Tilhængere af det gamle Ord, at det ikke er Guld, alt hvad der glimrer, og paatager sig ikke at gaa om med en tilfreds Guldmine, som Tilfældet var med de i den første Sexa deltagende sex Ladegaardslemmer, hvis Almindeligheds-Befindende bedredes efterhaanden som den amerikanske Doktor med sit raske Aaretag aabnede deres Guldaarer og foretog sin straalende Indsprøjtning. Hvad „Sprøjtet" bestaar af, er lige saa dyb en Hemmelighed, som hvad Gavn det gjør. Man skal ikke lægge videre Vægt paa, at Vægten forøges paa Mediet, efterhaanden, som man fylder ham med Guld, og vi nærer en beskeden Tvivl om Rigtigheden af, at en Patient er gaaet ud af Kuren med en Tilvækst af flere engelske Pund.

Methoden er forøvrigt nu simplificeret; man indbyder til Kuren ganske ædruelige Folk, tvinger Patienten til hver halve Time at drikke af Brændevin og Kognak flere Hundrede Tusinde Gram, indtil han bliver aldeles gram i Hu og afbryder Kuren uden at forlange sin udlagte Mønt; Patienten løber nu rundt og redigerer forskjellige „mindre velsindede" Blade eller overfalder ældre Damer, som er gaaede i Toget paa Helsingørsbanen. Efter at have givet „En Guldspurv i Tranedans" og forgjæves forsøgt at komme ind i den udstillede Guldkarreth, søger Patienten imidlertid snart tilbage til Sanatoriet paa Hjørnet af Hollændervej, hvor Genever-„Dunken" er Sygepasser, hvor man fortæller Eventyret om Guld-Nare, og hvor han haaber at fejre sit Guldbryllup som absolut — uheldbredelig.

Guldmager.

Sankt Hansemænd.

(Frit efter *Politiken.*)

Det gaar til Bakke, Hakon!

Saadan sang vi i Tider, da vi endnu var lystige smaa Sorte, der gik i Børne-Skole og slet ikke vilde tro paa, at det kunde gaa tilbage, — Tider, da et sammenpresset Publikum med begærlige Øjne fulgte Strimerne i Gamlehørups smudsige Ble, og da dette Lands Frøken Grundtviger var glade ved at se Georg gaa i Vandet, alene for at have den Glæde at se Georg gaa i Vandet.

Vi Livet ved Vandgange modig forsøde,
Vi sort gør til hvidt og de sorte til røde.

. . . . Nu er der næppe ret mange Sammenpressede mer, der gaar Maaneskinstur i Integade for at hvile ved Inte-Organets Rødder. Men Herrn. Brandeses udkaarne Folk kan endnu om Dage te sig som Sankt Hansgale. Saa drikker de Øl uden franske Socialister, mens Georg tuder i Horn for at kalde Mænd. Det lyder som Brøl af Mastodunter, og det gør hjærneblød for mange Dage. Der kommer lidt af det gamle Integade-Humør over den sølle Dyrehavsbakke henne paa de smaa Sortes Hjørne. Og man kan som betegnende Billede for dette Tudehorns-Vanvid se en forhenværende Dramaturg sidde tvær og give den „bløde Eedvard" ved Siden af en blodtørstig Ex-Pastor, der udblæser sine Sorger i et norsk Horn fra 50-Ørebazaren paa Himmelbjærget. Han blæser, bare blæser, som et uvartigt Barn, der trøster sig med et Legetøj.

Men velklingende er det ikke. Og man kunde ønske, at alle de Tudende vilde standse et Øjeblik og hælde Spyttet af Trompeterne — —

Ved Sankt Hanstide i Aar dryppede Inte-Organet af Graad. Men voreses udkaarne Folk er foretagsomme. I et tætpakket Tog paa næsten en halv Snes Mennesker gled de i den blaa Vogn ud ad Sankt Hans til. De væbnede sig med piftende Fingre og Trompeter for at overfalde alle Vejfarende som en Sværm skingrende Spyfluer og skræmme alle Hundetampe.

Og det er forunderligt — naar man først har gjort sig mismodig ved at sluge saa mange daarlige Ænder — hvilken Frimodighed og Livsglæde, man føler, ved at stikke en Trompet i Munden og tude de to, tre falske Toner, Inte-Organet ejer.

Integade bliver under dette igien den gamle Integade. Eedvards Kritiker smager os, hans Muser drager os, medens de saarer og skræmmer alle Theaterdirektører, megetomfavnede i Integade, med Atlaskes-Barmene hæftigbevægede. Og vi slaar Takt til Charles Kjerulfs flittige Spil, tuder i Hornene, naar han optræder ved lukkede Generalprøver, og vi synger med jublende Stemmer Visen om den dejlige Malle Skram. Vi erlægger høj Entre for at se Publikum slumre i „det fri Theater" og tuder som besatte, naar en lille Wied irriterer os. Og vi ser paa Dansen, hvor den kraftige Per Anden svinger dristige Fanø-Værter. Og vi hører paa Drachmanns Syngepiger og synes, at det er Vidunderklang, næsten ligesaa dejlig som Johs. Jørgensens.

De yngste Sankt Hanslemmer er de allerbedste, de umyndige, certosaklædte Søde, der med ung Stolthed vandrer ensomt Badstuestræde op og ned og stikker deres Tudehorn lige op i Højesteret. En af dem, lille Ove, løfter sit lange Truthorn og tuder, saa at en Regn af Kronestykker kommer trillende helt ovre fra Johan Bangsbo af Forskrækkelse.

„Men det er uhyrligt!" siger jeg med Dialekt fra Integade.

„Ja, — er 'et inte uhyrlig dramatisk!" siger Ove i samme Dialekt, og blæser ad Kongens Foged, saa at han skynder sig at løbe med Kronestykkerne.

Øjebliksfotografi:

Lille Ove har i Haanden en Gongong, naar den ikke gaar itu. Haar: frimodigt. Øjnene: frimodige, med indegemt Skælmeri, naar Nogen opfatter ham alvorlig. Tunge: løbskløbende. Jeg har hørt ham opgive Badstuestræde-Kontorets intimere Forhold i en knap Vending: „Min Fa'er er en Per Brøndummer, og *Københarn* er ikke *København.*" Det er det mest dramatiske, jeg har hørt ham sige.

— — — Men, naar Sankt Hanstid er inde, saa mødes det udkaarne Folk fra Integade med deres Aflæggere fra Badstuestræde, og de hyler Begge, naar den ene bliver ramt. Da kommer lille Ove og Ligesindede af det erstatningsmuntre København, der forsvinder, ud og tuder frygtelig i deres Horn, og de raaber med deres ligegladeste Stemme: „Det er uhyrlig dramatisk, — nu har Johan holdt os saa længe, at vi kan holde Dyrehavstiden med!"

Profil-au-vent.

Udpresset.

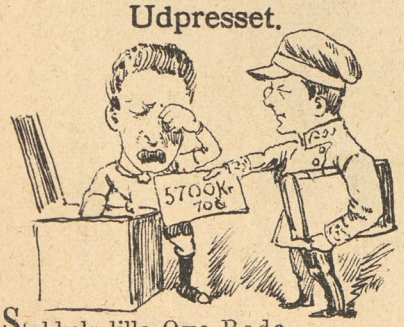

Stakkels lille Ove Rode
Sad paa „*Københavns*" Kontor
Og var li'esaa glad til Mode
Som en nybagt Professor,
For han aned' inte, at
Fogden vilde ha'e ham fat.

Altid svinder Verdens Glæde
Li'esom Vandet i et Sold.
Pludselig kom her til Stede
Fogden med sin Protokol
Og en Regning til ham bød
Paa, hvad Petersen forbrød.

Man med Skæbnen knap forsoner
Sig, naar saadan hele fem
Tusind og syv Hundred Kroner
Skal gaa neden om og hjem
Og i Slutningen halvfjerds
Øre kommer helt paa tvers.

Lille Ove protestered',
Saasom han i Brummen sad
Den Gang, Petersen regered'
I hans eget Børneblad,
Saa det dyre Spaltefyld
Var slets inte hanses Skyld.

Dog, hvad nytted' hans Protester?
Resultatet blev kun tyndt;
Thi som Ove Rodemester
Pressed' Fogden ham for Mønt,
I en ulyksalig Stund
Naaede man til Kassens Bund.

Redaktionens Taarer salte
Stømmevis i Bladet flød,
Og den næste Dag en Spalte
Klart beskrev Organets Nød
Og et saare dybtfølt Savn,
Som man led i „København".

Moral

Skjønt man ikke meget giver
For, hvad i Organet staar,
Det dog kjendelig opliver,
At man meget for det faar.
Den Slags Indlæg af Værdi
Bringer Udlæg, Folk kan li'e.

Militær Indignation!

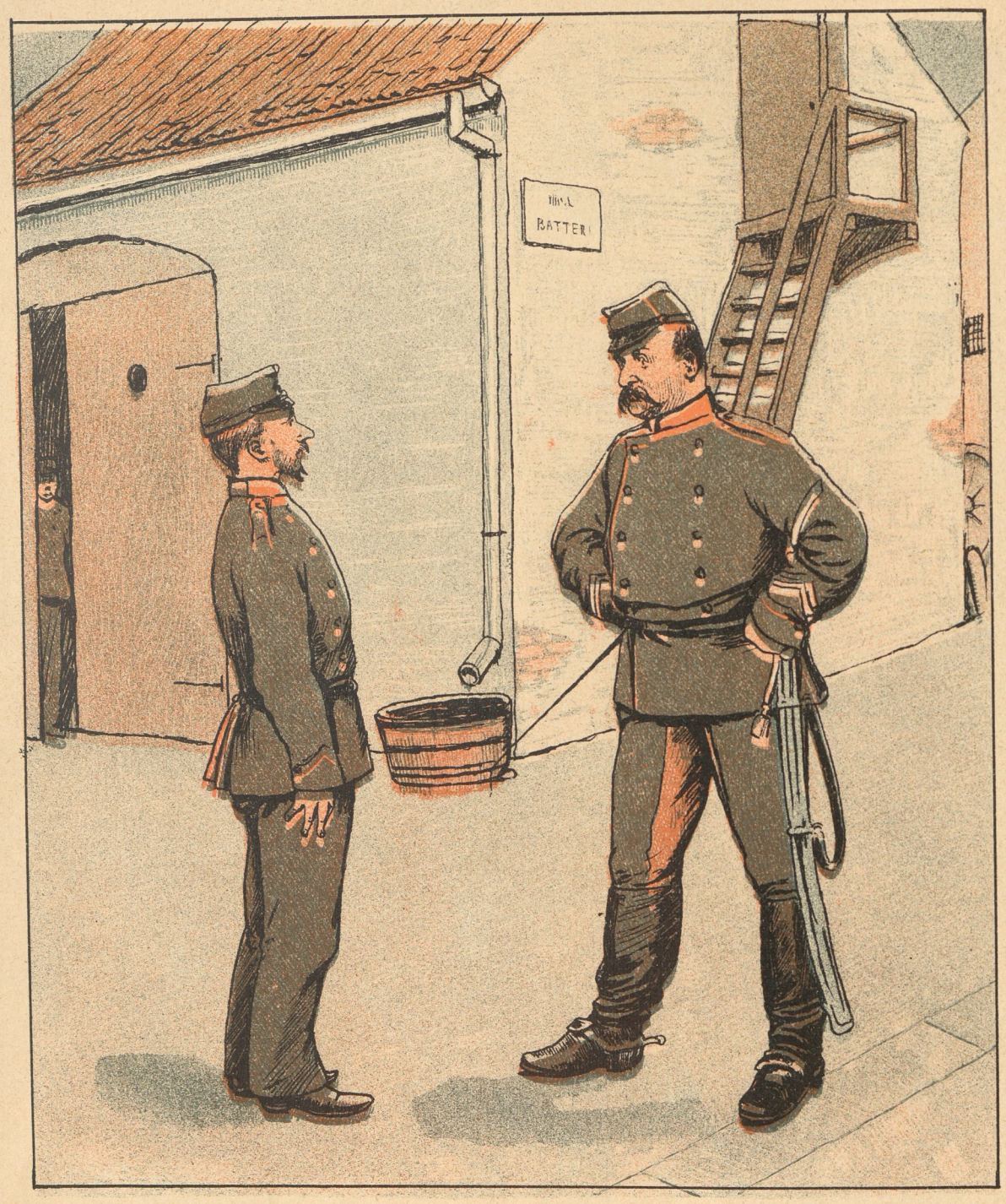

— Og saa er han teologisk Kandidat! Ja, er det ikke det, jeg siger? De sender os, Fan'en ride mig, da ogsaa alt det værste Krapyl.

Ingen Vandspild.

— Se nu, Folk, kjør I føst nør te Søen og fulder Tønden fuld med Vand aa saa kjør I der hen, hvor de brænner, men I ska inte kjøre for stærkt. Naar I saa kommer derhen, æ de vel nok brændt nør, aa saa faar I nok Lov aa kjøre hjem igen, men I ska inte spilde Vandet, men kjør det lie ind i Gaaren, saa kan vor Mor brue ded til at vaske i i Maaren.

I den sure Agurketid.

Ved Sommerens Tid Journalisternes Vid,
I denne Agurkernes sureste Tid,
Det visner og tørres, thi Stoffet er skralt,
Det har vi tilstrækkelig ofte fortalt.

I Rigsdagen tier de kaarede Mænd,
Og først til Oktober de taler igjen.
Theatrene siger jo ikke et Muk,
Det maa Referenterne se med et Suk.

Hil være de Restaurateurer i Aar,
De kjender et lægende Balsam for Saar!
De sender saa smukt Redaktionerne Bud
Og beder dem frejdig og kjækt drage ud.

Det lød fra Bornholmernes urgamle Ø:
Kom hid, Referent, over toppede Sø!
Og drik af Pokalen, og spis af vor Mad,
Og tag dig et Bad, og saa skriv i dit Blad!

Og søsyge Folk over Bølgerne foer,
Og senere lød reklamerende Kor.
Man flot blev trakteret og kvad til Revanche,
At Søen er blaa, og Hotellet er Blanches.

Saa lød det i Øst, og saa kom det fra Vest,
Thi Ugen derpaa man paa Fanø var Gjæst,
Hvor Drachman, der gjerne er med til en Smavs,
Fra Leveren talte og sang det heraus:

O, Fanø! ak, Fanø? o, hvor er Du skjøn!
Thi Bølgen er blaa, ja, og Kysten er grøn,
Forfriskende, det er dit Vesterhavsbad,
Og billig er al den velsignede Mad!

Avisernes Spalter, de fyldtes saa nemt,
De sure Agurkernes Tid var forglemt.
Reklamerne fyldte hvert evige Blad:
Det var en evindelig Takken for Mad!

Man snart skal nok atter en Tur over Søen,
En Restaurator vil nok aabne paa Møen,
Og hver Journalist med en god Appetit
Kan der da faa Lov til at spise — paa Kridt!

En Misfornøjet.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kristen Smed.

Kristen Smed: Goddav, Mads Jormoermand. Jæ synnes aa ka' bemærke, a' Du ser saa fillesofisk yd idav.

Mads: Jæ gaar sgu osse aa spekkelerer, Kristen. Ded æ en skidt Tid, vi lever i. Ded æ ded, som a' jæ itte ka' faa yd a' mit Hode.

Kristen: Ded ka' der vær novet i.

Mads: Ja, er'ed nu itte som jæ vil si'e li'som et Tidens Tegn mæ denne hersens Dokter inde i Kjøvenhavn, som a' Kultussemeisteriet har gaaet hen og ydnævnt til Professor i Mikkenik? Ded æ et Tegn paa, a' ded æ skidt mæ Frihedens Sav i gamle Danmark, Kristen. Di gaar sgu aa tyranneserer vos aa dolker Fulkets Vilje mæ Revolveren i Bavdelen, som han si'er, han den grinagtige norske Bjørenstjernesen.

Kristen: Ded æ der novet i, Mads. Hva' var'ed for en En, som a' di hade faaet gort te' Assessor i Elastik?

Mads: Ded va' sgu denne her — hva' han nu hedder — ded va' en Dokter, som formodentli' æ a disse, der gaar aa' laver Guldkur. Jæ har sæl læst det i »Polleteken«. Hørup vilde sæl ha' hat Pladsen — eller osse kanske a' ded va' Brandes. Ded æ jo itte saa nemt saadan aa hitte yd a', hva' alle di Bisser hedder. Men jæ synnes dov rejtinok, a' naarensti' a' vi sku' ha' en Professer i Mikkenik, saa var'et rimmeli't aa ta' en kongeli' Embesmand aa itte saadden en Dokter.

Kristen: Ded ka' der være novet i, Mads.

Mads: Ja, jæ ve' nu si'e for Ægsembel me' sæl. Jæ æ jo rejtinok itte Dokter, men hva Fa'en — en Jormormand og saa en Dokter — det kommer dov saadden omtrent yd paa et, faa vi æ dov Videnskavsmænd begge to og beskæftiger os med Sundhedsvæsenet og anden Daalighed. Og saa har jæ jo det foryd, a' jæ æ' en kongli' Embesmand, som æ vant te' aa repræsangtere aa ha' mæ Myndihederne aa gjøre. Og ded va' dov en stor Fordel. Men se, om jæ blev saa møjet som Ridder a' Dannebrovsmændenes Hæderstejn te' Guldbrølloppet. Og jæ hade dov bespist saa mange fattige Børn, hvis a' der hade været noven fattige Børn og bespise her i Sovnet, og hvis a' vi hade faaet samlet noven Penge og bespise dom for, foryden a' min Kone hjalp to Tvillinger te' Verden i Davens Anledning, som for Resten la'e sig te' aa krapere li'saa stille, omendskjønt vi hade faaet den ene døft Guldbrylloppine Illeminatine Peddersen aa den anden Christiantine Lovisemine Peddersen. Men se, om jæ fik novensomhelst Ydmærkelse. Jæ hade endda væ't tefreds, om jæ var bleen ydnævnt te Overjormormand eller te Generaldidriktør faa Jormorvæsenet.

Kristen. Ded ka' der være novet i. Æ' ded Din Kvinde, som at Du kalder for et Jordmorvæsen?

Mads. Ja, ded ka' man godt sige. Men nu ve' jæ sla' me' paa Oppensitionen, Kristen. Jæ har abenneret paa »Polleteken«. Er 'ed nu itte skammelit for Ægsembel mæ' denne hersens Guldkur, som a' Reagsionen har gaaet hen og lavet i Anledning a' Guldbrøllupet?

Kristen. Guldkur — hva' æ ded faa novet?

Mads. Ded æ saadden en Ingredning for aa faa Folk te' aa la' vær aa drekke. Men di drekker Fa'nedeme liegodt. Der er nu to a di Herrer, der skriver i »Polletekken« og som æ faadrukne. Di har nu lagt paa Guldkuren i en hel Maaned, men di skriver liegodt i »Polletekken«.

Kristen. Ja, ded æ grussomt, hva' a' Drukkenskav ka' drive et Menneske te'.

Mads. Ded ha' Du Ret i, Kristen, ded æ' grussomt. Ded æ li'e akkerat, hva' de' æ'. Ded æ' et Tidens Tegn, si'er jæ.

Kristen. Jamen faar di da Guld for aa la' vær' aa drikke.

Mads. Ja, Fa'enedeme faar di Guld. Ded æ' mæ' Men-

nesker som mæ' Vexler, Kristen, a' naarenstid a' di først æ gaaet hen aa ble'en forfaldne, saa er der itte andet, der ka' hjælpe end som Guld. Men ded æ' nu skidt, æ'ed. Naarenstid man har Løst aa drikke, saa ska' man Fa'enedeme osse ha' Lov te'ed. Hva' ska' Værshushulderen els leve a'? Jæ si'er nu for Ægsembel, a' di fandt paa en Guldkur for aa vende Folk a' mæ aa faa Børn. Saa blev ed sgutte godt aa være Jormormand her i Landet mere. Ded æ li'e møjet, hva' for en Bestilling man sitter i, saa ka' di aldrig taale, a' man tjener sit davlige Brød paa en honnet Maade. Nej, der er itte andet aa gjøre end som aa sla' sig paa Oppensitionen, Kristen. Ded sku Du osse gjøre.

Kristen. Ded ka' der være novet i, Mads.

Mads. Ja, Du sku' dov tænke over 'ed. Ja, nu maa jæ hjem aa passe Forretningen, Favel, Kristen.

Kristen. Favel,. Mads.

Paa Fredsstien.

Sidste Fredag samlede det unge Danmark fra Fredensgade sig ude paa Lammefælleden til et stort Fredsmøde. Fredsforedraget holdtes af Sørenstjerne Sørenson fra St. Hansgades Friskole

Taleren begyndte med en Beklagelse over, at Sølvgadens Sporvejsselskab ikke havde villet tilstaa Deltagerne nogen Moderation i Befordringspriseu, saaledes som dog Statsbanerne havde gjort ved det store Fredsmøde paa Himmelbjerget. (Sikke none Himmelhunde!). Ellers havde vi nok vaaren nogle flere i Dag. — Dette Møde var bleven sammenkaldt, fordi Bjørnson havde sagt, at det var de Smaa, der skulde begynde paa Fredssagens Gjennemførelse, og derfor skulde vi nu tage fat paa at afskaffe Krigen. Det var en stor Skam, at Præsterne her i Landet ikke gjorde noget for at hindre Blodsudgydelse, nej, ovre i Amerika var Præsterne anderles Ka'le. Der havde Folket lige i disse Dage hængt 4 Italienere, fordi de havde myret en Svensker, og han haabede, at vi ogsaa kom lige saa vidt herhjemme, saa vi ogsaa kunde lære, at alle Nationer er Brødre. — Til næste Aar skulde han selv begynde at gaa til Præsten, og han skulde nok passe paa, at Præsten gik med en Kniv i Ærmet. Han vilde foreslaa, at man begyndte med Afskaffelsen af at lege Røvere og Soldater, man kunde jo godt være Røvere allesammen, (vedtoges under stor Jubel). Men Fredssagen var ogsaa en Skolesag, og derfor skulde Lærerne gaa i Spidsen med at afvæbne, saaledes at for Fremtiden skulde Spanskrør afskaffes i Skolen, og alle Stridigheder mellem Lærerne og Drengene skulde afgjøres med Voldgift. Det fik man nok Lærerne til at gaa ind paa, naar de hørte, at vi vilde afskaffe alt Slagsmaal i Timerne og nøjes med at skjælde hverandre ud i al Fredsommelighed.

Louis Frandsen fra Ryesgade, vilde nok være med paa Fredssagen, men han vilde dog først klø Wilhelm Mikkelsen fra Østre ordentlig af, for den Rad havde snubbet to Cigarer fra ham og røget dem for ham.

Wilhelm Mikkelsen mente, at Louis gjerne kunde komme, hvis han vilde noget, han var inte bange, for han havde to andre store Drenge til at hjælpe sig.

Sørenstjerne: Ja, Bjørnson havde selv sagt, at det var kuns Samvittighederne, der havde Lov til at angribe hinanden. Han vilde nu henstille til Wilhelms og Louis's Samvittigheder — —

Louis: Ja vel, men hvor sidder da Samvittigheden hos Wilhelm? (Stemmer: I Hovedet! Nej! I Maven!) Godt, saa slaar jeg altsaa med god Samvittighed Hovedet ned i Maven paa ham!

Efter at et større Slagsmaal omsider havde klaret Stridspunktet til alle Parters Tilfredshed, og Deltagerne havde vadsket Blodet af sig i Lammeparken, vedtoges endelig en Resolution, der udtalte, at det var Præsterne, der var Skyld i Ufreden, og at de skulde tvinges til fra førstkommende Juli Kvartal at holde »*Freden*«.

Babelstaarnet.

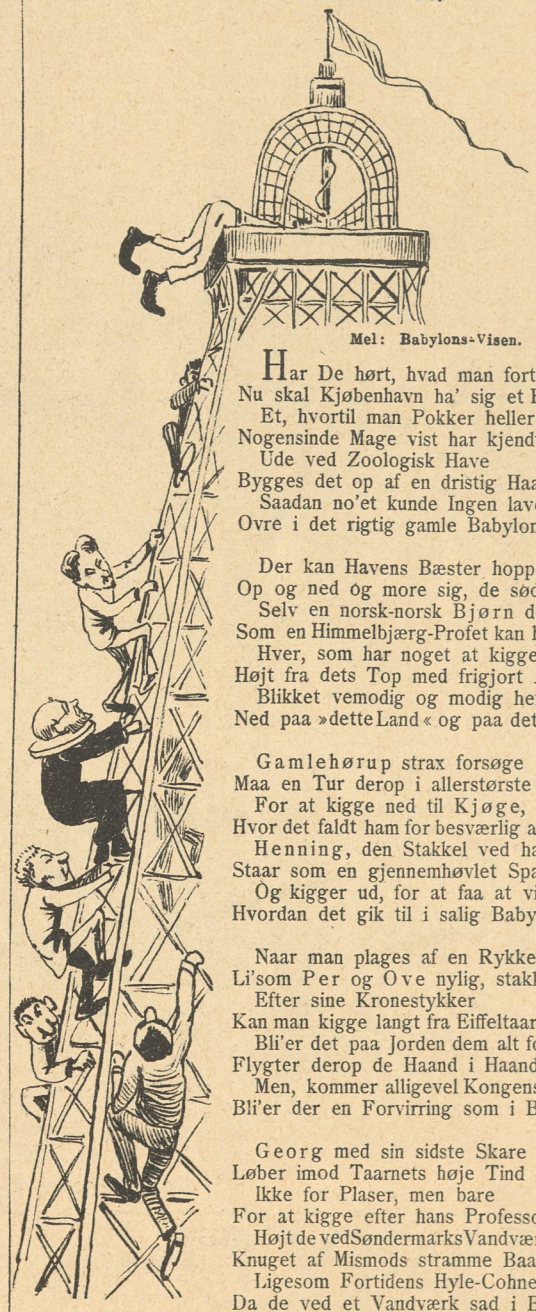

Mel: Babylons-Visen.

Har De hørt, hvad man fortæller?
Nu skal Kjøbenhavn ha' sig et Eiffeltaarn!
Et, hvortil man Pokker heller
Nogensinde Mage vist har kjendt tilforn,
Ude ved Zoologisk Have
Bygges det op af en dristig Haand; —
Saadan no'et kunde Ingen lave
Ovre i det rigtig gamle Babylon!

Der kan Havens Bæster hoppe
Op og ned og more sig, de søde Dyr!
Selv en norsk-norsk Bjørn deroppe
Som en Himmelbjærg-Profet kan holde Styr.
Hver, som har noget at kigge efter,
Højt fra dets Top med frigjort Aand
Blikket vemodig og modig hefter
Ned paa »dette Land« og paa dets Babylon.

Gamlehørup strax forsøge
Maa en Tur derop i allerstørste Hast
For at kigge ned til Kjøge,
Hvor det faldt ham for besværlig at staa fast
Henning, den Stakkel ved hans Side
Staar som en gjennemhøvlet Spaan
Og kigger ud, for at faa at vide,
Hvordan det gik til i salig Babylon

Naar man plages af en Rykker,
Li'som Per og Ove nylig, stakkels Skind,
Efter sine Kronestykker
Kan man kigge langt fra Eiffeltaarnets Tind;
Bli'er det paa Jorden dem alt for broget,
Flygter derop de Haand i Haand; —
Men, kommer alligevel Kongens Foged,
Bli'er der en Forvirring som i Babylon!

Georg med sin sidste Skare
Løber imod Taarnets høje Tind grassat,
Ikke for Plaser, men bare
For at kigge efter hans Professorat.
Højt de ved Søndermarks Vandværk throner,
Knuget af Mismods stramme Baand,
Ligesom Fortidens Hyle-Cohner,
Da de ved et Vandværk sad i Babylon.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Der Reichshund.

Fyrst Bismarck paa sin Hundevagt
I Natten hæver glubsk sin Stemme,
Fordi hans fordums Kantslermagt
Des værre har i Maanen hjemme.

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 14. Juli. Nr. 28.

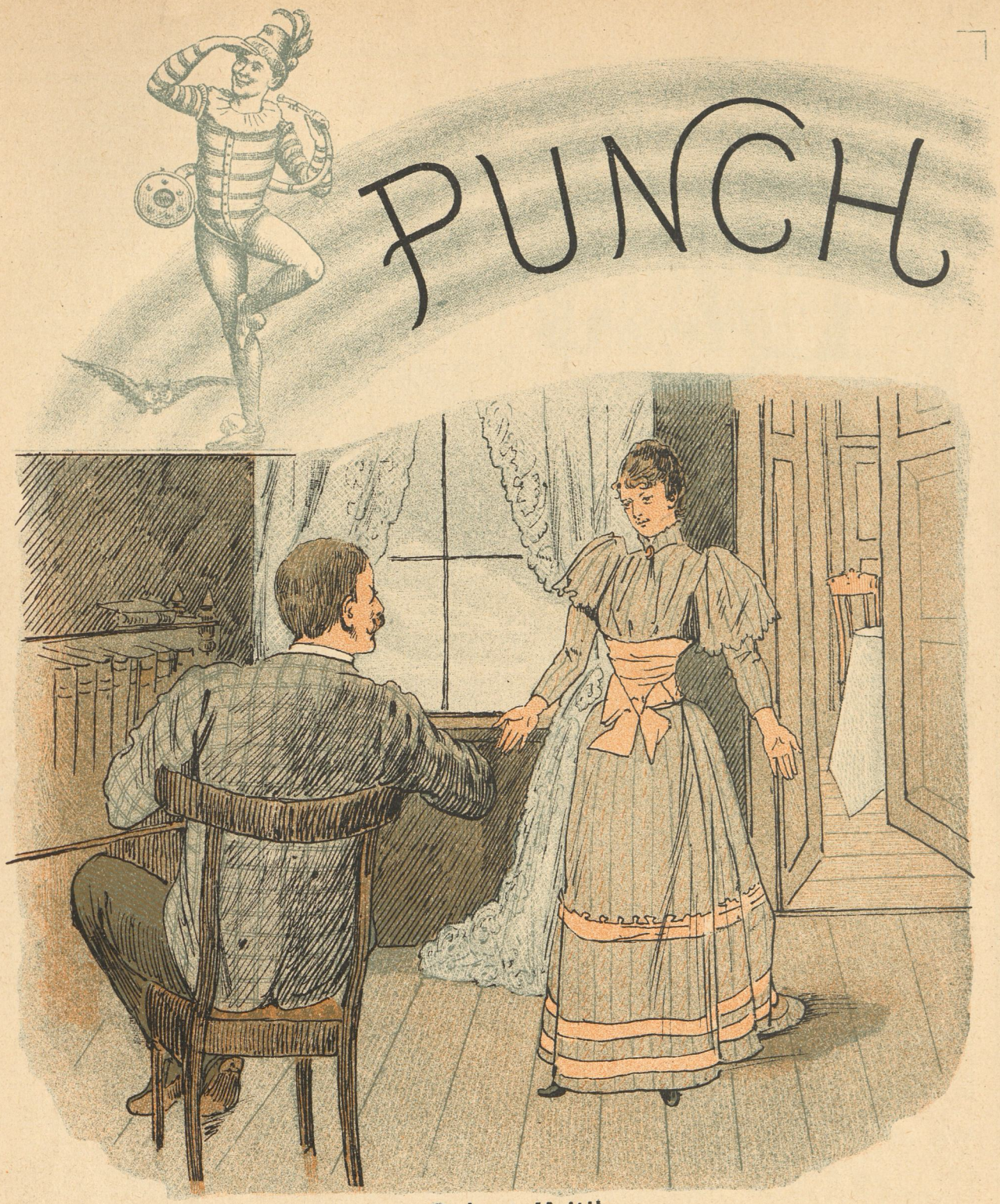

Galant Kritik.

— Synes Du virkelig ikke om min nye Dragt, lille Mand?
— Jo, der er Noget i den, jeg rigtig godt kan lide.
— Hvad er det da?
— Det er Dig, min søde Pige.

Vel mødt.

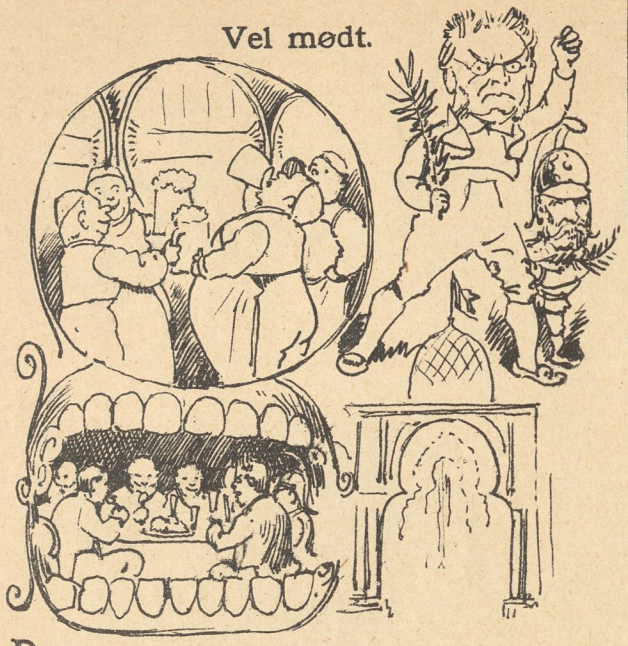

Det er ej godt, at Mennesket er ene!
Saalunde lød et gammelt Visdomsord,
Som man har gyldig Aarsag til at mene
Er ikke helt forglemt paa denne Jord;
Saa snart vor Rigsdag lukket har sin Scene
For Førersolo og gemene Kor,
Afføder Livets tusind Interesser
En Hoben Sammenkomster og Kongresser.

Saalunde fandt fornylig her en Klike
Germanske Bryggere en herlig Plads
Og gjorde sig til Gode med at drikke
En Bajer paa Ny Carlsberg *„frisch vom Fass"*,
Mens Bajer nød de glade Øjeblikke,
Da Bjørnson ned til ham tog Rejsepas
Og rased' grum og bister som Hyænen
Mod Præsteskabet hos *„die dummen Dänen"*.

— Her var saagar en international
Kongres af den Slags Folk, som stikker Hænderne
I andres Lommer for lidt Kapital
At føre hjem til Gotherne og Venderne.
Dog saa man ogsaa her i Frejas Sal
En Flok af dem, der føle Folk paa Tænderne,
Ja, trindt omkring fra hele Nordens Egne
Er Vismænd mødte paa Naturens Vegne.

Men, enten man forsamles for »en Hanske«
At kaste til vort Land, vort Flag og Sprog,
Eller for mer fredsommelig at granske
I kunstigt Tandsæt og Naturens Bog,
Er der i, hvad de Herrer foredrog,
Dog et Program, hvori de stemmer ganske,
At til en Samling med forsvarlig Ledelse
Bør altid høre rigelig Adspredelse.

Naar Bjørnsons lange Praten var forbi,
Man divertered' sig med Bordets Glæder,
Mens her Kongressen rømmer sine Sæder.
Og forsker videre paa Tivoli,
Hvor Diskussionens vundne Roes og Hæder
Berømmes i et stort Fyrværkeri,
Der ogsaa sine Lys i Mørket tænder,
Til med et Knald det i Finalen ender.

Punchs Rejsebureau.

I Lighed med, hvad der ikke har fundet Sted noget foregaaende Aar, har *Punch* ogsaa i Aar besluttet at ville oprette et Rejsebureau i Anledning af den tilstundende Sommerferie. Bureauet skal hverken være noget Ritters, Ritzaus, Reuters, Rees, Reisers eller Rygers Bureau, der følger de slagne Veje og udtraadte Turistruter. *Punch's* Bureau aabner nye Baner for Turiststrømmen og gaar sine egne Veje. Foreløbig paatænkes følgende Ture:

A. I Indlandet.

1) En Tur til Himmelbjerget og Sorø. Paa det sidste Sted beses de mærkværdige, indfødte Præster, der ligner Kanoner, naar de stilles paa Enden. De danske Statsbaner har indrømmet Moderation, og man faar sine Rejseudgifter rigelig dækkede, naar man bare forstaar at gjøre Vrøvl.

2) Udflugt til Kjøbenhavn for at bese Vandfaldene, der navnlig om Sommeren, naar alle Himlens Sluser aabnes, skal være særlig storartede, især paa de Dage, da Tivoli holder Fest. Det sidste Sted kaldes ogsaa Vandværket og er bekjendt for sine storartede Anlæg. Deltagerne i Turen, som vil faa Lejlighed til at bese det, bliver befordrede gjennem Tælleapparatet i Baade, ligesom det forventes, at de om Aftenen vil komme sejlende hjem. Betalingen er efter Behag og stiger med Vandstanden.

3) En Udflugt, særlig beregnet paa Deltagere i det nordiske Naturforskermødes medicinske Sektion til Guldkuren. Formaalet med denne Expedition er at skaffe sig Materiale til Bedømmelse af, hvad der fra den moderne Lægevidenskabs Side kan gjøres mod Følgerne af Guldkuren. Udflugten foregaar for *„Politiken"s* Regning.

4) En Udflugt for Repræsentanter for Pressen til den af *„Politiken"* nyindrettede Midnatssol paa Island (fornuftig Reklame). Deltagerne bespises af Bureauet, og de Indfødte leverer Is til Dessert.

5) En Tur til Kongo og Uganda, foretages i Forening med Turistforeningen, der til Fremme af dansk Turistliv har ønsket at gjøre disse nærliggende skjønne Valfartsteder mere tilgængelige end hidtil for den danske Almenhed. (Fører: Hr. Levysohn).

B. I Udlandet.

1) En Udflugt til Montbrison. Ravachols Henrettelse, der hidtil ifølge franske Blade kun har fundet Sted en Gang om Dagen, vil i den Tid, Deltagerne i Turen opholder sig der, blive udført saavel om Formiddagen som om Eftermiddagen.

2) En Tur til Friederichsruh, hvor Bismarck beses. Efter Rigskansler Caprivis Ønske vil hans Durchlauchtighed dernæst blive opfordret til at deltage i en Tur til Bloksbjerg, hvis han ikke selv skulde foretrække, at den gaar til Kanossa. Rejsen bliver i ethvert Tilfælde ikke billig.

3) En Udflugt til Norge. I Christiania lejes en Skydsgut til at kjøre Deltagerne nordpaa med de anerkjendte norske Stangheste, der særlig er ind-

rettede paa at rende med de radikale Deltagere, hvem det tør forsikres, at de vil komme rigtig net op at kjøre. Udflugtens Maal er den saakaldte bløde Sten. I Christiania leveres Barrikadekampe gratis, hvis Vejret tillader det, ligesom samtlige Partiers Programmer vil blive uddelte til Deltagerne. Turen vil højst komme til at koste Kong Oskar en Krone.

4) En Tur *in's Blaue hinein* for at bese Doktor Georg Brandes's Udsigter til det æsthetiske Professorat. *Punch* tør forsikre, at Deltagerne ved Rejsens Maal henrykt vil udbryde: Saa Du Røgen? (Fører: Professor Paludan).

Fra den nye Verden.

Kjære Horup!

Det var med en ikke ringe Bedrøvelse, at jeg forlod gamle Danmark, og det mest bedrøvelige ved Skilsmissen var, at, saasom der maatte iles for visse Aarsagers Skyld, saa fik jeg ikke Tid til at tage personlig Afsked med mine mange Velyndere, der sikkert alle føler sig dybt bedrøvede for min Skyld.

Hvad der dog trøstede mig ved Bortrejsen, var, at jeg fik Tid til at tage saa mange Erindringer med om dem, at jeg stedse vil have dem i kjært og dyrebart Minde, ligesom jeg føler, at de længe vil mindes mig som en af deres dyrevste Erindringer.

Amerika er ellers et dejligt Land for Levebrødspolitikere. Saafremt man da ikke bliver hængt forinden, kan man ligefrem ikke undgaa at blive Præsident eller i det ringeste Bankdirektør herovre. Og saa hersker her den fuldkomneste Frihed i alle Forhold. For kort Tid siden oplevede jeg saaledes, at en Flok Arbejdere slog en Hob Politibetjente ihjel, skjønt disse ikke stod i Provisoriets Tjeneste, og tog Resten af dem til Fange. I Kampens Hede anvendte Arbejderne noget, som jeg først antog for en Præst, der var lagt paa Enden; men jeg opdagede snart, at det bare var en temmelig grovkornet Spøg, det var nemlig en virkelig Kanon.

Som man ser, staar det sig altsaa godt med Fredssagen her i Landet, og hvad mine egne Sager angaar, da staar de for Øjeblikket aldeles glimrende.

Jeg var nemlig en Dag kommen helt over i et af de vestlige Indianerterritorier, og som jeg allerbedst gik og tænkte paa, hvordan det nu vilde gaa med »Politiken« *ovenpaa det sidste bedrøvelige Folkethingsvalg, opdagede jeg en Stamme af de vildeste og blodtørstigste Indianere, der nogensinde har gaaet i salig I. A. Hansens Mokkasiner. Jeg flygtede øjeblikkelig ind i en Hule, men disse Hundetampe begyndte nu formelig at belejre mig, og da jeg ikke havde mere Proviant hos mig end en halv Bajer og en Daase skind- og benfri Delikatessesild, kunde jeg naturligvis ikke holde Pinen ud i ret mange Dage.*

Heldigvis fandt jeg i min Baglomme nogle Brudstykker af din Søns »Elskovskluk«, *og jeg fik nu den lyse Ide at læse højt af Indholdet for Rødhuderne. Virkningen udeblev heller ikke. Som rædselsslagne kastede de deres Tomahawker fra sig og tilbød at ryge en Fredspibe sammen med mig, naar jeg blot vilde holde op med mine Besværgelser.*

Jeg gik nu paa Forlig med dem, og da jeg opdagede, at de dog ikke var rødere, end vi plejede at være i Anno 85, saa slog jeg mig ned iblandt dem og har allerede faaet oprettet en stor Forbrugsforening i Stammen, for hvilken jeg baade er Formand og eneste Leverandør, saa nu gaar Forretningen strygende med 8 Graders Ildvand.

Kom nu endelig snart over til mig og tag Henning Jensen, Bing, Georg og Eedvard og lille Per Nansen med! Jeg skal nok skaffe dem allesammen Levebrød som Medicinmænd i Stammen.

Din hengivne

Hans Dønnergaard.

Tourister.

Naar Sommertiden kommer her,
Der bliver Liv i Landet;
Og er det lidt for varmt os der,
Saa kan vi gaa i Vandet.
Thor Jensen som Fregatkaptain
Fik mange glade Gjæster,
Men i en anden Himmelegn
Er han nu Bademester.

For nylig sendte han os Bud:
Kaptainen — den er hamper! —
Han med det første lægger ud
Ved Bommen med en Damper.
Halloj! i Sundets friske Blaa
Vi boltrer os saa gjerne
Og ta'er en Cognac ovenpaa
Af den med dobbelt Stjerne.

Ja, Sommeren er lystig nok!
Man kaster Overfrakken
Og drager ud i munter Flok
Og ser sig om paa Bakken.
Man herlig kan i Skoven der
I Glastrompeter tude —
Naar blot de kjære Folk lod vær'
At hænge sig derude.

Og Fremmede fra Fjernt og Nær
Paa smaa Visitter kommer
Og bruger mange Penge her
Og tømmer deres Lommer.
Se, det er nu saa højst galant;
Paa Et vi dog maa regne,
At der er ogsaa dem iblandt,
Der tømmer vores egne!

Ja, Lommetyvene, saa snart
Vi Sommerferie holder,
De kommer i en voldsom Fart
Og giver Ferieroller.
Ja, de grasserer bindegalt
Fra Hamborg og fra Skaane,
Skjønt slige Folk vi ærlig talt
Behøver ej at laane.

Fra Tyskland kom der Malere
Og Billedhuggerstrømme;
Fra Norge kom der Talere
Med Fredsapostel-Drømme;
Og nys et Videnskabens Tog
Af Folk, der flittig forske
Udi Naturens store Bog —
Og der var ogsaa Norske!

Utilladeligt.

— Hvad er De?
— Jeg er Bødker!
— Og saa staar han, Gud døde mig! alligevel og falder i Staver.

Nærliggende.

— Mig Forlov at spørge: er De saa god at sige mig, er det en Badeanstalt?
— Nej, min Herre! dette er en Made-Anstalt.

„Skadedyret“.

»— Det er derfor, at her er forsøgt med al mulig Forsigtighed at tage Skadedyret i Nakken og brække dets Gifttand ud.«
Berl. Tid. 6. Juli 1892.

Hvad har stakkels Hørup gjort,
At ham Aage Duus afklæder?
Er han virkelig saa sort
Som en anden Landsforræder?
O, beklag en stakkels Mand,
Født i et fordummet Land.

Vistnok var det Hørups Skyld,
At de tyske Jødeblade
Fabrikered' Spaltefyld
For at gjøre Danmark Skade,
At fra Bentheims Glasbutik
Altid de Parolen fik.

Han har ogsaa holdt en Klat
Af at røbe Bahnsons Planer
For *„Berliner Tageblatt“*
Og beslægtede Organer.
Tidt Revanchelysten han
Blottet har i „dette Land“.

Hvor han kunde se sit Snit,
Har vor Forsvarssag han stedse
Omtalt som et fjendtligt Skridt
Imod Tysklands Interesse,
Og et *„sittlich“* Bladekor
Gjentog lige strax hans Ord.

Han og mangen „kjendt Profil“
Holdt saa daarlig Tand for Tungen,
At fra Haderslev til Kiel
„Sleswigholstein meerumschlungen“
Imod Sønderjyden fandt
I hans Blad en *„Stammverwandt“*.

Og, naar *„Politiken“* skrev
Imod „Fædrelanderiet“,
Mangen „rodløs Plante“ blev
For sin Smule Takt befriet,
Saa han modig øved' Vold
Imod salig Tordenskjold.

— Sandt det er; men Herre Gud,
Sligt er Mad for Evropæere; —
Brækkes nu hans Gifttand ud,
Hvormed skal han da sig nære?
— Nu er dog hans Hus af Glas
En Pendant til — Ulfeldts Plads.

Den røde Krise.

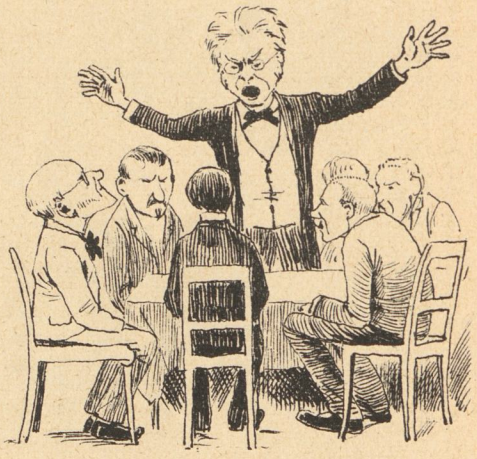

Ih, du evige . . . . Profil! For Mylr der var i Integade! Aldrig har en større Menneskemasse været forsamlet i dette Land. Man maa tælle lige op til hen imod hundrede for at danne sig et Begreb om de Hærskarer, der stimlede sammen, da Gamlehørup truttede i det bekjendte Georgske Horn, der kalder Mænd.

Underlige Lyde lød flimrende og mimrende ud over Asfalten. Selv den sløjeste Oplysning maatte kunne indse, at der var noget stort i Gæring. For det var der: Dagsuordenen lød paa Integades Løsrivelse fra Unionen med Østergade, samt den deraf følgende Indførelse af Republiken.

De smaa sortes Hjørne var i Dagens Anledning smykket med det rene, røde Flag, som man havde anskaffet sig til Laans hos Socialisten Bjørnson. Et Abonnementskort til det frie Theater eller til det kgl. Theaters lukkede Generalprøver gav Adgang til Lokalet. Kunde man fremlægge en Udmeldelse af Folkekirken, citere en Aandrighed af Georg uden at nævne den tyske Kilde eller tre Gange i den samme Sætning sige »dette Land«, medens man rakte Tungen ud af Munden, fik man desuden Ret til at raabe »Hør« og »Bravo« under Foredragene.

Gamlehørup aabnede Talernes Kjæde (Ordet »Recke« bør nemlig ikke benyttes blandt frie Mænd). Han paaviste, at Integades Selvstyre var bleven en evropæisk Nødvendighed i dette Land (Hør! Bravo!) Den havde sin egen Asfalt, sin egen Avis og sin egen Aandsfrihed. Om Hjørnet

dandinerede Fordummelsen og Hykleriet, hvorimod Integades frie Beboere tilstrækkelig havde godtgjort deres Selvstændighed ved at alliere sig med Bergianerne og Romersgade. Kun naar man i Aaringer har været Andres Redskab, forstaar man at være sin egen Herre (Vild Jubel).

Ex-Pastoren vilde minde om, at det var Præsternes Skyld, naar Unionen nu bliver hævet. I Sankt Markus 3, 21 staar der: »Thi de sagde;« disse Ord havde Præstedumhed fortolket med sædvanlig Idiotisme. De sagde nemlig slet ingen Ting, da Nordens største Mænd blev heldt ud af Rigsdagen. Og det kalder Præsterne at værne om Aandsfriheden! (Fy! føj!-Hurra!)

Per Anden: Jeg synes, at nogen talte om at blive heldt ud? Det vil maaske kunne interessere Forsamlingen at høre, hvorledes jeg selv en Gang blev heldt ud af Studenterforeningen. Det var, da jeg var ung og uvartig . . . . . (Bravo! — Hurra! — Til Sagen!)

En Sagfører advarede paa sin Klient, lille Oves Vegne den ærede Forsamling mod at komme ind paa Stridsspørgsmaal fra Privatlivets Fred. Det kostede mange Kroner i Bøde.

Ignotus tillod sig at oplyse, at Unionens Opløsning skrev sig fra et Konsulat-Spørgsmaal. Det var jo et *fait accompli*, at *ces messieurs*, der repræsenterede den fordummede Højrepresse, uafladelig stiklede til Integades brasilianske Konsuler. *Pardi si fait*! Finder vi os i en saadan Behandling, tager det ikke blot en Ende, men mange Ænder med Forskrækkelse! (Hør! — Ignotus's Konsuler længe leve)!

Eedvard supplerede denne Oplysning. Den elendige Højrekritik — (leve vor store Dramaturg! Hurra!) — havde i sit uhyrlige Overmod fortrængt vor Konsul fra Kunstanstalten Kasino. Var det ikke sket, vilde vor geniale Per Anden nu være Direktør for dette Theater, og hans (Talerens) udødelige Digterværker vilde maaske i en hel Uge have staaet paa Repertoiret under Konsulens Ægide. Nu kan der gjærne hænde at de ikke paa længe kommer til Opførelse! (Jammerraab: — Op med Konsulerne!)

Georg sluttede sig til de foregaaende Talere (Hør! — Hurra! — Mageløs aandtfuldt bemærket!) Han respekterede Halvdannelsen, thi han kjendte af personlig Erfaring dens Fordele, men de nymodens Paludannelser var en Skandale lige overfor værdigere Trængende. (Bravo! — Professor Georg leve!)

Sagføreren hilste fra sin Klient, lille Ove, og advarede mod Personligheder. De koster 5000 Kroner!

Socialist Bjørnson brød ind gjennem Vinduet, for han var ærlig og begjærte Ordet. Under stormende Tilslutning erklærede han, at man maatte være haard som en Steen og stiv som en Stang, naar der skulde bli kæmpet i Fred. Han kom fra Østergade, hvor Overklassefolket gik med Revolvere paa Ryggen. — (En Stemme: i Lommen!) — Nej, da! for i Lommen havde de Slesvig. (Begejstret Munterhed.) Han, Bjørnson, lovede ikke noet; men han holdt. For han var ikke Sammensmælter, han. De Folk hade lovt saa meget, at de tilsidst forlovede sig . . . . . med Højrepartiet! (Ellevild Munterhed).

Sagføreren maatte i sin Klient, lille Oves, Navn advare Forsamlingen mod at omtale Forlovelser. Det kunde man faa Dom for.

Socialist Bjørnson vilde da nøjes med at opfordre de Tilstedeværende til at lægge 50 Øre i hans Hat. Saa skulde han erklære Republiken med det samme.

Lille Ove skynder sig ud af Lokalet. Integade-Kassereren brænder sine Protokoller. Hvorefter Forsamlingen enstemmig vedtager at betænke sig lidt endnu, og under Afsyngelsen af en omvendt »Kanon« gaar enhver til sit.

Saaledes endte Krisen i Integade.

Kognak?

Evan byder os at drikke! —
Han fra Verdens første Færd
Har befalet det, og ikke
En har bedt ham lade vær'.
Han var Doktor, troer jeg næsten;
Men, hvad han saa var for Resten,
Var han ikke Doktor i
Natur- og andet Forskeri.

Selmer, Ribbing, Erke-Lægen
Michael og tre, fire, fem
Andre mod al Vederkvægen
Nys med Flammesværd drog frem.
I et stort Naturfolks-Møde
Fandt de ud, at al den søde
Drukkenskab totalt fortrak,
Naar bare ingen Dranker drak.

Derfor skal som Dydens Vogter
Man sig selv i Spejlet se;
Man kun klinke med sin Doktor
Tør i Levertran og The;
Tømmermændene skal blegne,
Saasom man nu alle Vegne
Har forbudt i deres Fag
Den unormale Arbejdsdag.

Ak! min Doktor aldrig mere
Være tør »en herlig Mand«,
Og, vil Folk man guldkurere,
Bør det foregaa med Vand!
Stræng er Loven, thi dens Fædre
Fik for ret dens Bud at hædre
I Marienlyst's Sal
Sig strax en Afholds-Perial.

Men ved Praxis kun Protester
Kan faa Værd; man derfor be'er
Værterne gi'e deres Gæster
Snapsen ind med — Spisesker!
Lægerne med deres Thevand
Er nu væk; men deres Ske-vand
Har vi dog beholdt! . . . Det maa
Vi ha'e en Skefuld Kognak paa!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Løvetæmmer.

De to skandinaviske Løver
Har ondt ved at enes i samme Bur,
Hvor Løvetæmmeren prøver
Fornøjelsen af »radikal« Dressur.
Formodentlig maa han sin Pisk lidt mere
I Unionsburet konsulere;
Saa kommer det an paa, om Snerten duer.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor. Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 21. Juli. Nr. 29.

Et Krigspuds.

— Nej, jeg tilgiver hende aldrig! Paa Skovballet sagde hun, jeg havde en stor Plet bag i Kjolen, saa jeg maatte sidde op ad et Træ hele Tiden, mens hun dansede lystig med mine Kavallerer!

— Ja, men det er jo ingen Grund til at hade hende for.

— Jo, for da jeg kom hjem, var der slet ingen Plet!

Sørgelige Tider.

Hvis salig Chresten Povelsen
I disse Dage gik igjen
Og vilde for en Gangs Skyld søge
Som ramme Alvorsmand at spøge
Imellem Holstebro og Kjøge,
Saa vilde ganske vist i smerteblandet
Forbavselse den salig Folkeven
Med Spørgsmaal bombardere Landet
Om, hvor mon hans halvfems Procent af Mænd
Plus alle hjertefaste Kvinder
I disse Tider sig befinder?

Thi, hvor man kaster Blikket hen
Mod Syd og Nord, i Øster eller Vester,
Opdages ikkun sørgelige Rester
Af fordums sejge Venstremænd.
Selv Skattenægtelsen er endt
Imellem Skagens Fyr og Ribe;
Endog Jens Busk i Fred og Ro har tændt
Den sølvbeslagne Merskumspibe,
Som forhen blev til Fogden overladt
Og atter indløst mod Salær og Skat.
Nu tør man næsten vove Trøjen
Derpaa, at Jens kan »taale Røgen«.

Før var der mange Ting i Vejen
For hvert et kritisk Evropæerblik
Med den Forfatning, Danmark fik;
Men nu om Stunder er det Venstres egen
Forfatning, der er under al Kritik.
I Stedet for det Bergske Despoti,
Som dog holdt sammen paa Partiets Rækker,
Nu hersker lutter Anarki,
Som intet Provisorium forskrækker,
Og med Agurketidens bedste Føde,
Er det i den Grad sørgelig bevendt,
At Venstre holder Folkemøde
Med tre Mand og en Referent!

Selv i den Presse, som saa uforsagt
Paa Folkesagens Fremgang troede,
Har Badstuestrædes unge Pode,
Den haabefulde Ove Rode,
Sin Rang og Værdighed nedlagt
I den »bevidste Folkemagt«,
Og Eedvard Brandes møder ikke mer
Med »Kjøbenhavns Erobring« paa Programmet;
Hint Formaal, som saa mange fler,
Har Skjæbnen, eller Lucifer, annammet,
Saasom Partiets onde Genius
I Form af et **O. M.** hos Per Scavenius
Har afklædt Eedvard for hans gode Navn
Som Kritiker, og det i „*København*"!

Et Skifte — sidste Kvarter?

Bjavlerup

Dagspressen i *Bavlerup* har nylig været Skuepladsen for en Begivenhed, der muligvis vil give Stødet til en »evropæisk« Konflikt.

De lokale smaa Sortes Filialorgan, der er opkaldt efter Byen og hedder *Bjavlerup*, — efter den moderne Stavemaade kommer det nemlig ikke an paa et »j« mer eller mindre, — har efter Sigende anskaffet sig en ny Redaktør og derved opnaaet en vis Grønhed i det Sorte, saa at den oprindelige Inte-Farve tegner til at blive stærkt meleret. Da denne Begivenhed kan være alle Udenforstaaende saa knusende ligegyldig, vil vi naturligvis ikke undlade at indvie vore Læsere i dens historiske Enkeltheder:

Den 12te dennes blev Bavlerups omboende Landliggere, — de eneste, der afbenytter Bladet til Jernbanelæsning og andet Forbrug, — overraskede af følgende Meddelelse:

„Nu kan jeg ikke mere! Nu gaar jeg!

Jeg vil vædde 5700 Kr. 70 Øre mod en, som kan laanes hos Johan og gælder for ti, at enhver Redaktør vilde gjøre det samme i mit Sted. For tre Maaneder siden maatte jeg for visse Aarsagers Skyld tage mig en Per Brøndummer, i Haab om derved at stramme Bladet op. Jeg tilstaar, at jeg den Gang havde en Tanke. Kunde jeg faa Menneskedyret, der altid har været Bladets ledende Aand, til at kravle op ad den af min nye Kollega medbragte Jakobs-Stige, mente jeg at kunne faa mine udlagte Mulkter og mine spildte Umyndighedsaar tilbage.

Men den forsøgte Guldkur mislykkedes ganske: Brøndummen gik mig til Hovedet, og der gives som bekjendt Hoveder, der af Naturen er en Smule svage-

lige. „Bjavlerups“ Læsere vil da ogsaa have set, at Bavlet i de sidste Maaneder har bredt sig mere end sædvanlig i Bladets Spalter. Det lyder utrolig, men det er foregaaet. Jeg har følgelig ikke andet at gøre, end at pudse min nye Ven og Kollega paa et Foretagende, der er saa haardt medtaget af Tidens Fordummelse, at det hverken tør kalde Folk for Slubberter eller Forlovede!

Idet jeg hermed overlader det til min Efterfølger at rage mine blødkogte Kastanier ud af Vandgangen, kan den unormale Tilstand, hvori mit læderede Hoved befinder sig, maaske undskylde og forklare, at jeg henviser til min eminente Dygtighed i de forløbne Aar. Jeg har aldrig tragtet efter Guld eller Ære, og mit Haab er gaaet i Opfyldelse, saa sandt i alt Fald Bladet har set en hel Række uvartige Ord vokse ud af sine Spalter. Jeg bringer derfor en Tak til alle „smukke Venner“, der under Læsningen af Bladet har udraabt et henrykt: O ve! . . . . Roderi!

Da den omtalte Efterfølger næste Dag var vendt hjem fra sin Forgængers Begravelse, udstedte han følgende Bulletin:

„Nu gaar den godt igjen!

Til Underretning for de utallige, der ikke læser „Bjavlerup“, har jeg den Ære at meddele, at jeg har en enorm Erfaring som Journalist. Jeg har nemlig studeret Faget i et halvt Aar og reflekterede derfor uden Betænkning paa min ærede Forgængers „smaa Billetter“.

Ogsaa som Politiker har min Faders Søn de bedste Anbefalinger. Allerede før Valgene kjendte jeg deres Udfald og kunde altsaa indse, at jeg som god Højremand burde støtte Oppositionen. Da saa Udfaldet blev et andet Udfald, som jeg ikke kjendte, indsaa jeg ligesaa hurtig, at Mad. Svendsen maatte vendes, og saa vendte jeg. Med samme Overbevisningens Kraft vil alle forønskede Vendinger stedse blive prompte og billig besørgede.

Derimod var jeg enig med min Forgænger angaaende Socialismen. Han er nemlig Socialist, det er jeg ikke. Jeg mener, at den bør forsvares, og jeg skal derfor ikke undlade at bekæmpe den. Gothaprogrammet blev udstedt i 1875; enhver vil altsaa indrømme, at Socialismen er en sund Bevægelse. Dens eneste Svaghed er, at Bevægelsen er usund.

Jeg har aldrig blandet mig i min Forgængers Anskuelser om Literatur og har derfor altid støttet en Anmelder, der var uenig med ham. De literære Spørgsmaal er som bekjendt Bladets ømme Byld; jeg vil derfor sørge for, at Byldefa'er bliver bevaret: Hr. *O. M.* — (det vil sige: *O*ves *M*enneskedyr) — vil fremtidig paa Bladets Vegne optræde som „Leder“ efter en Overbevisning. Han har saa ofte skamskændet Oehlenschlaeger, at jeg opfatter ham som Oehlenschlaegers varmeste Beundrer. Med en saa skattet og begavet Medhjælper vil Bladet forhaabentlig ikke gaa nogen lang Fremtid i Møde.

Iøvrigt modtages alle Bidrag med Taknemlighed, saavel de wiede som de sorte. Det er min Hensigt at hæve Niveauet; uvartige Ord er derfor stadig særlig velkomne i Bladets Spalter.

Sluttelig hilser jeg med sænket Pen min ærede Forgænger, hvem tre Maaneders Uenighed har lært mig at elske. Hans hofmusikalske Ridderlighed og hans blasfemisalige Nobelhed har ved fortsat Underskud hævet dette Organ til det mest læste og beundrede Blad paa begge Sider af Peblingesøen. Ved at lede det i hans Spor skal jeg nok faa det i et andet Spor.

Med denne klare Udvikling af mine letfattelige Principer anbefaler jeg mig med alt til Faget henhørende.

Sorte Per.

Evropæisk Panorama.

I Evropa er der Ufred, hvor man skuer,
Og det flammer op i Stridens stærke Luer.
Hist i Norge er det denne Konsulatsag,
Som de der vil gjøre til en norsk Privatsag.
Fredsapostelen Bjørnson holder Taler,
Hvor han som en gammel Kampens Hane galer;
Men, hvad ellers disse brave Nordmænd ville,
Er nok nærmest bare Svenskerne at drille.

Storbritannien i voldsom Valgkamp ligger,
Der er stadig Strid blandt Toryer og Whigger.
The old great man, Gladstone vil nok gjerne mule
Denne Salisbury med sin *Home rule*.
Og nu stormer de rundt paa Valgtribunerne,
Gi'er hinanden midt i Synet og paa Trynerne;
Men, hvad egentlig det *Home rule* gjælder,
Veed nok Ingen — og Gladstone ikke heller.

Hist i Belgien ret lystig gaar Ballonen;
Hvad det gjælder, er Forfatningsrevisionen.
Men for Resten deres Bjergmænd gjør Tumulter
Desformedelst, at de under Tiden sulter.
Frankrig synger stadig paa den gamle Vise;
Der er nemlig permanent Ministerkrise,
Og foruden disse Kampe med Ministrene
Har de extra disse Tampe, Anarkisterne.

I Germanien der mer og mer sig rejser
Oppositionelle Stemmer mod der Kejser;
Og den gamle Bismarck er der kommet Liv i:
Det er voldsomt, hvor han trumfer mod Caprivi!
Han med lange Ledere bli'er bombarderet,
Der i »Reichsanzeiger« saa bli'er riposteret,
Hvor selv Kejseren leverer nok Notaterne
Som Kollega der til »Sultekandidaterne«.

Østerig har stadig Strid med sine Czecker,
Og Ungarerne det ogsaa jevnt forskrækker;
Hist i Spanien — det veed man jo med Vished —
Er der altid mer end nok af Utilfredshed;
Italienerne har stadig ondt i Maven,
De kan ikke rigtig godt fordøje Paven;
Og vi Andre gaar og venter paa Visiterne
Af den fæle Kolera fra Moskovitterne.

Ja, vor Udsigt er nu ikke af de lyse,
Men man bør dog heller ikke la'e sig kyse!
De frygtagtige, de kan jo søge Frelsen,
Ved et Badested bevare deres Helsen.
Som Hr. Gottschalk forleden de dog ikke
Ved et Bad i Sødra-Sverig bør ligge: —
Held og Lykke søge vilde han ved »Helsan«,
Men i Flugten maatte han nok søge »Frelsan«.

Det Ene maa rette sig efter det Andet.

— Sig mig, min gode Sømand, hvorfor gaar De med saadan en lille Redningsmedaille?
— Jo ser De, min Herre, det skal jeg sku sige Dem, jeg har nemlig kuns reddet et Barn.

Ganske ligefrem.

— Naa, nu forstaar jeg det. Deres Svigersøn, den Mand, der er gift med deres Datter, ham kalder De Svoger?

— Ja, de æ ves nok.

— Jamen, hvad kalder De saa for Eksempel Deres Kones Broder?

— Aa, ham kaller vi Kræn Madsen.

Skandinavisk Fredsmarsch.

Freden, Freden, pas paa Freden!
Den ær meer æn Troskabseden.
Ær der Fred ok ingen Fare,
Kan vi slike Paahit spare.
Fred ær mit ok Tidens Løsen,
Fred for Drængen, Fred for Tøsen,
Fred for Skjælmen, Fred for Bøllen,
Saa faar Saken Vand paa Møllen.
Selv en liten Blodsutgydelse,
Kalder jæg en stor Forbrydelse;
Derfor baate Prest og Slagter
Jæg for Sakens Skyl foragter.
— Kat og Mus og Hund og Hare
Enes skal i samme Skare,
Hvor ej Krokodillen græder,
Men forsaker Kødets Glæder.

Freden, Freden, pas paa Freden!
Den ær mer æn Slag paa Reden,
Æn av Myrdelyst at holle
Mot Carl Gustav Stad og Volde.
Bædre fredelig ta Flugten
Æn at slaas i Køgebugten.
Fredens Værk er dok wass anders
Æn Niels Ebbesen i Randers,
Æn ved Frederits at myre
Tyskens skikkeligste Fyre.
Bædre er at gaa til Grunde
Æn et Isted ok Mysunde,
Æn en Kamp om Fædres Grave
For at faa sit Led i Lave!
— Helgoland og Dybbøl Banke
Glemmes snart for Fredens Tanke.

Freden, Freden, pas paa Freden!
Den ær hele Religheden,
Det vil sige, den ær ganske
Passende Moral for Danske.
Nord for Kattegat maa Norsken
Nok gi Svenskerne paa Torsken,
Ok i Riffelringerike
Har man Lov at føre Krige.
For det »rene Flag«, jæg laved
Som Pendant til Renhedskravet,
Skal hver Normand ufortrøden,
Naar jæg kalder, gaa i Døden.
Derfor Munnen jæg ok Pennen
Bruker, til jæg faar paa Ænnen
Vendt mot Svenskerne Kanonen
Ok gaar ut av Unionen.

Fra Raadhusstræde.

Seer De, Hr. Redaktør, je hører, som De natyrligvis nok kan indse, inte til de Høistbeskattede her i Byen, men jeg har dog tolv Gange om Aaret den Glæde og Fornøielse at faa Besøg af min Rodemester, for jeg skal nemlig sige Dem, je blir immer saa glad ved at se han, at jeg altid beer han om at se op igjen en anden Dag, hvis hans Vei skulde falde her forbi.

De kan derfor nok tænke Dem, at jeg blev sprøitefornøiet over at høre, at vi nu skulde have et nyt Raadhus til tre Millioner Kroner, for det er dog saa rart at faae noget rigtig værdifuldt for sine Penge, og naar at gode Raad er dyre, saa kan begribeligvis gode Raadhuse heller inte være billige.

Jeg var derfor forleden Aftning oppe paa Raadstuen for at høre paa, om det nu osse endelig skulde blive til noget, og De kan tro, det var en reen Svir at høre min gamle Ven, Kammerherre og Etasjeraad Meldahl kritisere Nyrops Teining til det nye Raadhus. Seer De, jeg maatte natyrligvis gi Etasjeraaden Ret i at de var none uheldie Forhold, at Festsalen laa helt oppe i anden Etasje, og den overdækkede Gaard laa inte nær saa høit oppe, saa det var meget ubekvemt for de vise Fædre, naar de ovenpaa en bedre Bistrupsmiddag skulde ner i Gaarden; han foreslog, at det nye Raadhus skulde hae Aabning i Stueetasjen, for saadan brugte man i Italien.

Naa, jeg har nu immer syntes saa møiet godt om Kammerherre og Etasjeraad Meldahls Værksomhed i Komynen, lige siden at han slog et vældigt Slag for de smaa Anstalter, som De nok veed, at der ogsaa kom een af skraas for Kunstakademiet, og som Tyskerne bruger til at tage ind og fyre af paa, saa jeg troer nok, at, hvis han faaer Lov til at lave om paa Nyrups Plan, saa vil han osse faa noget monumentalt ud af den, og illieveller indskrænke Udgisten til det mest Nødtøftige.

Derimod kunde jeg inte være enig med Raadmand Abrahams i, at der ble for meget Plads i det nye Raadhus, for der skal dog ogsaa være Husrum til alle de Udvalgsbetænkninger, som Magistraten laver i det næste Aarhundrede.

Men se nu mener jeg, at hvis for Exempel at Borgerrepræsentanterne skulde kassere Nyrops Plan og saa havde Brug for en anden, saa kunde jeg maaske faa den lille Leverangsje. Jeg har nemlig ogsaa lavet Planer til forskjellige offentlige Bygninger, saasom en Keglebane og en Karrusselbane, og til den sidste har jeg endnu en Skidse, hvoraf jeg kan se, at den mavelig kan bruges til et Raadhus her i Byen, for den er ogsaa saa hensigtsmæssig indrettet, at man, om det skal være, kan

rende rundt i den i aarevis uden iligeveller at komme af Stedet ganske ligesom oppe i det gamle Raadhus. Og saa koster min Plan inte hele tre Millioner, for siden det er Magistraten, der har Brug for den, skal den faa den for to og en halv.

Deres meget forbundne

Vielbergh,
Patenteret Stillasraad.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja, jeg veed virkelig knap, om jeg tør komme Dem nær, for man kan jo aldrig være sikker paa, at man ikke bliver smittet af denne væmmelige Kolera morfevs, nu da den jo huserer baade i Rusland og i Frankrig og i »Politiken«, hvor den jo skal anrette saa forfærdelige Ødelæggelser, og hvis den kom her, saa vilde De rimeligvis blive et af de første Ofre, for den er jo altid værst i de billigere Kvarterer, og desuden har jeg altid hørt, at de magre skal være mest genegne til at blive koleriske, hvad der jo altid er et Held for mig, og jeg havde ogsaa en Gang en Tante, der havde akkurat det samme Udseende som De, og som døde af Kolerine, men vi maa jo haabe, at den i alle Fald ikke kommer hen i vores Nabolag, og hvad der i Grunden er det værste af det hele og som har taget saa frygtelig paa mig, det er det, at jeg havde jo langt om længe faaet Petersen til at gaa ind paa, at vi skulde gjøre en lille Svip til Paris, og jeg havde i al Hemmelighed gaaet paa Taleinstitut, hvor man kan lære at tale Sproget rent paa en Snes Timer, naar man kan det i Forvejen, og nu havde de jo lige saa dejlig faaet kappet Hovedet af denne Ravasjol, det Skind, saa at man ikke behøvede at være videre bange for, at han skulde hævne sig og gaa hen og springe Huset i Luften over Hovedet paa En, uden at man vidste et Ord af det, og saa kommer disse væmmelige Semikolonbaciller eller Kommabakterier, hvad de nu hedder, og faar Kolera, som jo er meget værre end ti Ravasjoller, og skal man saa oven i Kjøbet være udsat for at blive sprunget i Luften af salig Ravasjols sørgende Efterladte og Forretningsvenner, saa vil jeg nok sige Tak for mig, saa bliver jeg hellere hjemme, og jeg synes, at De kan være saa taknemmelig for at De dog alligevel ikke havde Raad til at tage derned, for saa har De dog ikke det at ærgre Dem over, søde Fru Schrøder. Petersen vilde nu partut have, at jeg skulde tage derned alligevel og bryde mig Pokker om Bacillerne og Dynamitmændene, og han var endogsaa saa ædelmodig, at han tilbød at blive hjemme selv, og han mente, at han nok kunde slaa Tiden ihjel uden mig, men saa blev jeg naturligvis ogsaa ædel og sagde, at skulde der Nogen rejse, saa skulde det være ham, og naar han var saa modig, at han turde udsætte mit Liv for Bacillerne, saa var jeg heller ikke bange for at sætte hans paa Spil, og saadan blev der saa en ædel Strid imellem os, og det endte jo saa med, at vi begge to blev hjemme, og jeg kan formelig ærgre mig gul og grøn over, at det hele kommer af at Øllgaard holder fast paa den gamle Renovasjon, som jeg har læst om i »Politiken«, og hvis han nu bare vilde renovere paa en mere moderne Maade og ikke blive ved at lade Natmændene vende Bøtten, men tage sig sammen og sørge for, at der blev gjort noget ordenligt, saa kunde vi være ganske sikre mod Kolera, og jeg kunde dejlig tage til Paris, og det er jo ogsaa noget ethvert Barn kan forstaa, at Renovasjonsvognene er som skabte for Bacillerne til at kjøre rundt i fra Sted til Sted og smitte, og det er dog i Grunden for galt, at saadan noget Pak skal have Lov til at færdes paa Gaderne hele Natten, mens alle ordenlige offentlige Steder skal lukkes Kl. 12, og hvis De skulde blive smittet, søde Fru Schrøder, saa vil jeg virkelig raade Dem til at klage til Magistraten over det, for selv om De har faaet Deres Indtægter sat saa langt ned i Skattebogen, saa at De er sluppen for at betale Skat, saa har De jo dog ikke opgivet Deres Rettigheder som Borgerinde her i Byen, og De er da ikke derfor forpligtet til at have alle Magistratens Baciller summende om Ørerne paa Dem, hvad der jo altid er en Gene og desuden noget Svineri, men nu maa De meget undskylde mig, for nu skal jeg hen og se at faa fat i Aftenberlingeren for at se, om de ikke skulde have begyndt at holde lidt igjen paa Bacillerne nede i Paris, saa at vi maaske alligevel kunde komme af Sted. Farvel, søde Fru Schrøder, Tak for Kaffe og god Fornøjelse Resten af Sommeren.

Et Eventyr i Rosenborg Have.

Junker var ej bange;
Men der kom for mange —

Højstærede! — Naturligvis
Har tidt i gamle Skrifter
De læst til vore Fædres Pris
Om svimlende Bedrifter,
Om Træhest og om Hundehul
Og andre smaa Fornøjelser,
Hvormed de gamle Junkere
Var alle Smaafolks Spøgelser.

Men det var den Gang! Efter hvad
Moderne Frasagn melder,
Er ingen Nutids-Junker glad
Ved slige Bagateller;
Han i et Exercerhus ind
Med Brask og Bulder farer,
Hvor Godtfolk han i Tusindvis
Afstraffer med »Bazarer«.

Han i en Haandevending kan
Et Regnskab faa a' Lave,
Naar med et »Har du Rosen?« han
Faar Ros i Kongens Have.
Den gjæve Helt ustandselig
Projekter aborterer,
Imens et helt »Societet«
Som Jordemo'er fungerer.

»Auf diese Weyse« frit omkring
Paa Eventyr han farer
— Trods *Svendehjem* og den Slags Ting —
I Rosenborgs Enklaver;
Thi li'esaa snart han spiller op
For at faa Fart i Sprøjten,
Saa danser Byens Kommandant
Strax efter Junker-Fløjten!

Og saasom Junkeren fandt ud,
At al Værdi er flydende
Og Overskud og Underskud
Aldeles ensbetydende,
Han aabenbant som Mester i
Sit ædle »Haandværk« slider, — —
Men mon ved den Slags »Industri«
En Junker bliver Ridder?

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gjort uskadelig.

Den troede, den havde uhindret Lov
Til underjordisk Muldvarpesjov,
Og gjorde Fortræd paa alle Kanter
Undtagen blot paa de rodløse Planter.

Men Muldvarpeskuddene hist og her
Har røbet dens Færd.
Saa kom man paa Spor efter »Skadedyret«.
Og saa blev det »myret«.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 28. Juli. Nr. 30.

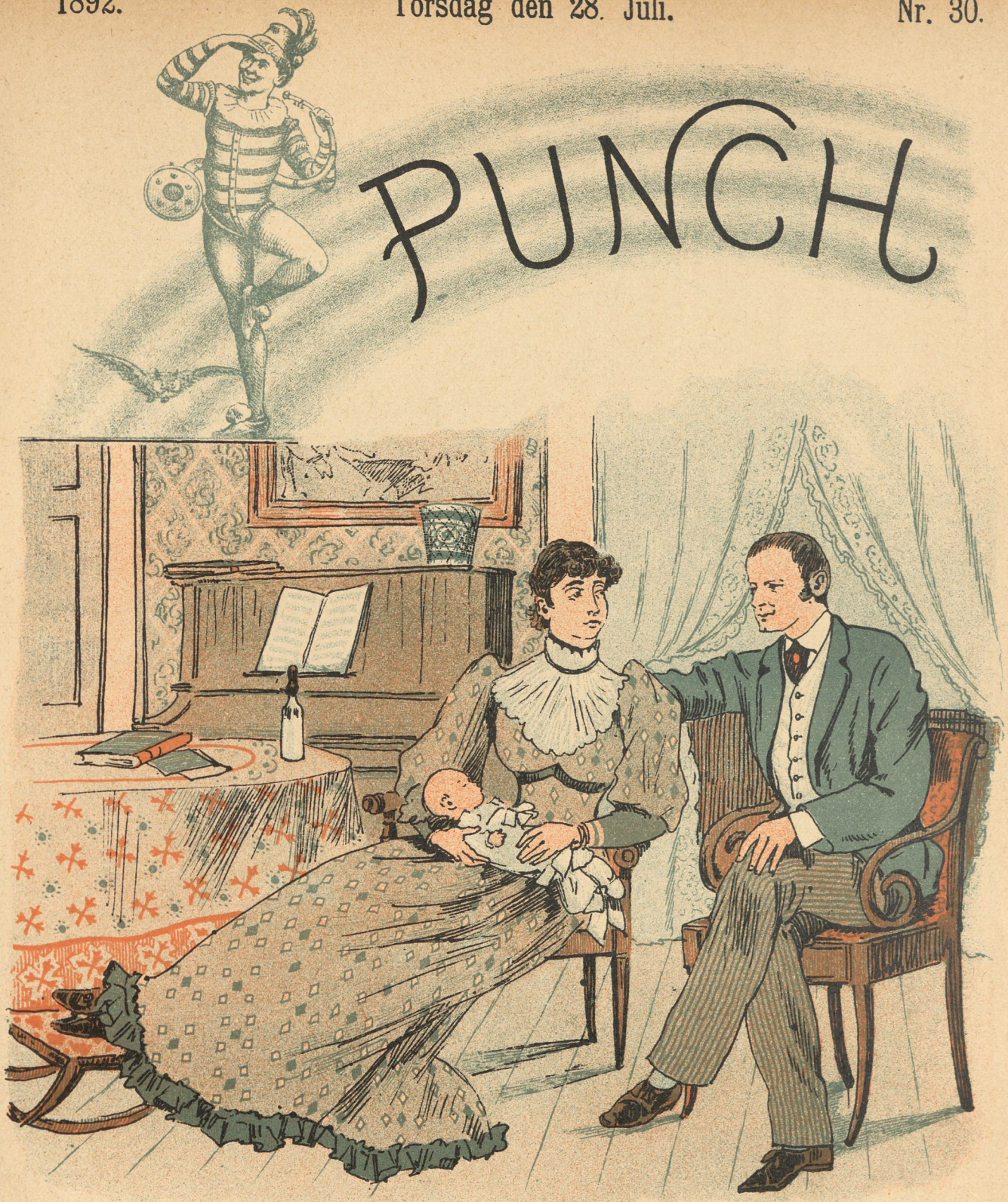

En skriftklog Mand og Fader.

— Gud, søde Adolf! Jeg kan ikke begribe, hvorfor du absolut vil bede din væmmelige, gamle, gjerrige Tante staa Fadder til Drengen?

— Min søde Ven! Husk paa det gamle Ord: Man skal være snilde som Slanger, men enfoldige som Du-er!

Mellem „Brødre".

»To Acteurer i en Rolle,
Tvende, bejlende til En,
Og to Hunde om et Ben
Aldrig kunne Venskab holde.«
Det var salig Wessels Ord,
Mens han var paa denne Jord;
Men, hvis blot han havde levet
I den »rene« norske Stat,
Bjørnson og Konsorter laver,
Havde han i Tilgift skrevet:
»*Item* tvende Skandinaver
Om det samme Konsulat!«

Unionens Kongerolle
Og en Fane, som er »ren«,
Sten og Stang og Stang og Sten
Aldrig kan i Længden holde,
Men vil ganske sikkert volde
Splid og Ufred, til en Dag
Der gaar Brud paa Unionen,
Hvorved den og Dobbeltkronen
Revner med et syndigt Brag.

— Øst for Kjølen man betragter
»Broderfolkets« vrede Fagter
Som et Spil af onde Magter,
Der med Svækkelse vil slaa
Sveas gamle gule, blaa
Banner, saa det ingen Sinde
Mere kan i Norden naa
Plads paa nogen Stormagts Tinde.
Unionens Ægteskab
Skulde Sverigs Magt befæste,
Men blev ikke just det bedste
Surrogat for Finlands Tab.

Tanken gaar saa langt tilbage
Som til Kieler-Fredens Dage:
Havde den Gang Bernadotte
Holdt sig smukt paa Sverigs Maatte,
Skulde knap hans Afkom bøde
Nu for hine Tiders Brøde.
Saadan Skæbnen paa sin Ten
Spinder hemmelige Traade,
Som kun Nemesis kan raade,
Naar sin Plan hun os afslører
Og et kronet Hoved fører
Til Canossa — eller Sten.

Fra et Hjørne af Kirkegaarden.

Til min Ven, Inte-Professoren!

Ombord i den blaa Vogn, ved Roskilde Fjord i Agurketiden.

Min Ven!

Du trykkede min Haand ved Graven. Vi havde fulgt dit Professorhaab til Jorden, begravet det for evig i Palu-Danaidernes Brønd. Men Du rakte mig den døde Haand, og jeg var forskreven, for uigenkaldelig sidste Gang forskreven — til *Lucifer*.

Det killede endnu i Haanden, da jeg stod alene derude paa den store, literære Kirkegaard og tænkte stort. Jeg tænkte paa det største, jeg kjender. Paa mig selv. For jeg tænker altid paa mig selv. For tyve Aar siden var jeg en stor Mand. Syv Alen og en kvart. Nu er jeg meget større, — saa stor, at jeg maa staa op paa en Stige, naar jeg vil spejle mig. Og jeg spejler mig altid, — Gud ske Lov!

Men jeg har ogsaa været lille. Det var, da jeg stillede til Klø hos min Ven Inte-Inspektøren og fik baade Digtergage og Berømmelse. Saa lille har Du aldrig været. Jeg siger det rent ud: Jeg bryder mig Pokker om dig, men Du har en Krabask — — —!

Jeg kan hverken læse eller skrive. Jeg er bare en uhyre stor Digter og en Allerhelvedeskarl. Du er ogsaa en Allerluciferskarl, og Du har en saa mageløs lige Linie i Profilen. Det er Profilen, der er din Styrke og Skønhed, hvad enten Du stikker den Ligeliniede i Børnes Værker eller i Berliner Tageblatt. Og naar Snobberne plaffer efter dig i Aviserne, har Du Mod til at tie og nøjes med at bjæffe, naar de vender Ryggen; derfor er Du et stort Stykke mandigt Halvasien, — er Du med paa den?

Naar Du næste Gang holder Fakkelbespisning, saa kommer jeg ikke, for jeg kan jo risikere, at Du har Krabasken med Dig. Lad Smaapiger og tarvelige Inte-Journalister spise din Mad, jeg skal nok sørge for at gjøre mig bemærket med En af mine egne, af dem til 10 Øre Linien; det er nu min Maade.

Jeg skal aldrig være uvartig mere, — det lovede jeg mig selv, da jeg stod paa Kirkegaarden og Inte-Professoren havde killet mig i Haanden. Eller bedre: jeg havde disse fire sidste Aar svedt over et Par „borgerlige" Ord, som kunde faa Dig til at skrive lidt Pænt i min Karakterbog. Her er de. Dette er endnu bedre end en Vandgang i Esrom Sø.

Du store Logos! At vi skulde blive saadan til Aal — det anede vi ikke i Halvfjerdserne, da vi gik og legede smaa Sorte i din litterære Pogeskole. Vi bevarede alligevel et lønligt Haab — i Morgen, næste Uge, til Paaske kommer der et godt Menneske og hjælper os ud af hele Redeligheden.

Og der kom alt det modsatte. Hvad er nu dette Land? Ikke en Gang en Kælderetage i Berliner Tageblatt! Et Land, hvor trætte Versemagere drikker lyriske

Skaaler for Grevinder og Fanø-Værter eller skriver osende Guldbryllups-Rimerier til de Kongelige, — et Land for Tanter og Bryggere, der ikke en Gang har en halv Snes Millioner at ofre paa en stor Digters Syngepiger!

Skal vi smide dem ud? — Vel! — de er smidt ud, Hele Landet er kun en stor Ligkiste med ingen Ting i. Men det har altid været mit Ønske at være Direktør i Kisten. Vi er — højt regnet — et halvt hundred Overmennesker om at bære: naar Du gjælder for tyve, Per Anden og Ignotus for en halv, og jeg for Resten, bliver det akkurat et halvt Hundred. Det er et forskrækkeligt Slid. En Gang imellem maa Ligbærerne derfor ogsaa strække Armene, — saa løber vi ud i den vide Verden og til Hamborg med hele Danmark paa Ryggen.

Saadan traf jeg en Gang en Tysker. Han vilde spille Skakmed mig. „Det kan jeg ikke," svarede jeg, „jeg kan kun blive mat. De ser jo, at jeg har tre Fjerdedele af Danmark at slæbe paa. Aaerne og de mindre Vandløb ligger hjemme paa Ryggen af Inte-Professoren." „Ach so!" svarede han: „der Inte-Pofessor ist ergo ein Däne!" — Vil Du bare tænke Dig, det kunde han strax gætte. Saa berømt er Du.

Men saadan skal det være. Du og jeg og jeg og Du, vi er dette Land og dette Sprog og denne Asfalt og disse Sporvogne og disse Nødtørftshuse og alt dette her, som vi elsker, — netop fordi man kun kan elske det Land og det Sprog og saa videre, hvor man har udgivet den første Edit[h]ion af sine Kjærlighedsbreve.

Nu skal vi ordentlig mule dem. Hykleri, Fordummelse, Hundetampe, Snobberi . . . æh, bæh! Kan Du høre: jeg kan endnu hele Ramsen til *ug!* Vær nu skikkelig og laan mig Krabasken; saa slipper jeg selv for at føle den saa længe, og Du skal faa at se, at jeg kan bruge den. Men Du anbefaler mig vel nok til Inte-Organet som en habil og billig Prygle-Pedel. Jeg garanterer, at Kløene skal blive prompte afleverede, — det er jo Dig selv, der er Klø-Pinden.

For fire Aar siden var jeg mange Aar gammel. Nu er jeg kun fire Aar. Jeg har aldrig været yngre. Før jeg blev født, for tyve Aar siden, var jeg en gammel Viking — (hils vor Ven Sports-Apothekeren og sig ham, at alle Flovser om „Vikingerne" fremtidig frabedes), — nu har jeg taget Hyre som Skibsdreng. Men Logos hente mig, om ikke Inte-Menigheden skal faa Fornøjelse af mig, naar den næste Gang samles til Bordbøn i Koncertpalæet. Jeg staar i Gæld til Jer. Store Aander blæser ad en Smule Gæld. Det har jeg altid gjort.

Jeg skal aldrig gjøre det mere!
Leve Kisten! Leve Ligbærerne!

Din
Holger Drabelig.

Den store Forvandlingskunstner
i
Cirkus Brandes.

1. Som Maler, hvor han saa sit Snit,
Optraadte han »med Kul og Kridt«.

2. Paa Danskens Vej til Magt og Ros
Gav han Partiet som Matros.

3. »Derovre fra« som Skorstensfejer
Han revsed Tyskens Rævestreger.

4. Ved Skagen klemte han sin Muse
Som en Kollega til Lars Kruse.

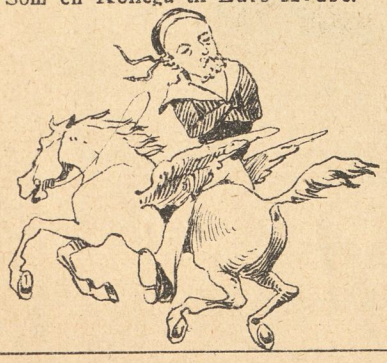

5. Satorysletten saa ham hist
At fare op som Socialist;

6. Men her paa Garderhøjen atter
Han daled' ned som Selvbeskatter.

7. Han for den frie Kjærlighed
Hos Hr. Parnel som Løve stred,

8. Men slog lidt mindre liberal
Som Dydsdragon til Oftedal.

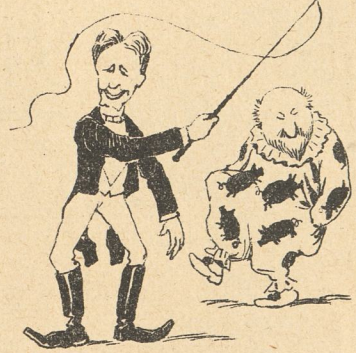

9. Paa Hallandsaas en Gang han set er
Som Kammerherrens Stabstrompeter,

10. Skjønt siden efter han sig viste
Som Pind til Kammerherrens Kiste.

11. Mod Brandes stod paa Scenen han
Som første Elsker — af sit Land;

12. Men, ein, zwei, drei, nu gaar han hen
Og bliver atter Georgs Ven.

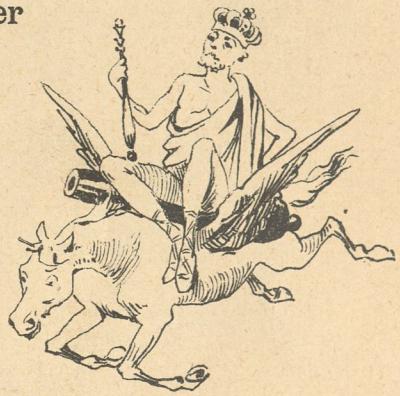

13. Snart saa han sig med Kongekronen
Staa ved Trefoldighedskanonen,

14. Og snart som Kistedirektør
For »ædle Kvinder, skjønne Møer«.

15. Som Atlas mellem Evropæere
Kan han paa Skuldren Danmark bære,

16. Til Lærred han igjen beklatter
Paa Elben som dens Vandes Fatter.

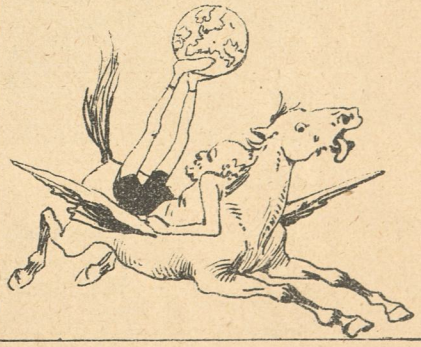

Positiv — Comparativ — Superlativ.

— Opvarter! giv mig en Sodavand!
— Mig med, men en svensk Sodavand!
— Mig ogsaa en svensk Sodavand, men med en Kognak til!

Lille Dreng — Stor Fisk?

— Sei Peter! Der e' Bid!! Hold paa mig!!!

To Mennesker.

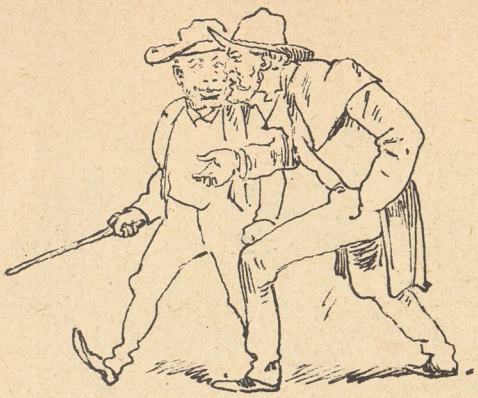

Motto: Venskab er dog det engenlige.
Frit Jürgensen.

Fra det literære Venstres Krach man
Mindes den forsorne HOLCER DRACHMANN,
Hvordan han „fra Brügge til Ostende"
Gav sin Ven, G. BRANDES paa hans En —
Engel, St. Georg, lidt Vingeslag.

Siden har den vidtberejste HOLGER
Af en Grund, som Pokker selv kun tolker,
Ned til Hamburg flyttet Rejsestaven,
Og hos Tysken ligger han paa Ma —
Malerkunstens Vegne bundet fast.

Før til Sjælesvir for Ægtestanden
Skrev et Rimbrev han „til En" og Anden,
Saa ved Esrom-Søens Bred man taler
Endnu med Respekt om hans Skan —
Hans Skanderingskunst i bunden Stil.

— Nu han kun i Prosastil forsoner
Sig med en af Integades „Cohner"
Med det Udraab: „Kom, og lad mig se dit
Aasyn, Georgine, bliv min E —
Evig hjertenskjære Busenfreund!"

Rørende det er, naar Venskabsflammen
Tvende slige Sjæle smelter sammen;
Deres nye Pagt bør særlig roses,
Da den krænker intet Bud af Mo —
Af Moralens eller Dydens Lov.

Af en fri Forbindelse at være
Sluttes den i sjælden Tugt og Ære,
Kun til Kamp mod vort Filisteri la'er
Den sig bruge, trods vor Tids Da —
Dalen ned fra Idealets Flugt.

GEORG vil saavelsom „Menigheden"
Faa Fornøjelse af Enigheden,
Det forsikrer DRACHMANN selv jo Vennen,
Som i fordums Tid han gav paa En —
„Entreprisens" Vegne grov Konfekt.

Sommer-L'hombre.

Monolog.

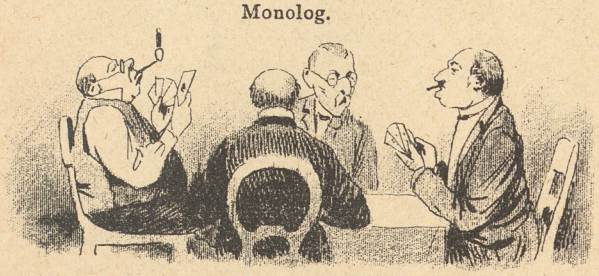

Ja — la' vos bare ta' og rulle Gardinerne ned, Jørrensen. Og kom saa her, Jespersen og Olsen, saa skal vi lige godt se, om vi ikke ka' tyre Katekismen, fordi at Midtereo — — Midterote — Miteorotheologisk Ingstitut vil forsøje og bilde vos ind, at det er Sommer. Hvad siger Du Jespersen? Er det ikke rigtigt? Er det en Profanatisation og ta' og spille L'hombre? Fa'en — fordi at det er Sommer i Almanakken, derfor ka' Ens indre Menneske da godt trænge til, hvad som tjener til og udvide Horisaanden og forfriske Aanden . . . Naa, la' vos saa bare tage fat. — Spurt i Ruder? Det va' Satan. Saa maa Du da i alt Fald ha' en af de to gamle, Jørrensen. Ja ja, jeg kjøber 5 saa er der fire til Dig, Olsen . . . Næ, men hvad jeg vilde sige — I sku' bare ta' og gaa ind i Krisjansborg Slotskerke og se disse Pangdylforsøg, som han laver, Køhl. Ja, jeg har ikke sel' set det, men jeg har læst om 'et i Berlineren. Hvad det er for Noget? Ja, det er sgu ikke saa nemt saadan og forklare. Ka' Du tænke Dig saadan en lang Rækel med en Klump i den ene Ende og ingen Ting i den anden og som ka' dikke med den Ende, som der er Klump i, og hænge i den anden Ende? Hvis Du bare ka' tænke Dig det, saa har Du et meget tydeligt Begrob om 'et. Det er akkurat som jeg vil si'e — det var Satan, Olsen, sitter Du Basta i i Mellemhaanden? — — Som jeg vil si'e Drakmand i den ene Ende og Brandes i den anden, for Drakmand, det er sgu Klumpen, men det er dov alligevel den anden, der sitter i den øverste Ende, og det er Brandes, der dingler med Drakmand og ikke Drakmand, der dingler med Brandes. — Hvad det Pangdyl da ska' være godt for? Det ska' jeg forklare Dig, Jespersen. Det er — — det er Satan, Jørrensen, saadan et Held Du osse altid har — nu ka' Du jo ligefrem lægge den op — det er saa megen Nytte til, a' naar man har saadan et Pangdyl, saa ka' man se, om Jorden bevæger sig. Ka' man osse se det, naar man bare har faaet sig en fem-seks Kunjakstoddyer og rammet dem ned med Øller ind imellem? Ja, det kan gjerne være, Olsen, men det volder saadan en underlig Fornemmelse i Ho'det bagefter. Men, naar man har saadan et Pangdyl hængende i en Krog under Loftet, saa ka' I jo nok forstaa, at saa dingler den Ende med Klumpen i, saasnart at Jorden han ryster Kadaveret. Det er jo let nok og begribe, men der ska' dog altid som jeg vil sige ligesom lidt Videnskavelighed til og spekkelere den ud. Hvad mig angaar, saa siger jeg — — Solo Kulør da for Satan, om jeg saa aldrig skal faa en Solo paa Haanden mere — — at det altid har ingtresseret mig saa overordentlig og granske i Naturhistorien og de mere moderne Videnskaver af den Slags. Som nu f. Ex. — naar Du sidder med Manillen, Jespersen, saa skulde Du sgu have sat den i ligesaa godt strax som med det samme, for ellers riskerer Du og brænde inde med den — som f. Ex. Kolera. Jeg vil nu ikke paa-

staa, at jeg selv har haft Kolera, det ved jeg ikke, og jeg skal aldrig gjøre mig til mere end jeg er, men jeg har dog saa og sige paa en Maade haft Delirifteritis, det vil sige ikke saadan ligefrem i Halsen men saa dog i Maven, som dog paa en Maade er noget nær omtrent det samme. Og jeg vil bare sige Avtoriteterne saa meget — hva' Fa'en stak Du den? Naa ja, Soloen er uindtagelig alligevel — — jeg vil bare sige, at naar først at vi har Bacillerne jollende i aaben Æske ned ad Strøget, saa er det sgu for sent og sende Natmændene paa Ladegaarden og bruge Vognene til og kjøre i Skoven i om Søndagen. Du gjør Dig ingen Begrev om, hvor de ka' være durkdrevne, disse Baciller, Jørrensen. Det falder sgu aldrig en af dem ind og — sætte Knægten i, naar Du har Konge, nej, nu har jeg nok af det — og gaa af Vejen for en Politibetjent, selv om han er nok saa rask paa det. Men, hvis jeg bliver valgt ind i Borgerpræsangtasionen, saa sku' I se Løjer. Asfalt over det hele og elektrisk Lys hele Dagen igjennem og nyt Raadhus i Tivoli og Torresmuld til Renovasjonen og — ja, kort sagt — jeg sku' — — jeg sku' — — Kodille paa en Solo Kulør — hvordan Fa'en har I baaret Jer ad med at rende saadan med mig? Men det ska' I faa betalt. Det er Dig, der ska' give, Jørrensen.

Et Brev.

I et mageløst Brev, som forleden han skrev,
Holger Drachmann, letsindig fra Hamborg til Brandes,
Denne Martyr til Skyerne himmelhøjt blev
Hævet op til de Steder, hvor Guderne fandtes.
Som en Førsterangsstjerne han straaler paa Himlen,
Som en tindrende Lysbringer midt udi Vrimlen,
Ja, thi Lyset er hans, og det tindrer med Glans,
Medens maabende alle vi Andre, vi trænges i Stimlen.

Er han ene i Norden paa vort Firmament,
Alle Andre kun Lygtemænd, osende Praase?
Nej, en Thorvaldsen kan vi nok være bekjendt,
Og om Jens Peter Jacobsen ser man ham vaase.
Og for Resten saa skylder uendelig Tak man
H. C. Andersen, Gade og — scilicet! — Drachmann.
Deres Navn udenlands giver Danmark dets Glans:
Alt det Andet er Taage og Pløre og aandeligt Brakvand!

Om sin »Kaarde« han taler som drabelig Helt,
En bedrøvelig Ridder! — man smiler saa saare.
Sig os! hvor i Alverden, i Fred eller Felt
Du, o Holger! har nogentid svunget en Kaarde?
Sig, hvornaar har i Alvor Du staaet *en garde?*
Altid under Plastron, o, Du skrydende Barde!
Kom Dig Nogen for nær, var det Harens Gevær,
Som var Vaabnet, der passede bedst til en blakket Kokarde.

Her er Masser af Ord, ret et hvæsende Kor
Som af skrigende, skræppende, kredsende Ravne!
Og saa raaber han ud, han er gaaet om Bord
Paa sit »Vikingeskib« imod fremmede Havne.
Men, naar Højhedens Vanvid Kompasset skal være,
Skal vi sige Dig, Holger, hvor Kursen vil bære:
Det er til Sankte Hans, at Du styrer Din Kans,
Ja, Sankt Hans Hospital bliver Havnen, paa Ære, min Kjære!

Til Redaktør og Digter Eed. Brandes.

Til dig, Perlen iblandt Evropæerne — og Efterkommer af Makkabæerne —, der færdes oppe mellem Hyperborræerne — lig en Goliath paa Knæerne — eller en Fører for Pygmæerne —, der har stillet sig paa Tæerne, — som rager op iblandt Integadekoryfæerne — ligesom Parthenon over Propylæerne — eller som en Ypperstepræst blandt Farisæerne —, bekjendt for Nedersachser og Schwaber, — der i Theatret har taget sig en Skraber, — som det realistiske Skuespils Skaber, — aber — saa nær dog beslægtet med en Araber — i hele dit Væsen — fra Fødderne til Næsen, — at Konstruktionen og hele Stilen — saavel en face *som i Profilen — strax minder om dem, der strøg Teglsten ved Nilen —! Til dig vil jeg altsaa denne — Epistel sende — og skildre min Kvide — da jeg fik at vide, — at ogsaa du under Bentheims Ægide — har maattet i sure Æbler bide — og se Politikens Udgift forstørret — med Bøder paa Grund af Alberti og Smørret, — hvoraf man ser, at et grovkornet Spøgelse — i Længden kan blive en dyr Fornøjelse — med Udgiftsforhøjelse — og Abonnementsprisens Overfløjelse —, saa man faar spoleret sin gode Fordøjelse — og brænder til sidst Protokollen som Røgelse. — Men Sejerherren i Kjøge Kreds er — som tidt bemærket i Paranthes er, — I Kampen saa grum som en Irokeser —, hvis Mage ikke findes mellem Spreen og Weser, — og næsten saa slem som højsalig Nebukadneser, — der ikke hørte til de forknytte — men gjorde det ganske Jerusalem til Bytte, — saa Israels Børn blere skammelig snydte — og sukkede daglig: Hvad kan det nytte? — mens ovenpaa den lidte Forsmædelse — kom Jeremias med sin Begrædelse —, alt sammen formedelst Lovens Overtrædelse.*

Men, tag dig sammen, saa godt du kan — og vær Mand. — Husk paa, at du stammer fra Østerland, — hvor man i Mangel af rede Penge — stemmer til Trøst sine Harpestrænge, — naar det kniber for de smaabitte Drenge. — Kvæd derfor glad til din Lyre — Ghazelerne —, mens dine Frænder tyre — Kamelerne —, og selv om Skæbnen er aldrig saa hamper, — lad din Bedrøvelses ulykkelige Jamber — forvandle sig til glade Dithyramber —, saa Sorgen fordamper, — og skrid fremad paa Digterbanen — brusende som Orkanen —, galende som Kjøgehanen, — smilende som Kurtisanen —, majestætisk som Svanen — eller som Dromedaren i Beduinerkaravanen. — Da vil du stige til Vejrs som en Ballon —, naar der ikke netop blæser en Kyklon, — og løfte dig som en Champignon — op over den beskedne Anemon, — og din Røst vil høres som Hornet fra en Triton — eller som Klokken paa en Telefon — trindt om i den evropæiske Nation.

— Gottes Segen bei Cohn!

Muhamed ben Achmed
p. t. Beduin.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Balanceret af.

Den falske Balance blev ryddet helt af Vejen,
Fordi den en Kjende gik over »Slyngelstregen«;
Men oppe paa Nytorv ved Rettens Assistance
Blev »Smør«-Sagen bragt i den ægte Balance.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 4. August. Nr. 31.

PUNCH

Dilemma.

— Jeg kan godt se alle hans Fejl, men jeg kan ikke tænke mig, hvordan jeg skulde kunne leve uden ham.

— Saa prøv en Gang at tænke Dig, hvordan Du skulde kunne leve med ham.

Offentlig Paaskjønnelse.

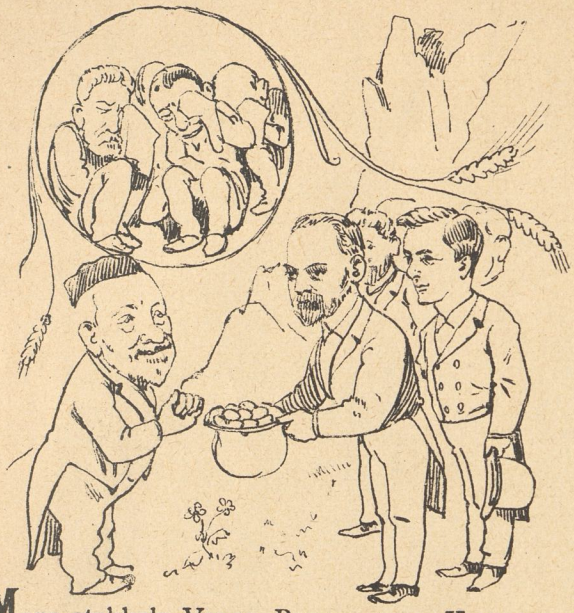

Mens stakkels VIGGO BENTHEIM og Konsorter
Hensynker mørkt i Haabløshedens Favn
Paa Grund af de fatale »skudfrie« Forter,
Som BAHNSON bygger rundt om Kjøbenhavn
Til HØRUPS Kval og Forsvarssagens Gavn,
Paa Glæde det til Gjengjæld ikke skorter
Hos dem, der slutted' Følgeskab med FREDE:
De har paa Klinten nylig høstet Hvede.

Ja, medens Integade kun har Graad
Og Tænders Gnidsel, takket dens Bêtise,
Blev hist holdt Vennemøde for at prise
Den fromme HØGSBRO for hans Raad og Daad,
Fordi, som her saa kjønt stod i en Vise,
Han altid hittede den røde Traad
I Venstres Væv, mens Andre var af Lave,
Og holed' derved sig en Folkegave.

Nu er det sørgeligt, men ganske sandt,
At dette Kjendetegn paa, hvad man skyldte
Den vise Fører, udmaalt i Kontant,
Var ikke nær saa flot som hine Sylte-
glas, der til salig CHRESTENS Pris blev fyldte
Og til hans Kreditorers Gavn forsvandt;
Men, saa bør man naturligvis erindre,
At HØGSBROS Korpus ogsaa selv er mindre.

Desuden bør man ogsaa mindes her,
At HØGSBRO — hvad ved Festen blev bemærket —
Var altid højst beskeden i sin Færd,
Selv naar vort Stenografkorps han forstærked',
Saa den famøse BERG med Sejerværket
I denne skjønne Dyd ham knap kom nær;
Det passed' derfor til Beskedenheden,
At Folkegaven blev lidt mer beskeden.

Og endelig den Tanke kan forsøde
Vor HØGSBRO, at den runde Sum, han fik,
Var større selv end liden EEDVARDS Bøde
For den »Balance«, DØNNERGAARD begik.
HØGSBRO har vist, at man kan skumme Fløde
Ved Hjælp af hans Forhandlings-Politik,
Imens hos HØRUP knap en Pris Tobak man
Sig redder — iberegnet HOLGER DRACHMANN.

Fra det andet Hjørne af Kirkegaarden.

Komisk, literær Roman i mange aabne Breve.

[Fortsættelse.]

Til min uhyrlig unge Ven, Holger Dra . . belig!

Halvasien, i Juli 1892.

Tak Holger. min egen Unge! Du, som er mig kjær, og hvem jeg, da jeg, som bunder i gamle Minder, sidst gjæstede den store, literære Kirkegaard, i hvilken alt, hvad der dør i Norden, ligger begravet, fordi det var mig en Nødtørft at vise den store Inte-Professor, som jeg skulde været, og som vi sørgende stedte til Hvile for bestandig, hvad man i dette Præsteland kalder „den sidste Ære", trykkede i Haanden! Lad mig i det elegante, ukunstlede Sprog, i hvilket jeg er en Mester, give Dig en Anvisning. Du skulde, min Holger, lade nedskrive dit Levnedsløb, som jo er rent ud fortræffeligt, og som vil vinde Dig Hjærter hos alle Dannede, der har syslet med Studiet af Principerne for et ophængt Penduls Bevægelseshastighed, de saakaldte kohniske Svingninger. Jeg garanterer Dig en villig Forlægger og fem Spalter Lobhudling i dette Lands eneste læste Inte-Blad, som jeg selv skal forfatte. Med denne Udsigt til et Forskud paa det eventuelle Honorar betragter jeg din sidste Skrivelse til mig som prompte og propert betalt, og forventer jeg pr. Omgaaende din Kvittering.

Vi mødtes paa Kirkegaarden, og Du har villet, at med Professorhaabet skal for bestandig Krabasken være begravet. Da jeg fejrede min egenhændige Udnævnelse til *Lucifer* ved en Fakkel- og Fællesspisning i Koncertpalæet, stod Du saa pænt bag Døren og peb af Rørelse over al den dejlige Mad, som Du ikke fik. Det vilde være Jammersynd at lade Dig nok en Gang pibe forgjæves.

Jeg er saa vidunderlig beskeden! Jeg kan slet ikke lide, at Offentligheden faar sin Næse i, hvordan jeg hverver mine Folk og sætter dem i Arbejde. Kan Du huske, da Du sidst stillede til Klø hos mig, jeg foreslog Dig en lille Gemytlighed, ved hvilken vi kunde gjort lidt uskyldig Grin med dette Lands fordummede Læsere. Du skulde skjældt mig ud paa Prent, og jeg skulde ikke svare et Ord, for det gjør jeg aldrig; jeg bliver bare Martyr, det er alt det, jeg har at leve af. Men Du vilde ikke og fik mere Klø. Nu, Du raaber „Av", skal Du dog erfare, at jeg er ikke storsnu . . . storprofilet af mig. Det er en af dette Lands For-

dummelser, at man kalder mig storprofilet. Du ser jo, at jeg overvinder min storartede Beskedenhed og nedlader mig til at svare Dig.

Tak for den lige Linie, Du har opdaget i min Profil, og hvilken jeg aldrig selv har kunnet opdage. Tak ogsaa, fordi Du kalder mig national. Du har rigtig nok ikke sagt det, men jeg kan tænke mig, at Du har tænkt det. Er jeg, som altid har læst dette elendige Land Texten, og som har opfundet det mageløse Ord „Fædrelanderi", maaske ikke national? Ved Sankt Logos og Berliner Tageblatt! jeg er so dansk, so dansk, som nogen Mand, der er født i Berlin!

Men hvad er det, Du siger, om at „bære Danmark"? Havde jeg Dig ved Haanden, unge Holger, skulde Du til Gavns faa Krabasken at føle. Hvorfor vil Du gjøre mig mere til Grin, end jeg selv kan besørge? Der er to Danmarker, en Morgen- og en Aftenudgave, der begge er lige besværlige at døje. Det vil sige et Fortids- og et Fremtids-Danmark. Fremtiden kan blive fæl nok, for jeg har en genial Anelse om, at den vil slet ikke kunne huske mig; men Fortiden! Skal jeg bære Slagsbroderen Tordenskjold, Umuligheden J. L. Heiberg og Ubetydeligheden H. C. Andersen paa Ryggen? — Du milde Logos! de vilde jo bearbejde mig, saa at jeg blev tilsidst saa flad som en lige Linie, der ikke kunde naa fra den ene Ende af Integade til den anden!

Du est en ung Mand, Holger! Da Du var en gammel Mand, var Du lovende; nu, Du har naaet saa høj en Alder, at Du er en ung Mand, er Du ogsaa lovende. Er Du med? . . „Lovende", det vil sige En, der lover. He, he, storartet, morsom Brander, den er af mig selv. Men jeg lover for, at Du forløfter Dig paa dine Løfter, . . . kan Du høre, jeg bliver vittigere og vittigere? Jeg tror Dig ikke ud af Pletten, lille Holger; men lige meget, i disse knappe Tider maa man jo tage, hvad man kan faa. Du har været ung, Holger, uhyrlig ung, og Du har været gammel, Holger, uhyrlig gammel; lad mig nu se, at Du for en Gangs Skyld kan voxe op til et Mandfolk, saa kan Du maaske endnu blive til noget. Tror Du det? Jeg tror det ikke.

Naar Du endda vilde love, at naar Du har lavet Dig en Vandgang paa dit unge Vikingeskib, og igjen er bleven gammel, og igjen gaar i Barndom, at Du saa vil nøjes med at gjøre Dig selv til Grin, og ikke mig. Aber det kan Du ikke.

Se Dig i Spejlet, Holger, for det kan Du saa godt lide, men husk paa, at Krabasken hænger bag Spejlet!

Med dette kjærlige Aabnings-Brev være Du optaget i Menigheden.

Din
Inte-Professor,
immervæk in spe.

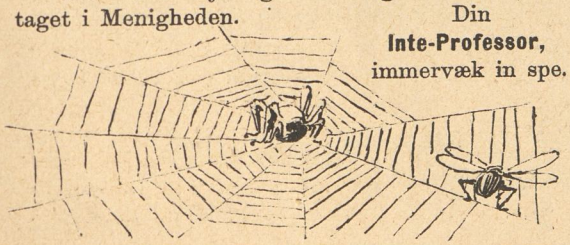

Dyrehavsbakke-Finale.

I Søndags skratted' paa Bakken
Den allersidste Trompet —
Benene ta'er de paa Nakken,
Enhver Artist og Athlet.
Hver Lirekasse forstummer
Og drager vemodig af Sted
Med Klarinet og med Trommer
Og med Julie Westermann med!

Hos »*Vega*« tier Musiken,
Og Dansen er endt for i Aar;
Kanonjøden lukker Butiken
Og sparer paa sine Blaar.
Og Karruseller og Gynger
De stopper med deres Kommers;
Den samlede Bakke synger
For vist paa det sidste Vers.

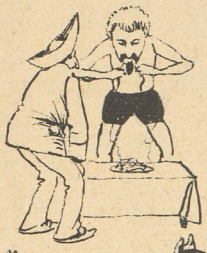

Vær Mand, og tab ej din Fatning!
Vis, at Du kan bære dit Savn!
Du næppe vil savne Erstatning
For Tabet i Kjøbenhavn.
Kanonjøden mangler man ikke,
Hvorhen man staar eller gaar —
Assel og Fjelstrup — sikke
Folk til at spinde Blaar!

Og Kraftkarle, rene Athleter,
Det har vi jo altid havt.
Se Drachmann, naar han profeter
Om sin umanerlige Kraft.
Er han ikke saa stærk, som han støjer,
Og mest vel i Munden det har,
Han »Menigheden« fornøjer
Dog flinkt ved at være til Nar.

Hallelujapigerne ude
I Frelsens mærkværdige Hær,
Naar de begynder at tude
Og synge, de stikker Enhver.
Nej! de stikker ikke op hverken
For »Julle« eller for »Jakel« —
Faar Hr. Booth lidt paa sin Tallerken,
Gjør han dobbelt saa meget Spetakel!

Og komiske Præstationer,
Dem træffer man vidt og bredt;
Vi savner ikke Personer:
Borgmester *in spe*, Hr. Smit!
Hvad enten han velocipeder,
Hvad eller han sidder til Hest,
Han Munterhed os bereder,
Naar han giver en Rolle som Gjæst.

At Dyrehavsbakken er dejlig
For visse »Alfonser» især,
Det tager man næppe fejl i,
Thi det er bekjendt for Enhver.
Skal vi Andre nu være ærlig',
Vi indrømmer vel, den er go',
Men at den er helt uundværlig,
Faar os Oldenburg ej til at tro!

Rethaveri.

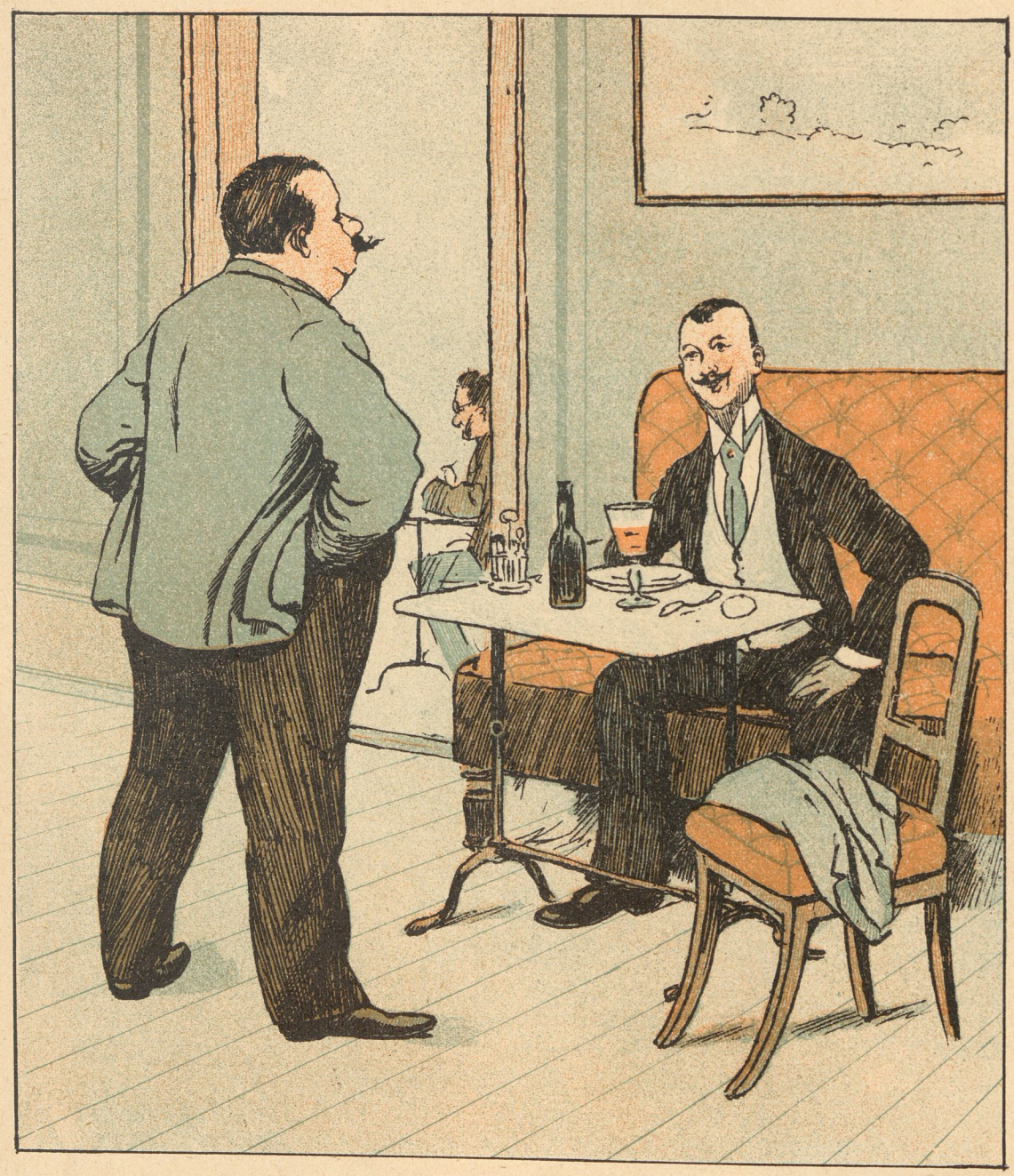

Stamgjæsten: Med hvilken Ret har De taget Plads ved mit Bord?
Den Nyankomne: Med min Livret, gule Ærter og Flæsk.

Efter Regnen.

— Tør jeg spørge, om Justitsraad Sørensen er til Stede?

— Jeg har Ordre fra Etatsraadinde Sørensen at sige, at jeg skulde hilse og sige fra Etatsraadinden, hvis at Nogen spørte om Etatsraaden, at Etatsraaden var gaaet ud og Etatsraadinden troede ikke, at Etatsraaden kom hjem før Middag.

Ude og hjemme.

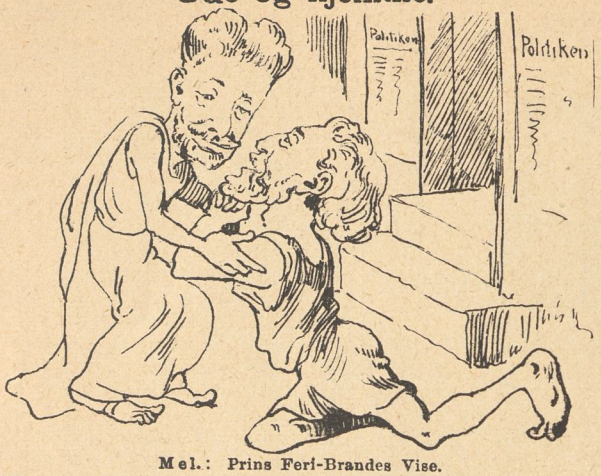

Mel.: Prins Feri-Brandes Vise.

Ung Holger var St. Georgses mest forlorne Søn,
Han var dydig og skjøn.
Han red paa Pegasen til gavnlig Tidsfordriv
Og førte, hvad man kalder, et tysk og fugtigt Liv.

Men saa forlod han Dydens og St. Georgses Vej;
— Paa sin egen Galej
Han sejled' til Ostende, ja til Brügge saagar,
Og med sit nye Leben han bedrøvede sin Fa'er.

Og her han forødte sit fordomsfri Geni
I Fædrelanderi;
De Pund, han havde faaet af St. Georg betroet,
Han solded' op som, rent ud sagt, Højrepatriot.

Dog nu blev der Misvæxt, saa mangt et „rodløst" Skud
Endogsaa gik ud!
Det „danske" Brød slap op, som ung Holger havde bagt,
Han havde inte mere, han skulde her ha'e sagt.

Saa kom der tunge Tider for den farende Svend
Og hans farende Pen.
Hans Levebrød blev inte literær Variété:
Han blev sat ud at vogte paa „Sammensmelterne".

At nøjes blot med Mask i et sligt Maskepi
Kunde han inte li'e,
Endskjønt han begjæred' i mangt et Øjeblik
At mættes med den Føde, som Sofus Schandorff fik:

Da gik han i sig selv og bemærked' som saa:
„Fatter Georgses Smaa
Faar Fakkeltog og Middagsmad i Overflødighed,
Imens i „*Politiken*" jeg bliver rakket ned!

Nu gaar jeg til St. Georg som forloren Evropæer,
Jeg vil falde paa Knæer
Og sige: Søde Fader, her har du mig igjen,
Til Søn er jeg uværdig, men gjør mig til — din Ven!"

— Og det var Fatter Georg, han blev saa himmelglad,
At han strax i sit Blad
En Fedekalv slagted', og det var Mad for Mons
Og den forlorne Holger — og ikke mindst for *Punch*.

Nu gaar han atter hjemme som Georgs ægte Søn,
Saa forsoren og grøn
Som den Gang, han i Gjennembruddet „sad over Sky",
Til næste St. Hansdag han brækker ud paa ny.

Evropæisk Rundsjov.

(Juni og Juli 1892).

Uagtet de evropæiske Stormagter havde forsikret, at Verdensfreden ikke vilde blive forstyrret i denne Agurketid, viste det sig snart, at den evropæiske Ligevægt og Dønnergaards Balance var næsten to Alen af et og samme Stykke.

Allerede ved Grundlovsfesten paa Wodrøfflund begyndte der en evropæisk Krig, som foranledigede Hørup til at indkalde de sørgelige Rester af hans forhen saa talrige Kjøge-Landeværn; men, hvad kunde det nytte? Ikke blot paaviste *Berl. Tidendes* lune Duus-Broder, at Hørups Hæderskrans som den første Journalist i Norden i en særlig graverende Grad var flettet af tyske Blade; men strax efter berøvede de franske Avtoriteter den stakkels Ravachol det eneste Hoved, han havde, uden at tage det mindste Hensyn til Ernst Brandes Forsikringer om, at han i Grunden bare var en grovkornet Spøgefugl; da hertil nu kom, at, til Trods for Bryggger Jacobsens Elskværdighed imod Kong Gambrinus's germanske Undersaatter, Befolkningen i Marokko vedblev med at tyre Kamelerne, og at Valgkampen i England førtes med en saadan Grusomhed, at endog gamle Gladstone fik et Øje beskadiget af et Stykke Brød, der dog heldigvis senere blev ham et godt Stykke politisk Levebrød, var det ikke til at undres over, at Kammerherre Meldahl pludselig fik Betænkeligheder ved under saa kritiske Forhold at tilraade en Bevilling af 3 Millioner til et Raadhus, som han ikke havde leveret Tegningen til.

De truende Forhold forværredes yderligere ved Fejden mellem Caprivi og Bismarck, især da han i *Hamb. Nachr.* havde oprettet en større Fabrik for exploderende Artikler. Dertil kom, at saavel Redaktør Ove Rode som Statsminister Steen pludselig nedlagde deres Arbejde, samtidig med at de republikanske Arbejdere i Nordamerika ligeledes nedlagde baade Arbejdet og alle de Politibetjente, de kunde overkomme.

Under disse Forhold indsaa Redaktør Wiinblad, at et Forbund med Hørup ikke vilde være til nogen Nytte for »socialdemokratisk Forbund«, og han sluttede derfor en Alliancetraktat med Koleraen, der ligesom »Evropæerne« i Integade ogsaa er af asiatisk Oprindelse. Herved haabede han at tvinge Storborgerne til en hastig Retirade, og da Virkningen af Forbundet allerede havde vist sig paa et tidligere Tidspunkt om Bord i Dampfærgen Sjælland, hvor en Art Kolerine havde angrebet ikke blot Passagerernes indre Organer, men endogsaa samtlige danske og evropæiske Redaktørers ydre Organer, viste det sig snart paatrængende nødvendigt at gjøre noget.

Heldigvis lykkedes det Bjørnstjerne Bjørnson ved sine Taler paa Himmelbjærget og i Sorø at hindre yderligere Blodsudgydelse, saa at Krigsomkostningerne her i Landet indskrænkedes til et Par større Beløb, som »*København*« og Eed. Brandes maatte udrede for Voldgiftsdomstolene i Højesteret og paa Nytorv; og da tidlige Holger Drachmann og Georg Brandes sluttede Fred med hinanden og fejrede deres Sammensmeltning ved ædelmodig at paatage sig at bære hele Danmark (N. B. ikke »*Danmark*«, der desto værre nok er henvist til at bære sig selv), indtraadte der en saa beroligende Situation, at endog Statsminister Steen fandt det forsvarligt at gjenoptage Arbejdet paa de gamle Betingelser, medens Tivoli højtideligholdt Sammensmeltningen med en vellykket Børne-Fest.

De 50 Udødelige.

Punch havde sammenkaldt et Møde af Drachmanns 50, der bærer dette Land, for at drøfte, hvad der kunde gjøres for en nøjere og inderligere Sammenslutning mellem dem. Indbudt var Alt, hvad der duer i Norden, deriblandt naturligvis Repræsentanter for Pressen, undtagen for *Danmark*, der ikke kan bære sig og altsaa ikke er med til at bære Danmark, end sige André. *Punch* dirigerede og gav Ordet til:

Nationaltidende, der udtalte, at Sammenslutningen var en af de vigtigste Livsbetingelser, og derfor burde man altid raabe Victoria for Sammenslutningen.

Bjørnstjerne *Bjørnson* erklærede, at han til Efteraaret agtede at indføre Republikken i Danmark, naar han først havde faaet Svenskerne smidt ud af Sverig. Han erklærede sig for en Tilhænger af Mønsteds Margarine, skjønt han ikke delte dens Drømme og Vildfarelser. En Sammenslutning mellem de 50 var allerede kommen i Stand, da der med de 50 selvfølgelig kun kunde sigtes til ham.

Dagbladet udtalte, at Sammenslutningen var en af de vigtigste Livsbetingelser, og derfor burde man altid raabe Victoria for Sammenslutningen.

Avisen havde aflagt et Atelierbesøg hos Drachmann og kunde derfor oplyse, hvorledes hans aabne Brev til Brandes var blevet til. Det var, da han i »National« havde kastet sin Hat op paa Scenen, at han var kommen til at tænke paa, at han aldrig mere vilde bære sin Hat, som han vilde, eller overhovedet bære nogensomhelst Hat, da der formentlig altid vilde være Plads nok for hans Hoved under Brandes's Doktorhat. Det var dog saa lærerigt saadan at lære ansete Kunstværkers Genesis at kjende.

Redaktør og Hønseavler *Niels Nielsen* meddelte, at han havde været saa heldig at knytte Hr. *Henrik Cawling* til det af ham ledede Bladforetagende, hvorved han mente at have gjort sit til at fremme Sammenslutningen. Bladet vilde fra nu af faa Navnet »Nattens og Midnatssolens Vidundere, illustreret Hønse- og Andeavler- samt Opfindter- og Mikkenik-Tidende«.

Professor *Andersen-Bang* havde ogsaa gjort sit Bedste. Han havde slaaet sig sammen med sin Navner Herman Bang og vilde sammen med denne foretage en Foredrags-Tournée til Sæby, Frederikshavn, Skagen, Løgstør og andre Verdenscentrer. Hds. kgl. Højh. Prinsesse Pignatelli vilde muligvis slutte sig til Tournéen.

Dagens Nyheder udtalte, at Sammenslutningen var en af de vigtigste Livsbetingelsen, og derfor burde man altid raabe Victoria for Sammenslutningen.

Politiken vidste nok, at alle de Nulevende var smittede af Fordummelsen. For dog ogsaa at gjøre Noget havde det knyttet forskjellige afdøde Aander til Bladet, bl. a. P. A. Heiberg, der sikkert vilde have holdt »Politiken«, om han havde levet.

København gjorde først opmærksom paa, at Heiberg var knyttet til det, hvorfor »Politiken« ikke saadan kunde annektere ham. Forøvrigt var der sket en ubetydelig Forandring i Bladets Redaktionsforhold, idet Hr. *Oscar Madsen* nu var eneste Redaktør, medens Hr. *Scavenius* var i Redaktionen og D'Hrr. *Rode*, *Knudsen*, *Petersen* og *Ewald* snart i og snart udenfor Redaktionen. Iøvrigt vilde Bladet blive ledet i ganske samme Aand som tidligere, undtagen at det vilde støtte Socialdemokratiet, med mindre det skulde gaa tilbage for dette Parti ved de næste Valg.

Dr. phil. *Schandorff* vilde trykke *Punch*'s Haand. Han vidste godt, at *Punch* stod langt over ham i Kundskaber og Aandfuldhed, *Punch* var et Stykke mandligt Danmark, og derfor var det sgu dog i Grunden, F. g. Taleren, ham og *Punch*, der bar Danmark. Han haabede nok, at *Punch*'s Menighed nu skulde faa Fornøjelse af ham.

Punch vilde ikke ydmyge Schandorff ved ikke at tage imod hans fremrakte Haand. »Menigheden« havde jo altid haft saa megen Fornøjelse af ham. Maaske var det dog lidt overmodigt at sige, at de To bar Danmark. Men Schandorff havde altid været lovende, og han var det i en vis Forstand endnu. Blot han nu maatte kunne holde dette sit sidste Løfte. *Punch* kunde i alt Fald forsikre ham for, at han altid med den største Interesse vilde vedblive at følge hans Udvikling som Menneske og som Kunstner.

Hermed sluttede Mødet. Senere hen paa Aftenen afholdtes der et animeret Festmaaltid, under hvilket der indløb et Telegram fra den fraværende Drachmann, dateret *Ariadne*. Af Talerne skal kun fremhæves, at *Aftenposten* udtalte, at Sammenslutningen var en af de vigtigste Livsbetingelser, og derfor burde man altid raabe Victoria for Sammenslutningen.

Tidssvarende?

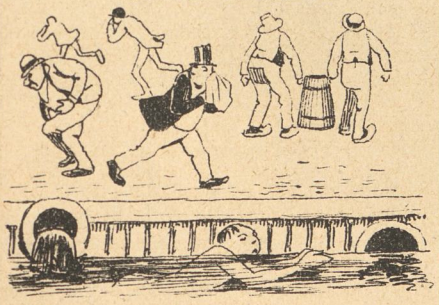

»Desinficer! — Desinficer!«
Det Raab, Enhver til Vækkelse,
Nu lyder overalt som Tegn
Paa Kolera-Forskrækkelse.

I Bladene det helt fortrængt
Har Sammensmelter-Striden,
Men Emnet er jo li'som gjort
Just til Agurke-Tiden.

Alverden os med gode Raad
Og kloge Vink beværter,
Saa man faar næsten Kolera
Af Skræk, saa mange er der!
Man fremfor Alt skal bade sig:
Er Vandet koldt, — des nemmere
Kan man gaa hen og dø af Gigt,
Og det er langt bekvemmere.

Man dernæst vel bør vogte sig
For Støv og Smuds og Aske;
Men der, hvor »Kongen gaar til Fods«,
Bør man dog flittigst vaske:
Bacillerne som Manden, ham
Med Lygten, jo forstaar 'et,
De har sig til »Bacilika«
Hver Nok-sagt-Tønde kaaret!

Man helst maa gaa med Mundkurv om
Sin Næse, aldrig vade
I Regnvejrs-Søle og la'e vær'
At læse visse Blade;
Tænk blot, hvad man kan vente sig,
Ifald man Næsen sætter
I den Æh-Bæh'ske Æsthetik
Og Wied'ske Silhouetter!

Og Magistraten, hvad gjør den? —
Den finder sig elskværdigt
I at agere Syndebuk,
Skjønt det er uretfærdigt;
Dens Raadhus just af Tidens Krav
Er ægte født og baaren:
Der faar den jo en Dansesal,
Naar den skal ned i Gaar'en.

☛ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Daarligt Udkig.

Hvor Stadens mange Kloakker smaa
Udgjør tilsammen en Rosenaa,
Just ikke til Ros for de vise Fædre,
Som ikke har klaret Farvandet bedre

Og observeret Faren i Tide,
Sig nærmer med fuld Fart Koleraen,
Saa Himlen og ikke Borgmester maa vide,
Hvorlunde Kommunen mon klarer sig fra 'en.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 11. August. Nr. 32.

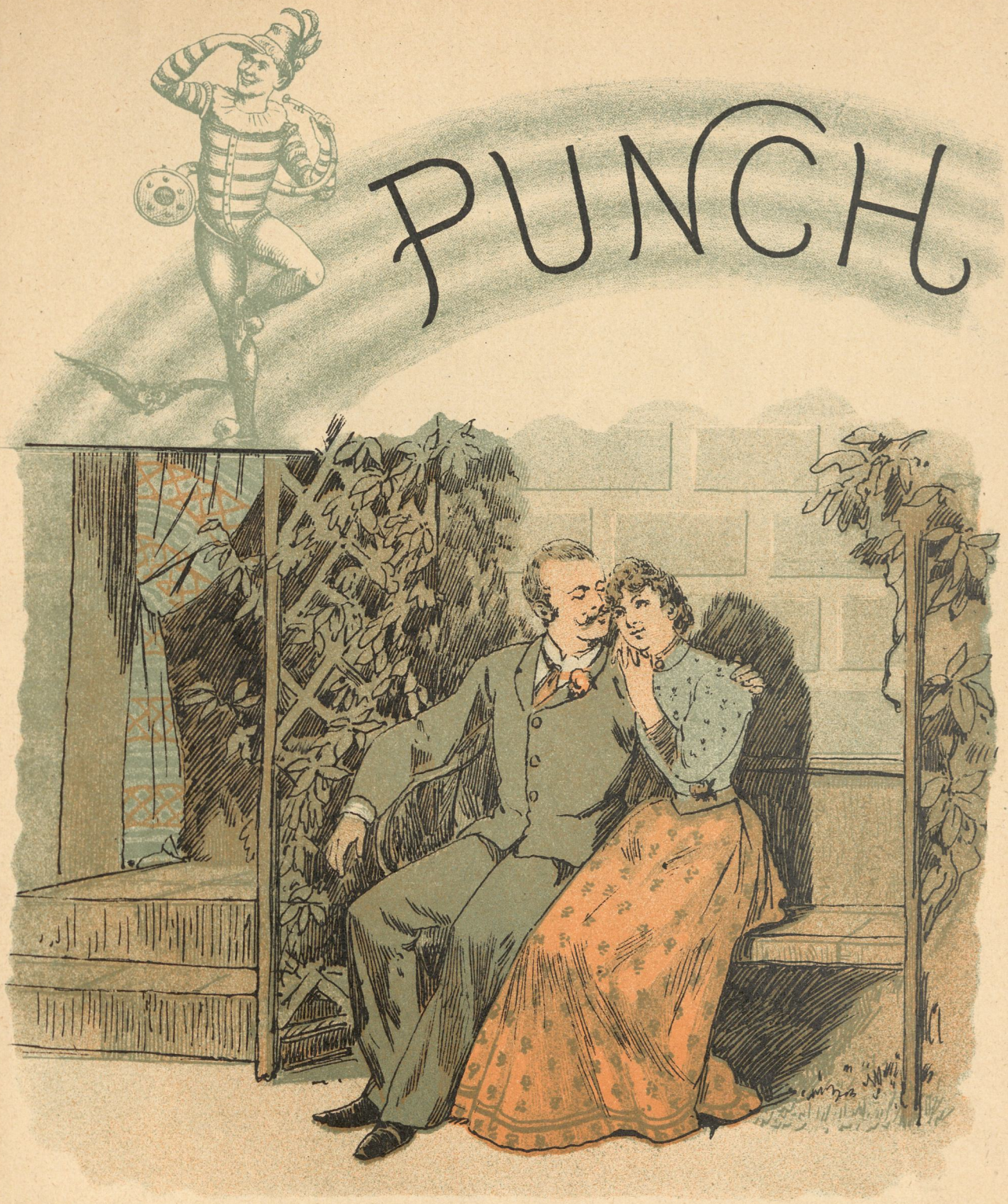

Prosit!

— Er det ogsaa første Gang, Du er forelsket, min søde Pige?
— Ja, det er det! Men det er saa henrivende yndigt, at jeg vil haabe, det ikke bliver sidste Gang.

Paa gyngende Grund.

I Integadens Ghetto
Bag Glasbutikkens Ruder
Har Sorg og Drøvelse sig indkvarteret,
Forretningen i Netto
Kun Underskud bebuder,
Naar Overrettens Dom er exekveret.
Ak, man er net leveret
I Bentheims lille Skare,
Som ud paa Gaden kigger;
Thi den er inte sikker
Mod »en Kulturkamps« Fare.
Slet kan de sorte Smaa sig kun forsvare,
Naar Hadets Glavind blinker,
Og Evropæer-Ruderne man klinker.

Om de er nok saa røde,
Af Rædsel dog de blegne
Ved Tanken paa den skaanselløse Fjende;
Thi deres Hjerter bløde
Paa »Videnskabens« Vegne:
Mod den »Fordummelsen« har ondt i Sinde.
De store Lys, der skinne
Fra Integades Hjørne,
— Den frie Forsknings Vugge, —
Vil den barbarisk slukke
Og stække Tankens Ørne,
Som laante deres Fjer hos salig Børne,
Samt den Athenes Ugle,
Der Rede har i Cawlings tomme Kugle.

— Til Værn de sammentrommer
Minervas Regimenter,
Rekrutter fuldt saa vel som Veteraner,
Om »Forskningen«, der rummer
Rostockhus-Prætendenter,
Samtaler med en død Brasilianer
Og „*sittliche*“ Organer,
»Balance«-Produktioner
Fra Bladets Dør paa slappe
Liner til Rettens Trappe,
Hvor jævnlig det forsoner
Sandheden ved at ofre sine Kroner,
Alt til en vis Mands Ære,
Der drog til Kiel for »Videnskab« at lære.

Tidssvarende?

Fra en Fagkyndig har vi modtaget en særdeles interessant Artikel om de uvartige Ords Udførsel og Anvendelse i dette Land. Han udtaler sig til den Ende som følger:

Da man af Erfaring kjender de ubehagelige Følger af at træde i et uvartigt Ord, vil dette Spørgsmaals overordentlige Vigtighed være indlysende for Alle. De aandelige Fækalier findes henliggende i mange, forholdsvis dannede Hjem, i Integade vendes stadig Bøtten, og kauschere Klampenborgtog, hvor den Hørupske Beholder à 5 Øre finder rivende Afsætning hos landliggende Grosserere, slynger sig som flydende Forter omkring Hovedstaden. At dette ikke er en hyggelig Tilstand, og at den under naturalistiske Epidemier kan blive farlig, er der ingen Tvivl om.

Det er tillige en kostbar Udførsels-Methode. Fem Øre pr. Dag giver ca. 18 Kroner om Aaret, foruden eventuelle Bidrag til Fakkelfester o. lign. Rimeligvis staar vi foran en Forhøjelse af denne Sum, da Kompagniet i Integade ikke længere kan arbejde med Fordel, dels paa Grund af de stigende Erstatningsbøder, dels paa Grund af manglende Afsætning af de uvartige Ord.

Enkelte Tørvetrillere har ment, at højrepolitisk Renlivethed maa kunne forenes med en vis Imødekommenhed lige overfor de aandelige Kolerinetilfælde. Derved opnaar man ganske vist at dække lidt over Lugten, men egentlig desinficerende er Methoden ikke. Naar det for Alvor gjælder om at „erobre Kunst, Litteratur og Theater“, vil Tørvetriller-Systemet ventelig blive ganske forbudt, da det hindrer Anvendelsen af virkelige Desinfektionsmidler. Heller ikke Inte-Kompagniet vil i Længden kunne finde sig i, at de uvartige Ord faa en vis Vægt, saa at de ikke længere kan omhældes paa politiske Rumlepotter.

Man har ligeledes forsøgt en Methode, hvorved de uvartige Ord bringes til øjeblikkelig Anvendelse som brugbar Gødning. I Fabriken „det frie Theater“ har man oprettet et Aftrædelsesrum for værdige Trængende, der vil gaa afsides paa Naturalismens Vegne, og man

har derved haabet at virke frugtbringende paa ligestemte Sjæle. Forsøget blev foretaget „en Bryllupsnat“ med de saakaldte wiede Fækalier, men Methoden blev øjeblikkelig dødsdømt, saa at den ikke en Gang kunde føres til Ende.

Spørgsmaalet bliver da, om de uvartige Ord bør gjøres indbringende, eller om der bør sørges for at faa dem udskyllede. Af Domsreferaterne faar man velvilligst Oplysning om, at Indtægterne indtil Dato har været:

An.	En Ørbecker	3000 Kr.
	En Slubbert	5700 Kr. 70 Ø.
	En grovkornet Spøg	3000 Kr.
	Diverse Smaamulkter ca. . .	2000 Kr.
	I Alt	13700 Kr. 70 Ø.

Regner man, at der som Minimum produceres et uvartigt Ord om Ugen, hvilket med en Gjennemsnitsbøde af tusinde Kroner pr. Ord vilde give en Aarsindtægt af 52000 Kroner, er det altsaa kun $^1/_4$ af de uvartige Ord, der gjøres indbringende for Samfundet. Herfra maa endda regnes Udgifterne til Retslokaler, Assessorgager, Fogedforretninger m. m. Og tages endvidere i Betragtning, at Landboerne under de sidste Valg yttrede afgjort Uvillie mod de „evropæiske“ Fækalier, saa at Spørgsmaalet kun har hovedstadsøkonomisk og ikke landøkonomisk Betydning, saa er der ingen Tvivl om, at man fuldt vel kan forsvare at indføre Udskylninger ved Hjælp af et selvvirkende Vandgangs-System. Dette Systems ivrigste Talsmand, Hr. Digter Drachmann, har desuden officielt tilbudt at udruste et Vikingeskib, hvormed han paatager sig at føre Udtømningerne fra hele Menigheden ud i de nærmest foreliggende Vandgange.

Men vil det være forsvarligt at lade en hel Menigheds Udtømmelser sejle deres egen Sø? Kunde man altid regne med en sikker evropæisk Strømning, der kun førte til Integade, vilde der intet være i Vejen. Men allerede nu er den omliggende Asfalt stærkt inficeret, og saavel i det kgl. Theater som i adskillige Forlagsforretninger spores en kjendelig Duft af halvasiatiske Kommabacciller. Selv uden at tage Vandgangene med i Beregning vil det før eller senere blive absolut nødvendigt at skaffe et andet Udløb.

Kompagniet i Integade har i den Anledning selv henledet Opmærksomheden paa Norge, hvor uvartige Ord stadig er et efterspurgt Gødningsstof. Ved Hjælp af tre Afløbsrender: en central-lokal, der fører gjennem det frie Theater, en østerlandsk, der udgaar fra Integade, og en udenbys. der faar sin Forsyning fra de saakaldte Sommerrevyer, vil de evropæiske Fækalier kunne føres over til et eller andet Lindbergsk Selskab i Sydsverig, hvorfra det ved Pumper og Trykværk vil kunne gaa al „Verdens Gang“ direkte til Kristiania.

Der er saa meget mere Grund til strax at skride til Udførelsen af dette Anlæg, som vort Broderland forventelig vil paatage sig Omkostningerne, ved nemlig at oprette et Professorat for Kompagniets Hoved-Entreprenør. Ved en saadan Udsigt vil han utvivlsomt vende Profilen mod Nord og med Rørelse istemme den gamle Hymne:

Underlige Aftendufte
Hvorhen vinker I min Hu?

Prospekt.

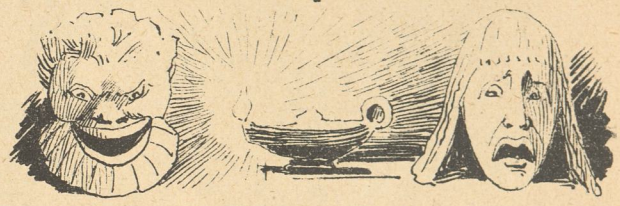

Nu aabner snart Theatrene!
Saa gaar den gamle Gænge;
Hver Direktør et sælsomt Mod
Har paa at tabe Penge:
Hvad han i Fjor har ikke tjent,
Det ofrer som en snu Mand
Han i den glade Sommertid
Til Gavn for Cirkus Schumann.

Hvad hjælper det Hr. Fallesen,
At han, mens Tiden iler,
Med garvet Hud kan staa for Skud
Mod alskens Projektiler?
Mod Mesterskytten Schæffer er
Hans gode Raad dog dyre,
Thi Kongens Nytorvs Cheferi
Kun Underskud kan fyre!

Professor Riis med vant Honnør
Vil Pengepungen lette;
Som Schumanns Tankelæsere
Kan Tidens Krav han gjætte.
Viis ham en Hat, en Stok, et Uhr,
En Handske, en . . . hvad veed je',
Han peger ligestrax derpaa
Og si'er: »en tysk Tragedie!«

Forgæves stakkels Severin
I vendte Klæder pranger
Og vil som en Hodgini staa
Paa Sankt Nitouches Ganger.
Hvad hjælper det? — Fornøjelsen
Bli'er dog kun grumme blandet:
Han har jo ingen Little Fred,
Naar Benzon er paa Landet.

Forgæves Th. Andersen
Frem i Kasino fører
En stejlende og kostbar Flok
Dresserte Direktører.
Og i »det fri Theater« — ak! —
Vil Eedvards Taarer trille:
Mod Klownen Tantis tamme Svin
Er selv Hr. Wieds for vilde!

Enfin! — mens Publikummerne
I Cirkus gaar og morer sig,
Til Kapløb Direktørerne
Med væligt Mod ansporer sig;
Naar blot nu ej Exemplet maa
For deres Øren kime,
Saa hele Aaret bare bli'er —
En Vandgangs-Pantomime.

Selv opfundet?

— Jens, kan Du sige mig, hvor mange Sorter Krudt har man?
— Javel, Hr. Skesant! Dæ æ Kanonkrut, Musketkrut, Melkrut, Rottekrut, Ukrut, aa saa A — — —
— Hva'forno'et?
— Aa saa A, Hr. Skesant, A æ Rekrut!

Godt sluppen.

— God Dag, Andresen. Det var Pokkers heldigt, jeg traf Dig. Du kan da ikke laane mig 25 Kroner?

— Jeg har sgu ikke saa meget hos mig.

— Men hjemme?

— Hjemme? Tak! Der har vi det rigtig godt, alle sammen. Farvel!

Indkomstskattebogen.

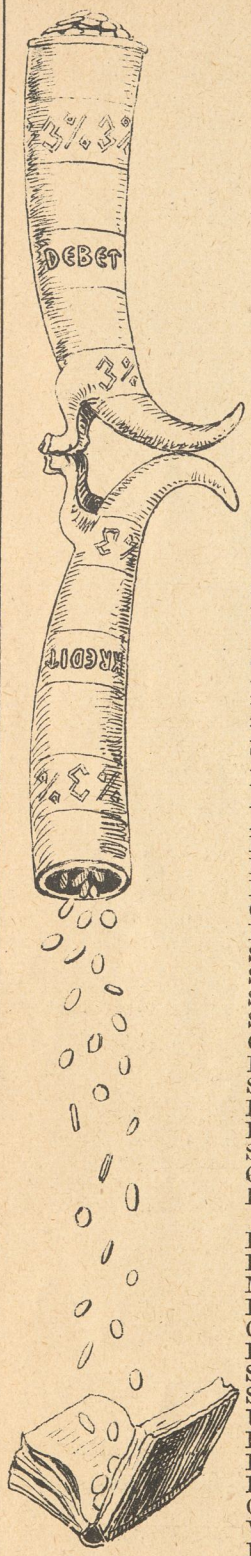

De higer og søger
I gamle Bøger;
Med spejdende Øje
De sig fornøje;
Om Dagen og Natten
De ivrig læse
Om Indkomstskatten
Med næsvis Næse.
Naar Bogen kommer
Et Steds til Huse,
De ivrig snuse
I Næstens Lommer.
Men der famles i Mørke,
Thi af Frygt for Falliten
Er der Mange, der styrke
Ved en Løgn Krediten.
Og de skriver knusende
Høje Procenter
Og fortæller om Tusinde,
De har i Renter;
Og maaske har de ikke
En eneste Hvid,
Men de Næsten bestikke,
Og det gaar til en Tid.
En afskyelig Bog,
Der gjør Ingen klog,
Men avler Misundelse
Og Bagtalen
Og giver Begrundelse
Tidt til Skandalen.
Piger smukke
I Bogen blade
Med stille Sukke,
Thi ak! hvor Skade!
Det næppe fejler,
At man vil finde,
At Ens Veninde,
Hun har en Bejler,
Der er højere ansat
I Bogen end hendes,
Og det er dog bansat!
Det maa bekjendes.
Saa mangen Stymper,
Sølle og sælle,
Sandheden krymper
Sig ved at fortælle;
Og med Summer han skryder,
Han slet ikke har,
Skjønt trindt det forlyder,
Han gjør sig til Nar.
En anden bryder
Sandheden villig
Og gjør sig til Snyder
For at slippe lidt billig.

Løgn og Pral ret hyppig dølge
Indkomstskattebogens Spalter;
Med Misundelsen i Følge
Daarlig den sit Hverv forvalter.
Ofte nok, det vil man finde,
Hadets Ild og Nag den tændte,
Skilte Ven den fra Veninde,
Satte Ufred blandt Bekjendte.
Under mangeaarig Færden
Ikkun faa den mon fornøje.
Lad den kun gaa ud af Verden
For et mat, nysgjerrigt Øje! —
Og man høre vil vor Klage;
Visse Time, Du er kommen!
Hvad de gav, de tog tilbage,
Evig bortsvandt „Helligdommen"!

I Ørkenen.

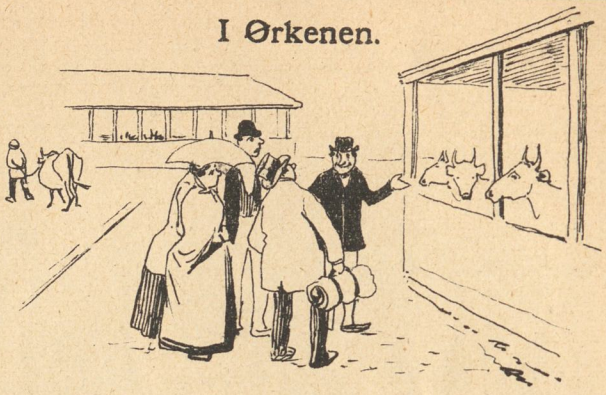

(Jensen, gammel Kjøbenhavner, nu bosat i Provinserne, skal med et Selskab af sine nuværende Bysbørn hen at se Beduinerne.)

Jensen: Spørre om Vej? Nej, Tak ska' I ha', saa vidt er 'et dov verkeli' ikke kommet med mig endnu, at jeg sku' spørre om Vej her i min egen Fødeby. Der er jo nok kommen en Del nyt, som pr. Exempel Frihavnen ude ved Langelinie og det nye Raadhus eller hvad det er med Taarnet nede i Filesofgangen, og saa var Krisjansborre jo heller ikke brændt af for ti Aar siden, og det forvirrer jo altid lidt, men jeg ska' nok hitte Rede i 'et alligevel, naar I bare vil følle efter mig. Er vi her nu allesammen? Naa, kom saa, saa ska' I faa Beduinerne og se. — Hvad det er for no'ne? Ja, ser I, de er jo egentlig bosat i Afrika og Amerika forskjellige andre Verdensdele. Helt nøjagtig tør jeg ikke paastaa det, men det skal nok saadan omtrent slaa til, at det er der i Nærheden. Om de er Menneskeædere? Tja, ligefrem garantere for, at de aldrig har smagt Menneskekyd, det tør jeg jo ikke. Men jeg haaber dov, at de kun gjør 'et, naar de er i Nød og Trang, og her er der jo Resterationer nok, hvor de ka' faa noget og spise. Er De bange, Fru Hansen? Ak Gud, det ska' De saamænd ikke. Det sku' da gaa løjerligt til, om de netop sku' ta' og udsøje sig Dem, og desuden saa ka' jo Hansen nok beskytte Dem, om saa ska' være.

Hvad de da lever af derude i Ørkningen? Aa Gud, der er jo saa mejet, som de saaddan ka' gaa li'saa stille og rave sig til. De er natyrligvis ikke bange for og sluge de største Kameler raa, og saa laver de Æggekave af Strudsæg og stejer dem i Solen. Hva' siger De, Frøken Peddersen? Maa de ha' none Strudsmayer? Ja, det har de sgu osse. Men det er jo heller ikke sagt, at de ka' taale alt, hvad de saadden gaar og propper i sig. Og naar de har slugt for mange Kameler, saa faar de jo denne hersens Mavedans, som vist for Resten maa være mejet sjenerende, hvis vi faar Kolera. Men det er jo for Resten noget som saa udmærket godt ka' hændes en af os Andre osse, naar vi har været ude og spist noget, som at vi ikke ku' taale. Der er ikke andet og gjøre ved end som og ta' sig en Bitter. Men det har de sorte Dævler natyrligvis ingen Forstand paa.

Hvor det er, vi gaa hen? Gaar vi galt i Byen? Det gjør vi vist ikke, naar jeg er med. Ak Gud, jeg kjender jo hele Landskavet saa godt. Herude er al Ting paa en Prik, li' som da jeg boede her — undtagen at denne Gade, som vi gaar i, den var her ikke, og saa var disse Sidegader her natyrligvis heller ikke, Bedevinerne de var her jo heller ikke. Men naar jeg undtager det, saa er der heller ikke sket Spor af Forandring siden sidst.

Om de er gift, disse Bedeviner? Ja, jeg veed det natyrligvis ikke ganske bestemt, men jeg tror dov nok, at somme af dem er gift og somme de er ikke. Det maa jo knive lidt med Koner til dem allesammen, fordi at hver Mand skal ha' en Snes Stykker i det mindste . . . Ja, det har Du Ret i, Peddersen, vi Andre ka' sgu ha' nok i een. Hvor de faar Pengene fra? Ja, nu tjener de jo naturligvis ikke saa lidt ved disse Opdavelsesrejsende, som der kommer saa mange af. I ka' tro, naar der kommer saadden en som jeg vil sige Standlej, saa kaster det en god Skilling af sig paa Hoteller og saadden, hvor han ta'er ind.

Nu ska' I se, nu er vi der. Det maa være ind gjennem denne Port. Man ka' strax se, at det er no'et orientalsk. Der er no'et overmaade livagtigt over det, li'som man ka' tænke sig ude i det indre Afrikas Ørkning med Elefanter og Tigere — bare at her er ingen Elefanter og Tigere.

Det er for Resten løjerligt, at vi saadden ka' gaa ind uden Biljet, men det kommer vel sagtens af, at Forestillingen ikke er begyndt endnu. Det er for Resten mejet rart, at vi er kommet saa tidlig, saa vi ka' ha' det lidt for os selv. Saa ka' vi gaa rundt og orientere os imens, til Folk begynder og komme. Hvad det er for Kvaj, der brøler? Det er Dromedarer, Sørensen. Hvad siger Du? Er det noget godt Sludder? Er 'et Fedestude? Aa, la' nu være, Kjære, og kom ikke til mig med Flovser. Husk paa, at jeg er barnefødt her i Byen. Jeg kjender den ud og ind . . . . . Nej, det ka' Du have Ret i, Bedevinerne var her ikke, da jeg var her, men det er saamænd osse ligefedt. Naar man er gammel Kjøbenhavner, saa ka' de sætte En, hvor de vil heri Byen; man klarer sig nok alligevel. I ku' ha stillet mig med Bind for Øjnene paa Kongens Nytorv, jeg sku' nok have fundet herud. Ak Gud, jeg føler mig allerede som hjemme her paa Pladsen, jeg føler . . . . . Hva' si'er Du, Sørensen — er 'et Kvajtorret? Gu' er 'et ikke nikke nej — det maa du gaa lidt længer ud paa Landet med. Har Du selv været henne og spørt en af Driverne ad? Ja, men Du ka' da sige Dig selv, at Bedevinerne faar ikke Lov og slaa sig ned paa Kvajtorret. Parere? Ja, det er jeg ikke bange for. En Omgang Kunjakker over det hele. Slaa over, Petersen. Vi spør' den Herre der henne. Nu skal vi dov se — — — Naa, saa det var Kvajtorret? Hvad Sa — hvad sagde jeg? Vi var dov ikke langt fra Bedevinerne. De ska' være lige i Nærheden af Kvajtorret. Det var da godt, vi fik det og se med. Men kom nu bare, jeg ska' nok finde Vej. For jeg er dov gammel Kjøbenhavner.

Lange Udsigter.

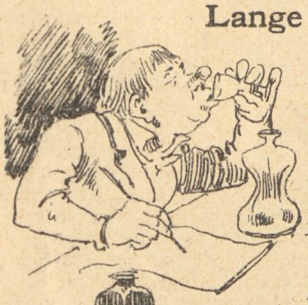

Synes De nu inte, Hr. Redaktør, at det er ligefrem at tage Folk ved Næsen, saadan som Foreningen til Kjøbenhavns Forskjønnelse har faaet mig til at gaa i Vandet eller kaskesens falde i Brønden med Klæderne paa?

Ser De, jeg boede for et Par Aar siden henne paa Vandkunsten, der nok hedder saadan, fordi der boer en Vintapper i Nabolaget. Men saa blev der bekjendtgjort, at denne hersens Forskjønnelsesforening havde faaet Lov af Magistraten til at rejse en monumental Brønd paa Kultorvet. Jeg meldte mig nu ind i Selskabet, fordi min Doktor havde raadet mig til at bruge en Brøndkur, og jeg flyttede hen paa Kultorvet for at være saameget nærmere ved den Monumentale, naar den begyndte paa sine Vandkunster. Naada, jeg kunde begribeligvis se med et halvt Øje, at Kultorvet trængte svært til Forskjønnelse, og jeg tog mig hver Dag en extra monumental Brøndummer paa, at Torvet vilde blive en ren Skjønhedsplet paa Byens Seværdigheder, naar den Monumentale blev færdig.

Men siden den Tid er der løbet meget Vand i Stranden, dog ikke fra den monumentale Brønd, for den er nok bleven til det bare Vand og ikke en Gang til Brøndvand; det eneste, der til Dato er bleven forskjønnet paa Kultorvet, er Næsen paa Undertegnede, saa min Doktor har flere Gange bemærket, at hvis jeg ikke snart begyndte paa min Brøndkur, blev jeg nødt til at probere en Guldkur, saafremt jeg da ikke vilde risikere at hjemsøges af monumentalt Vanvid.

Jeg har derfor vel nok Lov til at spørge om, hvor den monumentale Brønd bliver af, og om det kaskesens er Meningen, at Foreningen paa næste Generalforsamling vedtager at flytte den Monumentale ud i Brøndshøj eller Brøndbyvester, eller maaske, at hele Forskjønnelsen skal vente, til man er færdig med Ombygningen af Kvarteret omkring Brøndstræde. Men hvad kan det nytte mig?

Det er for silde at lukke Brønden op, naar Manden er drukken.

Ellers synes jeg, at Foreningen kunde have udrettet en hel Del mere til Byens Forskjønnelse, hvis den bare havde nøjedes med at indforskrive en halv Snes Anarkister for at myre Forfatteren til Otto Mønsteds Margarine. Men se, om den gjør saa meget.

Deres meget forbundne
Jokum Finkelsen,
Vandkiger.

Paa Svineplaneten.

„Paa ædel Stok gror ædel Vin",
Har Drachmann bemærket en Gang;
Men ualmindelig ædle Svin
Gror ikkun i Dannevang;
Spørgsmaalet er, om de fedeste gro
I Horsens eller i Holstebro.
Det kommer ikke ud paa Et,
Hvor Svinene faar deres Fedt.

Paa Fedeskuet i Viborg saas
En Fylking fra Holstebro
Af den Slags, som næppe overgaas
Af rigtige Svin paa to.
Til største Glæde for Magnus Kjær
Taxeredes Fylkingens gode Svær
Og al den Flomme, der var i 'en,
Til første Præmie-Svin.

Men, om man i Holstebro blev glad,
Saa blev man i Horsens vred:
Fælt rejste Børster dens *„Folkeblad"*
Og mødte med den Besked:
„Hvis Svinene hist fra vort Andelshjem
Havde viist deres gode Sider frem,
Saa havde de Herrer fra Holstebro
Kun holed' sig et Nummer To!"

Dog slig en Kritik fandt Magnus Kjær
En Kjende for interessant;
Hans præmierede Koryfæer
Injuriered' han fandt.
For Ærestabet og Svie og Tort
Fra Grynterflokken at skaffe bort
Paa Folkebladets Pengegris
Han sætter en storartet Pris.

Nu tvistes for Retten kontra et pro
De Svin, som i Norden duer,
Om hvem, der kan passe bedst for vor Sofus Schandorffs Literatur.
— Blot ikke det stakkels *„Folkeblad"*
Her finder, at for dets Pølsemad
Og fede Flæsk og store Ord
Dog Præmien bliver for stor.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Skarp nok?

Naar blot et Par Omgange Stenen faar,
Den »store, gamle« Rodhugger naar
Med Glans at besørge Øxen lagt
Ved Roden af Storbritaniens Magt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 18 August. Nr. 33.

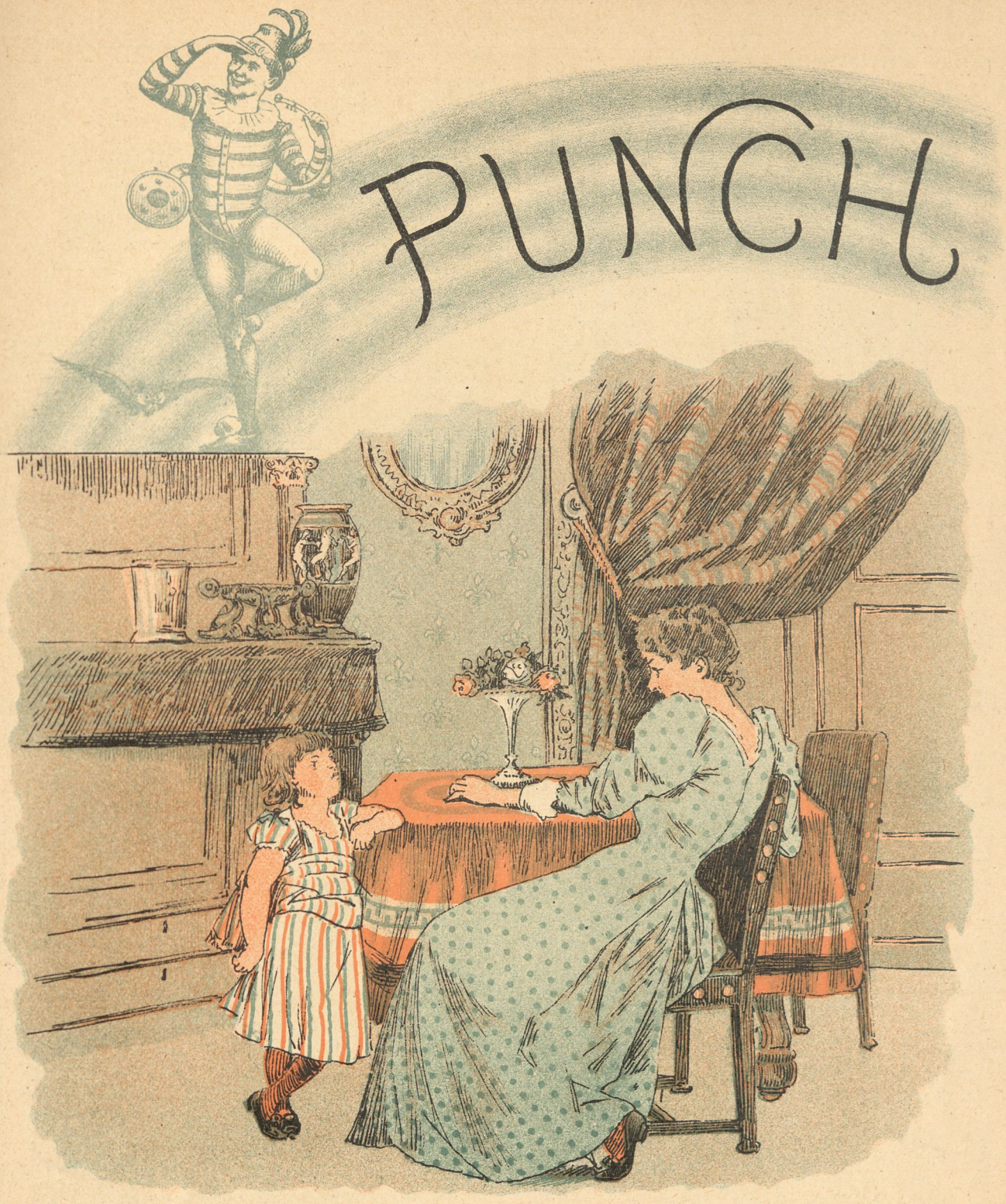

Retorsion.

— Hvis Moder er Bedstemoder, Mama?
— Hun er naturligvis min Moder!
— Jeg kan ikke lide hendes Datter.

Daarlige Tider.

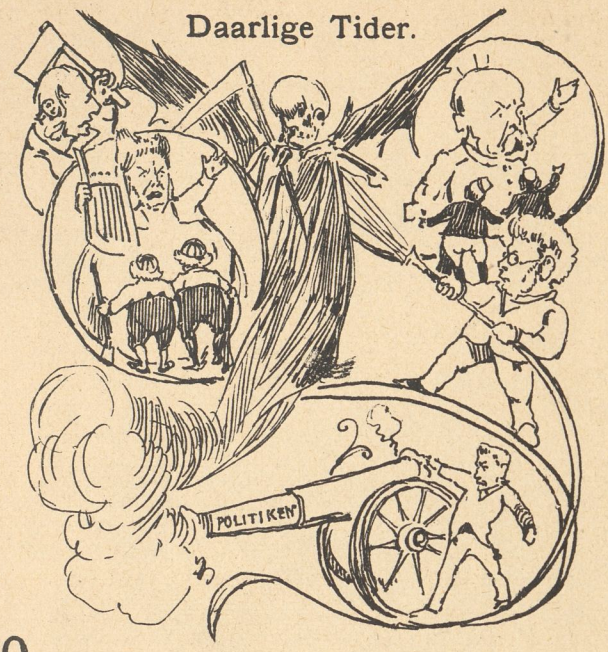

O Muse — eller, hvad du er for En —,
Som i vor Nyhedspresses Republikker
Har hjulpet mangen ulyksalig »Nigger«
I tørre Tider paa den grønne Gren
Og klaret for ham hvert et Fænomen
Fra Bismarck til de Toryer og de Whigger,
Saa snart der Smalhans var med Spalteføden,
— Send ogsaa mig lidt venlig Hjælp i Nøden!

For Tiden kan det nemlig ikke nytte,
At efter Fakta man omkring sig ser,
Thi der er ingen Verdens Ting, som sker.
For »Broderkrig« i Norden blev vi snydte,
Saa Norges Sønner slipper for at lytte
Til Bjørnson som den nyeste Homer,
Der digted' Konsulatets Iliade; —
Det hele blev en lovlig tynd Ballade.

Kun Koleraen, denne »Demokrat«,
Der raser slemt, af Gift og Ædder sprudende
I Wiinblads Spalter og i Czarens Stat,
Har dog, skjønt Død og Undergang bebudende,
Frembragt en lille Smule Liv i Kludene
I Sommer hos vor vise Magistrat,
Som, Pressen lig fra »Ledere« til »Blandinger«,
Har flottet sig med rigelige Vandinger.

Men ellers er her kun en daarlig Trøst
At hente for de stakkels Journalister:
Saa mangt et Blad den tunge Skæbne frister
At visne længe førend sent i Høst.
Et efter et »habilt« Organ vi mister,
Det vandrer brat til Evighedens Kyst
Og naar den Lykke, det saa fuldt fortjener,
At samles med de forudgangne Ænder.

Selv i den evropæiske Nation,
Der boer ved Integades trange Passer,
Man stamped' ingen »Aandens« Legion
Af Jorden frem mod »Reaktionens« Masser.
Med tomme Trusler lades hver Kanon,
Kun tomme Rum ses i Partiets Kasser
Og „*Politikens*" Holdere, der gabe nok
Kvartalet ud som Hørups faste Gabe-Stok.

Rullen gaar.

(Fra vor specielle Korrespondent.)

Det store, internationale Kap-Cykle-Konkurrenceløb, som »Selskabet til den ædle Kulturavls Fremme« har haft Æren af at lade rulle, er over hele Landet bleven fulgt med aandeløs Spænding.

Som bekjendt, drejede det sig om at trille Drejø to Gange rundt, inden Hjulmand Olsen havde nyst tre Gange. De store aandelige Benkræfter, der udkrævedes for at fuldføre dette Storværk, gav Løbet en saa gjennemgribende Betydning for Drejøs Fremtid som Kulturland, at *Punch* selvfølgelig uden Betænkniag afsendte en Referent. I Løbet af Løbet tilstillede han os følgende

Telegrammer.

Kl. 9,20 Morgen.

Om en Time starter Begivenheden, der skal hjælpe Nordens Kultur saa mange Omdrejninger fremad. Uhyre Folkemængde, navnlig Cyklister og Kulturister. I Løbet deltager kun indfødte Fagfolk: Rullemand Sørensen, Musikker Jensen, der har mangeaarig Øvelse i at bruge Pedaler, Trillebørsfabrikant Madsen og Ungkarl Per Persen, der er hjulbenet. En Kjøbenhavner har meldt Forfald, fordi hans Maskine staar hos »Onkel«; i den Anledning har Onkel protesteret i »Politiken« mod Menneskebens Anvendelse i den løbende Kulturs Tjeneste.

Kl. 10,25 Morgen.

Deltagerne indtager et let Maaltid Rullepølse, hvorefter Startningen begynder. Samtlige Herrer er iførte den traditionelle Sportsdragt, uden Svømmebælte. Per Persens Kjæreste har i den Anledning slaaet op med ham. Hun foregiver, at hun har hørt Skomagerens Dreng kalde ham en Ben-Rad.

Kl. 10,40 Morgen.

Hjulmanden har nyst første Gang. Det paastaas, at Rullemanden er tre Stokke foran de andre.

Kl. 11,10 Morgen.

Rullemanden stadig forrest. Musikkeren har taget Fejl af Vejen og er trillet om ad Taasinge. Det lille Uheld har dog ingen Betydning, da han i sin Profession har opnaaet en mangeaarig Øvelse i at træffe ved Siden af.

Kl. 11,37 Morgen.

Per Persen haler Rullemanden. Der søges forgjæves efter Trillebørsfabrikanten. Et Rygte vil vide, at der er gaaet en Bagring af ham. Han skal have ansøgt om at faa en ny Maskine paa Afbetaling, men han kan nok ikke faa Nogen til at gaa i Cushion for sig. — Musikkeren punkteres.

Kl. 12,15 Morgen.

Rullemandens Maskine ganske distanceret. Han gjør gjældende, at han ikke er vant til at haandtere en Maskinrulle. Trillebørsmanden opdager, at det kun var en ringe Fejl ved Ringe-Apparatet, og begynder derfor en ny Spurt. Hjulmanden nyser anden Gang.

Kl. 1,43 Morgen.

Per Persen punkterer og oplever et uhyggeligt Eventyr. Han triller gjennem Vinduet ind i et øde, ensomtliggende Hus; men alle Haarene paa hans Flonelskjorte rejser sig af Forskrækkelse, da han pludselig staar lige overfor en døddrukken Mand, der klæder sig paa. Dybt rystet synker Cyklisten om paa sit Kugleleje og skynder sig mekanisk at trille videre.

Kl. 3,15 Middag.

Maalet nærmer sig. Voldsom Spænding. Stigende Kultur:

umuligt at skjelne Hjul fra Mennesker. Trillebørsmanden punkterer.

Kl. 7,10 Eftm.

Nu kommer de.

Kl. 9,30 Eftm.

Hjulmanden nyser tredje Gang. Alle Tilskuerne pacer. Trillebørsmanden kommer ind som en god Nr. 1, Musikkeren et Bicyklehoved bagefter. Uhyre jubel, medens Trillebørsmanden modtager Ærøspræmien. Fra i Dag er hans Navn indskrevet i Danmarkshistorien. Enhver patriotisk Mand maa føle sig stolt over dette Løb, der har beriget Kulturen med fem smadrede Drengebørn, en væltet Aftægtsmand og fire overkjørte Hunde. — — —

Følgende i Referatet forekommende Maskinudtryk trænger muligvis til Forklaring:

At starte: fordrejet Udtale af »at kile paa«. — Pedal: en Indretning til Fremvisning af Cyklistindernes Ben. — Punktere, af Punktum: stig af, Cyklist! — Spurt: at spørge, det modsatte af at sige Pas.. — At pace: udtales »at pæse« og betyder, at naar det regner, saa vil Aarhusianerne ikke.

* * *

Efterskrift. Med Beklagelte erfarer vi, at det er løbet rundt for vor sportskyndige Medarbejder. Paa sin Rejse til det store Jyllandsløb naaede han ikke længere end til Tivolis Fregat, hvor det er let forklarligt, at han efter flere Timers Strabadser har troet sig hensat paa Drejø. Med al den Aandsnærværelse, der danner Kjærnen i dette Lands moderne Journalistik, fastholder vi derfor vort Referats Korrekthed.

Foraarsgrønt.

Kere Bob?

Je ka ladde hvide, at Augtoritedterne i dette Land stadi lægger paa Lur etter Frihedden, aa nu bier der i disse Dae osse gordt Enne paa di siste sørrelie Rester a di Onges Frihed, fordig nemli Ferrien er forbi, aa der er egge Usekt te, a den i siste Øjeblæk skulle bie forlænget. Aa je hade liegot troet, a Skolledirktøren hade taed Hensyn te et Endserat, som je hade faaed en a mine Klasekameradter te aa skræve i Daensnyhedder om a forlænge Sommerferrien te føste Sebtemper a Hensyn te Kolleraden, som hele Sommeren har grasseredt i Polleteken aa andre øjropæiske Hovedstæder, vor man vær Da a Sanitedsthensyn drøsser Tjæders Indsigtpulver ud over alle mulie Artegler for a holle Kollerafluerne fra Livet, uden a de ka nydte noet, fordig di har vær eneste Da hat den græsseliste Mavepine i Integade, siden Georg Brandes ble inte Profedser i Æsteteg. Aa de nydtede heller egge noed, a je aggeterde for Sommerferriens Forlængelse i Daensnyhedder, men je har loft mej sæl, at jej, naar Skolletiden begønner, vær Da ve spise en ½ Podt Stegkelsbær, saa je ska nog faa i det menste Kollerine aa saadden ta en eftertrøggeli Hæun over Samfonnet. Ellers har je igge annet nydt at fortæle dej, en a Aron Jakobsen igen er been Goevenner med den lange Holger, du ved nok, og ude paa Venstre Kerregaar har di stogged hinanden paa Næven, uagted det er egge saa længe siden, a di har stogged hinannen paa noet, der begønner mæ stordt T og er egge langt fra Andsiktet, aa ves nu deres nye Venskav bare holler te Fastelavn aa di lar vær med og mule hinannen i Frikvaterert, saa tængker jeg, at vi kan faa obredted en Fresforeneng i Skollen, vor vi ka enghvidtere Bjørnson ner aa hole Fresforedrag for vos, aa ves a han i Talen kan komme til og stegge saaddan en ud, som for Ægsembel, a naar han ser en sammensmeldet Venstremand, kommer han altid til aa tængke paa en Konsulatssag, der er lagt paa Ænnen, istedenfor som a den skulde ha vaaren stillet paa Spessen, — saa ve je garandtere, a han faar Teslutning a hele den Ongdom, som repræsenterer Livet aa Fremskrittet hernere.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. Hels alle raske frisinnie Drenge obbe hos jer aa si dem, a ves noen a dem dør a Skræg, ska di bie begravede hos jeres eien Steen.

Elegi.

Da „*Danmark*“ sank i Havet ned,
Der var stor Ynk i Nøden;
Ak! nu paany et „*Danmark*“ stred
Den sidste Kamp med Døden!
Og dog saa stolt vi nylig saa
Det frem mod *Bonus* stævne,
Imens dets Neger-Ladning laa
Og sang af bedste Evne:
Danmark, dejligst Klang af Penge,
Lukt i Vandgang blaa — — —

Der gaar et Sagn med store Ord,
Som lyder helt mærkværdig:
Naar man har Inte-Mænd om Bord,
Er man aldeles færdig!
Skjønt ingen Doktor Jespersen
Paa dette Vrag saas gynge,
Kan dog blandt Integadens Mænd
Nu salig Lütken synge:
I Danmark blev jeg født —
Men aldrig hjemme! . . . . . .

I Gamlehørups Skole gik
André og var saa flittig;
Der lærte han Journalistik,
For han var moskovittig.
Men, at en gammel Russer ej
Har taalt Agurketiden,
Det er dog haardt! — skjønt bleg og sejg
Han stønned' under Striden:
Danmark, dig følge Held og Hæder!
Danmark, dig følge Gjæld og saa videre — —

Den gamle *Logos* svigted' han
Og Bentheims Hasselkjæppe;
I Bladet blev der nok af Vand,
I Kassen blev der Ebbe.
Saa gik det galt! — den bitre Nød
Hans sidste Kræfter plukked',
Og: „Ka' du li'e den, Heimann?“ brød
Han ud, imens han sukked':
O Farvel, du kjære gamle Danmark,
Jeg maa hjem til mit Inte-Fædreland! — —

Saa svandt da „Danmarks“ Saga hen!
Men vide skal det vides,
At Lütken og hans fuldtro Mænd
Har handlet Bonus fides!
Thi da han i sin Afskedsstund
Bad Ferslew slutte Legen,
Gav Aktionærerne ham kun
En Ho-Witz med paa Vejen!
O Danmark! Af Rænker forstod du ej et Kvæk, —
Det har André betalt med sit dyreste Blæk!

En paa Skallen.

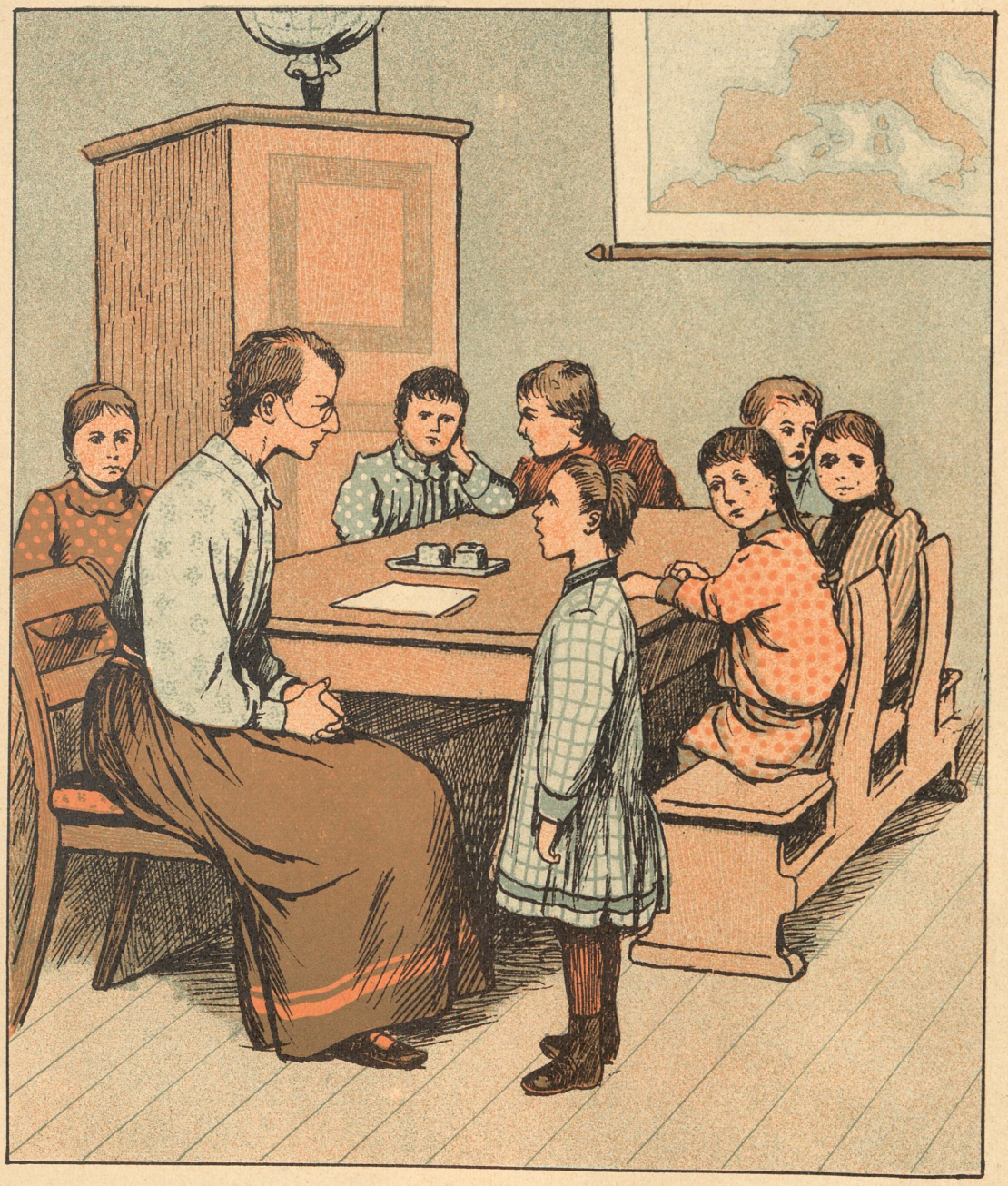

— Naa, Anna, kan Du saa sige mig, hvem var egentlig Kolumbus?
(Anna tier).
— Maa jeg?
— Ja, saa kom Du med det, Petra.
— Det var ham med Ægget paa Enden.

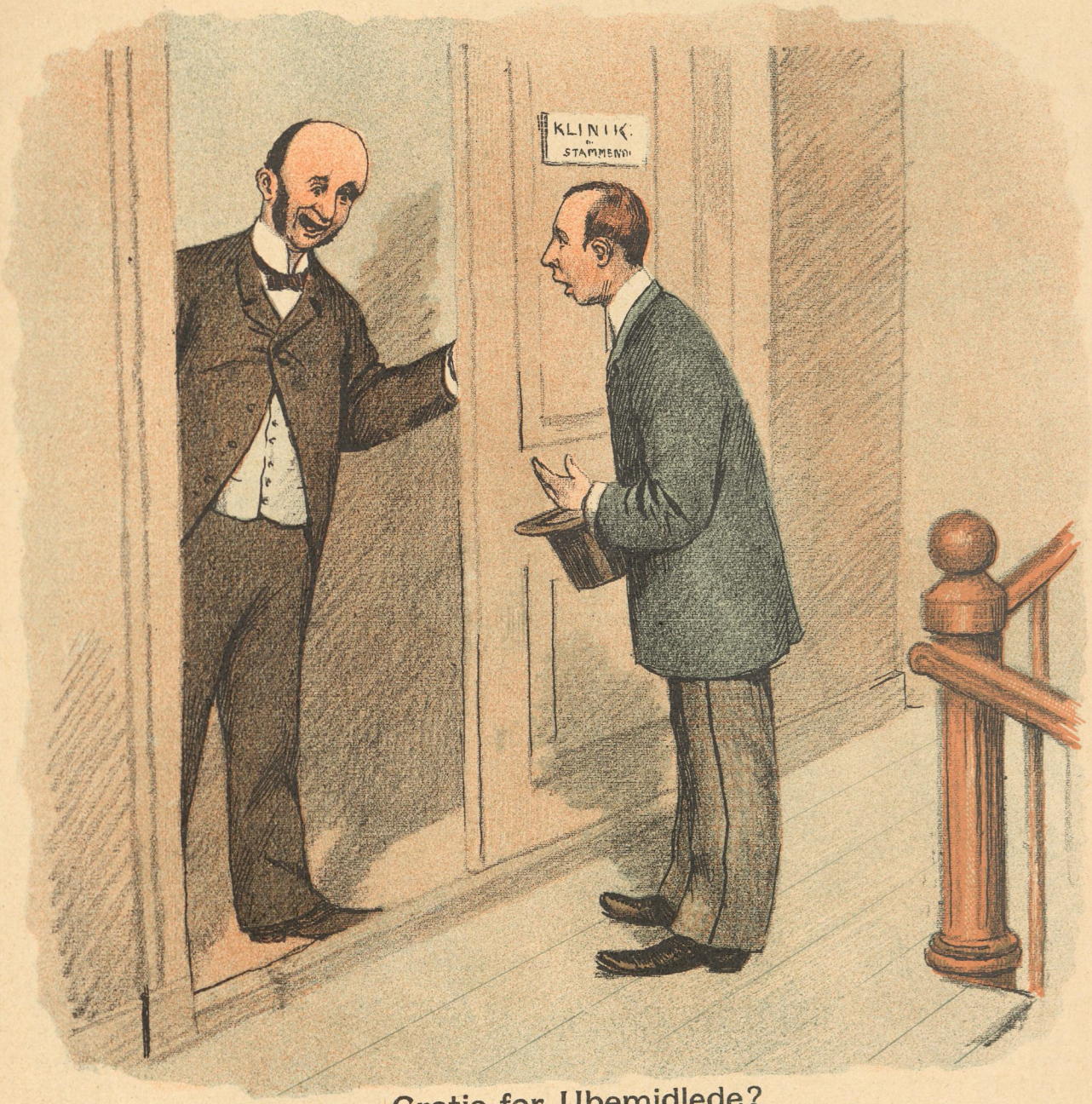

Gratis for Ubemidlede?

— Æ-æ-æ de Dem, d-der ku-ku-kurerer for St-sta-stam-mammen?
— J-a-a, de-det er mig.
— J-a-men jeg sy-synes, at De selv st-stam-mammer!
— Ja, ve-vel gjør jeg de-det!
— Hvor-f-for kur-e-rerer De da ikke De-dem selv?
— Hvem-Fa-fa-fanden sk-sku' be-betale mig f-for det?

„Danmark"s Undergang.

Frit efter Grundtvig.

Om *„Danmarks"* Meriter der lød en Sang
Saa drøvelig,
Dens Vandring i Livet blev inte lang
Og følgerig.
„Danmark" var fredløs i Sommerens Hede;
Skjønt det med Løfter om *Bonus* var rede,
Slet Ingen dog reves om *„Danmark"*.

Det voldte hver Spalte, saa sprøjtefuld
Af bare Vand,
Det voldte den Mangel, der var paa Guld
I *„Danmarks"* Land.
Mange om Skylden og Flere om Skaden;
Slem Konkurrence det havde paa Gaden,
Hvor aldrig man reves om *„Danmark"*.

Den smaa André Lytken som Redaktør
Var *„Danmark"* værd,
Thi snart var han Dansker med Næb og Kløer,
Snart »Evropæer«,
Ak, men i Dans efter Publikums Pibe
Snart for den Smaa det begyndte at knibe;
Thi slet ingen reves om *„Danmark"*.

Som Viking fra *„Danmark"* det var hans Maal
Sig op at slaa,
Hvorfor han hjemsøgte med Brand og Baal
Fontainebleau!
— Ringe var Pundet, og faa kun dets Renter;
Men endnu færre var dets Abonnenter.
Kun Rykkerne reves om *„Danmark"*.

Udgiverne af deres Industri
Fik Underskud.
Til sidst kunde Heimann nok inte li'e
At punge ud;
Derfor han stopped' for Bladets Kontanter,
Saa det gik ud lig de rodløse Planter,
Der jevnlig krepere i Danmark.

Forgangen er et og et halvt Kvartal
I Sorg og Nød,
Før *„Danmark"* fik Ende paa al sin Kval
Og fandt sin Død.
Dets Abonnenter, som maa sig husvale
Omme hos Ferslew i hans »nationale«,
De Stakler maa græde for *„Danmark"*.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, jeg kan formelig misunde Dem, det kan jeg virkelig, fordi De lever saa rolig og fredelig her, som om De var gaaet i Kloster i Vallø eller Væmmeligtofte naar jeg undtager, at Spækhøkerens Datter spiller Skalaer nede paa første Sal, og at Urtekræmmeren læser højt for sin døvstumme Kone paa tredie, og at den Barbersvend, der vil uddanne sig til Tenor, synger »En nyfødt Sol« ved Siden af og saa at der jo er et lille Barn, der græder paa fjerde Sal og en Rejekone paa Gaden og en Liremand i Gaarden og en lille Hund, der vil ind nede i Stuen, og saa er der jo ogsaa altid lidt Spektakel af Vogne og saadan, men De, som jo kun kommer saa sjældent ud, maa da ogsaa have lidt Opmuntring og Afvexling, og som sagt, jeg misunder Dem virkelig, fordi De har det saa rolig, og De har jo ikke andet at tænke paa end salig Schrøder, naar De bare giver ham en frisk Krans og lidt Vand en Gang imellem, men det er sandelig ikke saadan, naar man har saa meget at tage Vare, navnlig nu i denne Tid, da Theatersæsonen allerede er begyndt at begynde, før den egentlige Sæson begynder paa Kasino, og man maa jo ogsaa en Gang imellem i Sirkus Sjumand og i Tivoli og til Beduinerne, som bare har den Fejl, at der er Hul paa deres Kaffepose, hvorfor det ikke er saa løjerligt, at de faar Mavedans, som jeg for Resten ikke fik at se, men som formodentlig er noget lignende, som vi kalder Diarrhoë paa Dansk, men hvad der jo næsten er endnu alvorligere, det er at tage mig lidt af Ambrosius's Opdragelse, for De veed jo nok, søde Fru Schrøder, at han gik ud af Latinskolen nu lige før Sommerferien, for Ambrosius kunde jo ikke billige de pædagogiske Principer, som blev lagt til Grund for Undervisningen, og derfor blev Bestyreren krakilsk og nægtede at lade ham komme op i en ny Klasse, og saa indgav jo Ambrosius sin Demissiong, som han kalder det, og nu maa vi jo se at faa ham anbragt i et eller andet, og De kan tro, jeg havde en haard Dyst med Petersen, som vilde have, at han skulde gaa ind i Forretningen og gjøre i hvide Varer ligesom sin Fader, men det kan De da nok forstaa, at jeg satte mig imod med Hænder og Fødder, og nu vakler vi imellem, om han skal være Premierløjtnant eller Tenor ved det Kongelige, som jo er blevet saa moderne i den sidste Tid, og foreløbig har vi kjøbt en Bajsikkel til ham, som jo altid kan blive ham til Nytte i alle Livets Forhold, og det er jo Meningen, at han skal uddanne sig til at sætte Rekord ved at kjøre rundt om Jylland eller ialfald Sjælland eller Amager, men endnu er han jo ikke kommen videre end til at øve sig ud af Strandvejen, og han klager over, at Folk er saa slemme til at stille sig i Vejen for ham, naar han kommer susende i fuldt Firspring, og saadan var der forleden en gammel døv Herre, der gik lige, hvor han skulde gaa, uagtet Ambrosius ringede med Klokken, og saa kjørte han naturligvis paa og væltede med Bicyklen og forstuvede den allernederste Del af Ryggen, og den gamle Herre fik nok ogsaa nogle Skrammer og Lægsjoner, men det kan saadan en gammel ondskabsfuld Knægt jo ogsaa have godt af, naar han ligefrem gaar ud paa at sjikanere et stakkels ungt Menneske, der ikke har gjort ham noget og bare

uddanner sig til sin Gjerning, men ellers er han dog sluppet godt fra det, skjønt de har kjørt i Vejen for ham baade med Barnevogne og Dampsporvogne, undtagen at hans Sikkel forleden Dag løb ned ad en Skrænt med ham og ind i en Have, hvor der var en Familie, der havde været saa hensynsløs at sætte sig til at spise til Aften lige under Skrænten, skjønt de jo godt veed, at man ikke saadan kan holde Styr paa en Bajsikkel, naar den først er kommen i Gang og giver sig til at rulle ligesaa stærkt, som den kan, men saa maatte de jo ogsaa finde sig i, at der gik noget Porcellæn i Løbet, men siden det Uheld med den gamle Herre har han maatte gaa med Bandasje om det daarlige Sted og har slet ikke kunnet kjøre, men nu er vi jo blevet noget ængstelige, og naar han nu skal til det, saa maa en af os følge med ham og passe paa, at der ikke tilstøder ham noget, og da Petersen jo er i Forretningen det meste af Dagen, saa maa jeg jo, og jeg er saamænd allerede begyndt at trænere paa Trejsikkel hjemme i Gaarden, men jeg har jo saa mange andre vigtige Ting at passe, saa jeg har ikke saa god Tid, og derfor vilde jeg nu foreslaa Dem, søde Fru Schrøder, om De ikke kunde have Lyst til at lære at kjøre paa Trejsikkel, saa De kunde tage Dem lidt af det unge Menneske. De maa naturligvis benytte min Maskine ligesaa meget, De har Lyst til, og der er baade Cushion-Ringe og Kuglelejer, og jeg tror netop, at De med Deres Benbygning maa have Anlæg for Sporten, selv om De nu ikke driver det til at blive Sjampignon og kjøre om Kap paa Banen i Ordrup og blive Mester for Danmark og komme i »Illustreret Tidende« med Portræt og Nekrolog, men det er jo dog altid mondænt og fængdøsjækelt og sundt, og det er er jo af stor Vigtighed, at man lærer at trænere sit Legeme i Tide, saa at man kan blive Sanamens i Sanakorpus, som Frits Grønbæk siger paa Latin, og som nok betyder, at man skal være et sandt Menneske i en sand Krop. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Da de solgte den.

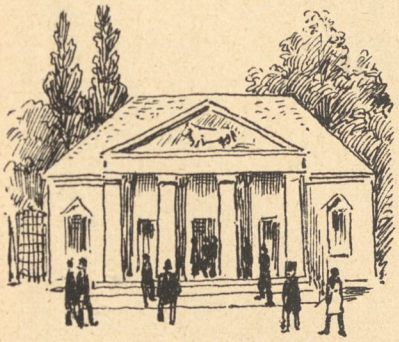

Nu var den sidste Besøgende i zoologisk Have omsider bleven ked af at drille Dyrene længere og stikke Kager, Bolscher og andre mavefordærvende Delikatesser ind til de Dyr, om hvem der stod: »Maa ikke fodres.« At han var den eneste, der den Dag havde besøgt Haven, og det endda til halv Pris, for det var en Menig i Uniform, det var der ingen, der undrede sig over. Man var jo ikke forvænt med talrigt Besøg. For Resten var han saamænd ikke en Gang kommen, naar det ikke havde været, fordi han nødvendigvis skulde tale med en af dem, der havde musiceret i Haven om Eftermiddagen.

Men hvad var der nu paa Færde? Brændte det oppe ad Frederiksberg Bakke til? Eller havde en halv Snes Mennesker til ingen Verdens Nytte kørt hele Sælland rundt i 20 Timer og skulde nu modtages med Begejstring af en beundrende Folkeskare?

Det mylrede med Mennesker — og Sværmen gik i Zoologisk Have!

Ganske simpelt: Aktieselskabet saa sig ikke længere i Stand til at fortsætte Driften, og derfor skulde der nu holdes Avktion over hele Historien, Dyr, Terræn og Bygninger.

Der var fashionable Købere, Folk med Penge paa Lommen; og saa begyndte Avktionen da.

Se se! Der er jo et kendt Ansigt. Hvad vil Borgmester Jacobi paa Avktionen? Han gaar rundt og ser paa Bygningerne med Kendermine. Store Aander mødes: der er Meldahl.

»De her, kjære Kammerherre?«

»Og De da, kjære Borgmester. Er det indiskret at spørge, hvad De agter at kjøbe?«

»Jo, ser De! maaske Magistraten stod sig ved at kjøbe en Del af Bygningerne herude: her er vist endelig den tilfredsstillende Løsning af Ladegaardsspørgsmaalet. Abehuset er kønt og hyggeligt, og Villasystemet synes De jo ogsaa saa godt om?«

— »Ja, men er den hele Indretning ikke for dyr?«

— »For Dyr? Aa hvad — Dyr eller Ladegaardslemmer«.

— »De misforstaar — jeg mener for bekostelig; nu maa der spares paa alle Kanter; Koleraen vil koste. Næ, hvad siger De om at opgive den dyre Raadhusplan. — Denne Nyrop; flink, men uden Begreb om Stil. Vi kan indrette os herude. Der, hvor Drøvtyggerne har boet, flytter Borgerrepræsentationen ind; Dovendyrets Palæ kan Torvehalsudvalget faa. Og det tropiske Fuglehus: sikken et overdækket Festlokale!«

— »Blæse være med, om Lokalet er dækket med Glas, naar bare Bordet er dækket ordentlig, helst med 6—7 Glas. Bistrup hvad?«

— »Mmmh! ja.«

De to vise Mænd gaar videre.

Nu sælges Bjørnehuset. Det kjøbes af den danske Filial af »Guldkuren« paa Amicivej; der skal Rekonvalescenterne installeres, naar man først er bleven af med Bjørnene.

Brygger Jacobsen gaar ensom om; tænker han paa at kjøbe sig en literær Abekat; han kan ikke nøjes med sin literære Buffet i »National« alene.

Avktionarius spørger: »Vil Bryggeren ikke byde paa noget?«

»Nej tak! Jeg husker nok, sidst jeg bød paa en Ny Carlsberg fra Fad, da jeg ventede 50 Kollegaer, og der saa kom 3 Gange saa mange.«

Nu raabes den store Slange fra Krybdyrhuset op.

Der er Oberstløjtnant Meyer; han byder nok for at prøve, hvor højt man kan naa op med Slangen; uha, der gik han i Vandet, han blev hængende ved den. Man skal aldrig drive saadan noget i Vejret, det falder tilbage paa en selv.

Nu gaar Strømmen over mod Rovdyrhuset; der er nogle af de rigtige Pantelaanermadammer, der aldrig forsømmer en Lejlighed til at købe Panther billig.

Tilsidst er der kun Restavrationen tilbage; ogsaa den skal realiseres, med Borgerskab, vel at mærke, et af de rigtige gamle Borgerskaber, uden opredte Senge og en Mulkt om Dagen.

Der er 63, der er Liebhavere; og de byder og byder, men ingen af dem faar noget. Avktionarius vedbliver: »Ingen højere? Et Beværterborgerskab, mine Herrer! Naa, kommer der ikke et ordentlig Bud?«

Jo, der kommer et Bud. Et Adamsbud, og han hvisker med Avktionarius.

De 63 kan gaa hjem og lave en Adresse; nu har en Tysker underhaanden faaet det omstridte Borgerskab.

Avktionen er forbi. Zoologisk Have existerer ikke mere; i Grupper eller to og to gaar Kjøberne hjem ad Frederiksberg Allé mer eller mindre glade. I hvert Fald ikke saa glade som Frederik Christensen; han staar og tæller Publikum i sit halvfyldte Theater. »6557 Personer i 15 Gange. Sikken en Succes!«

»Du,« siger en af dem, der gaar hjem fra Avktionen, »det var dog ligegodt Synd, at den pæne Have skulde ende saadan.«

»Hvad, skidt,« siger den anden, »der kom jo aldrig et Menneske derud!«

Næ saamænd!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tantalus.

Den stakkels Bismarck har Haanden rakt
Ud efter sin fordums Højhed og Magt
Og Riget og Æren,
Men faar, mærkværdigt nok, ikke Pæren
I disse bevægede Øjeblikke
Af Mangel paa Held;
Thi li'esom den er der, saa er den der ikke,
Og saa er den der dog alligevel.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 25. August. Nr. 34.

PUNCH

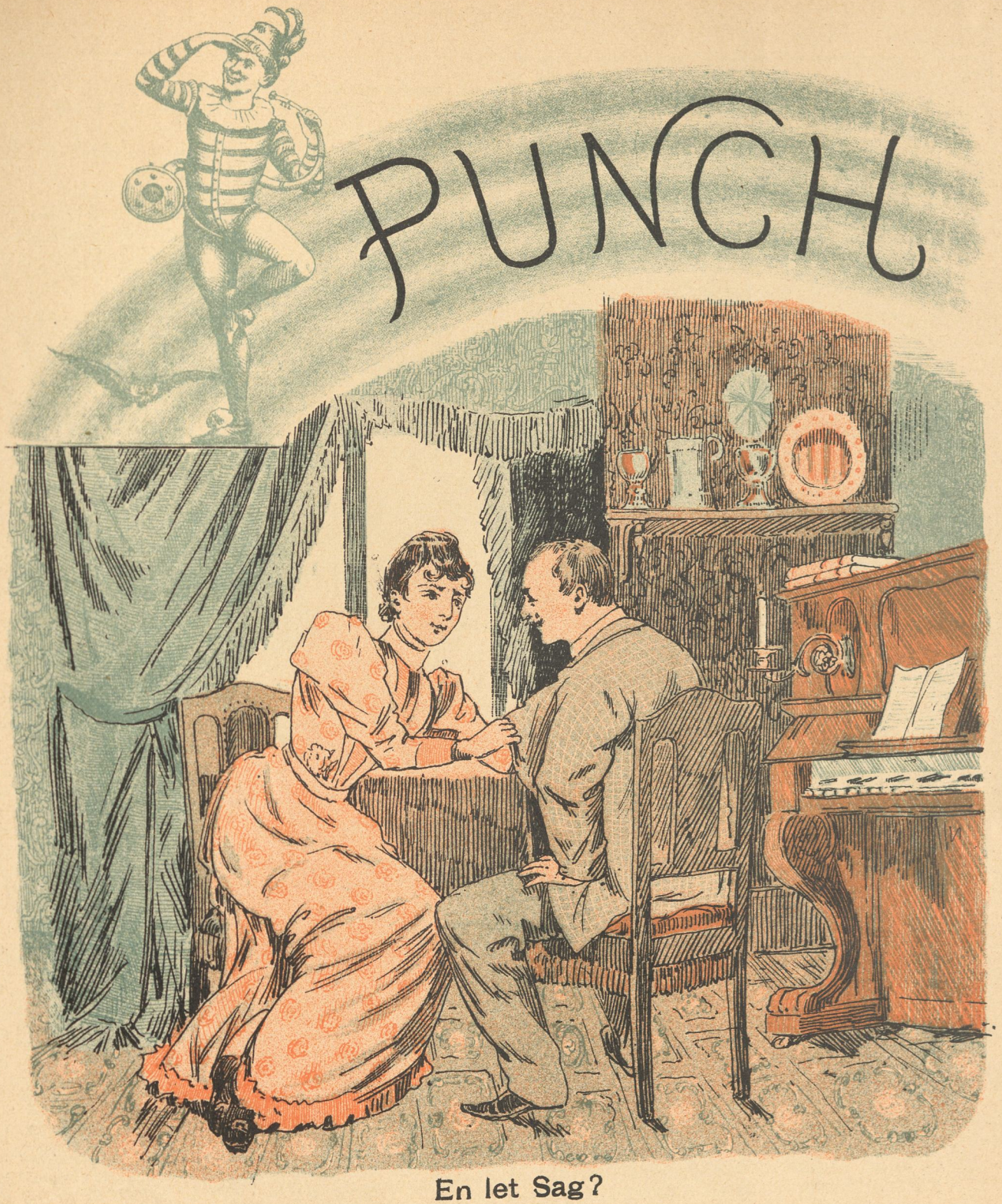

En let Sag?

— Nu maa Du tilgive mig, søde Mand, og glemme det hele.
— Ja, tilgive Dig, kan jeg sagtens; men glemme den Historie, det bliver meget svært.
— Aa hvad, min Ven, — jeg kan nævne Dig de hundrede Ting, som jeg har glemt.

Den forkerte Verden.

Rundt om paa Jorden man hører kun Klage
Og Hjertesuk over de gale Tider:
Ingen Ting er som i gamle Dage,
Men Alt vender ud sine vrange Sider.
— Før traf man tidt en habil Journal,
Som leved' af Selvmord et helt Kvartal,
Men nu kan indenfor Pressens Ramme
Man træffe paa Blade, som døer af det samme.

Før Venstres Fører lod Tallene tale
Og pukked' paa Mængden med Truen og Trodsen,
Mens Hørup og alle hans Radikale
Sig kasted' paa Maven for Flertals-Kolossen;
Nu staar Evropæerne paa Vagt
Mod Flertallet som »den brutale Magt«;
I Stedet for Tallene tror de nu bare
Paa „*Lucifer*" og hans Engleskare.

Før var Fyrst Bismarck parat til at blæse
Hvert Parlament og dets Flertal et Stykke;
Da gav han de tyske Gesandter en Næse,
Naar ikke de lystred' hver Kantsler-Nykke.
Nu hører man ham docere saagar,
At Parlamentet en Villie har!
Og paa Caprivi han ryger i Totten,
Fordi man i Wien har holdt sig paa Maatten.

Før havde „*Berliner Tageblatt*" Rollen
Som Ekko til „*Politiken*" at lytte;
Nu siger det Hørup om Fæstningsvolden
Og Middelgrundsfortet, hvad det kan nytte.
Kort sagt: Imellem Nordkap og Spree
Kan daglig man omvendte Forhold se;
Endogsaa paa Integades Felter
Noteres en omvendt »Sammensmelter«.

Et eneste Arnested nærer dog stedse
Sit gamle Princip med Troskabens Flamme:
Det er Hr. Ferslews Viktoria-Presse;
Thi den bliver evig og altid den samme.
Og Enden paa Byens Aviser bli'er
Bestandig dens endeløse Papir;
Ja, selv den Gang „*Danmark*" gik nys til Grunde,
Strax redded' Ferslew, hvad reddes kunde.

Den forsorne Søn.

(*L'Enfant prodigue.*)

Tragisk-humoristisk Pantomime i 3 Akter
efter det Dansk-franske.

Unge *Pjerrot* er saa ung. Jo længere han lever, desto yngre bliver han. Det er netop det komiske ved ham; for Resten er han Bonvivant. Han er oven i Kjøbet saa ung, at han ikke kan have rigtige Forældre, men kun Bedsteforældre. Mo'er Bentheim og Fatter Georg hedder de; men man kalder dem ogsaa „den rare, gamle Pjerrotfamilie," fordi de nok er uhyrlig drevne i at gjøre sort til hvidt.

Aa, saa de Gamle holder af lille Holger, — det er unge Pjerrots Kjælenavn. Det klukker i dem af Stolthed, naar de fra deres Inte-Vinduer ser ham løbe og „lege Allerhelvedeskarl" ude paa Satory-Sletten; og de danser en aandsfri Pas-de-deux af Rørelse, naar han ta'er sig en Vandgang i Esrom Sø, saa at kun den arrede Bringe stikker i Vejret. I de lange Vinteraftener, naar Protokollerne blusser i Kaminen, befrugter de hans unge Sjæl med naturlige Ord om naturlige Ting, og de lærer ham at sige det lille Ord „Jeg" baade forfra og bagfra, baade paa Vers og Prosa, saa at han til sidst ikke kan sige andet.

Men hvor længe er Adams Børn i Eedvards Have? Den smukke Idyl forpurres, da Kjælebarnet begynder at skrante. Det konstateres, at han lider af Gammelmands-Anfald, og det skal være en meget farlig Sygdom for saa unge Mennesker. Han begynder med at gjøre dem lars-krusede i Hovedet; men Anfaldet kulminerer, da han en Dag bryder lige ind i deres egen Samvittighed og haler Synde-Registret frem. Og saa er han endda saa utaknemlig, at han løber til Ostende-Brügge for at lade det trykke!

Der sidder nu de stakkels gamle Bedsteforældre og beder til *Logos* af Bedrøvelse. Men hva' ka' det nytte? Det kan ikke længere skjules, at deres egen, lange Dreng er . . . . „forskrevet".

2den Akt.

Naada, hvor Barnet morer sig! Han trykker de fineste, litterære Etatsraader i Haanden, saa at det kilrer lige ind i Knaphullet. Han synger Midsommersange til Guldbryllupsfester og kaster „Hansker" til Theaterchefer. Han skaaler for Grevinder ovre paa Fanø, naar der er Sankt-Hansblus paa Lampen, rejser ned „ved Bosporus" for at vise kgl. Skuespillerinder frem som afklædte Syngepiger og lærer Syngepigerne i „National" at slaa til Skaglerne, saa at de bærer hans Hat, som de vil.

Og saa har han anskaffet sig en Muse: en literær Syngepige, der kan staa paa ét Ben med et Dannebrogsflag paa „den brede Pensel" og samle Skillinger ind hos Hamburgerne. Men det skulde han ikke have gjort. For da han en Dag tilfældigvis har Brug for et Par Millioner, kommer der ingen Millioner, og saa . . . . god Nat, Muse!

3die Akt.

Atter hos de gamle Bedsteforældre. Det er gaaet svært tilbage for dem, siden deres eneste Lam fik Gammelmandsanfald. Fatter Georg har svoret ved sin Aandsfrihed, at hans Navn aldrig maa nævnes, og Mo'er Bentheim sidder derfor alene og vander Kjøge-Høns af Sorg, medens hendes Mand er ude for at se sig om efter en Professorpost.

Da sniger den angerfulde Synder sig ind ad Døren. Han gjør sig saa lille som et aabent Brev og forsikrer, at han nu er saa ung, — aa, saa ung, at der maa lejes en Barnevogn til ham, naar han en Gang skal begraves. Mo'er Bentheim griner af Rørelse, for Mo'er Bentheim holder altid mest af at grine, naar hun er i Vinden. „Velkommen i Agurketiden!" hvisker hun og sætter frem det lækreste, hun har: Andesteg *à la Brasilienne*, arme Riddere *à la Defensor patriæ* og *Henning Jensen*ske Vandbakkelser. Det er just ikke appetitlig Føde; men den arme Synder er ikke længere kræsen, for det betaler sig ikke, og beder ydmygst om at faa en Plads med paa Spisesedlen.

I det Samme høres Fatter Georg paa Trapperne. Det er plat umuligt at tage Fejl af Fodskiftet. Mo'er Bentheim putter Synderen ind i et Aftrædelsesrum, der hedder „Politiken", og forestiller den gamle Fatter, at deres fordums Kjælebarn paany vil kunne blive en udmærket Pølse i Slagtetiden, naar man bare forstaar at koge den rette Suppe paa ham. Men Georg vil intet høre. Han fremstammer et bittert: „Der var en Gang —" og fastholder, at intet aandsfrit Blad bør nævne den Frafaldnes Navn.

Der høres Bølgeskvulp i Kulissen. Fatter Georg mindes sine Velmagtsdages Vandgange og lytter bevæget. Det er et Vikingeskib, der er under Opsejling, og i Bagstavnen staar en grædende Skibsdreng, der er ligesaa ung, som han er lang. Han vil tage Hyre som Drager og bl. A. paatage sig at bære Danmark — —

Men det bliver de Gamle for meget. Rørt aabner Fatter Georg sine Arme og trykker den forlorne Søn et Kys lige paa Elbmundingen.

Tæppet falder foreløbig under almindelig Munterhed paa Tilskuerpladsen.

Sæbeskum.

Om den i Aarhus afholdte nordiske Barber- og Frisør-Kongres har vi modtaget følgende Meddelelser: — Der blev ført en alvorlig Forhandling om Forhøjelsen af Betalingen for Barbering. Paa et hængende Haar vare nogle Deltagere komne i Haarene paa hinanden, da nogle fastholdt, at det ikke kunde rage de andre, om de saa deres Snit til at rage sig lidt fiere Kunder til. Imidlertid vedtoges en almindelig Lock-out af de ikke-forhøjende Medlemmer.

Siden samledes man til en selskabelig Sammenkomst. Lokalet var smukt pyntet med Friser af Locher; Bordene var smukt dækkede med desinficerede Servietter og Barberknive, ligesom Servicet var af Barber-sêvresporcellæn. Det rigtbesatte Bord bugnede af Østers (naturligvis uden Skæg), Smørrebrød med Bart, Klipfisk, forskellig Slags »Haar d'oeuvre« og Masser af Skum. Et Orkester, blandt hvis Instrumenter Bækken og Redekam ikke savnedes, udførte forskjellige til Situationen passende Musikstykker, saaledes

Ouverturen til »Barberen«,
Mozarts »Re-kviem«,
Balletmusik af »Forhaaret kommer«,
Champoingnegalop af Lumbye o. fl. a.

Slet ikke utænkeligt.

(Efter Ferien.)

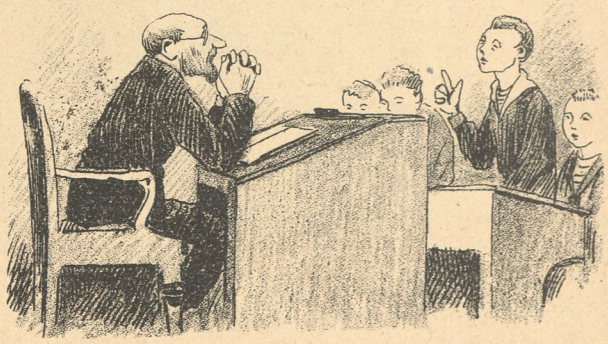

— Undskyld, Herr Lehre! Ska' vi ha' den samme Retskrivning i Aar, som vi ha'de i Fjor?

Med Ondt skal Ondt fordrives.

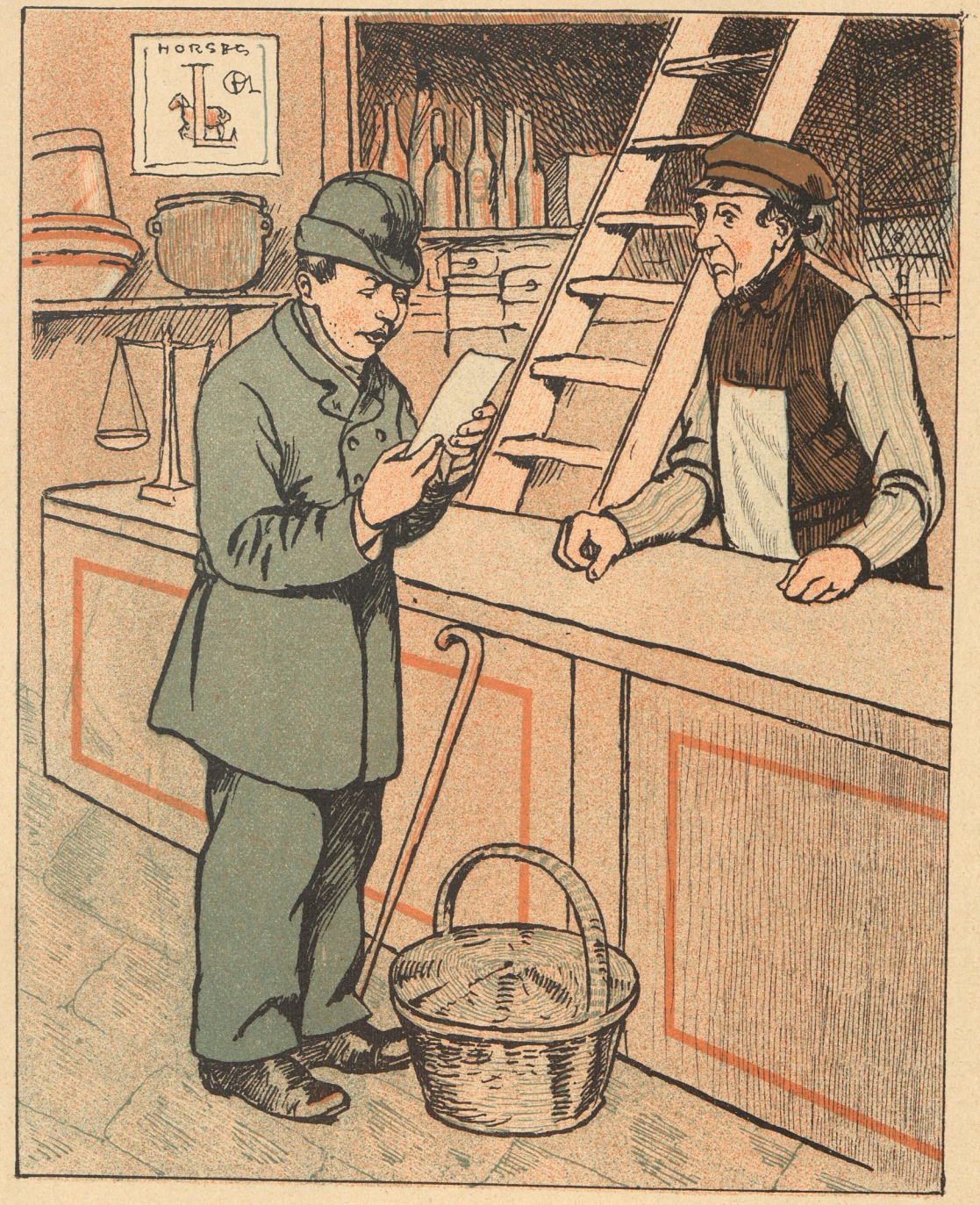

— A sku ha en Flask Hoerelixir, for 20 Øre Kornkiller, for 20 Øre Sesam, en Flask Brama Lywselixir aa 3 Woltakors.

— Men hvad skal De dog med alle de Dele, Jens Hansen.

— Jow, for sie, wor gammel Muer ligger i sin Maw aa haar saan en Host aa Wærk i æ Lemmer, aa hjælper ett de jen, saa kan de aant wal aaller skaad hinner.

Efter Recepten?

— Naa, kjære Hr. Pastor, De ser saa frisk ud; det glæder mig, De har fulgt min Recept.
— Nej, det har jeg virkelig ikke; for den faldt ud af Vinduet for mig fra fjerde Sal, og jeg tror ikke, jeg havde havt godt af at følge den.

I Hundedagene.

Lille Vovvov er saa sprøjteglad,
Den virrer med Halen og piber,
Og slet ikke En i den hele Stad
Den Lilles Glæde begriber.
Men Smaafolk jo efter Husbehov
Maa læmpe fromt deres Glæde,
Og derfor springer den lille Vovvov
Saa glad gjennem Badstuestræde.

Lille Vovvov nu paa fjerde Aar
Blev aldrig kysset og klappet,
Endskjønt den — saa godt som en Hvalp forstaar —
I Godtfolks Skjøder har nappet.
Hvad hjalp det, at den fik Mulkter og Rap,
Da den imod Høj'steret tørned',
Naar aldrig den fik hverken Klaps eller Klap
Af Køteren henne paa Hjørnet?

Vel er nu den gamle Køter et Vrag,
Der humper paa Hasselkjæps-Krykker,
Fordi den desværre en Guldbryllupsdag
Bed hele Gebisset i Stykker;
Men lille Vovvov dog blev haanet paa Trods
Af Brandes-Bing-Hørups Melampe,
Formedelst saa gammel en Køter kun slaas
Med rigtige »Hundetampe«.

Se, det var jo krænkende! — Lille Vovvov
Har bjæffet og bidt, saa den rystede;
Men aldrig en Lussing til Tak for sit Sjov
Fra Integade den høstede!
Men saa fik forleden den Smaa en Idée:
Melampe i Halen den purrede
Og raabte: »Barberede Pudel!« — og se!
Det hjalp, saa at Køteren knurrrede.

Nu er der et Hundeliv med Humør
Og larmende, aandsfrie Glæder:
Mens Hvalpen den bjæffer og Køteren gjøer,
Hinanden af Sult de opæder.
Men lad dem kun prøve den Smule Gebis,
Der Hundetegn er paa Begavelsen;
Naar Benene tyndes, maa Hundene bid's —
Vi andre gaar med til Begravelsen.

Noget maa der gjøres!

»Hvad kan der gjøres for at lede Turist-Strømmen til Danmark,« spurgte Jernbanemændene hinanden paa deres Konference forleden.

»Billige Billetter; nye Tarifer.« Som om Turisterne lagde Mærke til den Slags Smaating. Spørger en amerikansk Millionær eller en engelsk Lord, om Billetten til Klampenborg koster 25 Øre eller maaske 35?

Nej; lad os gjøre, som de gjorde nede i Gmunden. Der lavede de en Columbusfest.

Gmunden har ikke mere med Amerikas Opdagelse at bestille end en Direktør ved Casino har med bemeldte Theater. København har ganske vist heller ingen Andel i Opdagelsen af Amerika, men vi har dog i det mindste opdaget den amerikanske Konsul.

Og saa, Død og Pine, jo! Vi har Grønland. Vi maa holde Columbusfest.

I Gmunden foranstaltede man i Dagens Anledning et festligt, historisk Vogntog; det samme kan vi jo gjøre.

Man samles f. Ex. paa Exercerpladsen; enhver Deltager i Toget erholder to Lamper til at sætte paa Kjøretøjet; alle de Lamper, man ikke saa i »D. B. C.«'s Lamperidt, der kun blev til Lamperøg, dem kan man jo bruge.

Toget aabnes af en populær Politiassistent, enten paa Cykle eller til Hest; efter ham følger saa de festlig smykkede Kjøretøjer i hurtigt Droschetrav: det er langsomt nok til, at Folk kan beundre de dekorative Enkeltheder. Der bliver noget at se: Ny Carlsbergs Ølvogn, fortil prydet med Fru Jerichaus »Danmark«; i Midten med den bekjendte bedende Figur ude fra Bryggeriet paa en Tønde; bagtil reserveres der Plads for de mere fremragende Kræfter fra Valby Kirke og National.

Magistraten *in corpore* kommer paa de lydløse Vandvogne, der saaledes for første Gang i Sommer vil være i Virksomhed.

Sundhedskommissionen benytter en pragtfuld, desinficeret Renovationsvogn, hvorfra der vajer Karantæneflag.

Derefter følger den amerikanske Gesandt, Mr. Carr i en Carriol, og den amerikanske Konsul i Salatfadet. Dagbladet »Danmark«s Repræsentanter og Medarbejdere møder i Ligvognen — dog ikke den Fløjels — og Lejlighedstyven fra Vesterbros Torv med en Flyttevogn.

I den Æske, hun plejer at kjøre op til Amalienhorg i, ruller Julle Hansen af Sted; hun følges af Operaens bedste Kræfter i Trillebøre og Cirkus' corps de ballet paa Trækkevogne.

Af Vejen! der kommer en Dampsporvogn: dette til den Tid forhistoriske Fænomen vil, for at det hele kan bære et historisk Virkelighedspræg, kjøre uden Passagerer; efter den vil der følge en Ambulancevogn, der kan optage de eventuelle paa- eller overkjørte, samt en Række Sygevogne, hvori tidligere beskadigede, men nu for saa vidt helbredede Ofre for Dampuhyret vil befinde sig. Avktionsholder Nielsen, der ikke har Anvendelse for sine Travkjøretøjer andet Steds, nu han er exkluderet af Travselskabet, kommer ogsaa med, hvis han da ikke til den Tid ogsaa er exkluderet herfra.

Medlemmerne af »Dansk Kvindesamfund« kjører bagpaa og ovenpaa Sporvogne; er der Herrer, som vil med, kan de gaa indeni.

Naar det saa tilføjes, at Grosserer Moresco ogsaa vil beære Toget med sin Nærværelse, kjørende i en Jernbanevogn, og at han i den Anledning har anskaffet sig et splinternyt Maanedskort, som han paa Begjæring vil fremvise, saa er det udenfor al Tvivl, at de Fremmede i Milliardvis vil flokkes hertil, uden at Turistforeningens Sekretær behøver at slide for Halvandethundrede Kroner Skotøj op ved at rejse rundt og hente Turister herop.

Dagens Vidundere.

Illustreret Opfindter- og Mikkenik-Tidende.

Fordig jeg haver Tænkt saa meget over damsporvognen. Som nu skal nedlægges, som er synd. Da den i saa Tilfælde dog er for godt tel lige Frem at gaa hen og smidte paa Møddeningen.

Da det er Sløje tider vi lever i som for ægsembel naar man har giftet sig paa Bonus fra „Danmark" og sadt Børn i Værten og er Gaaet ud fra, at det ikke gik ind og nu skald ha en Nasionaltidende Istedetfor. Saa kunde det være paa Tide at gjøre en ny Opfindtelse.

Jeg hauger nu tænkt over Kolera i Rudsland, som kommer af Renovasionen og fordi Natmændene hælder fra den ene Tønde i den anden. Som er en Skidt Ingredtning, da det er dog altsammen af samme Tønde og det ikke er godt for Natmændene at lugte, hvilken Tønde der er den rigtige. Og jeg haver ogsaa hørdt, at en Franskmand fra Fanø haver faaet Ondt i sin Mavepine af at lægge paa Hospitaglet i „Bodlitiken" paa Øresundshospitaglet, som nok ikke er et sundt hospitagl, fordig der er schmidtsomme Sygdomme, som vel altsaa er Øreschmidt-somme.

Men jeg haver Selv kjørdt med damsporvown og set, at naar Folk haver været i Skoven de da tidt brækker sig paa Hjemvejen baade Arme og Ben, som er ogsaa usundt og kommer bedærvede hjem somme Tider mere Død end Levende, hvilket er en Sjæne. Og naar man nu kunde undgaa og faa Kolera og Alligevel ikke brække sig paa damsporvognen. Saa var det en Fordel som Mange hvidst hvilde takke mig for.

Men hvis man ikke vild brække lemmer itu paa Damsporvognen og dog undgaa at blive vild paa Karethen, idet Hesterne let blive løbske, naar de ser den, Men hvorledes skulle vi blive af med vor Renovasion, da der dog maa gjøres noget.

Jeg vild derfor Foresla, at naar man vilde tage i Skouven paa damsporvognen, saa skald man heldere kjøre paa Hjernebane eller ogsaa gaa paa sine Ben. Men da bliver jo Damsporvounen ubrugelig og hvad skald den saa nøtte?

Men hvis Natmændene intet haver derimod og vil lade være og gjøre Strikker, Saa vil jeg Foresla den nyeste Opfindtelse som Jeg haver gjordt i mit Hode. Nemlig at de tager i Shouven med deres Varer og kjører det ud hver Nat med Damsporvognen. Fordig der om Nutten jo ingen Folk færdes Ude paa Strandvejen, og hvis at de færdes der, saa skald de nok padse og komme af Vejen, naar at de lufter Lundten Som ikke er saa vandskeligt, naar man ikke lider af Snude, men maa i i saa Fald padse og pudse Næsen, saa at man kan lufte.

Og saa kan de jo hælde Varerne i Vandet som aldtsaa bliver paa en maade et vandsystem Og øresundshospitaglet kan ganske Rolig ophæves.

Men med Hensyn til Hestene, som nu gaa og Trækkes med Renovasionen om Natten, da haver jeg ogsaa opfundtet dem, hvorledes de for frem Tiden kan anvendes. For Folk vild naturligvis gjerne i Skouven om Søndagen alligevel, og da kan jo hesterne trække dem derud. Men om Vognene kan vadskes rene, ved jeg dog ikke, for saa kunde man jo sitte særDeles bekvemt i dem og nyde Livet. Og paa den Maade gik der ikke noget til Spilde, hverken Dampsporvognen elle Renovasionen, Og det blev paa samme Maade, Som da Ladegaarden blev Almindelighed.

Med megen Agtelse
Ærbødist
Hans Hansen.
Opfindter og mekkanisk Sjeni.

Ve Ferriens Slutning.

Sørrekandtate a

Søren Pipperop.

O Muse, som saa tit opflammer
Mei te aa rie min Pegas,
Naar mæ Teaterkatsenjammer
Jej i Sæsongen har mit Mas,
Lamme inu en Gang dei klemme
Aa skænk mei dine ømme Køs,
Saa je mæ engspirered Stemme
Ka sie Ferrien Adjøs!

For Ferrien har liegot i
Teatrets Liv fordovlet Vær
Aa værker paa et lissom Toddi
Mæ dovvelt Veie ungefær,
For ront i alle Norens Eine
Man ka Talias Sønner se
Paa Konstens aa Naturens Veine
Aa gi Partier paa Taarne.

Di pleier ente van a sove
Paa siste Venters Lovbærkrans
Men holer Gul aa grønne Skove
I vær Provens aa udenlans.
Vor der æ noet Fø aa fesge,
Mæ Varmen vaaver di en Døst,
Men æ ilirenvel saa fresge,
At di æ ente blaat te Løst.

Men alt paa Joren har en Enne,
Aa nu Sæsongen faarestaar,
Da Staklerne ska eng aa tjene
Den Smule Gasje, som di faar.
Men paa Taarne man tit bega sei,
Saa man be strabbeseret a et
Aa maa natyrlivis saa ta sei
Lit Ferrie paa rø Plakat.

Saa daali ha je aldri vaaren
Som none Folk hos Fallesen.
Sæl naar je Sløiberg va te Maaren,
Va je dov fresk om Aftnengen.
Men just naar je ka roli sie,
Jej feiler engen Vertens Teng,
Di meller sei upasselie
I Kammerherrens Beverdeng.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Théatre merveilleux.

Den velbekjendte Trompet forkynder
En rigelig, velassorteret Bod
Og Bedring for realistiske Synder
Med klassiske Sager i Overflod:
En Række udsøgte Nydelser faas
I Spisekvarteret paa Hallandsaas.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 1. September. Nr. 35.

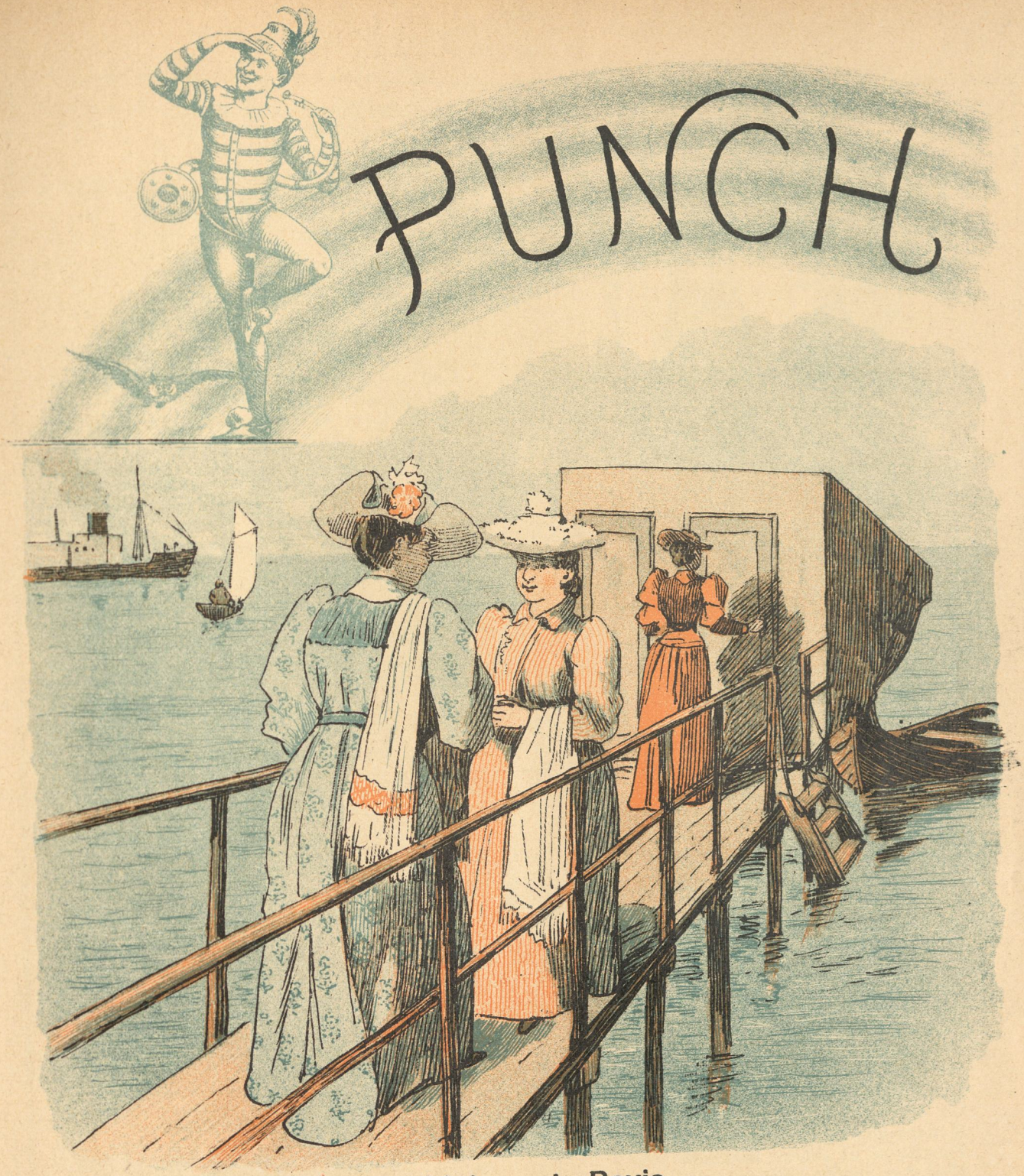

Afgjørende Bevis.

— Ja, det er nu lige meget — vores nye Nabo er alligevel ikke nogen rigtig simpel Mand.
— Hvor kan De dog mene det, Fru Jensen?
— Jo, jeg veed for aldeles bestemt, at han — oven i Kjøbet flere Gange har haft Podagra.

Truende Invasion.

Ikke særlig langt herfra
Har en Nabo Kvalm og Pine
Ikke blot af Kolerine,
Men af rigtig Kolera,
Kaldet *asiatica.*
Voxende som en Lavine
Gjør den mangen Hanseat
Mellem simple Folk og fine
Til en Dødens Kandidat.
Og vor vise Magistrat,
Som har længe hyttet sine,
Trods de kommunale Svine-
rier baade hist og her,
Spejder med en opskræmt Mine
Efter Faren, som er nær.

Hamborgs Elbvand — jo jeg takker —
Har for Tiden en Buket,
Som skal være lovlig slet;
Men om Kjøbenhavns Kloakker
Ikke bedre Godtfolk snakker.
Stadens kommunale Spildevand,
Er, skam, ej det rene Kildevand,
Men det flyder lystig rundt
Om i Havnen og Kanalerne
Og er langtfra frisk og sundt,
Medens kun en Schandorffs Muse
Mægtig er at skildre Kvalerne
Med den Bunke Nødtørftshuse,
Koleraen op vil snuse,
For at faa en herlig Plads
Til Bakteriekannibalerne,
Hvorfra Publikum *en masse*
Sendes kan paa Hospitalerne.

Men, før Soten giver Møde,
Var det sikkert bedst vi fik
I det sidste Øjeblik
Fat i den famøse, røde
Bjørnson, efterdi kun han
Bruges kan som Redningsmand.
Blot med et Par Taler skaffer,
Som bekjendt, han Krigen bort,
Og, i Fald han Pesten straffer
Med et Par af samme Sort,
Bli'er dens Virksomhed kun kort.
Uden Tvivl han anbefaler
At faa Koleraen væk
Ved at sløjfe Hospitaler
Og la'e alle Læger stryge,
Da de lever af de Syge.
— Det er klart som Bjørnsons Blæk.

Paa Andejagt
efter
Kolerafluer.

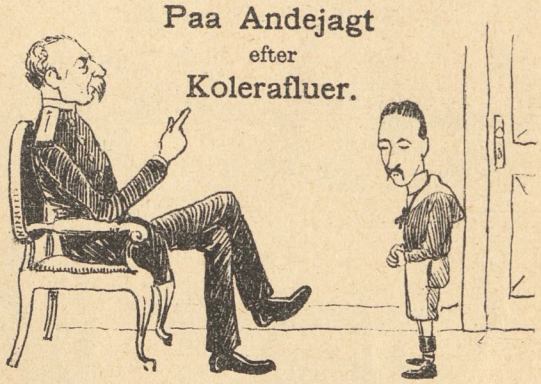

Byen *N. N.*, Hovedstaden i Landet *N. N.*, har nylig været Skuepladsen for en Begivenhed, der let kunde have taget en Ende — og maaske flere — med Forskrækkelse. Indbyggerne summede forfjamskede omkring ligesom Kolerafluer i en Opiumsflaske, Apothekerne fik udsolgt og maatte udhænge den røde Lygte, og Restavratørerne benyttede sig af Efterspørgslen til at fordoble Prisen paa Karbol-Toddy. Anledningen viste sig at være en kolerisk Meddelelse i Avisen *N. N.*, ifølge hvilken et udenlandsk Skib havde faaet Kolera paa Vandet, saa at en Mand paa Landet, boende i Forstaden *N. N.*, var funden henliggende som Koleramand i garanteret afdød Tilstand.

En af vore mest behjertede og følgelig højest skattede Medarbejdere tilbød øjeblikkelig at afrejse til Gjerningsstedet for at snuse sig til Sagens rette Sammenhæng. Efter at have renoveret hans Fordøjelsesorganer med et Fad Agurkesalat og anbefalet ham Mavedansen som et virksomt Motionsmiddel imod Koleraen, overlod vi ham med stille Beundring til hans Skæbne. Ikke længe efter modtog vi følgende store nordiske

Telegram.

Forhørt mig ved Regeringsbladet *N. N.*, der har forhørt sig hos Stadslæge *N. N.*, der har forhørt sig hos Politiinspektør *N. N.*, der har forhørt sig hos Overbetjent *N. N.*, der har forhørt sig hos Redaktionssekretær *N. N.*, der har forhørt sig hos Medarbejder *N. N.*, der har forhørt sig hos Journalist *N. N.*, der har forhørt sig hos Faktor *N. N.*, der har forhørt sig hos andre *N. N.*'er og derved opsporet den lille Komma-

bacil, der er bleven til de mange store Koleraflluer. Hermed følger:

Rapport.

Kl. *N. N.* Form.

Redaktionssekretær *N. N.* blev antruffen paa Avisen *N. N.*'s Kontor, travlt beskæftiget med Optællingen af samtlige i Handelen værende Koleramænd. Hr. *N. N.* erklærede, at han havde modtaget Meddelelsen fra Hr. *N. N.*, og at Hr. *N. N.* havde forsikret, at han ikke kunde indestaa for Meddelelsens Paalidelighed. Redaktionssekretær *N. N.* kunde følgelig med Haanden paa Koleraens Hovedsæde garantere for Paalideligheden af Meddelelsen. Iøvrigt havde han allerede stillet til Klø hos Politiinspektøren og godtgjort sin Uskyldighed ved at udbede sig nærmere Oplysninger. Han mente at kunne gjøre Krav paa offentlig Anerkjendelse, fordi han i sin journalistiske Beskedenhed havde ladet sig nøje med at slaa to Koleraflluer med eet Smæk. At den ene var et Skib, vidnede desuden om hans Redebonhed til at indrømme Vandgangen.

Kl. *N. N.* tre Kvart. Form.

Medarbejder *N. N.* blev antruffen hos Restavratør *N. N.*, i Færd med Fortæringen af en kvart And. Han meddelte, at han havde meddelt Redaktionssekretær *N. N.*, at Journalist *N. N.* havde meddelt ham, at Hr. *N. N.* i Forstaden *N. N.* sandsynligvis havde faaet Kolera, eftersom hans Nabo *N. N.* havde set ham nyde en Tallerken Tykmælk med bajersk Øl. Hvad det syge Skib angaar, mindedes Medarbejder *N. N.* ganske tydelig, at Journalist *N. N.* havde omtalt en Dødssejler.

Kl. *N. N.*. tyve Min. Eftm.

Journalist *N. N.* blev ikke antruffen. En Ven af ham, Hr. *N. N.*, kunde i den Anledning oplyse, at Journalist *N. N.* havde hørt af Faktor *N. N.*, at Hr. *N. N.* i Forstaden *N. N.* personlig havde advaret sin Nabo *N. N.* imod Nydelsen af Tykmælk med bajersk Øl, da Hr. *N. N.* ikke kunde gaa ud fra, at hans Nabo *N. N.* ønskede at faa Kolera. Derimod var det korrekt, at Journalist *N. N.* havde kaldt et velkjendt evropæisk Blad „en Dødssejler", fordi det en Gang havde medført Liget af en Kok fra Fanø, der ikke var død i Kjøbenhavn af et Koleratilfælde fra Paris.

Kl. *N. N.* syv Min. Aften.

Faktor *N. N.*, der blev indkaldt som Sætterdommer i Sagen, erklærede sig kolerasende over Redaktionssekretær *N. N.*'s Meddelelse af Medarbejder *N. N.*'s Meddelelse af Journalist *N. N.*'s Meddelelse af hans Meddelelse. Han havde kun fortalt, at hans Kone havde hørt sin Fætter *N. N.* sige, at hans Svoger *N. N.* havde hørt af sin Husvært *N. N.*, at Hr. *N. N.* i Forstaden *N. N.* aldrig nød andet end Mælk, skjønt han var Øltapper, hvorimod hans Nabo *N. N.* kun drak bajersk Øl, skjønt han var Mælkeforpagter. Med Hensyn til Skibet havde Faktor *N. N.* ogsaa i sit eget Blad sat et Koleraskib, saa det maatte være rigtigt.

Kl. *N. N.* tredive Min. Nat.

Det er nu konstateret, at det syge Skib beroer paa en Forvexling med Bethelskibet og dettes nære Beliggenhed ved et til Kolerinefaget henhørende Hus. Da der endvidere i Forstaden *N. N.* ikke findes en Hr. *N. N.*, der er Ølhandler eller Mælkeforpagter, maa Rygtets Opkomst skrive sig fra en Sommerrevy-Sangerinde, der med paafaldende Ivrighed har øvet sig i Koleraturer.

Moral 1. Naar Ænderne — (og *N. N.*'erne) — er gode, er al Ting godt.

Moral 2. En Koleramand i *Avisen* forslaar bedre end ti Kolerakorrespondenter i *København*.

Moral 3. Naar Redaktøren er ude, spiller Musmændene paa Bordet.

Opsang.

Vift stolt paa Fremtids Bølger
Du unge *Dannebrog*!
Hvor Inte-Folk sig dølger,
Du som et Lyn nedslog:
Naar bleg for Korset nejer
Sig Gamlehørup træt,
Har Du, hvor Flaget vajer,
Holdt Hundetamperet!

Du over „*Gnavet*" svæver,
Som sank i Dødens Favn,
Imens Du stille bæver
Ved salig „*Danmarks*" Navn;
Men glad Du Bøtten vender
Og staar i nyfødt Stads,
Og ingen Hejmænd nænner
At standse din Sejlads.

Som en Fugl Fønix fløj Du
Fra Chresten Bergs Avis;
Dens Aske som en Røg Du
Gav Vindene til Pris.
Og, bli'er din Flyve-Evne
Forhaant af Mørkets Dværg,
Kan Trykker Olsen nævne
Du som din Fønixberg.

Du faar dit Kors at bære,
Mens Blodet end er ungt,
Og det kan gjerne være,
At tidt det vorder tungt.
Mod Storme skal Du stride
Og mod Kritikens Pjask, —
Naar bare saa det Hvide
Vil holde sig i Vask!

Fra Kjøge er Du faldet,
Som vi jo alle veed,
Og Kæmper har Du kaldet,
Som før paa Skansen stred;
Men stik kun Sechers Boller
Paa Pølsen for og bag, —
Borchsenius beholder
Alligevel sin Smag. —

Første Gang under Kniven.

— Hvor meget er saa det?
— Det bliver vel 20 Øre.
— Men er det ikke det dobbelte af, hvad det koster?
— Ja, jeg skal have 10 Øre for at tage det af; men jeg maa virkelig have ligesaa meget for at finde det.

Ny i Tjenesten.

— De kommer sandelig altfor sent!
— Undskyld, Hr. Brandkaptain, men jeg boer saa langt borte herfra.
— Det er ingen Undskyldning at komme med; saa maa De flytte nærmere til Brandstedet!

Romantik og Realisme

eller

Mad-Kæreste-Sorger.

1.

Du æ den allerdæiliste paa Joren,
Som røde Roser æ jov dine Hænder,
Du gaar omkring mæ dine æine Tænder,
Aa din Tornyre, den er æi forloren.

At du ve være min, ded har du svoren
Aa i mit Brøst en Elskovsflamme brænder,
Derfor æ vi to been goe Venner
Je elsker dei mer end et bitte Koren.

Naar Nattergalen slaer i Kvæld sin Trille,
Je kommer op te dei i Kongensgade,
Da je te Stroppetur ska itte stille.

I dine Øines Lys je ve mei bade
Aa møde i dit Kykken te et Gilde
Paa Kærlihed aa reddet Kabenade.

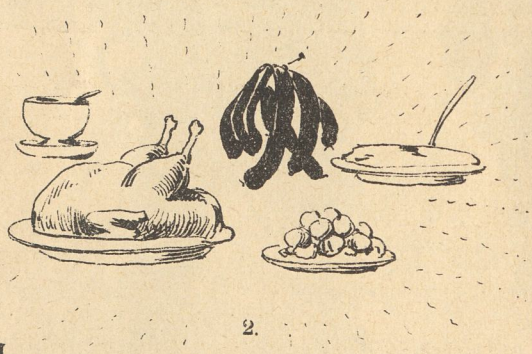

2.

Ha, grumme Skæbning — eller hvad du hedder —
Der gaar omkring sæl i Soldaterstanden
Og skiller tvende Hjærter fra hinanden,
Der aldrig var tilforn i tov Geledder!

Ded brænder i mit Brøst som Gift og Edder
Aa dunker som en Tæskepleil i Panden.
Jæ vilde springe liestravs i Stranden,
Hvis barestens jæ kunde svømme bedder.

Jæ hade lovet Maren at besøje
I Avten hinner pænt paa hinners Kammer
Aa mæ lit Avtensmad mej at fornøie.

Men Ingen veed, naar Modgangs Pil vos rammer.
Jæ fek slets intet Nattæin a Skesanten.
— Se de æ derfor, den æ ren i Kanten.

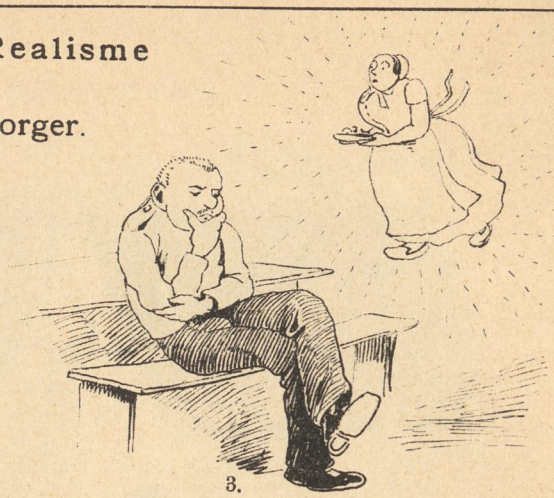

3.

Nu sidder jæ alene paa Kasernen,
Hvor jæ a Harm aa Savn aa Sorrig fnyser,
Imens den fulde Maane ræsomt lyser,
Aa fuld a Vemod blinker Avtenstjernen.

O Maren, du romsterer mæj i Hjernen
Mæ Lammehode, saa jæ henrøkt gyser,
Aa mæ di allerdæiliste Gemyser,
Imens din Tunge gaar som Møllekværnen.

Jæ ser dei svæve mellem Kykkenboret
Aa Spisekammeret mæ din Tallerkning
Aa gi mæ Lov a hugge ing paa Foret.

Men Synet svinder uden anden Værkning
End, at jæ mejet tydeli har sporet,
A Savnet ingeni mei fek Forstærkning.

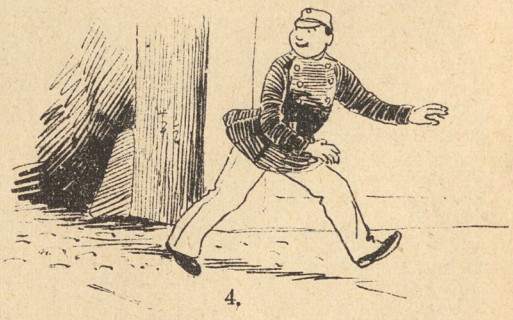

4.

Ves jæ nu bare turde tae Billetten
Aa stak paa Elskovs Vinger a te Maren,
Aa viste, a en Helt tør trodse Faren,
Saa fik, kaske, je dov en Del a Retten.

Men, min Skesant ve bie gal i Hætten,
For han æ reidinok de støste Skaren,
Aa den Soldat, han faar i sine Garen,
Ka sie tilinok, a han har væt den.

Jæ svæver mellem Frøgt og Kærliheden
Aa sier: Ska jæ, eller ska jæ inte?
Saa i mit Brøst de kniver slemt for Freden.

Min Frøgt fortæller, jæ vil høste Klinte;
Men Kærliheden taler kuns om Hveden.
— Jæ tror, jæ gjør en Udflugt gans gelinde.

Theaterkatten spinder.

„Naa, Kammerherre," sagde jeg i Morges, da jeg var ovre paa Anstalten for at se, om alt var i Orden til i Aften, „nu aabner vi da."

„Ja, nu aabner vi," sagde han og gav Pote, og saa sukkede han paa saadan en underlig mellemfornøjet Maade.

„Ikke hænge med Hovedet," sagde jeg. „Lad os vise, at vi er Hankatte. Lad os lægge Ørerne tilbage, væxe Overskjæget og se Fremtiden rolig i Møde."

„Ja, det kan Du sagtens sige," sagde han. „Der er Ingen af Privattheatrenes Katte, der er bleven Professor."

„Naa, er det saadan fat?" tænkte jeg. Og saa fandt jeg, at jeg burde sige noget trøstende. Og saa sagde jeg omtrent følgende:

„Naa naa naa — lad os nu tage den med Ro. som det sømmer sig gamle, prøvede Katte. Det er jo Noget, vi allesammen veed, at Livet ikke er lutter Baderejser til Wiesbaden. Naar vi bare holder vores Mave i Orden og saa for Resten husker paa, at der dog endnu er Noget i gamle Danmark, der hedder Wein, Abonnentinder und Gesang, saa er der saamænd ingen Grund til at hænge med Halen. — Desuden kan man jo se med et halvt Øje, at saadan. som vi nu har lagt Repertoiret, saa maa det gaa. Det kan aldrig slaa fejl. Folk vil nu en Gang have Tragedie, og naar de vil have det, hvorfor skulde vi saa nægte dem det? Kan Professoren give Tragedie ude paa Dagmar med sin Kone og Hornemann og Martinius i alle Rollerne, saa kan vi saamænd ogsaa med Emil og Fru Hennings og Zangenberg. — Øehlenschläger og Holberg er gode, Shakespeare er bedre og Schiller er allerbedst, naar Fru Hennings ikke er upasselig. Og vi har jo mange andre Tragedier. Jeg tager vel ikke fejl, naar jeg gaar ud fra, at Christiansens Leverance i Aar udelukkende bestaar af Tragedier. Og om det saa er „Elverhøj", saa er den saamænd ogsaa med Aarene bleven ganske tragisk. Jeg kan forsikre for, at jeg har set tre af de ældste Abonnentinder græde deres modige Taarer over den, da de fik den for syvende Gang i forrige Sæson paa deres halve Klapplads. — Operaen skal vi ogsaa nok klare. En lille Carmenade at lægge for med og saa „Hexen", der er saa godt som ny. Og De kan være vis paa, at „Frode" nok skal trække. Han var jo, saa vidt jeg veed, saadan noget som Formand i dansk Fredsforening. Gaar den ikke med Nordal, saa forskriver vi Bjørnstjerne til at komme herned og synge Hovedpartiet. — Og saa en hel Ballet i splinterny Indstudering. Hvis Abonnenterne ikke bliver begejstrede over det, saa er de saamænd ikke bedre værd, end at vi lader dem gaa til Dagmar Alle til Hobe. — Trække? Sagde De trække? Vil De da sætte deres mejsommelig opsparede Underskud over Styr? Vil De bryde med den Tradition, som De i saa mange Aar har kæmpet for som en Løve? Vil De have, at de skal gjøre Nar ad os oppe i Rigsdagen? — Nej, lad os bare lade være at synke ned til at blive som Privattheatrene. Lad os huske paa, hvad vi skylder os selv. Lad os blive ved at være et fint Theater, hvor der kun kommer et lille, men udsøgt Selskab. — Og lad os saa bare gaa paa med krum Hals og løftet Hale. Giv mig nu Pote paa, at De ikke vil tabe Modet. Saa skal De se, at, inden Sæsonen er ude, bliver De ogsaa gjort til Professor. — Naa, skal vi saa tage en lille Generalprøve? Alle Mand af Scenen — nu gaar Tæppet. Paa Gjensyn i Aften — og glædelig Aabning!

Sanitært Eftersyn.

Er Kjøbenhavn virkelig den Pesthule, *Politiken* gjerne vil gjøre den til; hvis saa er, kan det jo se foruroligende nok ud med Koleraen for Øje. Stadslægen siger ganske vist nej; men han er Fagmand; det er derimod *Ignotus* slet ikke, saa ham er der betydelig mere Grund til at tro; og han siger jo. Men Selvsyn er det bedste, og derfor satte *Punch* sig i Bevægelse for at undersøge Helbredstilstanden paa de efter hans Mening mest truede Steder.

Saaledes begav han sig op i Melbutiken i *Integade*; det var et uhyggeligt Syn, der mødte ham der. Som allerede det lille Organ i *Badstuestræde* havde antydet mere ligefrem end egentlig fint, befandtes Abonnementsprotokollen at være i høj Grad angreben af Tæring, ligesom Avertissementsrubrikerne led foruroligende af Svindsot. Derhos befandtes der at være en overdreven Masse af Semitstof i Bladets Spalter, der indeholdt smudsige Artikler af forskellig Art. Derimod fejlede *Defensor patriæs* Tunge ingen Ting, *Punch* saa den tilfældigvis, da Defensor'en just var ifærd med at række Tunge ad Kjøbenhavns Befæstning.

Heller ikke i *Badstuestræde* var Tilstanden, som den burde være. Kjælderetagen var saaledes i en højst malproper Forfatning, med Dynger af Menneskedyr og andet naturalistisk Affald; desuden var Frugterne af Redaktørens Virksomhed grønne og umodne, hvorfor Politiet lavede sig til at tage dem i sin Forvaring.

Paa *Gyldendals* og *Schubothes* Lofter, der ligeledes undersøgtes, befandtes der at ligge store Ophobninger af svinsk Makulatur af yngre, begavede Forfattere; vedkommende Forlæggere var lige saa ilde berørte ved denne Kjendsgjerning, som *Punch;* men de sagde, at det Sk — var ikke til at blive af med.

Paa *Morgenbladets* Kontor traf *Punch* Bladets Abonnent; paa Forespørgsel til hans Befindende udtalte han, at fraset den Smule Sovesyge, han naturligvis stadig led af, saa længe han endnu læste Bladet, havde han det saamænd rigtig godt.

Frederiksberg Morskabstheater viste sig at trænge temmelig haardt til en grundig Desinfection; Smitte udbredes som bekjendt særlig ved Hjælp af saadanne malpropre Stoffer, som Revyen derude indeholder saa rigeligt af; ogsaa i *Nørrebros Theater* fandt man dygtig med Smitstof i Revyen, men det var af uskadelig Natur, idet kun nogle enkelte til Politiet hørende Personer blev angrebne deraf.

Avisen havde Kolera, længe før nogen anden tænkte paa den her i Byen; imidlertid, efter at Bladet var gaaet i Vandet, indtraadte der en hastig Bedring; det viste sig, at de koleralignende Symptomer kun skyldtes overdreven graadig Nydelse af en And, oven i Kjøbet en af *Ferslewsk* Afstamning; den kan altsaa formodes at have været meget fedtet. Alt i alt følte *Punch* sig beroliget; navnlig glædede det ham, at det gode Humør og den sunde Fornuft endnu ingen Ting fejlede; det var i Orden.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Fjenden i vor egen Lejr.

Imedens Hovedstadens tunge Dis i
Den lumre Nat kun røres svagt af Vinden,
Og Byens Fædre sover, »vogner« Fjenden.
— Blot han ej melder: *Veni, vidi, vici!*

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 8. September. Nr. 36.

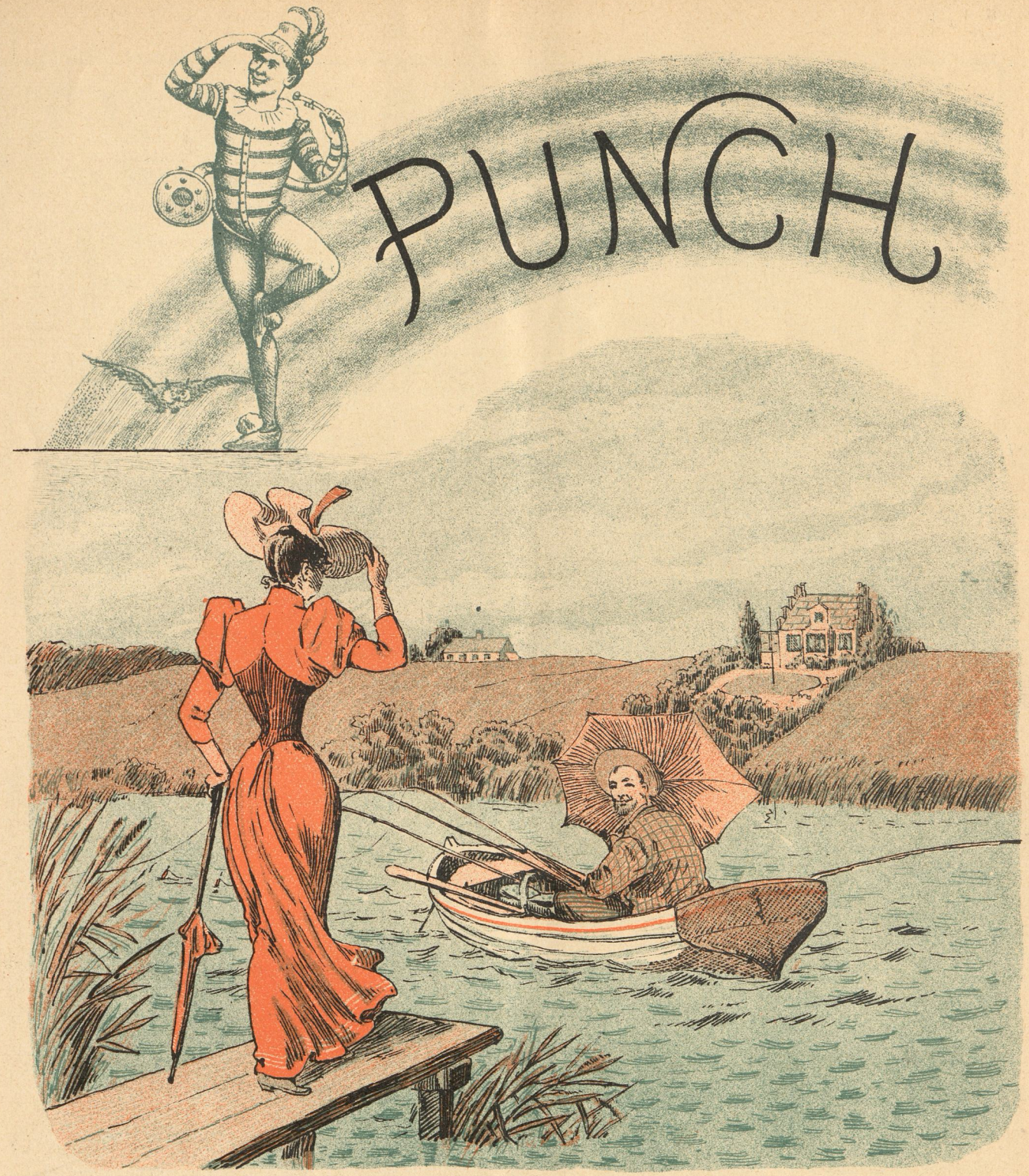

Intet Bid?

— Men Fætter Karl! Vil Du virkelig ligge der og drive hele Dagen hen med dine dumme Snører?

— Ja, Kusine! Det er nu mit Snøreliv!

Indenfor Grænsen.

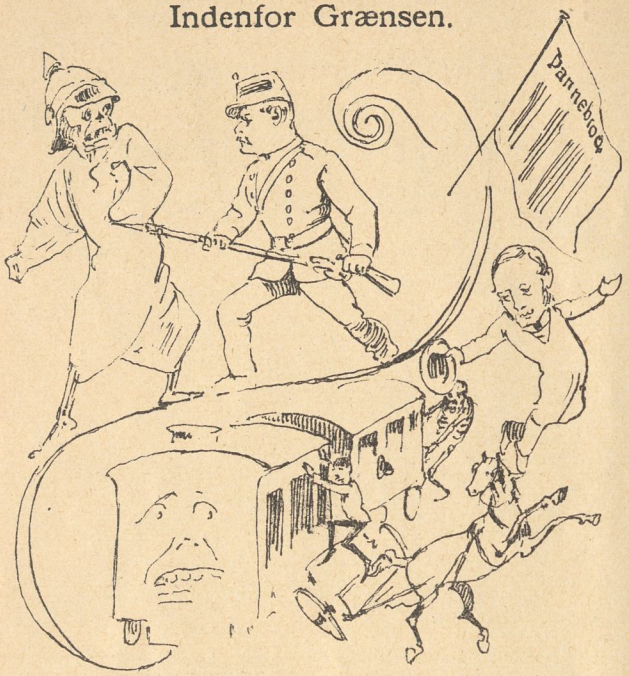

Verden er slem, og den bliver forværret
Aar efter Aar!
Jertegn i truende Mærker man faar:
Nys blev endogsaa Grænserne spærret!
Svenskerne bed, og Germanerne snerred',
Mens Journalisterne skrev sig fordærved'
Om de usalige Kaar,
Der vil hjemsøge hvert Sogn og hvert Herred,
Hvor
Cholera morbus sin Bopæl opslaar.
— Selv i Theatrene nødig man gaar,
Og der er tomt i Parket og Parterret,
Medens man Uldent og Lintøj og Lærred
Desinficerer, saa godt man formaar.
— Kort sagt, bedrøveligt er 'et.

Alting af Standsning er gjennemsyret:
Sporvogns-Uhyret
Ude paa Strandvejen standser Trafikken.
Tietgen, som har under Kjedlerne fyret,
Siger, at Driften er bleven fordyret,
Hvorfor han villig vil opgive Styret
Og lade denne Forretning i Stikken.
— Værst bliver Savnet dog for „*Politiken*",
Saasom slets ingen vil mer blive myret,
Naar han i Skoven Kamelen har tyret;
Ingen Per Nansen vil vælte med Giggen
Eller faa Livet skræmt ud af Krikken
For i »Organet« at redde Gebyret
For sit Forsøg i Kadaverlyrikken.
— Nu er man vis paa, han ikke fornyer 'et.

Men, som St. Grundtvig bemærked' saa tidt,
Hver Gang vort Danmark er mest i Kvide,
Kom der fra Himmelen Hjælp i Tide,
Saa vi blev alle Bekymringer kvit.
Ligesom „*Danmark*" er gaaet Fallit,
Træt af at stride
Mod Kreditorernes langtfra blide
Skare, som tidsnok har faaet at vide,
Hvad det vil sige at give Kredit,
Falder fra Himlen med Sort paa Hvidt
„*Dannebrog*" ned til alle, der lide
Under Agurketiders Ægide,
— Hvor i Agurker man ikke tør bide, —
Propfuldt af Tryk paa hver eneste Side,
Og for det første saa faar man det frit!

Brevet om Drachmann

af

Kolera morbus.

„Durch für gegen! — Schiller, Goethe, Pappenheimer; der die du das!"

Det var med Haanden om en lunken Bajer, at den store Holger gjorde Verden denne Meddelelse; — lunkent Øl i Holger, da maa der være Alvor paa Færde.

Jeg ønsker ikke at være gemytlig, alt Andet. Men Gud bevares, hvor lidet modig en Race er ikke disse Hamborger-Millionærer. Man strænger sig an paa Børsen, man tjener Penge; saa kommer en Dag Holger slæbende med sit Vikingeskib for at hente et Par af Millionerne . . . . og hele Hamborg ryster i Boxerne.

Man gjorde store Øjne i St. Petersborg, da jeg sagde, at nu tog jeg til Hamborg. Jamen der er jo Drachmann! — De risikerer ligefrem, at han sender Dem et aabent Brev! . . . . Maaske — men hellere til Hamborg end til Kjøbenhavn, hvor Folk bare glor og gnider sig op ad den utrolig store Holger, naar han en Gang imellem kommer hjem for at bære Danmark et lille Stykke ned ad Elben til.

Kellner, giv mig en Kommabacil-Toddy og en Snaps Mødding-Essents. Jeg skylder mit kjære gamle Hamborg en Opmærksomhed, og jeg vil skrive Brevet om Drachmann her.

Kjære gamle Hamborg, Du er til Rotterne. For Tiden. Levelystne Caféchantanter ligger livskraftige med de aabne Døre og stirrer haabløst ud i Natten, — Holger kan jo ikke være i dem alle. Jeg stod netop og tænkte paa mig selv, da et Par Ligbærere passerede mig. I flere Skridts Afstand læste jeg paa deres Pande: Drachmann! De begyndte — hvorfor jeg var kommen — om jeg vidste, at den kæmpestore Holger vilde slaa mig flad i en Korrespondance — om jeg virkelig vilde udsætte mig for at komme i „Politiken" — og om det ikke var fordømt, at de maaske næste Gang kunde faa Georg med herover? . . . . .

Jeg spurgte dem, om Holger nu havde lært at brænde sine Skibe, ligesom om det kunde være Bings Protokoller? De svarede, at jeg skulde ikke spille Friskfyr, det kunde Holger selv besørge; men, naar han var i Byen, saa var det hverken Tiden eller Stedet til at spøge. Jeg gav dem endnu et Par Vittigheder med paa Vejen og gik ind i en Sangerinde-Spelunke.

Drachmannstemning. Det kjendtes paa Blomsterpigen, der var Bedstemoder og Enke, og som kiggede efter Holger. De havde slaaet deres Folder sammen som unge, — nu var de begge Børn og kunde saa rart

begynde forfra. Og det kjendtes paa Syngepigerne. Hæse var de alle — af Bedrøvelse. Lieder-Chansonetten betroede mig det: Kommt nix von Drank—lauter Traurigkeit — unser grosse Holger nimmer Director—wird uns nimmer engagieren—trinken wir Rotwein? — Og Chansonetten græd, og alle Publikummerne græd, og vi trinkede Rotwein.

En Hallucination — maaske; men se deroppe paa Tribunen staar Holger som Matrospige, ung og dejlig som en lunken Ølbølge med Livets Formiddagssol i glade Skumklatter. Han er saa lang, saa lang — som Vejen fra Berlingske til Integade — og han sparker med Benene — saa Lars Dinesen og ganz Kopenhagen ligger auf einmal ruiniert — og Syngepigerne bærer hans Hat, som de vil — og fra hele Salen lyder det: Hoch unser litteraire Director! . . . .

Men jeg gamle Kolera flygter for Ungdommen og Manddommen og Holgerdommen — ud i de smudsige Gyder, hvor Holger den Store lever Livet, naar han kommer fra Millionær-Middag og har faaet Vandmeloner i Stedet for Guldstykker. Wahrhaftig! — der staar endnu hans Muse henne i en Port og græder! Han har trukket saa længe rundt med hende i Knejper og Gyder, at hun ikke er til at kjende igjen. Nu har hun kun de sidste Levninger af „Politiken" at svøbe sig ind i — — Schauderhaft! Naturligvis giver jeg hende et Par Kroner, som hun kan kjøbe sig „Ilddrik" for i Georgs Bryggeri.

Og jeg skynder mig hjem til min Hule, hvor Værten har smurt Façaden ind med Karbol for at hædre mig. Han lukkede mig op alene; Kone og Døtre var flygtede for Holger — putz weg! — han vilde engagere dem alle til Syngepiger. Mein Bett! — Danke! —

Men jeg sov ikke. En Vogn rumlede i Nabolaget med denne Rumlen, som af en Vogn, der rumler. Jeg kjendte, at det var Postvognen . . . . . nu kjørte den til Kjøbenhavn . . . med Holgers Korrespondance . . . .!

Jeg var bange. Det er ingen Løgn. Jeg syntes, at en uhyre lang Skikkelse bøjede sig over mig. „Verschrieben —" sagde den, for det var en Dansker, — „Edith skal gi'e dig en af mine egne, — saa er Du 'en! — heraus mit der Kolera — hu, jeg er saa modig!" Og hver Gang jeg greb efter ham, krøb han sammen og rystede, saa at hans Ben viklede sig rundt om hinanden, som om de kunde være Sætningerne i et af hans egne „Breve". La' vær' — raabte han — eller jeg kalder paa Georg! — Og jeg følte Angstens Sved perle ned ad Ryggen ved den forfærdelige Trudsel.

Hvor længe jeg sov? — Til jeg vaagnede. Saa hev jeg mig op af Sengen, tog min Le og gik paa Arbejde. I mit kjære gamle Hamborg sad Mørkemændene og stænkede sig med Karbol; men Holger stod og kiggede ned i en Vandpost, om ikke Edith skulde stige af Vandet frem.

Dette er Brevet om Drachmann.

Højtryk.

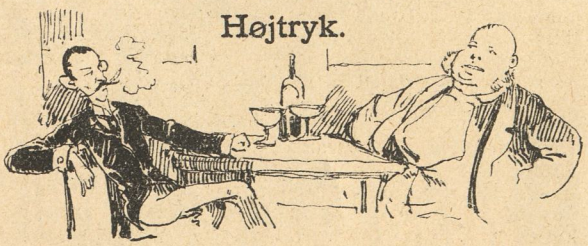

— Hvordan Pokker kan *Dannebrog* komme ud i 35000 Exemplarer? De maa da trykke den paa Victoria-Presse?

— Nej, den er for ren i Kanten! De trykker den »paa Tro og Love«!

Hedenfart.

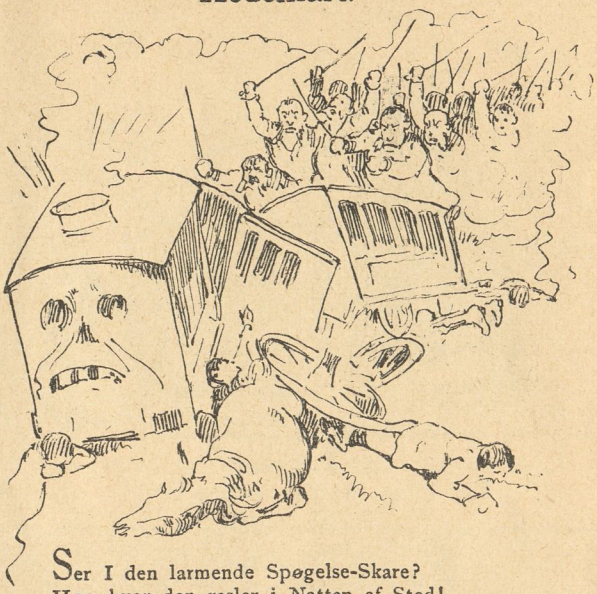

Ser I den larmende Spøgelse-Skare?
Hør, hvor den rasler i Natten af Sted!
En hel Fjerdingvej kan i Timen den fare,
Naar Dampen er oppe; — hu hej, vil I med?
Lysende Blink fra en Dampsporvogn gløde,
Hil dig, Du Offer for Nutidens Krav!
Rasende Rykkere jager den Døde, —
Fly, stakkels Gjenfærd, og find dig en Grav.

Som en Minerva fra Jupiters Pande
Frem af en Børs-Etatsraad Du sprang;
Du Guld skulde skovle i kulsorte Spande
Af Strandvejens Støv og Skovsho'dernes Tang.
Dejlige Drømme, synk hen nu i Glemsel!
Prustende, stønnende, frejdig og kjæk
Bruste Du fremad til Skræk og til Skræmsel,
Leged' Tit-Tietgen, og saa var Du væk!

Selv staar han forrest i Spøgelse-Toget;
Lidet han ænser, at Banen er skæv,
Men hyller sig ind i Net, der er broget
Og lavet af Løfter og andet Slags Væv.
»Vaas! Vaas! Vaas!« som en segnende Fægter
Lytter han bleg: Mon de manende Ord
Varsler, at flere Etatsraads-Projekter
Agter at rutsche i Dampvognens Spor?

Ligesom Jens, der var slet ikke bange,
Tæller han Kundernes Antal i Hast;
Du evige Guldkalv, der er jo for mange!
Begrib det, hvo kan, — men han maa kjøre fast.
Ak, ved hans »Anlæg« *is something rotten;*
Han hos Aktionærerne stiller til Kløe:
Stor var Geschäften, men lige godt maa den
Af Mangel paa »Levy«-Dygtighed dø!

Sagaen slutter! — Nu er Du leveret,
Dampsporvogns-Spøgelse, ti og forsvind!
Du Arme og Hoveder har massakreret,
Og Ben har Du splintret og flænget vort Skind.
Sent her i Norden dit Hærværk man glemmer,
Synk kun i Døden, savnet af Faa! —
Du, som til Gjengjæld for splintrede Lemmer
Gi'er Aktionærerne Voxnæser paa!

Paa Flugt for Koleraen.

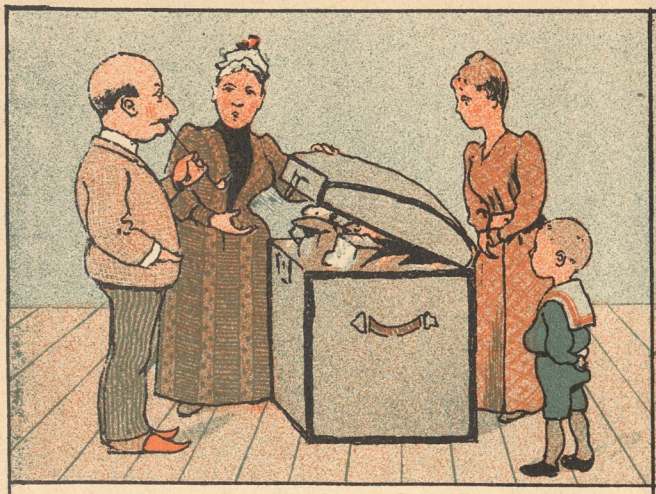

1. Først holdes Krigsraad om, hvordan
Den fyldte Kuffert lukkes kan.

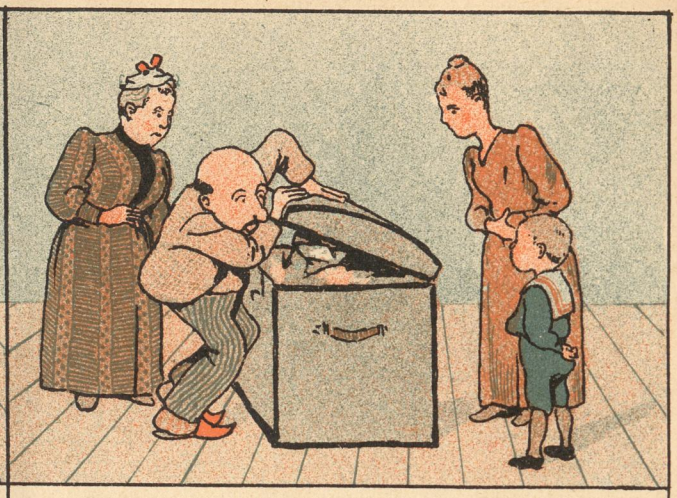

2. Saa prøver Fatter med den Kræfter,
Men Laaget giver ikke efter.

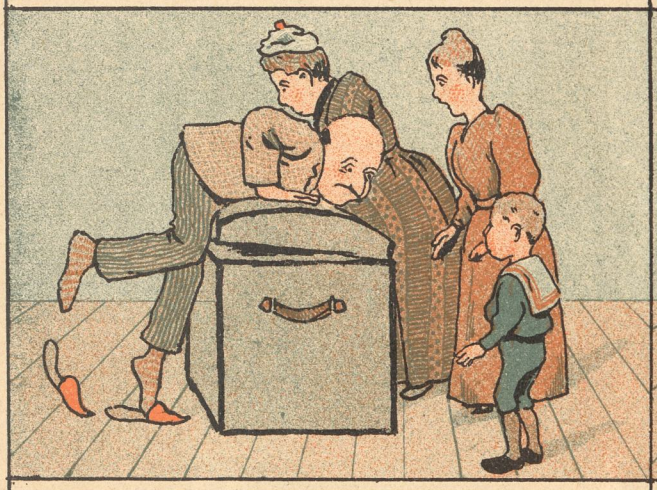

3. Derefter lægger Mutter Vægt
Paa Laaget, men det trodser frækt.

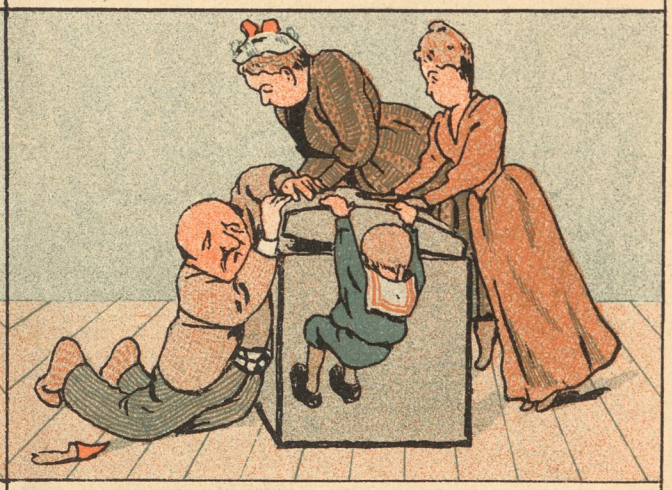

4. Til sidst Familiens andre Lemmer
I samlet Trop paa Laaget klemmer.

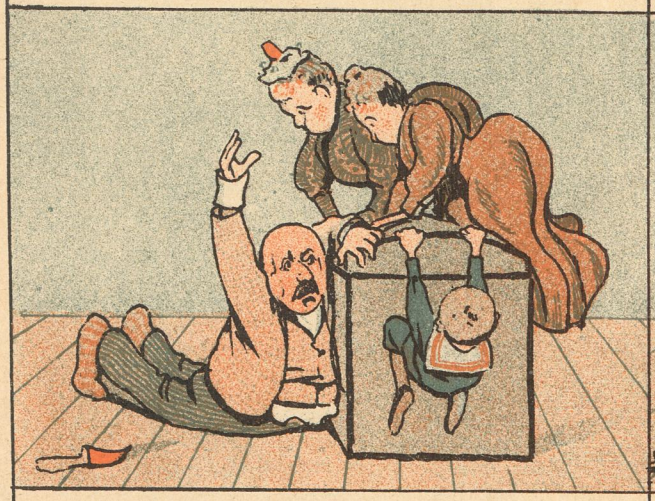

5. Omsider er dets Modstand brudt:
— Nu mangler Nøglen kun til Slut.

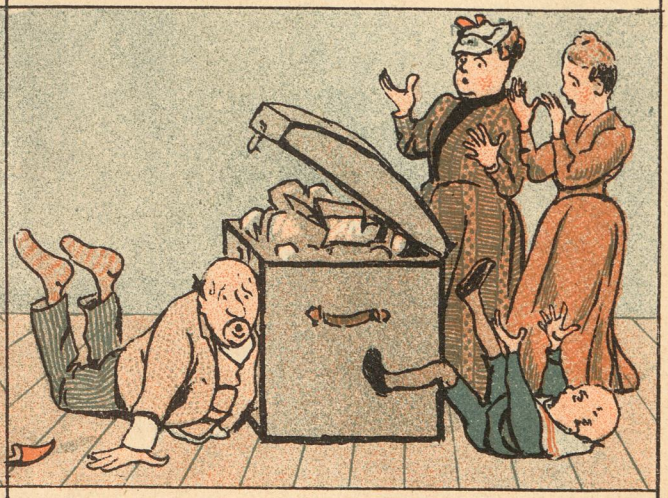

6. Av! den var glemt i Kufferten!
— Nu maa det Hele om igjen.

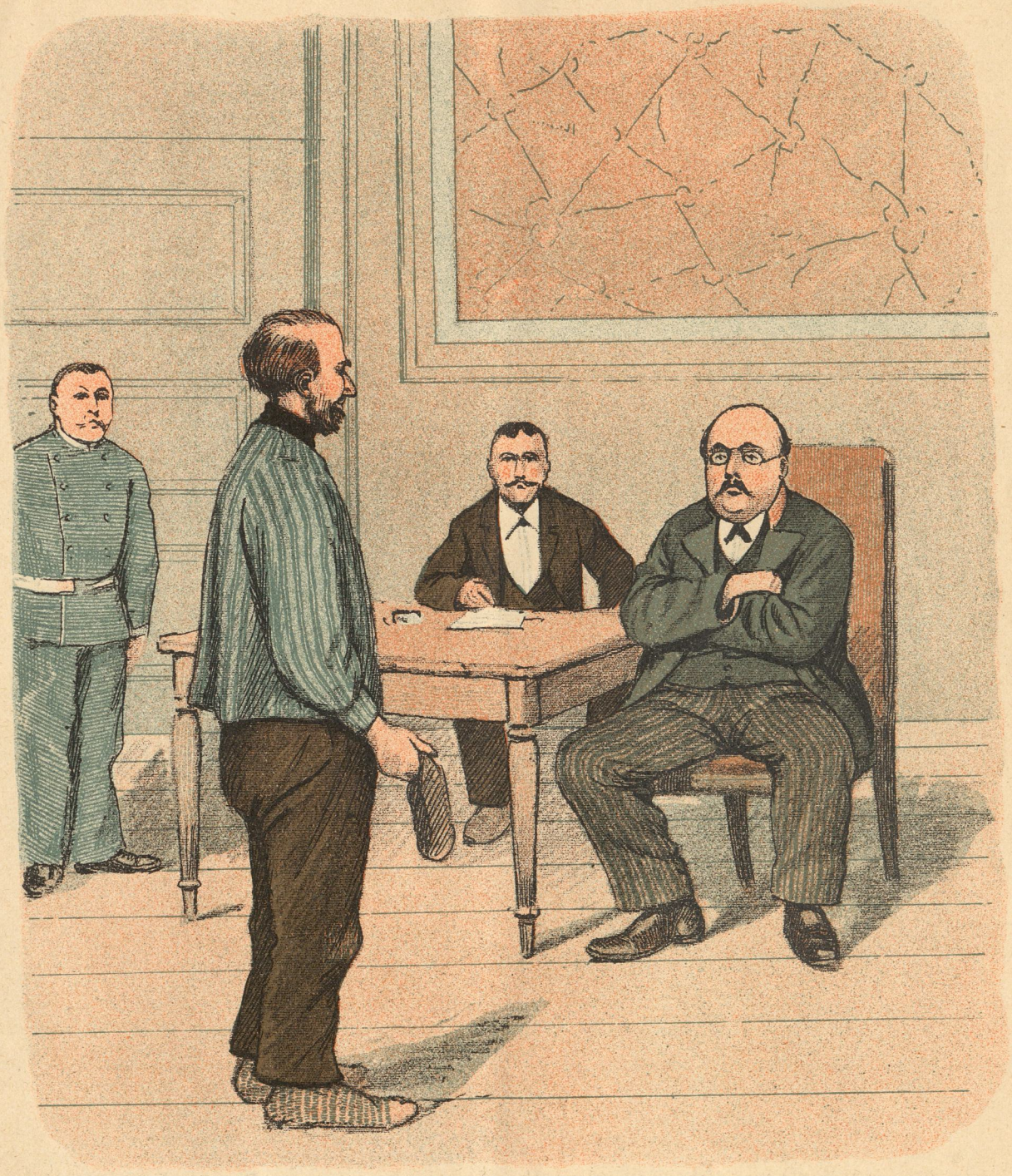

Krybskytteri?

— De er anklaget for at have skudt et Dyr i Gaar; tilstaar De det?
— Jou! de æ rele nok!
— Har De solgt Dyret, eller har De skjult det?
— Nej, A lo ed leg, faa de va mi Naboes Kat.

Romantik og Realisme

eller

Mad-Kæreste-Sorger.

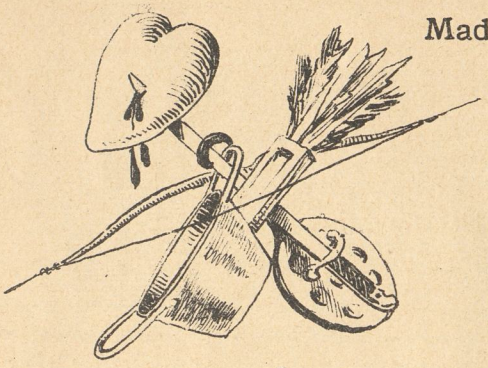

5.

Imens a Rodekammeraten snuer
I Søvnens Arme paa sit grønne Øre,
Jæ slipper ud igemmel lukte Døre
Aa Vinnevær, optændt a Elskovs Luer.

Snart jæ min eviælskte Maren skuer
Aa hinners ømme Elskovsord ska høre,
— Blot hinners Koteletter nu æ møre
Aa fri for Paahæng a de spydske Fluer.

Hvis hun en Bajer eller to ka knive
Fra Kælleren, æ osse de en Trøster
For mej, paa hvem at Modgang skød te Skive.

Hos Maren man æj sulter eller tøster,
Ja, sæl „Soldatens Fryd" hun gier min Pive,
Naar jæ har spist mei mæt i Kyddets Løster.

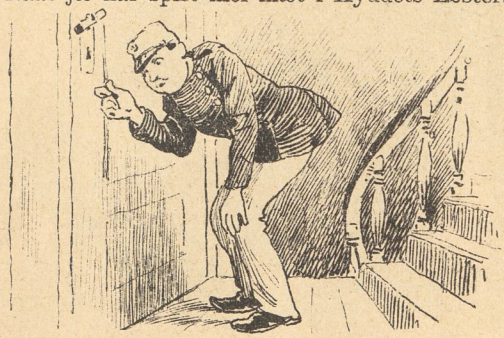

6.

Mæ sagte Fodslav op 'a Kykkentrappen
Je gaar i Kongensgade Nr. sytten,
Aa, hvor je faar en Duft fra Skarenbøtten,
Je gemmer Snydeskaftet under Kappen.

Jæ æ dov itte fri for Hjærteklappen,
For Trappen hun æ stæil som Frihedsstøtten;
Var Maren itt', saa skulde Fanen flytt en,
Aa Ingen gaa paa Siden her som Krabben.

Møjsommelie tidt er Elskovs Veje,
Aa de gaar ofte nera mæ Honnøren,
Naar man ska opa te sin søde Peje.

Omsider staar je nu ve Kykkendøren,
Hvis Hængsler i et Snuppetav sig dreje.
— Nu kommer jæ! Her æ din æjen Søren!

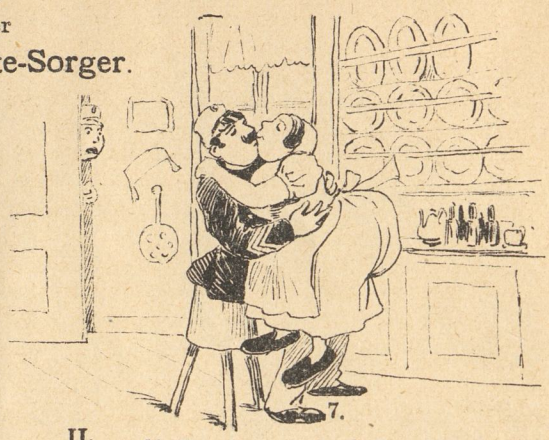

7.

Himmel! Hvad ser jæ? ded æ Hjærtestødet
For den usaliste i Elskerflokken!
Her sidder en Soldat paa Huggeblokken
Aa har min Maren usenert paa Skødet.

Aa ded va hinne, som sku ha forsødet
Min Fritid! Hun har vist mei her, hva Klokken
Æ slaet! — Ded va Lønnen for min Sjokken
At staa som Nummer træi ve Stævnemødet.

Men han, som stjaalet har min Marens Hjærte
Aa for min Avtensmad mæi ladet snyde,
Som har forvoldt mæi denne bitre Smerte,

Han skal sin skændelie Daad fortryde!
Jæ vil ham med et Livfuld Hug beværte:
Hans Hjærte- eller Næseblod ska' flyde.

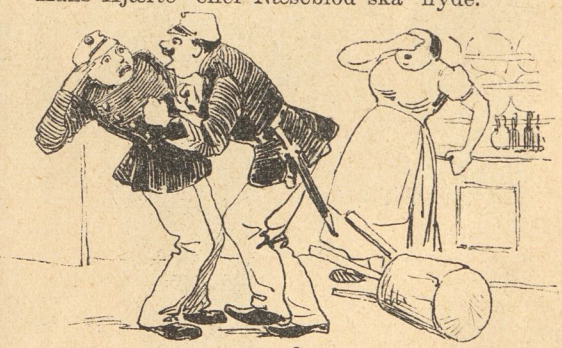

8.

Aa føj for Pokker! Som jæ løfter Vanten
Mæ Næven i for at faa Hjærtekvalen
Lettet ved En i Synet paa Rivalen,
Aa Maren ga et Nummer i Diskanten,

Saa gier han et Brøl som Elefanten,
Naar den trompeter: Rider Satan Kalen!
Mens jæ a Skræk gik næstendels paa Halen.
— Ded va min Sæl aa Salihed Skesanten!

— Jæ stelled ret aa tog mæ stram Honnør
En Røffel, lisaa lang som Kongensgade,
Før jæ slap yd a Marens Kykkendør.

— Nu bier der natyrlivis Ballade,
Formedelst jæ ha vaaren Desertør
Blot for ded Nattæin, som jæ itte hade.

Vor Dagbog.

= ***Selfmade men.*** Under 1ste Septbr. skal Folkethingsmand A. Alberti være bleven Kommandør af *Dannebrog* og fhv. Red. af *Da savisen* V. Secher og Exred. af *Morgenbladet* O. Borchsenius en for begge og begge for en beskikkede som *Dannebrogs*-Mænd.

— Derimod er endnuværende Statsrevisor V. B. Hørup ikke, som forventet, bleven Storkors af „*Dannebrog*", men maa nøjes med Kjøge-Huskors af 2 Kl. med Tilladelse til at bære samme.

— Ligeledes skal Danmarks Æresborgere de Herrer Drachmann og G. Brandes have faaet Tilladelse til at „bære" samme.

= **Guldkur.** Ordfører for Finansudvalget Hr. Tutein skal ligeledes ifølge *Dannebrog* under Anholt have reddet Fortjenstmedaillen eller fortjent Redningsmedaillen.

Under Ansvar.

Mads Jordmodermand, Go'dav, Kristen Smed,

Kristen Smed. Go'dav, Mads Jordmormand. Jæ synes aa ku' bemærke, a' Du ser saa mellemkolsk yd i Ansegtet. Æ' der kaske novet, der trøkker dej i de ingvendie Dele a' Samvittigheden?

Mads. Ingenlunde, Kristen. Ded æ' bare Ansvaret, som a' jæ gyser tebave for.

Kristen. Ded ka' der være novet i. Ded vil si'e — saaddden li'efrem faastaa ka' je' ju'tte, men — æ — — se — æ . . . .

Mads. Ded æ' der heller ittte novet aa' si'e te', Kristen. Du æ' jo kuns en Handværksmand, som enærer dej a' dit Ansegts Sved. Men se, naar man æ kungeli' Embe'smand aa Aktoritet, saa — —

Kristen. Æ' Du da en Antikutet, Mads?

Mads. Ja, gu æ' je' Faenedeme' en Absorditet. Jæ æ' den højeste Sundhedsaktoritet her paa Plassen, naar a' Distrekslægen inte æ' her. Aa derfor saa er 'et osse min Plegt aa sørre for, a' Kolleraden itte ka' komme te vos.

Kristen. Ded ka' der være novet i, Mads. Men ka' Du da hulle Kolleraden væk fra Sovnet?

Mads. Ja, se ded æ jo itte novet ikke, som a' ethvert Fæ han ku' ta' sig paa. Men jæ tænker dov nok, a' jæ ka' tumle ham. — Ser Du, Kristen, der æ' somme Sydomme, som æ' smitsomme, aa' der æ' somme Sydomme, som itte æ' smitsomme. Nu for Ægsembel den Sydom, som a' min Kone kurerer for, den æ' nærmest smitsom, men ded ka' dov itte hjælpe, a' man prøver paa aa' forhindre den i aa' komme ing i Landet, faa' den æ' der rimeligvis itte novet aa' gjøre imod.

Kristen. Ded ka' der være novet i, Mads.

Mads. Derimod Kolleraden, ham er 'et en an'en Sav mæ'. Man ka' desingtressere ham aa' man ka' ligge ham i Kantine, aa' man ka' stinke mæ' Karriolvand aa' mæ' Klorekalk aa' ta' ammerrikansk Olle aa' ligge ham paa Spitalet til Obstruktion aa skrive i »Polletekken« om ham, som de gjør, naar de bli'er allermest angrevne, for saa bli'er de helt rundtossige aa' kulrede i Ho'det, saa a' de ikke sæl' ve', hva' de gjør. Men jæ har nu ydspekkeleret et Middel, som jæ nok troer æ' bedder innu, aa' jæ' føler det som min Plegt aa' ydstedde en Bekjendtgjørelse derom, faade jæ' jo maa ta' mig a' det som højeste Sundhedsaktoritet.

Kristen. De' va' Saten. Hva' æ' de' da for et Middel?

Mads. Jo, jæ ska' si'e dej, a' jæ har faarnummet, a' naar a' man har Kollerinepine, som de jo kalder galloperendes Durkløb paa Tysk, saa har man jo itte Kolleraden.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Ja, ded ka' der rigtinok. Jæ' har nemli, obselvert, a' de tællegraferer altid i Bladene, naar man har Kolerinepine, a' saa æ' de' itte Kolleraden. Nu har jæ ydspekeleret, a' hvis a' vi allesammen ku' gaa hen aa' faa Kolerinepine, saa slap vi jo osse for Kolleraden.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Derfor kommer de' bare an paa, a' vi spiser døgti Blummer aa Pærer aa Ævler. Saa ska' Du faa aa' se, a' saa kommer Kolerinepinen nok a' sig sæl.

Kristen. Ded ka' der være novet i. Men tror Du itte, a' noven smaa Kunjakker ku' gjør' et yd?

Mads. Ded ka' sgu godt være, navnli' hvis a' man hulder sig til dem a' Kromandens. Men saa maa man ta' lidt rigeli' te' sig a' dom. — Ja' nu har jeg itte Tid mere, jæ' maa hen aa' sitte mine Forantstaltninger i Værk. Fa'vel, Kristen.

Kristen. Fa'vel, Mads.

Præventive Forholdsregler.

— Har Du nu husket, Hans, at kjøbe Tørvemel og Klorkalk til Retiraden?

— Jov, Husbond! Melmanden har je renok itte væt hos inu; men Rætteraden er kloreformeret.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den gloende Drage over KØBENHAVN.

Else: Jeg erindrer og kommer ihu, at den først kom Folk i Syne og lod sig see ved de Tider, som den tykkeste Mørkhed herfker og regjerer . . . . Adskillige Folk udi Kjøbenhavn spender alle deres Hovedscener an for at udfinde saadan Syns Bemerkelse, Signification og Udtydning.

Barselstuen. Act II. Scene 8.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 15. September. Nr. 37.

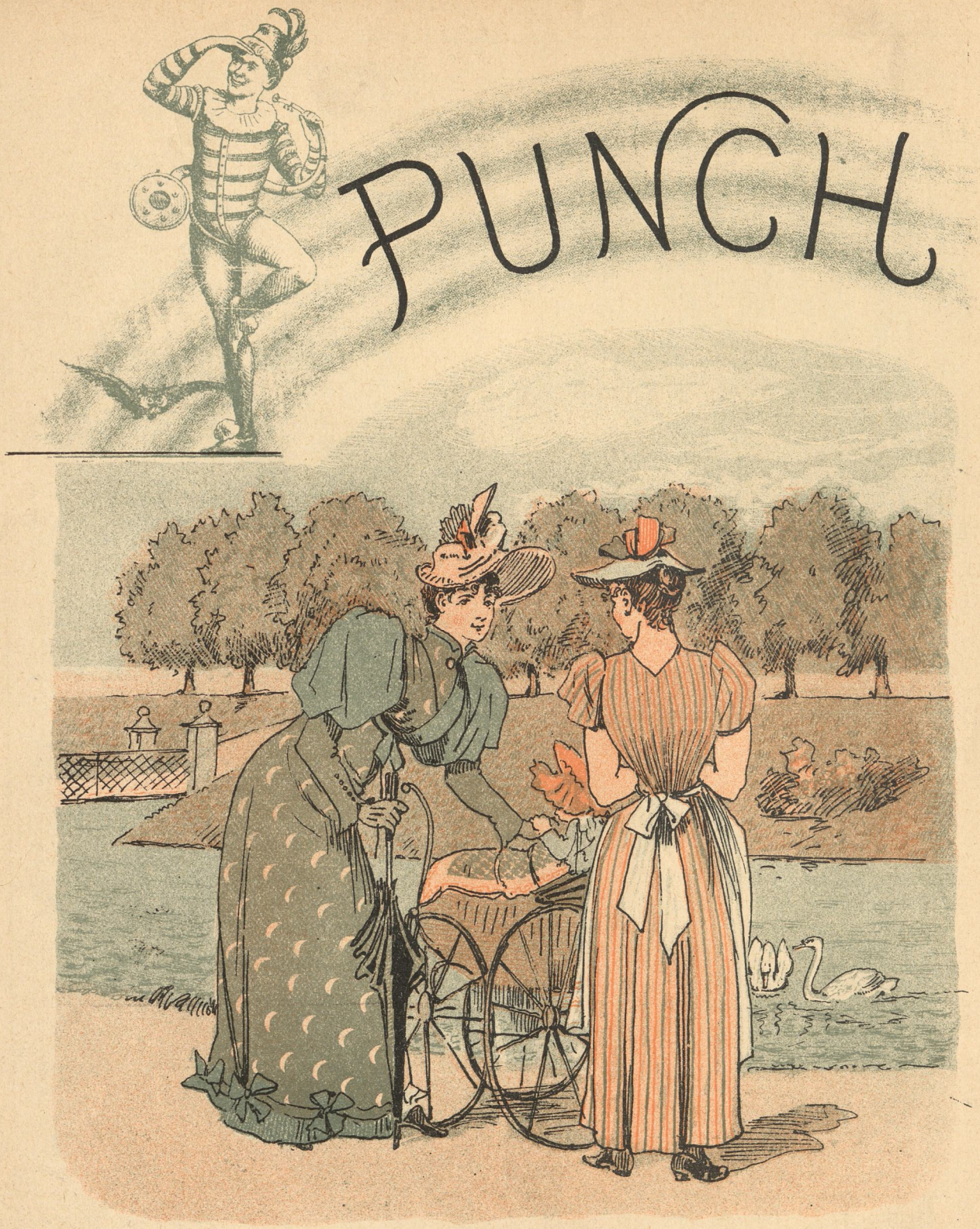

Fremmelig.

— Hvor han dog er bleven stor siden sidst! Kan han nu sige noget?
— Ja, Fruen var i Gaar selv i zoologisk Have med ham, og da han saa den store Bavian i Abehuset, raabte han: Faer!

Hærskue.

Medens Koleraen raser
I en sittlich Handelsby
Værre selv end DRACHMANNS Fraser,
Naar han lægger ud paa ny,
Og endydermer berøver
Os den stakkels Høstmanøver,
Etablerer uden Sky
Vi til Gjengjæld en Revue.

Paa den flade Venstrefælled
Ses de Moderates Tog,
Fylket tæt om Borgerheldet,
Viftende med „*Dannebrog*".
Medens Nordens største Aander
I forbistret smaa Kolonner
Defilerer Pladsen rundt,
Visende den »skarpe Front«.

Mellem BENTHEIMS spredte Rade
Savnes mangt et godt Mandat
Og til Sorg for Integade
Sammes RODE-Kammerat,
Han, som skyndsomst maatte træde
Fra sin Post i Badstuestræde,
Hvor man Spidsrod løbe maa
Med en sort Kokarde paa.

Staben tæller ingen MOLTKER,
Men af Renegater fler,
Og blandt Rytteriet HOLGER
Med sin Pegasus man ser.
Dyret sparker som den bedste
Mellem Eskadronens Heste,
Dog en Dyd hans Ganger har:
Bidende den aldrig var.

FREDRIK BAJER defilerer
Os forbi som Fredsdragon,
Medens BJØRNSON præsenterer
En paa Enden vendt Kanon.
— Men, naar Rækkerne sig fjerne,
Aabner HØGSBRO sin Kaserne,
Som for Statens Regning faar
Ny Restauration hvert Aar.

Théatre merveilleux.

Tratera, tratera, tata! — Vær so artich, mine Herskaber! — Her ser De en i sin Uovertræffelighed ikke hidtil uopnaaet Række Bilder af Nutidens Kultur og geografiske Lande. Prospekterne er til Menneskeaandens Udbedring fabrikeret efter Livets Troværdighed, hvorom en oplyst Publikum vil lettelig kunne overbevise sin Fantasi, som til ukjendt billig Pris daglig forevises og Børn det halve. — Vær so artich! —

Tratera ta! —:

En ypperlig Prospekt af den vilde Skov Charlottenlund zu Dänemark. De ser til Højre den so vidtløftig omtalte Station, hvor de rige Grossierere af Egnen plejer at sitze sine Abonnementskarter ab. Har De en gjennemsigtig Kikkert, vil De ogsaa kunne udfinde den berømte Traferbahn. Der er ganske ingen Mennesker at se, for de er alle blevne exkludierte. Kun en human Sports-Auktionarius har po Saddelpladsen ladet henligge en Ansamling Pærer, for at den kongelige Foged dog immer kan have noget at gjøre sin Arrest i.

Tratera ta ta! —:

Den store, deutsche Vaterland, mine Herskaber! — En *Narcissus* sitter hen og spejler sig i sine egne Øjner. Det er den sevenbomstarke Dichter Gjellerup aus Hellerup. Han har lige just netop begyndt sine Herman Wandeljahre og rejser nu med sin Muse, hvilken skal i den store Vaterland absolviere sin Jordemutter-Examen. Og vil man haabe, at hans Berømmelse som Musen sin Jordemuttermand vil fra Hellerup naa over det ganske Land, lige ned til Strandvejen!

Her ser De en i sine Dimensioner uoverskuelig Komma-*Bacilika*. Det er den „verwandelte Dichterkönig", Hr. Rudolf Schmidt, sin Residenz. Han har haft den Ehre at optræde for alle germanische Kaisere og Fürster og vender nu sin utaksomlige Fædreland Ryggen. Man siger, han vil ikke blive „udløst" og

hentet hjem tilbage, so længe hans Pegasus har immer Kolorine.

Tratera tata ta! —:
Parti af Ny-Seeland. En stor Foreningsselskab af unge Dänen-fresser har udgivet en Præmie for den, som kan først løbe sig af Liv og Helbred. De vil med Rædsel se fremstillet et Landskaft, hvor den af Regnen opblødte Nat træder ind. Fortvivlede Bicykler sitter rundt i Kroerne og grunder paa det bekjendte Sprikwort: „Tyv tror, at Hvermand kjører paa Bicykel". Andre ligger sine Ben i Grøfterne, og andre triller uforgribelig ad Vejen til Bidstrup. Det epidemiske Sportsuwesen vil dog forinden lang Fremtid faa en skrøbelig Ende, sosom man i Koleratiden vil med provisorisk Strænghed forbyde alle Durkløb.

Tratera! Tratera! —:
Vi er nu i det Land Norrige, mine Herskaber! Soledes kaldet, fordi det beboes af „Fjældmennesker." Indwaanernes Opdragelse lider af et Par uhyggelige Skrammer. Men en i Luften fritsvævende Professor fra det Land Jernbanegade, hvis kunstige Længsler gaar langt, langt over de høje Fjældmennesker, tager dem kjærlig til Brystet og griner i sin Skæg. Det er nu so en Gang Professorens tragiske Skæbne, at han kan ikke stave sig til Forskjelligheden mellem ***Logos*** og ***Logik***.

Tratera, tratera, tata! —:
Ulykkens Hule og Elendighedens Bolig. — Redaktionskontor i Integade. — Dysterblaa af Skræk stikker den verdensberømte Ignotus sin rystendes Næse i en Flaske med lebendige Kolera-Spiriller; aber De skal ikke blive frygtsom: Den ene Bakcil hugger jo ikke Maven itu po den anden! — Changement: En Hospitalslæge døer ganske ikke af Kolera, og strax kan den verdensberømte Ignotus forsikre, at Hospitalslæger skal ikke stikke Næser i Koleraspiriller, for det er uforsvarlig. Alle godmodige Lesere af Elendighedens Organ kan heraf lære, at der er Forskjel paa Ignotosser og Hospitalslæger.

Tratera, tratera, tratera!
En storartig Fremstilling a. Øen Samoa i det stille Ocean. Forulykkede Dichtere løber i Spleen og Fortvivlelse rundt herum hinanden og skriver den samme Bog om den samme Ting med den samme Blæk, og det er altsammen Spleen. Kun den i Mekaniken ubegribelige Drachmann sitter po en spelunken Bierfass og kigger efter den Stadt Hamburg og drikker sin Kolera-Bitter, som han vil. Han har forskrefet sig med Haand og Profil til den swarte ***Dr Lucifer*** aus Kopenhagen, so at alle Spiriller og Bakciller og Arbejdere med et rundt Ord flygter sine Veje, gjennemslagne af Rædsel og Skræmsel. Men den i Mekaniken ubegribelige Drachmann har baaret Dänemark ud paa den Ø Samoa i det stille Ocean, for saa har dog Epidemien gjort sin Gavn. Og han faar stille Oceanelser om dejlige Variétøser, som giver ham Inspirazioner til hanses navnkundige Inte-Korrespondancer, de sokaldte: Edith og dat.

Og saa er Forestillingen ude.

Næse-Vise.

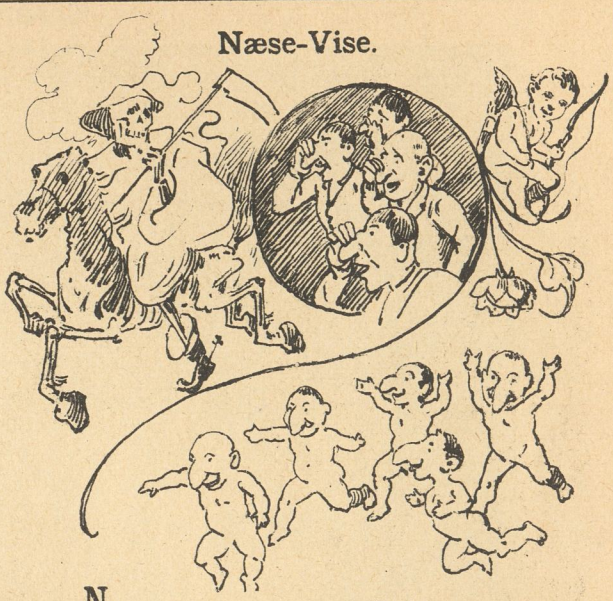

Naar Farsoten rider paa Helhest frem
Og rasler med Leen og truer,
I gamle Fa'er Bentheims Inte-Hjem
Med klinkende Knæer de gruer,
For skyndsomst at kyse Gespenstet væk,
Et »*Logos vor*« stille de læser
Og griber sig med en semitsom Skræk
Om dereses egne . . . . Næser.

At Jøder og Tyskere er paa et Haar
Det samme, har længe man anet;
Men nu er det faktisk bevist og staar
At læse i Inte-Organet.
Naar derfor en Tysker af ægteste Slags
Har revet et Foredrag a' sig.
Maa hanses smaa Fættere, Jøderne, strax
Gaa hen og gi'e Næserne fra sig.

En tysk Hr. Professor, De kjender ham nok?
Hvis ikke saa er 'et det samme —
I Ulm som en blodtørstig Ulmerdog
Bed Næsen af Israels Stamme!
Denne Næse, saa kraftig, saa ædel og fin,
Som Elskov saa tidt i en Svup vækker,
Blev kun ved et Tilfælde *subaquilin*,
Paa Dansk, hvad man kalder en Snupdækker.

Gud *Amor* af Væsen er nemlig lidt fri;
Paa tusinde Paafund han hitter
Og laved en Gang et *Alaroderi*,
Hvis Frugter blev smaa *Amoriter*.
Vor Nutids Hr Cohn'er er derfor et frit
Produkt af Gud Amors Fadæser,
Med Haar, Knæ'r og Tæ'r *à la* tysk Amorit
Og med alarodiske Næser!

At »Racens Renhed« gaar fløjten, — *enfin*,
Er racende ligegyldig;
Men, Læser, vær aldrig satirisk og stræng,
Husk, hvad Du *Semiten* er skyldig.
Bør ikke vi elske de sorte Smaa?
Thi det er dog haardt, sku' jeg mene,
At de nu med Andres Næser skal gaa,
Naar Næserne ikke er rene!!

Overbevist.

— Træk'ingslisten, go'e Herre! Trækningslisten! 4 Øre!
— Ja, tør Du indestaa for, at jeg har vundet?
— Ja, hvis Herrens Numer staar heri, saa tør jeg bande paa, at Herren har vundet.
— Naa, ja lad mig saa faa den!

Intelligent Forstaaelse.

— Ja, i Aar har vi desværre een Elev færre end i Fjor her i Klassen.
— Saa, hvad hedder han?

Romantik og Realisme
eller
Mad-Kæreste-Sorger.

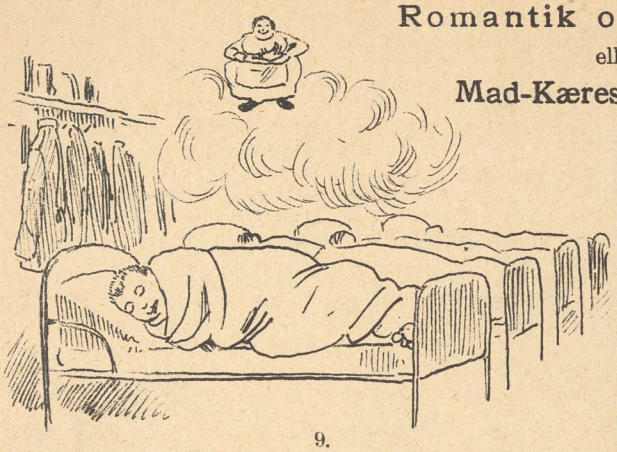

9.

Jæ søvnløs mæj paa Smertenslejet vrider
Imellem Kombaniets Søvnetryner,
Mit Øje taavet æ a Febersyner.
Jæ tror, a ded æ Maren, som mæi rider.

Jæ seer Skesanten, som foran mæi skrider,
Imens han bander, tordner fælt og lyner,
Han dømmer mæi a ligge uden Dyner
I Brummen i langsommelie Tider.

Saa seer jæ Maren paa en dæili Sky
Mæ Kallestæj for mine Blikke svæve
Aa en Tallerkning fyldt mæ Sul mæi fly.

Men, lisom jæ har stukket frem min Næve,
Saa vovner jæj i aarle Maarengry
Aa ud a Drømmens Favn jæ maa mæi hæve.

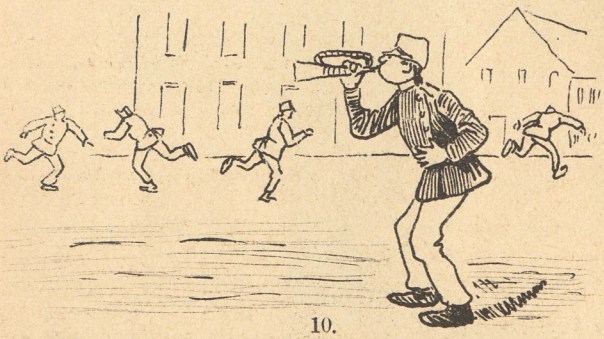

10.

Nu høres Messingjens i Hornets Trutten
Paa alle Kombaniets Folk a kalde;
I Gaaren skal vi staa te Mønstring alle.
— Føst stekker jæ dov ing i Marketutten.

Jæ faar en Dram aa sæier saa te Glutten,
Som skænker for mæi — Jenses bitte Malle —
At en Soldat betaler kuns ded halle;
Men alt omsunst, her hjælper ingen Prutten.

Jæ drikker nok en Dram, men ka dov mærke,
Jæ itte gaaet fra min Smule Snøvs er
Saa galt, at noven Slinger kom i Valsen.

Men Maarensnapsen har dov kunnet værke,
At Hjærtet, som sad før i mine Bøvser,
Har flottet sæi aa sidder nu i Halsen.

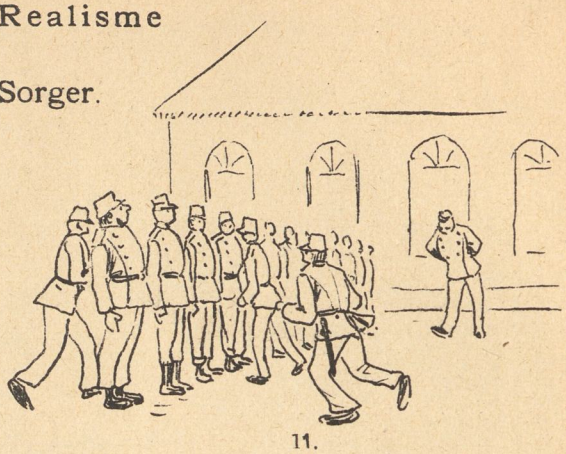

11.

Jæ skynder mæi min Sidemand at hitte,
Men lider liegodt a Hjærteklemmelse
Fordi jæ har i Brøstet den Fornemmelse,
At her bør handles etter Kundevitte.

Men jæ ve osse, a ded kan jæ itte.
Aa dyft jæ føler ded mæ Sorg aa Græmmelse,
At denne Gang æ Brummen min Bestemmelse,
Hvor ingen Stjerner ner te mæi ka titte!

— O Maren, hade aldrig jæ dæi skuet
Aa aldrig smagt di Bøffer, som du stæjer,
Saa hade itte her i Dav jæ gruet.

Men mæ Ens Hjærte grumt di Kvindfolk læjer.
Di knuser 'et, naar itt di mer ve bru 'et,
Aa desforuden di en Knap vos dræjer.

12.

Der æ Skesanten! Hvem der nu var hjemme
I Skvalderup, saa var jæ vel forsørret.
Jæ beer om godt Vær, hvis jæ bare tør 'et,
— Næ, jæ har aldrig væt i saadden Klemme.

Nu gloer han paa mæi, som han vilde skræmme
Mæi helt ihjæl, aa jæ ska se, han gjør 'et.
— Men hvad æ ded? Han griner bare smørret
Aa sier: Føj, di Knapper æ for slemme!

— Hurra! Nu fik jæ Haabets Port i Sigte;
Jæ æ saagu den heldiste Kantøffel,
I hvem et Hjærte elskovsfuldt har blusset!

Skesanten holdt sin Mund om min Gesjekte
Aa ga mæi barrestens en bitte Røffel.
Han syntes itte, jæ var godt nok pudset!

Ved Kaffen.

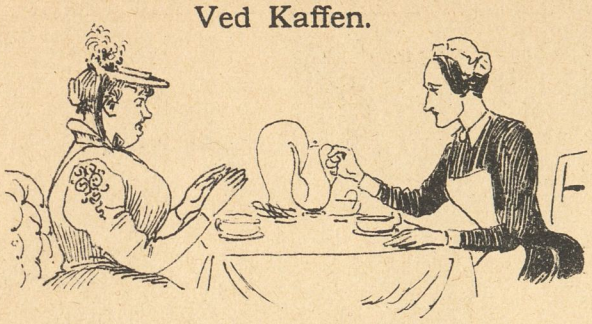

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, og Gud ske Lov, at jeg dog træffer Dem i Live, og at De ikke er indlagt til Konservation paa Øresundshospitalet og bleven dissekeret med Karbolvand, som jeg næsten var bange for med Deres svage Mave, men som for Resten maaske ikke vilde have været saa slemt for Dem, da De jo ikke forsømmer noget med det og det altid vilde have været en lille Afvexling, men hvad mig angaar, saa kan De nok forstaa, at jeg ikke har haft Tid til saadan noget, for jeg har jo maattet være omkring allevegne og aabne Sæsonen baade paa det Kongelige og Sekundtheatrene, og jeg vil nok sige, at Kammerherren strengte sig an baade med Lystspil og med det højere for at prøve, om han dog ikke skulde knnne konkurrere med Dagmarprofessoren og gjøre ham Rangen stridig, og han har da allerede pillet et Blad ud af Riis's Lavbærkrans, nemlig Frøken Blad, der debuterede i »Erik og Abel« og var Emils Datter og storslaaet og tragisk, og nu maa Riis nøjes med at spille »Erik og Amalie« eller »Fjældmennesker«, som skildrer, hvordan nogle norske Bohêmer med Damer har fjollet rundt i Fjeldene og er bleven bedærvede, og for Resten kan Riis prise sin Lykke, at han har faaet Lov til at spille det, for det skal nok ellers være et Familiestykke, der hidtil altid er bleven opbevaret i den Skramske Familie, og De veed, at det er ikke Enhver, der har Lyst til at lade saadan en Genstand komme fra sig, og det er vel heller ikke rimeligt, at Dagmar beholder det ret længe paa Repertoiret, men det var det, jeg kom fra, søde Fru Schrøder, at jeg vilde gjerne spørge Dem, om De ikke kunde have Lyst til at gaa ud i Kasino en Gang imellem og saa komme og sige mig, hvordan der er, for jeg synes dog, at det paa en Maade er min moralske Pligt at følge lidt med over det hele, men jeg kan ved Gud ikke holde ud at sidde og se en to — tre Helaftensstykker paa en Aften, hvor alle Hovedrollerne spilles af Debytanter, som oven i Kjøbet bliver ved at debytere den ene Gang efter den anden, og naar der saa oven i Kjøbet er tre Direktører, som skifter, hver Gang det er den første i Maaneden, saa løber det virkelig saadan rundt i Hovedet paa mig, saa jeg hverken veed ud eller ind, men De har jo ikke saa meget andet i Hovedet, saa det kunde jo være, at De bedre kunde finde Rede i det, og naar De ikke sidder paa de bedre Pladser, saa har De den Fordel, at De kommer til at sidde paa et Sted, hvor der er lidt dunkelt, og saa kan De saamænd saa udmærket godt gaa i Deres sorte Kjole og Deres Stadskappe med Flagrebaandene fra salig Schrøders Tid, og for Resten skal jeg betro Dem en Hemmelighed, som De ikke maa fortælle til Nogen, nemlig at Petersen selv tænker paa at blive Direktør for Kasino, nemlig økonomisk naturligvis, hvad der jo snart er nødvendigt for Kreditens Skyld, fordi at næsten alle betydeligere Næringsdrivende nu har været Direktører, rigtig nok har Petersen jo ikke haft videre med Kunsten at gjøre, men naar alle Andre kan være Direktører, hvorfor skulde han saa ikke, og desuden er jo Personalet derude snart saa stort, at det kan fylde hele Theatret, uden at vi behøver at gjøre os videre Anstrengelser for at faa Publikum til at komme, og jeg kan naturligvis give ham gode Raad, og jeg kan jo ogsaa nok sætte et eller andet i Scene eller i alt Fald give enkelte Scener, om saa skal være, og De skal faa Fribillet, ligesaa tidt De ønsker det, hvis De bare vil klappe lidt paa de passende Steder. Ja, nu skal jeg hen og tage Billet til »Pariserliv«, som dog er en lille Erstatning, fordi vi ikke selv kom til Paris i Sommer. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Efteraarshymne.

Nu lukker de a' for Tivoli
Og for dets forjættede Land;
Hr. Watt vil forholde sig rolig,
Hr. Thrane vil ligesom han.

Paa samme Tid rejser nu Schumann —
Til næste Aar ses vi igjen.
Imidlertid veed jo sogu' man
Ej snart, hvor man skal drive hen.

Ja, »Kisten« og »Cirkus« florere
Og saa »National« nok saa kjækt.
Og der er vel ogsaa nok Flere,
Der nyder af denne Konfekt.

For Resten Theatrene vinker,
Der er jo den dejligste Plads.
Se blot til Kasino. der blinker
Med Debutantinder *en masse.*

Der kan man nu se sig saa mæt i
Den finere Kunstnerfabrik;
De blev høvlet til af Hr. Cetti.
Politur de af Theodor fik.

I »Dagmar« den vingede Fama
Forkynder paa hver en Plakat
Tragedie og højere Drama,
Det har man bestandig parat.

Har Spillet end enkelte Mangler,
Man hos den profane Flok
Ret ej efter Bifaldet angler,
Den gode Bevidsthed er nok.

Men Folketheatret vi roser,
For det kan man være bekjendt;
Det lever gemytlig af Moser,
Af Zinchs og af Fristrups Talent:

Ja, Abrahams, han maa nu æres;
Er Stykkerne ej just af Vægt.
Hvordan at en Madpose skæres,
Det veed han aldeles perfect.

Paa Nørrebro stadig væk ryger
Af Stablen hos Ferdinand Schmid
Baade Sommer- og Vinterrevuer,
Og Publikum har Appetit.

I nysseligt Udstyr serveres
De hyppig for Store og Smaa;
Hvordan de saa er, de goûteres,
Og Mængden — den sluger dem raa.

Hos Fallesen nede paa Tor'et
Der gaar det for Tiden lidt smaat;
Det er Pietro og Bloch, der staar for'et,
Og de klarer den temmelig godt. —

Ser Du nu paa de kommende Dage,
Kjøbenhavner, Du har ikke Lov
Eller ringeste Grund til at klage,
For Du har dog til Husets Behov.

Saa lad dem kun lukke Tivoli,
Det gjør dog saa vist ikke Stort:
Du veed, at til Kunsternes Bolig
Er der mer end een Tivoliport!

☛ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Den nye Paars.

Det var sig Hr. Tutein, han tog sig for at drage
Til Anholts fjerne Land som i Per Paarses Dage,
For mellem Fiskermænd paa Vej til Magt og Ros
At gaa i Vandet som vor nye Leth-Matros.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 22. September. Nr. 38.

Afgjort.

— Ja, jeg vil ikke vide noget af den Soldat, som altld hænger i Køkkenet, — det maa Du sige ham.

— Ja, saa ønsker jeg hellere at skifte til den første; — for en Frue som Dem kan jeg sagtens faa, men en Kjæreste finder man ikke saadan paa Gaden.

Jævndøgnfluerne.

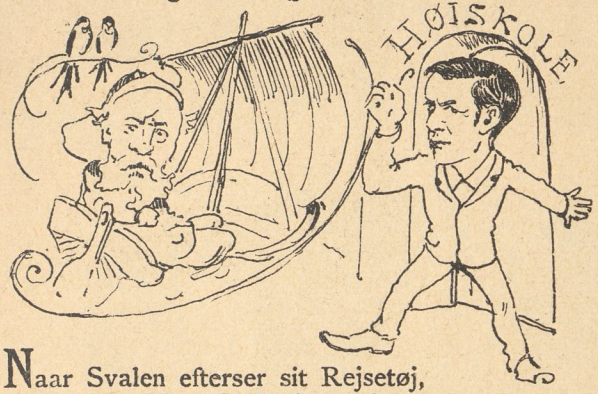

Naar Svalen efterser sit Rejsetøj,
Og Nattergalens blide Sang forstummer,
Naar SCHUMANN ikke mer vor Fløde skummer,
Og Tivoli gaar op i Lamperøg,
Da hører man, især paa venstre Fløj,
En Fluesværm, som nok saa næsvist summer,
Fordi man ikke ugenert har ladet
Den være eneraadende ved Fadet.

Det er TUTEIN, CLAUS BERNTSEN og saa videre,
Der altid ufortrødent vimser om
Og exekverer en Slags »Folkedom«
Som den »bevidste Folkemagts« Besiddere.
Paa Statens Misgreb slaar de sig til Riddere
Saa myndigt som Hs. Hellighed i Rom
Og truer dem, der mukker, med en proper
Behandling i den kommende Oktober.

I dette Fag har næppe Nogen slidt som
Vor djærve Anholts Farer, Hr. TUTEIN;
Han finder Grænsespærringen for stræng
Og ganske ufornøden; thi saa vidt, som
Han veed, er Koleraen ikke smitsom,
— Det veed nok ellers selv en Skoledreng, —
Hvorfor i „*Dannebrog*“ hvert Tab han tæller
Paa alt det Kvæg, som Bonden ikke sælger.

CLAUS BERNTSEN er just heller ikke glad:
Højskolen maatte savne ham i Rollen
Som Overkontrollør ved Statskontrollen,
Hvorfor han jamrer sig i samme Blad;
Han mener, den Bevilling hel og holden
Er Folkeaandens frie Sulefad,
Og dog ta'er Staten fat, som om den venter
Regnskab af de betroede »Talenter«!

Og, føjes hertil, at den skarpe Front,
Som Radikalerne har proklameret,
Sig viser i en saa uskyldig Dont,
At Tienden skal søges konfiskeret,
Hvad de — i Parenthes — har før proberet,
Saa kan det næsten gjøre En lidt ondt
For Godtfolk i de danske Bondestuer,
Hvem man i Ho'edet sætter den Slags Fluer.

Jorden rundt med mange Penge.

Det bankede paa Døren. Han traadte ind.

— Go' Morgen, Hr. *Punch!*

— Tak, i lige Maade. Hvad ønsker De?

— Ønsker ikke noget, vil gi'e noget. Født i min tidligste Alder af skandinaviske Forældre, har jeg altid følt Trang til at ende mine Dage som *Hotel Royal*-Etatsraad eller en anden nordisk Berømthed. Jeg har derfor under Dags Dato nedsat mig her paa Pladsen som Reklamefabrikant. De skulde ikke tilfældigvis have Brug for et Par hundrede tusinde Abonnenter?

— Jeg plejer ikke at regne med saa smaa Tal. Men *enfin* ! . . . . Har de Abonnenterne hos Dem?

— De er saamænd sikre nok, som Professoren i *Dagmar* siger, naar han averterer efter Abonnenter hele Aaret rundt. Men der maa gjøres noget!

— Akkurat. De har maaske et Løvebur, jeg skal gaa ind i? Det er jo *Bon-Tony* i vore Dage. Og saa kan De ved samme Lejlighed debutere som „Neger“ for udvidet Tribune.

— Min Herre! Jeg lider ikke af zoologisk Havesyge. Jeg er en alvorlig Mand og ønsker ikke at optræde som Amatør i Artist-Faget. Hvad siger ikke den store Skuespiller Hunderup? — En Artist er saadan En som Hr. Marx. Og hvad siger ikke den store Skuespiller Marx? — En Artist er saadan En som Hr. Hunderup. De vil altsaa kunne indse . . . .

— Ja vel. Vi svømmer, vi Kunstner-Pærer, ... det er en „National“-Sygdom. Har De maaske tænkt Dem noget bedre?

— Det er, hvad jeg har! For det Første maa De tillade mig at vaske Dem.

— Vaske mig?

— Kemisk Vask. Vand gjennem Spalterne, min gode Hr. *Punch!* Ingen bitre Udfald mod Amoriter, Blasfemiter og andre Termiter! Øllebrød og Spildevand, — det er „Dannebrogs“-Farven, naar de bliver „sammensmæltede“.

— Jeg forstaar nok: De vil have mig til at gaa i Vasken. Er det Deres Mening, at jeg skal gaa ind?

— Nej, De skal gaa ud, skal De . . . . i 38,000 Exemplarer!

— Paa een Gang?

— Nej, paa Tro og Love. Blæse med, hvad det koster, naar bare en Højesteretssagfører morer sig.

— Det ser noget dannebroget ud for Deres Forstand, min kjære Mand.

— Er De ikke med paa den Reklame? Det var kjedeligt. Den har jeg dog faaet andre kloge Kjøge-

Høns til at gaa i Vandet paa. Saa maa De holde Dem til Lav-Arterne; det er ogsaa fint Kryderi.

— Hvad mener De?

— At De skal lægge Dem efter det bestandig-borgerlige. De skal f. Ex. udgive et Slagter-Numer og et Nyboders-Numer og et Natmands-Numer og et Kolera-Værtshusholder-Numer og et Barber-Numer ikke at forglemme. Det kildrer Oldermændene, og De tager Kagen. Tro De mig: Sex fede Processer er bedre end et magert Blad!

— Undskyld, Højstærede, . . . det forekommer mig, at De lider af *Secheritis*. De skulde tale med en Læge.

— Naa, det Raad forkaster De ogsaa. Er det da Deres Hensigt at vedblive med at levere Vittigheder til Brug for de Trængende i Aanden . . . og i Badstuestræde?

— De kan gjerne tage Rømersgade med. Men hvad skal man sige? Ingen fornægter sin Natur, og Ravnen maa jo søge sin Føde, hvor den kan.

— Meget vel. Maa jeg saa anbefale Dem mit nyeste Fabrikat? . . . Extra superfin Prima-Reklame, aldrig forhen set her paa Pladsen . . . Jeg er altsaa hermed ansat som Deres ærede Korrespondent.

— Hvad er De? . . . Hvor vil De hen?

— Jeg vil s'gu Jorden rundt. De giver mig bare et Kreditiv, og jeg forpligter mig til at bruge alle Pengene. Bringer jeg en Øre tilbage, er Kontrakten brudt.

— Det var en stor Idée! . . . Vil De rejse „fra Skagen til Gjedser"? Det kan De ikke holde ud!

— Læserne kan heller ikke holde det ud. Men jeg gjør det alligevel!

— Energiske Mand! . . . Hvorledes ser da Deres foreløbige Rejseplan ud?

— Jeg gaar herfra til Kongens Nytorv. Derfra gaar jeg med en Sporvogn til Grønningen og gaar saa over engelsk Kirke til Toldboden, . . . ja, videre er jeg ikke kommen endnu.

— Storartet Plan! Naar Fru *Punch* gaar paa Torvet, vil jeg bede hende kjøbe en Trillebør til Abonnementsprotokollerne, saa tykke bliver de! . . . Her har De et Kreditiv, lydende paa 25,000 Skippund Sterling. Men De maa ikke bruge en Øre mindre og ikke en Øre mer!

— Det er et Ord!

— Det er mange Ord; men det er Ordene, vi Blade skal leve af. Blot endnu et Spørgsmaal. Hvornaar er De født?

— Igaar.

Telegram. Vor ærede Korrespondent er naaet levende om Bord paa Plimsolleren „Dannebrog", tilhørende de forenede Sammensmæltere. Chefen siges at kunne give ham udtømmende Undervisning i at give Penge ud.

Mærk. Da vi har løst Patent paa vor ærede Korrespondent, vil *Punch* være det eneste Blad i Norden, hvis Læsere fritages for at læse hans Korrespondancer.

Fra Kunstens Overdrev.

Vor Hovedstads dramatiske Liv
Er kommet igjen i Gang i Aar, som det plejer,
Med den sædvanlige Strid og Kiv
Og med Reklame til Tidsfordriv,
Det gamle bekjendte: »Her er spillende Rejer!«

Med glimrende Løfter er man begyndt,
Hvormed man Publikum nu som altid forlyster;
Men Udbyttet var til Dato lidt tyndt,
Og egentlig større Masser af Mynt
De Herrer Entrepreneurer nok slet ikke høster.

I *„Dagmar"* ænser man Sligt kun lidt,
Der har man sin egen højst ideale Væren;
Der kommer det Hele ud paa Et,
Besøg eller ikke — lige fedt!
Der gjælder det ene og ganske alene om Æren.

Hr. Abrahams har sit *„Pariserliv"*
Alt med en kostbar Magnet som Fru Ellen Norrie.
Den skjær' dog nok ikke i Dag, den Kniv,
Men viser sig som et forældet Aktiv
Til Trods for Figurerne, der dog er ganske snurrige.

I *„Casino"* gaar det paa bedste Beskub,
Hr. Sophus Birch skulde vise, hvad han var i Stand til.
Han skulde nu være en rigtig Knop,
Men Selskabet faar nok blot lidt flere Skrup,
End det ellers i senere Aaringer har været vant til.

Thi Publikum sætter nu slet ingen Pris
Paa denne Kraft, hvad Selskabet faar at bekjende,
At saadan en Nyhed fra *„Aarhus Avis"*
Kan blive et slemme Bircheris,
Som man fik konstruert til sin egen Ende.

For Resten det svirrer med Rygter om,
Hvad ud i Saisonens Løb vi her skulle prøve.
Blandt disse træffer man slige som,
At i *Cirkus*-Arenaens Helligdom
Carl Marx vil træde op som en brølende Løve.

„Thalia" vil under et finere Navn
Staa op fra de Døde som »Bier- und Künstlerhalle«.
Hil være det glade Kjøbenhavn!.
Det sukked' jo ogsaa dybt under Savn
Af sin berømte, salig hensovede »Kalkeballe«.

Saa, ser det for Tiden end tarvelig ud
I Kunstens Templer, det dog over Vandene lyser.
Vi øjner sikkert et Gjennembrud:
Den stærke Thor Jensen sender os Bud
Om Olla podrida med Ranzaus og grønne Gemyser.

En tvivlsom Forretning.

— Godaw, hær kommer æ mæ en Las Tørre, som Dje Kuen haar bestelt.
— Aa, rejs til Helvede med Deres Tørv!
— Jah, men we Di saa et wæ saa gue aa betaahl æ Tørre føst, for po den Ste well æ ingen Mellemræning ha.

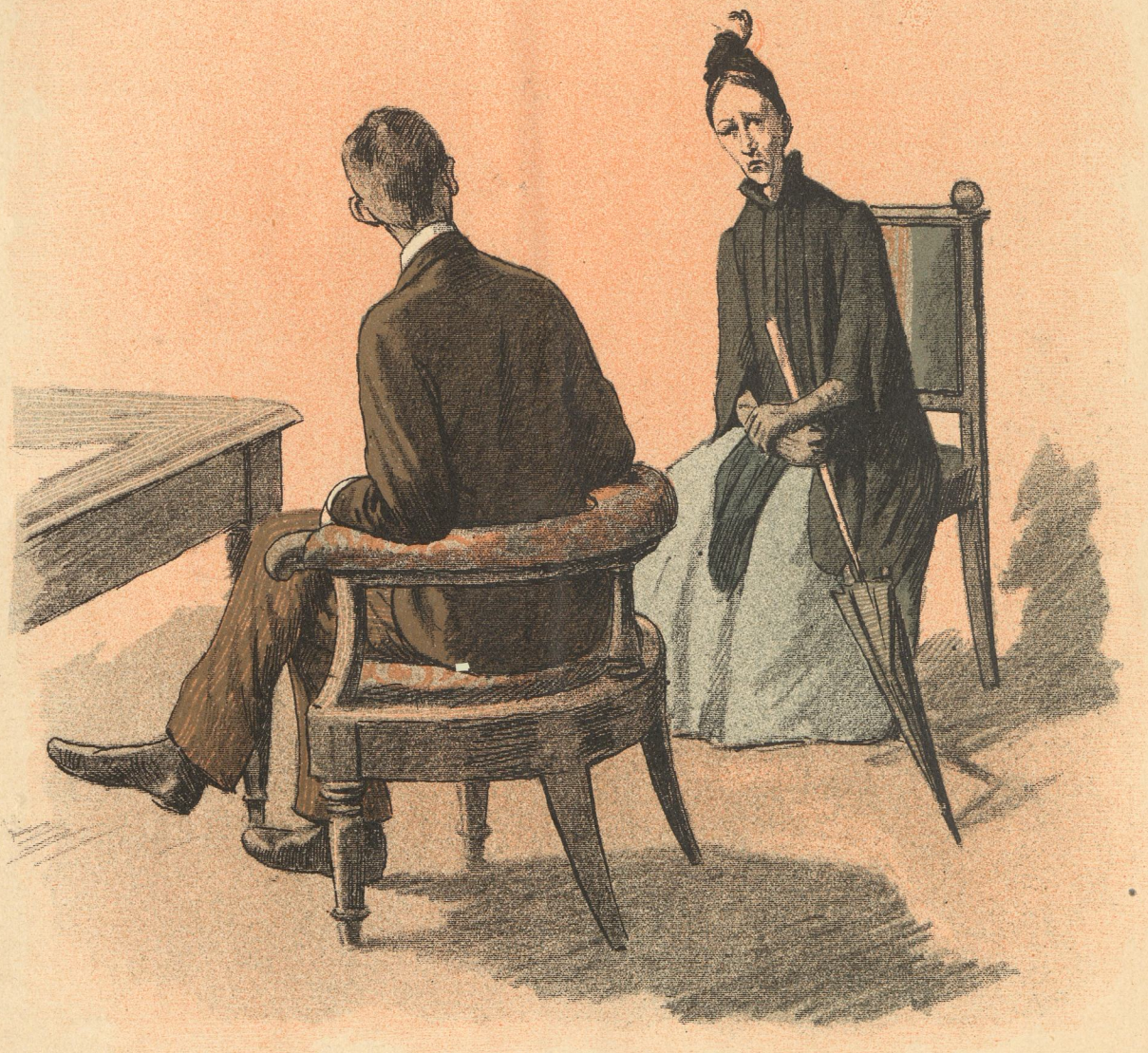

Meget angreben.

— Naa, Madam! hvordan har det sig saa med Nerverne?
— Ja, ringe nok, Hr. Doktor! de stillesmertende Draaber har vist paa Grund af min saa svækkede Sanseløshed ingen Virkning haft.

For lukkede Døre.

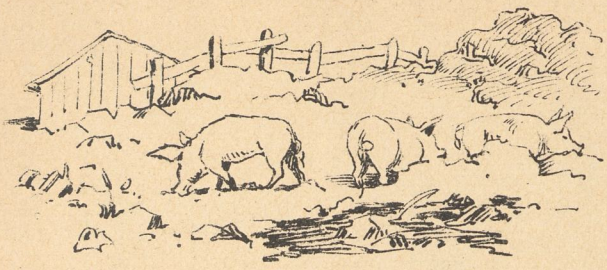

Motto: Han har lugtet li'saadanne.
A. Recke.

Sechers *„Dannebrog“*,
Dag*)s-Avisens Stedfortræder,
I Behandling tog
Vort »Privetlivs« slette Sæder,
Daglig sa'e det Stop
Til Renovationens Synder
Og har rodet op
I de altfor fulde Tønder,
Nu det glad i Aand
Om vor Magistrat forkynder,
At den redebon
Vil ta'et i sin Haand.
Hurra! Hurra, Hurra!

Nu forlyder det,
At vor Magistrat, den vise,
Selv vil nok saa net
Kapre denne Entreprise,
Saa kanske den fik
I sin Status rund Balance,
Hvis det bare gik
Villig med lidt Leverance.
Den dog regner paa
Borgerstandens Assistance;
Hurra, store og smaa
For »Dannebrog« de slaa.

— Snart hver Borger kan
I Kommunen til sin Ende
Som Bestillingsmand
Under Magistraten tjene;
Blot han glad og frit
Nyder Livet i sin Væren
Og besørger sit
Store kommunale Ærend',
Vil han ganske vist
For sin Møje hole Pæren
Og gaar af til sidst
En Gang som Pensionist!

I sin Region
Af de kommunale »Dasser«
Til sin »Gaard«-Mission
Sechers Blad fortrinlig passer.
Man maa være glad
For Organet, der i Grunden
Er et billigt Blad,
Som man ikke ta'er fra Munden.
Slukkes end dets Sol,
Paa dets Grav i Midnatsstunden
Skal som et Symbol
Dog staa en Natviol.
Hurra, Hurra, Hurra!

*) Renoveret.

Theaterkatten spinder.

Kommer op paa Theatret, skal udføre mit Parti i „Valkyrien“. Finder Brev paa mit Bord, egenpotig underskrevet af min Kollega ved Kasino. Spinder en Ende om, at jeg maa endelig komme derud og hjælpe med lidt gode Raad. Tre Premierer i to Dage, Debut af syv Operette-Primadonnaer, fire Direktører, fem Sceneinstruktører — ingen Publikummere. De veed, Gud hjælpe dem ikke, hvad de skal gribe til, staar der.

Naa, jeg sender min Paaklæder op til Kammerherren for at bede ham have mig undskyldt, trykker Fru Ellen Valkyrie-Norgren-Guldbransons Pote, tager en Droske og joller af.

Ude paa Kasino møder jeg Birch. Jeg spørger, hvordan det gaar, hvem af Primadonnaerne der nu skal debutere i Aften, siger en lille Spøg om, at nu er nok Callesens frie Udstilling ved at blive til Birchs frie Udheldning eller til Prøvernes frie Indstilling.

Men det skulde jeg ikke have gjort. For saa bliver Birch gal i Hovedet og siger, at ikke aner han, hvem der skal debutere eller hvad de overhovedet spiller. Hvad F . . . . det ogsaa kommer ham ved? Han vil være et Asen, om han blot har Spor af Begreb om, hvor mange Direktører der er for Tiden og hvem det er. Har hørt, at Helsengreen skulde være bleven det, men tror, at det er lutter Løgn og Bagvaskelse. Har bare antaget „Callesens frie Udstilling“ og vil blive ved at spille det, saa længe han lever. Alle de andre Stykker er antagne enten af hans Formand eller af hans Eftermand.

Jeg strigler ham venlig ned ad Ryggen med min højre Pote og spørger, hvorfor han i Grunden er bleven Direktør. Om det er sandt, at det er, fordi Dagmar har gjort Lykke med en Riis, at Kasino nu havde tænkt, at det kunde gjøre det samme med en Birch, siden Riis og Birch jo omtrent kommer ud paa Et. Spørger ham, hvad Enden skal blive. Om det er sandt, at Aktionærerne paa Grund af deres Armod har faaet Tilnavnet Birchebenerne, fordi de knap nok har til det tørre Birchesbrød.

Birch truer med at anlæge Sag mod mig ved nordre Birch. Hvorpaa jeg raader ham til hellere at gaa til Østergaard. Hvilket han dog ikke har Lyst til, da han ikke skøtter om at faa Svar i Østergaard, naar han spørger i Vest. Derpaa er Avdiensen forbi, og jeg gaar ned og laber Mælketoddy med min Kollega. Af ham faar jeg følgende Oplysning om Kasinos Planer, der dog muligvis ved et nøjere Eftersyn — vil vise sig at være Skraaplaner.

„Bettefanden“ formodesat være af Eedvard Brandes. Titelfiguren er Eedvard selv; han optræder heri som den store Lucifers mindre Broder. Hvem af Kasinos nuværende eller forhenværende Direktører, der har antaget Stykket, er ikke oplyst, men Politiet mener at være paa Spor efter Gjerningsmanden. I Stykket debuterer hele Personalet.

„Kolumbus“ er en allegorisk Fremstilling af Hr. Birchs Direktorat ved Kasino. Det fremstilles her, hvorledes hans Mandskab bliver utaalmodigt, men hvorledes han alligevel tilsidst opdager den nye Verden. Kun er der den Forskjel, at han ikke sætter Ægget, men derimod Huset paa den anden Ende, saa at Aktionærerne bliver som raadne Æg og lægger ham i Lænker. Det sættes i Scene af Hr. Helsengreen, der forhaabentlig derved vil kunne skaffe Theatret dets Helsen tilbage og selv komme paa den grønne Gren. Udstyret bliver meget pragtfuldt, det vil komme til at koste saadan

noget som 50,000 Kr. i Kasino-Aktier (ca. 2 Kr. 75 Øre i danske Penge).

For at skaffe fuldt Hus, vil det for Fremtiden blive paalagt samtlige Direktører og dem af Personalet, der ikke medvirker paa Scenen, hver Aften at overvære Theatrets Forestillinger. Kun Hr. V. Wiehe er af Helbredshensyn fritaget for denne vanskelige Opgave.

Om jeg tror, det gaar. Ja, hvis bare Birch gaar, saa gaar det andet saamænd ogsaa nok. Men jeg sætter dog ikke mine ved heldige Musefangster opsparede Penge i Kasino-Aktier. For saa var de nok snart til Rotterne.

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

Nu ka je la dei hvide, at jej ennelig har fonnet paa en storagti Plan, vorved vi Unge ka faa voreses Program gemmelførdt i Livet aa gøre vos bemærket ve noed ganske nydt aa tisvarende. Je ha nemli faareslaet at obredte en Børs for Skoleongdommen, vor den kan samles for at omsædte Segarstomber aa Lakrigsrod aa Knalleveskelær aa Bogseknabber, va der i disse knabbe Tider har en stor Betydning, fordig de er tit forbonned med en morderli Tisspilde a faa fat i noen a disse Dele, naar man nedtop har Bru for dem, aa saa er der andre Drænge, der har i Overflod a disse Genstanne, aa ikke veed, vor di ska bie a med dem.

Natyrlivis va de vos Onge, der va sælskrævne te aa ta Sagen i vores Haand, men da vi liegot kunne igge onvære en Haansrægning a di gamle, saa sporte jej føst mine Gamle om Telaelse, aa je feg osse Lov a min Faer aa Moer te aa gaa paa Børsen; men noed finansiælt Teskod feg je egge a dem, for di sae, a di velle føst se, va de be te mæ den, va der jo var kedeli nog, for de æ liegot egge behavelit a skolle ge sei a mæ Børsspegkelasjoner, aa saa kons ha en tom Børs og begønne mæ.

Men je syndtes osse, a vi sku ha et Børsorgan, aa saa faareslo jej Arond Jakobsen a overta Posten som Redagtør, va han egge velle, fordig han mendte, a de va bedder a en anden gig hen aa begig Sælmoret, derimod velle han nog skræve i Organet aa lave alle di uvardie Artegler, som va nødvendie for aa skaffe Bladet øjropæigsk Andseelse.

De værste æ imidler Tid, a je har egge inu faaet et padsende Lokale te a besørre Børsforretnengerne i, for det skolle gerne være beleggende saadn a man fra alle Byens Skoler ku stegge derhen i Frikvateret aa omsædte sine Vare, men de har jo sine Vandskelihedder a finne saadden et, aa naar du saa betængker, a vi ve faa en haar Kongkurangsje fra den nye Industri- aa Haanværgkerbørs, som osse æ been obredtet i disse Dae, saa ka du nog begrive, a de ve knive for vos, ingen a vi faar Raa te aa bestelle en Teining te en monumendtal Børsbykning hos Etasjerod Meldal.

Din hengivendes
Ejnar Jørrensen.

P. Skr. Ves a du sku være saa heldi aa faa fadt i none a di saa mejed omtaldte russiske Rubler, som ska særgkulere obbe hos jer, saa sen dem kons ner te mei. Di ska nog bie notered paa vores nye Børs.

Koleraturer.

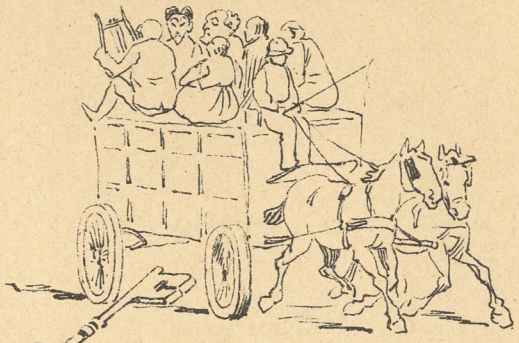

O, svundne Sommerdage,
Vend aldrig tilbage!
Med Suk og Graad og Klage
Alverden gik omkring,
Man fandt af bar Forskrækkelse,
Diæt og anden Svækkelse,
At Livet er en Plage,
Men dog en herlig Ting.
Und wer war Schuld daran? —
Kolorine.

De arme Blade kappes
Og strides og nappes
Om Alt, hvad der kan tappes
Af Nyheds-Tønden frem.
Med ott' og tred've tusinde
Er Secher kommen brusende,
Til han, naar Pungen slappes,
Gaar udenom og hjem.
Und was ist Schuld daran? —
Kolorine.

Professor Riis, født Knudsen,
Blev ør i Kabussen
Og har til Alles Studsen
Sit Rygte risikert:
Til Parret Schrams Berømmelse
Han med de To's Udtømmelse
Trods Fru Thalias Blussen
Har »Dagmar« inficert.
Und was war Schuld daran? —
Kolorine.

Da hvert et Haab var ranet,
Fik Drachmann sig banet
I Logos-Vatikanet
En Vej til Georg ind.
Fra Hamborg kommer bavlende
Hans Inte-Muse kravlende,
Mens midt i Oceanet
Han sidder paa en Pind.
Und was war Schuld daran?
Kolorine.

Du milde, sikken Krise!
Man Lykken maa prise,
Naar man sin Mad tør spise, —
Er det nu ikke Synd?
Som Ben- og andre Rade maa
Vi snart paa Østergade gaa! — —
Kanske at denne Vise
Saagar er bleven tynd.
Men was ist Schuld daran? —
Kolorine.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Spærret.

Som »Udvalgsformand« Claus Berntsen forbyder
At stikke Næsen i Højskolens Gryder;
Til Stats-Kontrol er den slet ikke trængende.
Se, det er de »levende Ord« for — Pengene!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 29. September. Nr. 39.

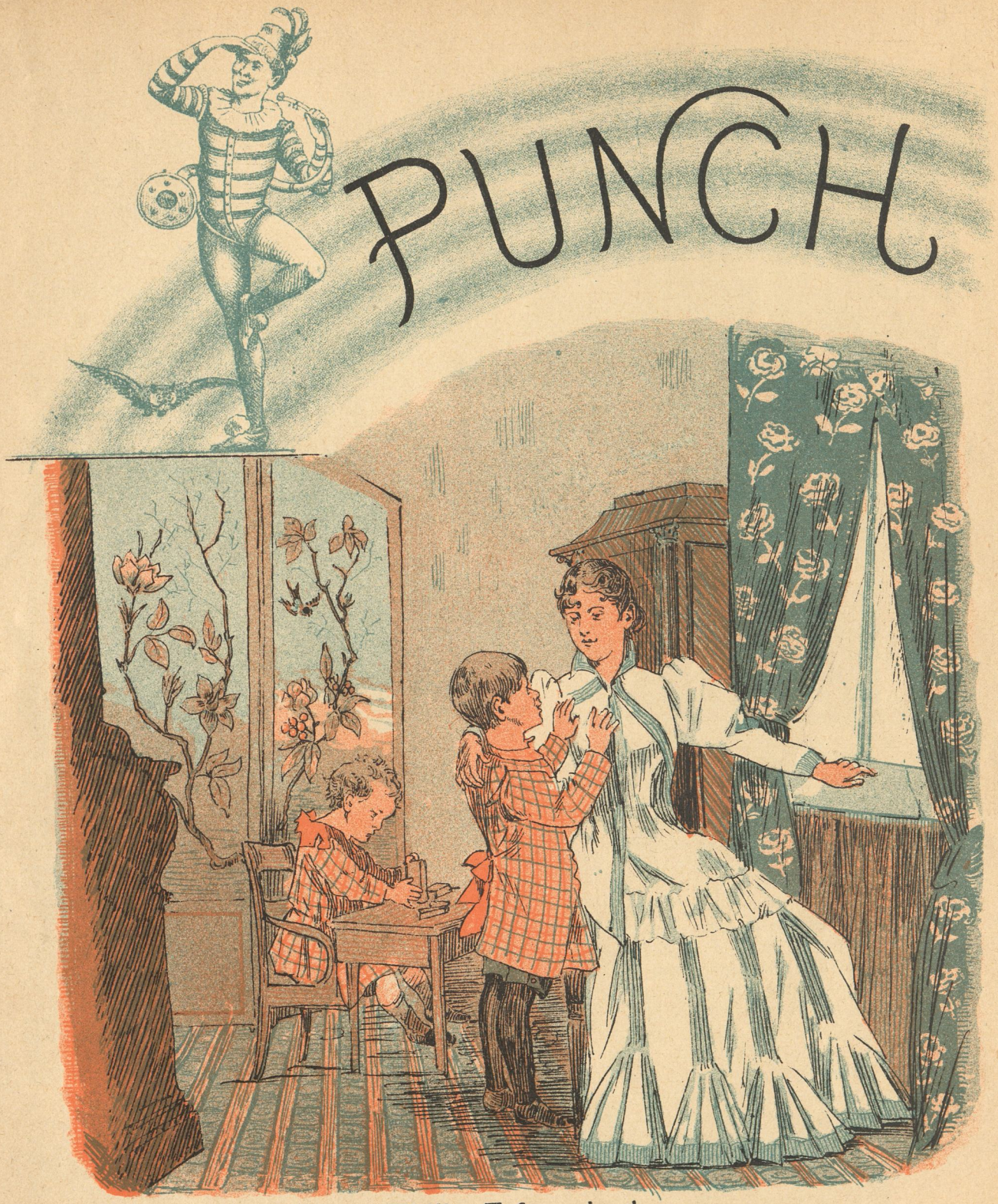

Tidlig Erfarenhed.

Lille Laurits (6 Aar gl., kommer hjem fra Børnehaven): Moder! Nu veed jeg, hvad det er at solde!

Moder: Naa, hvad er det da, min Dreng?

Lille Laurits: Det er at kjøbe Bolscher!

Spørgsmaalstegnet.

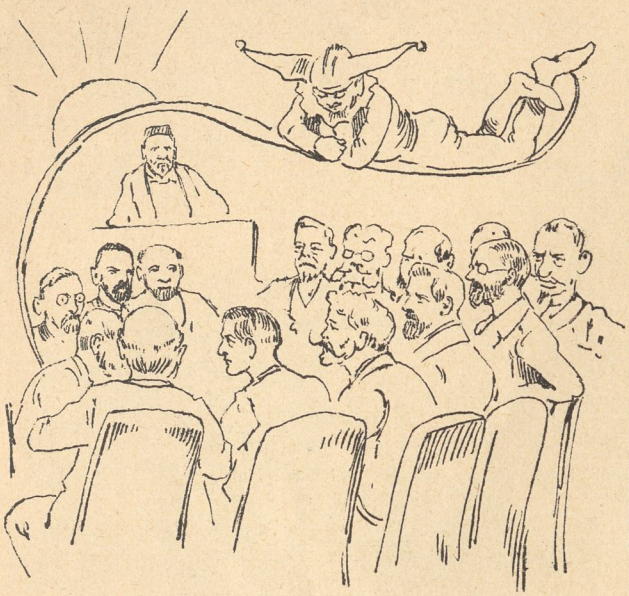

Uden Haab September
Imod Skæbnen kæmper!
Snart er slukt dens sidste Aftenskjær.
Danmarks brave Landdag
Skal nu ind paa Mandag
Til en Samling, som er »ordinær«.

Hvad vil den vel bringe?
Venter os paa Thinge
Handling eller ørkesløs Debat?
Vil i Fryd og Gammen
Hver Mand smelte sammen.
Eller omgaas her som Hund og Kat?

Skal igjen man blive
Sammen for at drive,
Til den femte Maaned er forbi,
Hvorpaa »Arbejdsplanen«
Slutter Løbebanen
Med tre, fire Ugers Sjuskeri?

Vil montro man atter
Gjøre sig til Latter
Med den provisoriske Attrap,
Som skal attraperes
Strax og stranguleres,
Mens Originalen naadigst slap?

Skal Sessionen fremme
Landets Værn herhjemme,
Eller »bløde« til en Freds-Kongres?
Vil »Forliget« komme,
Inden den er omme,
Eller kun en Albertinsk Proces?

Vil dens Virken havne
Ærlig i at gavne
Og fornøje baade Folk og Land
Eller kun for Øje
Have at fordøje
De Diæter, som den redde kan?

Herpaa skal vi svare
Godtfolk, naar vi bare
Paa et halvt Aars Tid har faaet Ram,
Og man har udfoldet,
Hvad man har i Skjoldet
Mer, end stakkels *Dannebrogs* Program.

En paa Gummerne.

Nutidsbillede.

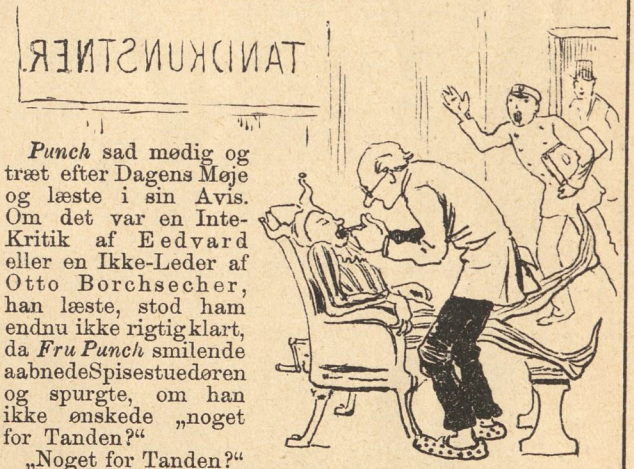

Punch sad mødig og træt efter Dagens Møje og læste i sin Avis. Om det var en Inte-Kritik af Eedvard eller en Ikke-Leder af Otto Borchsecher, han læste, stod ham endnu ikke rigtig klart, da *Fru Punch* smilende aabnede Spisestuedøren og spurgte, om han ikke ønskede „noget for Tanden?“

„Noget for Tanden?“ — mumlede *Punch* — „Noget for Tanden . . .“ I det Samme sprang Døren op, og en længere, alvorsfuld Herre traadte ind. Han havde en Tang ved Siden og præsenterede sig som Enehersker over alle Hovedstadens examinerede Tandrækker.

„Maa jeg tale med Dem, Hr. *Punch?* . . . De ønsker vel ikke at bedøves først? . . . Jeg kommer i Foreningens Navn. De veed maaske, at det er *prima* Tandkit, der forener dens Medlemmer. Skal vi da finde os i, at alskens Charlatænder stadig kommer en halv Tand foran i Konkurrenceløbet? Bør vi ikke lægge en Mundklemme paa disse halvstuderede Tandrøvere . . . disse *Kunstnere*, der ikke en Gang har faaet deres examinerede Visdomstænder?

„Jo, Tandpinedød bør De saa!“ svarede jeg medfølende.

„Vel! . . . Jeg har været i Integade; — forgjæves! Der er ingen Bid længer, siden Tænderne er blevne smaa sorte af at knække Valgnødder! . . . Jeg har været i Ex-Gnavets Kontor, hvor *Dannebrog* flager over de himmelfaldne Læsere; — forgjæves! Tænderne maa være falske, for de truede mig med Proces, hvis jeg vilde føle dem paa Tænderne . . . Nu kommer jeg til Dem, Hr. *Punch;* De har altid været saa bidende. Er De ogsaa bange for at blive følt paa Tænderne, naar det gjælder om at gribe Synderne paa fersk Tandlæge-Gjerning?“

„Nej, tværtimod! Kan jeg hjælpe Dem af med den ømme Tandbyld, der trykker Dem, skal det være

mig en Fornøjelse, . . . naturligvis mod en passende Tand-tième. Jeg begynder formelig at faa Blod paa Tanden . . .“

„Tand-pasta!“ svarede den alvorsfulde Herre; han vilde have sagt „Basta!“

Saa tog vi af Sted. Vi foer Gade op og Gade ned, ligesom den vilde Jagt i en hul Tand. Foran os rullede Kongens Foged paa en Tanddem.

„Her bor En af de mange, der skal have Tandhøvl!“ sagde den alvorsfulde Herre, da vi omsider standsede. — „Gaa nu op, . . . men Tand for Tunge!“ Jeg skrævede ud som en Tang, der er i Funktion, fløj op ad Trappen og sad et Øjeblik efter i Tandkunstnerens Torturstol.

„Herren ønsker nyt Gebis? — Har formodentlig i en Aarrække bidt i Allehaande? — Ja, jeg er til Tjeneste! — Bare sidde rolig: Haanden er redebon, men Tandkjødet er skrøbeligt, det er mit Mundheld. — Skjønt Heldet er ikke værd at tale om, for jeg har for meget i Munden, paastaar mine examinerede Konkurrenter. — Hvad mener De? Kan man bebrejde en Munddoktor, at han har *flux de bouche?* — Men hver sin Skæbne! Saaledes som De ser mig her, er det gaaet mig ligesom den berømte Tandhäuser: En klog Kone har lært mig at gjøre Tandkunster, men da jeg konkurrerede til hendes Ære i den store Tangkrig, tandkimede det saa længe for mine Øren, at jeg maatte gaa Pilgrimsgang til Amerika. — *All right!* — hvad har jeg nu for det? — Her staar jeg som en moderne Tandtalus, i Mundvand til Knæerne og med den dejligste Plombe-Budding over Hovedet, men ingen Ting maa jeg gribe efter med Tangen! — — Sid bare rolig . . .“

„Nix pille ved Tandstumpen!“ raabte i det Samme den alvorsfulde Herre, idet han triumferende styrtede ind ad Døren. „Endelig kan vi faa Ondet rykket ud med Tandroden! . . . Du troede nok, at Du var i Kvaksalveten, min gode Mand? . . . Du vilde gaa os i Næringen og berøve os vor Tandnervus *rerum* . . .? Men Ører for Ører og Tand for Tand! — — Hr. Foged! Maa jeg bede Dem være mig følgagtig overfor denne Hr. Kunstner?“

„Hr. Foged!“ svarede Tandhäuser med Værdighed. „Maa jeg bede Dem være mig følgagtig overfor denne examinerede Herre. Jeg nedlægger Forbud imod at han nævner mit Navn.“

„Vil De behage at være mig følgagtig, Hr. Foged!“ tordnede den Alvorsfulde. „Jeg forbyder ham at omtale, at jeg nævner hans Navn.“

„De har øjeblikkelig at være mig følgagtig, Hr. Foged,“ rasede den Angrebne og svingede med Tangen. „Jeg forbyder, at Nogensomhelst siger Nogetsomhelst om Nogetsomhelst.“

Fogeden trillede energisk frem og tilbage paa sine Tandhjul og lod Forbudene hagle til alle Sider. Hver Gang Tandkunstneren smuttede om min ene Hjørnetand og skruede en Tand ind, kom den Examinerede farende med Tangen og halede den ud igjen. Jeg hylede og skreg: „Gaa væk! — Gaa væk!“ . . .

Og saa vaagnede jeg. *Fru Punch* stod ved Siden af mig med en Krydderpose. „Hvor Du gi'er Dig, Din Stakkel!“ sagde hun. „Du maa have en skrækkelig Tandpine!“ — Jeg stødte hende forskrækket tilbage og saae hende stift i Øjnene, idet jeg pegede paa Posen: „Med hvilken Ret byder Du mig denne Gjenstand? — Er Du amerikansk eller examineret?“

„Herre Gud,“ svarede hun. „Hvad gjør det til Sagen? —:

Smerterne er ens!

En Jobspost.

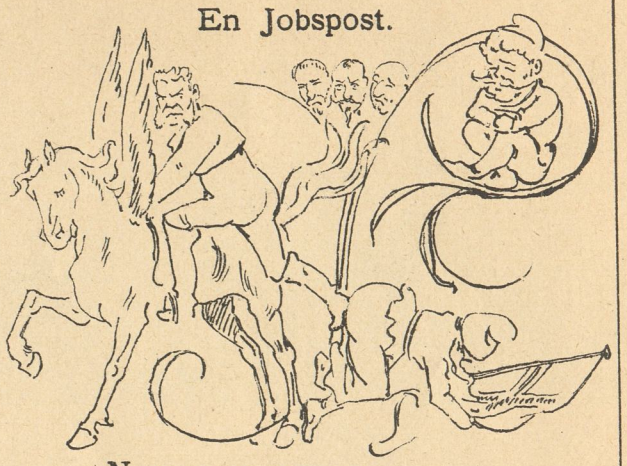

Nys et Sorgens Budskab naaede
Ned hertil fra Norges Land,
Det vil inte Norden baade,
Hvis det inte er en »And«:
Bjørnson gi'er — *verstehst du das?* —
Politiken Løbepas!

Snart har den berømte Digter
Nedlagt baade Sværd og Dolk;
Saadan gaaer han hen og svigter
Sit ulykkelige Folk,
Før den røde Republik
Han endnu det skaffet fik.

Dersom ikke hans bekjendte
Statsmandsvisdom ta'er sig a'et,
Faar, Skam, Norge Lov at vente
Paa sit »rene« Konsulat,
Og som Skygge og Bedrag
Ender selv det »rene« Flag.

Inden paa den rette Ende
Han fik stillet hver Kanon,
Har han altsaa maattet vende
Ryggen til sin Fredsmission,
Saa den gaar, trods Verdens Trang,
Kjødets eller Verdens Gang.

Stakkels Skrædder Holm vil komme
Til at savne ham forvist.
Manden med den store Lomme
Tegned' brav som Socialist,
Nu vil han det ta'e med Ro,
Som paa Fælleden en Ko

Og, hvis ej det er en Plade,
Som her ned har fundet Vej,
Saa kan hele Integade
Snart gaa hjem og lægge sig,
Naar hint Stykke Nord, som duer,
Giver »*Politiken*« Fur.

Den uskyldige Havfrue og den troløse Fisker

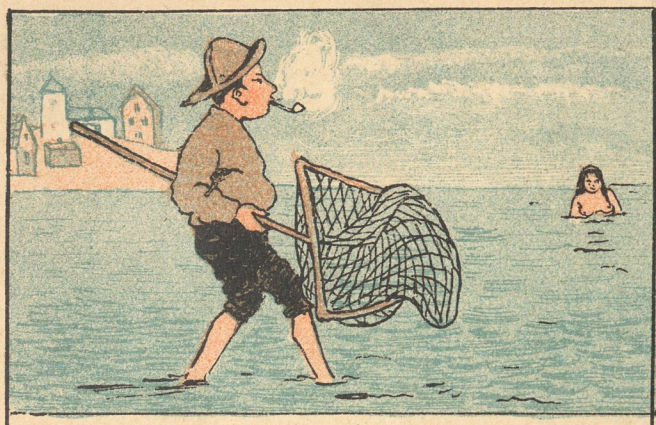

1. En ung og vakker Fisker skred
Med samt sit Garn til Stranden ned.
Da steg en dejlig, hvid og rød
Havfrue op af Havets Skjød.

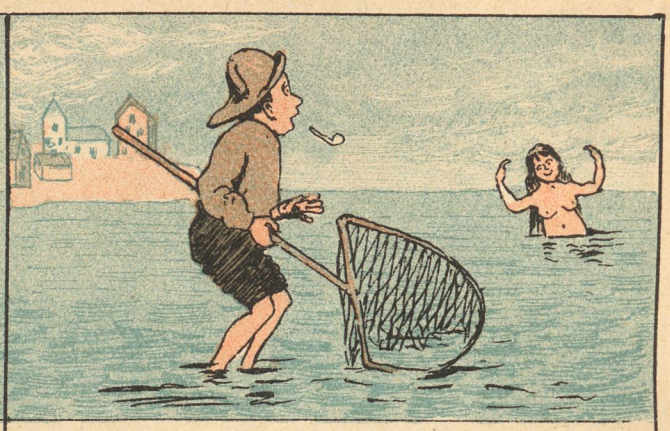

2. Hun sang med en melodisk Røst:
»Kom, Ungersvend, til dette Bryst!
Følg mig i Dybet til mit Slot,
Saa kan du have det saa godt!«

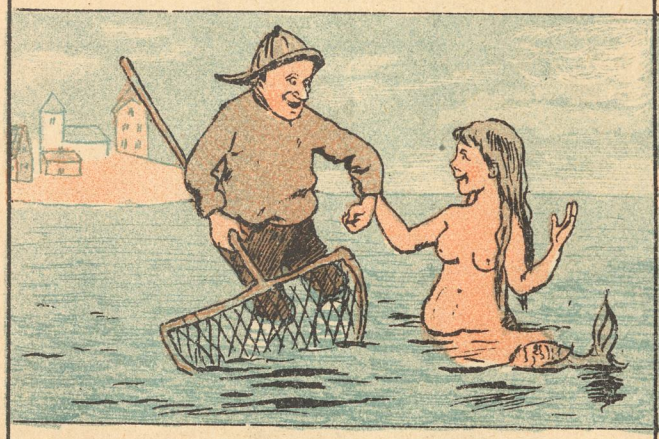

3. Og for i Ungersvendens Sind
At smugle heftig Attraa ind,
Hun nærmede sig elskovsvarm
Og greb ham kjælen om hans Arm.

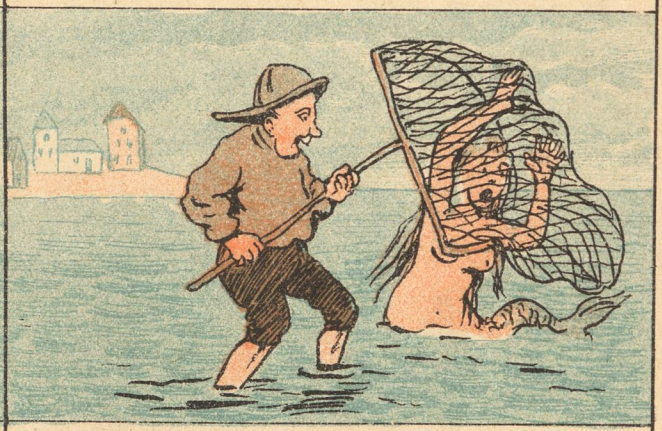

4. Men, ak, den skjønne Ungersvend
Var listig som saa mange Mænd;
Snart fik han hende i sit Garn,
Og derpaa sang det slemme Skarn:

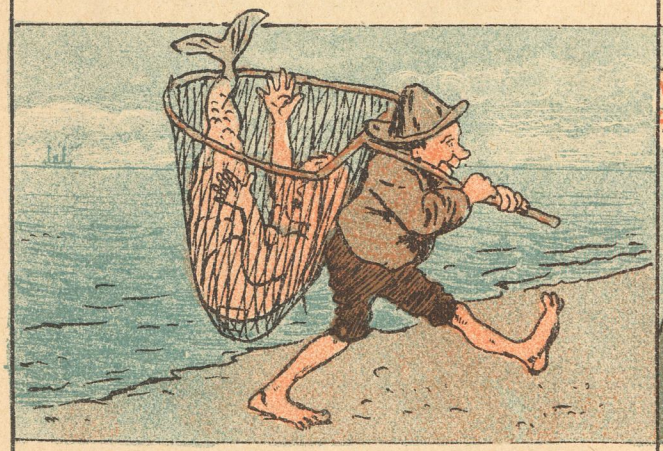

5. »Det blev nok dig, min søde Snut,
Der følger hjem med mig til Slut!
Jeg paa det tørre har dig faa't.
— Nu kan du have det saa godt!«

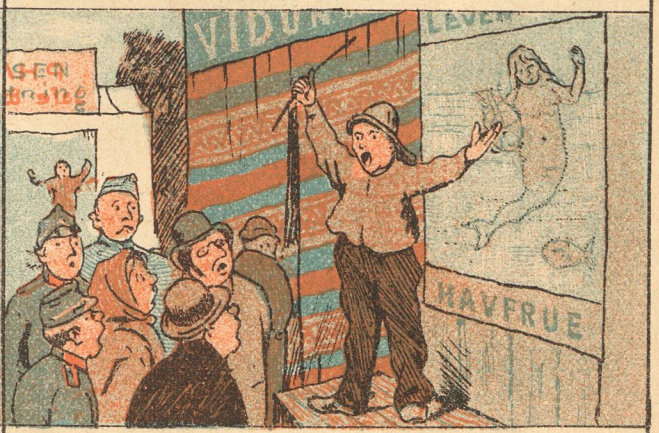

6. Med Byttet han til Bakken drog,
Hvor ret han Mønt af Fangsten slog;
Den sjældne Fisk han Folk lod se
For tyve Øre i Entrée.

Skinnet bevaret.

— God Dag Lars Petersen. Hvad er det jeg hører? De er jo bleven Totalafholdsmand. Saa kan man jo ikke en Gang byde Dem en Bajer?

— Næ—æ. Ja, det sku' da være, om Fruen ku' liste den i mig i en Hvidtølsflaske.

Dichtung und Wahrheit.

Der var en Gang en tapper Mand,
Som Wilde monne hedde
Og skrev Notitser om sit Land
Syv lange og syv brede,
Han stod for Skud med dristig Aand,
Naar de var saluterende,
Men tog sig smukt paa *Absalon*
I Agt for de plongerende.

Paa sin Erindrings vilde Hav
Med sin Galej han krydsed'
Og Skippersagn til Bedste gav,
Saa de flød ud af Klydset;
Men skjønt en Del deraf var sandt,
Historien bekjender,
At, hvad om andre Folk han spandt,
Var ikke sjældent »Ender«.

Kun om sig selv han gav Besked:
En Dag ved Als han styred',
Mens Tysken stod ved Strandens Bred,
Og der blev ikke fyret,
Da mærked' han, at Hjertet drog
Ned i hans Permissioner.
Det var et Alexandertog,
Trods Ku- og andre Joner.

Dog klared' han sig stolt til Lands,
Hvorfor i Tider silde
Skal et »*Heil dir im Siegeskranz*«
Berømme Danmarks Wilde,
Selv om paany han lægger ud
For fulde Ark, noterende,
Hvor svært det er at staa for Skud,
Især for de plongerende.

En Polemik.

(Avisudklip).

I.

Ravnekrog Folkeblad d. 20. Septbr.

Den Avisklipper, der redigerer den latterlige herværende Fremtoning, der bærer Navnet „Ravnekrog Avis", har atter begaaet en Dumhed. I hans slette Blads Spalter finder vi følgende under Oversigten over Syge og Døde her i Byen:

Delirium tremens . . . . 1 (Dødsfald).

Der sigtes her formodentlig til den af alle agtede og ansete Skomager og Bedemand Mikkelsen. Som „Folkebladet"s Læsere vil vide, befinder Hr. Mikkelsen sig imidlertid i bedste Velgaaende og er for længe siden restitueret efter den frygtelige Sygdom, der, om end kun i en mild Grad, ramte ham for nogen Tid siden.

Vi skulde ikke have omtalt denne Avisklipperens sidste Bêtise, hvis den ikke var et slaaende Exempel paa, hvorledes Højrebladene mener ustraffet at kunne spekulere i Sensation og Skandale, uden at bryde sig om, at de udsætter Byen for alle en Paniks Farer. Bliver der Deliriums-Epidemi her i Byen, kan vi takke vor mindre ærede Samtidige derfor. For nogen Tid siden, da vi fortalte, at Borgmesterens Trommeslager var død af den samme Sygdom, blev der et Ramaskrig over hele Byen. Og dog var Manden virkelig død, om end kun af Kolerine, og vor Meddelelse var altsaa korrekt. Men vi fik alligevel en Proces paa Halsen.

Avisklipperen derimod faar Kommunens Tryk i Entreprise. Vi er ikke misundelige, men vi siger alligevel. Ansvaret vil falde tungt paa Avtoriteterne.

II.

Ravnekrog Avis d. 21. Septbr.

Vor herværende Kollega fremturer i sit Deliriums-Raseri. Han morer sig med at lade, som om Ejeren af det Sted, hvor vort Trykkeri findes, var Ansvarhavende for vort Blad, og titulerer ham uden sans façon Avisklipper, skjønt han ved at se efter i sin Statskalender kunde have erfaret, at Hr. Jensen forlængst for honoris causa af Hs. Maj. Kongen er udnævnt til virkelig Kammerraad og derhos benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Vi tillader os at minde om, at naar en Mand har faaet en Titel, hører det med til god Bonton at benævne ham med denne Titel. Men iøvrigt veed „Folkebladet" selvfølgelig ligesaa godt som vi, at Hr. Kammerraad Jensen, D. M., ikke er dette Blads ansvarhavende Redaktør, men at Redaktøren hedder Rasmussen.

Naar „Folkebladet" endvidere tillader sig at insinuere, at vor skattede Skomager og Bedemand i vore Spalter skulde være angivet som afgaaet ved Døden, da erklære vi dette for en dundrende Løgn, tendentiøs Opdigtelse, Bagvaskelse, Opspind og fræk Usandhed.

Vi beder herefter „Folkebladet" om at beholde sine Bonmotter ved sig selv. Vi agter for Fremtiden ikke at svare det.

III.

Ravnekrog Folkeblad d. 22. Septbr.

Avisklipperen er bleven vred over, at vi havde fundet paa en lille Morsomhed. Vi agter derfor for Fremtiden at kalde ham „Saxeren", da Redaktionssaxen dog ligger ham meget bedre i Haanden end Pennen.

Hvad angaar det saakaldte Dementi af vort Korrektiv til hans usandfærdige Nyhed, da fastholder vi vor Angivelses Korrekthed. „Avisen" indrømmer nu, at Bedemand Mikkelsen ikke er død, men det var jo netop ogsaa det, vi sagde.

IV.

Ravnekrog Avis d. 23. Septbr.

„Folkebladet" vedbliver at kalde vor Redaktør — vi mener selvfølgelig Ejeren af den Ejendom, hvori vort Trykkeri befinder sig — for Avisklipperen og har nu tilføjet en ny injurierende Æreforncærmelse.

Vi anser det for meget hæderligt at gjøre Udklip af andre Blade, men agter desuagtet ikke at finde os i fornærmende Sigtelser og tølperagtige Skjældsord. Saafremt derfor „Folkebladet" fortsætter sin modbydelige Trafik, agter vi at tage Repræsensalier over det og uden sans comparaison kalde den Person, der staar bagved Bladet for „Redaktionssaxen". Fremturer han saa alligevel, skal vi nævne nogle af de Damer og Herrer offentlig, som boer i den Gaard, hvor „Folkebladet" har sit Trykkeri.

Vi agter iøvrigt fremdeles som hidtil at bevare vor Tavshed overfor „Folkebladet"s smudsige Skriverier.

V.

Ravnekrog Folkeblad, d. 24. Septbr.

God Morgen, Hr. Kammerraad!

Vi beder vore Læsere undskylde, at vi atter en Gang vender tilbage til „Avisens" Udklipper, Hr. Kammerraad og Dannebrogsmand Jensen.

Skjønt Hr. Kammerraaden ikke har forevist os sin Bestalling som saadan, vil vi dog tro ham paa hans Ord og betragte det som værende i Inkonfession, at han virkelig er Kammerraad. Vi vil dog raade Kammerraaden til for Fremtiden at omgaas lidt mere forsigtig med fremmede Ord og ikke kalde Repressentalier for „Repræsensalier". Ordet kommer naturligvis af „Presse", hvad ethvert Konversationslexikon kunde overbevise ham om.

Naar vi imidlertid føjer ham i at kalde ham Kammerraad, da sker det kun under Forudsætning af, at det af ham redigerede Blad snart gaar ind. I saa Fald vil jo nemlig Kammerraads-Titlen være hans eneste Ræson d'Æther.

Altsaa under denne Forudsætning tilraaber vi ham et:

God Morgen, Hr. Kammerraad!

Marmorkirken.

Store Aander mødes, som bekjendt, ikke saa sjældent i de højere Religioner. Samme Dag, som »*Dannebrog*« havde været ude ved Marmorkirken for at vise Flaget, havde »*Punch*«, mærkværdigt nok, ogsaa været paa Benene derude, og skal selvfølgelig ogsaa være villig til at give Læserne lidt Orientering i Anledning af det storstilede Byggeforetagende.

Marmorkirken hedder egentlig Frederikskirken, fordi den er opkaldt efter St. Frederik Tietgen, en af det nittende Aarhundredes navnkundigste Helgener, der især gjorde sig bemærket ved Udførelsen af det vanskelige Kunststykke paa en Gang at tjene Vorherre — ved at fuldføre Frederikskirken — og at tjene Mammon ved at afhænde de omliggende Byggegrunde, en Kombination, der ellers i Følge Skriftens Ord ansaas for at være uigjennemførlig.

Kirken er udvendig smykket med en Mængde Billedstøtter, der forestiller de ulykkelige, lemlæstede Offere for Dampsporvognens vilde Raseri ude paa Strandvejen, samt de ligesaa ulykkelige Aktionærer i det samme Foretagende; alle ser de mere eller mindre haardt medtagne ud og har klædt sig i Sæk og Aske i Anledning af den himmelraabende Behandling, de have været Gjenstand for.

Kommer man indenfor i det store Rum, opdager man allerførst, at der er ualmindeligt højt til Loftet, saa at, selv om Aktierne i Faxe Kalkværk virkelig skulde beslutte sig til at gaa til Vejrs, vil her være rigelig Plads til enhver tænkelig Stigning. Dernæst falder man, ligesom »*Dannebrogs*« Medarbejder, i uforstilt Henrykkelse over de malede Marmorsøjler og det virkelige Cementpuds, hvormed Beskuerne bliver pudsede af. Og endelig begejstres man over, at Arbejdet ikke alene naar op til en enestaaende Højde, men ogsaa trækkes ud i Længden, saa at »*Dannebrogs*« Referent maa være i Besiddelse af en ualmindelig livlig Fantasi, naar han kalder Kirken et fuldendt arkitektonisk Mesterværk; thi, om det nogensinde opnaar at blive fuldendt, — det kommer vist nok til at bero paa Kunjunkturerne.

Alligevel bør man yde »*Dannebrog*« al mulig Anerkjendelse paa Grund af den strængt gjennemførte Stil i dets Abonnentfiskeri; det vilde virkelig være baade Synd og Skam, hvis ikke baade Kirkens Bygherre og Bygmesteren tegnede sig som Abonnenter — fra 1. Oktober at regne.

Paa Støvlerne.

Ser De, jeg er Skoma'ersvend! —
Ikke saadan rigtig, men
Ligegodt
Jeg saa smaat
Skovler Syle ind.
Immer langs Asfalten føjtende
Gi'er jeg Greven fix og fløjtende,
Naar der vandres
Kan paa Andres
Fine Støvleskind.

Hænge i med Syl og Naal,
Hamre Pløkker og ta'e Maal
Passer slet
For en net,
Distingvert Person;
Nej, geskæftig averterer jeg,
Reklamerer jeg, som »Grosserer« jeg
Her paa Pladsen
Kan gelassen
Lave — Sensation!

Jeg med Syvmil-Støvler paa
— Tro det, om De vil! — kan naa
Lige durk
Hamborg lurk
Over til Paris,
Og med Guld og Sedler stritter jeg,
Og »fallerte« Støvler hitter jeg, —
Vil De ha' dem,
Kan De ta' dem
Under Indkjøbspris!

Om »Fallenten« er en And,
Om hans Fodtøj li'esaadan
Aldrig bli'er
Fint Papir, —
Naa ja, Herre Gud!
Lige frejdig gjør Rabalder jeg,
For en daarlig Skoma'er kalder jeg
Den, der ikke
Flot kan stikke
Et Par »Plader« ud.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Om „*Dannebrogs*“ Program jeg veed,
At, hvis om det man ønsker ren Besked,
Saa bliver SECHER strax (pro-)gram i Hætten
Og stævner Synderen for Retten.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 6. Oktober. Nr. 40.

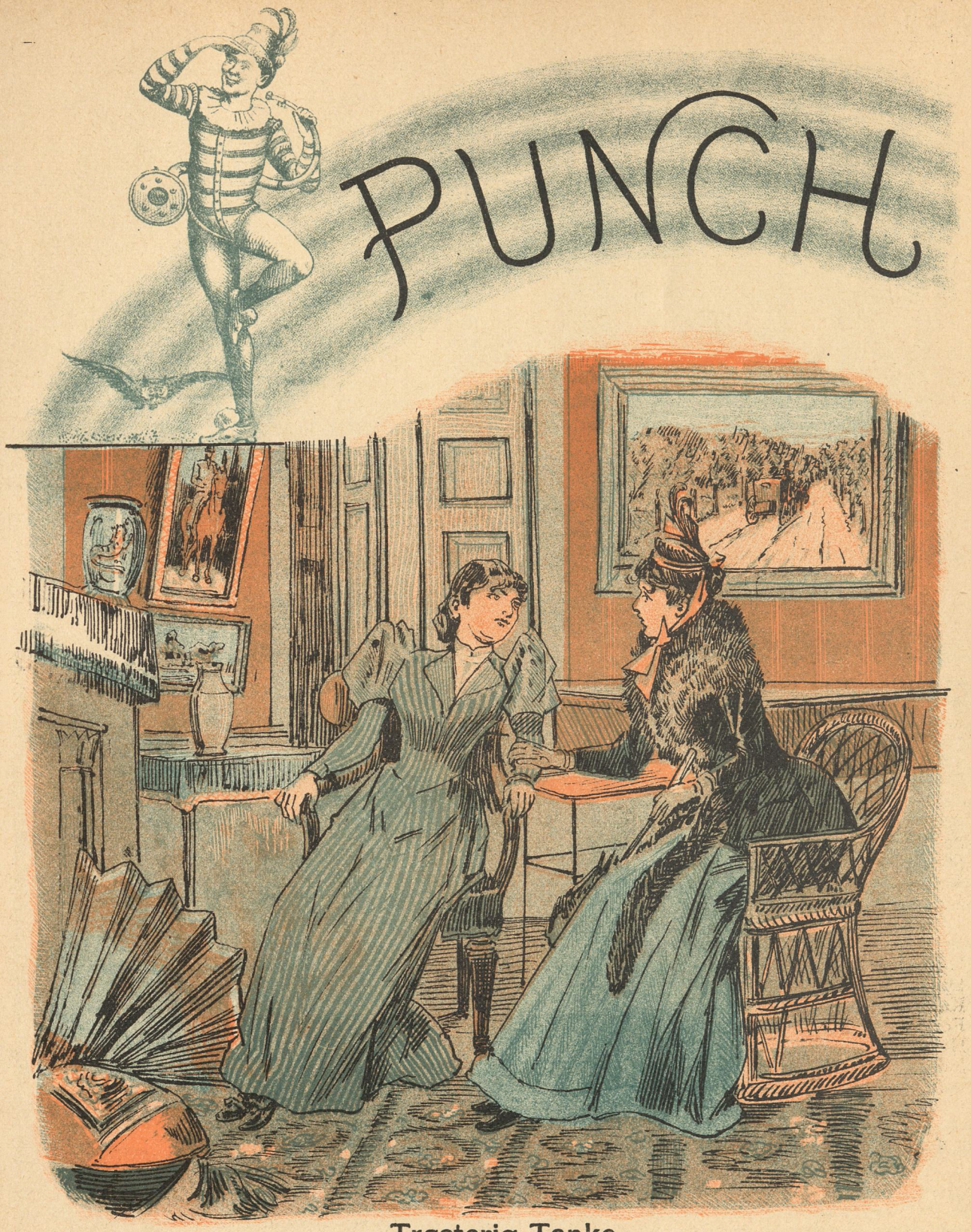

Trøsterig Tanke.

— Jeg er saa ulykkelig, kære! Min Mand er en hel Tiger; i Morges blev han saa vred, at han var ved at gaa ud af sit gode Skind. Hvad synes Du?

— Aa, det var da en svært billig Maade at faa et Tigerskind paa.

Perpetuum mobile.

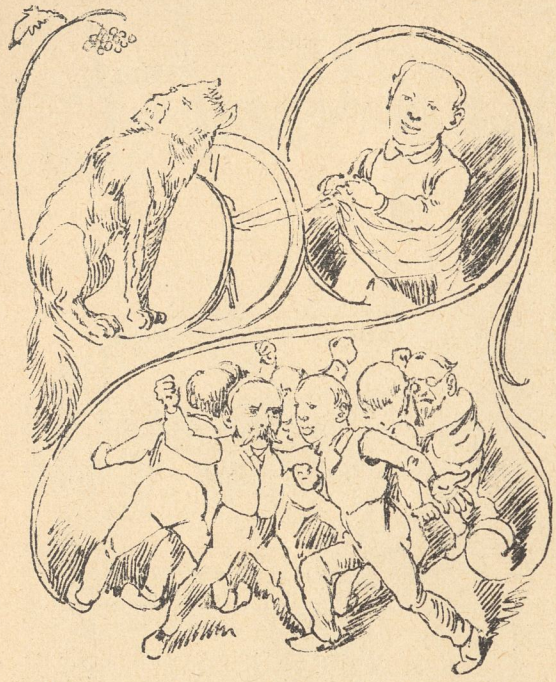

Motto: — — »Jeg har senere erfaret, at Elefanten har massakreret hele Ligtoget; men det gjør Ingenting, for her er rigelig Materiale til et nyt.«
Mark Twain: Den stjaalne hvide Elefant.

Fra Viggo Bentheim dukker en bevinget
Tirade op i Pressen af og til:
At, er der noget, som han ikke vil,
Saa er det at faa Plads i Folkethinget,
Hvis Værdighed dets Flertal har forringet
Ved et saa jammerligt og skændigt Spil
Som at gaa hen og lave nye Love
I Stedet for at ta'e Diæt og sove!

Og, mens en venlig Tanke bliver sendt
De Rønnebær, som Bentheim fandt saa sure,
Kamperer vort Forhandlings-Regiment
For Øjeblikket bag Kasernens Mure,
Hvor det skal gaa i Thingets nye Skure,
Indtil den gamle Tvist sit Liv har endt;
— Men Vælgerfolket faar den Trøst i Eje,
At Thinget skaffer nok en ny til Veje.

At der for Tiden er Familietvist
Imellem Hørups sørgelige Rester
Og salig Chrestens dito, veed man vist,
Skjønt begge buldrer løs med fuldt Orkester
Mod »Overløberne« i Manifester,
Som ikkun levner dem en Galgenfrist,
Fordi til Skaden de har føjet Skammen
Og smeltet med det lede Højre sammen.

Og det er viderværdigt nok, men sandt,
At selv i Højre har man nu for Tiden
En liden Mundsmag af Familiespliden,
Fordi Lars Dinesen en Traad nok spandt,
Hvoraf Scavenius Anledning fandt
At glimre med sin »københavnske« Viden;
Thi her man »obselveret« har i Fejden,
At Lars er mistænkt for at »sla'e med Kejten«.

— Kort sagt, man har, som Gud og Hvermand veed,
Saa megen Kvalm, som Nogen kan forlange,
Saa man skal altsaa ikke være bange
For Udsigt til en evig Landefred;
Og, er de gamle Rækker En for trange,
Saa gjør man skarp Front i et nyt Geled
Og trækker ud og slaas i bare Veste
Blot for at fremme det gemene Bedste.

Den marinerede Guttaperkamand.

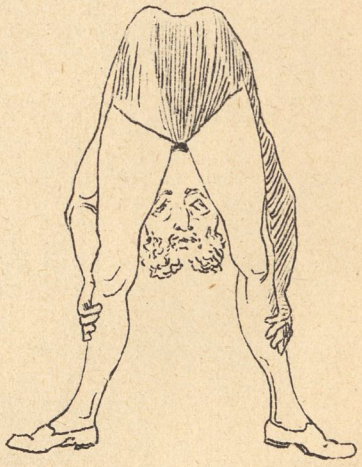

Slange-Drachmanden, kaldet Nordens *Farinelli*, er af os Undertegnede bleven efterset i Sømmene, og kan vi attestere følgende Resultater:

1. Rygraden (*radus holgerianus*) udmærker sig ved en akut Mangel paa Stivelse. Galt fat med Tapperne. Bøjelig i alle Retninger.

2. Hovedskallen (*pyrus moluscus*) let afrundet, saa at Artisten kan bære sin Hat, som han vil, saafremt han ikke foretrækker at sætte den paa Hovedet af en Sangerinde. Under den lille Hjærne forefindes en selvvirkende, lyrisk Svulst, der ved alle uvedkommende Lejligheder kan frembringe Digte *ad libitum*.

3. Skulderpartiet (*nervus reclami*) er saa kraftig udviklet, at det ikke blot kan iklæde sig diverse Vendekaaber, men subsidiært kan paatage sig at bære Danmark. Takket være Muskulaturens Elasticitet er Artisten ude af Stand til at skjelne mellem Højre og Venstre. Dog synes en Heldning til Venstre at være prædominerende *p. t.*

4. Haandens Funktioner er dobbeltsidige:
a. Fingrene er dels indrettede til at føre „den brede Pensel" (*fabricatio horribili romani*), og dels til at slikkes, naar Menigheden holder Fakkelmiddag i Koncertpalæet (*Fixus du pyrus, Holger?*)
b. Haandfladen anvendes ved Begravelser, naar den fungerende Logospræst maa antages at have et Haandtryk tilovers (*promenadus Canossæ*).

Enhver anden Analyse af den eneste Contortionist, der duer i Norden, erklærer vi for skødesløs og ugyldig.

Doctores Brandes, *sen. et jun.*

Garderobens Hemmeligheder.

Det er lykkedes *Punch* at interviewe den store

Slange-Drachmand i en literær Spelunke i Hamborg, umiddelbart før hans navnkundige Optræden som Skibsdreng i det literære Vikingeskib, der farer paa Integade. Naar Nordens *Farinelli* viser sig i almindelig Digterdress, faar man intet Begreb om, at han er professional i Forvridningsfaget. Han ligner en hvilkensomhelst forhenværende Journalist ved Berlingske og er iført en ganske ordinær Hanske, som han plejer at tilkaste Theaterchefer. Hans Bringe er forholdsvis arret, og

hans Legemsform

giver, selv naar han vender det Lodne ud, intet Begreb om, at han i en saa uhyrlig Grad er Smidighedskunstner af Profession. Ved Hjælp af en god Kikkert vil man endog kunne opdage hans Næse, skjønt han af gammel Vane stikker den højt til Vejrs over alle Snobberne i dette Land. Han modtog *Punch* med dybtfølt Tak for kjærlig Omtale og tilbød os at overvære hans

forberedende Øvelser.

Saa snart han mærkede, hvad Klokken var slaaet, sendte han Bud efter os. Vi fandt ham paaklædt i literært Syngepige-Trikot; men han var dog endnu ikke gaaet fuldstændig i Tøjet. Idet han strakte og krummede sig i en Bue, der naaede „derovre fra Grænsen" og lige op til Integade, lykkedes det ham omsider med en let Svingning udenom Fanø Badehotel at naa ud til en Samoa-Ø i det store Ocean. Det Hele kostede ham ikke Spor af Anstrængelse. Han tilbød smilende at foretage en hvilkensomhelst anden Kovending, naar han en Gang som den store Søslange-Drachmand vendte tilbage fra Oceanet.

Mellem Øvelserne

udhvilede han sig ved at male krumme Profiler. Det forestillede hamburgske Portræter og indbragte ham alt det lunkne Bier, hvormed han trakterede sine Muser, naar de sang desinficerende Koleraturer paa Hamborgs unge Tribuner. Da *Punch* spurgte om hans kunstneriske Overbevisning, svarede han: „Jeg er, om jeg saa maa sige, den største Mand i Norden. Jeg har den Ære at kunne slaa Volter, som Ingen gider gjøre mig efter. Jeg er født for ca. et halvt hundrede Aar siden og er derfor saa ung . . . saa ung . . ., i det højeste

sytten Aar.

Jeg er altsaa lige vænt fra og kan tage Hyre som Skibsdreng. Hvorledes jeg blev Contortionist? — Det var en Dag, jeg saa Eedvard vride sig af Latter, fordi Georg havde sagt noget saarende og skræmmende. Saa fik jeg ogsaa Lyst til at vride mig. Ved lang Øvelse og naturlig Genialitet blev jeg den største Elastik i Norden. Alle vi 50, der bærer Danmark, er bløde i Ryggen; — men jeg er den blødeste!" Med disse Ord blottede han sin Bringe og lod *Punch* beføle sine Muskler. Vi maatte indrømme, at de var saa haarde som Viskelæder.

Underlivet.

eller rettere det underlige Liv, han førte, vakte vor udelte Beundring. Ligesom han allerbedst udførte en eller anden literær Mavedans, var han om en Hals, og det med samme Lethed, som naar Gamlehørup falder ned af en Valgtribune. Vi saa ham senere udføre sine Præstationer i „Politikens" Spalter; de var saa overraskende og forskrevne, at alle Omstaaendes Lattermuskler kom i krampagtig Bevægelse. Han forenede en Kamæleons Smidighed med en Paafuglehanes Overlegenhed, og bagefter slentrede han med knejsende Hoved og halvlukkede Øjne ned ad Hamborgs Gader ligesaa uanfægtet, som om han kun havde knust et Par Theatherchefer eller givet Gæsteroller som en Publikummer i „National".

Uhørt prisbilligt!

Fra Begyndelsen af Oktober Kvartal udgaar

Splitflaget

hver Dag i et Antal af over 100,000 Expl. og leveres gratis hele Kvartalet igjennem til de lykkelige Mennesker, som allerede har faaet det første Nummer.

Splitflaget

trykkes paa Tro og Love i 80,000 Exemplarer.

Splitflaget

er et nationalt, liberalt, frisindet Fremskridtsorgan, der særlig vil varetage de konservative Interesser og virke for den bedst mulige Løsning af Renovations- og Forfatningsspørgsmaalet herhjemme.

Splitflaget

er det eneste uafhængige Venstreblad, der er bleven anbefalet af de konservative Klubber.

Splitflaget

er det mest frisindede Højreblad, der for Alvor vil bestræbe sig for at faa Modstanderne i Tale.

Splitflaget

optager hele Kvartalet igjennem Avertissementer aldeles gratis; i næste Kvartal vil Avertissementsprisen blive fordoblet.

Splitflaget

udbetaler efter uvillige Mænds Skjøn fuld Erstatning til de Læsere, der muligvis er saa uheldige at falde i Søvn under Læsningen af Bladets ledende Artikler og derved gaa Glip af deres sædvanlige Indtægt.

Splitflaget

besørger ligeledes gratis Indlæggelse paa Bidstrup af de Læsere, der er gaaede fra Snøvsen under Forsøgene paa at udfinde vort Program.

Splitflaget

anbefaler sig ved et righoldigt Udvalg af ferske Artikler og røgede Redaktører samt et enestaaende Oplag af alle Slags Pressesager til de „moderate" Priser. N. B. „Forhandlere" erholder Rabat.

Endelig udbetaler

Splitflaget

Bonus af Bladets Overskud til de Abbonnenter, der overlever et Aars Abonnement paa Bladet.

Af det ovenfor nævnte fremgaar det, at

Splitflaget

er det eneste Højre- og Venstreblad, der toner rent Flag, og holder sig borte fra ethvert som helst Kvartalsbrøl.

Fortvivlelsens Selvhjælp.

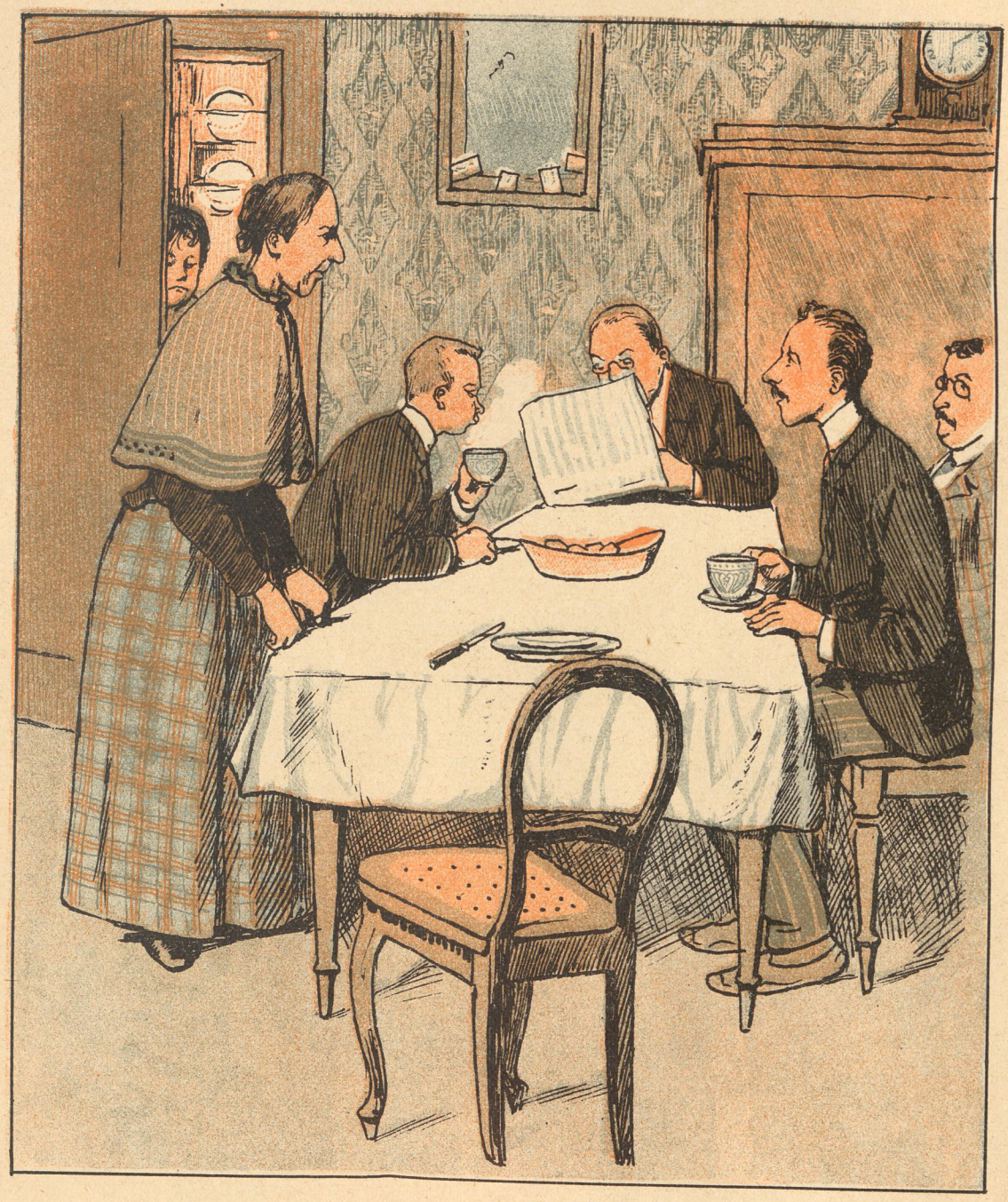

— Nu har jeg bestilt Gardin til Deres Vindue for at Morgensolen ikke skal genere Dem i Sengen.

— Aa Tak, Frøken! det er saamænd unødvendigt, for nu har jeg faaet Hovedet i den anden Ende.

En lille Rationalist.

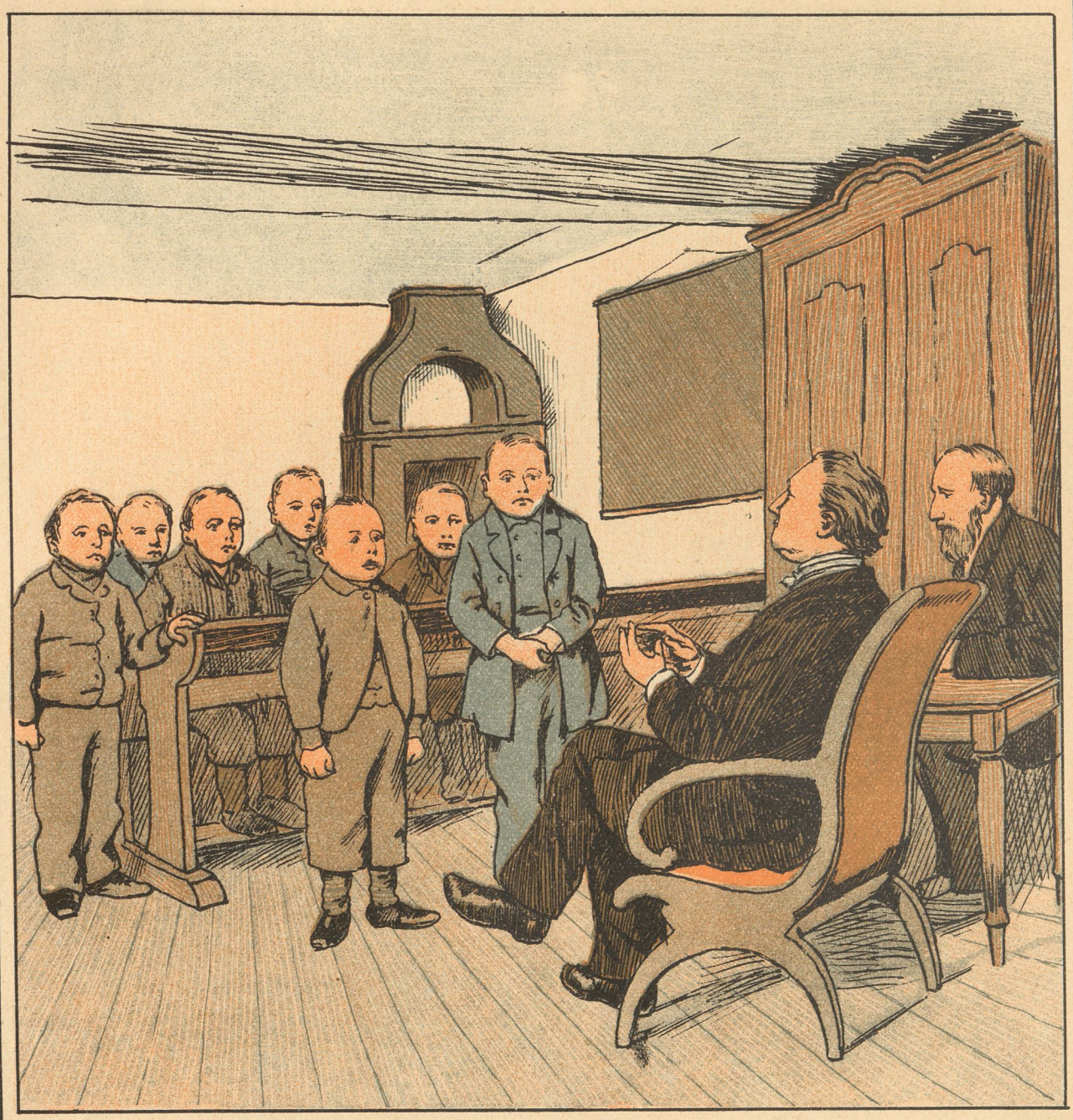

Per: Og Kain ofrede af Jordens Frugter, men Abel ofrede et Lam, og Herren saa med Velbehag paa Abels Offer . . . .

Provsten: Hvorfor gjorde han nu det?

Pause; endelig siger

Per: Jou! han huldt mejet a' Ky'ma'!

Lille Per Sprællemand.

(Ballade; meget frit efter Oehlenschlæger).

Det var sig Hr. Per Scavenius
Hannem lyster til Things at gange,
Træder han først udi Venstre ind
For „Flertallets" Stemmer at fange.

Det var sig hin ædelig Per,
Sit Hoved maatte han bøje;
Niveauet det var saa saare lavt
Og Stillerne var saa kjæphøje.

Hørdum var muggen, han selv var grøn,
Og Venstre sig havde en Revne,
Til Trods for sin Faders Visdomstand
Saa lidet monne han evne.

At vippe Wagner af Sadlen
Dertil han havde stor Drift.
Alt da var der om Kjøbenhavn
(At sige med „j") stor Rift.

Det var hin liden Per Sprællemand,
Han sad paa den høje Hest,
Saa drog han i Valgkampagnen
At fægte for skarp Protest.

Det stod paa udi Uger
I Stadens Valgkredse ni,
— Trak han sig dog tilbage,
Før Valgkampen var forbi.

Thi blev han i Politiquen
Saa dreven at han saagar,
Forstod, at Barnets Betiser
Kan hjemsøges paa hans Fa'er.

Det var sig hin staalfatte Per,
Til Højre han nu vilde drage;
Over den træske Lars Dines Søn
Han førte saa svar en Klage.

Lars undergravede Højre,
Forkyndte han kort og godt,
Partiets sikreste Støtte
Var nu „Københavns" Per Tot.

Paa den troløse Lars Dines Søn
Han pudsede Højres Parti.
Fra Bladet som Per Københavner
Han kvæded': Hæng bare i!

Stuvet blev dog hin uselig Per
Alt udi sin egen Spinat.
Endog udi „Aftenbladet"
Han fik sig et Per-eat.

St. Georg signe hver Venstremand,
Der Pund som en Klokker haver
Og dog skal friste sit unge Liv
I Højre som Undergraver!

Kunstner-Vignetter.

(Ideen frit efter *„Dannebrog"*).

Introduktion.

Højtærede Hr. *Punch!*

De har faaet den Idé at anmode en Del af os Kunstnere fra Bakken om at skrive et eller andet ingteressangt i Deres ærede Blad.

Ja, — hvad skal jeg finde paa? Kommang? Kjød fære? — som Franskmanden siger.

Skal jaj fortælle Dem om mig selv som 7-aarig Pige, som 8-, 9-, 10-aarig, som 20-aarig eller 50-aarig?

Skal jaj hellere fortælle Dem om, hvordan den samme lille Pige rejste først mod Nord, saa mod Syd og saa tilbage igjen til Bakken?

Eller om, hvordanne hun saa Julie Vestermann?

Julle! — der skrives saa meget om, at hun ikke er, hvad hun har vaaren. Men vi paa Bakken, der har set hende i hendes Velmagtsdage, vi glemmer hende aldrig, det kan Døjnets Sjurnelister ved Gud da ikke sla' til Jorden.

La bælle, la divine, la grangde Julle! —

For at tale om noget andet: en lille Andekdote om mej selv. En stor Kunstnerinde, hvis Kunst er Stemning, Lys, Glædje, var lokket inge i et Teldt, hvor der kuns kom beddre Folk om Søndagen. Da hun skulle skrive en Aangrighed i en Stambog, skrev hun:

Laskiate onji Sperangse, voi k'entrade:
Lad Haabet blive ude I, som har betalt Engtrée.

Odalinde Nielsen.
Bakkens Hvile.

* * *

Hvordan jaj gjorte Bekentsjaft med Tiroler-Færdignant och Fløjte-Karl.

Jaj dænger, Di ved, at min Fader hade Affekatter-Serkus po Baggen. Hos ham gom tidt bode Tiroler-Færdignandt og Fløjte-Karl, men jaj fik denn igge Lov at være tilstede, naar di var der, fordig min Fader var so bange, at de skulle smidte mej, so at jaj gik til Kunsten.

Men en Dag fik jaj dem alligevel at se. Jaj stod ved Indgangen og solte Biljedter, ok so gom baade Tiroler-Færdignant och Fløjte-Karl och siger so geistwoll: Guten Abend, och jaj siger siger ochsaa Guten Abend, und so var den Bekandtsjaft gemacht. Men jaj har siden ikke set hverken Tiroler-Færdignant eller Fløjte-Karl, da de er nu døde.

Agate Gammelstrup.
Affekatter-Madam.

* * *

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

Je skræver allerede igen i Da te dei for at mælle dei en stor Sendsasjonsnyhed, ide næmli Arond Jakobsen forleden da stag a fra Skollen i Frikvarteret for a lede etter et padsende Lokale te vores nye Børs, aa da han den næste Da igen kom i Skolle feg han vældie Klø a Bestyren bavpaa saa a der gig en Tan a den Kam, som han gaar mæ i Bogselommen aa bruer te a spelle paa i Sangtimerne Men saa gig Arond op aa klagede te Polletekken, aa lo Redagsjonen se alle di røe Strimer, som han hade faaet ner a Røkken aa let længere nere, fordig han veste jo nog, a røe Strimer de æ Hørops Spedsialitedt, aa Øiropæerne ga ham osse Atæst paa, a hans Bavdel linede et Øiropaskort aa skælte Bestyren volsomt ud i Poletekken som lo Bestyren hvide at han hade igge Lov te aa slaa En i Skollen, aa vist han gore saaddan noed, skolle de stragsk være hos ham mæ en ordenli Næse. Aa saa gig Arond osse te Sosialdemokraten aa Aftenbladdet, aa di kiggede ham osse etter i Sømmene, fordig di pleier altid a ta sei a di forfulte smaases hælie Sav, aa di bevinede osse, a de va en slem Enne, a han hade faaet, aa naar Ennen igge er go, saa æ alteng got her, for de æ a en saadden Bavdel, a di Organer ska ha en Smule Fordel, aa di ga osse Bestyren regti a Grovfilen, saa nu ha vi Dræng lovet a abbenere paa alle tre Blade for vores Karreterpænge, ves vi da faar none.

Men de værste æ, a Arond i Forveien hade væded mæ mei om sex brogte Frimærger, om a han skolle faa di tre Blades Redagsjoner te aa kigge sei i Ænnen den føste Gang, a han talde mæ dem, aa je tafte Vædemaalet, saa du ka hera se, a Forhollene i desse Land æ noet korumperede.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr. De gø mei ont, a Bjørnsen osse ve trægge sei tebaves fra Polleteggen, va je egge ka forstaa, for naar han nu ser Polleteggen trægge ob mæ sit graave Schjöts, saa kommer han vest egge te aa tængke paa en Kanon, der æ stelled' paa Ennen, men han kommer snarere te aa tængke paa en Enne, der æ been stelled paa Kanonen.

I Havn.

(Efter Storm).

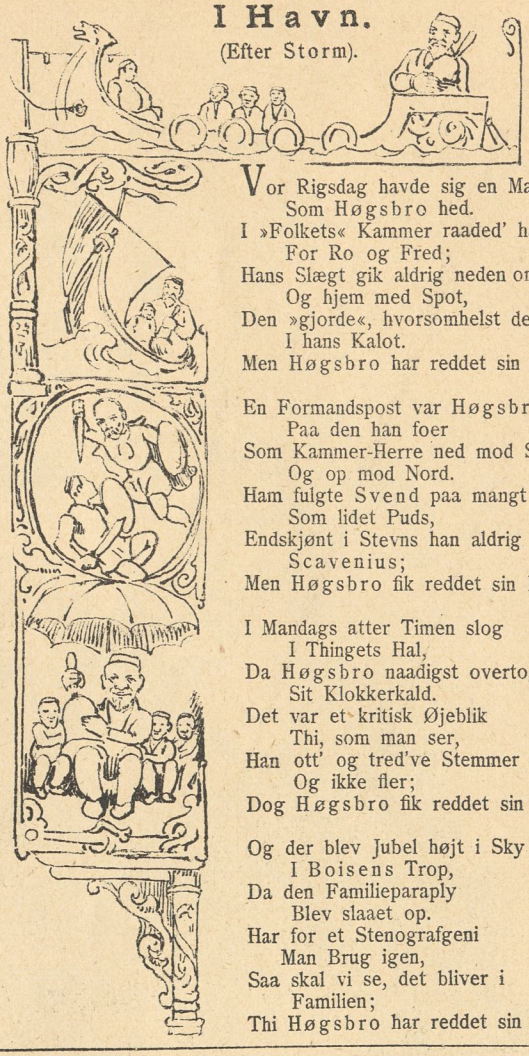

Vor Rigsdag havde sig en Mand,
Som Høgsbro hed.
I »Folkets« Kammer raaded' han
For Ro og Fred;
Hans Slægt gik aldrig neden om
Og hjem med Spot,
Den »gjorde«, hvorsomhelst den kom,
I hans Kalot.
Men Høgsbro har reddet sin Klokke.

En Formandspost var Høgsbros Fryd,
Paa den han foer
Som Kammer-Herre ned mod Syd
Og op mod Nord.
Ham fulgte Svend paa mangt et Tog
Som lidet Puds,
Endskjønt i Stevns han aldrig slog
Scavenius;
Men Høgsbro fik reddet sin Klokke.

I Mandags atter Timen slog
I Thingets Hal,
Da Høgsbro naadigst overtog
Sit Klokkerkald.
Det var et kritisk Øjeblik
Thi, som man ser,
Han ott' og tred've Stemmer fik,
Og ikke fler;
Dog Høgsbro fik reddet sin Klokke.

Og der blev Jubel højt i Sky
I Boisens Trop,
Da den Familieparaply
Blev slaaet op.
Har for et Stenografgeni
Man Brug igen,
Saa skal vi se, det bliver i
Familien;
Thi Høgsbro har reddet sin Klokke.

Lidt om en Kraftkunstners daglige Liv.

Hvad err en Kraftkunstner?

En Kraftkunstnerr err et Menneske, derr staarr op om Morrgningen, klæderr sig paa, gjørr Gymnastik, spiserr, drikkerr, arbejderr og gaarr i Seng.

En stærk modtagelig Naturr, derr altid err træt, baade legemlig og aandelig, oprrevet af denne fortærrende Virrksomhed!

Om Aftenen træder han ind paa Manègen. Derrnede sidder Publikummerrne og Kritikkerrne, som kalderr ham en Krraftidiot, hvad de selv kan værre. Ha, vise Kritikus, som ikke forstaar en Kunstnerrsjæl, men miskjenderr En.

Et Gode harr Krraftkunstnerren, at han harr Ferrie den Tid, da Bakken ikke err aaben.

Holla, en glimrrende Tid, ingen Pligterr, ingen Sorrgerr.

Men hellerr ingen Penge, forrdi at Johan Knudsen ikke merre err ved »København«.

Med mindrre »Dannebrrog« skulde finde paa at udsætte en Prræmie forr Krraftkunstnere. Ellerrs err den Sløjberrg over hele Linien, og saa maa man suge paa Labben.

Niels Martiniussen.
Krraftkunstnerr.

* * *

Venligst anbefalet.

En Theater-Erindring.

Direktører og Literater har jævnligen Brug for det Fond af Taalmodighed, hvormed et betænksomt Forsyn har udrustet dem, for at de kan møde de Krav, der stilles til dem af mere eller mindre debuterende Komediemagere.

Det hændte en Dag paa en af vore Kunstneranstalter, at den ikke usædvanlige Besked blev bragt, at der var en Herre, der gjerne vilde være Direktør. Et Øjeblik efter stod han paa Scenen og saa sig højst interesseret omkring.

»Maa jeg spørge, hvad Herren ønsker?« spurgte Mester Jakel, der var Direktør.

Han overrakte en liden forseglet Billet. Direktøren aabnede den — og læste:

»Der har været en Literat hos mig, som er bidt af en gal Direktør. Lad ham gaa videre.«

Og han gik videre. Da han havde været Vice-Direktør for Mester Jakels Theater en Sæson, gik han igjen. Han var en brav Literat, men en slet Direktør.

Han nu Erindringen har kun tilbage.

Vilhelm Vestergaard.
Salig Trops Efterfølger.
Literat og Kritikus paa Bakken.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Pudset.

Naar Jakob vil pudse Lars'es Næse
Er det naturligvis venlig ment;
Men det er en kjedelig Fadæse,
Naar Lommetørklædet ikke er rent.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 13. Oktober. Nr. 41.

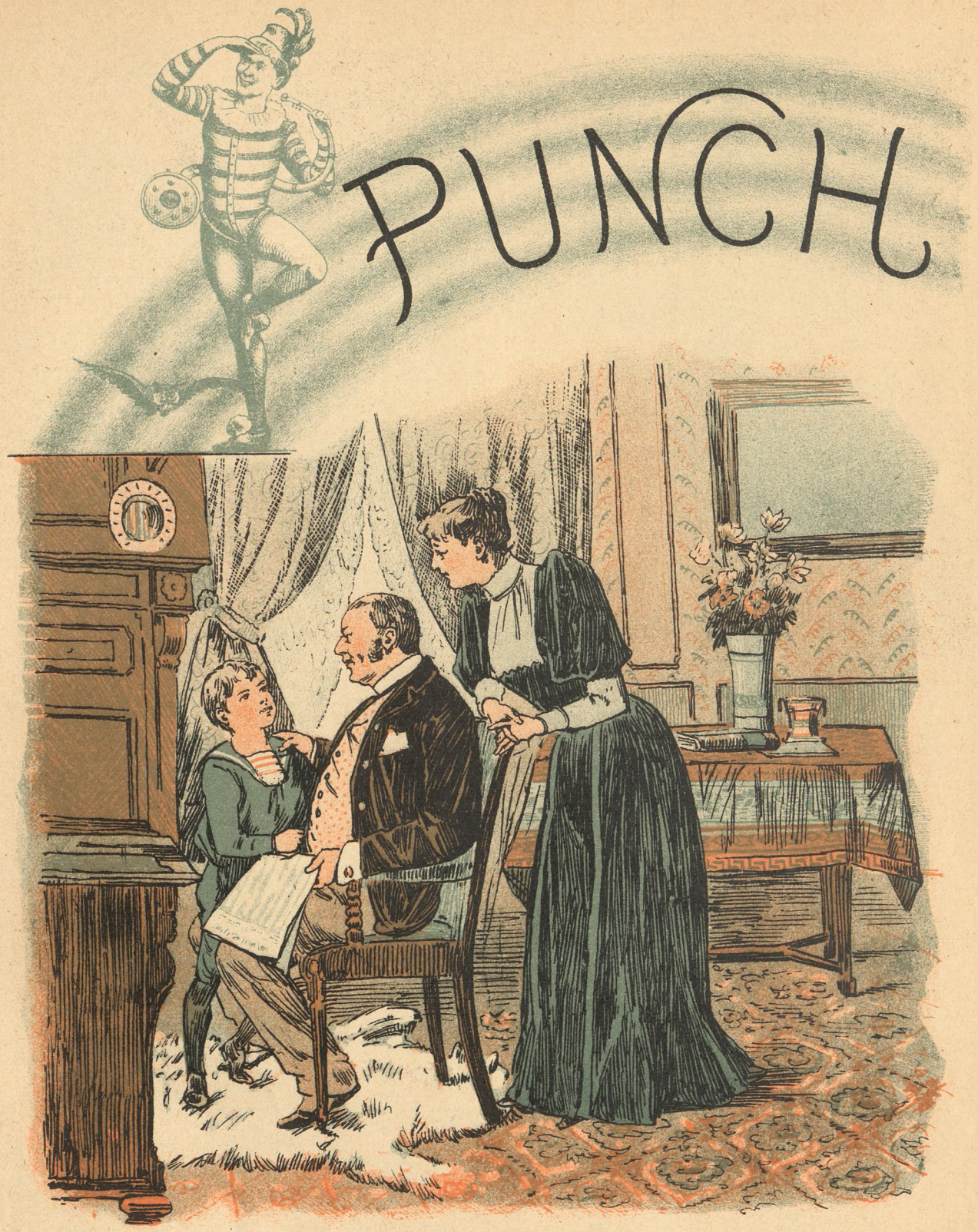

Faderlig Forklaring.

— Fa'er, hvad er Kunstgjødning?
— Det er, naar Du faar amerikansk Olle.

Bag-Stræv.

Hørups Evropæerpresse
Varmt om Kap med Tampen brænder
Af en ædel Interesse
For det unge Danmarks Ender:
Haard Berøring af dets Haler
Revser han i sit Organ,
— Aldrig mer han anbefaler
Lugten af en »Taalepahn«.

Mens han er sat ud af Spillet,
Aabner han for Smaafolk Døren,
Thi han veed nok hvem, der stillet
Har til Klø hos Inspektøren.
Ivrig man i Integade
Antog sig de Slagnes Sag:
Det er Følgen af de flade
Lussinger fra Valgets Dag.

Fuld af Harm hau svinger Pennen
Mod »Tournurens« røde Strimer,
Eftersom han selv til Enden
Kom paa sine Velmagts-Timer.
Og hans Evropæerstamme
Vil med velbekjendt Aplomb
Løfte som en Oriflamme
Højt den rød-blaa-gule »Gump«.

Naar i den Slags propre Smaating
Viggo Bentheim spekulerer,
Maa der være *something Rotting*
I det Blad, han redigerer.
Og en Evropæernæse
»Fornem« er, men langtfra fin,
Naar den vejrer Rexes Læse-
kreds for at faa Aktier i 'en.

»Nordens første Journalist« maa
Fiske Rex-Mønt som Bandage
For det Saar, man lod ham sidst slaa
I en tabt Revisorgage.
— Men, Forandringen ved Scenen
Krænker ingen Evropæer:
Ens Bier er dog Rendestenen
Og et Integadekjær.

Da vi var i Blaataarn.

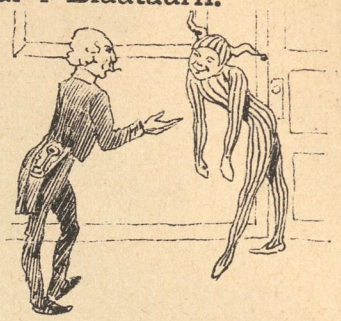

De ønsker Engagement, Hr. *Punch*? . . . Hm! . . . Vi faar at se! . . . *Parlez-vous français?*" sagde Theater-Kammerchefen, da *Punch* havde taget Plads i den Lænestol, hvor Vennen fra Theaterkommissionen plejede at sidde. *Punch* knyttede Næverne, skar sig med Pegefingeren over Halsen og klaskede sig paa Bagen af Haanden. Ved disse Pantomimer lykkedes det ham at konstatere, at han havde sat sig grundig ind i den moderneste Maade at tale Fransk paa. Kammerchefen bukkede forstaaende: „*Je suis avec!* . . . De har aflokket min Overkontrollør en Fribillet til min nyeste Institution? . . . Stor Begunstigelse! Jeg giver ellers kun Fribilletter til ældre Abonniner, Rigsdagsmennesker eller andre fortjente Folk; . . . men *enfin!* Behag at følge med!"

Med et Molièresk Smil tog han et Nøgleknippe ned fra Væggen, tændte en Haandlygte og vinkede. Han førte *Punch* gjennem en Række tætbefolkede Sale. I hver Sal blev der holdt Prøve, men der hørtes ikke et Ord. Segnefærdige Kunstnere stod i lydløse Attituder og saa skævt til hverandre.

— „Nyeste Princip!" hviskede Kammerchefen. „Der uddeles ingen Roller, for saa fristes mine Rollinger ikke til at sladre af Skole paa Kaféerne. Ingen af dem aner, hvilket Stykke de prøver i! Det er udmærket probat, for Stykket kommer aldrig til Opførelse . . . Storartet Virksomhed!"

Videre gik Vejen gjennem Korridorer og Forsænkninger, over Soffitter og under Ramper, helt hen til Flyvemaskinen fra „Mefistofeles". Ovre fra den anden Side af Heibergsgade hørtes en fjærn Summen. — „Tys, tal ikke for højt!" hviskede Kammerchefen endnu sagtere. „Det er mine fornemste Kunstnere, der sidder og dirigerer. De er i Færd med at tælle deres *Feu*, og jeg har derfor endnu ikke faaet Signal til at afhente nærmere Ordrer; . . . lad os ikke forstyrre dem!"

Han hjalp *Punch* op paa Flyvemaskinen, der i Dagens Anledning var stillet paa Hovedet, saa at de begge hvirvledes ned i Dybet. Først passerede de en Flok Kjældermænd; det var Kammerchefens Privatsekretærer, der sad og skrev Forsvarsartikler til „Berlingske". Derefter mødte de nogle Brøndgravere, der kom trækkende med et Par Dekorationer fra Knud Lyne Rahbeks Tid; det var nemlig paatænkt at opføre en Oehlenschlægersk Tragedie. Saa kom en Skare smaa sorte Rotter, hvis Øjne lyste som Midas-Guld, og som havde gnavet sig ind fra Integade, medens der blev holdt lukkede Generalprøver oppe paa Scenen; de havde en Gang været Kammerchefens Kjæledyr og kunde derfor slet ikke forstaa, hvorfor de nu igjen skulde begynde at undergrave fra neden af.

Først mange hundrede Favne under Jorden standsede Flyvemaskinen foran en stor Port, der bar den gyldne Indskrift:

Ej blaat Taarn til Lyst.

Kammerchefen førte Haanden om bag Ryggen, hvor der hang en Nøgle, og lukkede op. *Punch* stirrede ind i en lang, skummel Hvælving med Baase paa Siderne. Lygten kastede sit Skær hen over de blege Ansigter, der tændervridende pressede sig tæt op til Jærngittrene.

„Værs'artig, min Ærede! . . . Her ser De Delinkventerne!" sagde Kammerchefen med et affabelt Smil. „Der sidder min Wagner-Tenor. Man har fundet ham

henslentrende udenfor Ranch, skønt han havde opgivet paa Theaterkontoret, at han kun agtede at movere sig omkring Hesten, medens Theatret spillede „Gjenboerne". Det bliver tre Gange fem Dage paa Gurgle-Vand og Margarine! . . . Ved Siden af ham ser De min Helte-Baryton. Han er dømt til at ligge fire Dage til Sengs, fordi man har grebet ham i at synge „*Du gamla, du friska*" Klokken to om Natten i en uvedkommende Privatforening . . . Her er min lyriske Anden-Tenor. Han har undladt at tage syvdobbelte Saaler paa, da han optraadte med Operaens Primadonna, og han har endogsaa vovet at nærme sig hende paa næppe to Skridts Afstand under Kjærlighedsduetten. Desuden har han assisteret ved en Kammermusik-Soirée; — vil De tænke Dem, man har ganske tydelig hørt ham raabe Bravo efter *Scherzoen!*

Nu kommer vi til Skuespiller-Afdelingen. Den Herre dér har paa en offentlig Kafé tilladt sig at røbe for de Tilstedeværende, at vi spillede „Maria Stuart" i Søndags. Hans Sidemand har vist den Insubordination at leje Lejlighed i Kjøbenhavn N., og Damen histovre har ikke blot den Dristighed at ligge paa Landet i Sommermaanederne, men har oven i Kjøbet søgt at komme i direkte Forbindelse med Kultusminiseren: Jeg har selv set hende modtage en Hilsen af en kjødelig Kusine til Ministerens Portner!

Der sidder en Kapelmusikus. Han paastaar, at han er bleven forkølet af Lufttrækket, fordi Kapellet flytter saa hurtig op og ned, og saa har han understaaet sig at faa Gigt i Gummerne, og det skjønt han er Blæser . . . Der sidder . . ."

Her blev Kammerchefen afbrudt af en Vognrummel oppe paa Jordens Overflade. — „Det er min evropæiske Sangerinde, der kommer til Prøve!" raabte han febrilsk; — „jeg kan kjende Kusken paa Piskeslaget! .. Mageløs Kusk! . . . Vil sørge for at indstille ham til kongelig Ansættelse!"

Chefen fløj til Vejrs. *Punch* vilde springe bagefter, men hørte i det samme en venlig Røst:

„Her har De Tanden, Hr. *Punch*," sagde den examinerede Tandlæge; — „det var en udmærket vellykket Bedøvelse!"

Den nyeste Barselstue.

Personerne:

Corsits (NB. dog ikke Ulfeld) Hr. Hørup.
En Officeer. . . . . — Rovsing
Jens Olsen . . . . . — Jens Busk.
Handlingen foregaaer i Integade.

Hørup. Hillemend, det var en stor Ulykke! der kommer Officeeren, som stod Ladder til Defensor patriæ. Den Karl lader sig ikke noye med een Spalte, Han kunde aldrig komme paa ubelegligere Tid, nu, da jeg har Hovedet fuldt af Bajers Kolerapolitique og Skoledirekteurens høyeste Opliusninger.

Rovsing (kommer ind, syngende en tysk Vise, omfavner Hørup). Ak mein lieber Hr. Bentheim. Bliv ikke vred, fordi jeg har biet saa længe med at svare „Vort Forsvar".

Hørup. Nei, aldeles ikke, min Herre.

Rovsing. Jeg kunde, min Tro, ikke hitte paa Noget, førend nu.

Hørup. Det vil jeg tro, Herre!

Rovsing. Jeg var, pardi, engrasseret andermerts.

Hørup. Jeg tviler aldeles ikke om, at min Herre har hant fine Grunde — —

Rovsing. Jeg havde en liden Affaire med en Krigsminister, som jeg stak ihjel, unter uns gesagt, foran Vestfronten. Vi kom i Disput, hvori jeg nær havde stukket min Contrapart ihjel, thi mine Udfald vare ikke et Kanonskud fjernede fra Sandheden.

Hørup. Mig syntes, han sagde tilforn, at han stak ham ihjel.

Rovsing. Har jeg sagt, at jeg stak ham ihjel, saa stak jeg ham ogsaa ihjel. Først faldt jeg an i en Certs fra Landsiden, saa gav jeg ham en Secund fra Øresundet, og endelig faldt jeg an i en Quart fra Kjøgebugt.

Hørup. Min Herre maa hellere nævne et andet Navn end Kjøge, jeg taaler ikke mange Stød udi disse Tider.

Rovsing. Ak, mein lieber Hr. Hørup, jeg tænkte ikke at støde ham. — Men se, er det ikke Jens Busk, der kommer? Han seer ud, som om han lige havde rystet Busken.

Hørup. Hvor har du været henne, Svoger? Du seer ud til at være i løftet Stemning.

Jens. Jo, A har væ't i Soer og affløret Alberti. Lad mig faa en lille Sort, jeg er saa tør-tørstig. Hvor er dine Cohner? Lad een af dem komme ind og bringe en Bajer med.

Hørup. Ey, hvilken Snak! Vores Bajer er jo gaaet hen og bleven til en Kolerabitter.

Jens. Veedst du hvad, Svoger. De siger Skam i Øyen, at dine Cohner ikke er Lader til Børne.

Rovsing. Ey Monsieur, lad blive saadan forbandet Børnesnak.

Jens. Hvem er det? Ey, en Militarist. De siger, at der var Een, som ikke vilde vove sin Trøie, ovre ved Dybbøl, da han tjente ved Malicen — —

Rovsing. Maa vi være fri for flere Affløringer her, min gode Jens. (Holder ham en „Taalepahn" for Munden, Jens skriger Gevalt, og medens Hørup kryber under Bordet, tilflores „Forhandlingerne" af Tæppet, der falder.)

En fransk Visit.

Mel.: Malle! Malle!

Alle vore vise Mænd
Rundt fra Land og By
Hjerteligt bon—jour igjen!
Har vi hilst paany.
Som det da forstaar sig nok,
Tog man atter fat,
Skjønt den faste Rumle-Stok
Blev en Smule mat.
Alle, Alle
Mødte ikke frem i Felt,
Falde, falde
Maatte mangen tapper Helt.
Slængt paa Valen
Ligger han i bitre Veer,
Og i Salen
Ses han ikke mer.

Henning Jensens Visdomsord
Høres ej i Aar;
Fra hans Folke-Skrivebord
Vi hans Tanker faar.
Bing og Hørup sidder tavs,
Og saa faar vi Bud,
At med Tauber er det snavs.
Det ser broget ud.
Alle, Alle
Venstreførerne er væk,
Skralde, skralde
Kan de kun med Pen og Blæk;
Medens Bajer
I »den Liberale« skjænd's,
Ej til Sejer,
Med den tapre Jens.

Andre gamle Venner kom
Ind igjen, vi saa,
Som vi nok vil spørge om,
Hvad de tænker paa.
Mange synge vil i Kor:
Sig os bare, hvad
Bojsens »smeltende« Tenor
Os bebuder glad.
Alle, Alle
Ville se, hvordan han vil
»Højres« Malle
Hægte »Venstres« Hægte til.
Alle, Alle
Har vi allerede lært,
Falde, falde
Vil det sikkert svært.

I Kasernen, glad vi saa,
Er der ellers net,
Og Fru Nimb vil byde paa
Lækker Côtelet.
Hver en flittig Rigsdagsmand,
Som blev fatiguert,
Nu med Côte-Lethed kan
Blive restaurert.
Alle, Alle
Kunne nu bekomme strax
Kalle, Kalle-
steg med Schy og Ost og Lax.
Alle, Alle
Ved det lækre Smørrebrød
Tralle, tralle:
Vi har ingen Nød!

Kommunal Økonomi.

Formanden: Skolelæreren andrager Sogneraadet om at bekoste et Knæ sat paa hans ene Kakkelovnsrør, da han derved vil kunne spare en Del Brændsel.

Per Nielen: Næ ded ka' vist itte gaa, ikke; for naarenstid vi bekoster ded for Degnen, saa kommer jo straxt Joermoermanden og Fattiggaardsbestyreren aa alle den Slaus Folk aa ve ha lisaadanne i døres Lejligheder, og ded ku dov blyve faa møjed.

Form. Hvad er de andre Medlemmers Mening om den foreliggende Sag?

Niels Pæsen: Æ, ja—a, vi ka vist alle tetrædde Per Nielens ydmærkede Udtalelse; vi æ nødt te aa haalle te Raade med Kommynens Midler, hennes ku 'ed snart gaa for vidt.

Form. Jeg maa efter de faldne Udtalelser altsaa anse Skolelærerens Andragende for afslaaet; vi gaa saa til den næste Sag.

Opdræt?

Wolle (har fæaet en lille Broder): Faa'r, ska den nøj Dreng læg'es til? Di sej'r, han æ saa sløj.

En Mindes-Mærkedag.

Højsalig Kong Federik Folke-Kjær
Holdt sin Geborsdag den sjette Oktober,
Og Dagen har derfor et festligt Skær
Hos parlamentariske Misanthroper:
Nys holdt, trods en vanske-
lig Tid, man en ganske
Gemytlig Afsløring i Sorø for Danske
Og Evropæer.

En ikke saa trekantet Mindesten
Blev rejst for Alberti paa Torvepladsen,
Formedelst han fik paa den grønne Gren
Den sjællandske Frihed og Sparekassen. —
Nu fik han Lovprisning
Og Æresbevisning;
Men ved den velsignede Fællesspisning
Der blev den ren.

Om Vælling de fik eller Ruskomsnusk,
Diskret at tilsløre foretrak man,
Men man fik et Foredrag af Jens Busk,
Og, det forstaar sig, en Hymne af Drachmann.
Derpaa blev hver Menig
Og Fører uenig
Om den Politik, som der ikke er Ben i
Og knap nok Brusk.

En vellykket Broderkrig kom i Stand
Til Ære for gamle Albertis Minde,
Saa Valgkredsens Træsko- og Folkethingsmand
Behandlede Wistoft som „indre Fjende".
Hans Nielsen i Hallen
Var gal udi Skrallen.
Som »Overløber« fungerede Galden
Langs Bordets Rand.

Og da der af Samtygget kun var til Rest
Deserten og Grovbrødsendeskiver,
Kom En med et Leve for skarp Protest,
En Anden for højsalig Grundlovens Giver.
Blandt gumlende Kajer
Man bedes som Hajer,
Og derpaa man skiltes, som Venstre plejer
Ved Folkefest.

Punch's Epigrammer.

Da et herværende upolitisk Partiblad efter »Verdens Gang« har faaet den originale Idé at lokke alle Byens fine Hoveder til at slikke sig om Munden efter en Hundredkroneseddel, har *Punch* ikke villet lade sig lumpe, men udsat en Medaille for det bedste Epigram eller Bonmot om en af Tidens mer eller mindre triste Existenser. Der indkom et Vognlæs Besvarelser.

Ved Bedømmelsen tilfaldt Medaillen, der er præget i Blaaler, følgende Epigram:

Mig selv.

Pandehaar, Snabelsko,
Tim, tam, Tine,
Sjælen i vridende Pine,
Romanforfatter af haabløs Slægt
Som tiaars Knægt;
Forrost, begloet, begrint,
Jublende, vild, forpint.
Kom først til Fadet
I Aftenbladet.
Det var jeg stor i —
Ak — min Menter mori!

Vi behøvede ikke at aabne Navnesedlen for at finde Navnet Herman.

Af de øvrige Aandrigheder meddeler vi følgende Udvalg:

Drachmann.

Galet, malet, halet,
Smykt sig med tyve Skrud,
Sidder igen paa Hjalet,
Hvorfra han først fløj ud.

Valdemar Kornerup.

Hvad skal man sige om Kornerups Værk?
Først og fremmest: det mangler en Særk.

Dannebrog.

I.

I Stedet for et Gram Program
Ti Centigrammer Epigram,
En Venstre-Ulv, der vild og gram
Er klædt i Uskylds hvide Ham.

II.

Gaar'et gratis, gaar'et,
Naar'et af en faaret
Pels det Laadne vender ind.
Foreløbig staar 'et,
Men hvor længe faar'et
Publikum bedaaret?
Gaar'et ogsaa, naar'et
En Gang hen paa Aaret
Ikke bliver baaret
Gratis rundt, men faar et
Præg af at ha' vaaret
Suppe kun paa »Gnavet«s Pølsepind.

A. Alberti.

Blev ej af Processer klog,
Satte Mønt i Dannebrog.

O. C. Olsen.

Han turde dristig vove
Paa Tro og Love
At vidne om de 38 Tusend
I Bladets første Brusen,
Men tav om de ti Gange elleve Hundrede,
Som rundt med Omnibusserne dundrede.

André Lütken.

Danmark er et lidet, fattigt Land.

Heiberg.

En Doktor, som aldrig gav Piller,
Men desto flere fik,
Som Gud og Hvermand driller,
Som pudser sine skæve Briller
Og lykkelig hen ad Gaden triller
Med alle de brækkede Ben, han fik.

Landbrugstidende.

(*Punch* bliver undertiden overrendt med de mærkeligste Manuskripter, der alle gaar i Papirkurven; for nu at gjøre det klart for vore elskværdige Læsere, hvor aldeles umuligt det er for os at optage alle moderne Galskaber, serverer vi her en Prøve).

Høstberetning.

Høstens Udbytte er nu næsten overalt i Hus og i den Zahrtmannske Mønstergaard er allerede ikke saa Lidt fortærsket, navnlig gjælder dette om Udbyttet fra Snoldelev Amt, Fjollerup Herred, hvor mange Gaarde fremviser en rigelig Grøde; men desværre svarer Kvaliteten ikke til Kvantiteten, især klages der fra Tycho Jessens Gaard over „Umoden Rug“ Værst staar det rigtignok til paa Henry Lørups Gaard, da Ejeren allerede er gaaet i „Kisten“, og der har endt sit „Variété“-Liv med en „Skitse fra en Kirkegaard“, hvorimod Peter Hansens „Høstaften“ maa have været smuk.

Mindre tilfreds er derimod St. Ussing, hvis Jord er fire Gange saa sur, som alle de Andres, („Sur la Butte“), hvortil endda kommer, at hans Besætning er i høj Grad angrebet af Svinepest (den saakaldte *Tyfus Willumseniana*)!

Ligeledes ser det galt ud for Svend Hammershøj, hvis „Husgavl“ trænger til en grundig Omkalfatring, desuden er en ulykkespaaende „Solnedgang“ observeret hos ham, man mener derfor, at han vil slaa sig fra Landstrygeriet og nedsætte sig som Pottemager paa Bidstrup.

Priserne er for Tiden noget lave, navnlig da der ikke mere maales efter hollandsk Vægt; i mange Tilfælde har Producenterne derfor set sig nødte til at kjøbe hverandres Produkter, hvilket jo ikke kan forøge den almindelige Velstand, og som Følge heraf har man set sig nødsaget til at afholde en Høstudstilling i Hr. Kleis's Lokaler, hvor ogsaa en Del Husflidsprodukter er medtagne, deriblandt en Del fortrinligt Lærred; desværre er Størsteparten deraf, som det vil ses af det Foregaaende, stærkt beskadiget af Oliemaling.

Roerne eller Rødderne trives iøvrigt gjennemgaaende godt.

Fra en Del Jordbrugere udenfor Amtet er der ligeledes fremstillet en Del Produkter, hvoraf man ser, at „den vilde Jagt“ grasserer i Irmingers Skovbrug, medens man forgjæves kan kigge efter Dyr i Zachos Skov. Holger Drachmann har sendt nogle Prøver af inficeret Vand fra Hamborg til nærmere Undersøgelse, og Vald. Kornerup møder med 33 Prøver af Hørlærred (se ovenfor).

Efter Udstillingens Slutning afholdes „Bal“ hos Peter Hansen, hvis løjerlige Opfattelse af Tingene sikkert vil faa alle Zahrtmanns Elever til at staa paa Hovedet. Medens Emil Hannover bliver aldeles synthetisk og neurasthenisk af Begejstring over det magre Udbytte, vil Fridolin Johansen føle sig som hjemme „I en Beværtning“, og Syberg vil opsøge sig „en Krog af Haven“.

Dermed er Ævret opgivet, og alt ender i den vildeste Kehraus, men tilsidst laver Lytzhøft en Pærevælling, som han serverer under Navnet „Fantasi, Pastel“; fra dette Øjeblik veed Hannover hverken ud eller ind.

Theodors Kæpheste.

Se, her skal De se, kommer vi
Det ridende Vagtpoliti!
Vi traver langs Byens Kanter
Paa fnysende Rosinanter.
Naar andet Steds man Godtfolk my'rer,
Vi strax derhen Kamelen styrer, —
Men der er dem, der have ment,
At det er noget lovlig sent.
Det er . . bum bum! . . for sent . . bum bum! . .
Ja, det . . bum . . er . . bum! . . for . . bum! . . sent.

Det klæ'er en Betjent saa polisk,
Naar han rider rundt med en Pisk
Og bistert i Stenbroen stamper,
Mens han af Geskæftighed damper.
Jo, jo! blandt Danmarks Petersener
Man Theodor som størst erkjender:
Han Søn og Søgn, i Sol og Blæst
Er stadig paa den høje Hest!
Han er . . bum bum! . . til Hest . . bum bum! . .
Huha . . bum! . . han . . bum! . . gjør . . bum! . . Blæst.

Og kommer en Kusk ham forbi, —
Det kan han nu slet ikke li'e!
Han tappert sporer sin Ganger,
Saa den baade vrinsker og stanger;
I strakt Galop langs Sporvognsruten
Mod Kusk og Vogn han svinger Knutten
Og sporer ham med barske Ord.
Fra Sporet i det rette Spor.
Jo, The . . bum bum! . . odor . . bum bum!
Giv Agt . . bum! . . han . . bum! . . er . . bum! . . stor.

Naar Vognen med knækket Stang
I Følge det ny Reglement
Saa ned i en Rendesten trimler
Med samt baade Kusk og Skimler,
Har man jo reddet *sans façon*'er
De Tietgenske »Reservefonder«;
Hr. Tietgens Fond mod Aktiesvind
Er nemlig Skinner, ikke Skin!
Med Kløgt . . bum bum! . . i Sind . . bum bum! . .
Har han . . bum! . . frelst . . bum! . . sit . . bum! . . Skind.

Og saaledes staar uforsagt
Hr. Petersen vældig paa Vagt
For Byens sande Værdier,
Og svinger sin Pisk, saa den svier.
O, Læser, fly for Vagtmandskabet,
Thi lige lukt i Løvegabet
Hver Sporvej fører langvejs fra, —
Men ingen fører fra ham a'!
Vend om, . . bum bum! . . pil a'! . . bum bum!
For The . . bum! . . o . . bum! . . dor . . Hurra!

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Uigenkaldelig sidste Forestilling?

Den smaa TUTEIN er nu saa dreven
I hele sin »Ordfører«-Bram,
At han endogsaa »giver Greven«,
Naar »Aanden« kommer over ham.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 20. Oktober. Nr. 42.

PUNCH

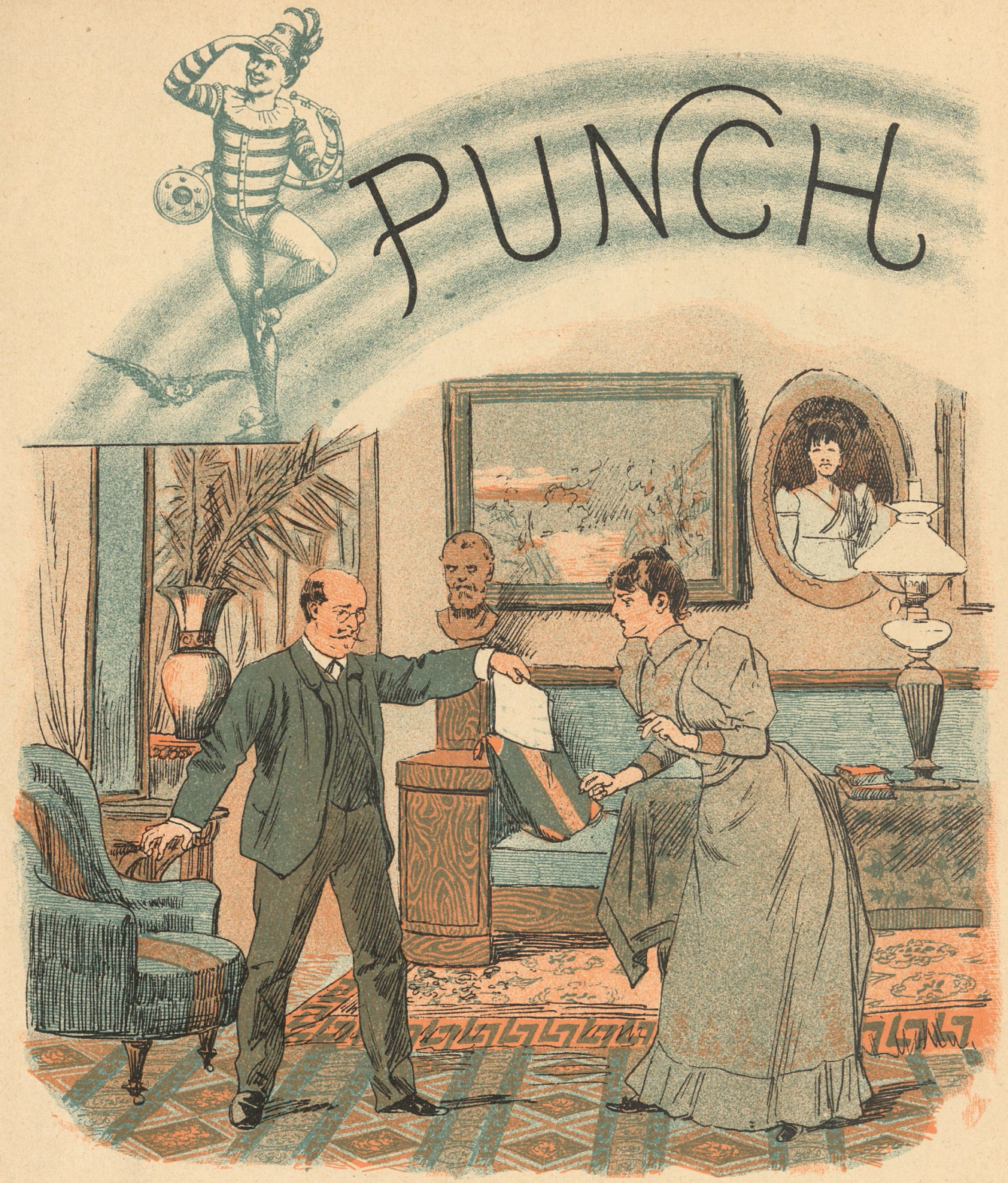

Bare forsigtig!

— Men hvorfra er det Telegram da?
— Aa, skynd Dig og kast det paa Ilden — det er fra Hamborg.

Paa graat Papir.

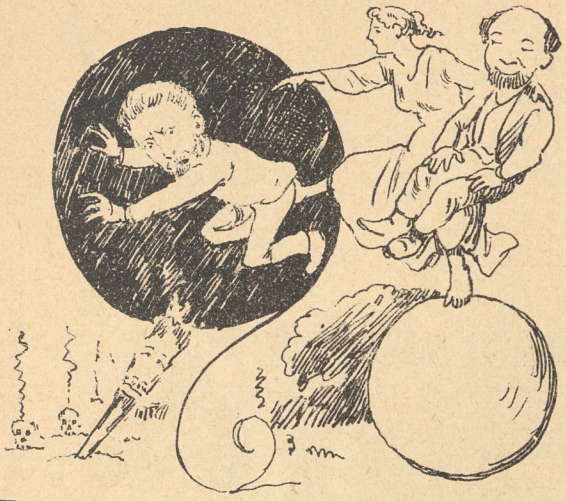

Et dybtfølt Slag har rammet Integade
Og bragt den glade Evropæerstyrke
Totalt ægyptisk Mørke i Humøret.
Af Kummer tæt omsløret Aandens Fakkel
I Georgs Tabernakel sparsomt oser
Blandt slukte Lygtemænd fra Bladets Moser.

Den grumme Skæbne Bentheim atter rammer
I Folkets Kammer med sin Vildmandskølle,
Imens den slog den sølle Rasmus Clausen
Med himmelglad Forbavsen over Lykken,
Som har vendt Hørup Ryggen, men forsødet
Hans gamle Kammerat med Levebrødet.

Ja, Hørup har des værre Grund at hyle:
De tabte »Syle« faar han knap tilbage.
Den folkelige Kage, han har melet,
Som hos ham heled' Rifter i Budgettet,
Har nu en Anden mættet, mens blandt Mulkter
Og Pressesager „*Politiken*" sulter.

Hvor kunde dog det slemme Folkekammer
En saadan Jammer ham paa Halsen skaffe
Og stakkels Bentheim straffe for den Brøde
At lefle med de Røde og forære
Den salig »ordinære Rumlepotte«
Sin Smule Bistand, da han nødigst maatte?

Skjønt hans Parti til Højres Bistand friede,
Fik det at vide, at der af var vinket.
Kun onde Stjerner blinked' til hans Gruppe,
Som den spartanske Suppe fik paa Bordet
Og ikke vraged' Fo'eret, trods den snydte
Ex-Statsrevisors Ord: Hvad kan det nytte?

— Heraf kan ses, at Hørup Sandhed talte,
Den Gang han malte kulsort vor Forhandling.
Den har bragt ham Forvandling og ved Mønten
Skilt ham, som har begyndt den, ja har væltet
Ham ved en »Sammensmeltet«, saa med tvingende
Grund han den stempler som »ulykkebringende«.

En Séance i Mnemoteknik.

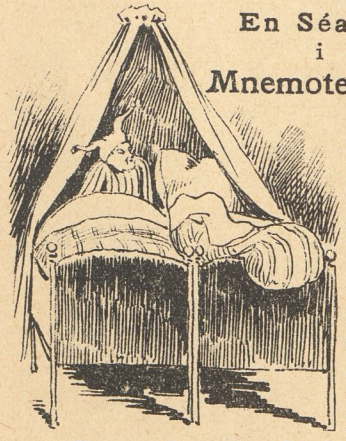

Fru *Punch* er en mageløs klog Kone; altid med paa det nyeste. Som frisindet Beundrerinde af Kvindens Ret til Selverhverv rakte hun forleden Aften Hr. *Punch* et Manuskript. Han var allerede i Seng og saa spøgende paa sin bedre, men noget letklædte Halvdel.

„Det er det nittende Aarhundredes Gaade", oplyste hun; „Forstudier og Materiale til mine Scheel-Vandeljahre som kunstnerisk Vidunderpige. Naar jeg er perfekt, gaar vi paa Tourné; for du maa følge med som Mnemoteknikke-Dukke. — Nu holder vi General-Séance-Prøve! . . . her er Nøglen."

Nøglen var et Stykke Papir, hvorpaa der stod:

S a a l e g e r v i!
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 0.

Punch vendte og drejede Papiret. I sit Ægteskabs første 25 Aar havde han hyldet Principet: tale er S ø l v; nu forberedte han sig til det næste Bryllup ved et regsignerende: tie er G u l d. Følgelig lagde han sig til Rette i Sengen og sukkede: „Lad gaa, Gamle! . . . . Nu spørger jeg altsaa . . . ."

Men inden han fik spurgt, var Fru *Punch* styrtet ind i Spisestuen. Strax efter kom hun tilbage med Frugtskaalen, stak en Bergamotte i Munden paa sin Ægtefælle og læspede med et bittersødt Smil: „Fikst du Pæren, B e n t h e i m?"

„Maa det være mig tilladt at forespørge, hvornaar du er bleven gal?" svarede Hr. *Punch* med en Verdensmands Belevenhed.

„Selv gal!" erklærede Fruen og pegede paa Manuskriptet. Du sagde: „Lad gaa Gamle"; l, g, g vil sige 4, 6, 6. Se saa i Lexikonet: ved Siden af 466 staar der S t a t s r e v i s o r."

Nu gik der en Praas op for Hr. *Punch*. Han stirrede paa Nøglen, og det lykkedes ham hurtig at udfinde nogle velformede Spørgsmaal, saaledes som de i Almindelighed forekommer i daglig Tale:

„Livlig svare!" raabte han.

Fruen hentede sin Portomonnaie i Kjolelommen, kastede den foragtelig hen paa Sengen og gav sig til at fare rundt langs Væggene. Hun sprang over Servanten, væltede Spejlet ned fra Kommoden, saa sig hjælpeløs om og sank endelig udmattet ned ved Fodenden af Sengen.

„Hvad er nu det?“ sagde *Punch*. „Livlig svare vil jo sige 41, og der staar Dannebrog?“

„Ja, — jeg har jo ogsaa rejst Stuen rundt uden Penge. Du har ikke Begreb om Mnemoteknik . . . . Spørg videre!“

„Skarpsindig atter være!“ foreslog *Punch*.

I et Nu havde Fruen hentet den mindste Frøken *Punchs* Tavle og Griffel. Hun lod den sidste fare rundt paa den første og viste sin Ægtefælle Tavlen, idet hun triumferende udbrød: „Saa Du Røgen?“

„Naa, . . . det skal være Røg? . . . Jamen: skarpsindig atter være betyder jo 129: Theaterchef?“

„Herre Gud, hvordan skal jeg male „Underskud,“ naar jeg ikke maa male Røg? . . . Videre!“

„Gætte let!“ befalede *Punch*.

„64, — Holger Drachmann!“ lød Svaret.

„Aa ja! . . . der staar rigtignok: „Vejrhane“; men ellers passer det . . . . Sige Svar igjen!“

„Hm! . . . det er et vanskeligt Spørgsmaal, naar man har med en ubegavet Publikummer at gjøre. Men lige meget. En moderne Kunstnerinde giver ikke tabt for saa lidt!“ — Med disse Ord halede hun en Cigaret op af *Punchs* Frakkelomme, tændte den og gav sig til at bande paa det forfærdeligste. Pludselig blegnede hun og antog en eftertænksom Mine, som om hun grundede over en dannebroget Præmieopgave; saa løb hun hen til Kommodeskuffen, hvor hun trak en gammel Avis frem, greb en Klo, der hang bag Spejlet og skyndte sig ud af Døren.

„Nej, holdt!“ raabte *Punch* efter hende. „Sige Svar igjen betyder 110; men der staar hverken Tobak eller Kolera.“

„Det veed jeg nok!“ svarede Fruen; „110 betyder literært Theater. Men har jeg maaske ikke baade været „Fjældmenneske“ og „Indbildt Syg“? . . . Vil du se flere Prøver paa min Kunst?

„Det er rent forkert,“ brummede *Punch*. „Der er s'gu Forskjel paa at lave Mnemoteknik og lege Ordsprogsleg!“ Han kastede baade Nøgle og Lexikon henad Gulvet og vendte sig om paa den anden Side, idet han mumlede mellem Tænderne: „Gaa væk! .. og lad nu os to Gamle være Mennesker!“

Men næppe havde han talt ud, førend Fruen kom flyvende hen til Sengen, holdt en „Tulipan„ for hans Næse og med den anden Haand gav ham en Vinge, saa at det sang i Sengestolpen.

„Hjælp! . . . hjælp! . . Gevalt!“ hylede *Punch*.

„Gaa væk: 69, — moderne Journalistik!!“ raabte Fruen med kunstnerisk Begejstring. — —

Men saa vilde *Punch* ikke mere lege med.

Ny Partisygdom.

Da Landmænd sikkert om Kartoflen gisner,
At den er syg, naar den i Toppen visner,
Saa skønner jeg: at Evropæer-Partiet,
Hvis „Spidser“ drev det vidt i Visneriet,
Hvis „Knolde“ grundig Vandgang gjorde myge,
Organisk lider af — Kartoffelsyge.

Er ikke denne Svindsots-Diagnose
— Endskønt paa Versfod lig en skruet Skose —
Saa logisk ligefrem som Fod i Hose?

Flyttedag.

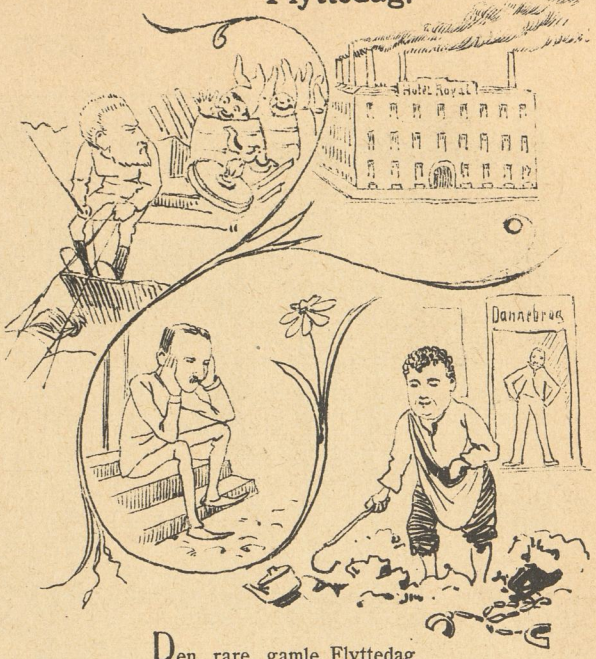

Den, rare, gamle Flyttedag
Forlængst er vandret heden;
Nu gaar man rundt i Ro og Mag
Og Renlighed franeden.
Al Kødets Gang de Smaadyr gik,
Som langs ad Ryggen hopper;
Og de tog med sig al Lyrik,
De kjære, smaa . . . . . Baciller.

Dog er der mangen Husvild, som
Har intet i sit Eje!
Hist kører Gamlehørup om
Paa Kjøges Landeveje.
Hans Vognlæs flygter susende
Af Sted for Samfundsstøtterne
Med »firsindstyve tusinde«
Smaa Nisser bag i Bøtterne.

Ved Stranden en Etatsraad staar
Fordybet i Balancen
Og regner *Saldo* for i Aar,
Men holder Kontenancen:
Humant hver svækket Lejer gi'er
Han baade Løn og Maden,
Fordi han veed, man ej Papir
Maa kaste ud paa Gaden.

Ak, andet Steds har Suk i Løn
Nu afløst Fortids Gammen:
Per Brøndum, kaldet Jakobs Søn,
Vemodig pakker sammen!
Med tynde Ben og revet Skind
Maa snart i Badstuestræde
Organet haabløst vandre ind
Alt til sin Logos' Glæde.

Og Sechers *Victor!* — tænk, paa Dril
Ta'es hvert Slags Husly fra ham;
Endogsaa i et Tugthus vil
Man intet vide a' ham!
Men, skal saagar fra Syndens Hal
Med Spark man la'e sig drive, —
Du store Dannebrog, hvad skal
Saa Ende-Schiwen blive?!

Fjern Lighed.

— Jeg viste Frøkenen dit Billede i Gaar; hun kunde straks se, det var Dig.
— Ja! hun kjender mig nu, men En, der ikke kjender mig, kan sgu ikke se, at det er mig.

Indviklet.

— Hvem Fanden er det, der nu skal gi'e. — Det er vist Dig, Madsen.
— Næ, det ka' det da inte være, Lassen; jeg satte jo over.
— Ja, men saa har Du jo vadsket, Madsen.
— Ja, Gu' har jeg vadsket, Lassen, og jeg laae jo Kortene ved Møller.
— Da ska' jeg sgu inte gi'e, Madsen; jeg satte jo i Baghaanden. — Det maa være Petersen, der sku' have Kortene.
— Det er rigtig, Møller, det er forkert. — Petersen skal s'gu gi'e.
— *Chor:* Ja, Petersen skal s'gu gi'e.

Herrer i Folke-Aandens Rige.

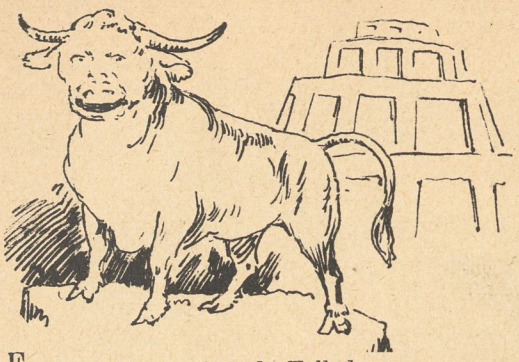

Fra Finansloven faar de Folkekaarne
Stadig Fyldekalk til nye Babelstaarne,
Og medens frem Behandlingen sig snegler,
Behandlerne hinanden gjennemhegler.
Behandlingen, som repeteres daglig,
Er ikke ganske faglig eller saglig,
Den ta'er sig nærmest ud som drakonisk
Eller, mildest talt, som grovfilharmonisk.

Som Alvorsmænd paa Sligt man udfolder
Talent i de bedrøveligste Roller.
Alligevel bemærkes Latterkoret,
Naar Christensen fra Stadil har Ordet.

De rænkefulde Sammensmelterplaner
Afslører han som dreven Bergianer,
Uagtet Manden er saa evropæisk,
At han tør snakke pythogoræisk.

Han divertered' Thingets Demokrater
Med salig Filosofens tre Kvadrater
Samt med de Oxer, som til nævnte agtede
Stringente Tænkers Hæder bleve slagtede.
Som Eftermad han ovenpaa servered',
At naar en Sandhed bliver publiceret,
Saa lukker selv de største Oxeho'der
Strax Gabet op og brøler efter Noder.

Hans Paastand var slet ikke saa ganske
Trekantet, for man skal just ikke granske
Ret længe mellem Venstres Meritter,
Forinden man Beviset for den hitter:
Hvis blot man „Evropæerne" fortæller,
Hvad deres Kjærlighed til Danmark gjælder,
Er hundrede og et paa Timen ude:
De gi'er et Brøl, trods alle Præmiestude.

Og blotter man de Folkethingsbetiser,
Som en Snes Aar af „*Tidenden*" beviser,
Strax møder den og den med Brøl paa Pletten
Om Folkets Ret og Menneskeretten.
Ja, hvis man rører blot ved Kjældernæsen
Og „sex og tres" og Holstebrofadæsen,
Gi'er Stadil Gruppen — derpaa tør vi sværge —
Partiet som „*die Ochsen am Berge*".

Amerikas Opdagelse.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmo'rmand.

Mads. Jæ ved itte, Kristen, om a' Du har obselveret, a' Kullombus har huldet Jobbelæum nu faa nyli'.

Kristen. Ded haar jæ faamentli' itte, Mads. Jæ læser nu aldri' om Polletek i Avisen. Hva' var 'et faa en Justisserad, som a' Du sa'e, der hade huldet Jobbelæumsspisning?

Mads. Ded va' sgu ingen Justisserad. Ded va' Kullombus — ham, som a' der gik hen aa' opdavede Merrika.

Kristen. Naa han — Klukklompus. Ja, nu ka' jæ husse, a jæ haar læst om ham i Bivelskhistaarien. Jæ trode faa' Resten, a' han var død ihjel faa' mange Herrens Tider sidden.

Mads. Ded æ' han osse. Men di hulder nu Jobbelæum faa' han alli'evel, Kristen. Saadden er 'et nu, naar a' man æ' et Seni.

Kristen. Aa Fa'en, han to' vel derovver mæ Dampskivet.

Mads. Ded ku' han sgu 'tte, Kresten, faa der gik ingen Dampskiv paa den Rute den Gang. Der gik kun Sejlskive. Ded gjor'e ded dov li'som en lille Smule mere besværli. Nu vil jæ si'e, a' jæ har sgu osse væ't i Merrika, aa hvis a' Kullombus itte hade gaaet hen og opdavet ded, saa kaske' a jæ ku' ha' gjort 'et li'saa godt som han. Men derfor er et sgu itte sagt, a' ethvert Bundebæst ku' ha gjort ded samme. Ded æ' li'som jæ vil si'e aa være Jordmormand. Der æ' saa Mange, der synes, a' di ku' savtens paata' dem den Bestilling, aa saa ku' di dov itte, naar a' ded kom te Stokket. Faa' ded æ' sgu Handelavet, som a' ded kommer an paa, Kresten, aa'saa, om man har Seni til 'et.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Ja, ded æ vis Værk. Men derfor æ' ded dov itte savt, a' Seniet behøver aa være ded samme hos alle Mennesker. Ded ka' jo godt være, a' jæ nu ku' ha opdavet Merrika, men ded ka' osse itte være, a' jæ ku' ha opdavet Merrika, faa' jæ har nu en Gang faaet Seni som Jormormand, aa' saa ka' 'et godt være, a' jæ itte har 'et som Opdaver. Kullombus ku' nu opdave Merrika, men jæ' æ' sgu tilbøjelig te' aa tro, a' han itte ku ha fongeret som Jormormand, faa' ded æ jo slet ikke savt, a' han nu ha'de den Naadegavve.

Kristen. Ded ka' der være novet i.

Mads. Derfor ka' han natyrlivis være li'saa go' som En a' vi Andre. Ded ku' aldri' falde mej ing aa ville nedsitte Manden faa ded eller se ham over Hodet, aa jæ si'er li'egodt, a' hade vi itte haft Merrika —

Kristen. Hva saa?

Mads. Saa ha'de vi sgu ha't me'jed mere Rak her i Landet end som a' vi har. Faa' ded æ dov saa bekvemt mæ ded, a' naar a' En gaar hen aa' gjør noved, som a' han itte maa, saa stikker han altider a' te Merrika, aa saa æ' vi a'e mæ ham.

Kristen. Ded var faamentli' derfor, a' Du rejste derovver, Mads.

Mads. Naa, saa Du æ' spydi' aa exelteret, Kresten. Ded sku' Du ellers itte gi' Dig a' mæ. Faa' Du æ' dov itte an'et end som en Smeddebælle.

Kristen. Æ' jæ' en Smeddebælle, saa æ' Du Faenedeme' en Stifsfyssikus, Mads.

Mads. Ded ka' Du sel, være, Kresten. Jæ' æ' itte mere Stifsfysikus end som Du æ'. Jæ' æ' en kungeli' Embesmand. Men sidden Du æ' saa viddenskaveli', saa ka'

Du jo sel' prøve paa, om a' Du ka' opdave Merrika. For hvis a' Du itte ku' ha' gjort ded, saa har Du ju itte novet aa være vegti ovver.

Kristen. Nu ska' Du itte være spidsfornærmet aa' metodistisk i Hodet, Mads. Faa' faade' a' jæ itte ha' opdavet Merrika, derfaa' ka' jæ vel være li'saa go' som baade Dig aa' Klukklompus. Aa' jæ' har vel li'saa godt Lov te' aa' ha' min Overbevisning som a' Du har. Aa' jæ ve bare la' Dig vidde, a' ded æ' Ydbyttet a' vos Andres Arbede, som a' Du aa' Din Kone ska' leve a'.

Mads. Ded si'er jæ' heller itte novet te', Kresten. Men Du ku' dov ha' ladt være aa kalde mig en Stifsfyssikus.

Kresten. Ja, ded va' ka' ske osse lovli' haardt. Men Du var en rejti' krakilsk Satan, va' Du. Ska' vi saa være go'e Venner igjen, Mads?

Mads. Ja, la' vos ded, Kresten. Men saa maa Du itte fornærme min Nasjenalfølelse som Merrikaner aa' Sjænki.

Kresten. Ded ska' jæ' itte. Aa' hvis a' jæ' har savt novet krænkende, som der ku' fornærme enten Din Kone eller Klukklompus eller en An'en a' Dine Paarørende, saa ædder jæ 'et i mig igjen.

Mads. Ded ska' Du ha' Tak faa', Kresten.

Kresten. Tak sel', Mads.

En „Gnave-Ben".

N. F. S. Grundtvig.

Ved Fagter og Figur Jens Busk
Os minder om en Kaperkusk,
Og trods hans Støvlers rene Halm
Hans Ordstrøm falder ram og kvalm.
Som Jyde, gjort til »Evropæer«,
Han »Danskerne« paa Jydsk »bebæer«.
Til Folk med Levebrød han skeler,
Mens selv han tykt sin Kage meler.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja jeg veed saamænd knap, om jeg tør komme herop, for De har jo rigtig nok Grund til at være meget vred paa mig, fordi jeg ikke huskede Deres Fødselsdag, som jo maa have været for over tre Uger siden, men jeg kan nu næsten aldrig huske Datumer, fordi jeg jo har saa mange af dem i Hovedet, og De fik naturligvis Sjokolade og Besøg af Frøken Guldberg med den Gyldenlak, som hun plejer at komme med, og som De saa lader gaa Retur igjen til hendes Fødselsdag, hvad der ved Gud ikke er for meget til hende, for aldrig skal jeg mæle et ondt Ord om hende, det vogter jeg mig nok for, siden den Gang, da hun overfusede mig, fordi jeg sagde, at hun gik med Vat baade forpaa og bagpaa, og derfor var det nok ikke Guldberg alt det, der glimrede, Vorherre fri mig siden den Tid for at sige det mindste om hende, men et gammelt, stivsindet Spektakel har man da Lov at kalde hende, naar hun ikke kan lade Dem være med den Gyldenlak, men De maa endelig ikke tro, at jeg derfor har glemt Dagens Betydning, jeg har saamænd begyndt paa et Haandarbejde til Dem, nemlig et Par gode solide Mavebælter, som De skal faa, naar de bliver færdige, selv om det kommer noget Postfesten, og jeg begyndte jo egentlig paa dem i Sommer, da vi havde Kolera, som vi dog ikke fik, fordi jeg tænkte, at de kunde være gode, naar De fik Kolera i Maven, som De jo nok havde faaet, hvis den havde været her, men maaske kommer den igjen til næste Aar, og saa talte jeg ogsaa med Petersen om, at vi burde gjøre noget for Dem, for De har jo været saa meget for Moder, det Skind, mens hun levede, og det er jo ogsaa altid en Vederkvægelse for mig at komme herop og drikke en Kop Kaffe og høre Dem fortælle lidt om, hvad der sker i Verden, og Petersen var jo ogsaa strax enig med mig og tilbød at sætte en lille Sum ud for Dem i Kasinoaktier, som vi har kjøbt, fordi vi troede, at de gav fri Adgang til Theatret, men nu opdager vi jo det modsatte, og selv om Aktierne ikke staar ganske i Paris, saa er de jo dog alligevel noget værd, navnlig naar de nu koster saa mange Penge paa »Kolumbus« til Ære for Amerikas Opdagelse, men saa kom vi til at tænke paa, at der er jo alligevel saa meget velgjørende i vore Dage, da Alverdøn samler ind, og selv Almindeligheden har Raad til at ligge paa Landet ude paa Blegdamsvejen, saa vi synes, at De maa kunne faa et eller andet Legat for ugifte Enker af Middelklassen eller Fribolig eller saadan, og vi vilde jo dog nødig, at De skulde være afskaaren fra det ved det, at De jo vilde faa privat Formue, naar vi satte Aktierne fast for Dem, og saa syntes vi alligevel, det var bedre at sende dem til Drakmand til de andre Nødlidende i Hamborg, hvad vi saa gjorde, og forleden var vi da ogsaa i »Politiken« med Navn og det Hele og 2000 Kr. i Kasinoaktier som Bidrag, men naturligvis er det ikke Meningen, at De derfor skal være Stedbarn, og hvis De vil komme hen til os og spise til Aften en Aften, naar vi er alene, saa skal det være os en stor Fornøjelse, og saa skal Petrine synge for Dem, som hun har lagt sig efter, fordi hun mener, der bliver Trang paa Koncertsangerinder, nu da det er blevet forbudt Sangerinderne ved det Kongelige at optræde, naar der er Publikummere til Stede, fordi deres Nerver ikke kan taale Synet af saa mange Mennesker, som de jo ikke er vant til fra deres eget Theater, og hvis det skulde gaa galt med Koncertsyngeriet, saa vil hun være Operette-Primadonna ved Kasino, hvad man jo altid kan blive, og vi har jo Sporvogn lige til Døren, saa De kan godt tage lidt tidlig hjem, hvad vi slet ikke bliver fornærmede over, for vi veed jo, at De alligevel aldrig kan sove om Natten, og derfor har De naturligvis bedst af at komme lidt tidlig i Seng. Ja, saa haaber vi at se Dem, søde Fru Schrøder, og saa haaber jeg ikke, De er vred paa mig, for nu kan De jo dog alligevel se, at jeg aldrig glemmer den Slags Mærkedage, og det er sandt, hvis De ikke har noget andet Haandarbejde at tage med, saa kan De saa godt faa Lov at strikke nogle Pinde paa de Mavebælter, jeg talte om før, det ene er næsten halv færdigt, saa der mangler jo ikke saa meget. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Eftermæle

om

„Danmarks største Journalist".

Med hans Humør og Politik
Kvartalsvis op og ned det gik,
Til plat hans Førerskab slog Klik
Af Brist paa Pejling og Bestik.

Som Leder svært han kom tilkort:
Hvad han belyste flot, blev sort;
Bekræftet blev, hvad han bestred,
Og hvad han vog, fik Liv derved.

I vendte Meningsstrømmes Flom
Politisk han af Dage kom:
End lever kun (skjønt udtjent, dorsk)
Hans Væsens Hælft — »den døde Torsk«.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ingen Pardon.

Skjønt Ex-Revisoren ufortrøden
Som Gladiator har »fægtet« for Føden,
Behandledes han som den døende »Fægter«
— Her kommer han aldrig mere til Hægter.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 27. Oktober. Nr. 43

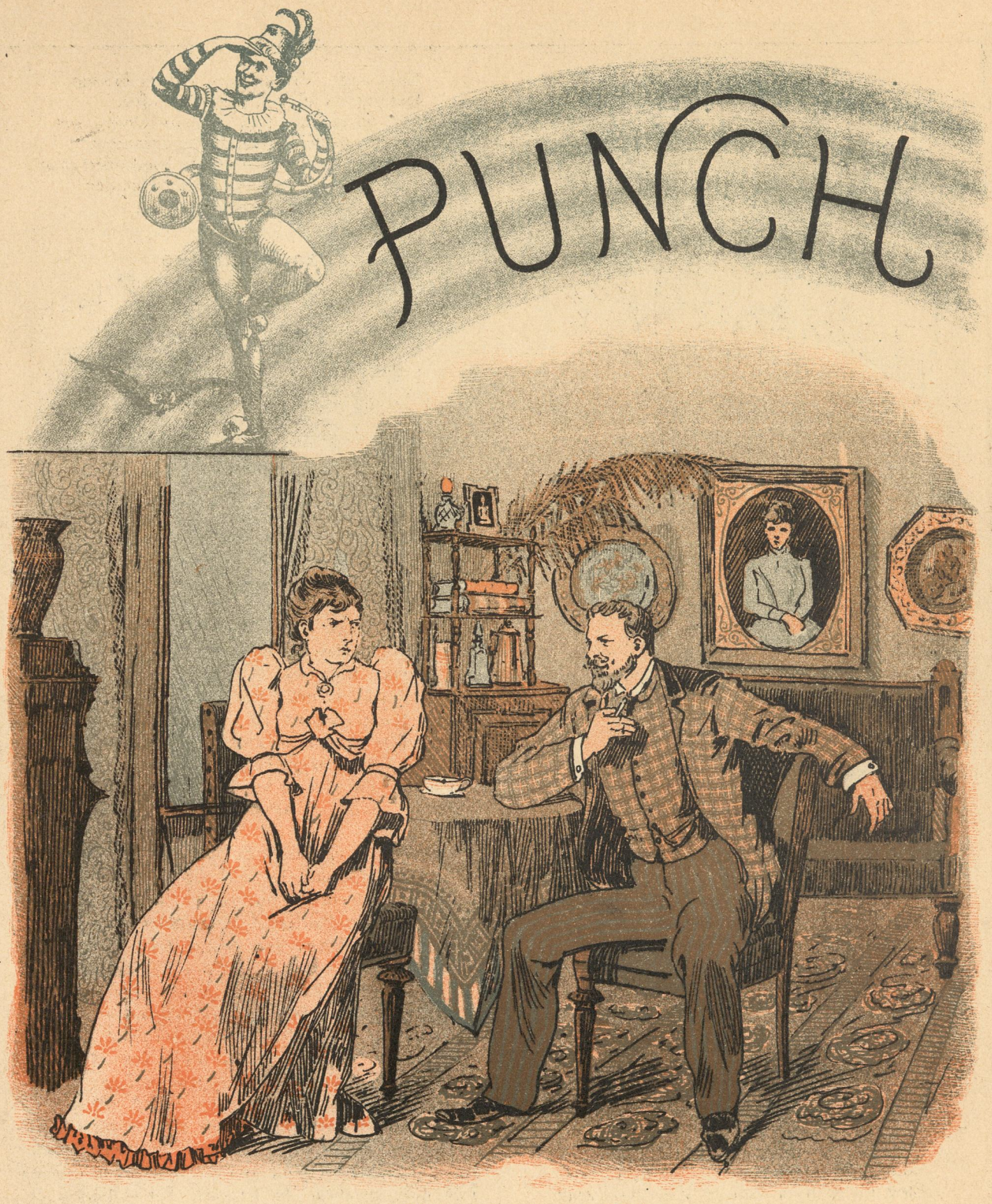

Altid noget vundet.

— Ja, jeg var ogsaa et rigtigt Fæ, da jeg tog Dig, Henrik!
— Ja saa, mit Lam, og det er Du ikke længere?
— Nej, undskyld! Saa meget klogere har Du da gjort mig.
— Men saa maa Du dog være mig taknemlig for det!

Efteraarsblomster.

Oktober er nærved at være forbi,
Det kan man da se paa Træerne,
Hvis Blade møder med Visneri,
Omtrentlig som Evropæerne,
Selv efter at samme habile Parti
Er kommet grundig paa Knæerne
Og udelukt af Propylæerne.

Men vor loyale Forhandlingsfabrik
Med Foraarets Grønhed brammer.
Her vil man forsage al Politik,
Som fra salig Chresten stammer,
Som slog under Grevens Anførsel Klik
Og voldede Hørup Jammer
Og Exklusion af hans Kammer.

Fra Ørkenvandringen styrer man lukt
Ind i en venlig Oase,
Thi nu skal, som det forlyder saa smukt
I mangen blomstrende Frase,
Forhandlingen ret til at sætte Frugt
Og modne sin Drueklase,
Skjønt Busk og hans Venner rase.

I Stedet for alt det forlorne Pral
Fra Selvstyrets Djævlebesættelser
Gjenlyder i Folkethingets Sal
En Hoben blide Forjættelser
Om Vælgerbefolkningens Ideal:
Gevaldige Statte-Lettelser
Og Provisorie-Henrettelser.

Selv Krigsministerens Tøjhusplan,
Som før paa Stedet blev slagtet,
Blev nu af hver naadig Flertals-Tyran
Som værdig til Udvalg agtet,
Og Udvalget skal ikke som et Organ
For Syltning være betragtet;
I alt Fald har Bojsen sagt det.

Som sagt, Visneri paa Bergs Maner
Henregnes til Fortidens Gaader,
Og, hvad man paa Dagens Orden ser,
En blomstrende Tilstand forraader,
At sige, saafremt den da medfører mer
End blot, at man Landet benaader
Med »blomstrende Talemaader.«

Paa Pumperne.

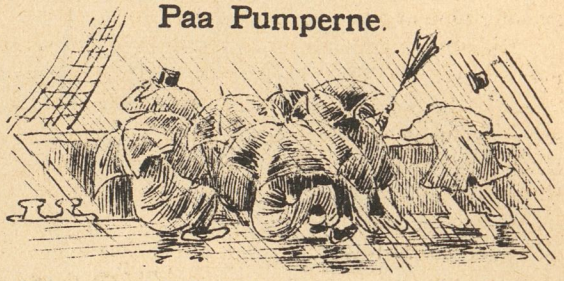

Det var en dejlig Efteraarsmorgen med Regn og Blæst. *Punchs* Kontorer stod øde og tomme; kun en enlig Bajer fandtes henstaaende mellem de gamle Aarganges Folianter. Allerede tidlig paa Dagen var *Punch* staaet ud af Reden for at staa ud ad Rheden om Bord paa den nye Sandpumpe-Presse-Maskine.

Tro ikke, at Maskinen er en Plimsoller af den sædvanlige Slags. *Dannebrog* vajer fra Skroget, og den er rigt udstyret med Secherheds-Ventiler og Ottomaner. Midt i Skibet findes dybe Brønde, hvorigjennem man ser ned i Mudderet, saa at Sprøjten kan sættes i Gang, saasnart der er noget at fiske. Da disse Brønde ikke er indrettede efter salig *Mimers* forældede Konstruktion, opfanger de villig alle Slags Affald, som saa bearbejdes efter en ny og sindrig Sammensmælter-Methode og derpaa atter afleveres i ganske farveløs Tilstand.

Prustende og blæsende bevæger det dampende Uhyre sig møjsommelig frem, medens det bare Vand flyder ud gjennem alle Spalter. I Brøndene opsamles de mere ufordøjelige Artikler, saasom Skuespillerbreve, Rejsekorrespondancer uden Penge, Præmienoveller etc. Naar Beholdningen er fuld, sejles ud paa Dybet med en Fart af 38000 Exemplarers Kraft i Døgnet, og da der ingen Bund er i Skuden, kan Pumperne i en Haandevending kaste det undrende Publikum Sand i Øjnene.

Efter at Selskabet havde nydt den medbragte Frokost, der var omhyggelig indpakket i gamle Da s-Aviser og Morgenblade, gjordes Holdt ved en lille Havn, kaldet *Taarbæk*. Navnet skriver sig fra Erfaringens bittre Taarer, der risler i mange Bække smaa, indtil det en Gang lykkes dem at sammensmælte i én stor Vandgang. Her begyndte Forestillingen. De mærkeligste Gjenstande slyngedes op og forsvandt i Brøndene: kun en enkelt lille Erindring lykkedes det *Punch* at opfange i Farten. Det var en ligesaa vellykket som aandfuld Besvarelse af den geniale Præmie-

opgave: Epigram om et herværende Blad, og det lød som følger:

Levet, skrevet, forblevet
Lysten efter Forhandling.
Udlevet, udskrevet, blevet
Parat til Skiftebehandling.

Men Hensigten opnaaedes: Sandet hvirvlede og sprøjtede til alle Sider, og adskillige Publikummeres Øjne blev derved saa blakkede, at der nu maa en grundig Operation til for at faa dem kurerede.

Hjemturen var ikke mindre vellykket. Til Gæsternes Adspredelse blev der foranstaltet en interessant Schiweskydning efter Tugthusfanger, hvortil en Fængselspræst uanmodet leverede Krudtet. Og lidt senere holdt en halvbefaren Skibsdreng, med hvem Skibets Kaptajn siges at have sin Hyre, et spændende, men noget forblommet Foredrag over „Slaget paa Rheden".

Men dermed var den fornøjelige Tur endnu ikke afsluttet. En rød Lanterne osede saa indbydende forude, at det besluttedes at gjøre en Afstikker for at tage den nærmere i Øjesyn. Det viste sig at være en evropæisk Pram, der laa og gjorde Mudder ude mellem Fæstningsværkerne, saa at disse derved kom til at ligge endnu fastere. Vi prajede Besætningen, der saa yderst mellemfortfornøjet ud; men da den i det Hele taget ikke ynder at give Svar paa Tiltale, maatte vi nøjes med Haabet om at faa en Balle Mudder i Kjølvandet, naar vi vendte Ryggen.

Iøvrig syntes saavel Rotter som Mandskab at være i Begreb med at forlade Prammen, skjønt Mudderkaptajnen uafbrudt vimsede omkring for at tælle de Tiloversblevne og stadig kom til det Resultat, at der var 80000 tilbage. Hans Næstkommanderende var krøben i Skjul bag en Busk, hvor han sad og skævede til os. Han havde faaet fat i den Kniv, som hans Ven Ex-Skibspræsten plejede at gjemme i Ærmet, og var nu travlt beskæftiget med at snitte i Holmens faste Stok, for at der ikke skulde blive en eneste Splint tilbage, som Underofficiererne kunde lægge paa Smørrebrød.

Til Glæde og Belæring for alle de Højesteretsassessorer, vi havde om Bord, gav Sandpumpens Rheder en Række detaillerede Oplysninger om Mudderprammens intimere Forhold, saa at man tilsidst formelig kunde høre den knirke i Sammenføjningerne. — „Det strør vi Sand paa!" sagde han og gav Mudderprammen det glatte Lag.

Og saa sejlede vi hjem.

E. S. Vi bevidner herved paa Tro og Love, at ovenstaaende, sandfærdige Beretning findes indrykket i samtlige Dagsnumre af Ugebladet *Punch*, og at Ugebladet *Punch* i indeværende Kvartal har været trykt i saa mange Exemplarer, at enhver Abonnent har kunnet modtage et Numer hver Torsdag.

Lassen & Madsen
Sættere.

Filosofi efter Forskrift.

Alt, hvad man i sin Ungdom nemmer,
Man ej i Alderdommen glemmer,
Det er en Sandhed, som vi veed,
Som vi til alle Tider priste,
Og Stadil-Christensen beviste
Forleden os dens Gyldighed.

Se, denne brave Sandhedssøger
Har læst i Bjerrings Forskriftsbøger
Saa mangen sund og god Sentens,
Den Gang han var paa Seminariet,
Som han i Hjerneskuffedariet
Indregistrerede imens.

Fra en af sine Hjærneboxer
Pythagoras's bekjendte Oxer
Servered' han med attisk Salt.
For Resten kom de ret belejlig',
Kun Skade, at der var en Fejl i
De Oxeho'der, han har talt.

Hr. Stadil nævned' tredive Krétur —
Tillad at sige Dem pr. Retour:
En Hekatombe, kjære Ven,
Har altid været netop Hundrede,
Saa det unægtelig forundrede,
At De vil dividere den.

Læs videre, Du Sandhedssøger
I gamle Bjerrings Skrivebøger!
De Guldkorn, som Du der faar søgt,
Er altid Leveregler sunde,
Som baade Borgermand og Bonde
Kan skrive sig bag Øret trygt.

Iblandt de Tankesprog, der findes,
Bør ganske særlig et vi mindes;
Det passer her nu allerbedst,
Som det da passer alle Vegne
For baade Provster, Præst og Degne:
Skomager! bliv Du ved din Læst!

Nær ved.

— Hvad græder Du for, lille Henrik? Er Verden gaaet Dig imod?
— Næ, det var ikke Værten, det var Viceværten, som gav mig en paa Øret.

Hvorfor ikke?

— Hør, det var for Resten mærkeligt! I Morges, da jeg vaagnede, var Glasset maset paa mit Uhr, som laa under Hovedpuden; det er aldrig passeret før.

— Aa! Du har naturligvis haft Tømmermænd i Nat, og saa er en af dem af Vanvare kommen til at slaa Glasset itu.

Trekroners Erobrer.

Synge vil jeg om en Helt,
Som i Aar paa Ærens Felt
Under „*Dannebrog*"ses Fold
Blev den anden Tordenskjold.

Møller var hans Døbenavn
Udenfor Trekroners Havn,
Men paa Batteriets Vold
Blev han, s'gu, til Tordenskjold.

Lieutnant Møller var polisk,
Og hos dem, som fanger Fisk,
Lejed han et Baadehold
Som en rigtig Tordenskjold.

Saa det gale Asen kom
Til en Galease, som
Blev, paa Tværs af al Kontrol,
Entret af vor Tordenskjold.

Fra dens Dæk i Mulm og Nat
Tog hans „Gutter" li'esaa glat
Som en Blyhat ved et Sold
Fortet *à la* Tordenskjold.

Aber, Fortets Kommandant
Spøgen lidt gemytlig fandt.
„Hvad vil du, din Skjortentrold?"
Spurgte han vor Tordenskjold.

Og da Knebet alt i alt
Var af dem, der inte gjaldt,
Blev „Erobringen" en kold
En for samme Tordenskjold.

Ja, skjønt Møller var polisk,
Var der „Tanker" i hans Fisk,
Som var inte fri for Told
Hos en ægte Tordenskjold.

Fra Orienten.

Stakkels Horup! —

Uheldig, som en Dilettant hos Lorup — eller som en Roman af Mikael Gjørup — er uden Tvivl din trøstesløse Væren —, siden Alberti huggede Pæren — og Kornøjelsen og Æren — imellem Kjøgehønsene; — og nu sidder du sagtens, paa Blodhævn ponsende — blandt Lidelsesfællerne, — som ogsaa var med til at gjøre i Nælderne —, ligesom en Marius mellem Ruinerne — eller et Hjeldmenneske mellem Lavinerne —, som en Oftedal mellem Kaninerne — eller som Henning Jensen mellem Assasinerne —, som en Tinte imellem Trikinerne — eller som Georg Brandes mellem Beduinerne, — som en Romer mellem Latinerne — eller som „Danebrog" mellem Latrinerne, — som en Hindu mellem Braminerne — eller dit „Tageblatt" mellem Berlinerne —; idet du ønsker, at baade Alberti — og Rasmus Clausen var anbragt paa tvert i — Farvandet mellem Europa ag Asien —, den sidste dog uden Revisorgagen—, men helst med hele Forhandlingsmenagen —, som skylder dig selv den første Oprindelse —, saadan kan man slaas af Forblindelse — og falde som Offer for sin egen Opfindelse —.

Men, trøst dig uheldige Matador — imellem dem, der duer i Nord; — thi Allah er stor —, han skaffer hver Skarnbasse rigeligt Foer — og glemmer ikke de sorte Smaa, — som altid er noget højere paa Straa. — Ja, pas du kun paa! — Du skal se, der er Trøst endnu at faa — og Mønt at slaa — af Selvmordsmanien — og Sensationsindustrien — og, hvorfor ikke, af Blasphemien? — Spekuler blot i'en — og hold dig hertil, som til Blomsterne Bien — og som Sofus Schandorff til Svinestien, — som en Assessor til Analogien — og den søde Kløe til den sure Svien — eller Saabyes Ordbog til Orthografien —, saa vil dit Integadeblad — snart atter løfte sig stolt og glad — som Topmaal paa Skjæppen — som ved Vejgrøften Skræppen — og som et semitisk Paulun paa Steppen — eller som Cajus med Hasselkjæppen.

Mohammed ben Achmed,
p. t. Europæer.

Theaterkatten spinder.

Jeg har tænkt paa at skrive et Stykke, og jeg har allerede begyndt at lægge Pote paa Værket. Det skal være et Lystspil i tre Akter og hedde »Unge Misser«.

Det er egentlig ikke mig selv, der har faaet Ideen. Det er Kammerherren, det vil sige, han har igjen faaet den fra Bloch, der ifølge det nye Reglement skal finde paa alle de Ideer til Repertoire, som Kammerherren faar.

Det kom saadan, at forleden Dag, efter at jeg havde spist min Middagsmus nede i Theaterkaféen, saa driver jeg

ligesaa stille om i Foyeren og inspicerede saadan, hvad der nu kunde være at inspicere. Saa kommer Kammerherren hen til mig, og jeg kunde strax se, at han havde Noget paa Hjærte, for han krummede Ryggen, dikkede med Halen og snoede Knurhaarene paa saadan en indsmigrende Maade.

„*Mon chèr*", siger han saa i sin mest affable Tone, »der maa gjøres noget. Det er nu meget godt, at vi har rød Lygte til »Maria Stuart«. Folk har nu en Gang faaet Smag for denne gamle Goethe eller Schiller, fordi de er blevne vante til ham ude paa Dagmar. Men vi har nu kun det samme Stykke af ham paa Repertoiret, og da Sille Beyer jo desværre er død, kan vi ikke faa flere oversat, saa gjerne vi vilde. Desuden — mellem os sagt — jeg vil nødig have, at vi skal gaa ned i Niveau med Sekundtheatrene. Naar Folk vil have den Slags, saa *enfin* for en Gangs Skyld, men det er dog af den Slags Experimenter, som nødig maa gjentages. Vi maa se os om efter noget andet.

Jeg har naturligvis sagt baade til Esmann og Christiansen og de Andre, som plejer at levere her til Etablissementet, at de snart maa have noget færdigt, men de er jo kun Mennesker, og mere end et Par Stykker om Maaneden kan de umulig overkomme, hvor meget de saa slider i det. Noget maa der Katten annam — undskyld, hvis jeg saarer Deres Følelser — noget maa der som sagt gjøres.«

Saa sagde jeg ogsaa, at noget maatte der gjøres, og saa stod vi lidt begge to med sænket Hale og lagde vore Hoveder i Blød og spandt. Sua sagde Kammerherren:

»Se, vi har jo her gaaende en hel Del Mennesker, der i Grunden ingen Nytte gjør. Disse Poulsener og den lille Hennings og hende — De veed — Fru Eckardt og saa videre kan jo nok spille Komedie, men der er saamænd Mange af de Andre, som det er skralt nok med. Vi burde dog se at faa saa megen Nytte af de Mennesker som muligt. Har jeg ikke Ret?«

Jeg sagde naturligvis strax, at han havde Ret, og trykkede i Stilhed hans Pote.

»Ser De nu,« sagde han, »Bloch og jeg har faaet den Ide, at vi kunde lade dem skrive de Stykker, som vi behøver. Saa bliver Pengene her i Huset. Den lille Nielsen har saamænd allerede lavet et meget ordentligt et, som vi begynder med, bagefter kommer saa de andre. Olaf maa gjøre os et Lystspil, han laver jo altid saa meget til i sine Roller, at baade »Gjenboerne« og »Soldaterløjer« snart er af ham og ikke af Hostrup, Emil maa nok kunne præstere en Tragedie, naar den ikke skal være altfor sørgelig, og Fru Hennings er saamænd magelig Kone for et moderne Skuespil, om jeg kjender hende ret. Frederik Brun maa komponere os en wagnersk Opera, og, hvis han ikke kan overkomme det alene, saa kan han tage sin Broder Nordal til Hjælp. Han har dog ikke andet at bestille.«

Jeg mjavede af Begejstring og sagde, at jeg fandt Ideen superb.

»Ser De nu, *mon chèr*,« sagde han saa, »naar nu hele Personalet har skrevet deres Stykker, saa kommer Turen til Theatrets andre Funktionærer. De maa endelig ikke tro, at de faar Lov til at ligge paa den lade Side. Sceneinstruktører og Maskinfolk og Frisører og Skræddere faar jo deres Gage lige saa godt som de andre, saa er det heller ikke mere end rimeligt, at de ogsaa maa hænge i. De maa skam allesammen skrive Stykker, og jeg selv er saamænd ikke bange for at gaa i Spidsen og give et godt Exempel, om saa skal være.

Men nu forstaar De nok, *mon chèr* — jeg tør vel gjøre Regning paa den Interesse, De som højerestaaende Embedsmand nærer for Institutionen — at jeg vover at gjøre Regning paa, at De ogsaa tager Del i dette Arbejde. Ikke sandt — De vil ikke undslaa Dem?«

Saadan sagde Kammerherren. Og naturligvis veed jeg, hvad jeg skylder min Stilling. Jeg sagde, at han kunde spise Sennop paa, at jeg ikke vilde svigte ham.

Og saa tog jeg fat paa Stykket.

Guldregn.

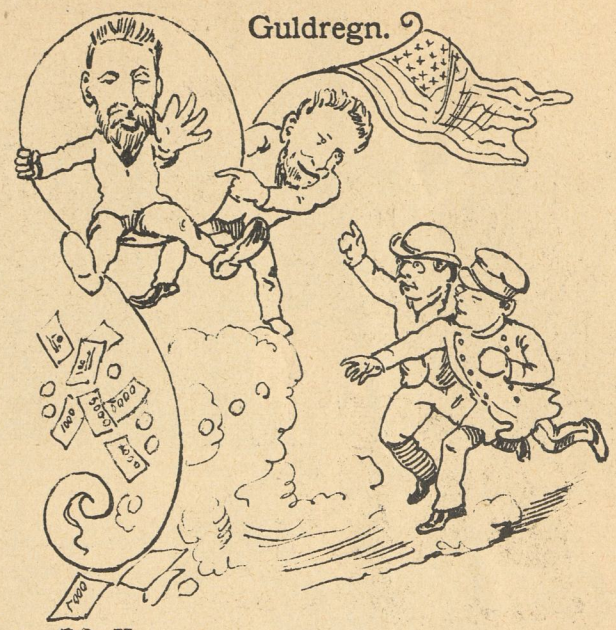

Hvi synges altid om Millioner,
Som man vil samle rundt omkring
Til Frihavn, Raadhus og Kanoner
Og mange andre rare Ting?
Vi Smaafolk nøjes med det mindre
Og sætter nok saa megen Pris
Paa smaa, men følte Savn at lindre
Med Krone-Regn i Tusindvis.

Kan ej man for sin Nabo være
I Fred og Ro, — naa, sikket Held!
Femtusinde er Taxten, Kjære,
Naar han dit Rygte slaar ihjel.
Beskyldes du for Skam og Laster,
Gjør hvasse Torne Vejen tung, —
Hvad siger det, naar du et Plaster
Kan svøbe om din Pengepung?

Det er jo overmaade herligt
Og meget sindrig fundet paa,
Og det er skjønt, at Loven kjærligt
Ta'er sig af de forfulgte smaa.
Man vil de lidende husvale
Alt efter Lidelsernes Rang; — —
Men hvem det er, der skal betale
Den rare Mønt, ... ja, kig en Gang!

Nu er det Høst med Nætter dunkle,
Og Stormen fejer Sand og Løv;
Men Guld og Sedler ser man funkle
Helt sælsomt mellem Gadens Støv.
Det er de mange Mulktepenge,
Der hvirvles rundt med Feberhast,
Mens Fogden hopper langt og længe
For at faa Pengene sat fast.

Nej, Læser, du og jeg maa takke
Vor Skæbne! — Sæt, vi fik en Dom
Med Ret til Pengene, som flakke
Saa ganske herreløse om!
Forstaar sig, man maa gjærne ha'e dem,
Og den Bevidsthed er jo rar;
Men man maa kun gaa hen og ta'e dem
Hos Folk, ... der ingen Penge har!

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Ikke saa ilde ment.

De sammensmeltende Hjærter tøer;
Thi, selv naar Tutein er i Krigshumør,
Han for »Medgjørlighed« rost er;
Det skal ikke være saa slemt, naar han gøer,
Eller naar Berntsen hoster.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 3. November. Nr. 44.

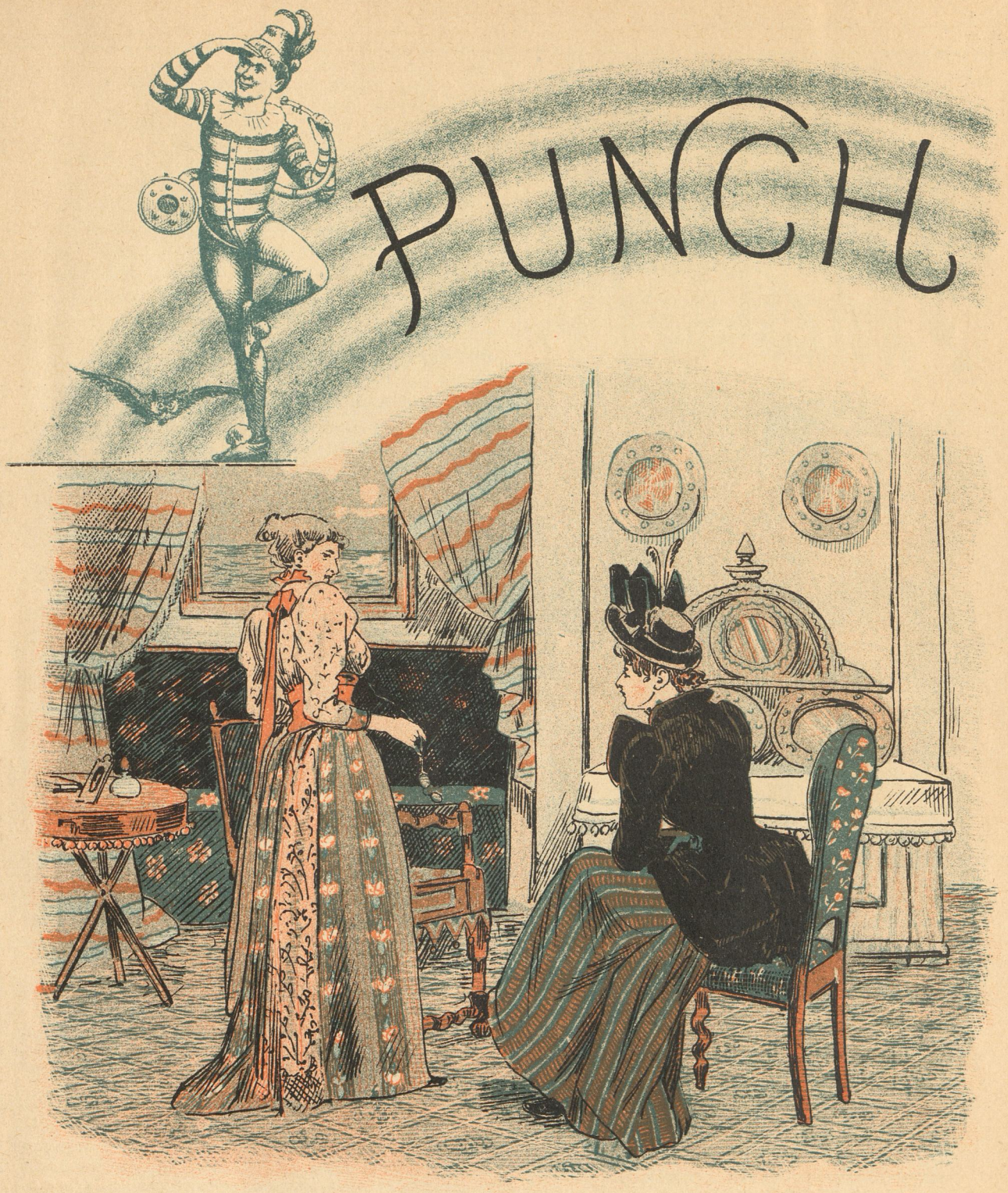

Tydelig nok?

— Sig mig for Resten, blev Du forlovet med din tilkommende Mand, første Gang Du saa ham.
— Jo, det skal jeg saamænd aldrig glemme, for det var vist den eneste Gang, jeg har glemt min Lorgnet!

Novembertravlhed.

(Frit efter Chr. Richardt.)

Tiden gaar saa langsom og saa løj
Under Thingets »Arbejdsplan«,
Men fra salig Bergs og Hørups Fløj
Lyder højt Kritikken a'en.
Christensen i Folkets Kammer
Med sin græske Visdom brammer,
Mens han spruder Hævn og Vrede
Mod den skikkelige Frede
Lig en Vulkan.

Som en Graaben paa en Tjærepind
Afmaalt den Forhandling gaar,
Som saa liberalt vil lægge Vind
Paa at bedre Smaafolks Kaar:
Ingen Lov om Øl og Sukker
Op af Dagens Orden dukker;
Selv Tutein forhandler varligt,
Skjønt det er just ikke farligt,
Hvad han formaar.

Bort fra Folkethingets lyse Sal
Og fra Venstres Brask og Bramsens Behandling af en kommunal
Aktieskat, han fandt lidt stram,
Gaar vi til de eklatante
Frihedstræer, man lader plante
Nede i Kasernegaarden,
I hvis Ly hver Folkekaaren
Kan faa en Dram.

Her man koketterer pænt og net,
Og med diplomatisk Kunst
Søger Berntsen at faa Folkets Ret
Smuglet ind i Højres Gunst.
For en Udvalgsplads at vinde
Korsgaard lod Intriguer spinde.
Ak, det blev Kristoffer Hage!
Spildte Kræfter, spildte Klage!
Alt, alt omsonst!

Døv for al Veltalenheds Logik
Holder Høgsbro paa sin Magt
Og paa den Revisorplads, han fik,
Med sin velbekjendte Takt.
Man bør nemlig ikke frygte
For, at han ej kunde røgte
Alle Thingets Tillidsposter
Og annamme, hvad de koster,
Med Dødsforagt.

Uriel Acosta.

(Landgangsbroen ved Bethelskibets Tærskel. Kirkefædrene er forsamlede.)

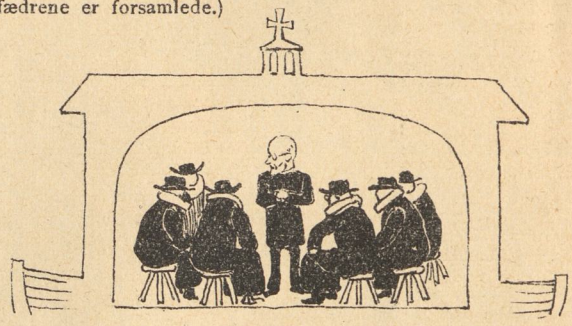

1ste Overhoved. Er vi her alle? . . . Vel! . . . Her kunde være flere; men mange Becke smaa gjør en stor Aa.

2det Overhoved. Lad den livlige, ældre Herre træde ind. (til de andre) Han er gammel kjendt!

(Ex-Pastoren føres frem. Alle rejser sig og bukker høflig).

Ex-Pastoren. Høflig Modtagelse? . . . ha, hvilken Haan.

1ste Overhoved. Deres ærede Navn er Uriel Acosta?

Ex-Pastoren. Det er kun en Titel. Mit Navn er Henning, Søn af Jens. Man kalder mig ogsaa *Pastor Dahlberg.*

1ste Overhoved. Hr. Pastor Dahlberg! De har udgivet Deres Biografi paa Trods og Philipsens Forlag.

Ex-Pastoren. Rar lille Bog. Fri Tanke og fri Kjærlighed! . . . Ønsker De Fri-Exemplar?

1ste Overhoved. Deres meget ærede Kollega, den frie Doktor Eedvard de Silva, har garanteret, at denne Bog er skrevet af en Kætter.

Ex-Pastoren. Javel . . . Det er saadan en lille Svikmølle, vi har i Forening: Heute mir, morgen dir!

2det Overhoved. Kætter . . . hvad vil det sige? . . . En David Strauszisk Vals arrangeret som dansk Kehraus; . . . lidt Baursk Tübinger-Vin hældt paa nye Læderflasker; . . . altsammen gammel kjendt.

1ste Overhoved. Hvad er Deres Profession, Pastor Dahlberg?

Ex-Pastoren. Ernærer mig som Martyr. Dyrker fremmede Guder, . . . ogsaa i Ægteskabet. Har en

Kammerherredatter til Kone og en Kjæreste i Vendsyssel. Min Kone finder det yndigt. Se Bogen.

1ste Overhoved. Ah, De vil være Lyriker, Hr. Pastor? . . . Forfærdeligt! . . . Hvad er Deres Overbevisning?

Ex-Pastoren. At frafalde min Overbevisning.

2det Overhoved. Der var en Gang en Skriftklog i det Land Blasfemitien. Hans Navn var Ove Ben Rode. Ogsaa han frafaldt og hedte han da Per Ben Jacob. Der gik megen Røg af hans Færd, om end der var ingen Fut. Hvisked han da »saa du Røgen?« og forsvandt, og har man siden hverken set Røg eller Fut. Der var ogsaa en ilter Kæmpe, der hed Otto. Han sad i en »Rumlepotte« og var meget rød. Saa frafaldt han og blegnede og alle troede, at han var den hvideste Uskyldighed. Men Rumlepottens Skaar syede han sammen med en Secherhedsnaal, og se! . . . det blev grangiveligen til et »Dannebrog«! — — Ak, Frafald hist og Frafald her, . . . det er altsammen gammel kjendt.

Ex-Pastoren. Jeg beder mig fritagen for at sammensmeltes med den Slags Folk! — Et Ekko kan ikke existere, . . . *eryo* har Per og Otto aldrig existeret.

2det Overhoved. Formastelige! hvad hører jeg? Existerer De maaske ikke selv. Hr. Tübinger-Ekko?

Ex-Pastoren. Naada! . . . Jeg, som er en af de eneste Romanforfattere, der duer i Norden! . . . Men det er en sørgelig Existens.

2det Overhoved. Og dog vil De benægte Per og Ottos sørgelige Existenser? . . . Hr. Første Overhoved! Idøm ham den strængeste Bod!

1ste Overhoved. Først et Ord! . . . Hvem er denne Kvinde, der har stillet sig ved din Side »i en Lysengels Skikkelse«, — Wroblewskis Forlag?

Ex-Pastoren. Der er saa mange, der kiler sig ind i mine Bede.

2det Overhoved. Lad Fru Kieler fare? . . . . Jeg føler ingen indre Mission til at fordre hendes Afstraffelse. Hun har villet høste **Laura**bær ved at løbe Storm mod de norske Pietister; men det hører til en anden Literatur, hvor de gamle Skader er gammel kjendt.

1ste Overhoved. Vel! . . . Saa hør da Dommen!

(Han oplæser Dommen, medens en Ex-Pastoral-Symfoni af Logosdyrkere høres i det Fjærne).

Henning Ben Jens, kaldet dette Lands Uriel Acosta, Søn af *Logos* og Fader til »*Pastor Dahlberg*«! — Saasom Du allerede lider det haarde Martyrium at skulle begaa Artikler i Alenvis til et tvivlsomt herværende, og bagefter at skulle udgive de samme Artikler under Titel af en Roman, er Du at betragte som forhen straffet. Thi dømmes Du til at lægge dig paa dit Synderegister foran Middelfarts Port og lade samtlige 80,000 Vælgere passere hen over dig, paa det Du atter kan blive optaget blandt Menigheden i Fredericiagade. Din Medskyldige Fru Laura Kieler bliver at oversende *franco* og pr. Omgaaende til Aastedet for hendes Brøde, Adresse: »Lars Oftedals Eftf., Lysengelland *via* Norge.«

Kor af Overhoveder. Dixi!

Tableau-Finale.

Fru Kieler synker besvimet om i den Lænestol, hvor Kammerherrens Ven i Theaterkommissionen plejer at sidde. Ex-Pastoren drager med tragisk Pathos sin Kniv af Ærmet, hvæsser sin Gaasefjer og skriver atter sin Roman om til en Artikel. Da den er gammel kjendt, kan Kirkefædrene tage Slutningseffekten med forholdsvis Ro. Tæppet falder foreløbig.

NB. Fremkaldelse fordres ikke.

Da han fik Nøglen og gik.

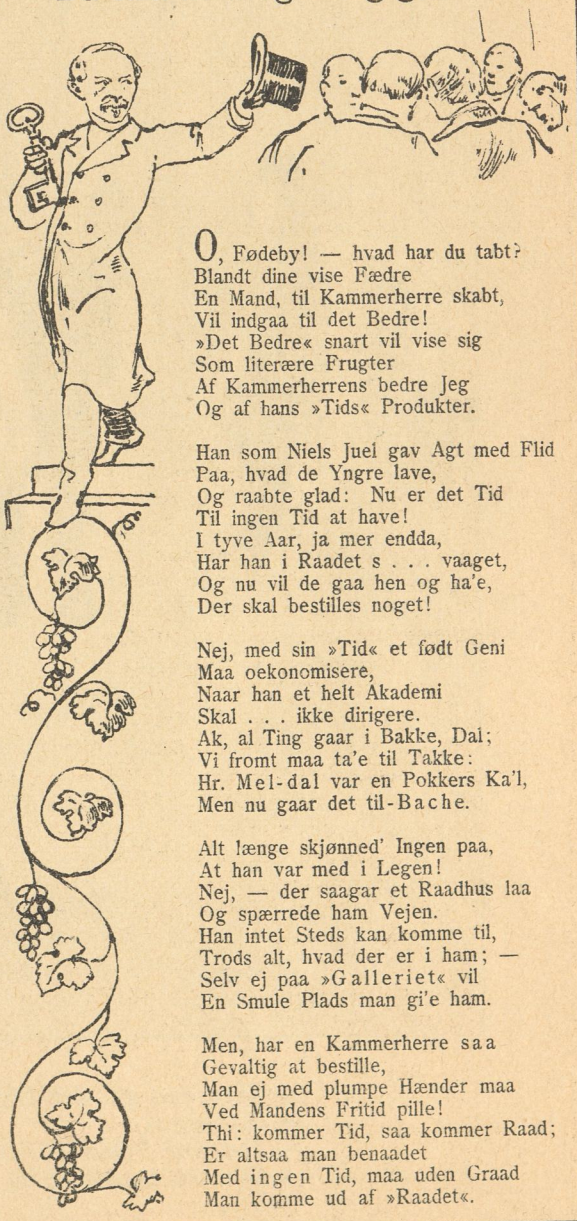

O, Fødeby! — hvad har du tabt?
Blandt dine vise Fædre
En Mand, til Kammerherre skabt,
Vil indgaa til det Bedre!
»Det Bedre« snart vil vise sig
Som literære Frugter
Af Kammerherrens bedre Jeg
Og af hans »Tids« Produkter.

Han som Niels Juel gav Agt med Flid
Paa, hvad de Yngre lave,
Og raabte glad: Nu er det Tid
Til ingen Tid at have!
I tyve Aar, ja mer endda,
Har han i Raadet s . . . vaaget,
Og nu vil de gaa hen og ha'e,
Der skal bestilles noget!

Nej, med sin »Tid« et født Geni
Maa oekonomisere,
Naar han et helt Akademi
Skal . . . ikke dirigere.
Ak, al Ting gaar i Bakke, Dal;
Vi fromt maa ta'e til Takke:
Hr. Mel-dal var en Pokkers Ka'l,
Men nu gaar det til-Bache.

Alt længe skjønned' Ingen paa,
At han var med i Legen!
Nej, — der saagar et Raadhus laa
Og spærrede ham Vejen.
Han intet Steds kan komme til,
Trods alt, hvad der er i ham; —
Selv ej paa »Galleriet« vil
En Smule Plads man gi'e ham.

Men, har en Kammerherre saa
Gevaltig at bestille,
Man ej med plumpe Hænder maa
Ved Mandens Fritid pille!
Thi: kommer Tid, saa kommer Raad;
Er altsaa man benaadet
Med ingen Tid, maa uden Graad
Man komme ud af »Raadet«.

Gyldig Grund.

— Hvordan gik det Dig, Petersen? Hvad blev Du saa?
— Kasseret!
— Det var Pokker! Hvorfor?
— For de sagde, at nu havde de Petersenner nok!

En lille Overdrivelse.

— Der kan dog heller aldrig komme saa meget som et eneste Menneske med den Sporvogn?

For lukkede Døre.

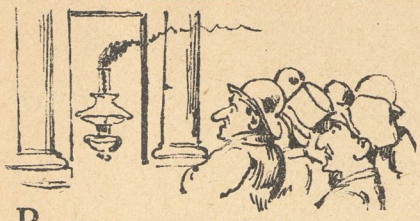

Paa Nytorv er en Hule,
Hvor Stadens vise Fæ- Fæ- Fædre samles til en Smule
Reform i Ny og Næ!
Berømt den er i Thule
Som Bistrups-Propylæ,
Hej, Komfaldera, Hurra!
Naar Skoven afgi'er Træ.

Her sidder man og maaler,
Hvormange Spermaset- sæt- sætlys Godtfolks Øjne taaler,
Naar Gassen er for slet,
Mens lyse Visdomsstraaler
Udgaar fra hvert Budget,
Hej, Komfaldera, Hurra,
Paa Stadens Regnebræt.

Man aabent Hus kan finde,
Er Dagens Orden Sløj- sløj- sløjfen af Kommunens Linde
Paa et og andet Strøg;
Men, skal her hugges Pinde
Paa større Ting, fy, føj!
Hej, Komfaldera, Hurra,
Faar Godtfolk Lamperøg.

Saa ta'er bag Laas og Lukke
De vise Mænd med Ro- Ro- Romersind, at Folk tør mukke
En Uge eller to,
Og den Bekymring slukke,
At Folk paa Listesko
Hej, Komfaldera, Hurra,
I Kortene dem glo.

Og med det samm letter
Man Sindet i Debat, bat, bat,
At knap man højt nok sætter
Hr. Sørensen i Skat,
Mens MELDAHL tyst beretter,
Hvorfor han ta'er sin Hat,
Hej, Komfaldera, Hurra,
Og siger os Godnat.

Paa Forelæsning.

Mine Herrer og Damer! Højtærede Tilhørere! Skjønne Tilhørerinder! Tiden tørster efter Videnskabelighed, og baade Stat og Kommune gjør forholdsvis temmelig gode Anstrængelser for at slukke den ædle Tørst. At docere paa den sorte Højskole er ikke længer nok; ogsaa for Døtreskolernes Bachfische udmøntes Visdommens Talmi i populære Forelæsninger. Under disse Omstændigheder maatte ogsaa *Punch* give sit Besyv til Folkeoplysningens Fremme; han er jo filosofisk anlagt og har taget en høj Grad trods baade ordentlige og uordentlige Opponnenter. Doktor *Punch* har altsaa den Ære at indlede en ny Forelæsningsrække.

Mine Herrer og Damer! Mit Thema i Dag er grebet hen i Vind og Vejr. Men Vind vil jeg ikke gjøre, jeg vil kun tale om det, Enhver taler, naar intet andet Emne ligger for, nemlig om Vejret.

Vejret er det, som Lungerne trækker, som kjøbenhavnske Telegrafbude ikke render af sig, som kommes i Blæsebælge, Harmonikaer, Barometre, Franskbrød og moderne Sædepuder, som alle spørger efter om Morgenen og ingen om Aftenen, som er lunefuldere end et attenaarigt Pigebarn og ubegribeligt for alle meteorologiske Institutbestyrere.

Vejret, mine Herrer og Damer, inddeles i Regn, Solskin, Taage, Storm, Hagl, Sne, Omslagsvejr og Opholdsvejr.

Regnen er det danske Normalvejr. Vor Sommer er lige saa vaad som det indvendige af en Klarinet efter en Kammermusik-Koncert, og i vore Ordsprogsbøger regner det med Sprog om Regn, hvis Mængde jeg regner, der skal mere end én Regnemester til at regne ud, naar alle regnes med i Beregningen. En Underafdeling af Regnvejret er Bygevejret, der udgjør Hovedsujettet for vore Landskabsmalere. Navne som Regnspover og Regnfrakker viser Regnens Indflydelse paa Zoologi og Industri, medens Regnelæreren maa repræsentere Videnskaben.

Efter Regn kommer Solskin, det vil sige her i Forelæsningen, ikke i Naturen, hvor det regner altid. Solskinnet er kun iagttaget af Bjærgbestigere og af Rejsekejseren, da han pilkede Hvaler ved Midnatssol i Nordlys. I vor Barndom lærte man unge Piger, hvorledes man fanger en Solstraale; nu lærer man dem, hvorledes man fanger en Mand. Karakteristisk er det, at Finansloven hvert Aar indeholder en Post paa 4000 Kr. til P. la Cour, for at han skal indsamle Solskin; men hvor skal den arme Mand faa det fra?

Taage antræffes i London og paa danske Enge, samt i dansk radikal Politik, hvor den er permanent og allerede forlængst har afstedkommet Forsumpning.

Storm har vi mindst hvert tredje Aar, naar der er Folkethingsvalg. Saa flyver Venstrefolkets kaarne Tillidsmænd rundt i Luften som pjuskede Høns og kagler saa gjennemtrængende for det oplyste Vælgerfolk, som om Verden vilde gaa til Grunde i sin egen Skam, dersom ikke Gaardmand den eller Forbruger den blev sendt til Kjøbenhavn og sat paa Kost til 6 Kr. om Dagen i Vintermaanederne. En saadan Valgstorm flytter undertiden Skilt for Melbutikerne. *Politiken*'s Gardiner er af Sørgeflor, og Ormen gnaver ved *Dannebrog*'s Rod, mens *København* decker som Familieven over sine mange Synder.

Hagl er det grimmige Vejr, som nedslaar Bondens Korn og den hoppende Hare.

Sne betegner, at Vinteren er der. I visse Tilfælde kan Sneen være til Fremme af Lovgivningsarbejdet. Naar Christensen-Stadig sidder ovre i en vestjysk Snedrive og »protesterer« og »gjør skarp Front« og »slaar fast«, saa det ryger vej- og vildfarende Vælgere om Ørerne, har Thinget forholdsvis Ro til at smelte sammen, mens det staar paa, og ikke en Sjæl vil falde paa at bringe Snekastningsloven i Anvendelse paa Bergs højtbrølende og drøvtyggende Arvetager. Desværre kun, hvad der gjemmes i Sne, kommer op i Tø. Man mærker ligeledes, at der er Sne i Luften, naar D. W. Boganis af Rungsted drager sin Skyder og gaar paa Jagt efter det danske Sprogs Vildænder, der trækker i de ministerielle Reskripters Rørskove.

Mine Herrer og Damer, jeg kommer nu til Omslagsvejret, der er et yderst interessant Vejr. Det er nemlig det Vejr, i hvilket man forandrer Signaler, og disse forandres til Stadighed, fordi der altid er Omslag i Vejret. Det var der allerede i 1885, da det første Provisorium kom. Venstrefolkets Stemning var højst demokratisk, Venstredrenge løb med kineseiske Pistoler, og nu vilde Estrup gaa. Estrup gik ikke, men Aarene gik, og Venstre gik, det vil sige i Vasken, og Bentheim og hans Udgiver og hans Huskapellan gik, det vil sige neden om og hjem, og hele Venstrestyrken gik frem og tilbage og trampede gamle Standpunkter i Smadder, saa det knasede som af Potteskaar, og Bojsen gik og vilde stikke Lars Dinesen paa Brodernæven, og Dinesen gik ham et Par Skridt i Møde, og der staar de begge og ser paa hinanden og peger paa den udstrakte Befæstning, der er imellem dem, og kigger efter det Omslag, der altid er i Vejret, men som endnu ikke har sat anden Frugt end det Kors til Klavs.

Opholdsvejret falder i Tiden omkring første November. Da smører Rigsdagsmændene sig om Munden med Fedt, sætter sig op paa deres Fribillet og rider hjem for at fæste Piger, mens de lader Lovene sove i otte—fjorten Dage. Naar de vender tilbage, imponerer de Hovedstaden ved at have en Mortensgaas stikkende i hver Lomme af den folkelige Kavaj. Mine Herrer og Damer, tillad ogsaa mig at benytte Opholdsvejret til at holde op med det samme.

En naturlig Forklaring.

(Hansen med Familie er kommen ud i Kasino for at overvære en Séance i Mnemoteknik. Tæppet er netop gaaet ned for „Frits og Lise", der spilles som pièce de rideau).

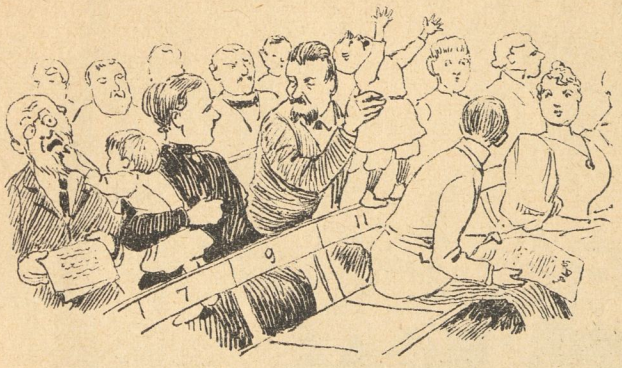

Hansen. Saa, lille Gusse, nu maa Fa'ers Dengse ikke græde mer, for nu er Stykket forbi. Er Du faldet i Søvn, Madsine? Det sku' Du dov inte, det var et ganske nydeligt Stykke.

Madam Hansen. Hva' er 'et, a' vi nu ska' se?

Hansen. Nu kommer vi til Mennetikkenikken. Det er saadan en Slavs videnskavelige Exkrementer. Giv Du nu mig kuns Drengen, saa skal jeg løfte ham, saa at han bedre kan se. Saadan — op med ham — undskyld, min Herre, hvis a' han sku' kildre Dem lidt under Hagen eller sparke Dem mellem Ribbenene. Det er nu saadan en Vane, han har, men han mener ikke noget ondt med det, han har nu immer vaaren saa livlig af sig, lige siden han blev født, men han vejede osse — Hva' Fa'en er 'et, Di raaver der bagve'.

Madam Hansen. Di raaver, a' Du ska' sitte Drengen ned.

Hansen. Sitte ham ned! Aa skidt, han ka' sku' godt taale og staa lidt her paa Bænken. Han faar aldrig yngre Ben og gaa paa, end som han nu har. Ell's Tak!

Lille Gusse. (Trækker sin Sidemand i Skjæget). Dej li'ne Avekat.

Hansen. Det maa Fa'ers Dengse ikke. — Ja undskyld, min Herre, men Drengen er nu noget spøgefuld a' sig, som sagt, og naar han finder saadan en eller anden træffende Bemærkning og gjøre, saa ka' han jo aldrig beholde den ve' sig sæl! Men nu maa lille Gusse være rolig. Saa ska' lille Gusse se videnskavelige Exkrementer i Mennetikkenik.

Mad. Hansen. Hva' er 'et ejentli' for no'et, de' her' Menne — Nemme — — —

Hansen. Det ska' jeg forklare. Det er ganske nemt og forstaa. Det er saadan med og huske. Naar nu for Exemplium a' jeg siger til Komediantspilleren eller Akrobaten, hvad det nu er for en Rad, a' jeg har 17 Kroner og 63 Øre — —

Mad. Hansen. Jøsses! Du har da'tte faaet dem Penge, som a' Du sku ha' a' Peddersen.

Hansen. Ne—j, det vil jeg itte ligefrem paastaa — —

Mad. Hansen. Ja, for Du veed nok, a' saa har Du lovet mig — —

Hansen. Naa ja, men hvad jeg vilde sige, naar jeg nu siger, at saadan og saadan har jeg hos mig, saa kan Manden deroppe strax huske det, uden han har hørt det før.

Mad. Hansen. Jamen hvodden ka' man nu faa det og vide. De' ka' man da'tte se paa ham.

Hansen. Næ, men han siger natyrligvis, at han ka' huske det, og saa ka' han ka'ske huske en hel Mængde andre Tal. Ja, det er sg'utte saadan og forklare, hvordan at han bærer sig ad med det, og hvordanne at han ka' rumme det i sit Hode. Men nu vil jeg sige, at jeg for Exempel ka' huske, at Du er syv og tredve Aar gammel — —

Mad. Hansen. Fem aa' tredve — —

Hansen. Naa ja, det kommer jo ikke saa nøje an paa det. Er det inte Dig, der er syv og tredve, saa er det sgu nok en anden Bavian, der er 'et. Ser Du nu — jeg ka' ka'ske huske, hvor gammel at Du er, og hvor gammel at jeg selv er, og hvor gammel at lille Gusse er. Men naar a' jeg skal til og huske for Exempel, hvad Aar Verden blev skaft eller saadan noget, som man lærer i Historiebøjerne, saa maa jeg sgu sige Pas. Men Komediantspilleren ka' sgu huske hele Religheden, naar a' han bare har hørt det en Gang.

Mad. Hansen. Jøsses! Hvodden ka' han de'?

Hansen. Ja, bestemt ska' jeg ikke ku' sige det, men jeg tænker, at han sla'r en Knude paa sit Lommetørklæde, hver Gang, der er noget og huske, eller osse ka'ske han skriver 'et op i en lille Bog. Det er jeg tilbøjelig til og antage. Men Du ska' sgu ikke gaa og sige til Folk, at det er mig, der har fundet paa det. Jeg ku' dog ikke li' om at de sku' falde paa og grine ad mig, hvis nu at det ikke sgu være rigtig.

Lille Gusse. Æ—æ—æ . . .

Hansen. Saa, nu maa Fa'ers Dengse ikke græde, nu ska' han se videnskavelige Exkrementer. Der er di med Komediantspillerne.

(Tæppet gaar.)

En Postfestummer

a

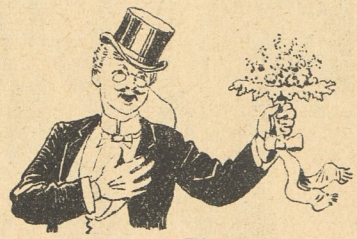

Søren Pipperop.

Dybt nere fra mit Jertes Kæller
En Hømne trænger sig i Da
Ob gemmel Halsen aa fortæller,
A der æ varmt, hvo den kom fra.
For Agnes Gørling har de banget
I Brøstet tit aa mangen Gang,
Saa de va Jærteklab, der vanked,
Naar hinne je min Hyldest brang.

Hun dørked Sørrespellets Muse
Hos Fallesen aa Bifald vant.
A *Davmar* nu maa hinne huse,
Æ osse sørrelit, men sandt;
Dov Poblekom ilirenveller
Sin Yngleng ente svegte vel,
Aa her di osse Taarer fæller
Ve hinners sørrelie Spel.

Men allersørrelist a tænke
Sei ve de Rollefav, hun har,
Va liegodt di tomme Bænke,
Da hun sto frem som Jubbelar.
Dov, da hun immer har mig glæded
Mæ et tongsindig O aa Ak,
Saa be je mægti fuld i Stædet,
Da je paa hinnes Helsen drak.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Koldt Bord med en varm Ret.

De Forslag, der før var prædestineret
Kanonføde, bliver igjen serveret
Som Livret for hele Forhandlingsfløjen.
-- Nu kommer det an paa, om den kan fordøj'en?

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 10. November. Nr. 45.

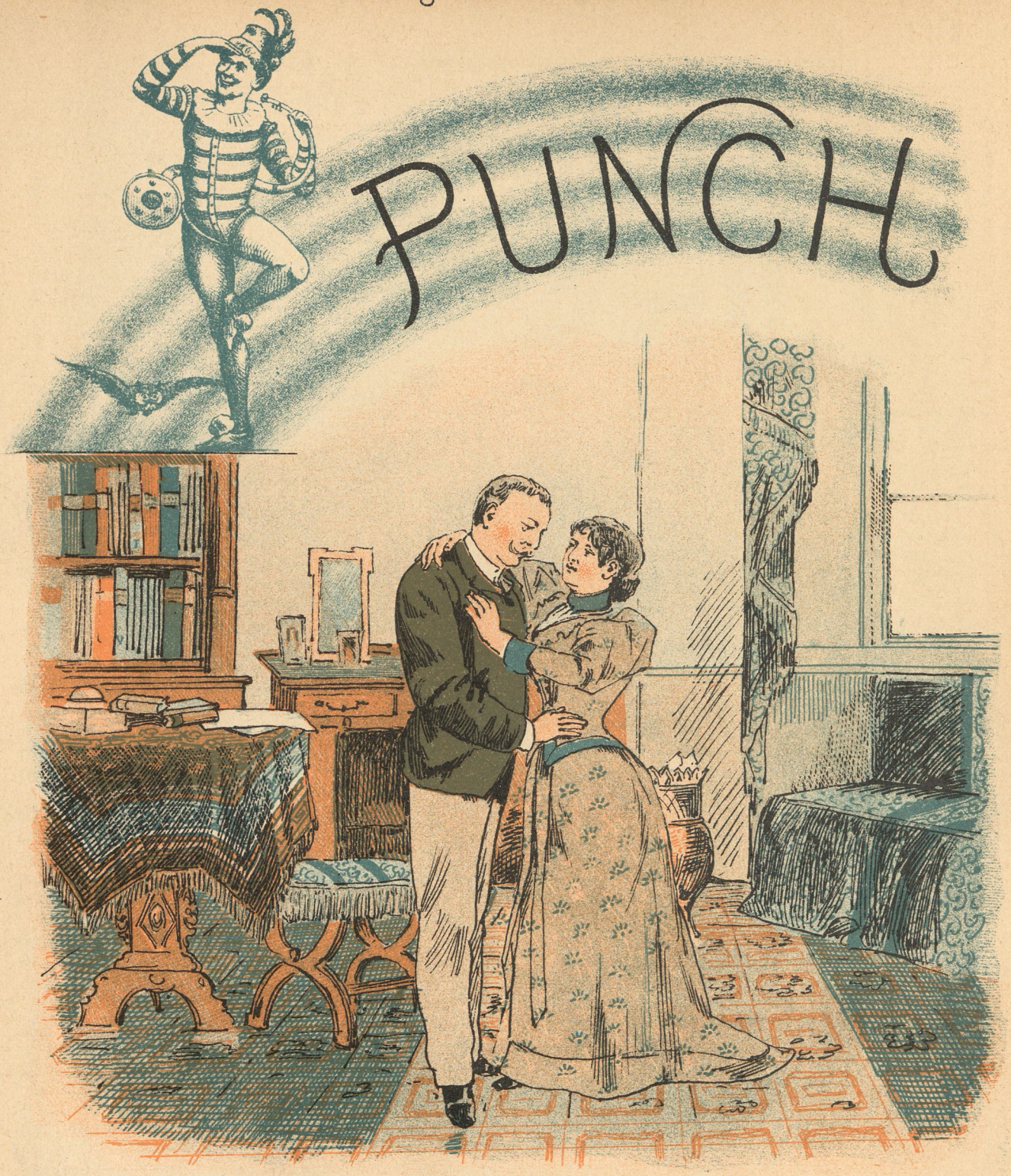

I Mangel af bedre.

— Ja, Artur, det vilde være himmelsk at leve alene med dig paa en øde Ø.
— Min søde Pige, det lader sig nu ikke opføre; men har Du ingen andre Ønsker?
— Jo, saa vil jeg nøjes med at komme hen og se »Orfeus i Underverdenen«.

Mortens-Aftenstemning.

Endskjønt November grundig dementerer,
At vi er midt »im wunderschönen Maj«,
Dens glade Aften dog vi celebrerer,
Hvori den staar paa Mortensgaasesteg.
Ikkun den stakkels Frederikke Bajer
Og den uforsagte Fru Johanne Meyer
Om Kap i Dagens Anledning sukkede
Ved Tanken om de Gæs, som bleve plukkede.

I Thinget har man Hørup ladt i Stikken,
Han sang som Statsrevisor Svanesang
Som Offer for Forhandlingspolitiken,
Der gaar sin egen skæve Gaasegang,
Mens Evropæerne i denne sløje
Forretning maa med Gaasevin sig nøje.
Endogsaa Georg Brandes maa sig klare
Ved flinkt paa Gaaseøjnene at spare.

Den stakkels Henning Jensen tænker, hvæssende
Sin Ærmekniv, at Skæbningen er grum.
I Integade var der nok af Gæssene,
Men saare lidt af Kapitolium.
Og, da hans Redaktør som Kjøgehane
Des værre fandt en drøvelig Bane,
Ved Integadekjæret nu man kjender
Af Fjerkræ kun dets Gæs — og saa dets »Ænder«.

Hos Bergianerne forraader Vreden,
At her er ogsaa mange Ting i Vej'n.
Man savner Bispen svært i Gaasereden
Og, det forstaar sig, ogsaa dens Degn.
Partiets splinternye Førertype
Lod i sit eget Gaasefedt sig dyppe.
— Til hans Gemyse man med Grund formoder,
At her endnu er nok af Rødkaalsho'der.

— Men i Hovedstaden kommer man fra Dynen
I Halmen, inden lang Tid er forbi,
Især, hvis alle Gæs her i Kommunen
Skal svare Skat af deres Gaasesti.
Thi selv om Nogen her gjør Forestillinger
Mod flere nye »Ladegaardsbevillinger«,
Som ikke just skal Status forbedre,
Er det som at slaa Vand paa Stadens Fædre.

To Udødelige.

(Interiør fra Magistratens Løn- og Skatkammer.)

Borup: Det er skrækkeligt med den Kasse. Nu kan jeg snart se Bunden. Og dog maa jeg ikke tage mere end de lumpne 3 Procent. Sig noget, Kollega.

Jacobi: Jeg har gjort mit. Jeg har faaet de almindelige Lemmer til at ligge paa Landet, hvilket er den største Reform siden Kommunallovens Givelse. Den gamle Ladegaard skal blive staaende og vidne, at Jacobi var storartet. Gjør nu De noget stort, kjære Kollega.

Borup: Naar jeg kunde finde et nyt Skatteobjekt — vent lidt, hvad mener De om Skat paa Overskæg? 5 Kr. pr. Bart. 10 Kr. for de vixede.

Jacobi: Men, hvis alle saa gik hen og barberede sig, saa blev Kommunen taget ved Næsen.

Borup: Man kunde forbyde dem at tage Overskægget af. Et kommunalt Skægprovisorium . . . Eller vi kunde skatlægge Bicykler, Slipsnaale og høje Hatte.

Jacobi: Eller Katte.

Borup: Hvorfor ikke? Hundeskat har vi, og Katteskat ta'er vi . . . en lille Afgift af Kanarifugle var heller ikke tosset.

Jacobi: Læg Skat paa Væggetøj.

Borup: De spøger, Etatsraad, men jeg er alvorlig. Lad mig faa Lejlighed til . . .

Jacobi: Lejlighed! Pst! Læg Skat paa Lejlighederne!

Borup: Aa — hold paa mig, Kollega — det — det overvælder mig — nu er vi ved det rigtige. Skat paa Lejligheder! Dér skal vi have det. Nej ikke paa Lejligheder, men paa Husleje. *Vi beskatter Huslejen!* 1, 2, 3, 4 Procent!

Jacobi: Men jeg lægger ikke Navn til.

Borup: Jeg er ogsaa helst ene om Æren. De blev udødelig paa Lemmerne, jeg bliver det paa Lejen.

Jacobi: Men Repræsentanterne?

Borup: Nu er De morsom igjen, Etatsraad. Som om Repræsentanterne . . .

(Tæppet falder hensynsfuldt.)

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja det vil jeg sige Dem, at i en Retning misunder jeg Dem, nemlig fordi at De ikke har Raad til at holde Pige, som jo nok af og til kan være trykkende, ved det at De selv maa vaske alting op og lave Mad, naar De da ikke spiser hos os, og gaa i Byen, men som dog er en Lettelse, naar man staar og ingen Pige kan faa, fordi de enten ikke vil bestille noget eller vil have, at man selv skal gjøre det hele og saa endda give hende Hjælp til al Ting, og naar man saa endelig en Gang træffer en ordentlig og anstændig Pige, saa vil hun have Lov til at have sin Kjæreste hos sig baade ved Dag og ved Nat, eller ogsaa gaar hun i Figaro eller i Frelsens Hær eller begaar Selvmord af ulykkelig Kjærlighed og kjører om i Droske til de mindre Hoteller og skyder sig, hvad der naturligvis skal være saa romantisk, og som begribeligvis kommer af alle de Beskrivelser i Pressen af saadan noget, som rigtig nok er aldeles uforsvarlige, og som De naturligvis ogsaa har læst, søde Fru Schrøder, hvad der aldrig burde tillades men forbydes af Politiet, og derfor kan De sagtens være glad, for nu har vi for Exempel igjen maattet skifte Pige til den første og faaet En, der kan spille Klaver og synge Koleraturer men ikke lave Mad, hvad jeg saa selv maa gjøre, uagtet jeg rigtignok ikke er vant til det, og Petersen siger, at han for enhver Pris vil se at fritage mig derfor, om han saa skal være nødt til at spise paa en Restauration, hvad der jo er meget smukt af ham, men derved bliver det jo ikke bedre, og veed De hvad, søde Fru Schrøder, jeg synes virkelig, at Verden bliver værre og værre, nu da de ikke blot vil have Skat af de Penge, man tager ind men ogsaa af dem, man giver ud til Husleje, og hvis det bliver saadan ved, saa ender det saamænd med, at de ogsaa vil have, at man skal betale Skat af det, man betaler i Skat, men i den Retning er De jo ogsaa heldig stillet, for De giver jo ikke synderlig ud og tager heller ikke synderlig ind, saa De maa jo lægge Penge op paa den Maade, naar man betænker, hvor meget De sparer i Skat, og hvis jeg var i Deres Sted, søde Fru Schrøder, saa vilde jeg saamænd heller ikke saadan sidde hjemme og kukkelure, men gaa ud og lufte mig lidt en Gang imellem og for Exempel gaa ud og se Sommerrevuen paa Nørrebros Theater eller ogsaa gaa i Dagmar og se »Urian Akosta« som ogsaa er en Slags Revue med Jøder i, nemlig Martinius og Direktørens Kone, der elsker hinanden, men ikke maa faa hinanden, fordi Martinius har skrevet i »Dannebrog«, hvad de andre Jøder, som vist skal være en Parodi paa Georgogeedvardbrandes, ikke kan lide, fordi de er ved »Politiken«. Og skjønt Martinius gaar i Synagogen i bar Natskjorte og beder om Forladelse, fordi han har skrevet, og siger, at det var bare, fordi Secher fik ham til det, saa giver de sig dog ikke, men Liebmann, der ser ud som Peter Nansen i formummet Tilstand, drejer Cetti, som vist skal være Bing, en Knap for alle hans Penge og siger, at han vil gifte sig med Direktørens Kone, hvorfor Direktørens Kone tager Gift paa, at hun hverken vil eje eller have ham, og saa tager Martinius ind paa et Hotel og skyder sig i Skjønhed og glemmer at betale sin Regning til Værten, hvad der altsammen baade er ophøjet og rørende og literært og som vidner om, at de store Følelsers Tid dog endnu ikke er forbi, som man ogsaa kan se af, at »Maria Stuart« har gjort Lykke paa det Kongelige og »Morfeus« paa Folketheatret, som ogsaa er fuldt af afdøde Guder og Helte og Anna Petterson som hedder Norrie, og som vi da fik at se første Gang, hun optraadte for uigjenkaldelig sidste Gang paa en Søndag, og nu maa vi jo ud og se »Kolumbus« paa Kasino, som vist er af Peter Nansen med Undtagelse af Texten, der er af en Franskmand, og Sangene, der er af Drachmann, og Musikken, der er af Gottsjalksen med Undtagelse af Musikken til Sangene, der er af Lange-Møller, og Dansen, der er arrangeret af Gade, undtagen at Hans Beck og en anden Balletmand har hjulpet ham med det. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Liberale Gjennembrudskvinder.

Paa vor syndefulde Klode
Har man tidt en Prøvelse;
Naar man allermindst det trode,
Vanked' dyb Bedrøvelse.
Verden er en Jammerdal,
Selv naar man er liberal.

I den liberale Vælger-
klub var Heldet gjerne tyndt,
Og i Overflod man svælger
Ikke just af gangbar Mønt,
Skjønt i Kassen uden Pral
Var selv Pladsen liberal.

Efterdi Foreningskassen
Dog var ikke hver Dag tom,
Bortgav man Kassererpladsen
Til en Evadatter, som
Var sin egen Principal
Og som saadan liberal.

Og, mens her man trøstig banded'
Estrup Pokker udi Vold,
Saasom han regered' Landet
Uden virksom Statskontrol,
Hun af Kassen trøstig stjal:
Dens Kontrol var liberal.

Ja, mens mangen Taler Lanser
Brød for vor Bevillingsret,
Efterdi vor Stats Finanser,
De nu fandt, blev styret slet,
Sysled' hun med sin Lokal-
virksomhed som liberal.

Men, da Kassens Bund var øde,
Lig den fordums Losseplads,
Hvor til grundlovsfestlig Møde
Man var nix forknyt for das,
Blev der Graad og Sorg og Kval
Hos hver stakkels Liberal.

Politiet har til denne
Industri nu sagt sit Stop;
Og hun maatte pænt bekjende,
At hun »dirked Kassen op«
Med en »Nøgle«, som var »gal«,
Men for Resten liberal.

Moral.

Inden du paa Massens Vegne
Møder med Finanskritik,
Revider først dine egne
Kasser, du betroet fik;
Ellers gjør man kun total
Fiasko, selv som liberal.

Ultra posse —

— De maa undskylde min Anmodning, Rasmussen, men det skulde vel ikke være muligt at pine et Læs Gødning af Dem til Jordbærrene om en Maanedstid?

— Ja, det ved jeg s'gu ikke rigtig, Madam, men jeg skal se, hvad jeg kan gjøre til den Tid.

Mer end Perler og Guld.

— Go Dav! Maa je be om en Guldring til 4 Øre?
— Sku ded være ad di med Diamanter i?

Axelotto.

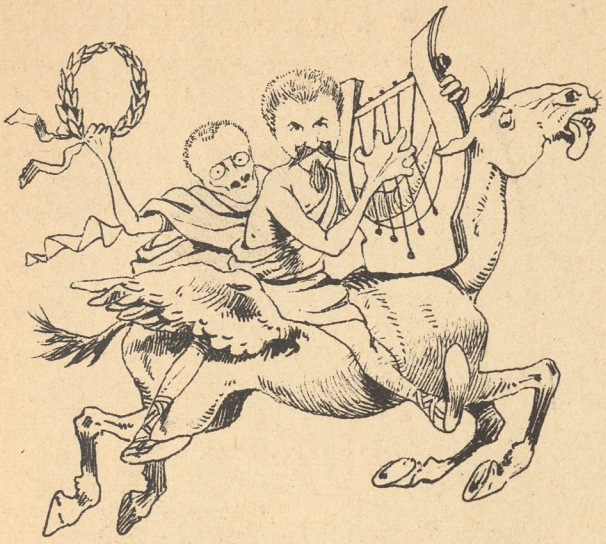

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Pennehelte,
Saavel i Prosa som i Digt
De sig paa Stedet meldte.
Naar nye Blade dukked' frem,
Saa veed Enhver, det passer,
At Journalister mylrer frem
I kolossale Masser.

De møder frem med Brask og Bram
Saa unge, kry og stærke,
Med lystigt Sving, i broget Ham,
Med dristigt Firmamærke.
Enhver en klangfuld Titel har,
Der tjene skal til Motto,
Som Victor eller Victoire,
Hvad eller Axelotto.

Men det er ej det flotte Navn,
Der Sejren kan forlene,
Det fik det lille »København«
Ret hurtig at formene.
Tikroneseddelen, hvormed
Man fremmed Vid forgyldte,
Var intet Ord paa rette Sted,
Skjønt Spalterne man fyldte.

Om man skal græde eller le
Ad »Dannebrog«, der lige
Har gjenoptaget den Ide,
Er ikke let at sige.
Man har jo nok sat Præmien op —
Bliv dog ej for beruset!
Thi Axelotto sagde: Stop!
Den bli'er schgu' her i Huset!

Den Assel er »ein lederen Mann«,
Hans Flugt kan Intet standse;
Paa Schwanenflüglen svinger han
Sig frem til Lavrbærkranse.
Hans Aand og Vid, det er min Tro
Snart skattet af en hel By;
Man taler kun paa Nørrebro
Om Assel og om Melbye.

Ja, Assel er vort Ideal
Paa Broen og i Byen.
Den Assel er en Pokkers K'al,
Det ser man af »Revuen«.
Da han, *qva* Trykker, Præmien faar,
Saa fik vi Alle Færten,
Det er en Mand, der schgu' forstaar
At gjøre udi Sværten!

B. G. C. S.

— Haloj, Hr. Jokumsen! . . . med Tilladelse, . . . De sku' vel ikke ha' glemt no'et til Morgen?

— Hvikkeno'et?

— Ikke andet end som at ta' Klæ'er paa. For De er vel ikke ble'en ansat i Børnenes »Paradis« eller hos »Adam«, siden De gi'er Partiet uden Figenblad?

— Hvoddan mener De?

— Jeg mener bare, at det kunde være rart at vide, hvem der gi'er Dem hvor meget for Timen for at gaa og se saadan ud. De maa undskylde min Høflighed, at jeg spør' saa ligefrem, . . . men De er vist ikke rigtig normal, Hr. Jokumsen?

— Normal? Jo, det er lige netop, hvad jeg er: Uld foroven, og Uld fornejen, og ingen Ting for Resten. Man skal begribeligvis iagttage Formerne, . . . naar man har no'en. Vi Sportsmænd gør ej mange Klæ'er.

— Hvafforen Sport er De da Mand i?

— Jeg cykler. Det er saa mageløst sundt, si'er Apothekeren omme i »Svanen«; og han maa vide det, for han har faaet en Doktor til at gi'e sig Recept paa'et.

— Hm! . . . Jeg synes ellers ikke, at Svane-Apothekeren plejer van at være rigtig heldig, naar han gi'er sig a' med »Sportsmænd«.

— — Naa, saaledes! De er nok osse en a' det idiotiske Publikum, der danser Fandango af Forskrækkelse, saa saare vi la'er Bagbenene kjøre en Smule Væddeløb med Forbenene? Men det ka'kke nytte Jer no'et! Hvad si'er ikke den store Gladstone? Han si'er: *Aal reight!* . . . det betyder, at I bli'er til Aal, hvis I vil spænde Ben for os.

— Meget mulig. Jeg vil heller aldrig nægte, at I har en vid *Syndermark* for Jer!

— Ja, og den skal ingen Professor ta' fra vos a'. Men jeg vil da li'egodt forpligte mig til at ta'e Lintøj paa, om jeg har trillet mer end som fire Børn i Mas og kjørt Livet af en apoplektisk Herre. Saadan no'et maa Publikummerne vænne sig til.

— Jeg troede for Resten, at De var Grosser, Hr. Jokumsen? Hvordan kan De saa holde Hjuleferie midt i Forretningstiden?

— Det er jo netop paa Forretningen, at jeg triller. Vi er et helt Societet. Her ska' De se, jeg har faaet mit Medlemskort syet paa Brystet: **B. G. C. S.** Det vil sige saa meget som: **Billet-Grosser-Cykle-Sportsforeningen.**

— Cykler De da rundt med Billetter?

— Akkurat sgu! Man langer bare ud og kjør' et Par Mennesker over, saa kan man være allevegne paa en Gang. Saa saare vi har faaet Balkongen fyldt, saa at »Maria Stuart« kan komme pænt i Graven, joller vi ud paa Nørregade og brænder et Par Parketter a' til »Orfeus«; saa slaar vi et Slag om a' Nørrebro og ser, hvad »Revyen« kan schmidte a' sig, og li'e med det samme er vi ude ved Dagmar og la'er Portomonnixen faa sig en lille »indbildt Syge«-Pleje.

— Døderpine! Saadan en Trilletur maa gi'e go'e Cykle-Sportler!

— Aa ja, den kan være forholdsvis temmelig go'. Men det kniber svært med at faa Fart paa oppe paa Kongens Nytorv. Det sa'e jeg osse til Chefen forgangen: »Vi maa ha' mer Olle paa Maskinen, Hr. Kammerchef!« sa'e jeg. »Det ka' ikke nytte no'et, at »en lykkelig Aften« bli'er en bedrøvelig Aften, saa at »unge Folk« aldrig bliver gamle, eller at De bli'er ved med at la'e »Foraaret komme«, skjønt der dog ikke bli'er no'en Sommer for Balletten i Deres Levetid, med mindre at den vil gaa til Severin og danse Operetter. Vi ka' sg'u ikke kjøre Folk i Theatret, naar der ikke er Andet at kigge efter, end om Kapellet ikke muligvis skulde være ble'et flyttet op i Galleriet. Det er li'egodt en Tort for os, at Molière nu skal ligge og smile ude i Jernbanegade!« Saadan sa'e jeg.

— Ja, Riis kan sagtens grine, ved det at han nu har sla'et sig paa de mere gemytlige Tragedier.

— Det var hans Lykke, at Sophus Neumann fik Mavepine efter at ha' vaaren til Sold hos disse hersens fæle »Fjældmennesker«. Men det kan nu li'egodt ikke nytte, at Sofus vil be'e om Nøglen hos Kammercheten, for han bli'er ikke lukket ind paa det Kongelige allie'vel!

— Er der osse no'en, der har Mavepine i den nye tyske Tragedie af ham Karl Gutzkelov?

— Nej, ikke andre end som Publikum, for den lugter saa svært af Hvidløg. Men for Resten er den osse meget grinagtig.

— Nu skal De vel snart trille ud ad Amaliegade, naar den nye »Omnibus« gaar til Amerika?

— Den hedder »Columbus«. Saadan er Direktørerne ble'ne enige om at kalde den, ved det at de ikke længer kan faa fat i den franske Columbine . . . . Saa, Tak! der kommer Professer Scharling! . . . Saa maa jeg skynde mig at cykle af Sted, inden han drejer om Hjørnet! — —

— Farvel, Cyklop!

De mange Gavles By.

(Temmelig frit efter Kaalund.)

Kjøbenhavn er bleven en Murmesterby
Med Spekulationer
I tynde Kaserner, der peger mod Sky,
Som Bjørnsons »Kanoner«.
Barbariske Taarne og Stukpalæer
Og de bare Gavle —
Af oprindelig Stil har jeg fundet mer
Paa en Barnetavle.

Den rejsende Tysker, der Staden ser
Med de Gavle høje,
Han studser og stejler, tilsidst han ler
Og veed ej saa nøje,
Om Dansken har lavet en gal Kopi
Af en hollandsk Gade,
Eller om det Arkitektgriseri
Skal være Facade.

De nøgne Gavle oprigtig talt
Er mindre fine,
Selv om de ofte er overmalt
Med Margarine.
Paa Arkitektur er vi temmelig dumme —
Jeg tager Parti
Med ham, som skrev, at det ligner en Gumme
Med Tandhuller i.

Det er ganske vist.

Saasnart Præstelønningsloven er gaaet igjennem, skal det være Hensigten ogsaa at sætte alle Landets almindelige og ualmindelige Klokkere paa fast Gage, saaledes at der til Klokkerembedet i Folkethinget knyttes en saa stor aarlig Indtægt, at selv Høgsbroe med Familie vil kunne leve kristelig og nære sig af Kaldet.

Derimod vil Undergraverne i Integade hverken faa fast Revisorgage eller livsvarige Hædersgaver, men blive henviste til at leve af tilfældigt Sjov, indtil de for uigjenkaldelig sidste Gang er faldne i den Grav, de har gravet for andre.

Til Ulejlighed.

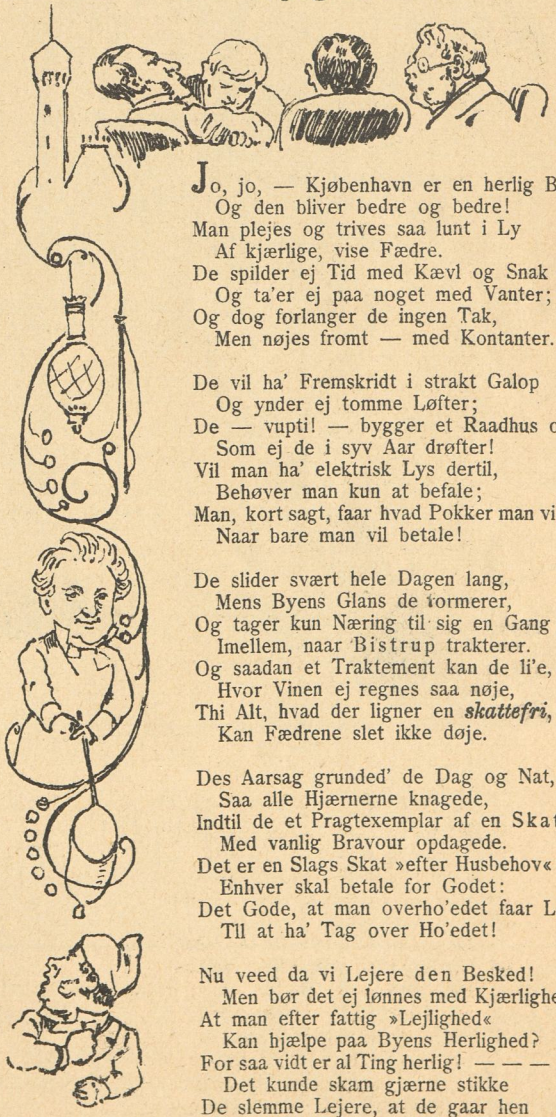

Jo, jo, — Kjøbenhavn er en herlig By,
Og den bliver bedre og bedre!
Man plejes og trives saa lunt i Ly
Af kjærlige, vise Fædre.
De spilder ej Tid med Kævl og Snak
Og ta'er ej paa noget med Vanter;
Og dog forlanger de ingen Tak,
Men nøjes fromt — med Kontanter.

De vil ha' Fremskridt i strakt Galop
Og ynder ej tomme Løfter;
De — vupti! — bygger et Raadhus op,
Som ej de i syv Aar drøfter!
Vil man ha' elektrisk Lys dertil,
Behøver man kun at befale;
Man, kort sagt, faar hvad Pokker man vil —
Naar bare man vil betale!

De slider svært hele Dagen lang,
Mens Byens Glans de formerer,
Og tager kun Næring til sig en Gang
Imellem, naar Bistrup trakterer.
Og saadan et Traktement kan de li'e,
Hvor Vinen ej regnes saa nøje,
Thi Alt, hvad der ligner en ***skattefri***,
Kan Fædrene slet ikke døje.

Des Aarsag grunded' de Dag og Nat,
Saa alle Hjærnerne knagede,
Indtil de et Pragtexemplar af en Skat
Med vanlig Bravour opdagede.
Det er en Slags Skat »efter Husbehov« —
Enhver skal betale for Godet:
Det Gode, at man overho'edet faar Lov
Til at ha' Tag over Ho'edet!

Nu veed da vi Lejere den Besked!
Men bør det ej lønnes med Kjærlighed,
At man efter fattig »Lejlighed«
Kan hjælpe paa Byens Herlighed?
For saa vidt er al Ting herlig! — — — Men
Det kunde skam gjærne stikke
De slemme Lejere, at de gaar hen
Og si'er: Saadan »lejer« vi ikke!

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

En polsk Forskrækkelse.

Huslejeskat i Staden! Ih Vor Herre
Bevares! Den er, hvad man kalder værre!
— Jeg troer, jeg selv nu flytter til Fredsberre!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 17. November. Nr. 46.

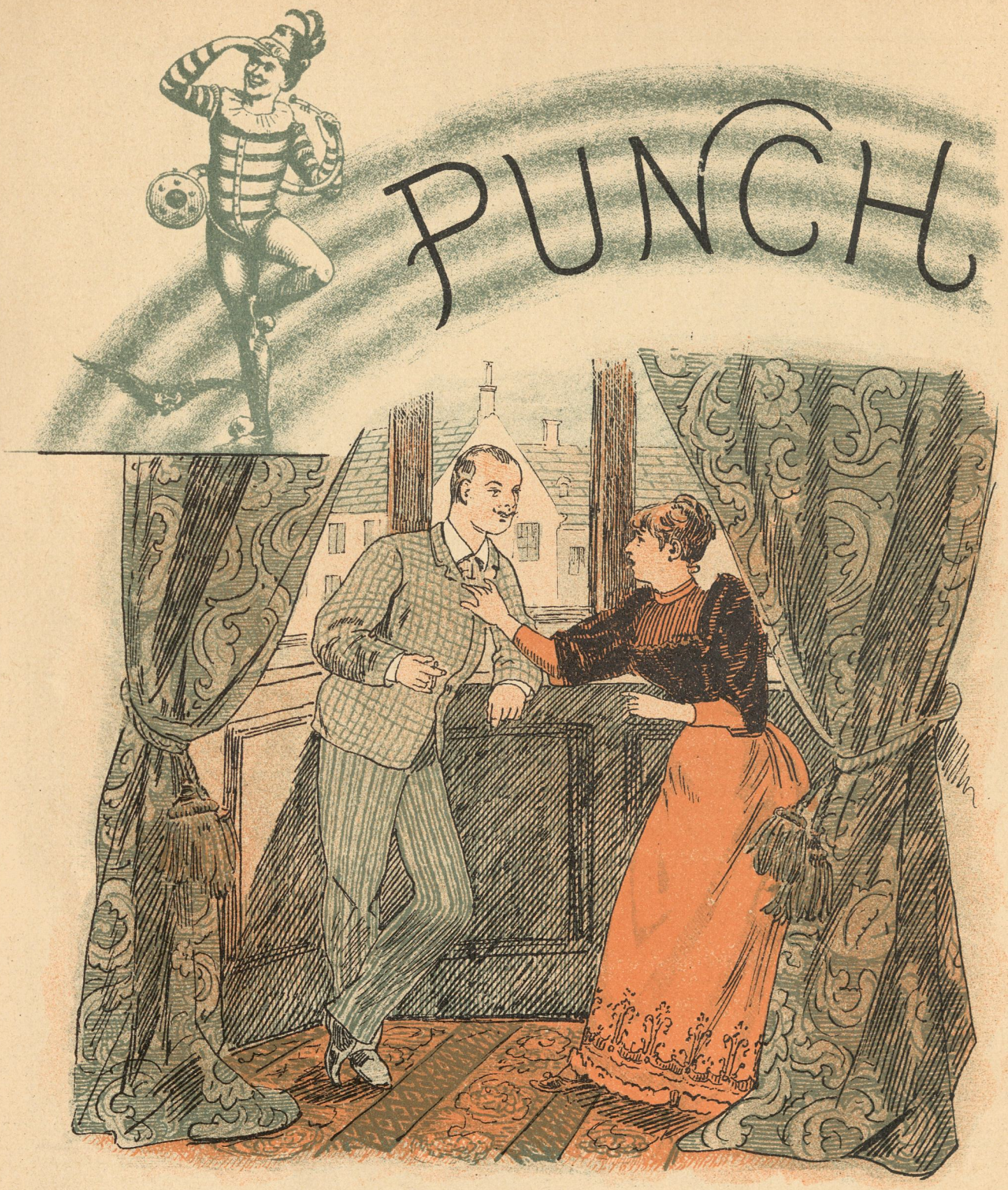

Udtydet?

— Hør, lille Kusine! Var det nu ikke en mærkelig Drøm, jeg havde i Nat? Vi spaserede sammen i jeres Have og — lige med Et faldt Du mig om Halsen og kyssede mig!

— Gud, Fætter Karl! Der var da vel ikke Nogen, som saa det?

Saadan gaar det.

Novembertaagen ruger som en Drage
Paa Mark og Dal og Slette viden om,
Og fra de mange lune Kjøbstadtage
Er Svalen rejst, og Reden hænger tom.
De gule Blade drives nu tilbage
Ned mod den Jord, hvorfra en Gang de kom,
Og samme Skæbne bliver vel beskaaren
— Skjønt i en uvis Fremtid — Banegaarden.

Den Jordbund, hvorpaa Klokken første Gang
Har ringet 3die Gang for mangt et Øre,
Naar Toget skulde lige til at kjøre
Ad Sachsen-Valby til, og Fløjten klang,
Skal, som det synes, atter sig iføre
De svundne Tiders Herlighed og Rang
Og efter næsten tredive Aars Forglemmelse
Indvies til sin forrige Bestemmelse.

— Det er just ikke første Gang og bliver
Vel heller ikke sidste Gang i Nord,
At man ad nye Baner sig begiver,
Fordi man ikke paa de gamle tror,
Indtil en skjøn Dag Nøden atter driver
Os til at vandre i de gamle Spor,
Da Faren ellers bliver overhængende
Baade for Livet og for Lærepengene.

Hvor mange storpolitiske Organer
Har ikke anbefalet os en Tur
Ad Parlamentarismens nye Baner,
Fordi de gamle ikke længer dur?
Man ringed' Storm for Statsomvæltningsplaner,
Men endte med at møde pænt til Kur,
Fordi man ser, naar Farerne sig samle,
Hvor galt det er at slaa sig fra det gamle.

Ak ja! — Fra Ni-og-fyrre har vi Poser
Med »Fremskridt« fyldte af den samme Sort,
Fra Monrads Valglov ned til Saabys Gloser,
Som har »forældet Fordom« ryddet bort,
Men ført os ud i uvejsomme Moser,
Hvor selv »Ideens Mænd« med Skam og Tort
Et dyrt Tilbageskridt maa anbefale,
Som saa Hr. Sørensen maa kjønt betale.

Kommunal Punch-Extrakt.

I den gamle Kasse paa Nytorv flyder Veltalenhedens Strøm over alle Bredder og Byens Finanser, som der ikke er megen Fornøjelse ved, naar der skal gives 10 Millioner ud og kun tages 9 Millioner ind, men forhaabentlig er Overslaget galt, ellers kan ingen borge for, at Borgerne ikke selv kommer til at borge, naar de af deres Lommer skal alderdomsunderstøtte alle de gamle hæderkronede Borgere og Borgerinder, der ikke i de sidste 60 Aar har haft fast Ophold paa Borgen ved Ladegaardsaaen, og desuden er Nicolaj Taarn den bare økonomiske Ruin, medens der ude paa Trianglen til Nødtørft bør opføres et lille Hus, thi i den Retning er der noget at gjøre, hvilket ogsaa Gjødesen er paa det rene med, skjønt han nok vil have gamle Nicolaj indrettet til en ny Ladegaard i Stedet for „Villa Jacobi," som Lemmerne ikke fik, men som nu snart skal indvies for den hele og store Almindelighed, som i sin Almindelighed allerede er flyttet derud, og paa Nicolaj kunde Lemmerne altid faa at vide, hvordan Kuglen er gaaet, medens Hartmann er af den Mening, at Tyskerne ikke en Gang kan skære den paa Kjøbenhavns Gader, som næsten ikke er asfalterede undtagen den Borgergade, der kaldes Adelgade, og som er for afsides til at være Strøg og derfor ikke burde være strøget med Asfalt, lige saa lidt som man lægger Asfalt for de Drifter, der gaar i Retning af Kvægtorvet, hvor N. P. Petersen staar og stempler Dyrlægerne saa sorte, at Landmændene faar et mørkt Blik paa Kødkontrollen og derfor ikke vil yde Tilskud til det Glastag, som Juul, der gav Agt paa Stormens Brag og det stadige Regnvejr, vil have lagt over Kvægtorvet til Dyrenes Beskyttelse, lige saa godt som det ny Kommualbestyrelses Hus skal have Glastag hvis det faar det, siden Menneskene ikke behøver saa dyr Beskyttelse, fordi det ikke kommer an paa en Slagter i Pølsetiden, saa her bliver der noget at gøre, men det er der efter Øllgaards Mening endnu ikke paa Trianglen, mens der er stor Trang til et Springvand paa Kultorvet, hvor Hansen ikke vil have det liggende, da han først ønsker det prøvet paa Hauserplads eller Louisebroen eller et andet Sted, f. Ex. Pistoltorvet, hvilket Bissen vist ikke har noget imod, skjøndt Koch mener, at Kunstneren har taget sine Modeller paa Kultorvet, som man derfor burde holde paa af kunstneriske Hensyn og af Renlighedshensyn, fordi Kultorvet trænger svært til at vaskes og Springvandet forhaabentlig vil kunne stænke over hele Pladsen ligesom det paa Gammeltorv, dog ikke med forgyldte Guldæbler, der vist bliver for kostbare paa den Tid af Aaret, da Æblerne er saa dyre, at de neppe kan vejes op med Guld, men nu kan vi jo bare afvente hvad der bestemmes af de mer end 7 udvalgte Vise, i hvis Hænder Stadens Vel og de 10 Millioner er faldne.

Signalreglement
for
lovgivende Banemænd.

A. Klokkesignaler.

1. Et livligt Slag med Klokken („Kjør videre") betyder, at de indtegnede ærede Talere har fri Bane.

2. To eller flere irriterede Slag („Til Orden") anvendes,

a naar et Udtryk bør paatales;

b. naar alt for højrøstet Tale minder om Snapsthingets oplivende Indflydelse;

c. naar Hr. Jørgensen ikke har talt fra sin Plads.

3. Et mat Slag („Mødet er hævet") betyder, at Fruen sidder hjemme og venter med Middagsmaden.

Klokkesignalerne afgives af Over-Klokkeren eller »Formanden«; i Tilfælde af den vise Formands Anbringelse ved en Guldbryllups- eller anden Kur, gives Signalet af den endnu mere Vice-Formand. Opdages det efter Signal 2 c, at Hr. Jørgensen alligevel har talt fra sin Plads, vil Formanden have at æde sin Klokke i sig.

B. Kjendingssignaler.

4. Et hvidt Lys. („Alt i Orden"): Regeringsforslaget fremlægges.

5. Et rødt Lys. („Fare"): Et modgaaende Tog kjører op fra Vestervig, født Søholm.

6. Et grønt Lys. („Forsigtig!"): Der kan jo *forhandles* om Tingene.

Kjendingssignalerne bør hæftes foran paa Talerne for ikke at vildlede Referenterne. Signal 4 gives umiddelbart efter Signal 1.

Signal 5: det saakaldte N. Andersenske Lys vender rødt imod Ministeriet og hvidt ud imod Vælgerne. Det anvendes særlig ved Forslag om at kjøre om i en anden Gade, hvor 25 Millioner noteres som 5. Skulde Lyset flimre, kan »Politiken« paatage sig at pudse Tanen, til den oser.

Signal 6, eller det Bojsenske Lys, der endnu er en Smule grønt, anvendes ved Forslag om at kjøre smaat. En Sammensmeltning af Signalerne 4 og 6 (det hvide og det grønne) er ikke ualmindelig, men bør anvendes med størst mulige Forsigtighed.

C. Signaler for Extratog.

7. En hvid Plade bag paa Regnerigsforslaget: D'Hrr. Hammerich og Nøkkentved begjærer Ordet.

8. En grøn Plade bag paa Forhandlingstoget: Nu kommer Scharling og Klein.

9. En rød Plade bag paa Toget fra Vestervig, født Søholm: „Politiken" løber bag efter og piber.

D. Haandsignaler

benyttes, naar Talerne er i fuld Fart.

10. Armen hæves med kraftig sammenknyttet Næve. Signalet er forbeholdt Togføreren fra Søholm.

11. Den venstre Armudstrækkes. Fingeren bøjes i Fiskekrogsform Forbeholdt Forhandlingslokomotivet.

12. Begge Arme udstrækkes. Forbeholdt Regeringsforslagsstilleren Følger umiddelbart efter det foregaaende Signal og betegner, at Farten mindskes.

E. Sporskiftesignaler.

13. Vingen paa skraa: „Sporskiftet stillet til frit Hovedspor". Udføres af Forhandlings- og Regeringstog i Forening; Godset væltes af ved Kalvebodstrand og Personerne i Farimagsgade.

14. Vingen sænkes: „Sporskiftet stillet til frit Sidespor". Betegner, at Søholmstoget glider ud fra Kastellet i samme Retning som Signal 13.

15. Vingen stilles vandgangsret: „Sporskiftets Stilling er usikker." Isoleret Tog, Kapt. Jagd rutscher ud paa Blegdamsfælleden; Tog udenfor Nummer, Fører Korsgaard, kjører slet ikke.

F. Fløjtesignaler.

16 — Et langt Stød i Fløjten: „Giv Agt". Udstødes af samtlige Talere for at antyde Nødvendigheden af hastige Forholdsregler.

17. Et kort Stød: „Gaa frem". Udstødes af samtlige ministerielle Sagkyndige. Banegaardens snorlige Bane føres paa Bane

18. . To korte Stød: „Gaa tilbage". Udstødes af samtlige Talere for at antyde Nødvendigheden af, at man ikke forhaster sig med Forholdsregler.

19. — En kort og en lang: „Brems let". Betegner der langen Rede kurzer Sinn. Som stukken af en Brems nøjes Ministeren med en Prik ved Kalvebodstrand, naar han dog ikke kan faa en lang Centralstation.

2S. . . . Tre korte: Stoppesignal. Udføres af et Femtenmands-Udvalg og betegner, at hele Projektet gaar fløjten. Hermed er man kjørt fast, og det staar fremtidig Kjøbenhavnerne frit for at lade sig mase paa Banegaardens dertil indrettede Terrain.

Barbarisk Lovgivning.

Nej, det er næsten selv for galt
I vore gale Tider,
Som ellers har det liberalt
Med mindre gode Sider,
At, naar et stakkels Tugthuslem
Til Tidsfordriv proberer
At sende neden om og hjem
Et Opsyn, som generer,
Vil grumt man Hovedet af Staklen slaa!
Er det dog inte skammeligt, hvad Folk kan hitte paa?

Thi, hvis han skal paa Livstid bo
Hist under Hafstrøms Ledelse,
Saa har man næsten Lov at tro,
Han trænger til Adspredelse.
Og skal han straffes, naar han slaar
En Opsynsmand i Skallen,
Bør man jo lægge hundred' Aar
Til Straffen først, og allenfals inte lade Sejstrup Arbejd faa;
Men det er rent gudsjammerligt, hvad Folk kan hitte paa.

Men, Gud ske Lov, man har dog Folk
Saasom »*Avisens*« Richter,
Der gi'er sig til at være Tolk
For Lovens Christenpligter,
Som foreholder pænt og net
Hver Mand i Dommerkappen,
At Tugthusfanger bør ha'e Ret
Til at beholde Knappen,
Selv naar et Mord han prøver at begaa.
Men saadant noget kan Justitsen aldrig hitte paa!

Og, vil de Herrer Opsynsmænd
Sig ikke lade myre,
Saa er der andre, som vil den
Forretning gjerne styre,
Som villig sig ihjelslaa la'er,
Da Tiderne er dyre
Og de dog Livets Ophold har
I slig en Sinekure.
Saa man kan trøstig la'e de gamle gaa;
— Ja, det er dog vidunderligt, hvad Folk kan hitte paa.

Elsket og savnet.

— Naa, min gode Kone, Per Jensen maatte jo saa herfra.
— Ak ja, Hr. Pastor.
— Men hvilken rig Trøst er der ikke i Savnet?
— Ja ded er et faalig Savn, for vor Far var saa god til at passe Kreturet og inden man kommer sammen med en igen, maa ded jo gaa, som ded kan.

Balkonversation.

— Har Frøkenen nogensinde vaaren til en Henrettelse?
— Nej!
(Pavse).
— Tør jeg spørge, har Frøkenen hørt at jeg er en Tvilling?
— Nej!
(Haabløs Pavse).

Paa Stolen.

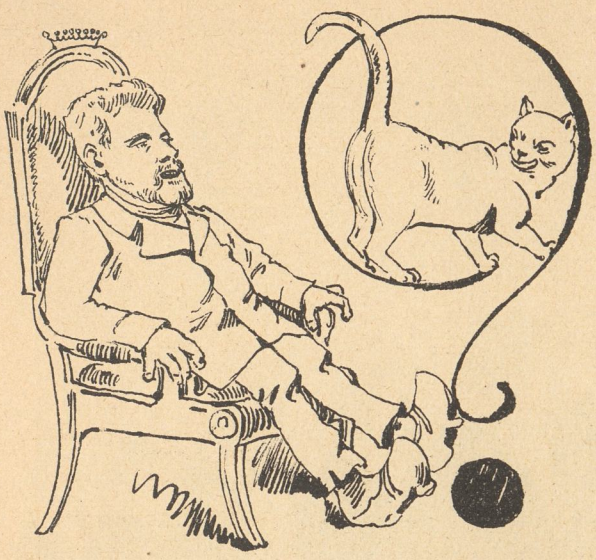

Hos en Greve skal der findes
En aparte Lænestol,
Som er ondskabsfuld og mindes
Hvert et Ord som en Parol.
Selv om man er stor og bred
Som en vældig Busk, man ned
Langs de bløde Sider
Aa, saa yndig glider.

Men naar denne Leg man leger,
Maa man nøje passe paa;
Stolens bløde Hynder plejer
Deres Folder fælt at slaa.
Naar man sidder lunt og godt,
Med Befæstninger saa flot
Rutter man og dro'ner
Midt i Millioner!

Lænestolen kjærlig byder
Sine Arme mod Enhver,
Sluger baade tørre Jyder
Og enhver Slags Evropæer;
Som affabel Greve, ... nej,
Som en Fono-Graf den sig
Muntrer uden Anger —
Sikken Bondefanger!

Vil en Helt fra Ribe 3die
Sige sig fra Stolen løs,
Bliver der en fæl Komedie,
Som gjør Helten helt nervøs.
Naar han vildest ta'er paa Vej,
Svarer Stolen støt og sejg
Paa hans „Logos fri mig“:
Du har siddet i mig!

Men, da ej man urettærdig
Handle bør mod Bondemænd,
Skynder Rettens Folk ihærdig
Sig til Lænestolen hen,
Sætter Næsen her og der,
Snuser hist og snuser her, — —
Og saa gaar Debatten.
Til de finder Katten.

En Jubilæumsfest.

Til de mange prægtige Fester, som Hovedstaden har svælget i i Anledning af Firmaet „O. C. Olsen & Ko.“s Jubilæum, sluttede sig ogsaa en lille en af mere privat Natur, som *Punch* foranstaltede. Dog var det selvfølgelig ikke saa meget Firmaet som *Punch's* personlige Ven Assel Henresches, han havde ønsket at fejre. Assel havde egentlig helst set, at det var blevet ved et lille Pic-nic paa Tomands-Haand mellem de to gamle Venner alene, men da *Punch* stod fast paa, at Festen dog skulde have en lidt mere repræsentativ Karakter, gik han ind paa det paa den Betingelse, at der kun blev indbudt de Allernærmeste.

Paa den til Festens Afholdelse berammede Tid var *Punch's* Beletage herlig oplyst, og efterhaanden som Ekvipagerne rullede ind ad Porten, samledes i hans Gemakker en udvalgt og feststemt Skare. Der var Secher, der stolt gik og saa ned ad sine nye Klæder, medens Alberti, som ogsaa var med, ikke undlod at bemærke, at han havde betalt dem. Borchsenius var noget mellemfornøjet over, at en Indledning paa fire Spalter til en Anmeldelse paa en Spalte var gaaet i Papirkurven, men Victor trøstede ham med, at han skulde gjøre ham til Schiwe for sit næste Interview.

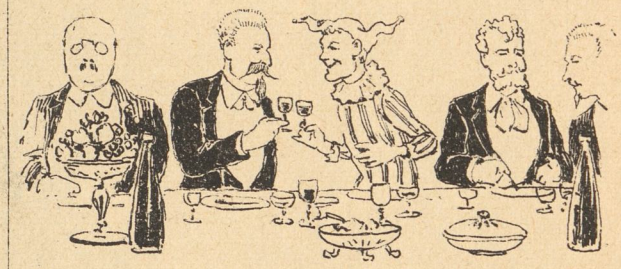

Saasnart Hædersgjæsten var ankommen, gik man til Bords. *Punch*, der selvfølgelig førte Hædersgjæsten, bød Velkommen og udtalte, at Jubilaren altid havde hørt til hans intimeste Venner, og han turde sige, at faa Steder var han bleven saa venlig modtaget som i hans Spalter; Jubilaren havde jo altid siddet i trykkende Omstændigh eder, kun hans Vid havde ikke følt sig trykket. Saa længe vort Folks komiske Sans ikke var udtørret, vilde Assel altid høre til Danmarks mest humoristiske Skikkelser.

Han gav derefter Ordet til Secher, der meddelte, at „Dannebrog“ havde udsat en Prisbelønning for det bedste Epigram eller Bonmot om Jubilaren. Prisen var tilfaldet følgende:

Da han blev sat i Verden ind,
Var det et Sætter-Mesterstykke,
Af hanses Maarschomhed et Bind
Var schgu det bedste, han ku' trykke.

Ved Navnesedlens Aabning havde det til almindelig Overraskelse vist sig, at Præmiens lykkelige Vinder var Bogtrykker Axel Henriques. Almindelig Jubel hilste denne Meddelelse.

Af de andre indkomne Bidrag oplæste Secher følgende:

Jeg kan schgu ikke lade være at grine af mig selv.
Sganarel.

Hvis jeg ikke var til, vilde Holbergs Komedier maaske endnu kunne more.
Et overflødigt Menneske.

Hvis jeg ikke var Melbye, vilde jeg være Henriques.
Melby.

Der blev dernæst oplæst en Række Telegrammer, bl. a. fra Georg Brandes, der udtalte, at Assels hele

Liv var en Protest imod Kongedømmet og Kirken, og fra en Række Medborgere fra By og Land, der bragte Forfatteren til „*Og stop nu lidt, Smit*“ deres Hyldest for dette storartede Udslag af moderne Aand.

Der blev derefter holdt en Række Taler af mere privat Natur.

Borchsenius angreb i en længere Indledning det kgl. Theater og Kammerherre Fallesen, fordi han aldrig havde opført noget af Assel.

Punch talte for Secher og gratulerede ham til den sidste Renovation.

En tilstedeværende Jordemodermand takkede Secher for den varme Interesse, han havde vist Taleren og hans Standsfæller i deres brydsomme og ofte ansvarsfulde Gjerning.

Assel takkede de Tilstedeværende dybt rørt. Naar han i Øjeblikket skulde trykke et eller andet, skulde det da være hans Værts Haand. (Fnisen). Hans Henriquelse var i Sandhed pyramidalsk. (Henrykt Latter). *Punch* havde ladet ham tømme saa mangen en Skaal, derfor kom det ikke an paa en Skaal mere eller mindre. *Punch's*, vor elskværdige Værts Skaal! (Jubel).

I dette Øjeblik hørtes der udenfor Vinduerne Hurraraab af en større Menneskemængde. Det var alle „*Københavns*“ forhenværende og nuværende Redaktører, der vilde bringe Jubilaren en Hyldest og en Tak for den Tid, han havde trykt deres Blad.

Herefter hævede *Punch* Bordet, og Alle spredte sig i Salonerne forat indtage Kaffen undtagen Victor. Han var gaaet ud i Køkkenet for at interviewe Pigen for senere at kunne skrive en Artikel om „vore Tjenestepiger“.

Tulipaner og Kirsebær.

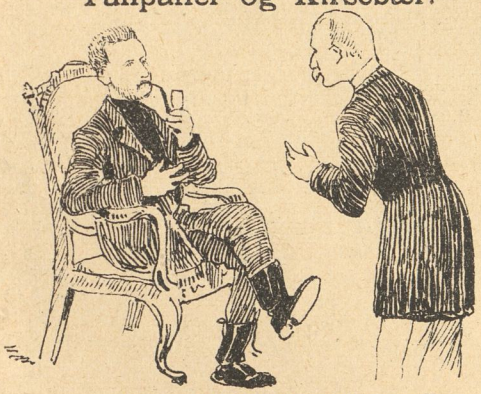

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Den jyske Jens Busk med det lille »a«
Har været et Svip paa Visit hos Grev Moltke,
Og nu skal han klare sig fra'en a'
Og sin Forligs-»Tullepaahn« fortolke.
Han lider ilde,
At man vil drille
Ham med den Fæstning, han si'er, han vilde
Ha'e revet ned.

Da Jens gik til Moltke og bød Goddag,
Saa vidste han vist nok knapt, hvad han gjorde.
Men nu har han lært, hvad der falder a',
Naar man plukker Kirsebær med de store.
Og paa den Lære
Maa Jens nu bære,
Fordi at pille han nix ku' la'e være
Ved Festungen.

Banegaardsrejen.

Det var sig Hr. Ingerslev,
Hannem lyster Stationer at flytte,
Triner han ind i den Folkethingssal,
Saa faare de Thingmænd lytte.

Frem da stod Hr. Niels Andersen,
Fra Vesterhvig monne han komme,
Drager han op en Landmaalersnor
At binde for Statens Komme.

Tyve Millioner og fem
Dem vilde han ikke give,
Slog han over de tyve en Streg
Og lod ved de fem det blive.

Fremstod Frede hin mænske,
Lagde Ord om Kalvebods Strande,
Lægge vi ud vor Banegaard
Alt ved de blakkede Vande.

Var det sig unge Hr. Hammerich,
Han førte saa tung en Lanse,
Tog han sig en fast Position
Alt paa Ministerens Skanse

Landtes der og en Hage ved,
Den Hage helst vilde spare,
Skjønt hannem lysted til Nivaagaard
Med Kystbanetog at fare.

Over de dyre Grunde Hr. Klein
Mon fælde saa tung en Taare,
Og om de Kalvebodders Fred
Han tinged med Thinget saare.

Lagde man da den Banegaard
Bag Udvalgets skumle Porte.
Men Folket varer det høje Thing:
Den bliver vel ikke borte?

Et Forslag.

Hr. Redaktør.

Da vi nu har baade Vandskat og Ølskat og Brændevinsskat og Indkomstskat og forhaabenlig snart faar baade Cykleskat og Huslejeskat, saa synes jeg, at det kunde være tidssvarende, at vi ogsaa fik lagt Skat gaa Fortovsretten, efter-di enhver Ret maa medføre visse Ptigter, og det forekommer mig, at Folk i det hele taget ikke skatter deres Fortovsret højt nok.

Det kunde maaske ogsaa være paa Tiden at lægge Skat paa Forlovelsesringe, saa meget mere, som de Forlovede da havde en Grund mere til at kalde hinanden for deres højeste Skat her i Livet.

Skulde disse to Forslag ikke blive skattede efter Fortjeneste, haaber jeg, at man i det mindste vil lægge en Smule Skat paa Paraplyer og Gummigalosker i Erkjendelsen af, at vi virkelig har altfor faa Skatter her i Kommunen, og at Borgerne ikke betaler nær nok for den Lykke og Velsignelse at bo her i Staden og svare Afgifter til en saa vis Kommunalbestyrelse som den, der for Tiden raader udi Haffnia.

Deres ærbødige
Oldfux Jespersen,
p. T. Raadmand.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tvekampen.

Imens den gamle Banegaard
Lig Herkules paa Skinnevejen staar,
Udfægter Hammerich og Andersen
Som Dydens eller Lastens Banemænd
Den kildne Sag, om man skal flytt 'en
Øst eller vest for Frihedsstøtten.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 24. November. Nr. 47.

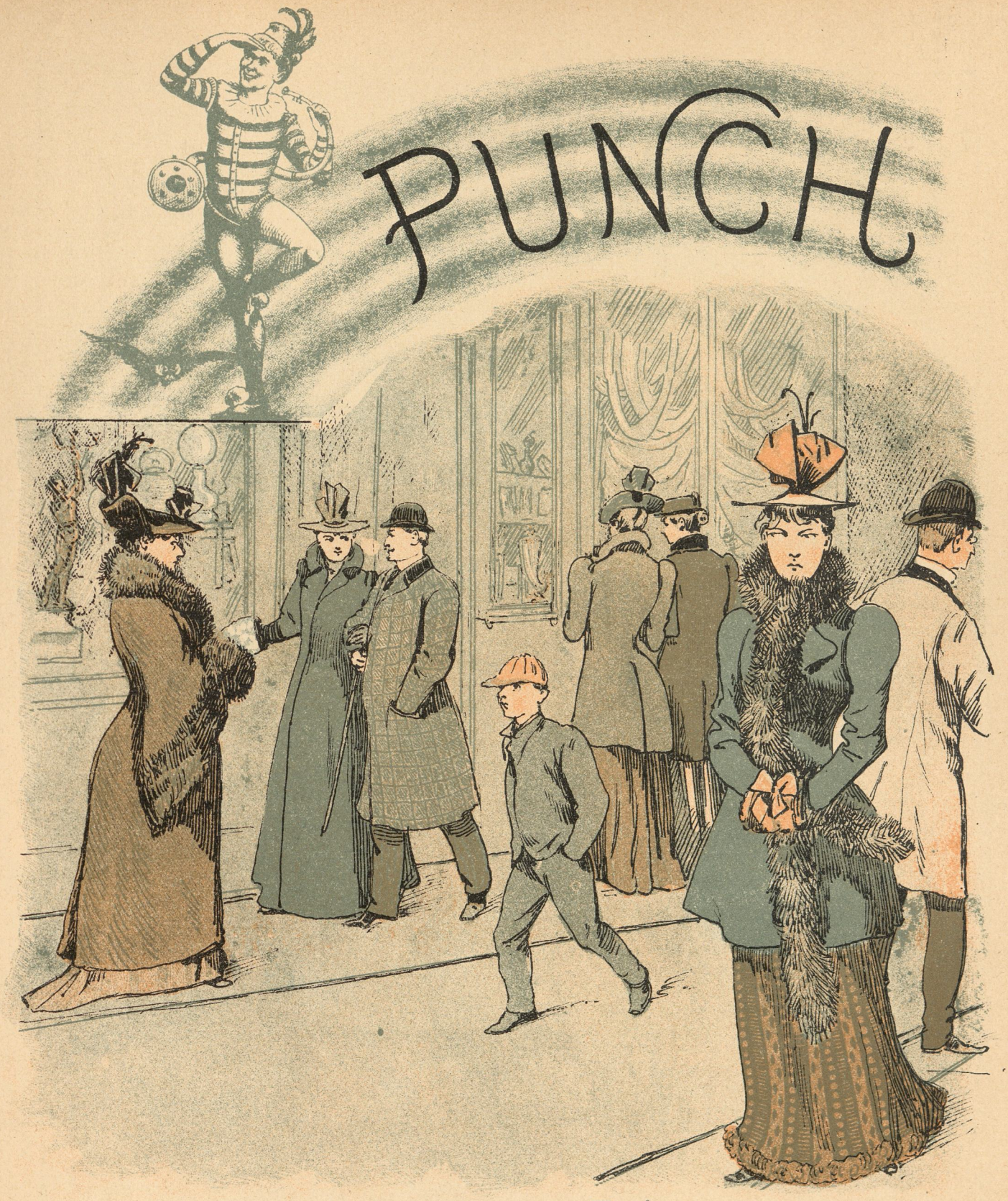

To Sjæle — een Tanke.

Fru Petersen: Der gaar den kjedelige Frøken Svendsen; hun skylder mig en Visit, blot hun maa se, jeg er paa Gaden, saa gaar hun nok op og gjør den, mens jeg er borte.

Frøken Svendsen: Der gaar den Sladder-Skade! bare hun ikke saa, jeg har set hende; saa gaar jeg op og gjør den Visit, jeg skylder hende, mens hun er borte.

Gamle Skader.

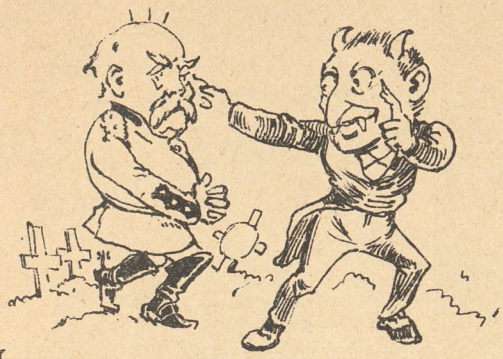

Hvad haver ikke Fanden at bestille,
Naar Tid og Lejlighed han har?
Et næsten djævelsk Puds han da kan spille
Sin allerbedste Ven saagar.

Og naar han først har Spillet gaaende,
Der ingen Djævel er, som faar
Ham til selv gamle Bismarck at forskaane,
Trods Fyrstens trende Sølverhaar.

Nys har den Slemme ham endogsaa fristet
Til at bekende smukt, hvordan
En Gang han Benedetti overlisted'
Og fik en større Krig i Stand;

Hvorlunde han ved en forvansket Skrivelse
Anno Halvfjerds sin Krig fik frem,
Der hundred Tusend, uden Overdrivelse,
Besørged' neden om og hjem.

Ja, hvad har ikke Fanden at bestille,
Naar han paa Hestefoden gaar?
Nu vil han Bismarck ved den Nimbus skille,
Der prydede hans trende Haar.

— Af Tidens Grav sig rejser gamle Minder,
Faar Liv og Skikkelse paany
Og væbner sig som splinternye Fjender
Imod den store Statsmands Ry.

Paa tyske som paa franske Journalister
Gaar Tungen som en Møllekværn
Med Grovhed til den stakkels Exminister
For hans Trafik med Blod og Jern.

Af Støvet manes frem den franske Kejser,
Der led saa sørgelige Kaar,
Mod Urostifteren, hos hvem sig rejser
Paa Hovedet de trende Haar.

Hint »Kunstgreb« vil sandsynligvis ham pine,
Som han har pint Paragraf 5.
— Hvad kan det nytte, Fanden hytter sine,
Naar han til sidst dog negler dem?

— Ja, hvad har ikke Fanden at bestille?
Helst naar Samvittigheden slaar
Og giver Bismarck mangen bitter Pille
I Tilgift til de trende Haar.

Drøm og Daad.

Det var en forfærdelig Nat, — en Blodnat, — en Nat til mange Øre Linien pr Referat. Men *Punch* var sin egen Reporter.

Et raat og barbarisk Mørke rugede over den skumle Fængselsbygning. Ingen Uvedkommende maatte have sin Næse under Øxen, naar Nattens Skændselsgjerning skulde foregaa. *Punch* forsøgte at glide ned gjennem Skorstenen, han forsøgte at grave sig en Vej under Kælderen, men alle Vegne stødte han paa en Højesteretsassessor, der spærrede Indgangen med en Plakat af 1813. Saa var der ikke Andet for: den sidste Udvej til en Gjenvej maatte forsøges.

Med en anerkjendt Sagkyndig ved Haanden traadte *Punch* ind til Kongens Foged. Den Anerkjendte forelagde Sagen og godtgjorde i en længere Artikel, at Rekvirenten var en videbegærlig, om end blodtørstig Tilrejsende fra det journalistiske Overdrev, hvor kampberedte Tyre græsser fredelig Side om Side og æder Højesteretsdomme. Saa maatte Fogeden bøje sig og være følgagtig. Et Øjeblik efter var *Punch* sat ind i

Fængselsgaarden,

hvor Blokken henstod i et Hjørne, medens Bødlen stod Blokpost og hvæssede sin Øxe. Under Forsamlingens Gysen traadte den Anerkendte frem og holdt et vejledende Foredrag. Et Hoved skulde falde, det var Hovedsagen, — oplyste han; — men her var ikke Tale om en almindelig Forbryder. Delinkventen havde altid gjort Samfundet Fortræd, skjønt man havde forsøgt at lægge ham i Lænker. Ikke en Gang i det eneste, uafhængige Kontor ved Trinitatis, hvor han dog ofte havde søgt og fundet Tilflugt, vilde man nu længere kjendes ved ham. Lad ham derfor komme! — — Fængselsporten sprang op, og

Delinkventen

skred ud i Gaarden. *Punch* veg forfærdet tilbage, da han gjenkjendte ham. Det var hans egen, mangeaarige Medarbejder, der skulde henrettes, ... det var *den sunde Fornuft.* Det var ikke den Henrettelse, *Punch* var rejst ud for at overvære; Fogeden maatte altsaa have misforstaaet ham og været ham følgagtig til en forkert Begivenhed. Men sine Læsere skylder man alt det Blod, man kan faa at se; *Punch* samlede derfor hele sit Mod og mumlede stille et Par tyske Vers, som han havde lært i sin Barndom:

Wer ist die Wahrheit, wer ist der Dichter,
Der Delinkventus oder der . . . Richter?

Med faste Skridt traadte den Dødsdømte hen

Ved Blokken,

hvor de sidste, skæbnesvangre Spørgsmaal blev ham forelagte:

Vil Anklagede indrømme, at Plakaten af 1813 er en rød Plakat, der ikke gjælder paa Repertoirelisten, og at Højesteret ikke er den højeste Ret? —

Nej, det vilde den sunde Fornuft ikke.

Vil Anklagede indrømme, at, naar man ikke har

hugget Hovedet af en Forbryder, der har fortjent det, bør man gjøre sin Fejl god igjen ved heller ikke at hugge Hovedet af en Forbryder, der ogsaa har fortjent det? —

Nej, det vilde den sunde Fornuft aldeles ikke.

Vil Anklagede neje sig for den retfærdige Grundsætning, at hvad enten man hugger et Hoved af, eller man lader det sidde, i begge Tilfælde skal man i „Avisen"? —

Nej, Gu' om jeg vil, svarede den sunde Fornuft, ... og saa var han færdig.

Hovedet falder.

Da skete det Forfærdelige. Med kraftige Hænder blev den Dødsdømte ført til Retterstedet. Men *Punch* udstødte et Rædselsskrig; — — det var ham selv, der blev lagt paa Blokken! Han saa allerede Skarpretteren hæve Armen, han følte Øxen kildre sig i Nakken . . . . . .

Saa vaagnede han i det Samme. Badet i Sved laa han paa Gulvet foran sin Sofa, medens der heftig blev banket paa Døren, og to Stævningsmænd traadte ind i Stuen.

Glædestraalende greb han sig til Halsen. Der var richtignok foregaaet en Henrettelse; men det var ikke *Punch*, ... det var en anerkjendt Sagkyndig, der havde tabt Hovedet.

Bøssebrev.

Min Bøsse er et udmærket Vaaben. Med den har jeg skudt baade Agerhøns og Tyrker og Indianere og Preussere. Frivillig gik jeg med, og bange var jeg aldrig. Heller ikke bange for at deltage i de adelige Middage hos mine Svogre, hvor Vinen flød, og Kinden var rød, og fejret blev den, som Bukken skød, der nu var død; og Damernes Øjne lyste i Glød, og alle Herrerne Gløden nød, og Damernes Øjne skinned som Kul, og Herrerne sad som Nul ved Nul, berust af de hvide Arme og de højtbaarne Barme. Men i Skaane skød jeg svenske Ryper, der er en kvart Tomme mindre i Vingefanget end de norske, og Harer skød jeg, og Daavildt, og Raavildt, og andet Vildt, som jeg altsammen skikkede *Politiken*, da det havde hængt saa længe, at det havde den passende Lugt. Men, da jeg selv kom ind i Politiken og blev radikal Forhandlings-Løsgænger, og nær var bleven valgt baade paa Sjælland og i Jylland, men nøjedes med Jyderne, saa lod jeg *Dannebrog* faa mine Høns og mine Ænder og mine jagende Boganmeldelser. Og nu forleden var jeg atter ude paa Jagt. Terrænet om Rungstedgaard er et godt Revier, men forlængst raseret af min Riffel, thi der har jeg skudt baade Raaer og Daaer, Harer og Kaniner, Høns og Kyllinger, Ræve og Grævlinger, Toaaringer og Treaaringer, Ryg og Gjenvej, saa jeg strejfede længer sydpaa og afdrev Fæstningsterrænet, helt ned til Forterne, hvor de ogsaa skyder, men med Kanoner, som har kostet os alle Millioner, og som vogtes af Underofficerernes Koner, der staar ved Lunten, mens Manden drikker og sidder henne paa Kroen og hikker, skønt Landets Vel i hans Hænder ligger, og derfor maa jeg alvorlig protestere mod den ny Hærlov, som vil give Fæstningen Mandskab og Højre Vind i Sejlene og Bahnson et Tillidsvotum og Officererne hele Takken, fordi de rejste i Snorefrakken — mens jeg paa Jagt drev omkring i Jakken — og talte for Fæstningen og stak'en ud som Signalflag fra Fødelandssmakken, mens stadig jeg gaar med Bøssen paa Nakken og vejrer Høns og nedlægger Ænder, som Folkethinget og Secher jeg sender, fordi jeg Hørup ej længer kjender, skjønt han som jeg Madam Svendsen vender, naar Tampen brænder, og Magten blænder, og Venstrevælgerne fra os render — her tror jeg, det er bedst, at jeg ender. *Gobanis.*

Den højeste Opløsning.

De stakkels Radikale
Faa stadig følelig paa deres Hale.
I Aar har særlig Lykken
Vendt salig Bergs og Hørups Venner Ryggen;
Mod dem i Vælgermassen
En »Hovedstrøm« har vendt sig,
Saa det har jevnlig hændt sig,
At der har vanket ordentlig paa Kassen,
Hvor man i Integade
Var fattet paa at høste Lavrbærblade.

Ja, det var Taubers Brøde,
At han en skjønne Dag gik hen og døde
Og lod en Kreds i Stikken,
Der assureret var i *„Politiken"*
Og her for stedse viet
Til skarp Protest mod Sammensmelteriet;
Og saa skal Kredsen til hans Stedfortræder
I Stedet for at flotte
Sig med en »Rumlepotte«
Vælge en Overløber og »Forræder«!
At Taubers Valgkreds vover
At la'e »Protester« falde,
Kan bringe Hørups Galde
Til selv at prøve paa at »løbe over«.
Thi Skuffelsen er knusende
For Integadedrengene,
Som nylig slog paa Strengene:
Ham selv og saa de firsindstyve Tusende,
Der sikkert skulde komme,
Naar Vælgerne paany holdt Folkedomme.

Men selv i Folkets Kammer
Hjemsøges Radikalerne af Jammer
Og Graad og Hyl og Klage,
Hvortil man aldrig forhen har hørt Mage.
— Skjønt de har protesteret,
Fik de dog ikke Skeels Mandat kasseret
Og Provisoriet slagtet,
Hvor ivrig efter denne Svir de tragted',
— Hvad kan det nytte, Førerskabet præker
Moral i Thingets Møder,
Eedvard som en af de moderne Jøder
Og Stadil-Christensen som klassisk Græker,
Naar Thinget selv ej nægter
At diskutere Bahnsons Hærprojekter,
Og Berntsen i sin »Sejrsrus« fordrister
Sig til at aale vorses Evropæere?
— Det Kors er tungt at bære
For stakkels fordums Galgenhumorister.

Tak for Mad.

— No vel A sej jer valbekoms, for no maa A op mæ 'ed!

Af Børn og fulde Folk — —

— Du er fuld — Du!
— Det gaar over — men Du er dum Du — det gaar aldrig over —

Rundt i Norge.

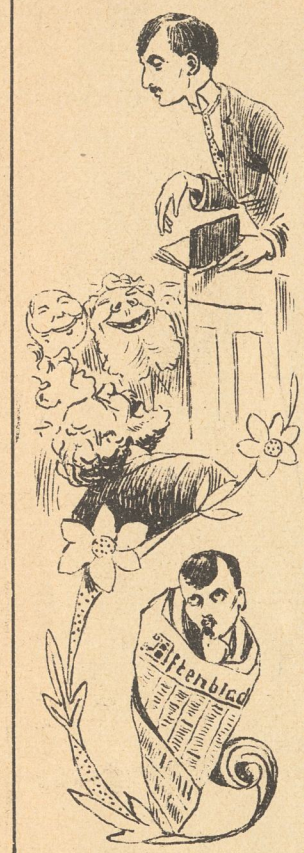

Da Danmark blev for lille,
Og Herman blev for stor,
Han rejste med sit Snille
Og drog af Sted mod Nord.
For »Kiste« der han laved, som
For Publikum var tom
Rundt paa Gulvet.

Saa drog han op til Nordland
Og pilked Bergens Torsk,
Og saa blev han en Nordmand,
En rigtig ultra-norsk.
For Bjørnene han læste op —
Det løb hver Bamsekrop
Rundt i Ho'det.

Vi bar det dog med Fatning,
Gav ham til Norge som
En rimelig Erstatning
For Bjørnsons Fraseflom.
Mens her han planted sin Kanon,
Gik Herman paa Mission
Rundt i Norge.

Men bedre ej det gik ham
End denne Fredens Præst:
Herned vi atter fik ham
Tilbage med Protest.
Sit Korpus det begavede
Han selv begravede
Rundt hos Korsgaard.

Nu Herman er igjen her
I vores egen By,
Hvis ej det er hans Gjenfærd,
Som Rex har givet Ly.
Nu digter han os Skrøner om,
Hvordan af Sted han kom
Rundt i Norge.

Over een Kam.

For at udarbejde Forslag til Forandring i vor barbariske Straffelov har Justitsministeriet i indeværende Slagtemaaned nedsat en Kommission bestaaende af en anerkendt Journalist, en anerkendt Politiker og en særlig anerkendt Sagkyndig. *Nomina sunt odiosa*, men Kommissionen skal allerede være bleven enig om følgende Bestemmelser:

1. Et Mordforsøg, begaaet af en Fange, der hensidder i Tugthuset paa Livstid, bør tilkjendes samme Straf, som om han havde begaaet Mordforsøget, medens han var paa fri Fod, altsaa henholdsvis 14 Aars Tugthusarbejde som Tillæg til hans øvrige Straf.

2. For at overvinde visse praktiske Vanskeligheder, der kan være forbundne med Exekveringen af en saadan Tillægsstraf, idømmes Malefikanten en Forlængelse af Livstiden paa 14 Aar, og det paalægges Fængselsbestyrelsen at drage Omsorg for, at Vedkommende nyder en saa god Extraforplejning (f. Ex. med Brama-Livs-Elixir), at hans Livs Varighed efter al Sandsynlighed vil strække sig de 14 Aar ud over det Tidsrum, hvori han kunde have levet, hvis han havde været paa fri Fod og maattet sørge for sig selv,

3. Til Opsynsmænd ved Straffeanstalterne ansættes for Fremtiden kun saadanne Personer, som kan præstere Attester for, at det er deres Hensigt at ville dø i Skjønhed, men at det af Mangel paa praktisk Færdighed hidtil ikke er lykkedes dem at begaa Selvmord.

Theaterkatten spinder.

Rejser. Ryger. Er bleven ansat som Over-Theaterkat ved samtlige kjøbenhavnske Theatre. Maa se det hele. Kjører derfor rundt i Droschke. Inspicerer.

— — Synede Abrahams's nye norske Dame. En svensk Pluto oppe i Stockholm havde taget Severins gamle Eurydice. Severin opgiver sit hyggelige Opholdssted i Billetkontoret, siger til Dorph, han maa passe paa Kassen, rejser til Stockholm, kaster sig for de stockholmske Olympieres Fødder, byder dem Alt, en af Wieherne, Marie Müller, Olga Meyer, hvad de vil have — bare han kan faa Lov til at beholde sin Eurydice.

Forgjæves. Syv Aftener i Træk optræder Fru Norrie uigjenkaldelig sidste Gang, syv Gange i Træk tæller Severin for uigjenkaldelig sidste Gang et udsolgt Hus. For uigjenkaldelig sidste Gang synger hun for uigjenkaldelig sidste Gang. Rejser. Saa kommer den norske Dame.

Scenen: En halvfuld Theatersal. I Baggrunden et Reklametæppe. Paa Siderne Klaker: i Parkettet Gustav, Helge, Gunnar, Eedvard Paa Galleriet den almindelige Klake. I Gitterlogen Abrahams sørgeklædt, fire bedrøvede Billetsjovere bag i Parkettet.

Selve Fru Bergh: stor Reklame, lille Stemme, udmærker sig mere ved at drikke Pjolter og ryge Cigaret end egentlig ved Talent. Smiler ned til Eedvard, Gustav, Helge og Gunnar. Firkløveret nikker op.

Eedvard, der er lidt af Familien — en Slags Svoger — roser selvfølgelig: ny skandinavisk Primadonna osv. Siger til Falkmann, han maa Gud straffe ham rose. Falkmann roser. Eedvard, Gustav, Helge og Gunnar klapper som besatte. Klaken paa Galleriet ogsaa. Ingen andre. Folk bliver borte. Abrahams græder i Gitterlogen. Den norske Dame forsvinder. Ryger. Rejser. Tager Poterne paa Nakken.

— — Var ude paa Kasino at inspicere „Kolumbus". Meget godt, særdeles godt. Storartet Vandpantomime i 3die Akt, der mangler bare lidt Heste og et Par morsomme Klovner. Men Wiehe storartet, Balletten meget bedre end hos Schumann og Huset fuldt. Lidt Fribilletter imellem — naa Herre Gud, vi kan jo ikke allesammen betale vore Billetter.

— — Har for Resten ogsaa været i Dagmar. Tør nok komme der i denne Tid, da Martinius ikke gaar løs. Saa „Den godmodige Mand". Har før set en godmodig Mand i Dagmar. Nu er han Professor. Rosenberg har oversat det — Rosenberg oversætter altid, naar ingen andre vil. Oversætter frit — forbedrer. Sætter selv i Scene. Har nok før sat „Den godmodige Mand" i Scene.

Om det tit morer mig, dette her? Nej, det ved Gud, det ikke gjør. Jeg gjør det kun, fordi jeg føler det som min Pligt som kongelig Embedsmand. Jeg sagde det ogsaa til Kammerherren forleden. „Kjære Kammerherre," sagde jeg, „jeg troer, vi to forstaar hinanden. Man har sat os i Spisden for denne Kunstanstalt, man har overdraget os at administrere den; altsaa administrerer vi den. Men *entre nous* — dette Leben her mellem alle disse Skuespillere er ikke noget for os. Jeg husker, at Kammerherren, da jeg som ung Theaterkat kom op til Dem for at søge Ansættelse ved Theatret, sagde til mig: „Jeg husker, *mon chèr*, at der var en gammel Madam, som sagde, at hun aldrig i sit Liv havde truffet en Skuespiller, der var en Gentleman. Denne gamle Madam var Fru Hejberg! Saadan sagde Kammerherren, og jeg skal bevare de Ord i taknemmelig Erindring."

— — *A propos* om Fru Hejberg — saa fik Kammerherren og jeg hende da afsløret forleden Dag. Det var jo heller ikke mere end billigt efter alle de Afsløringer, hun har leveret i sine Memoirer. Oprigtig talt — jeg befinder mig aldrig bedre end ved saadanne officielle Lejligheder, naar man møder i sin bedste Pels, naar de Kongelige er til Stede og Kammerherren bærer Nøglen paa Halespidsen, og han har betroet mig, at det ogsaa er hans store Dage At Fru Heiberg har faaet et Separatkabinet, saa at hun ikke behøver at staa ude mellem alle Mandfolkene i Foyeren, er en fin Opmærksomhed fra Kammerherrens Side.

Om Aftenen labede vi to Gamle, han og jeg — et lille privat Bæger i Dagens Anledning inde paa Kontoret. Han labede en Skaal for mig og jeg en for ham, og saa labede vi begge to for Fru Heiberg, for hendes Mand osv. Da vi gik hjem om Aftenen, havde Kammerherren stukket sit højre Forben ind under mit venstre, og han sagde, at han befandt sig rigtig godt. Men jeg kunde se paa hans Skygge, at han hængte tungsindigt med Halen.

Lad dem bare brænde af!

Fryd dig ved Livet, Læser! — Nu
Kan rolig Du krepere,
Med glad Bevidsthed om, at Du
Begraves aldrig mere!
Naar Døden blæser i sin Lur,
Du puttes ind i et Komfur,
Mens Venner, klædt i Sørgeflor,
Fremstammer disse Smertens Ord:
Saa De Røgen?

Og kun blandt fine Folk saagar
Din Aske skal bevares;
Thi Sjovere og Bøller la'er
Man Sligt ej vederfares!
Kun *Crêmen de la Crêmen* maa
I »*Crêmatoriernes*« gaa,
Saa det for alle Næser bli'er
En Svir, naar Graverkarlen si'er:
Saa De Røgen?

Kulturen skrider frem i Spring,
Saa knap man kan den følge!
Tænk blot, hvor mange rare Ting
En saadan Ovn kan dølge.
For Bing er det jo gammelkjendt,
Hvor man faar Protokoller brændt,
Men ved en Hærlovs Aske nu
Kan Lars og Bojsen synge: »Hu, —
Saa De Røgen?»

»Samaritanen« putter man
Med Glans i Flammekilden;
Den nordre Birkedommer kan
Jo puste rart til Ilden.
Naar Fattigfolk en Vinterstund
Har ej en Krumme Brød i Mund,
Kan de ved tomme Gryder staa
Og sukke »Ak!« og sukke »Aa! —
Saa I Røgen?«

Og sikket Held, — hvad Alle med
Lidt Indsigt kan begribe, —
At Gamlehørup faar et Sted
At brænde sine Skibe! — —
Ja, glæd dig, Læser! . . . Tænk blot, slig
En Fryd det bli'er at ligge Lig,
Mens Præst og Degn man bliver kvit,
Og kun en Brandmand sukker blidt:
Saa De Røgen?

Hos Gehejmeetatsraaden.

Et Interview.

Da Punch mærkede, at der var hamborgske Ugler i Øresundsmosen, tog han sin Diplomatfrakke paa og kjørte hen til Gehejmeetatsraaden. Efter at de formelle Hilsener var ududvexlede, gik Punch lige løs paa Sagen og spurgte:

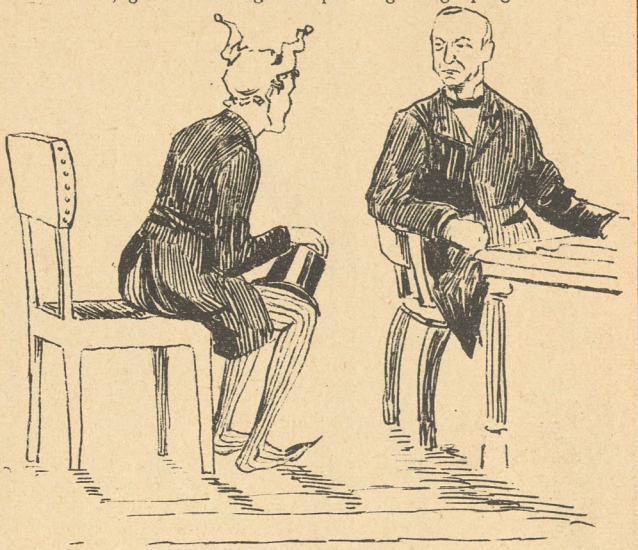

— Saa De Røgen, Hr. Gehejmeetatsraad?

— Hvilken Røg, kære?

— Den tyske. Den ser sort ud.

— Naa, De mener maaske de hamborgske Pæreskuder? Men de kommer aldrig her til Kjøbenhavn; de stikker saa dybt, at Thingvalla ikke stikker op for dem.

— Er De ikke bange for, at de tager alle Svenskerne?

— Aldeles ikke. Svenskerne har allesammen købt Billet hos mig for Aar og Dag siden.

— Nordmændene da?

— Nordmændene? Dem har vi næsten Eneret paa at sende over Atlanten.

— Meget vel. Men kan der ikke være Fare for Finnerne, Hr. Gehejmeraad?

— Kære, Finnerne kan jo kun komme til Kjøbenhavn paa mine forenede Dampere; og, har jeg dem først her — De forstaar.

— Fuldkommen. Men saa er der jo endnu Danskerne.

— Det har De Ret i, kære Punch. Danskerne bliver de værste. De har altid haft en beklagelig Lyst til selv at vælge deres Router.

— Hvad mener Gehejmeraaden om Martin Frederiksen som Rheder for de sex Hamborgerbaade?

— Dygtig Mand. Men nogen Marmorkirke har han aldrig bygget.

— Det har han ikke, Hr. Gehejmeraad.

— Han har heller aldrig indsamlet Kaffekedler.

— Nej, det er vist.

— Har han maaske skaffet Statshjælp til sure Sukkeraktier?

— Aldrig i Livet.

— Eller lagt Telegrafer til Kina — eller holdt Handelsforedrag for Købmænd — eller skabt Dampsporvognen . . . .

— Nej, Hr. Gehejmeraad, sligt har Martin Frederiksen aldrig gjort.

— Men, naar nu dette er Tilfældet, sagde Gehejmeraaden med et fint Smil, saa vil De indse, at Thingvalla har intet at frygte.

— Ikke det bitteste, Hr. Gehejmeetatsraad.

— Tyskerne kan godt gaa hjem og lægge sig.

— De er vist allerede gaaet, Hr. Gehejmeraad. Farvel!

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Spil-Fægtere.

Da Bahnson kom med sit Hærlovs-Projekt,
Fik vore Røde med vanlig Effekt
En malerisk Krigsdans lavet i Stand
Til Ære for deres Kolum-Bussemand.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 1. December. Nr. 48.

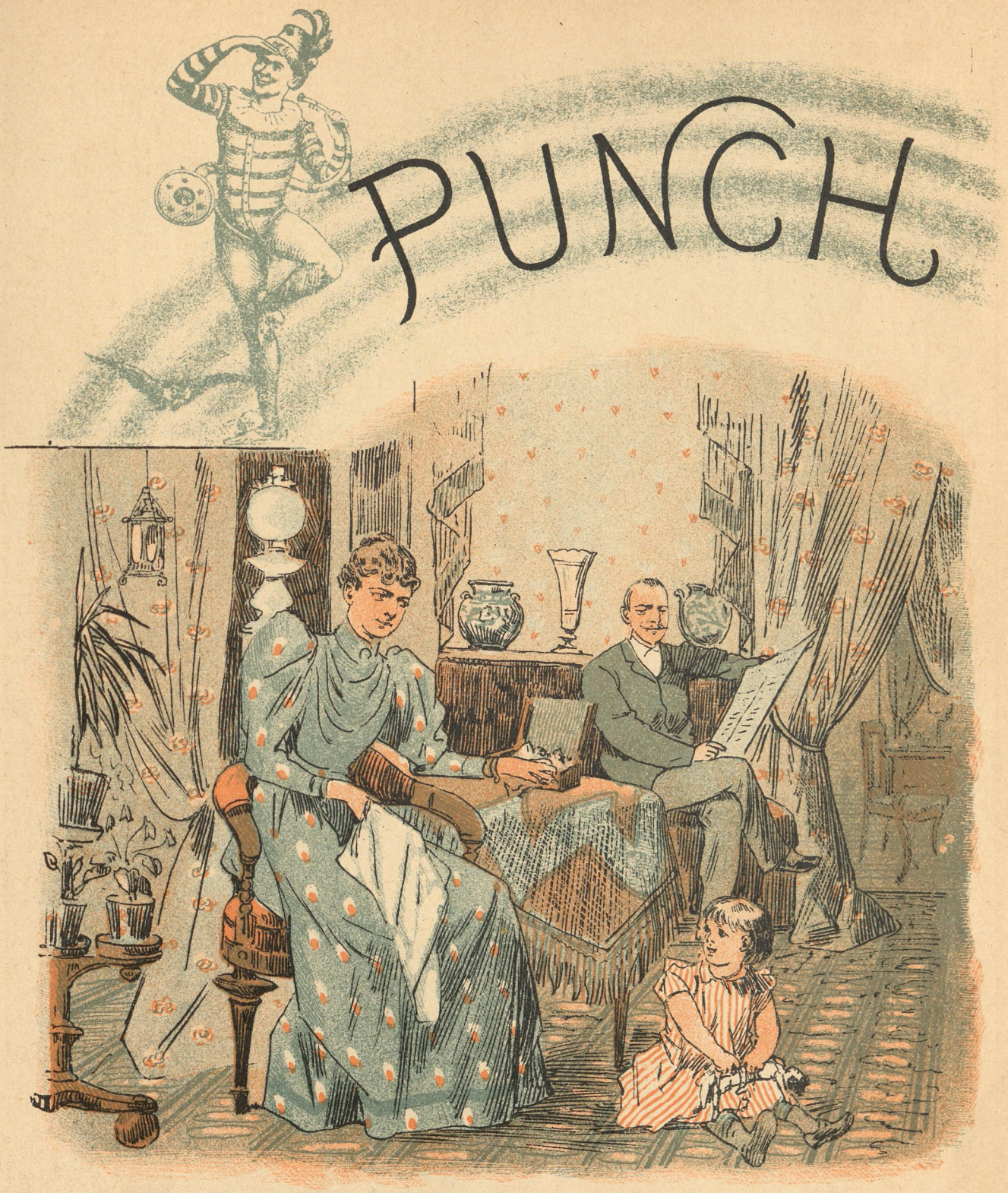

Der kan være Noget i det.

— Men Barn dog? Du river jo din Dukke helt itu?
— Ja Moer! Nu veed jeg, hvad Vorherre laver Mennesker af; det er Skind udvendig, og indvendig bare Juks!

Hjemme og ude.

Mens Integadens Mindretal sig græmmer
Over den Kval, Forhandlingen har voldt,
Og rumler væk med mangt et vældigt »Holdt!«
Skjønt med et haabløst ringe Antal Stemmer,
Fik Hærudvalget sine 15 Lemmer;
— V. Dinesen blev Nummer 15, Stolt,
Saasom han nyder nok en lille Smule
Tillid blandt Folkethingets løse Fugle.

I øvrigt fra Kasernen ikke lyder
For Tiden mange borgerlige Ord;
I Stilhed glad Diæterne man nyder,
Mens over »Arbejdsplanen« Græsset gror.
Tutein dog meldte sig som Banebryder
Og anbefaled sine jydske Spor,
Hvis Aarsag man en Sammenkobling aner
Imellem dem og Hovedstadens Baner!

— Men, skorter det for Tiden stærkt paa Liv i
Den Rigsdagssamling, som er her at se,
Har man et mere livligt Perspektiv i
Det Parlament, som muntrer sig ved Spree;
Der har man havt det Særsyn, at Caprivi
Har søgt at vadske Bismarck ren som Sne,
Skjønt samme Statsmands rene Ord afsløred'
Den Ræv, han i Halvfjerds har havt bag Øret.

Ved Seinens Strøm har Panama-Kanalen
En Hoben onde Tunger bragt paa Gled,
Saa det med Spydigheder regned ned
Over Regeringen, som fik paa Halen,
Uagtet den vil ikke kjendes ved,
At den har havt sin Andel i Skandalen.
— Man ser, at ganske som i „*Politiken*"
»Grovkornet Spøg« har Plads i Republikken.

Afsløringen af hine store Mænds
Skavanker er for intet dog at regne
Mod den Afsløring, som vor »bette Jens«
Blev Genstand for paa sin Forhandlings Vegne,
Saa han er nu paa Grund af sine egne
Udtalelser »for al Undskyldning læns«,
Saasom, da han hos Højre voved Trøjen,
Han ganske herlig kunde taale Røgen.

Et Bismarck-Interview.

Punch, der stadig sætter en Ære i at gaa i Spidsen for ethvert Fremskridt i Journalistiken, har længe haft til Hensigt at interviewe Bismarck. Til den Ende tog han forleden Dag til Hamborg og derfra ud til Frederichsruh, hvor den forhenværende Kansler som bekjendt ligger paa Landet.

Det var en lys Graavejrsmorgen med Sne paa de optøede Veje. *Punch* gik ind ad Havelaagen, klappede „Der Reichshund" ned ad Ryggen og stod kort efter udenfor en Dør, paa hvis Plade læstes:

Bismarck,
Herzog von Lauenborg.

Punch ringede paa, og Bismarck kom selv ud og lukkede op. Paa *Punch's* Spørgsmaal om, hvor vidt det maatte være Hr. Hertugen belejligt at lade sig interviewe strax, eller om de først skulde drikke Kaffe, svarede Bismarck, at de kunde jo drikke Kaffen under Interviewet. Kort derefter kom hans Kone ind med Kaffen paa en Bakke.

Efter nogle indledende Spørgsmaal om, hvordan han havde det, om han havde set „Kolumbus" og om han havde noget Begreb om, hvad Ibsens nye Stykke skulde handle om, gik *Punch* over til det egentlige Interview, hvorunder der fremkom følgende sensationelle Oplysninger.

Manden med Slesvig i Lommen.

Bismarck huskede, at han havde korresponderet med Bjørnstjerne Bjørnson om denne Sag.

Om han personlig kjendte Manden med Lommen?

Det mente han ikke, med mindre der derved skulde være sigtet til ham selv. Derimod kunde han give alle mulige Oplysninger om Slesvig.

Hvad han ellers mente om Bjørnson?

Bismarck haabede, at den store norske Statsmand vilde tillade Tyskland at bestaa endnu i nogle Aar, hvilket man vel iøvrigt nok kunde stole paa, da han jo havde lovet at opretholde Verdensfreden.

En dansk-tysk Konflikt efter 1864.

Punch ønskede nogle Udtalelser om Danmarks Forhold til Tyskland efter sidste Krig.

Ja, sagde Bismarck, den eneste Gang, da der har været Fare for en alvorlig Konflikt, var jo, da en af Deres mest fremragende Skribenter, Hr. — — Hr. — — Herman? indskjød *Punch*

Rigtig — Herman — da Herman var misliebig. Paa Ære — jeg sov ikke rolig om Natten i den Tid. Det var kun nødigt, at jeg gik til den strenge

Forholdsregel at helde ham ud. Men det var nødvendigt, jeg turde ikke tage Ansvaret paa mig for at lade ham blive. Ja, De bærer vel ikke Nag?

Paa ingen Maade, svarede *Punch*.

Tyskland vil altid Fred, vedblev Ex-Kansleren eftertænksom. Men det er blevet tvunget ind i enkelte Konflikter, og saaledes gik det ogsaa denne Gang. Herman havde virkelig en meget truende Holdning.

Punch indvendte blidt, at Nordmændene senere havde taget imod ham uden at blinke.

Ja, disse Nordmænd er ligesaa letsindige som uforfærdede, svarede Bismarck aandfuldt.

Caprivi og Hørup.

De veed, sagde Bismarck, at mit Forhold til Hr. Caprivi ikke er det bedste.

Punch bemærkede, at det ikke var ham ubekjendt. Vi har for Resten hjemme i Kjøbenhavn, føjede han til, et Sidestykke dertil i Forholdet mellem de to udmærkede Statsmænd. D' Hrr. Alberti og Hørup.

Rigtig — Hoerup, sagde han, saaledes hedder jo Deres Rigskansler?

Om ikke vor Rigskansler — –

Saa i alt Fald en af Deres mest fremragende Statsmænd. Det var netop ham, jeg vilde bringe paa Bane. I min Tid var Forholdet til Herr Hoerup godt, jeg kan næsten sige kordialt, menogsaa denne Fordel, der vilde lægge et tungt Lod i Vægteskaalen under en eventuel evropæisk Konflikt, har min Hr. Eftermand sat over Styr. Vi riskerer nu, at Herr Hoerup, der endelig har haft den Lykke at se sine Bestræbelser forat faa Kjøbenhavn befæstet, lykkes, slutter sig til vore Modstandere.

Punch spurgte, om Smør-Balancen muligvis havde bidraget til dette beklagelige Resultat.

Bismarck mente det ikke. Han ansaa Smør-Balancen for ligesaa ægte som Emser-Depechen. Det var Herr Hoerup selv, der med sit politiske Falkeblik havde indset Farerne ved Caprivis Politik.

Punch takkede for disse interessante Oplysninger, der sikkert vilde sætte Evropa paa den anden Ende. Han blev og spiste til Aften hos Bismarck, og om Aftenen spillede han L'hombre med Bismarck, og Frue og Herbert som Fjerdemand. Næste Dag rejste han tilbage til Kjøbenhavn.

En Gjenganger.

— Ja, det kan nu ikke nytte at nægte det; men der er sgu alligevel Gjenfærd til. Saadan sidder jeg alene hjemme en mørk Novemberaften og var ganske vemodig stemt, fordi min Onkel nylig var død uden at have testamenteret mig saa meget som en Tiøre til at drikke hans Gravøl for. Udenfor piskede Regnen mod Ruderne, og Blæsten hylede i Skorstenen, saa det var ligefrem uhyggeligt. Pludselig ringer det saa voldsomt paa Døren, og jeg gaar hen for at lukke op; ganske besynderlig til Mode var jeg, for jeg ventede ingen Besøg paa den Tid; men gid jeg aldrig komme herfra, hvis det ikke er sandt, hvad jeg siger; men ude paa Gangen ser jeg for mig ligesaa livagtig, som han plejede at vise sig, — ja hvem tror I?

— Det var vel din Onkel?

— Nej, det var, min Sæl, Rodemesteren!

What you will.

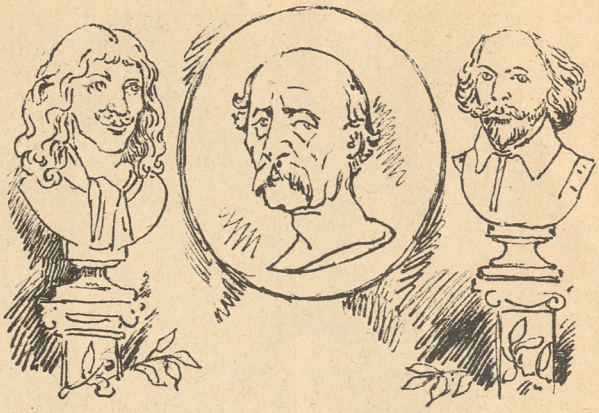

Der fødtes en Digter i Britternes Land;
Hej hopsa! i Regn og i Blæst!
Hans Navn ej fortæres af Ild eller Vand,
Om ogsaa det regner hver evige Dag.

Men vi har ved „Hesten" et dansk Cheferi,
Lidt medtaget af Regn og af Blæst,
Hvor liflig med Thevands- og spædt Poesi
Det regner, det regner hver evige Dag.

Og nævner man Shakspeare, gjør Chefen et Spjæt
Og flygter af Sted som en Blæst;
Mod Esmann og Høyer og Hansen, født Leth,
Er Britten at regne som Nat mod Dag.

Hvert tiende Aar eller saadan omtrent
Man gjør dog med Britten lidt Blæst,
Men helst naar et pænt Sille-Bayersk Talent
La'er regne lidt Vand over Digterens Smag.

En Kammerchef veed jo perfekt „*what he will*",
Hej hopsa! i Regn og i Blæst!
Hvad skal han med lavkomisk Farcespil,
Naar han kan ha'e Regnveir hver evige Dag?

Men omme i Jernbanegade, hvor gridsk
Tragedien ellers gjør Blæst,
Der sidder Molière og griner polisk
Og regner med „udsolgt" hver evige Dag.

Og saa maa jo Chefen gi'e Kjøb til sidst:
Med Suk som en Vindfløj i Blæst,
Han Britten gi'er Ly i sit Hus, hvor saa trist
Det regner, det regner hver evige Dag.

Men først vil han ha'e ham lidt pænt klædt paa
Og renset for Regn og for Blæst; —
Fra Oversættere, store og smaa
Det regner med Regninger Nat og Dag.

Ak, saa gik det ilde! — Det mærked' han, da
Der rejstes en susende Blæst:
Man Lembcke, men slet ingen Lempe vil ha'
Og frabe'er sig Regnvejr hver evige Dag!

Moral: Maa jeg spørge, hvad nytter det til,
At Chefen mod Britten gjør Blæst,
Naar Publikum kommer med sit: „*What we will?*"
— — Nu regner hans Taarer hver evige Dag

Beskeden Forfængelighed.

— Hvorfor har Peer i Dag taget den rene Skjorte udenpaa Trøjen?

— Jo, det ska jeg sie vos. At vor Fa'er ta'er en ren Skjorte paa hver Søndag, se de' ve' alle Folk; men naar Peer tager en ren Skjorte paa — det ved Ingen.

Broderkjærlighed.

— Hva skaa'er dæ, bette Wolle?
— Hu, hu! Hans haar poffed mæ nier i æ Møddingpøel.
— Aah, mi arm Dræng! Hva gjor du saa ve ham?
— A hev ham nier i Ajlbrøn saa Ribienene knaaged i æ Hued aa ham.

Dykkerpumpen.

(Sujettet rødt med et hvidt Kors.)

Hr. Victor er jævnlig til Ildebrand,
Fordi han er ansat ved Sprøjten;
Til sidst han dog brugte saa meget Vand,
At Beholdningen næsten gik fløjten.
For Stof var det store Papir forleg'n,
Og han spekulerede længe;
Saa jolled han ud til en Dykkerkaptain
Som en ny Wirén uden Penge.

Han følte sig strax som en Slags Admiral,
Men blev dog en Smule betuttet.
Da han saa en Maskine, med Kraft som en Hval,
Pumpe 1800 Tons i Minuttet!
Han selv havde aldrig bragt det saa vidt,
Skønt han pumpede alt og alle,
Mens Splitflaget slugte med stor Appetit
Saavel hans Ost som hans Valle.

Men nu sprang Victor med Et over Bord
Og vendte sin Schiwe i Vejret,
Til Bunds blandt Flynder og Aal han for,
Som en Frø gaar til Bunds i Kjæret.
Ham Vandet bobled af Ørerne ud,
Han raved og rykked i Linen.
Saa trak man ham op i hans tunge Skrud
Og friede ham ud af Pinen.

Den anden Dykker fandt elleve Pund,
Som laa i Kaptejnens Lomme,
Men stakkels Victor svandt hundrede Pund
I Vægt af sin Ungdoms Flomme.
Ved denne hans nyeste Vandgang fik
Sin Hud han revet i Pjalter.
Men Splitflaget gjorde seckert Bestik
Paa fire vandede Spalter.

Poet og Junker.

Et Digterliv i symbolistiske Billeder.

Underlige Stemninger! .... Hvide Blomster! .... Sjælesitrende Symbolisme, du som er Tidens Mode, . . . lær min Pen at dirre med en galvanisk Gysen, naar jeg spejler mig i dine symbolske Mestre, den store Johs. Jørgensen og den lille Helge Rode! Lad disse to mægtige Aander indgyde mig en Willumsens Digtersyner, naar jeg tegner Billeder af vor store Poets farvetintede Oplevelser. — Nu begynder jeg.

Poet.

Stille Høstaften i Landsbyen Skamdrup. Svinene gaar til Ro, medens Poeten tømmer sin Portvin i Krostuens Vindue og lytter bevæget til deres melodiske Grynten. Himlen er mørkeblaa som Cellinis Perseus i Loggia dei Lanzi, gulliggrøn i Kanterne med en rødgyldengraa Bræmme under den sortviolethvide Horizontlinie. Farvetinterne glider ud i hverandre som Olien i en van Eycks første Malerier. Møddingens brunhvidrøde Dampe bølger om Røgterens nøgne Ben, der som rødgule, dorisk kronede Pilastre skræver over Plankeværket ind til Svinestien. Æblesidses bredbarmede Datter stirrer med hede Elskovslængsler paa dette gammelhollandske Billede, medens Præsternes blegfede Sang lyder som en fjærn Faarebrægen fra den spidsbuede Landsbykirke. Pigens faste Konturer aftegner sig skarpt imod Møgdampenes saftigbrune Clair-obscur, der minder om en Adrian van Ostades Pensel. — F . . . . . g . . . mig! . . . en Idyl, malet af Watteau!

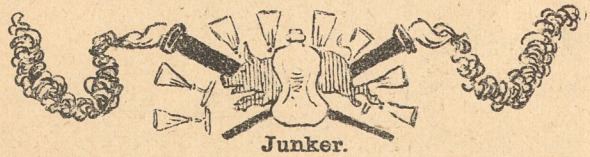

Junker.

Hvide Stemninger! . . . Underlige Blomster! . . . Johs. Jørgensen og Helge Rode ta'e mig, om ikke Billedet skifter. — En lille Hær i en stor Sal. Smaa Mænd og store Ord. Rødgulgyldentspillende Glas paa hvidgraa Duge. Sorte, hvidgultplettede Opvarterkjoler i Torskehaleform (*queue de morue*). For Bordenden: Lucifer, blegviolet som en Carlo Dolces Helgen og tavs som en af Statuerne i Uffiziernes Korridorer. Sangen toner fra alle Læber, som om den kom fra Perluigi Palestrinas Orgelpiber. Da bryder et rødgulblaagrønt, røgmættet Skær gjennem Vinduerne, hvis Ruder antager en graagultspillende Tinte i den osende Fakkelbelysning. Det er dette Lands Pøbel (*vulgus*), der forfærder med Skikkelser som Michelangelos Dag og Nat i Sagrestia nuova. Beaandet tømmer Poeten sin Portvin, og som en fnysende Junker bestiger han sin kraftigste Orne. — »F . . . . . g . . . mig, om jeg ikke vil kæmpe mod Fejghed og Slavsind ligesom Donatellos San Giorgio i Nichen paa Orsanmichele! . . . Kom an, . . . alle I fordummede Luciferhadere!«

Og Ornen grynter, og Junkeren svinger sin Pen, og alle Selskabets Damer og Herrer giver de Fordummede paa Gumpen.

Poet og Junker.

Blomstrende Stemninger! . . . Hvide Underligheder! . . . Helge Jørgensen og Johs. Rode staa mig bi, naar nu det næste Billede rulles op! — Et Land i Vaande. Mund- og Klovesyge. Hvad kan det nytte, at Junkeren vil være Poet og bruge Munden, eller at Poeten vil være Junker og sparke med Kloven? Fordummelsen griner, og i stille Ensomhed tømmer han sin Portvin, som et gammelt Billede af Fiesole eller Filippo Lippi. Men hans Læber kruses af et svinepolisk Smil (*un souris*, et Smil; *une souris*, en Mus): Endnu kan hans Navn hvælve sig over Landet som Filippo Brunellescos Kupel spænder over Koret i Santa Maria del Fiore. Med et fuldttonende: »F . . . . . g . . . mig!« bestiger han paany sin pegasiske Orne, tager en Forlægger under den ene Arm og et Konversationsleksikon under den anden, . . . og saa af Sted. Med strittende Børster og spruttende Tryne farer Ornen hundrede Aar tilbage i Tiden og helt ned til Italien. Det idylliske Skamdrup forvandles til det sølvgyldentspillende Firenze; Æblesidses

bredbarmede Datter til en bredhoftet, perlemorsfingret Grevinde; Røgteren og hans Svin til en fordrukken Konge, der er saa uvidende, at han kan citere Petrarca; og Møddingen til selve Pavens Palads, hvor Skamdrups blegfede Præster taler italiensk og kaldes Kardinaler. Men Ornen bliver en arabisk Hingst, og Poeten selv bliver en rødhaaret Junker, der lærer hele sit Konversationsleksikon udenad og tilsidst bliver saa storhedsgal, at han dør af Farvetinter og Portvin. Det er ganske vist, for han har selv fortalt det paa 400 bredbugede Sider, som ikke et eneste Menneske i hele Danmark og Italien kan holde ud at læse!

Klaps-Finale.

Underlige Jørgensen! . . . Hvide Rode! . . . Stemninger! . . . Blomster! . . . Gravstemninger, Ligblomster! . . . Symbolske Suk farer hen over Skamdrup, som en Dødshymne af Savonarola. Møddingens Dampe hyller sig i sortbrunsmudsede Tinter, og Svinene vælter sig i Grøften for at blive sørgeklædte, . . . hvor er nu deres Poet? Og Sukkene farer hen over Koncertpalæets hvidgraa Duge, hvor nu den mest fordummede Gump kan hvælve sig i Fred, som en Relief af Ghiberti eller Donatello; . . . . hvor er nu den mund- og klovstærke Junker?

Borte er han, . . . gaaet til Bunds i det gamle Italiens Farvepotter! Kun hans Konversationsleksikon med al hans uhyre Lærdom er tilbage, saa at enhver ærgjerrig Seminarist maa blive bleggul af Misundelse.

Og dermed er Farvepotten ude.

Paa Forelæsning.

Mine Herrer og Damer! Atter i Dag indtager jeg den hæderfulde Plads ved Siden af Vandglasset og Karaflen. Sidst havde jeg den Ære at tale for Dem hen i Vejr og Vind, men mit Æmne i Dag er hentet fra de forholdsvis faste Regioner, og jeg skal i strængeste Forstand holde mig til Jorden, idet jeg nemlig taler om

Brolægning.

Den ældste Brolægning, man kjender, gik i Ordets inderligste Bemærkelse og med Deres Tilladelse ad Helvede til, idet Vejen til Helvede allerede i Oldtiden var brolagt med gode Forsætter, medens den nu til Dags er brolagt med Asfalt, hvorom siden; her skal jeg ikke brede mig ved at komme længere ind paa den brede Vej. Jeg slaar hellere over paa de kommunale Veje. Der er f. Ex. Colbjørnsensgade og dens Nabogader. De repræsenterer Makadamiseringens primitive Kulturtilstand og er lige saa knudrede at komme igjennem som et Rigsdagsstød af det stadilske Taagehorn eller en Betænkning over Patentidiotloven. Ved Brolægningen af den tilstødende Vesterbrogade mærker man allerede, at mere humane Tanker har gjort sig gjældende; der er taget større Hensyn til Folks Ligtjørne end i Skærvernes Periode, hvor Fremelskning af Knyster var det gaaende Motiv. Brolægningens Hovedmasse udgjøres her af forhenværende Rullesten, der er gjort lige saa firkantede som et demokratisk Folkethingshovede i sidste Stadium af vaklende Mandat.

Men lad os, mine højtærede Tilhørere, nu følge Vesterbrogade, ikke i dens Forlængelse, men ind forbi Magistratens Kælderudgravninger. Vi træder paa de samme firkantede Hoveder, lige til vi naar det mærkbare Hjørne paa Hjørnet af Amagertorv, Kjøbmagergade og Østergade. Det kaldes det skarpe Hjørne, men maa for Guds Skyld ikke forvexles med et tilspidset Hjørne højere oppe, der, fordi det inte er nogen Gade, henleder Opmærksomheden paa sig ved at være mørkt som Hørups Sind, da han som en forholdvis temmelig afdød Torsk kom hjem fra Kampagnen i Kjøge og omliggende Sogne, hvor han havde hængt for længe og derfor temmelig ublidt blev skaaren ned, skjønt han ikke havde bedt om det, ligesom han ejheller havde anmodet Vælgerne om de blodige Strimer, han fik paa sin — naa, paa sin Ryg. Men vi vender os fra det tilspidsede Hjørne igjen til det skarpe. Her mødes alle Veje paa Gravens bratte Rand, og Graven er et Hjørne der i Nærheden, hvor Danmarks Haab er stedet til Hvile under Medarbejdernes Antivelsignelser og Abonnenternes hæse Raab paa Bonus, hvor ingen Bonus er, og hvor ingen kunde være, efter at Kassereren havde erklæret sig Kassemat.

De Veje, der krydses paa merbemeldte Hjørne, er den egentlige Brostens og Asfaltens. Makadamiseringen var Oldtiden, Stenbrolægningen Middelalderen og Asfalten Nutiden. Og nu er det, vi kommer til Helvede igjen. Asfalten er glat som en sleben Tunge og slibrig som en Oversættelse af Oscar Madsen, og vore Asfaltiers er nogle Fandens Karle, for hvem Asfalten er den bedste af alle Veje, medens Magistraten, hvad Asfalt anbelanger, endnu har mange smalle Steder. Hvorefter jeg har den Ære at anbefale mig, mine Herrer og Damer.

Til Overvejelse.

Den Omstændighed er klar,
Saa man strax den fatter,
At i Kjøbenhavn man har
Altfor lidt af Skatter.
Øl og Vand og Kogegas,
Stemplet Kjød og Holdeplads
Og saa vid're gjælder
Kun for Bagateller.

Ganske til Enhvers Behag
Af vor Magistrat gi'es
Til Kommunen Nat og Dag
Luften ganske gratis,
Saa vi har en dybtfølt Trang
Til at faa vor By en Gang
Med en Skat beæret
Paa — at trække Vejret.

Luften, som med Tilbehør
Frit man la'er os nyde,
Sjælden er i snavs Kulør
Selv i Slippens Gyde,
Og ved Pustervig især
Er den mange Penge værd;
Bedst man skjønner paa'en
Dog ved La'egaardsaaen.

At man frit i hver en Gaard
Har et saadant Gode,
Vil jeg tilstaa, at jeg faar
Aldrig i mit Ho'ede,
Saasom Luften ligefrem
Er en Nødtørft for hvert Hjem,
Som maa aldrig fattes,
Men bør højlig skattes

Sagtens vil det Publikum
Falde stærkt for Brystet;
Men Budgettets tomme Rum
Vil sig føle trøstet,
Og, naar Skatten først vi har,
Er for Borup det saagar
Muligvis beskæret
Frit at trække Vejret.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En gammel Rotte i Saksen.

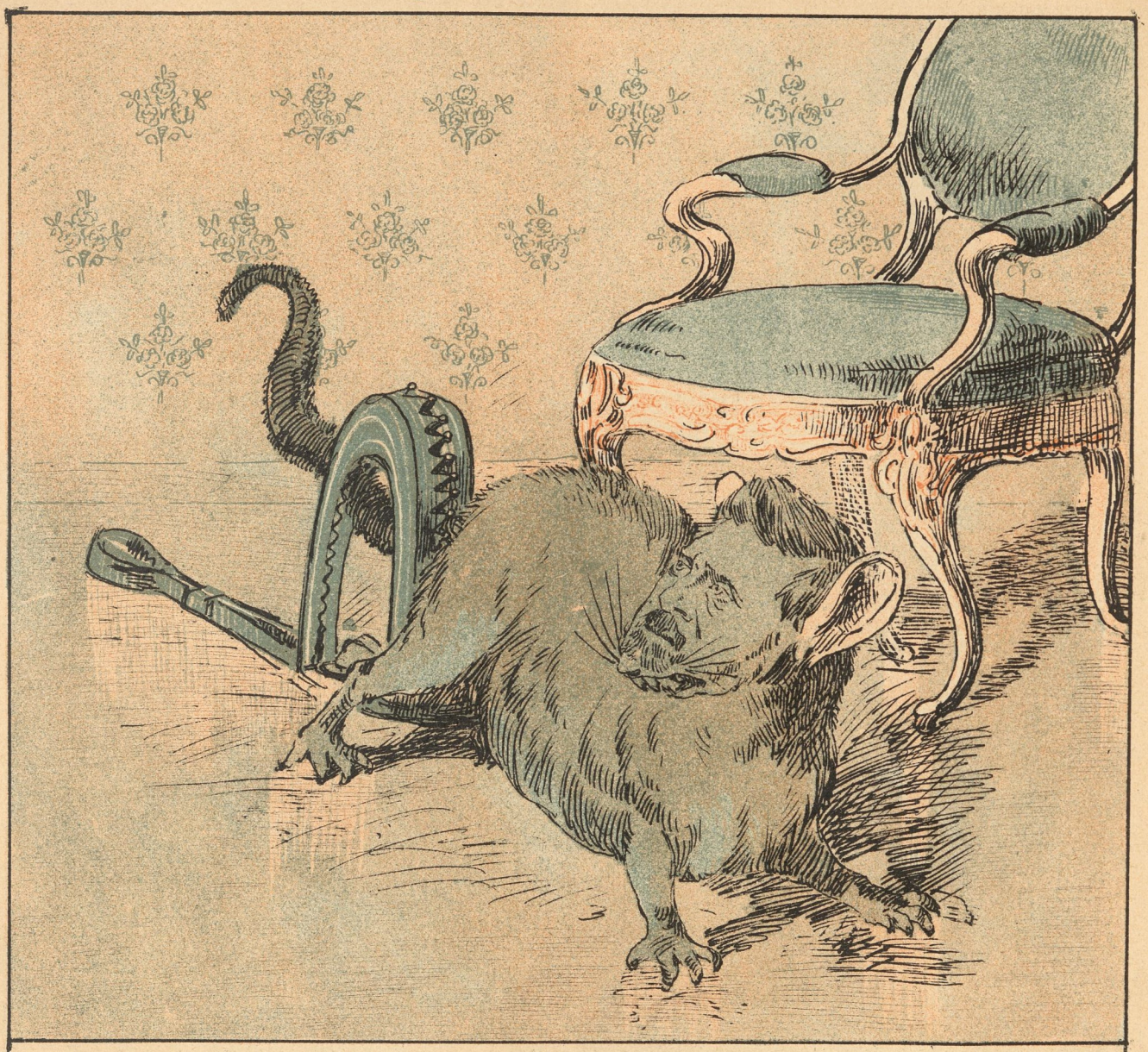

I Fælden sidder — det er trist at høre —
En gammel, prøvet, fuldtro Folkeven,
Og Ingen gi'er en Femogtyveøre
Eller vil blot den mindste Finger røre
For at faa ham af Klemmen ud igjen.

DUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 8. December. Nr. 49.

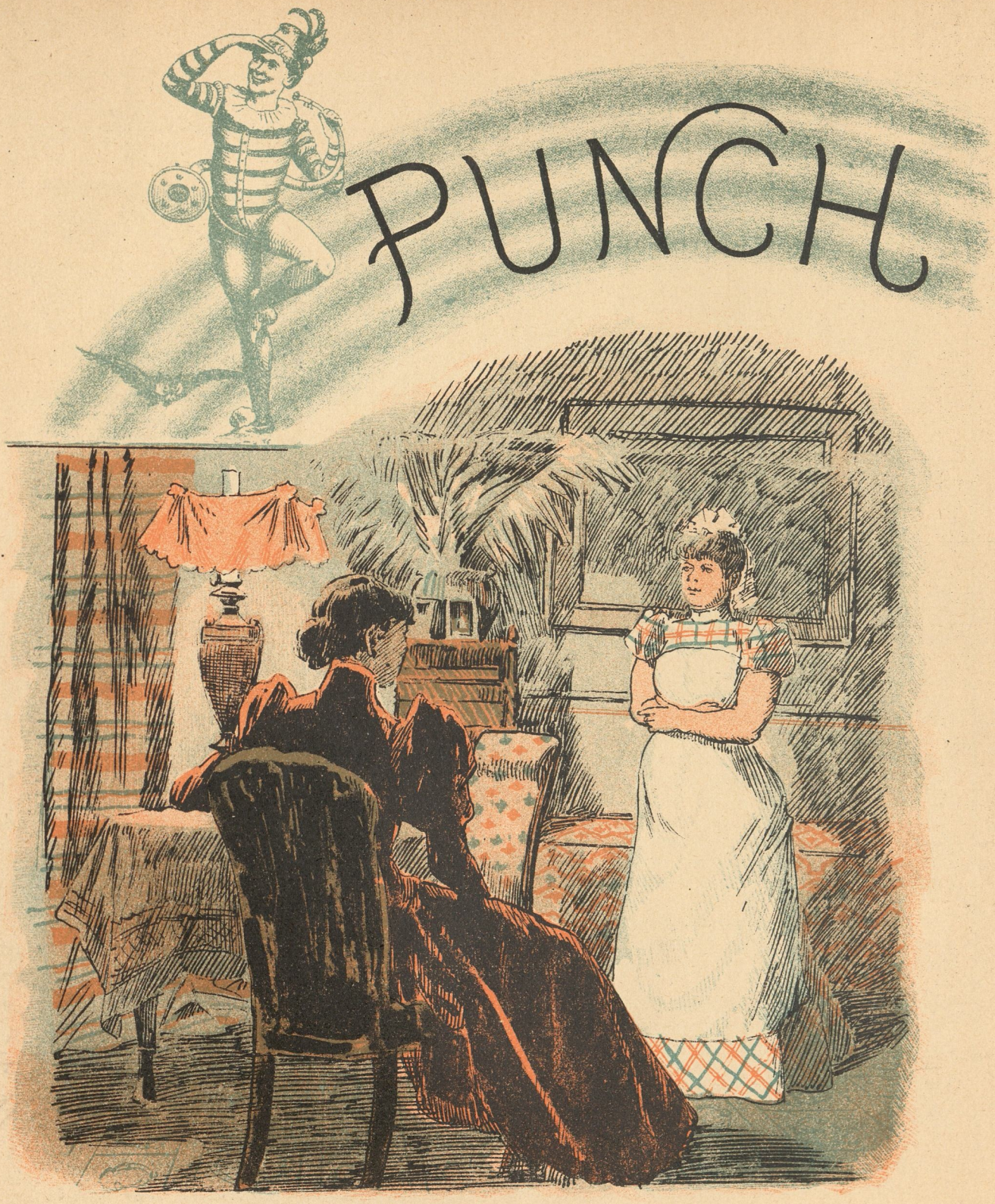

Formildende Omstændighed.

— Jeg holder ikke af den Soldat, der kommer til Dem.

— Det er blot min Kjæreste; men jeg er selv snart ked af ham, han gjør saa mange Bemærkninger: han sagde saamænd forleden, at Fruen var den nydeligste Dame, han har set. Det er dog næsvist.

— Naa, naa. Han er jo for Resten ogsaa et ganske net Menneske.

Liberal Styrelse.

Det Folkefærd, som kaldes »Liberale«,
Og som er hjemsøgt af Allandsens Plager,
Især naar St. Octavius holder Tale,

Har dog den Lykke, at det har en Bager,
Som, naar med Sammenholdet det er sløjt,
Med Fasthed Diktaturet overtager.

Ham maa man lystre, skjønt det falder drøjt
At sluge de Kameler, han serverer;
At knurre nytter ingen Sjæl en Døjt.

Forgjæves En og Anden protesterer
Imod at faa valgt Korsgaard ind som Lem
I Styrelsen, som her Steds vegeterer;

Thi Marstrakd siger ganske ligefrem:
»Saafremt I Asner lader Korsgaard dumpe,
Ta'er jeg mit Rejsetæppe og gaar hjem!«

Og, efterdi den liberale Pumpe,
Som Kassen gaar paa, trænger til at spædes,
Maa man des Aarsag kjønt sig lade lumpe.

Thi, dersom Marstrands Villie overtrædes,
Og han des Aarsag ta'er sit Rejsetøj,
Vil kun med Savnets Taarer Pumpen vædes.

Saa det er altsaa ingen billig Spøg
At vælge Tillidsmænd i den Forening,
Hvis ikke »Tilliden« faar Lamperøg.

Man har kun at ta'e Gift paa Marstrands Mening:
At Korsgaard er en grumme herlig Fyr,
Der bør ha'e Tillidsposten i Forlening.

Selv Je. K. Lauridsen, som aldrig dyer
Sig for at hævde Vælgernes Selvstændighed,
Sit frie Votum satte over Styr.

Smukt for den »evropæiske« Nødvendighed
Han bøjed' sig, skjønt han lod ikke skjule,
At Valget var kun ren og skjær Elendighed.

— Han har vel sagtens følt sig som en Smule
Graaben imellem tvende haarde Negle
Ved Valget af den løseste blandt Fugle.

Hvis han sin egen Sø lod Korsgaard sejle,
Saa fik »den liberale« paa Planeten,
Og, fandt man sig i denne Marstrands Kegle,

Saa sved det slemt til — Liberaliteten.

La Chanson danoise fin-de-siècle.

(Conférence française par M. *Punch, de l'Alliance danoise*, Paris, traduite en Danois).

Mesdames, messieurs!

Naar man taler om Sangen i Danmark, kan man skjelne mellem den officielle Sang og den private.

Den officielle Sang understøttes af Staten — negativt ved, at nogle af de værste Skraalhalse hvert Aar sendes ud af Landet med saakaldet Stipendium, idet man indbilder dem, at det er, for at de kan uddanne sig; positivt gjennem Statens kontrollerende Myndighed, der udøves gjennem en Sanginspektør og en Vise-Admiral. Desuden lønner Staten nogle særlig udmærkede Sangere, de saakaldte Kammersangere, af hvilke de ogsaa som Søhelte bekjendte Peter Schram og Niels Juel er de mest populære.

Den private Sang dyrkes af alle Danske ligefra Vuggen, hvor den synges af deres Mødre, til Kisten, hvor den synges af Kvinder, der godt kunde have været deres Mødre. Begge Dele er til at falde i Søvn over.

Som et Bevis paa, hvor højt Sangkunsten er anset i Danmark, kan nævnes, at medens to berømte Søhelte, som anført, er ansatte i den officielle Sangs Tjeneste, er Feltherren Rantzau, der i sin Tid slog Svenskerne efter Noder, en af de mest bekjendte kjøbenhavnske Visedigtere, og at en Kritiker som Georg Brandes ikke forsmaar en lille Gjæsteoptræden i Kjøbenhavns Koncert-Palæ.

Man har i Kjøbenhavn en særlig Art af Sangerinder, de saakaldte Operetteprimadonnaer. De har enten Stemme og er

da i Reglen svenske eller norske, eller de mangler den og debuterer da i Reglen paa *Théâtre de Casino*, hvor de gaar løse omkring i Massevis.

En noget kostbarere og sjældnere Art er Koncertsangerinderne, over hvis Stemme der holdes særlig Hævd. De optræder navnlig i Tivolis Koncertsal om Sommeren, hvor de spærres inde i et Glasbur, til hvilket det store Publikum ikke har Adgang.

Iøvrigt er næsten alle danske Kvinder musikalske, og de ønsker for Tiden ivrigt at faa tildelt Stemmeret. Ved højtidelige Lejligheder klæder de sig i Moll eller noget lignende i den Dur.

Man ser derfor ogsaa i Kjøbenhavn, at den populæreste Form af Sang, Gadesangen, staar i Flor. Alt fra den tidlige Morgen har Kjøbenhavnerne saaledes Sang lige udenfor deres Vinduer.

Mange af disse Gadesange er blevne ligefremme Fædrelandssange. I den berømte »Her er levende Rødspætter« eller i »Rejer er godt« prises saaledes Landets Fiskerigdom. Det er et smukt Udtryk for den simple Mands Taknemmelighed over det saa havomkransede, lille Land, der ernærer ham. Fisk er overhovedet populære Dyr i Danmark, hvad der ogsaa viser sig i, at en af Folkets Førere har faaet Hædersnavnet »*den døde Torsk*«.

Til endnu større poetisk Højde hæver sig dog næsten den prægtige Krigssang »Her slives Knive, her slives Saxer, Saxer og Knive slives, her er en Skærslibermand.« Den ubekjendte Tyrtæos, der har digtet denne Sang, slaar ikke paa Sværdet, han udfordrer ikke i fanatisk Chauvinisme sine Fjender til Strid. Men i rolig Bevidsthed om sin Styrke lader han dem vide, at han holder sig parat, at »Her slives Knive«, saa maa de vogte sig for at give Anledning til, at de bruges — paa een Gang en fornem og mandig Udtalelse.

Beslægtede med Fædrelandssangene er Folkeviserne. Nogle af de berømteste er »Rundt paa Gulvet« — med Udtrykket Gulvet menes naturligvis Danmark, det flade Sletteland, »Sjølunds fagre Sletter«, og »Drej om ad lille Kongensgade«, en patriotisk Opfordring til det danske Folk om at holde sig paa deres egne Enemærker.

En af de berømteste Folkedigtere er Assel Herresches, der indtil for faa Aar siden var en fattig Bogtrykker, og som endnu arbejder i dette Fag. »Assel«, som han familionært kaldes af Kjøbenhavnerne, er egentlig af spansk Afstamning, men han har for længe siden akklimatiseret sig i Danmark. Noget mere lyrisk anlagt er Sofus Skamdrup, hvis bredt-folkelige Besyngelse af en enkelt populær Legemsdel har gjort stormende Lykke, saa at der tilsidst ingen Ende var paa Begejstringen over den folkelige Digter. Det forlyder, at han vil skrive Texten til Komponisten Ennas næste Musikværk.

Kom til Danmark, *mesdames et messieurs*, og De vil faa Sang at høre. I dette Land, hvor det anses for en Ære at spille første Violin, hvor Lærerne i Skolerne giver Drengene Klø efter Noder, hvor der findes flere Sang-vinikere end noget andet Sted i Verden, hvor et stort Blad som »*Politiken*« sætter sig som den fornemste Opgave at støde i Basunen for alle mulige Umuligheder, hvor hveranden gammel Kvinde er et sandt Orgelværk — der synger Sangen aldrig paa sit sidste Vers.

Les deux pigeons.

Air connu.
Répertoire du »Chat noir« de Copenhague.

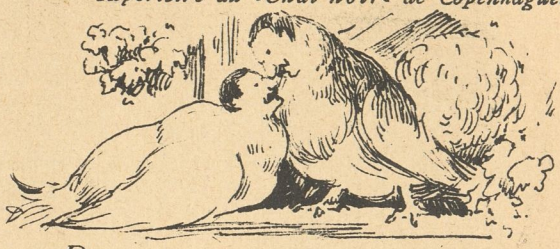

Deux pigeons s'aimaient d'amour tendre,
L'un d'eux partit.
L'autre avait juré de l'attendre:
Il l'attendit.

Et pendant la quinzaine entière
En se couchant,
Le soir, il faisait sa prière
Pour le méchant.

»O mon Dieu«, disait-il, »protège
Ce cher ami,
Garde-le des froids de Norvège,
D' Ibsen aussi;

En lui, ma dernière espérance
S'abrite, hélas!
Agent . . . mais toujours Jean de France,
C'est peu, cela . . .!«

L'ami revint . . . dans la panade
Un peu . . . C'est vrai;
»N'importe et viv' la rigolade!
J'y pourvoirai!«

Au guichet d' l' Alliance française
Je vais heurter.
J'y suis le maître . . . et j'ai d'la braise
Dans mon carnier.

Mon œil américain devine
Qu' t'es un lapin!
Tu vas conjurer la débine
En paladin!

Tu vas parler du journalisme
Dans tes discours,
Théâtre libre et réalisme,
Si riche en fours.

Tu vas parler dans une salle,
Concert-Palais . . .!
Je me charge de la cymbale . . .
Je la connais . . .!

Mais quand, sur les bords de la Seine,
Tu chanteras,
N'oubli' pas que dans ta déveine
Tu me trouvas;

Embouche ta bonne trompette
Au Figaro,
Pour qu' enfin brille la rosette
A mon paletot!«

Gammelt Bekjendtskab.

— G'daw!
— Goddag! Vil De tale med mig?
— Ja — je vil bare hilse paa Fruen, — kjenner Di mæ itte?
— Nej, jeg ved virkelig ikke af, at jeg har set Dem før. —
— Jaa—w! Je er jo Rasmus Pedersen fra Ullemose — det var jo mej, der hentede Jordmoer til Fruen, da Di blev født! — — —

Et svært Dilemma.

— Skulde jeg drikke den 4de Bajer eller ej. Drikker jeg den, er jeg doven i Morgen, og drikker jeg den ikke, er den doven i Morgen.

Da Jan'en var løs.

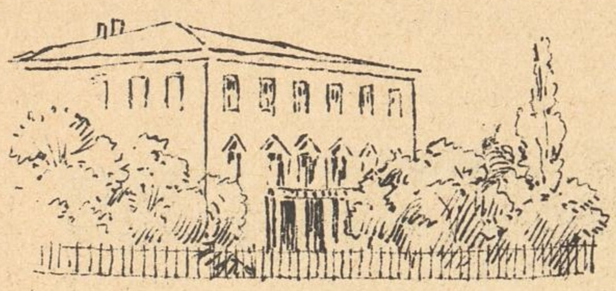

Og det var i Badstue-Stræde
At Taarerne flød udi Hal,
Der Helten bød dem begræde
Den henfarne Dana-Skjald.
Han blandt sine Hærmænd sidder
Og penser paa Rænker i Løn:
Thi Helten var Logos-Ridder,
Enddog han var Christensøn.

Lysted den liden Skare
Med Bulder og argt Rumor
Til „Slavekirken" at fare,
Hvorudi den Fane bor.
Slog de da paa deres Skjolde,
Alt som deres Høvding befol;
Men Kirkens Ældste, saa bolde,
Sig dukked bag Bord og Stol.

Mæled da Badstue-Helten
Og rakte de Ældste Haand:
„Forsonlighed udi Felten
Er Mærke for Friheds-Aand!
Thi haver vi Ret at forlange,
At I lader Fanen staa,
Saasom at I er de mange,
Og vi er de ganske faa!"

Men Kirkens Øverste nejer
Sig udi Støvet helt strax:
„Ak, Herre! . . . Mit Navn er Meyer,
Og mejet min Villies Ax!
Vi intet vil Fanen rokke;
Men bede vi dig paa Stand
Om naadigst Forlov at sjokke
Bag dine halvanden Mand!"

Drog da de sørgende Tropper
I Høstens drysende Løv:
Med brændende Radekopper
De slentred bag Skjaldens Støv.
De Badstue-Folk, tør jeg mene,
Hint sælsomme Skue nød; —
Men Meyer sad flad og ene
Og græd i sin . . . Øllebrød.

En ferm Kokkepige.

Nu er Neergaard kun Tilskuer til sin egen „Tilskuer", men til Gengæld er han den eneste Mand i Landet, der sætter sig selv paa Tryk som „Chefredaktør". For denne enestaaende Udmærkelse kan han alene takke gamle Wistofts sjældne Kokkepige, der kom unge Wistoft og alle hans fule Anslag i en Papirspose. Derfor Hurra for Hektografien, Neergaard ka' li'en, ja han ka' li'en. Næste Nummer af „*Aarhus Amtstidende*" vil prydes af Marens Portræt i Mignonformat, og hendes Biografi vil udkomme i Pragtbind hos P. G. Philipsen, ligesom hun vil blive indstillet til Rednings-Medaillen. Om Anvendelsen af den historiske Kagepose er det endnu ikke lykkedes at opnaa Enighed mellem de Lærde. Barnums Efterfølger har sendt Neergaard et Kabeltelegram med Meddelelse om, at han har en Agent under Vejs til Aarhus for at underhandle om Kageposens Indlemmelse i hans Menageri og eventuelt gjøre den berømte Kokkepige et glimrende Engagementstilbud. Videnskabernes Selskab i Bologna har budt 10,000 Lire for Kageposen, dette sjældne Udslag af menneskeligt Snille, og Berlins første Impressario har tilbudt at lede Marens Triumftog gennem Evropa. Over for disse Tilbud staar den nedsatte Velfærdskomité foreløbig vaklende. Dertil kommer, at Kammerchefen er rejst til Aarhus for at overtale Maren til at optræde som Gjæst i „Det lykkelige Skibbrud"; han ledsages af Theaterkatten og har Nøglen paa, saa hans Udsigter er forholdsvis temmelig gode. Evropa afventer i Spænding, hvad Enden vil blive. Det rimeligste er, at Kageposen bliver sendt til Udstillingen i Chikago, hvor der bliver opført et vældigt Palads til den; Maren tager med og faar et dagligt Honorar af Udstillingskomitéen samt til Opvartning en Tjenerstab, bestaaende af et halvt hundrede rigtig sorte Avisnegere.

Bazarernes Advent.

Man morer sig sjelden saa dejligt,
Naar Vinteren først er begyndt,
Saa Damerne er det belejligt,
At Bazarerne trænger til Mynt.

Derude i Larsens Lokaler
Der holdes der stadig Bazar,
Mens Diakonisserne taler
For Joseph og St. Ansgar.

Og Præsterne er ikke stumme,
De strider med Mund og med Blæk;
Og hvis Nogen kan slaa paa Tromme
Saa er det da først Vilhelm Bech!

For sine Santhaler han taler,
Tamulerne lægges paa Sind,
Og ude i Larsens Lokaler
Der strømmede Pengene ind.

De Damer, der tidt ellers drysser
Med Penge i hver en Butik,
De spyttede flinkt i de Bøsser,
Som rundt om i Salene gik.

Og visselig svigted' de hverken
Ved Taler, ved Sang eller Sligt,
Og flittig de gav paa Tallerken,
Naar Nogen stod frem med et Digt.

Se, alt det forarger nu Ingen,
Det mener i alt Fald de sel';
Et Aber der er dog ved Tingen,
Og det bør de mærke sig vel!

At mange Folk lider her hjemme,
Ja, baade af Sult og af Tørst,
Det burde de Godtfolk ej glemme,
Men de burde dog hjælpes først.

Santhalerne muligvis hyler
Og sukker i aandelig Nød,
Men fattige Børn i Asyler,
De trænger dog mere til Brød.

En hedensk Familie, der gyser,
Skal hjælpes og hjælpes igjen,
Men Fattigfolk hjemme, der fryser,
De trænger til Brændsel, min Ven.

Nej, hold Dem fra Indien og Kina,
Vi raader hver kristen Person;
Send Jøderne til Palæstina —
Det var dog den bedste Mission! —

Manden med Jærnmaven.

(Det banker paa Døren. Variété-Direktøren farer op fra Sofaen og gnider Øjnene. En resigneret Herre træder ind.)

— Undskyld min Høflighed! . . . . Tør jeg spørge Hr. Direktøren, om Hr. Direktøren er hjemme?

— Optaget! . . . . Gaa over til Gjenboen! . . . . Jeg gi'er aldrig Fribilletter ved Dørene.

— Mange Tak. Jeg vilde ellers mere spørge Hr. Direktøren om, om Hr. Direktøren kunde have Lyst til at være Millionær?

— Hm, jo . . . . o; naar man ikke har andet at bestille, saa . . . . De har muligvis en Plads ledig i den Branche?

— Det er, hvad jeg har! Hvad mener De om en Pengekasse saa fuld af Guldstykker, at Deres ærede Hr. Gjenbo maa laane a'en, naar han vil bestille sig et Gravsted af Ærgrelse!

— Nu er jeg med . . . De er Artistagent?

— Impressario, Hr. Direktør.

— For hvem?

— For mig selv. La' De bare mig optræde; jeg indestaar Dem for, at Deres ærede Publikummer skal gi'e Aftensmaden fra sig af Forbavselse. Saa har De jo altid tjent den.

— Se, se! . . . Med Forlov, hvad arbejder De i?

— I Fortvivlelse. Jeg har maattet døje saa meget, at jeg nu har lagt mig efter at fordøje. Ved flittig Træning har jeg været saa svineheldig at blive altædende.

— Saa gaa hen og grynt Deres Nød for Dr. Schandorph; han har altid Brug for den Del af Naturhistorien, som De hører til. Mine Artister lider ikke af Svinsot.

— Jeg maa gjøre Hr. Direktøren opmærksom paa, at Deres ærede Hr. Konkurrent paa den anden Side Gaden har engageret en Jærnmave. Jeg tilbyder Dem en dobbelt-kobberforhudet Patent-Pandser-Mave.

— De ta'er Munden fuld, min go'e Mand!

— Det gjør jeg, . . . af alt muligt. Her skal Hr. Direktøren se min daglige Spiseseddel:

Suppe . . . . . En Pølsepind.
Fisk . . . . . Rokkeho'der med sammensmæltet Smør.
Mellemret . . Præmierede Versefødder med Knyster.
Steg . . . . . Ænder, sluges raa.
Dessert . . . Barometer-Rundstykker med Pickles.
Vine: Château de Bogtrykkersværte, . . . Udblødt Trykpapir, Smaa Sorte.

— Den er forholdsvis temmelig go'! Spiser De alt det paa een Gang?

— Nej, paa Tro og Love.

— Kan De ikke ogsaa nyde interessantere Gjenstande?

— Jo, det kan jeg saa mavelig, Hr. Direktør! . . . Det er min bedste Plaser at gaa og guffe Breve i mig. Skuespillere har altid været saa essige efter at skrive; men ligesaa meget de kan smøre sammen, lige saa meget sluger jeg.

— Saa maa De kunne gabe højt.

— Gabe, . . . som om det var en Kunst. Der findes ikke de Værktøjerier i alle Landets Lavg og Professioner, som jeg ikke har maattet gabe over.

— Var det indbringende?

— Nej, men jeg har da ogsaa været paa Galehus og ædt blødkogte Hjærner ligesom Pærekompot. Det var drøj Kost; derfor maatte jeg bagefter ha'e hele Kjøbenhavns Renovation ind at forfriske mig paa.

— Og det kunde De fordøje?

— Hvad skal man sige! . . . Naar man har sat sig paa Kost et Sted, maa man jo ta'e den Føde, der bydes. En anden Gang maatte jeg æde mig ind i Tugthuset, men der gik det galt. En Fængselspræst havde lavet en Beretning, som jeg fik forkert i Halsen, og saa maatte jeg gi'e det Hele fra mig igjen.

— Naa, . . . det er altsaa dog ikke Alt, De kan faae i Dem?

— Jo, bevares! . . . La'er De f. Ex. min Ven Riis-Knudsen spille et moderne Lystspil for at overbevise sine Abonniner om, at han kun vil spille tyske Tragedier, eller la'er De ham spille en tysk Tragedie for at overbevise sine Skuespillere om, at de kun kan spille Lystspil, . . . saa skal De bare se, hvordan det altsammen gaar i mig li'som varmt Brød!

— Ja, det er nu saadan aandelig Føde, men . . .

— Jeg har da ogsaa været paa Bunden af Øresund for at drikke Søvand!

— Uha, det var en fæl Vandgang! . . . Hvad smagte det af?

— Det smagte naturligvis af Skibe.

— Sa'e De Schiwe?

— Og for ganske nylig har jeg ædt en hel Droske i mig.

— Naa, . . . den »Buk« har De ogsaa begaaet! Saa kan jeg nok forstaa, at det kjører rundt for Dem. Men hvorfor la'er De Dem kudske til at tage saa vældige Bidder?

— Bedste Hr. Direktør! Hvad har et Par Lavgsvæsener og et Par Renovationsvogne, et Tugthus, lidt Øresundsvand og en Droske at betyde, naar man dog skal liste om med en venskabelig Mine og i al Hemmelighed opæde alle Kjøbenhavns Fæstningsværker? Derfor har jeg nu ogsaa tænkt paa at gaa paa Kunsttourné Jorden rundt uden Penge.

— Det skulde De gjøre . . . De er i alt Fald kapabel nok til at slaa Plader.

— Vil De fornærme mig, Hr. Direktør? . . . Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at vi er 11,000 Artister, der kan gjøre det samme Kunststykke. Olsen bevidner.

— Naa, . . . De er altsaa enten gal eller Troldmand?

— Ingen af Delene, . . . men jeg har i to Maaneder været Abonnent paa »Dannebrog«.

Decemberterminologi.

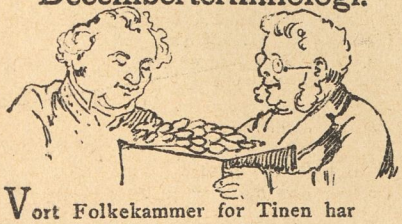

Vort Folkekammer for Tinen har
Nok en af de længere Pavser,
Hvori man maa give Afkald saagar
Paa Christensen Stadils Flovser.
Den Tavshed, der raader i Høgsbros Asyl,
Skriger just ikke som Fenris's Hyl,
Naar i Fimbulvinter det runger;
Diæternes milde December-Idyl
Har standset de rappe Tunger.

Paa Nytorv stopped' den nye Debat
Om Borgernes Ører og Kroner.
Nu drømmer man sødt om en Huslejeskat
Og Afgift af Børn og Koner,
Huldsalig smiler Borup til Klein;
Thi saa er der ingen Ting i Vejen
Med Kassen, der svømmer i Herlighed,
Især hvis her ogsaa skal løses Tegn
Til at dyrke den frie Kjærlighed.

— Dog, mens paa Forhandlingens Overdrev
Her er noget tomt og øde,
I Højre dets Delegerede blev
Kaldt sammen i Dag til Møde,
Skjønt Venstre forsikred' hvert Øjeblik,
At Højre slet intet Møde fik
I Aar af diverse Grunde.
— At Venstres dito i Hundene gik,
Forties saa nogenlunde.

For stakkels Hørup det falder lidt svært
Paa Maatten sig her at holde,
Den lille Replik faar man aldrig lært
I den højeste Oplysnings Rolle.
Bli'er hans Referent heldt ud med Magt,
Til Nøglehullet han Øret har lagt
Og slider saa i det med Pennen
Til Trøst for Hørup, som, rent ud sagt,
»Er frygtelig spændt paa Enden«.

— Den 11te Juni har Venstre grædt
Sig mangen Pot Vand udaf Øjet,
Da fødtes det estrupske Kabinet,
Som det i saa lang Tid har døjet:
Men denne famøse December-Termin,
Hvor Højre møder med fast Disciplin,
Er næppe det trøstende Ords Dag
For Venstre; saa denne Terminsdag som hin
Er ligervis »Fandens Geborsdag«.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mønstringen.

— Se til Højre!!!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 15. December. Nr. 50.

Veninder?

— Den unge Jensen, Du veed nok, er saa elskværdig ved enhver Lejlighed, og han er jo i Grunden henrivende, men — er det mon ikke Faders Penge, han mener!

— Jo, hvad skulde det ellers være?

Højre- og Venstre-Delegerede.

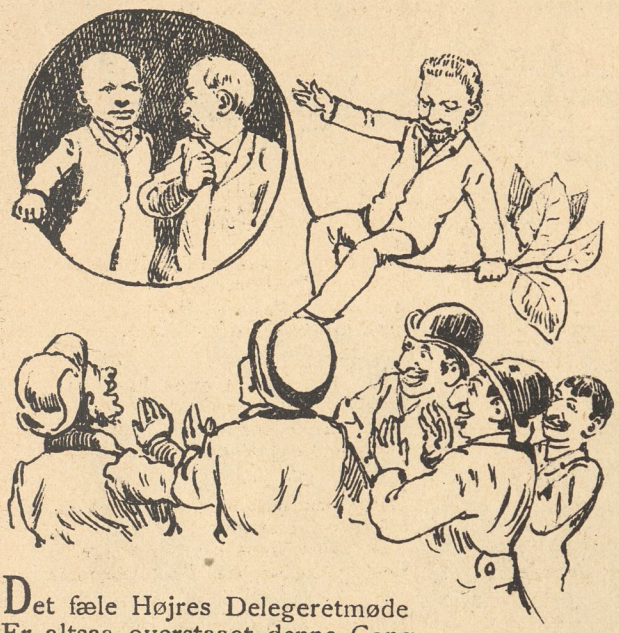

Det fæle Højres Delegeretmøde
Er altsaa overstaaet denne Gang.
Det tog Humøret fra de stakkels Røde
Og fra hver blakket Sjæl i Dannevang,
Hvis Presse lider af en dybtfølt Trang
Til Krydderi paa sammes Spalteføde,
Hvis Aarsag den trakterer med en lækker
Ragout paa »Splittelsen« i Højres Rækker.

Ak ja, for Venstre er det dog en Trøst,
Naar det hos Hørup *„mit Umständen“* hører,
At J. Scavenius, den faldne Fører,
Med Dinesen skal have havt en Dyst,
At Bentheim kjønt og næsten sandt afslører,
Hvorlunde Larses Haand og Jakobs Røst
Med megen Mas og Rødmen udi Kammen
Blev i »Resolutionen« smeltet sammen.

Den Ting er desforuden klar og ren,
At, naar paa Mødet sammen Højre tygger,
Resolutionen bliver ikkun en;
Mens Venstre, naar det holder Møde, brygger
Og vedta'er allermindst tre-fire Stykker.
For saa vidt er det paa den grønne Gren;
Det er jo Mængden, som det kommer an paa,
Og Venstre mange fik at holde Stand paa.

Og hvad Endrægtigheden anbelanger,
Saa har det ene Møde, Venstre holdt,
En Glorie, hvormed endnu det pranger,
Naar ned ad Højres Ryg det løber koldt;
Thi, medens Venstre var med Tvedragt svanger,
Dets Delegeretmøde har med stolt
Enstemmighed dog kunnet proklamere,
At det var bedst, man ikke afholdt flere.

Af disse gode Grunde forekommer
Det os at være baade sandt og vist,
At Venstrepressen er den bedste Dommer,
Naar Højres Delegerede har Tvist;
Og, har de ingen, skal en Journalist
I Venstre nok ransage sine Lommer
I Mangel af et Nøglehuls Udfrittelse,
Til her han finder Tegn paa Højre-Splittelse.

Hvem var Katten?

En Debat, set i Fugleperspektiv.

Den 2den December.

I Fru Heibergs gjenoplevede tredje Del af sit Livs Erindringer, Side 109, læses følgende Sætning:

„Det er i det Hele taget en fortvivlet Mening hos Skuespillerne, at et Repertoire altid kan indrettes efter om Hr A. eller Hr. B. kan faa Lejlighed til at spille“.

Som altid naar dette Heibergske Sprog for Ukonfirmerede skal læses af Dannede, maa Sætningen forud omskrives i naturlige Ords krystalhimmelske Klarhed. Og den vil da lyde saa:

„Det er hos et Theaters Agerende snart sagt en fortvivlet Mening om Repertoiret, at det kan af Direktionen altid lægges til Rette, givende Hr. A. eller Hr. B. Lejlighed til Spil“.

Men til hvem har Fruen sigtet, da hun mellem to Roller fremlæspede denne Duft-Replik til sin beundrende Etatsraad? — Al Erindring er omsat Fantasi. Men i hendes Erindringer staar for hendes Fantasi kun en eneste „Hr.“, nemlig Hr. Høedt. Naar hun siger: Hr. A. eller Hr. B., maa hun altsaa i begge Fald have for Tanken Hr. Høedt. Bogstaverne A. og B., betegnende samme Person, maa da være to Betegnelser for det samme Begreb. Men i dette Lands Sprog findes kun to Ord, der opfylder Betingelsen; det er Ordene: Abekat og Bavian.

Saa vidt kan Vaudevilleriet drive en stor Kunstnerinde og et lille Menneske: Fra sin Grav sender hun hundsvotske Smædeord efter den stolte Kunstner, der selv har lært mig, hvorledes Kong Renés Datters Forlovede skal spilles! Saadant Indblik i Fortidens brutale Fordummelse vil for altid have afrevet Glorien af denne Repræsentantinde for Lars Dinesens Kunst.

Æ . . . Bæh! . . .

Den 5te December

I Anledning af afdøde Fru Heibergs interessante Overfald paa afdøde Hr. Høedt, har jeg tilfældigvis fundet nogle efterladte Breve hos en afdød Kusine til en Onkel af en Kone, der var gift med en Droskekusk, der gjentagne Gange har kjørt for Hr. Høedt. Det fremgaar af disse Breve, at Høedt aldrig med et Ord har betroet Droskekusken nogetsomhelst Ønske om at faa Repertoiret „indrettet“ efter sit Hoved. Skribentindens løse Paastand maa derfor haanlig vises tilbage „über allen Heibergen“.

Larsen, Postbud.

Den 7de December.

Det er saa naturligt, at alle Tanker og Interesser for Tiden kun drejer sig om Fru Heibergs gribende Erindringer. Voxne Læsere raaber bevæget Bravo og

da capo efter hvert Kapitel, og Børn hvisker som dansende Alfer et „Godnat“ over hendes Grav. Men naturligvis er der Idioter, som forvrænger hendes Ord. Hun har sagt, at det er „en fortvivlet Mening hos Skuespillerne, at Repertoiret kan indrettes o. s. v.“ Altsaa fremstiller hun ikke sin Modstander som en ildesindet, men som en fortvivlet Mand, der ikke fordrer, at Repertoiret skal, men at det kan indrettes efter hans Ønske. Og dog er det et Faktum, at Theatret blev nødsaget til at opføre „Hamlet“, blot fordi Hr. Høedt vilde debutere i Titelrollen! Af Programmerne kan det altsaa historisk bevises, at Fruen har haft Ret i sin Beskyldning. Men alligevel omtaler hun sin bitre Fjende med en saa blaa Hensynsfuldhed, som kun den Ypperste i Kunstens Rige kan udvise.

Iøvrigt beklager jeg, at jeg ikke har kjendt Droskekuskens efterladte Breve. Jeg vilde da have haft et nyt Argument for, at Hr. Høedt var kommen slemt op at kjøre.

Udgiveren.

Den 11te December.

For en subjektiv Iagttager er det ej uklart, at Fru Heibergs manieररede Stiliseren har været noget utaalelig. Hun var derfor en stor Kunstnerinde. Paa den anden Side har Høedt ej været uden Indflydelse paa Droskekuskens Tømmeføring. Enhver, der har set Dr. Ryge i hans Ungdomsaar, vil i hans Spil have sporet en analog Paavirkning af Frydendal. Høedts Bestemmelsesret over Repertoiret var derfor ej uforklarlig og kan næppe omtvistes, ligesom det er indlysende, at Bestemmelsesretten laa i Fru Heibergs Hænder. Heraf fremgaar, at Fru Heiberg har haft Ret i sine Udtalelser, og Høedt ej Uret. Det eneste klare Standpunkt for en Nutidsopfattelse er derfor at tage Afstand fra dem begge, medens man tilkjender begge Parter sin Sympathi.

A. F. Petersen.

Den 14de December.

Hr. Redaktør! — Striden mellem Fru Heiberg og Høedt har saa stor Betydning for Nutidens Aandsliv og vort Theaters Fremtid, at den ikke tilstrækkelig kan drøftes. Det bedes dog bemærket, at naar den omtvistede Sætning læses i sin Forbindelse, maa den henføres til Prof. Nielsen og ikke til Høedt. Imidlertid har Fru Heiberg ikke sagt „Hr. N. eller Hr. H.“, men „Hr. A. eller Hr. B.“ Siaar man efter i vore Skuespillernavne, vil „Hr. A.“ kun passe paa Hr. Abrahams og „Hr. B.“ paa Herman Bang (idet „Hr.“ da maa være en Forkortelse af „Herman“). Men hverken Abrahams eller Bang levede paa Fru Heibergs Tid, altsaa maa Bogen henføres til en senere Dato. Det ligger da nær at antage, at „Et Liv gjenoplevet i Erindringen“ skyldes den norske Fru Gunnar Heiberg. I hvert Fald maa det først bevises, at der overhovedet har existeret nogen dansk Fru Heiberg. Men at denne ikke har benyttet en saa gunstig Lejlighed til at angribe sin bitreste Fjende, er tillige et Vidneshyrd om, at heller ikke Hr. Høedt nogensinde kan have existeret. Jeg foreslaar derfor, at Debatten begynder forfra.

En Indsender.

Efterskrift.

Det forekommer os, at den sidste ærede Indsender har ført den mindeværdige Strid til en lykkelig Afslutning. Naar Kragerne er døde, er Historien ude.

Punch.

Fra Punch's Zoologiske Have.

Julebog for Store og Smaa.

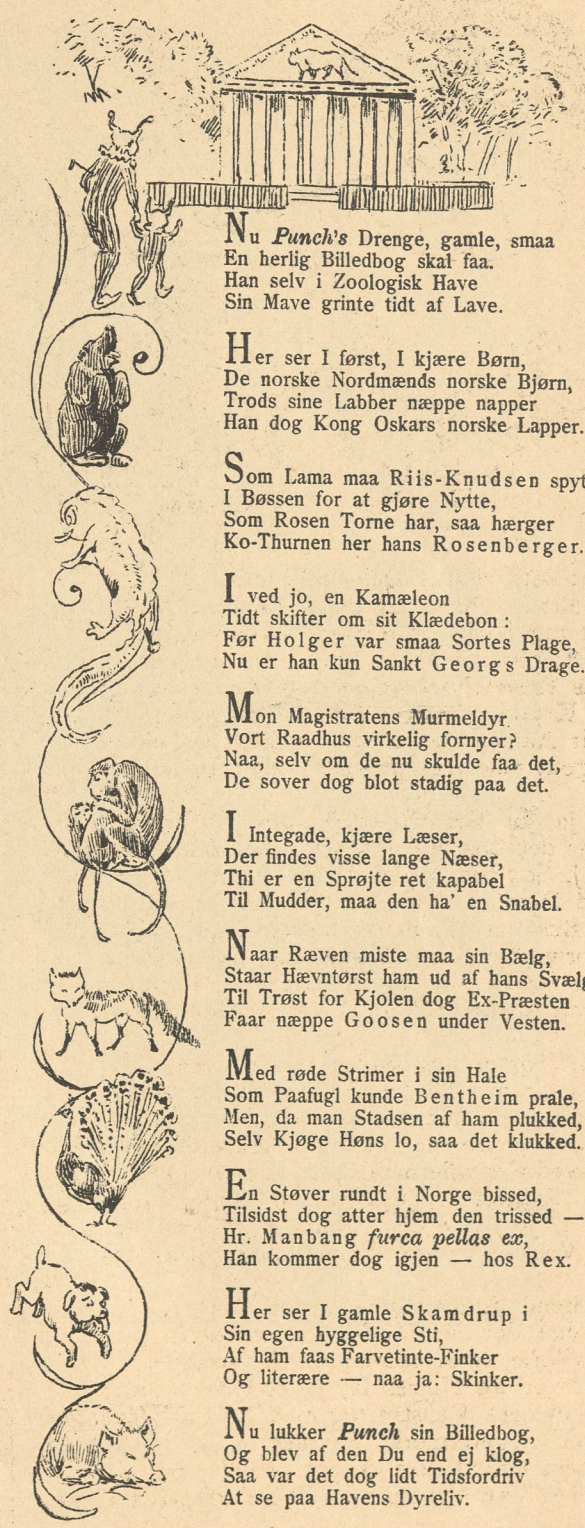

Nu *Punch's* Drenge, gamle, smaa
En herlig Billedbog skal faa.
Han selv i Zoologisk Have
Sin Mave grinte tidt af Lave.

Her ser I først, I kjære Børn,
De norske Nordmænds norske Bjørn,
Trods sine Labber næppe napper
Han dog Kong Oskars norske Lapper.

Som Lama maa Riis-Knudsen spytte
I Bøssen for at gjøre Nytte,
Som Rosen Torne har, saa hærger
Ko-Thurnen her hans Rosenberger.

I ved jo, en Kamæleon
Tidt skifter om sit Klædebon:
Før Holger var smaa Sortes Plage,
Nu er han kun Sankt Georgs Drage.

Mon Magistratens Murmeldyr
Vort Raadhus virkelig fornyer?
Naa, selv om de nu skulde faa det,
De sover dog blot stadig paa det.

I Integade, kjære Læser,
Der findes visse lange Næser,
Thi er en Sprøjte ret kapabel
Til Mudder, maa den ha' en Snabel.

Naar Ræven miste maa sin Bælg,
Staar Hævntørst ham ud af hans Svælg,
Til Trøst for Kjolen dog Ex-Præsten
Faar næppe Goosen under Vesten.

Med røde Strimer i sin Hale
Som Paafugl kunde Bentheim prale,
Men, da man Stadsen af ham plukked,
Selv Kjøge Høns lo, saa det klukked.

En Støver rundt i Norge bissed,
Tilsidst dog atter hjem den trissed —
Hr. Manbang *furca pellas ex*,
Han kommer dog igjen — hos Rex.

Her ser I gamle Skamdrup i
Sin egen hyggelige Sti,
Af ham faas Farvetinte-Finker
Og literære — naa ja: Skinker.

Nu lukker *Punch* sin Billedbog,
Og blev af den Du end ej klog,
Saa var det dog lidt Tidsfordriv
At se paa Havens Dyreliv.

Afholdsbevægelse?

— Hør, bette Kuen! Hwor ær æ Brænvin hen?
— De haar A drokken, bette Faaer! Do wed wal, A kan et fordraag, te der ær Brænvin i æ Hus.

Forenede Assurandører.

— Ja, men er De nu ikke bange, Svendsen, for at Gine tager sig en anden Kjæreste, mens De sejler paa de lange Rejser?

— Nej pyt, Frue! hun er nu saa Satans tro, og desuden staar alt Postelinet hos mig.

Toldfrie Tanker.

Har I aldrig truffet en Protektionist?
Hio hip hip hop, aa nej!
Vil I vide, hvad han ta'er sig for? — Ja vist!
Hio hip hip hop, ohej!
Han med forgyldte Fattigbøsser gaar og ringer Told
Som aandelig Plebejer og et Stykke af en Trold;
For Excellenser bukker til Tøflerne han ned
Og takker for et Spark i . . . det. som nok De veed!
Hio hip hip hop, ja vel: Vi veed
Nok, hvor den sølle Stakkel har sin Kløgtighed.

Har I aldrig set en snu Protektionist?
Hio hip hip hop, aa nej!
Vil I vide, hvordan han ser ud? — Ja vist!
Hio hip hip hop, ohej!
Han ligner rent grangivelig en Røver, grum og fæl,
Og indeni Personen stikker der en Hundesjæl;
Han stammer ikke ned fra Men'sker, maa I tro:
Hans Oldemo'er var Industriens Malkeko!
Hio hip hip hop! — Det vil vi tro:
Hans Oldermo'er var Industriens Malkeko!

Har I aldrig set en fræk Protektionist?
Hio hip hip hop, aa nej!
Vil I vide, hvor han bliver af til sidst?
Hio hip hip hop, ohej!
Han i sin egen Tiggerpose puttes som en Ræv,
Saa dyppes han i Dumhed, og saa trilles han i Væv;
En Patteflaske la'er i Munden vi ham faa
Og trækkes rundt af Folk med lange Øren paa!
Hio hip hip hop! — Aa ja, la' gaa:
Hans egne Øren er jo heller ikke smaa.

Men har I saa set en oplyst »Reformist«?
Hio hip hip hop, aa nej!
Vil I ogsaa vide lidt om ham? — Ja vist!
Hio hip hip hop, ohej!
Han skælder, og han bider, og han flaar med Klør og Tær,
De Andre er kun Toldere; men han er Farisær:
Og maa saa hans Reform i en skjøn »Forening« dø,
Saa mærker man for silde først, at Kødet er Hø! —
Det er klart: enhver Reform maa dø,
Naar Luden er for skarp og dog kun Kødet er Hø!

Paddehatte.

Punch interesserer sig en hel Del for den svampede Videnskab. I disse Dage har han været ude omkring for at tage et samlet Vue over de Paddehatte, han har under Kultivering, baade de gode og de giftige, de smagelige og de usmagelige. Her ser man nogle Prøver, han tog med hjem.

Panamahatten

er en meget stor og yderst giftig Svamp. Den voxer vildt i Frankrig, men er egentlig hjemmehørende i de Egne, hvor Peberet gror, og hvor man har for Skik at hugge Verdensdele fra hinanden og selv hugge Aktiekapitaler. Panamahatten tjener trods sin Giftighed til Ernæring for de franske Redaktører, og visse danske do. slikker sig om Munden efter saadan en Hat. Lesseps fik ondt i Maven af den, og Reinach spiste sig ihjel i den. Men nu er han gravet op igen og sat i Spiritus paa Statens Bekostning.

Emserhatten

voxer i Varzin og har tre Haar, som Caprivi er efter med en lang Sax. Er ogsaa meget giftig. Plukkes især af Reportere, som laver en kraftig Ragout paa den.

Droskehatten

er rød med hvidlige Striber og ligner skuffende en Bladplante eller en Vandplante. Absolut uskadelig. Før den nydes, skæres den i tykke Schiwer. Smager omtrent som at række Tungen ud af Vinduet.

Doktorhatten

er indført fra Berlin og Filadelfia. Arten er ved at udde, og der findes nu kun to Exemplarer her i Landet. Den ene voxer i Nærheden af Hørup Hav, den anden udenfor Maribo. Den første kaldes den sorte Gennembrudssvamp og lugter af Hvidløg. Den er giftig, medens den anden er en lille uskyldig Fugtplet, som i sin Tid kaldtes Madsen og noget mer.

Jakobinerhatten

er egentlig en Hue. Den gror paa en Holm i Rømersgade blandt smaa røde Fluesvampe. Serveres i en Sauce af Fraser og Trykkersværte

Tryllehatten

forekommer mest i danske Provinser. Det er en meget lunefuld Paddehat, der vises frem for Penge. De Besøgende scheeler mistænkelig til den, men uden Grund, thi den fører en pletfri Vandel og er kun giftig, naar Tourneen holder Bryllup, hvad den ikke altid gjør.

Blyhatten

endelig er den største og mest udbredte Svamp, der existerer. Den kaldes ogsaa rød Næsesvamp og er almindelig som Hussvamp i Værtshuse. Trods sin Talrighed er denne Art af de dyreste. Ikke sjældent koster et enkelt Exemplar 10 Kroner, især til den saakaldte Politiret.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja Tak, det skal da ogsaa bare være den usleste lille bitte Ubetydelighed paa Bunden af det nederste af Koppen, for jeg har saa rædsom travlt, og jeg kom egentlig for at bede Dem, søde Fru Schrøder, om De ikke vilde være saa kjær at gaa hen i runde Kirke og holde en Plads til mig ved et Bryllup, som jeg absolut maa have at se, fordi Petrine har gaaet paa

Kursus med en af Brudepigerne, det er jo naturligvis meget fordringsfuldt af mig at bede Dem om det, men Brylluppet er først Klokken fire, og der bliver vist ikke videre Kø, saa naar De er der henad tre, saa er det saamænd mere end tidsnok, og det kan jo godt være, at der kan falde en Plads af til Dem selv ved samme Lejlighed, saa De ogsaa kan faa det at se, men for Resten bryder Nød jo alle Love, og jeg kan virkelig ikke selv overkomme det, saa meget jeg har havt at gaa efter, og jeg vilde dog nødig have, at det skulde gaa mig som ved Hostrups Begravelse, hvor jeg blev vist bort, fordi der ikke var Plads, uagtet jeg havde staaet og ventet i næsten tre Kvarter i det mest øsendeste Regnvejr ude paa Gaden, og saa havde jeg oven i Kjøbet den Tort at se en hel Mænge Studenter ganske rolig gaa ind i Kirken, hvad der dog ved Gud ikke er videre nobelt af saadan nogle unge Mennesker, naar de ser, at der er en Dame udenfor, og navnlig overfor mig, der altid har holdt saa meget af Hostrup og gaaet og set alle hans Komedier, baade »Gjenboerne« og »Soldaterløjer« og »Aprilsnarrene«, men alligevel har jeg ikke baaret Nag, hvad der jo naturligvis heller ikke vilde have været rigtigt, men været til Mindefest for ham baade i Folketheatret og i det Kongelige, skjønt jeg jo har knap Tid dertil i denne Tid, da jeg jo maa tænke paa Julegaver, og hvad der næsten er mig det allervanskeligste, det er at faa lavet en Julegave til Petersen, som jeg bliver nødt til, for forleden Dag, da jeg kom til ham og bad om Penge til at kjøbe en eller anden Gjenstand for til ham, saa sagde han, at han saa meget hellere, at jeg selv lavede noget Haandarbejde til ham, og hver Gang han saa saa paa det, saa vilde han tænke paa, hvor mange mødige Sting det havde kostet hans lille Kone, og nu har jeg tænkt mig, at han skal have en Toiletpude, som jeg ved Gud længe har trængt til, men det er mig rigtig nok næsten umuligt at overkomme det, og hvis De vilde være meget sød, lille Fru Schrøder, saa tog De og satte Dem hen og lavede den for mig, De har jo en god Smag, saa De vil nok selv kjøbe ind, hvad der skal til, og saa sende mig Regningen. Ja, De aner virkelig ikke, hvad jeg har at bestille i denne Tid. Nu er det rent tilfældigt, at jeg i Dag har faaet lidt Tid tilovers til at gaa ud om Julegaver i de forskjellige Forretninger, ellers var der nu filleharmonisk Koncert med Fru Oldermoren og nu Hostrupfesterne, og naar det er Skøjteføre maa jeg ud og passe paa Ambrosius og Nora, da de jo ellers baade kan falde paa Isen og slaa sig og falde paa at forlove sig, og forleden Dag faldt jeg selv derude og slog baade mig selv og Isen, som dog mest gik ud over den sidste, der revnede, hvad jeg, Gud ske Lov ikke gjorde, men alligevel slog jeg mig, saa jeg maatte holde mig i Ro i flere Dage, og det satte mig jo en hel Del tilbage, men saa benyttede jeg Tiden til at læse Fru Heibergs Liv, som ikke er helt færdigt endnu, men som man maa have læst, og nu maa jeg jo ogsaa hver Dag læse de Protester, som staar i Bladene baade fra A. C. Larsen og Falkmann og alle de andre Personer fra den Tid, der er skildrede i Bogen, men hvad der dog interesserede mig mest, det var dog det med Wiehe, for der kan man rigtig se, at der maa være noget ved ham, som støder Damerne, for Julle Hansen kunde han jo heller ikke forliges med i sin Tid, og jeg kan nu ikke forstaa det, for jeg synes virkelig, han er dejlig i »Kolumbus«, og Petrine, som var med derude, blev saa begejstret over ham, at hun absolut vilde skrive et Forsvar for ham mod Fru Heiberg i »Nationaltidende«, og det har saa meget mere at sige, som Petrine var meget imod at gaa ud og se Stykket, fordi det ikke var literært, og først lod sig bevæge til det, da Frits Grønbæk fortalte hende, at det var Peter Nansen, der havde bearbejdet det, han var nemlig hendes Yndlingsforfatter den Gang, men nu er han for Resten falden i Unaade, for hun kjøbte jo hans sidste Bog »Fra Rusaaret«, fordi hun havde hørt, at der skulde være saadan et dejlig pikant Sted i den, da den stod i »Politiken«, og saa da hun faar den, opdager hun, at det er udeladt i Bogen, saa at hun formelig har kastet sine Penge ud af Vinduet. Ja, nu vil jeg ikke opholde Dem længer, da jeg kan tænke, at De snart maa gjøre Dem i Stand til at gaa hen til Brylluppet i runde Kirke. Farvel, søde Fru Schrøder. Tak for Kaffe og god Fornøjelse.

Sjæle efter Døden.

Man tør gjøre Spræl,
Ja, selv slaa sin Næste moralsk ihjel,
Saalænge man færdes i Menneskers Bolig,
Men er man først død,
Og lykkelig havnet i Abrahams Skjød,
„Saa skal man, min S'æl, være stille og rolig."

Den sidste Sentens
Sig skriver fra Heibergs Intelligens:
I *„Kjøge Huskors"* kan Godtfolk den finde;
Men disse hans Ord
Beviser, Fru Heiberg har Ret, naar hun tror,
At der er gjort Uret mod Heibergs Minde.

At holde sin Tand
For Tungen kun daarlig den Levende kan.
Men ogsaa den Døde har svært ved at tie;
Thi salig Fru Heiberg tager endnu, som man læser, paa Vej
Mod Christensen, Høedt og Michael Wiehe.

Hun fik med sin Pen
En afdød Konflikt til at gaa igjen,
Just som man den troede begravet for stedse.
Og Gravfredens Ro
Forstyrres af Bladenes *contra* og *pro*;
Thi Gjenfærdet spøger lidt grovt i vor Presse.

A. C. Larsen har strøet
Lidt Palmeløv paa Michael Wiehe og Høedt;
Men Jørgensen knap deres *Manes* forsoner,
Desuden man ser
Et Indlæg i stram evropæisk Maner
Fra en af de Bentheimske kloge Cohner.

I saadanne Spor
Forsøger at redde det sidste Ord
De stridige, salig henfarne Sjæle;
Fru Heiberg især
Har nok gjort det temmelig klart for Enhver,
Hvad der kan forstaas ved et Efter-Mæle.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

O Enighed!

Paa Resolutionens gyldne Bro
En talende Gruppe skal staa for de to,
Som trods divergerende Politik
Dog op i en Højre-Enhed gik.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 22. December. Nr. 51.

PUNCH

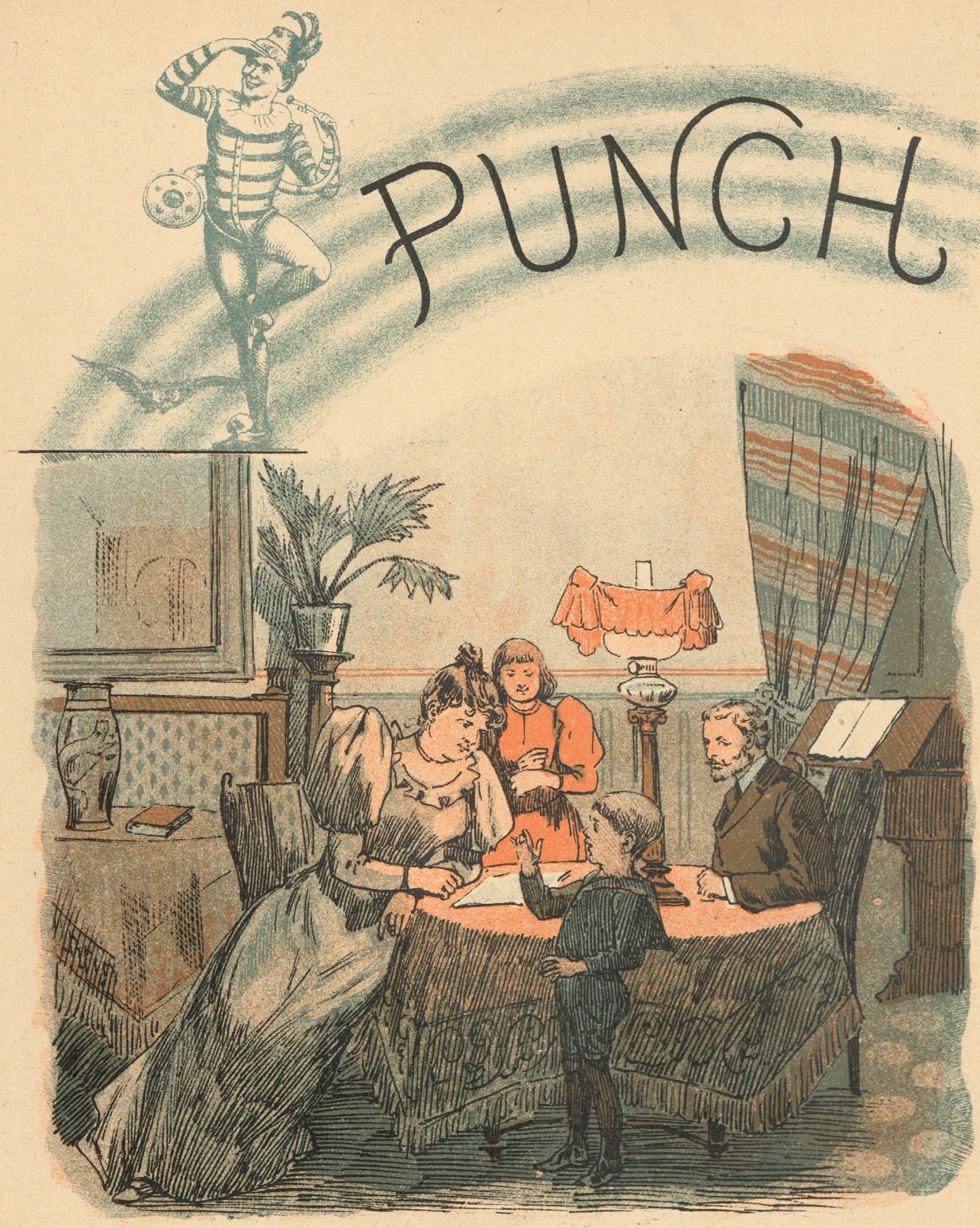

Nydelser og Hygiejne.

(Lille Peter har været paa Komedie første Gang og set *Kolumbus.*)
— Men nu skal Du i Seng, Peter! Du maa jo være træt, min Dreng.
— Nej, Fader! Hver Gang Tæppet gik ned, saa havde vi Frikvarter.

Jule-Attraps.

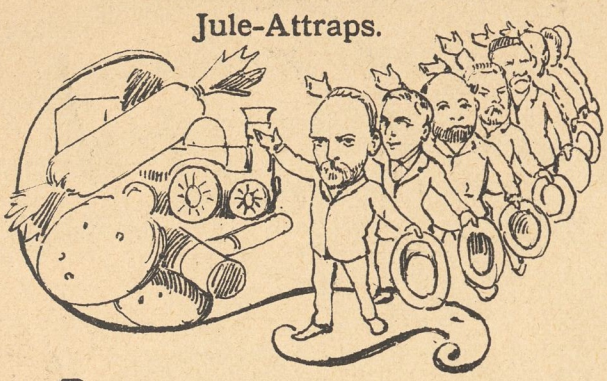

Den kjære Forhandlingspolitik,
Der atter synes at glemme
Det Løfte, vor stakkels Finanslov fik
Om Forslagets hurtige Fremme,
Har nu paa Programmet: at klemme
Paa Julegrøden herhjemme.

I hele den første halve Part
Af Thingenes Lovgiverserie
Forhandlingen viste sig aabenbart
At være et Slags Mysterie,
Hvori som bekvem Materie
Er ogsaa dens Juleferie.

Den ganske forhandlingsvillige Fløj
Til Vælgerne hjemad drager
Og melder om alt det Syltetøj
Og alle de hengjemte Sager,
Samt melede Julekager,
Forhandlingen fører paa Lager.

Det rigt forsynede Udvalg har,
Fyldt med de herligste Planer,
Hvori, naar man blot vil gramse, man ta'er
En Haandfuld udsøgte Baner;
Og Fremskridt, som Ingen aner
I Snesevis frem man maner.

Og Vælgerfolket, som hører derpaa,
Begejstret om Munden sig slikker
Og fryder sig over, hvad det kan faa
I sine Forhandlingsbutikker:
Paa Udbyttet er man sikker,
Man veed jo, hvor Sagerne ligger.

Uheldigvis er der en *Aber dabei:*
De flittige Udvalg berede
For Lovene som den gjenneste Vej
Syv lange og fjorten brede.
Hvorlænge de bliver dernede,
Det veed kun Vorherre — og Frede.

Bygmester Holger.

Symbolsk Drama i tre Akter, frit efter Henrik Ibsen.

Iste Akt.

(Et tarvelig Kammers, slig som Kammerserne er hos Bygmestre. Loft opover og Gulv nedover. Døre i Væggene. Stole med Sæder og Rygge, og Borde uden Rygge og Sæder. — Bygmester Holger og Doktoren kommer fremover og aander tungt.)

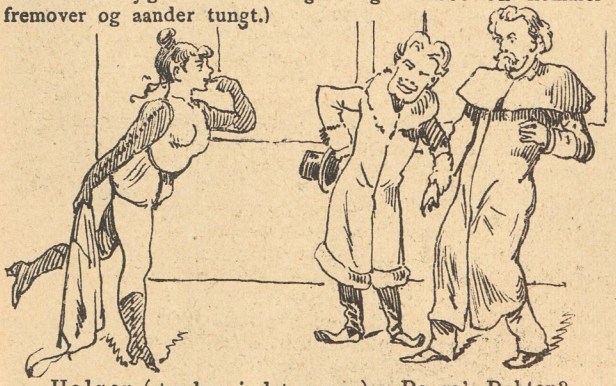

Holger (standser i det samme). De sa', Doktor?

Doktoren. En Theaterdoktor siger ikke noget. Han bare hører paa.

Holger (nervøst urolig). Saa faar De høre, jeg er syg da, Isch, . . . for Pinsel! Her gaar jeg dagstødt og bærer ihjel mig paa Danmark. For jeg har brændt mine Skibe, ser De . . · Men nu faar De gi' mig Omslaget.

Doktoren (henkastende). Koldt eller varmt?

Holger (ser fast paa ham). Jeg kan ikke bli kvit Kvinderne, jeg, . . . aa, de Kvinderne! Og jeg kan ikke bli kvit Ungdommen min heller, . . . aa, den Ungdommen. Er ikke jeg den ubegripelig store Holger? . . . jo, jeg takker! Bedst som jeg vil være Alvorsmand paa sligt, saa kommer Ungdommen min og banker paa Døren med Gangkurven.

(Det banker paa Døren).

Holger (forfærdet). Der er Omslaget! . . . Nu kommer Ungdommen min.

Edith (kommer indover). God Kvæld, du glade Gutten. (Hun kaster Rejseslaget og staar i Valkyrie-Dragt: høje Knapstøvler, røde Silketrikots og Hansker til Skuldergabet.)

Doktoren. Theaterdoktoren har hørt paa. Theaterdoktoren kan gaa. (Han gaar udover).

Edith. Kjender du igjen mig? . . . Da jeg var en liden Tøsunge, hedte du *Svend Trøst* . . .

Holger (stille). Jeg var saa ung den Gangen. Bygte Logostempler og laa paa Vindfløjen i Ranker og Roser og vældte gamle Guder!

Edith (slaar Trille af Begejstring). Og da var der Sang i Luften.

Holger (livfuld). Men Vindfløjen drejede sig, og jeg slap nedover paa rette Siden. Jeg er Dus med Etatsraader, jeg! . . . Ikke bygger jeg nu Logostempler heller, . . . jeg bygger bare Hjem for Syngepiger.

Edith. Med litterære Taarne paa?

Holger. Helst det . . . Men det er just Selvpinslen, ser du, at jeg lider saa af Gammelmandsanfald . . . Hvorfor kommer du? Hvad vil du mig?

Edith Du lovede mig den Gangen, at du vilde bli Syngedirektør og hente mig hjem til Variétéen din. Du har *forskrevet* dig til mig, . . . og nu er jeg her! (banker med Fingeren) Variétéen paa Bordet!

Holger (efter en stille Kump). Jeg faar tale med Bryggeren om Sagen da!

2den Akt.

(Et andet Hjørne af Kammerset. — Bygmester Holger steller med en liden Flaske, fyldt med Kolerabaciller. Han synger Viser for dem, saa de alle dør af Forskrækkelse).

Holger. Hu hej! . . . Saa ung jeg er! . . . Han vilde ikke, Bryggeren. Men *cave canem*, . . . jeg kan bide, jeg!

Edith (kommer nedover). Saa liker jeg Sangeren min!

Holger. Ja da! . . . Jeg har det nu saa, at bare jeg vil, saa vil jeg! — Jeg ropte paa Hjælpen og Tjenerne, og altid saa kom de. Jeg ropte fra Satory-Sletten, og strax bar alle Rødhuerne mig paa Hænderne. Jeg ropte derovre fra Grænsen, strax kom Ridderkorsene flyvende. Jeg ropte bag Spisestuedøren, da Lucifer spiste Fakkelmaden sin, og strax gav han mig Lillefingeren at kysse . . . Men jeg er saa ræd jeg, at den ikke gaar i Længden!

Edith (giver ham en Pakke). Saa faar du ta dette da. Det er min robuste Samvittighed! . . . den faar du nu slide med Lyst, Gutten min.

Holger. Hurra! . . . Saa Fa'n ivold med Hjem for Syngepiger! . . . Ingen bry'r sig om dem heller! . . . Jeg vil bygge mig en Svend Trøstens Bolig i Integade, . . . med Vandtaarne paa, . . . og du skal faa Variété-Lokal opp i Taarnet, du! . . . Hu, bej! saa ung jeg er!

Edith (begejstret). Og du vil ligge paa Fløjen og spytte Snobberne i Ho'ederne!

Holger (betænkelig). Hm, . . . ja! . . . Piben skal faa en anden Lyd, forstaar sig; . . . men der er en liden Sprække i Piben, du, . . . og jeg er jo sex og firti Aar, . . .

Edith. Æh, . . . du tør ikke!

Holger. Tør ikke? . . . (slaar Saltomortale). Fa'n hakke mig, nu gaar jeg paa Fløjen, jeg!

Edith (stille henrykt med tilsløret Blik). . . . forfærdelig spændende!

3die Akt.

(Svend Trøstens Bolig med Vandtaarnet. — Snobber og Evropæere mylrer forventningsfulde om Taarnet. — Bygmester Holger kommer fremover, bleg men fattet. Han har Laurbærkransen sin i Haanden).

Edith (puffer ham). Gaa nu paa Taarnet med Kransen din!

Holger (rystende). Hm, . . . ja! . . . Jeg er saa ung, saa ung . . . Og saa har jeg Troldet i mig, . . . jeg har Lucifer i mig, jeg! . . . Men du faar si' til Snobberne, at det er ikke den store Holger, der gaar paa Taarnet. . . . det er bare Svend Trøst.

Edith. Saa gaa inkognito da; men gjør det! . . . gjør det Umulige om igjen.

Holger. Det Umulige? — (flytter sin Hat, som han vil) — Godt! . . . jeg skal gjøre mig umulig!

(Han stiger opad Taarnet. — Aandeløs Stilhed — Han stiger højere, helt op til Fløjen, sætter sin Krans paa Hovedet og spytter).

Edith (stille). Nu sang han!

(Der høres et Rædselsskrig. En Hat, en Bringe og to Ben farer igjennem Luften).

Stemmer. Den faldt han af paa! . . . Han er færdig!

Edith (i forvildet Triumf). Men han spyttede paa Snobberne! . . . Og jeg hørte *unge Viser* gjennem Luften! . . . (skriger) Min, — min Direktør!

Paa Bukkeben.

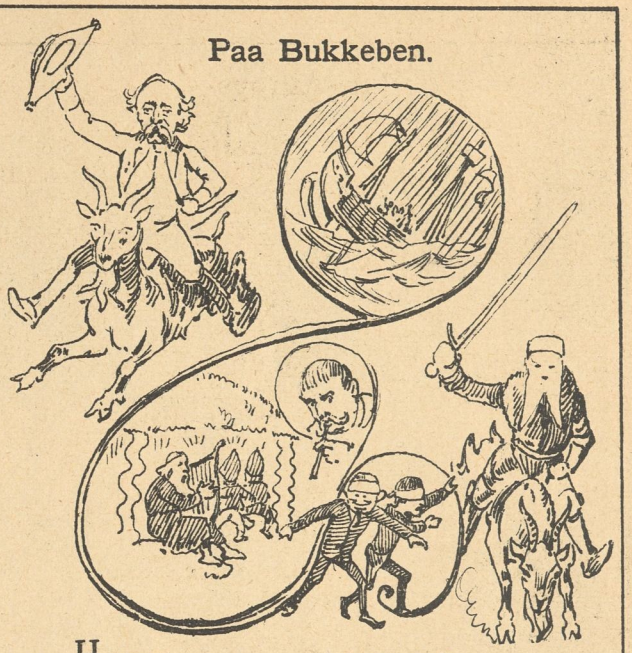

Hr. Fallesen søger at lindre hvert Savn,
Som Publikums Røst proklamerer;
I Frøken *Dinorah's* bedagede Favn
Hans Opera-Længsler har fundet en Havn,
Hvori han med Glans varierer
Et Thema, hvis Klang er os velkjendt og kjær:
»Mine Gedebukke, mine Gedebukke
Bider Barken af Træer«.

De andre Theatre selvfølgelig maa
— I Kraft af vor Tids Konkurrence —
Forsøge, om ej de en Buk sig kan faa;
Thi, selv om ej Horn eller Skæg den har paa,
Saa er det jo altid en Chance.
Kasinos »Kolumbus« dog hurtig slog klik:
Trods et Skib paa Bukke, trods et Skib paa Bukke,
Han i Regn-Vandet gik.

Hr. Abrahams vil nu som snild General
Slaa ind i en splinterny Gænge:
Saa saare han giver sit »Sportsmands«-Signal
Vil Folkesagns-Skjalde i Højfolkets Sal
Slaa løs paa romantiske Strenge.
Kun Eedvard og Per, medens Højen gaar rundt,
Leger Blindebukke, leger Blindebukke
Og faar skrækkelig ondt.

Professor Riis-Knudsen er Idealist,
Om end han er slemt skrammeret;
Bli'er Kassebudgettet end aldrig saa trist,
Har aldrig paa Scenen som Godtkjøbs-Artist
Han levende Dyr præsenteret.
Jo pyt, nej mod Musernes tragiske Hjem
Kun med Göthe-Bukke, kun med Göthe-Bukke
Vil han stange sig frem.

Og saaledes ruster sig alle til Fest.
Paa Mandag skal blot De se Løjer!
Saa be'er Direktørerne pænt os til Gjæst
Og kappes om, hvem der kan gjøre det bedst,
Mens vi os taknemlig fornøjer.
Thi lukt i et Juledags-Publikum — aa! —
Selv de værste Bukke, rene Julebukke,
Li'som Boller kan gaa!

Hvor Glæden gjør Ungdommens Hoved kruset,

Julenat.

Er der Nogen, der pusler i Legetøjhuset.

Kommunalvæsen.

Hele Stadens Fiuansbudget —
Rigtig en Feinschmeckers Herreret! —
Det havde de vise Fædre.
Nylig har Strøm det forelagt,
Og lige paa Timen blev der sagt,
At det kunde dog vist være bedre.

Der er nu først det elektriske Lys,
Der staalende skinner over vor Byes
Asfalt, men i Stuers og Sales
Butiker og mangen offenlig Plads
Der brænder endnu den elendige Gas,
Som i dyre Domme betales.

Paa Gammeltorv skal der nu lyses op,
Men dermed siges der ogsaa Stop!
Og Asfalten, som man begyndte,
Skal føres videre frem paa Slump;
Man har besluttet en lille Stump
Af »Routen« at ville pynte.

At mørke Gader med toppede Sten
Kan stadig brække paa Smaafolks Ben
Og ligger i ravende Mørke,
Ja, det er nu Noget, vi alle veed,
Men derfor er Folkets Kjærlighed
Just ej Magistratens Styrke!

Saa skal der Penge til mer Politi;
Det er den sædvanlige Melodi,
Som i mange Aar vi alt kjendte;
Men jo mere Politi at der kom,
Desto mer i Bladene læser man om
Skandaler af drukne Betjente.

Om Renovationen ikke et Ord!
Mon den skal gaa i det gamle Spor?
Ja, det vil nu Tiden vise.
Til næste Aar hør den Byen til,
Og muligvis da man have vil
En lukrativ Entreprise.

Det Hele er noget mysteriøst,
Og uden at se just altfor bøst
Paa, hvad de vise Mænd lave,
Denne Øjenslyst, som er stadig paa Spil,
Tilsidst vil gjøre vor Hovedstad til
En af de kalkede Grave.

Theaterkatten spinder.

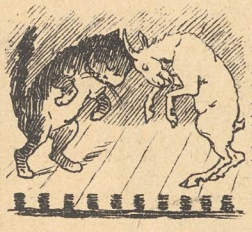

Det er en daarlig Verden, vi lever i. Men man kan labe sin Mælk i sit Ansigts Sved, man kan give Pote til Kreti og Pleti, man kan krumme Ryg ligesaa meget man vil — Utak er og bliver dog Verdens Løn. Pris Ingen lykkelig, før han er druknet — disse Ord af en gammel græsk Viskat burde man aldrig glemme.

Jeg havde nok i længere Tid mærket, at Kammerherren havde en daarlig Samvittighed. Han hang saa underlig med Halen, og naar han kom i Nærheden af mig, sænkede han Ørerne. Naar han skulde give mig Poten, rakte han mig altid kun den ene Klo, og saa mimrede han saa underlig med Knurhaarene. Jeg fik Mistanke om, at der var Ugler i Mosen.

Saa forleden Dag kom det — ved Opførelsen af »*Dinorah*«. Jeg stod i Kulissen for at lade Tæppet gaa — saa kommer der et hvidt Gespenst dukkende op fra Maskinkjælderen. Det var en Ged. Nu beder jeg Dem betænke: en Drøvtygger paa vore klassiske Bræder. Jeg siger naturligvis strax til Maskinmester, at han skal føre den Drøvtygger ud, men Mennesket staar og ser saa løjerlig paa mig, og saa siger han, at den skal bræge med i Operaen. Jeg bliver rasende, løber ned til Kammerherren og spørger, hvad Meningen er. Kammerherren blev meget forlegen, han spandt og knurrede, men tilsidst maatte han dog mjave Sandheden ud: Geden var virkelig bleven ansat som Operabræger ved vores eget kongelige Theater.

Dette er altsaa Lønnen for min mangeaarige gode og tro Tjeneste, som Enedyr her ved Theatret, at man ansætter et Kreatur, som allerede nu er i 2den Mælke-Feu-Klasse og som sandsynligvis vil rykke op i første før eller senere. Tilmed har jeg allerede mærket, at den har et Horn i Siden paa mig. Ligner det nu noget?

Saa skulde de meget hellere have ladet være at spille den Opera. Det er naturligvis godtnok, at Theatret sørger for, at vi faar det nye at se, som de laver i Udlandet, og den Hr. Meyerbeer, som har komponeret den, er vist et lovende ungt Talent. Men Kammerherren kunde dog gjerne have sagt til H. C. Andersen, der jo har oversat Texten, at den Ged maatte han se at skaffe os af med. Skulde vi saa endelig have den, saa har vi jo Operasangere nok, der sagtens kunde have spillet den Rolle. Jeg selv havde saamænd ikke været bange for at tage den, hvis Kammerherren havde bedt mig rigtig pænt om det. Men, som det nu er, er den Ged ubetinget en Buk.

Det gik da ogsaa galt med Stykket. Kapelmesteren var gal, det vil sige, det var den gale Kapelmester, nemlig Rung og ikke Svendsen. Fru Lütken bliver gal i Stykket, jeg var gal i Hovedet og Geden gjorde galt. Den vilde nemlig ikke falde i Vandet, fordi Broen var nymalet, hvilket ubetinget var en Vandgang.

Det kunde more mig at vide, om »*Valdemar*« virkelig skal op anden Juledag. Og om Valdemar skal være »*Valdemar*«. Nemlig Valdemar Price naturligvis. Og om vi ikke kunde faa Collin og Østergaard til at sætte Ord til, ligesom de har gjort ved »et Folkesagn«, da den ellers nok faar Ben at gaa paa, og om vi ikke kunde faa lagt nogle Sange ind, som kunde afsynges af Hans Beck og Valborg Jørgensen og Fru Reumert. De kan dog vist ligesaa godt som Charlotte hos Abrahams.

Saa vil jeg ogsaa nok spørge, om vi ikke skal spille »*Bygmester Solbær*« eller hvad han nu hedder. Og hvem der saa skal falde ned og slaa sig ihjel. Og om Vedkommende skal slaa sig rigtig ihjel, hvad jeg synes var det rigtigste, og hvad han vist ogsaa blev nødt til at gjøre, hvis det var paa *Dagmar*. Eller om det er nok, at han knækker Halsen paa Rollen. Hvad der er meget nemmere.

Men for Resten vil jeg ikke mere have noget at gjøre med at give gode Raad. Jeg siger, ligesom Andersen sagde ude paa *Kasino*, da »Kolumbus« gjorde Lykke, skjønt han ikke vilde have det op: jeg toer mine Poter.

Gamle Skader og nye —.

Det er ikke alle Vegne, Folk er glade
I denne hersens glædelige Jul,
Hos Evropæerne i Integade
Staar Kuløren saadan mellem grøn og gul.
Det eneste, som Sindet her forlyster,
Er en forløben stille Svend Trøster,
Som har begaaet splinterny Betiser
Igjen paa Melodonten: „Unge Viser.“

Og dog har vorses egne Evropæere
Det næsten som i Abrahamses Skjød
Ved Siden af de Godtfolk, der sig nære
I Frankrig af politisk Levebrød.
Der negles de som Fluer paa Skandalen,
Som Facit blev af Panama-Kanalen,
For Tiden er det store Spørgsmaal brændende,
Hvad Straf der venter „Gennembrudsmændene“.

Den arme Republik er slemt i Vinden
Formedelst sligt „moderne Gjennembrud“;
Thi dens Ministre ryger glat af Pinden
Med deres Rem af Korruptionens Hud.
Det Samfund, den har skabt, saa langtfra nyder
Anseelse for rent spartanske Dyder,
At det kan tvertimod en Konkurrence
Godt holde ud med Dønnergaards „Balance“.

Selvstyrets kaarne Talsmænd i Gallien,
Patriciere li'esaa godt som Plebs,
Fortjener „ærlig“ Redningsmedaillen
For deres Part af Byttet hos Lesseps.
— Historien kan blive for den tredje
Republik en skæbnesvanger Tragedie,
I hvert Fald paa Repertoiret ses der:
„*Republiquen*, eller de gemene Bester.“

Ved en Bajer.

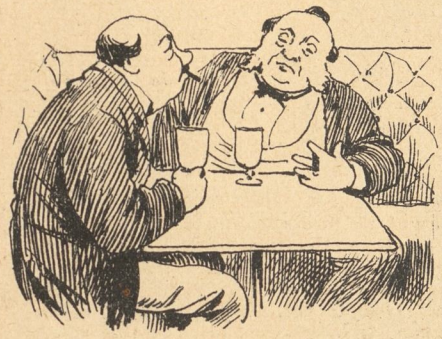

Første Borgerrepræsentant: Det var da godt, vi ikke tog noget fremragende Hensyn til de Næringsdrivende paa Strøget. Det har slet ingen Hast med at give dem Asfalt at gaa paa.

Anden Borgerrepræsentant: Nej, for vi skulde aldrig have givet Østergade og Kjøbmagergade Asfalt; det sætter kun Griller og ondt Blod i de andre Gader. Nu raaber hele Byen paa Asfalt.

Første: Ude paa Kristianshavn render de rundt med et Asfaltandragende. Den offentlige Mening bag Knippelsbro er hamber, og vi kan befrygte det værste, hvis vi ikke sender en Sandmand med en Tjærebøtte ud til Baadsmandsstræde og Dronningensgade. Kristianshavnerne vil nok gøre gældende, at Børnene faar Mavepine og Fangerne Hovedpine af Vognrumlen. Desuden hævder de, at Amagerkonernes Kaalhoveder taber i Velsmag og Intelligens, og deres Gulerødder i Pris, naar de skal rystes over Brosten.

Anden: Mon der kan være Tale om Attentater?

Første: Det synes desværre utvivlsomt, at der er kommunale Anarkister paa Kristianshavn. Engmann fandt i Gaar Morges en kinesisk Pistol udenfor sin Dør.

Anden: Men har den kriminelle Undersøgelse nu ogsaa godtgjort, om den Helvedesmaskine virkelig er en indfødt Kristiannit?

Første: Det blev straks konstateret; thi Kapslen var stemplet »Kjøbenhavn C.« Vi Repræsentanter kan aldrig vide os sikre, ikke en Gang, naar vi er lige saa stille i Raadet som Engmann.

Anden: Det er en udsat Post at være stillet i Spidsen for Folket. Det romerske raabte paa Brød og Skuespil. Det kjøbenhavnske raaber paa Asfalt og Skattefrihed. Historien gjentager sig. Og for os kan det gerne blive en slem Historie.

Første: Under disse Omstændigheder maa Bagerne have Forbud imod at bage Sprutbakkelser.

Anden: Og Urtekræmmerne mod at sælge Skruptudser og Kinesere.

Første: Vi har været dumme. Vi skulde aldrig have begyndt paa disse her Reformer.

Anden: Især ikke, naar ethvert virkeligt Fremskridt vises tilbage, som nu Huslejeskattereformen.

Første: Der er de Beværtere igjen paa Spil. Dem har vi altid Kvaler med. Det er sørgeligt at tænke sig, hvor ofte de har spildt Repræsentationens kostbare Tid med deres paatrængende Henvendelser.

Anden: Det har De Ret i, kære Kollega. Om lidt forlanger de, at Kommunen skal eftergive dem Brændevinsafgiflen.

Første: Og betale deres Husleje.

Anden: Og montere deres Lokaler.

Første: Og købe deres Øl. Skaal, kære Kollega. Skal vi saa være enige om at bevare de nationale Brosten?

Anden: Et Glas paa det, kære Kollega!

Saglig Kritik.

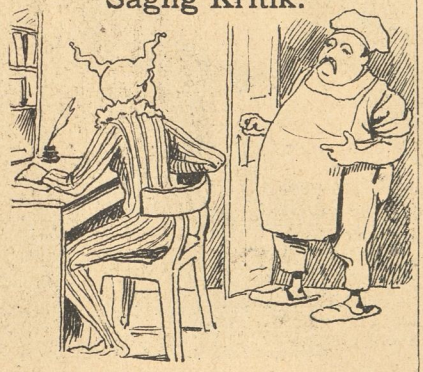

— God Dag, tør jeg spørge, er det ikke Hr. *Punch*, jeg taler med?

— Jo, det er. Hvormed kan jeg være til Tjeneste?

— Ser De, jeg er kommen op til Dem for at klage over Dem; det har jeg vel Lov til, skulde jeg mene?

— Det forstaar sig. De er vel sagtens en Abonnent, der ikke har faaet Bladet i ordentlig Tid.

— Ja, det vil sige, jeg er egentlig Friabonnent, for jeg læser Bladet i Boghandlervinduer og i Udhængsskabe; men det har jeg da vel ogsaa Lov til?

— Ja, baade Lov og Fortovs-Ret; men hvad er det saa, at De klager over?

— Jo, ser De, for det første, saa synes jeg, at Papiret er for tyndt.

— Naa, vi kan jo ikke alle være lige tykke.

— Og saa synes jeg ogsaa, at Indholdet er for tyndt.

— Aah, det er vel kun efter Deres Tykke!

— For det tredie, saa synes jeg, at De skulde være mere farveløs i politisk Henseende.

— Puh, den er nok gruelig gal i Venstre!

— For det fjerde synes jeg, at der skulde mere Farve paa Deres andre Billeder.

— Herre Gud, jeg synes dog, at jeg bekjender Kulør hver Torsdag.

— Saa synes jeg ogsaa, at Trykket kunde være lidt flottere.

— Ja, saamænd, under trykkende Forhold —

— Og saa har Deres Bidrag ikke altid Nyhedens Interesse.

— Men betænk, naar man skal skrive om Alderdomsforsørgelsen, saa —

— Og endelig er Deres Blad alt for dyrt.

— Ja, Friabonnenterne kan dog ikke klage; men sig mig nu ærlig, forstaar De Dem nu ogsaa paa at redigere et Blad?

— Gu' gjør jeg ikke nej! Jeg er Bagermester her i Staden; men jeg siger Dem min Mening af ren og bar Interesse for Dem og Deres Blad!

— Det tænkte jeg nok; men maa jeg nu ogsaa have Lov til at sige min Mening om Deres Forretning?

— Gud bevares!

— Ser De, for det første, saa synes jeg, at Deres varme Hveder er for tørre.

— Hvad behager?

— Og saa er Deres Vandfranskbrød meget for vandede.

— Det er min S'æl, Løgn!

— Item er der ikke det rigtige Slag i Deres Bolledejg.

— Det er den O . . . vælte mig Bagtalelse —

— Og saa har Deres Vrøvl ikke altld Nyhedens Interesse.

— Hør, holder De ikke Kjæft, saa —

— Ja, Gud bevares, det er slet ikke for at være uhehagelig imod Dem, at jeg kritiserer; det er bare af Interesse for Dem og Deres Forretning, at jeg gjør mine Bemærkninger. Jeg kjøber nemlig aldrig noget hos Dem, men jeg plejer at se mig mæt paa de Kringler, som De har udstillet i Deres Vinduer, og jeg er ved disse Betragtninger kommet til det Resultat, at Deres Rughrød er vejede og funden for lette — —

(Her afbrødes Samtalen, idet Bageren forlod Valpladsen med Trusel om, at han vilde afsige sit Abonnement paa Bladet til den første, og efterlod Punch i sørgelige Betragtninger over, hvor meget det egentlig kan koste at tage Bladet fra Munden).

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En sprællende Svend.

Hældet til Højre og trællet
Hos sin evropæiske »Ven«!
Ældet, fældet og sprællet,
Parat til at sprælle igjen!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1892. Torsdag den 29. December. Nr. 52.

Det kan man tidsnok faa.

— Aa Mo'er, det er jo en rigtig Sabel, jeg har faaet af Fader! Vil Du nu kjøbe mig en Fjende?

„Hvad Skæbnen har beskjært, det kanman ej undvige".
Endog et Skudaar maa forlade Jorderige;
Kun et Par Døgn endnu vi har vort gamle Aar,
Saa tager det sit Tøj og ud af Spillet gaar,
Mens Verden ikkun har Erindringen tilbage
Om de trehundredsex og tresindstyve Dage,
Hvori den gav os mangt et løftet Øjeblik,
Som mod Forventning kom og med Forrentning gik.

Først maa vi dog med Sorg og Drøvelse bekjende,
At Aaret blev et Ris til stakkels HØRUPS Ende,
At det har voldt, at BJNG blev traadt paa sine Tæer,
Og HENNING JENSENS Kniv slets inte mere skær'.
Men det bevirked' dog, at HØGSBRO kunde vove
Til Guldkur sig med Glans og vise sig ved Hove,
At Landet blev med Flag og Blomster rigt garneert,
Ja, selv CLAUS BERNTSEN fik sit Knaphul dekoreert,
At BJØRNSON præked' her hos os paa Fredens Vegne,
Mens han var Ufredspræst imellem sine egne,
Ja for en Ordens Skyld han ypped Klammeri
I „Politiken"'s Bug med Norges JONUS-LIE.
Hamborg blev plaget slemt af hjemmegjort Kloakvand
Og ægte Kolera, samt en forloren DRACHMANN,
Der rased' hist om Kap fra Vaar til seent i Høst,
Imens hos os vi slap med Skrækken og SVEND TRØST.
Til Himmels „Danmark" foer fra sine Abonnenter,
Som indtil denne Dag med Sorg paa Bonus venter;
Til Gjengjæld „Dannebrog" fra Himlen gratis faldt
Som en Slags Dags-Avis med splinterny Gestalt.
I RODES „København" man skifted' Redaktører,
Og salig BERGS Parti fik sig en nybagt Fører,
En sand PYTHAGORAS og philosophisk Sjæl,
Bekjendt med Øxebrøl og af sit eget Vræl.
Til NYROPS Raadhusplan sig Stadens Fædre slutted,
Og MELDAHL sagde Pas og ud fra dem han smutted',
Theatret fik en Ged, BISMARCK begik en Buk,
Og SAABYES „sejsten" faldt og drog sit sidste Suk.

Kort, Aaret var med Nyt forsynet til det sidste,
Saa, naar det Lørdag Nat faar Bolig i sin Kiste,
Er det vist kisteglad, saasom i Gravens Nat
Det slipper ganske fri for al Husleje-Skat.

En Henstilling.

Kjære Punch!

I denne Reklamernes Tid ser man meget nyt, hvoraf man dog bør lære noget. Hidtil har det kun været brugt af Cirkus-Direktører og de mindre Theatre, at underrette Offentligheden om, hvilke Aftener de kongelige Herskaber vil overvære deres Forestillinger, og det har al Tid bragt fuldt Hus. Nu — som jeg forleden saa i *Nationaltidende* — indbyder ogsaa *Maries Rosenkrans*-Kirken paa kongeligt Selskab, hvilket jeg synes er en smuk Ide, der er Romerkirken værdig. Jeg anmoder Dem derfor om at anvende Deres store Indflydelse paa, at Prædikantlisten vedkommende de lutherske Gudstjenester, som hver Løverdag averteres, for Fremtiden kan blive forsynet med lignende Oplysninger, som f. Eks.:

Frue Kirke, Pastor A. Kl. 10, overværes af Prinsesse A.

Garnisons Kirke, Pastor B. Kl. 10, great attraction, hele Kongefamilien.

Vor Frelsers Kirke, Pastor C. Kl. 10. Den græske Kronprins o. s. f. —

Hvis det gennemføres ved alle Kirkerne, saa tvivler jeg ikke paa, at „Politiken" ved næste Optælling vil finde de Besøgendes Antal betydelig forøget, ligesom jeg er overbevist om, at de kongelige Personer maa føle sig smigrede ved saaledes at blive benyttede som Mading til St. Peders Fiskedræt.

Deres heng. Ven
ad hoc.

Nytaarsrevuen 1892.

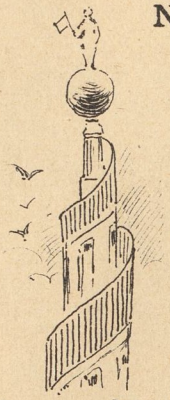

Hvad er moderne Journalistik? — Det er, at naar man forklæ'er sig som Dykker, Droskekusk, Bybud eller Arrestant og bagefter gi'er Partiet som Abonnentplager. Men det kan nu Enhver gjøre. *Punch* er derimod ganske anderledes moderne journalistig: Han forklædte sig i Aftes som selve det gamle Aar og krøb saa op paa Frelsers Kirkespir. For saadan skal en ældre Herre bære sig ad, naar han vil vise sig lebendig, det har Bygmester Ibsen selv skrevet.

Der sad han saa oppe i Manden og blev ganske ør i Kuglen. Sælsomme Skygger kom glidende op ad Vindeltrappen; det var det gamle Aars Liv, gjenoplevet i Erindringen. De gled helt op til det øverste Trin, saa gav de et lille Knald fra sig og forsvandt. Først kom:

Januar.

Han havde smøget Pelskraven højt op over Ørene. Saa kunde Ingen se ham, men det var netop Meningen. Det gjaldt jo om at redde Skindet, naar han puttede „Hexe"-Mel i Øjnene paa Hofmusiken for at kunne liste sig ind til en Generalprøve i det kongelige, eller naar han for en grovkornet Spøgs Skyld producerede sig i den højere Smør-Ballance over Atlanterhavet og blev borte i Amerika. Men det hjalp ikke, at han gjemte sig; Enhver kunde se, at der svak „et hemmeligt Fond" i Pelskappen. Kammerchefen havde selv tilstaaet det, og Gamlehørup havde givet Revision paa det. — Saa var han færdig.

Februar

kom farende med en ond Samvittighed. Han var „Kvælertyv" og var lige brudt ud; derfor kvalte han den sidste Rest af Disciplin mellem de smaa Sorte, saa at de peb af Forskrækkelse og det frie Theater gik fra Wied og Sans. Om det saa var lille Per Anden,

skreg han: „M. M . . . . naarre!“ da han blev kværket i „Dagens Nyheder“. Jo, det var en fæl Fyr, den Februar; men han knaldede heldigvis hurtig af.

Marts

kom gjøende; for det var en Hund. Han havde ikke lært at holde sig renlig, derfor løb han rundt om Natten og gjøede ad Renovations-Kompagniet, saa at der kom Forstoppelse i Vognkjørselen og Natlønnen maatte forhøjes. Han forskaffede sig en „stjaalen Lykke“ ved at gjø paa Eedvardsk ad Journalistforeningens Forestilling, og han løb helt ud til Kleis for at bjæffe ad Kunsten. Men, da en klog Mand vilde have 50 Millioner for Fæstningerne, for at der kunde blive Raad til at kjøbe Krabasker mod „Hundetampene“, saa stak han skyndsomst Halen mellem Benene og forsvandt.

April

kom kjørende med Ligvognen. Den sidste Ætling af Kjøge Landeværn laa indeni, og hans to Græde-Kohner gik ved Siden af. De trøstede sig med, at der var 80,000 Stykker Stemmekvæg om at trække: men hvad kan det nytte?

Maj

var Hofmand. Hele Personen var lutter Knaphul. Men for Resten kunde han attestere, at mellem Fredericiagade og Amalienborg er endnu ikke alle Høgs-Broer afbrudte.

Juni

vaklede op ad Taarnet med en marineret Sild i Halsen. Han havde været til Fanø-Søbads højtidelige Indspiselse. Desuden havde han hørt Bjørnson erklære Krigen Krig paa Himmelbjærget og havde nydt Forfriskninger paa Dampfærgen. Det var altsaa intet Under, at hans Tilværelse var forgiftet.

Juli

var farende Svend. Men han foer lige lukt ad *Lucifer* til. Som Belønning fik han Lov til at bære Danmark helt ud til Kanossa; men det blev kun en tarvelig Svend Trøst.

August

trillede frem paa Bicykle. Han havde været hele Jylland rundt. Hvad kan en fortvivlet Mand ikke finde paa, naar han vil løbe for Koleraen?

September

kom med Kongens Foged. De travede lige løs paa Dampsporvognen og sporede lige ud til Traverbanen. Alt, hvad de traf paa, bed de sønder og sammen, saa at de tilsidst fik ondt for Tænder. Men derfor gjorde de ogsaa Arrest i alle Byens Tandlæger, der havde praktiseret paa Amerika-Vej.

Oktober

tør ikke omtales, for han var ridende Politibetjent. Kjør videre.

November

var Graverkarl ved den nye Ligbrændingsanstalt; derfor var han blodtørstig af sig. Han jagede en kunstakademisk Kammerherre ud af Byraadet, huggede Hovedet af Jens Nielsen og skruede Jens Busk fast i Grevens Lænestol. Men endnu værre var

December,

for han var Rodemester. Han brød sig aldrig en Smule om, at Vejen til gode Forsætter er belagt med Asfalt, men foer lige op paa Kirkespiret til det gamle Aar og forlangte, at han skulde betale Huslejeskat. Men det var ogsaa saa haardt et Stød, at det stakkels gamle Aar trimlede ned ad Taarnet for aldrig at vaagne mer . . . . .

Det vil sige, *Punch* vaagnede. Som Pligtmenneske huskede han i Tide, at han maatte skynde sig i Stadstøjet for at ønske sine Abonnenter

Glædeligt Nytaar!

Fattige Børns Juleglæde.

Punch, der er en kjærlig Sjæl,
Ynker hver en Armods Træl,
Hvert et stakkels, fattigt Barn
Selv om Fyren er et Skarn.
Gaasesteg og Risengrød
Tidt de i hans Stue nød,
Og, før atter hjem de gik,
Hver en Julegave fik.

Lille Georg — hvad fik han?
Jo — en dejlig Sprællemand!
Lille Broder Eedvard maa
Nok faa Lov at se derpaa.
Lange Holger Sprællemand
Frydefuld betragter han
Og faar Lov af store Bro'r
Til at trække i hans Snor.

Lille Morten Galschiøt har
Haft et Blad, som hanses Far
Tog fra ham, fordi han flot
Ej behandlede det godt.
Denne lille Rivihjel
Prise kan sit sjældne Held:
Neergaards Tidsskrift fik han nu,
Det gaar ej saa let itu.

Lille Frede, Rasmus, Klaus
Mored tidt sig med for Sjovs
Skyld som smaa Forhandlingsmænd
At gaa paa politisk Spænd.
Bahnson som en kjærlig Fa'er
Dem en Hærlov givet har,
Foreløbig har de den
Stille gjemt i Udvalg hen.

Viggo B., det lille Fæ,
Kommer ej til Juletræ,
Sidder i sin Skammekrog,
Men maaske kan „Dannebrog“
Trøste for hans Strimer lidt;
Gaar alt andet for ham skidt,
Præmiegaaden løse han —
Det er no'et, vi Alle kan.

Abnorm?

— Det er dog mærkelig, ingen Hat vil passe mig, de ere alle sammen for store.
— Det ligger i at Herrens Ho'de er for lille.
— Hvad vil det sige? Ifjor kjøbte jeg dog her en Hat, som passede mig udmærket.
— Ja, men jeg skal sige Herren, den sidste Sending, vi har faaet, er kun beregnet paa normale Ho'der.

By og Land.

Bonden: Goddav! Ka A laan nouer Lerkener aa Faa'er te' mi Bojel?
Kjøbmanden: Hvormange mener De vel at behøve?
B.: Aa! — A tænker hval te' en 5 Snes Mennesker.
Kj.: Naa, sig mig, Chr. Knager, skal De ingen Varer have til Deres store Bryllup?
B.: Nej, te de haar A kjøbt i æ Brugsforening.

Et lille glædeligt Nytaar!

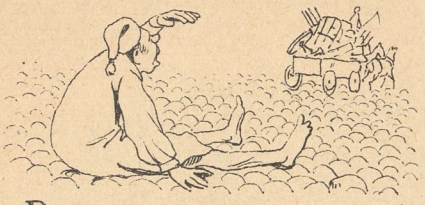

De Fædre, som kaldes de vise
— Aarsagen Vorherre vel veed —
Og Bidstruppermiddagsmad spise
Udi deres Ansigters Sved,
Har lagt deres lyseste Ho'eder
I Blød, til de hittede paa,
Hvordan de forøget kan faa
Hr. Sørensens Goder.

Da Ho'derne nemlig var stukket
Lidt sammen omtrent et Kvartal,
Blev Frugten af Granskningen plukket,
Og den var slet ikke saa gal:
De fandt, at hvis Borgerne skulle
I Guldald'ren tro sig hensat,
Saa maa de til Huslejeskat
La'e Pengene rulle.

Især vi vor Kayser misunde
Hans Visdom, fordi han saa glat
Fandt Grunde, hvorpaa man selv Grunde
Kan blokke for Huslejeskat:
Af Folk, som logerer i Græsset
Paa Fælleden, kan man saa rart
Til Huslejeskatten en Part
Just derved faa presset.

At Folk i hver eneste Gade
Fra Kjælderetagen til Kvist
Vil blive umaadelig glade
For Skatten, antages for vist.
Diogenes i sin Fustage
Sin Del i Begejstringen ta'er
Trods Nogen, der oventil har
En ledig Etage.

Nu mangler Hr. Sørensen bare
For ret at faa Glæden gjort stor,
At ogsaa han Afgift skal svare
Af Luxus som Senge og Bord;
Og han vil komme til Toppen
Af Fryd, hvis han dernæst blev sat
Et Par Kroner aarlig i Skat
Af Skjorten paa Kroppen.

Et Afskeds-Interview.

Punch har hele Tiden staaet paa den bedste Fod med Hr. 92. Derfor var han ogsaa henne at sige ham et rørt Farvel i Anledning af Forflyttelsen. 92 var som altid venlig og nedladende. Gammel i Ansigtet var han og hvid i Hætten, men med Humøret var der ikke noget i Stykker.

Punch spurgte ham, hvordan han syntes, han var tilfreds med sig selv.

— Storartet, svarede Hr. 92 beskedent. Og saa gav han sig til at regne nogle af sine mest iøjnefaldende Fortjenester op. Han vilde mindes længe paa Grund af sine Gjerninger, sagde han.

I Hamburg vilde man huske ham som det store Kolera-Aar, men han var ikke Egoist, derfor havde han sørget for at holde Liv i Baciller og Spiriller, saa der ogsaa kunde falde lidt Koleraberømmelse af til hans Eftermand i Kaldet.

Frankrig havde ikke haft saa berømt et Aar som han, siden d'Hrr. 70 og 71 levede. Kun beklagede han, at han ikke vilde opleve at se hele Ministeriet Senatet og Deputeretkammeret vandre i Hullet, men han havde dog sørget for, at de fleste Medlemmer af disse Institutioner var komne der. Anno Panama vilde blive hans Navn i den franske Historie. Han troede nok, at 93 vilde faa Titel af Anno Constans eller Anno Napoleon IV.

Men hans Stolthed var dog *Kjøbenhavn* (med j). Der vilde sene Slægter nævne ham med Hædersnavnet Anno Brosten eller Anno Borup. Han vilde være lige stolt, hvilket af Navnene det blev. Saa havde dog han saa vel som alle hans hæderlige Formænd holdt sin Haand over den fra Fædrene nedarvede Stenbrolægning, som han antog stammede fra Bisp Absalon, der i den Anledning havde faaet sin Gibsfigur i Nærheden af Borgmestrene. Hans Højærværdighed var det ikke lykkedes ham at faa vasket, men han skulde henstille til 93 at faa bevilget lidt Sæbevand og en Skrupper. Nu blev der jo efterhaanden gode Raad til at sørge for afdøde fortjente Kjøbenhavneres Renlighed, efter at han havde lagt lidt Skat paa de passende Lejligheder. Nu kunde ogsaa vor nationale Bryggerhest paa Kongens Nytorv faa den Massage i Koderne, den i saa mange Tider har haft billigt Krav paa. Heller ikke vilde det nu være uoverkommeligt at faa Gasbelysningen afløst af Petroleumslamper, hvis Borgerrepræsentationen da ikke foretrak at gøre Skridtet helt ud i Tran med det samme, og det vil være et højtideligt Øjeblik for Magistraten, naar der bliver lagt Skærver i Vimmelskaftet og Frederiksberggade. Antagelig vil 1000 Kubiktavne paa det nærmeste kunne udfylde Hullerne.

Punch takkede Hr. 92 for hans værdifulde Oplysninger og bad ham hilse Hr. 93, naar de mødtes oppe paa Nikkelaj Sylvester-Nat. Det lovede han. Og ved Afskeden sagde han de mindeværdige Ord:

— Kære *Punch*. De er en erfaren Mand. Jeg gaar ikke fuldstændig rolig paa Pension, før jeg faar lagt en vigtig Sag fra mit Hjerte over i Deres Hænder.

— Og det er? spurgte *Punch* smigret.

— Det er Kammerchefen. Han er i Fremgangslinjen. Pas De nu paa, at han ikke falder ud af den Rolle. Det er dog virkelig al Anerkendelse værd, at han i Aar er naaet til at faa en Ged paa Brædderne og for næste Aar har antaget en Bygmester til Theatret. Sørg De nu for, at han i 1894, eller i alt Fald inden Aarhundredet stikker Nøglen i Lommen og gaar, faar spillet et Stykke af Holberg.

— Det vil blive vanskeligt, svarede *Punch*. Men jeg skal gjerne prøve.

Paa Julebesøg.

(Kristen Smed kommer i Julebesøg til Mads Jordemodermand).

Kristen: Goddaw, Mads, aa glædeli' Jul!

Mads: Tak sjel, Kristen, aa væs'go' aa' sid nør aa' ta' en Dram aa' en Bid Brød. Je' maa beklawe a' min Kvinde æ' itte hjemme ikke.

Kristen: Ded haa' je' itte noued aa' ingvende imod, Mads. Hun æ' kaske' yde paa Embeds Vejne, om man saa maa si'e.

Mads: Ded æ hun. Ded æ ingen Løvn.

Kristen: Ja, Du ka' savtens, Mads. Du sidder lunt inden Døre aa lever a' Embedet, mens en a'nen en maa leve i Monegrafi, som ded jo hedder.

Mads: Ja, ded ka' jo itte nøtte aa snakke om ded, Kristen, for ded æ dov itte enhver, der justement ejner sig te' aa' være Jor'mormand. Der maa lidt Seni te', aa'ded æ en Naadegaue, som vi itte allesammen ka' ha'.

Kristen: Ja saagu', men derfor ka' man jo dov godt bli'e mellemkolsk aa li'som lidt trist a' se', naar a' man betænker sin enli'e Stand. Nu ska' vi jo snart igen ing i et nyt Aar, aa man kan Fa'enedeme itte vide, hva' de' ka' bringe.

Mads: Ded ka' man itte, Kristen. Ded ka' være, a' vi faar Krig, aa' ded ka' være, a' vi faar Kollerad, aa' ded ka' osse være, a' vi itte faar noven a' Delene?

Kristen: Trowr du verkeli'?

Mads: Ja, je' maa si'e, a' je itte anser ded faa usandsynli't. Je' ved itte, om Du har bemærket i Avisen, a' Fransmændene nu ve' føre Krig ovre i Panàma i Afrika?

Kristen: Nej, je' har itte set de nyeste Nomre a' Avisen endnu. Trowr du, a' den Krig ka' komme herte!

Mads: Naa — je' tør jo natyrli'vis itte ganske bestemt bande paa 'et. Men ded æ jo itte umuligt, a' di stikker op faabi Køvenhavn paa Vejen derned te' Panàma, se' saa ve' je' jo nok si'e, a' saa ka' den bli'e li'e hamber nok. Saa ska' vi dov se, om ded ka' nøtte mæ Fæsningen.

Kristen: Men hva'for trowr Du, a' di sku' komme te' Køvenhavn?

Mads: Ka' Du itte faastaa ded?

Kristen: Nej Fa'enedeme' naar je' ka'.

Mads: Ja, ded kommer vel savtens a', a' Du itte har ded polletiske Overblik. Men Du æ' jo heller itte yddenfaa Bundestanden saadden som vi Embe'smænd. Jou, ser Du, Kristen, ded æ begrundet i den eropæiske Li'evægt.

Kristen: Ded ka' der være nouet i.

Mads: Ja, faa ser Du, naar a' nu han Kejseren i Rusland eller Bidsmark eller saadan en Dævel fek Løst te aa' gaa hen aa ralliere sig mæ' vos, saa ku' jo Fransmændene let bli'e snydt. Faa' naar a' vi nu la'e aa' skod i Øresund, saa ku' di jo aldri' staa dem, naar a' di sku' hen aa' klø Bidsmark.

Kristen: Je' trowed ellers aa ha' bemærket i Avisen, a' Bidsmark sku' være ganget a' mæ' Pendsion.

Mads; Ja, naar Du vil være klogere end som jæ', Kristen, saa ka' ded jo itte nøtte, a' je staar aa' forklarer Sittevasionen faa' Dig.

Kristen: Om Faaladels'! Je' mente sgu itte noued undt mæ 'et. Ded var bare, faadi a' je mente aa' ha' læst ded i Avisen Men der staar jo saa mejed i Avisen, som itte er a'net end som ene Løvn og Sludder.

Mads: Ded ska' Du aldri' kere Dig om, Kristen. Kom Du bare te' mig, naar a' der æ noved, som a' Du itte ka' faastaa. Je' æ dov li'som lidt mere videnskavelig dannet. Der hænger dov alti' novet ve' a' hva' man saadden kalder klasisk Danelse, naar a' man har verket i Statens Tjeneste i saa mange Aar.

Kristeu: Ded ka' der være noved i.

Mads: Ja, man æ' da itte et rent Bundebæst. Ded æ sgu Overblikket, ded kommer an paa. Ve' Du ha' en Kaffepuns, Kristen.

Kristen; Ja — Tak den, som byder.

Mads: Ja, Du ska sgu itte senere Dig. Ded æ' dov itte Meningen, a' Du ska' bære Julen yd a' Huset. Du sku' sgu' osse gjerne ha' faaed den, hvis a' min Kvinde hade væ't hjemme. Men je' la'r nu altid hende ta' Nøjlen mæ', naar hun gaar yd, faa' je' gider sgu itte sel' slæve paa det Skidt, aa' man ka' dov heller itte saa godt la' den sitte i.

Kristen: Ded ka' der være noved i.

Mads: Ja, man ska da osse ta' den Nøtte a' Fruentimmerne, som a' man ka' faa. Men nu ska' je' si'e Dig, hva' vi ka' gjøre, Kristen. Vi ka' li'saa stille gaa hjem te' Dig aa' ta' vos en lille Sexogtreds. Saa kaske Du har lidt Akkevit eller Kunjak eller saadden lidt finere Drek, som vi ku' sitte aa komme i Ansegtet. Saa gaar 'et altid lidt villigere mæ' Spellet. — Ja, Du ska' sgu' itte senere Dig for aa' ta' imod Telbudet, for je' beskæftiger mig dov aldri mæ Embedsforretninger i den højhellige Juletid. Man ska' da vise, man lever i et kristent Land. Kom saa.

Potter paa Døre.

Den gamle Skik var jo velbekjendt:
Med knuste Potter bebude
Man skulde, at Aaret paany var endt,
Og at Potten dermed var ude.
Men nu maa Godtfolk — og det er rart —
Paa denne Skik renoncere;
At Lysten er der, er soleklart,
Men — Potterne vil ikke mere.

I gamle Dage, da havde man
Blandt andre Goder og Godter
Jo fuldt op i baade By og Land
Af buldrende »Rumlepotter«;
Men de blev brændt ud, og Potasken til
Smaa sirlige Kar man melerede;
Men hverken Lars eller Bojsen vil
Ha' deres Potter spolerede.

Hos Schandorph fordum man kunde faa
Hans Farvepotter at laane;
Men Nutidens rare Digtere maa
Vi gode Mennesker skaane.
Se blot til Drachmann; — som Sangens Gud
Man alle Vegne ham priser:
Selv naar han slaar Kolera-Potter ud,
Saa bli'er det til »unge Viser«!

Og ligesaa grumme nødig ta'er
Man til de Potter og Krukker,
Som hver Familie staaende har
Med Mel eller Smør eller Sukker.
De har for alvorlig og fin en Rang,
Thi — Sligt kan Kulturen jo afføde —
Maaske de alle skal bruges en Gang
Til Kirkegaard for vore Afdøde.

Vi derfor Fædrenes Skikke la'er
I Sagnet leve med Ære;
Thi, naar man slet ingen Potter har,
Maa man jo la' Dørene være.
Men Savnet af disse Potter, som staar
For Tanken, men ej er til Stede,
Det bli'er dog, hvordan saa end Aaret gaar
Et Potte-Skaar i vor Glæde.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Glade Avgurer.

Begge: Skjønt det er en let Sag at blive fed
Af Højres Dum- og Godmodighed,
Saa maa det dog kaldes et Svineheld,
At vi kan faa udsolgt paa — SGANARELL!

F. S.: Han er ej væk, Gutten!
Han fylder »Blæksprutten«!
E. B.: Han gaar nok vidt, Schmidt, —
Men lige fedt, Schmidt, —

Begge: :|: Det gi'er Profit! :|:

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Trindtom i alle Danmarks Egne
I Mængde gode Børn man fandt,

—

Hvis Aarsag PUNCH paa disses Vegne
Stiller i Dag som Gratulant.

Nissernes Julenat.

Hvor Glæden gjør Ungdommens Hoved kruset,

Er der Nogen, der pusler i Legetøjhuset.